

Giới thiệu Truy Đuổi

Truyện Truy Đuổi của tác giả Nhan Tiểu Ngôn là thể loại ngôn tình kèm theo những màn đua xe trong thế giới ngầm cùng tình yêu của hai nhân vật chính.

Nàng là cô gái mạnh mẽ và không sợ bất kỳ ai ngang ngược. Hắn là kẻ phá gia chi tử cùng với đứng đầu băng nhóm trong thành phố. Khi hai người đụng mặt nhau có một cuộc chiến nảy lửa xảy ra, ai sẽ thắng.

Nếu muốn biết ai sẽ thắng thì mời các bạn theo dõi tiếp để có câu trả lời và cái kết bất ngờ đối với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Khiêu khích

Tại thành phố kỳ quái này, mỗi ngày đều có đủ loại câu chuyện tình yêu đang diễn ra, mà tất cả các câu chuyện đều bắt đầu từ gặp nhau...

Cuối hạ đầu thu, trời quang mây tạnh.

Trên đường cái, dòng xe cộ và biển người qua lại như thủy triều mãnh liệt, Nhan Hoan đang chờ đèn tín hiệu giao thông, khuỷu tay chống lên cửa sổ xe, mơ màng ngắm nhìn quang cảnh hai bên đường.

Những tòa nhà cao vút tận trời mây, các loại biển quảng cáo lớn nhỏ, cả trai lẫn gái quần áo chỉnh tề, thành phố này thay đổi nhanh quá, khiến người ta không kịp quan sát hết, khiến người ta dễ dàng quên đi đáng vẻ trước kia của nó.

Một đôi mắt đẹp xuyên qua đèn tín hiệu nhìn ra phía xa, suy nghĩ mông lung, làn xe bên cạnh truyền đến tiếng ma sát chói tai, một cỗ xe thể thao siêu cấp của Ý phóng vút tới rồi đột ngột dừng lại, răng nanh của nó chỉ cách vạch kẻ đường vài milimet.

Tiếng phanh xe the the ngăn người dẫn đến một cái nhíu mày của Nhan Hoan, ánh mắt lơ đãng đảo qua thân xe màu xám nổi bật rồi thu hồi lại ngay. Nhưng chưa đầy một giây, ánh mắt Nhan Hoan lại một lần nữa rơi trên chiếc xe, nhìn kỹ một lần nữa, đây mắt dần dần để lộ sự kinh ngạc.

Đó chính là chiếc du thuyền màu xám không thể mô phỏng, mặt trước giống như răng nanh, ác liệt, thân xe với đường cong và góc cạnh rõ ràng, kính phản quang dài nhỏ, trục bánh xe giống như lưỡi liềm...

Oa! Lamborghini Reventon [1] phiên bản số lượng có hạn lại có thể xuất hiện trong thành phố này.

[1] Siêu xe thể thao cao cấp của Ý.

Nhan Hoan âm thầm kinh ngạc, sau đó lấy lại bình tĩnh. Theo như cô biết, chiếc xe thể thao cực đỉnh vô cùng phong cách này toàn thế giới chỉ có hai mươi một chiếc, ở Mỹ có mười một chiếc, châu Âu bảy chiếc, Ả Rập một chiếc, Nhật Bản một chiếc, còn một chiếc ở trong viện bảo tàng.

Như vậy chiếc ở trước mắt đây, chắc chắn là hàng nhái.

Liếc nhìn chủ xe, ánh mắt lại chuyển tới đèn tín hiệu.

Ồ!

GTR [2], phụ nữ, một bên mặt với đường cong diễm lệ.

[2] Xe hơi thể thao của hãng Nissan, Nhật Bản.

Phụ nữ lái loại xe thể thao của Nhật thiếu nữ tính, kiểu dáng đầy chất bạo lực nam tính mạnh mẽ này, đều sẽ khiến ánh mắt người khác tỏa sáng.

Con người sau kính râm màu trà lộ vẻ hơi kinh ngạc, Tiêu Trạch quay đầu, tùy tiện đánh giá cô gái bên trong con GTR.

Lý An Thần trên vị trí ghế lái phụ cúi đầu, bàn tay đẹp đẽ sờ lên nhãn hiệu được thêu thủ công trong xe. Ánh mắt Tiêu Trạch lướt qua, đôi lông mày nhíu lại, “Đừng sờ lung tung.”

“Bùn xìn.” Lý An Thần bĩu môi, thu tay lại, ngồi thẳng người. Lúc nhìn thấy cô gái ngồi trong chiếc GTR, anh ta xua tay, môi mấp máy, im lặng phun ra hai chữ “mỹ nữ”.

Nhan Hoan dễ dàng hiểu được khẩu hình đó, cô khẽ lườm Tiêu Trạch.

Trong lòng hừ lạnh: Đàn ông!

Cô không có thiện cảm với loại công tử chỉ biết tán gái, ỷ vào mấy đồng tiền dơ bẩn, lái xe thể thao đi rêu rao khắp nơi, nhưng lại rất có hứng thú với chiếc xe hàng nhái mô phỏng Reventon này.

Không biết so sánh với F-22 [3] cuồng phong trên mặt đất sẽ có cảm giác gì.

Có lẽ phải thử một lần.

[3] F-22 Raptor: máy bay chiến đấu tàng hình.

Nhan Hoan thông thả quay đầu, trừng ánh mắt lạnh lẽo, ném cho Tiêu Trạch một nghi thức ngón tay giữa thông dụng quốc tế.

Cử chỉ lỗ mãng, vô lễ mang theo ý khiêu khích, Tiêu Trạch không tức giận, ngược lại mỉm cười, khoe miệng hơi nhếch lên.

Lý An Thần tròn mắt, phun ra một câu: “Cô nàng này chán sống rồi đây!”

Vừa dứt lời, đèn tín hiệu chuyển màu, GTR mạnh mẽ lăn bánh, thoáng chốc đã vọt xa, chỉ để lại tiếng động cơ quanh quẩn bên tai.

Ác ý khiêu khích sao? Một đôi con người sắc bén nhìn chăm chăm vào đuôi xe hình tròn đang dần dần biến mất, Tiêu Trạch phì cười một tiếng.

Chủ xe sau lưng gấp gấp đến độ phải bấm còi, Lý An Thần nóng nảy thúc giục: “Còn ngây ra đó làm gì, đuổi theo mau!”

Đuổi sao?

Thì đuổi.

Reventon nhanh chóng chuyển bánh, thẳng tiến đuổi theo GTR màu đen phía trước.

Từ kính chiếu hậu, Nhan Hoan nhìn tốc độ của chiếc xe đang đuổi theo, khoe miệng hiện lên ý cười.

Chiếc xe này chỉ cần ba giây để từ trạng thái bất động tăng lên một trăm kilomet một giờ, nhanh hơn nhiều so với GTR của Nhật sản xuất. Giữa dòng xe cộ như dật trên đường phố, Tiêu Trạch nhẹ nhõm đuổi theo chiếc GTR màu đen, hai chiếc xe chạy song song, cách một lớp kính râm, cách hai cửa sổ xe, anh tùy ý thưởng thức đường nét khuôn mặt mỹ lệ bên cạnh.

Trong mắt anh, phụ nữ chơi xe không phải chơi kỹ thuật, mà là phóng khoáng.

Cô gái này lái chiếc GTR dũng mãnh vô cùng phóng khoáng.

Nhan Hoan giảm tốc độ, khiến chiếc Reventon vọt lên phía trước, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào đường cong đuôi xe cường tráng, nấp che động cơ hình vây cá trong suốt, đèn xe hình chữ nhân (人) rất khác biệt, lắng nghe bản giao hưởng táo bạo cuồng loạn của máy móc.

Cỗ máy móc dữ dội này nhìn từ góc độ nào cũng mang dáng dấp góc cạnh như một khối kim cương đánh chác.

Thiết kế của Lambo luôn khoa trương như vậy. Chạy đằng sau nó khiến người ta cảm thấy rất áp lực.

Thường thức toàn bộ phần đuôi xe hoàn mỹ, Nhan Hoan theo dõi chặt chẽ tình hình giao thông phía trước, dồn sức đánh tay lái ngoặt sang một bên rồi tăng tốc.

“Ôi! Chạy rồi.” Lý An Thần chỉ vào chiếc GTR vừa vọt lên, cười nhạo Tiêu Trạch, “Đến GTR cũng không theo được, bạn thân à, lái Reventon cái gì?”

Tiêu Trạch bất chợt nhướn mày, tăng tốc nhanh chóng đuổi theo.

Dòng xe cộ cuộn cuộn trên đường cái, hai chiếc xe phóng điên cuồng, coi vạch giới hạn làn đường hai bên chỉ là vật trang trí. GTR màu đen rẽ trái quẹo phải, tìm kiếm tuyến đường thích hợp. Reventon màu xám bám sát với tốc độ cực nhanh. Tiêu Trạch bình thường rất điềm tĩnh lúc này đây không ngừng bấm còi, tăng tốc, giảm tốc, vượt qua nhiều xe trên đường, né tránh xe trước mặt. Trong lúc đó tình hình giao thông hỗn loạn, đám xe xung quanh đều né tránh con dã thú bão tố, có thể né thì né, không né được thì phanh lại, hải hùng khiếp vía, ôm ngực mắng chửi.

Còi xe chói tai gào thét, tốc độ dữ dội khiến Lý An Thần dán chặt vào ghế ngồi, tim đập thình thịch kinh hoàng, miệng rên, “Bạn thân à, hôm nay cậu mà không đuổi kịp cô ta thì quá mất mặt.”

“Câm miệng.”

Ngón tay Tiêu Trạch nắm bánh lái đã hơi trắng bệch, đèn tín hiệu nháy mắt chuyển màu, GTR bỏ trốn mất dạng, quyết định, vượt đèn đỏ, nhưng không phát hiện một cỗ xe vận tải hạng nặng đang đi lên từ giao lộ bên trái.

Tiếng còi xe diếc tai vang vọng cả con đường, Reventon phóng bạt mạng như tên vừa rời cung, khiến trái tim người ta như nhảy lên cổ họng trước viễn cảnh sắp xảy đến, sắc mặt Lý An Thần trắng bệch dọa người, run rẩy lên tiếng ngăn lại, “Dừng xe, mau dừng xe.”

Tiêu Trạch mạnh mẽ phanh xe, dồn sức đánh tay lái như đang biểu diễn kỹ xảo, mang theo tiếng phanh xe chói tai và khói xe mù mịt, sắc mặt đồng cứng, dừng lại ổn định sau cú xoay một trăm tám mươi độ, đuôi xe chỉ cách chiếc xe tải năm phân.

Xe tải đến đó cũng dừng lại, lái xe thò đầu ra nhổ nước bọt chửi bới: “Bà mày, có biết lái xe không hả!”, phát tiết xong lại lái xe đi.

Trong chiếc xe thể thao, Tiêu Trạch lạnh lùng quay đầu nhìn theo hướng chiếc GTR màu đen đã sớm không thấy bóng dáng, trán dán xuống tay lái.

Anh thậm chí không đuổi kịp một phụ nữ. Thật đáng buồn!

Lý An Thần sắc mặt phờ phạc, vẫn còn chưa hết sợ hãi, mặt dày mảy dạn ngồi trong chiếc Reventon truyền thuyết, suýt nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Reventon vậy mà không đuổi kịp GTR, kỹ thuật của chó Nhật quả nhiên trâu bò.” Sau khi ổn định cảm xúc, tìm phổi trở về vị trí cũ, Lý An Thần hấp tấp lôi điện thoại ra, bấm một dãy số, vừa mở miệng đã ra lệnh: “Này, chiếc Enzo kia tôi không muốn nữa, đổi thành GTR... Cái gì, đầu cậu mới bị hỏng! Bảo cậu mua cái gì thì mua cái đó, nói nhảm ít thôi... Được, cúp đây.” Lý An Thần liếc ra ngoài cửa sổ, cúp điện thoại rồi nói với Tiêu Trạch đang tựa vào lưng ghế: “Cảnh sát giao thông đến r

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đối thủ

Giản Ninh mặc đồng phục cảnh sát gõ gõ cửa xe, Tiêu Trạch mặt lạnh cởi dây an toàn, xuống xe, Lý An Thần cũng đi xuống đứng tựa vào thành xe, châm thuốc lá hút như không có việc gì.

“Chào anh.” Nữ cảnh sát giao thông Giản Ninh tư thế oai hùng hiên ngang cúi chào, “Xin hãy trình bằng lái xe.”

“Không mang.” Lúc này Tiêu Trạch vừa bị chiếc GTR kia làm cho tức điên, chẳng còn tâm trạng để ý đến điều gì.

Giản Ninh liếc nhìn anh, bắt đầu ghi nhớ biển số xe. “Không mang theo bằng lái xe, cướp lần đường, đi quá tốc độ, vượt đèn đỏ, còn suýt nữa gây ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, theo tôi về đồn cảnh sát.”

Tiêu Trạch nhướn mày nhìn cô, Lý An Thần đang hút thuốc bị sặc, ho khan, nói: “Anh bảo này, em gái, em mới tới à!”

Ánh mắt như dao của Giản Ninh phóng xẹt qua, cái nhìn sắc bén rõ ràng đang nói: Ai là em gái anh, đừng có ra vẻ thân thiết với tôi. “Xin đừng làm ảnh hưởng tôi thi hành công vụ, nếu không phù hợp, tôi không ngại gọi xe kéo đâu.”

“Em gái, em cứ đùa anh!” Lý An Thần tay kẹp điếu thuốc, chỉ vào mặt mình, nói: “Đừng nói em không biết anh là ai.”

Giản Ninh ngừng bút, ngược lên nhìn khuôn mặt yêu nghiệt cực kỳ muốn ăn đập, lạnh lùng hỏi một câu, “Tôi cần phải biết anh sao?”

Lý An Thần ghen hống, ngón tay thon dài tăng thêm lực gõ lên nóc xe, nói: “Cho dù không biết anh, vậy cũng phải biết chiếc xe này chứ!”

Động tác đó khiến Tiêu Trạch không vui, anh luôn coi chiếc xe này như bà xã của mình, nào có thể cho phép người khác tùy tiện xâm phạm, bàn tay to vung lên, đập vào bàn tay mịn màng của Lý An Thần.

Lý An Thần hậm hực thu tay lại, trợn mắt với Giản Ninh.

Giản Ninh nhìn thoáng qua chiếc siêu xe ngoại hình quái dị, nói: “Xin lỗi, tôi không nghiên cứu sâu về xe cộ, nhưng luật lệ giao thông thì có thể đối đáp trôi chảy.”

“Cô...” Lý An Thần tức đến nổi trừng mắt không nói được câu nào, lấy điện thoại di động ra lục số gọi. Chỉ cần một câu của Lý thiếu anh, đến cả đại đội trưởng cảnh sát giao thông cũng phải lập tức ngoan ngoãn lần tới đây, đúng là cô nhóc không biết trời cao đất rộng.

Giản Ninh không chịu yếu thế, cũng mở to mắt trừng trừng, bấm máy bộ đàm, như thể muốn gọi xe kéo thật. Khóe miệng Tiêu Trạch trễ xuống, ngồi vào ghế lái, Lý An Thần dừng động tác, bóp tắt thuốc lá lườm cô, “Xem như cô lợi hại.”

...

Nhan Hoan giảm bớt tốc độ xe, mắt đảo qua kính chiếu hậu, lắc đầu.

Chiếc xe lái thẳng vào bãi đỗ phía sau xưởng sửa chữa, Aken đứng ở cửa nhìn ra nói với cô: “Sớm mười phút.”

“Ra đường sớm.” Nhan Hoan nhảy xuống xe, mạnh mẽ đá cửa, ném chìa khóa vào trong.

Aken huýt sáo đi theo sau.

Đây là một xưởng chuyên sửa chữa tân trang siêu xe cao cấp, công việc đầu tiên sau khi về nước của Nhan Hoan chính là làm một thợ sửa chữa ở đây.

Thợ sửa chữa xe thể thao, cả ngày cầm cùi giữa đám đàn ông, kết bạn với cò-lê, dầu mỡ và các loại linh kiện. Không như các cô gái khác, mặc quần áo đẹp, đồ trang sức lấp lánh, xịt nước hoa thơm ngào ngạt, gõ giày cao gót đi qua đi lại trong văn phòng.

Aken là ông chủ ở đây, trên dưới bốn mươi tuổi, vóc người trung bình, hơi đậm người, ngắn gọn thì là đầu húi cua và kính đen. Có vẻ là kiểu người rộng rãi, trắng đen rõ ràng. Nhan Hoan cho rằng người nà rất tốt, ít nhất khi phỏng vấn không vì cô là nữ giới mà phân biệt đối xử hay không tin tưởng, ngược lại cô còn được trọng dụng.

Nhan Hoan lấy trong túi ra một quả táo ném cho Aken, Aken đỡ lấy không hề khách khí đưa lên cắn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Ăn táo thay bữa sáng không phải thói quen tốt.”

Nhan Hoan cười cười: “Em thấy được mà, đơn giản, thuận tiện, rửa xong là ăn được.”

“Anh thấy em lười không nấu cơm thì có.” Aken gãi gãi đầu, vừa nhai táo vừa câu nhàu: “Thật ra, anh quen một đứa rất tốt, chơi xe, tài nghệ nấu nướng tuyệt vời, các phương diện khác không tồi, hôm nào giới thiệu cho em”

“Ý tốt của anh lòng em xin nhận.” Nhan Hoan xách ba lô đi về phía phòng thay đồ, không quên quay đầu lại nhử mày nói: “Yêu đương gì chứ, siêu phiền toái.”

Đột nhiên nghĩ đến chiếc xe vừa rồi, cô quay đầu lại nói: “Đúng rồi, vừa nãy em gặp một chiếc Reventon hàng nhái.”

Aken sững sờ, sau đó cười to hai tiếng: “Em gái à, đó không phải hàng nhái, là thật đấy.”

Reventon bản số lượng có hạn toàn thế giới là niềm kiêu hãnh của thành phố này.

Hàng thật?

“Làm sao có thể.”

“Em gái, Thần Châu chín đã lên trời, thuyền cứu nạn cũng bắt đầu được chế tạo, trên thế giới này còn có cái gì là không thể.”

Nhan Hoan nhướn mày, nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì đó, đi vào trong. Nói vậy thì vừa rồi cô vô tình thấy một chiếc Reventon.

YES, đẹp!

...

Lúc nhận được điện thoại khẩn cấp của Giản Ninh đã là hơn tám giờ, Nhan Hoan vừa mới giải quyết xong vấn đề nổ ầm, tùy tiện vớ một chiếc áo sơ mi, cầm chìa khóa đi ra cửa.

Buổi tối là thời gian thành phố sôi động nhất. Trong một câu lạc bộ đêm xa hoa trụy lạc trang trí rất phong cách, người người nhảy múa điên cuồng, không còn chỗ ngồi trống. Nhan Hoan rướn cổ tìm một vòng, cuối cùng nhìn thấy Giản Ninh trong một góc xó xinh tối tăm.

“Hi!” Nhan Hoan ngồi xuống, nhân thể gọi phục vụ. “Baileys [1], cảm ơn.”

[1] Nhãn hiệu rượu kem sữa Ailen được ưa chuộng nhất thế giới.

“Sao lại uống cái đó!” Ở bên cạnh, Giản Ninh đã ngà ngà say, bộ đồng phục cảnh sát được thay bằng chiếc áo phông viền ren màu sắc tươi sáng, cô một tay nâng cầm, một tay đùa nghịch ly rượu, đôi mắt mơ màng nhìn Nhan Hoan, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

“Lát nữa còn phải lái xe, tớ sợ bị nữ cảnh sát giao thông nghiêm khắc chấp hành pháp luật tịch thu bằng lái lắm”

“Thôi thôi, đừng nói nữa.” Giản Ninh đang đưa ly rượu, một bụng tức kim nén đang chuẩn bị phát tiết, “Nghiêm khắc chấp hành cái gì, tớ nhò vào! Nhắc đến lại bực mình. Cậu không biết đâu, hôm nay thật xui xẻo, gặp phải một tên đàn ông hung hăng càn quấy. Đi quá tốc độ, vượt đèn đỏ, không mang bằng lái xe, chẳng coi kỷ luật ra gì, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự giao thông, coi thường cảnh sát.”

Nhưng cái đó chưa bực mình, bực mình nhất là, cái gì mà Tiêu, gì gì Trạch đó, là tổng giám đốc của tập đoàn cái gì Tần Vũ chó chết, chẳng qua nhà đó đã từng quyền góp xe, góp nhà cho đội cảnh sát, xây trường học cho thành phố, là người có tiếng tăm mà đến thị trường đại nhân cũng phải nể mặt. Cho nên, đội trưởng của bọn tớ lại xử lý nhẹ nhàng cho kẻ xúc phạm nghiêm trọng pháp luật và kỷ luật như hần.

Đã vậy, cái đó còn chưa bực, bực nhất là, đại đội trưởng của bọn tớ sợ vì chuyện này mà hần mang xe vốn định quyền góp cho thành Nam bọn tớ chuyển sang cho đội cảnh sát giao thông thành Bắc, nên đã ra lệnh cho tớ phải mời hần ăn cơm, bày tỏ lòng xin lỗi, cậu nói xem đây là chuyện gì hả!” Nói

liền một mạch, Giản Ninh nâng ly rượu lên hào sảng cạn sạch.

“Đúng là quá xui.” Nhan Hoan nhận lấy ly Baileys phục vụ vừa mang tới, cho thêm đá, hương thơm tinh khiết vờn quanh. “Phải cúi đầu trước hấn ta sao? Tổ nói chuyện mời com ấy.”

“Không muốn.” Giản Ninh nhú chặt đôi mày, quyết đoán cự tuyệt.

Nhan Hoan nhướn mày, đặt ly rượu bên môi khẽ nhấp, “Vậy phải làm sao, miếng bánh trên trời rơi xuống, vì cậu mà bay vào miệng người khác, đội trưởng của cậu phải làm thế nào với cậu đây.”

“À!” Giản Ninh hai má đã hơi hồng hồng, ra sức túm tóc kêu rên. “Tổ nghe một vị sư huynh nói, đội trưởng của bọn tổ bình thường rất thích phân cao thấp với đại đội trưởng thành Bắc, nếu Q7 [2] mà cho bọn họ thật thì chắc chắn anh ấy sẽ rất tức giận, anh ấy mà tức giận thì tương lai của tổ sẽ mù mịt! A a a!!!! Làm sao bây giờ, chẳng lẽ bắt tổ phải khúm núm nhận lỗi với cái tên đàn ông hung hăng can quấy kia sao!” Nắm đấm đập xuống mặt bàn, giận dữ tới cực điểm, “Cầu cho cái tên vô lại kia hai đời vô tích sự, chỉ biết ngồi chém gió tự kỷ, khỏi nói lái Reventon gì đó, đến lái F-22 cũng chẳng thể lên được trời! Đùa kiểu gì vậy!”

[2] Audi Q7: mẫu xe thuộc dòng SUV – xe hơi hạng sang của Đức.

“F-22 vốn đã ở trên trời.” Nhan Hoan tốt bụng nhắc nhở.

Thật muốn biết tên đi quá tốc độ, vượt đèn đỏ đó là ai, trong bụng dâng lên nỗi sung sướng, trong kiếp đua xe chói lọi của cô lại có thêm một cái tên, Reventon.

Rượu vào, đầu óc Giản Ninh bắt đầu hỗn loạn, vô số ý đồ xấu nảy ra, “Hoan Hoan, hay là cậu vượt qua chiếc Reventon đó, chọc thủng sự kiêu ngạo của hấn ta, xem hấn ta còn có thể hung hăng can quấy được không.”

Nhan Hoan túm lấy ly rượu của Giản Ninh đang chuẩn bị kê lên môi, “Cậu uống nhiều quá rồi, biết mình làm nghề gì không? Nhìn xem có còn ra dáng cảnh sát giao thông không? Cổ vũ tổ đua xe không phải việc cảnh sát giao thông nên làm đâu.” Nhan Hoan thay đổi tư thế, dựa lưng vào thành ghế, gác chân lên, nói: “Lại nói, đó là xe thể thao bản số lượng hạn chế toàn cầu đấy! Tổ ấy à? Dồn hết sức lực cũng chỉ có thể nhìn đèn sau của người ta, không theo kịp!”

Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại hả hê. Sáng nay cô đã ung dung vượt qua xe của hấn. Tên đó gọi là gì nhỉ, Tiêu... Trạch!

“Không vượt được hấn! Hừ!” Giản Ninh hừ nhẹ, “Đừng tưởng tổ không biết bí mật nho nhỏ của cậu, đừng quên chị đây làm nghề gì, cảnh sát ưu tú đều có năng lực quan sát khiến người ta kinh ngạc, mà cảnh sát giao thông ưu tú có thể dễ dàng nhìn ra kỹ thuật của người điều khiển.”

“À!” Nhan Hoan dài giọng, “Xin hỏi chúng ta là bạn bè mới quen được bốn tuần sao?”

Giản Ninh nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, “Cụ thể là ba tuần lẻ ba tiếng mười lăm phút chín giây.”

“Cũng được, chưa say lắm.” Nhan Hoan nâng ly rượu lên môi.

Đúng vậy, hai người họ thật sự mới chỉ quen nhau ba tuần ba tiếng mười lăm phút chín giây, nhưng thời gian ngắn ngủi không thể ngăn các cô trở thành bạn bè chí cốt.

Nhan Hoan từ nước ngoài trở về gặp Giản Ninh trên máy bay đến thành phố T công tác. Chỗ ngồi cạnh nhau, mỉm cười, trò chuyện đơn giản vài câu, sau đó, máy bay bắt ngờ gặp luồng không khí mạnh, lắc lư chòng chành, trước ngưỡng cửa sinh tử hai người nắm chặt tay nhau. Sau đó, họ nói đùa với nhau, tại sao ghế bên cạnh lại không phải là một anh đẹp trai, để có thể sáng tác một khúc nhạc tình yêu trên không trung.

Haiz! Tiếc là một chiếc nhiễm sắc thể không phải Y.

Đêm càng về khuya, không khí trong quán bar lên đến đỉnh điểm, cả trai lẫn gái quên hết tất cả, Giản Ninh đã say khướt nói năng lộn xộn, “Hoan Hoan, vì tương lai của tổ, hay là... Cậu giúp tổ đi gặp hấn đi.”

...

Ve kêu mùa thu, trên sân đấu kiếm dưới chân núi Bình Sơn, đám đàn ông oai phong lẫm liệt tay cầm kiếm trúc luận bàn kỹ nghệ. Âm thanh của kiếm va chạm vào nhau đan xen với những tiếng hò hét không ngừng, cảnh tượng giằng co quyết liệt khiến người ta háng hái sục sôi.

Tiêu Trạch và Lãnh Ngự Thần có chiều cao ngang nhau, đầu đội mặt nạ bảo hộ, mặc đồng phục kiếm đạo màu xanh đậm, cầm kiếm trúc trong tay đứng sòng đôi. Hai người đã quen nhau mười năm, cùng luận bàn mười năm, nắm rõ điểm mạnh, điểm yếu của đối phương trong lòng bàn tay.

Tinh táo, quả quyết vẫn là những từ để chỉ Lãnh Ngự Thần. Động tác vung kiếm của anh nhanh gọn, tư thế hoàn hảo, thể hiện rõ thần thái võ sĩ.

So với sự tinh táo của anh, hôm nay Tiêu Trạch có vẻ hơi hấp tấp, một người thuộc kiểu bị động ứng chiến như anh lại bắt ngờ vung kiếm trước, đánh đòn phủ đầu. Bàn chân trần lướt như đang khiêu vũ, liên tục công kích, kéo theo những tiếng hét hùng hồn mạnh mẽ lẫn át khí thế.

Những động tác tấn công liên tiếp dày đặc dồn Lãnh Ngự Thần tới vạch giới hạn, tuy ra đòn vừa nhanh vừa tàn nhẫn, nhưng không phát nào đánh trúng

chỗ hiểm

Thật khiến người ta phát hỏa.

Hai thanh kiếm trúc đụng vào nhau, cách một lớp mặt nạ bảo hộ, con người lạnh thấu xương đối diện nhau, hai bên chậm rãi điều hòa nhịp bước, ước lượng xem làm thế nào để cho đối phương một đòn trí mạng, đấu trí càng phải mạnh hơn cả tấn công trực diện. Tiêu Trạch xông lên, Lãnh Ngự Thần không lùi lại mà vùng kiếm phản kích, bước chân đan vào nhau, tiếng hò hét uy hiếp cùng với chiêu thức ác liệt, kiếm hướng vào phần bụng Tiêu Trạch.

Khi Lãnh Ngự Thần đã có lợi thế, Tiêu Trạch không hề lui lại vị trí ban đầu mà một lần nữa chuyển mình, trực tiếp xoay kiếm phản công, đáp lại anh là một động tác bất ngờ vô cùng dũng mãnh, kiếm dừng lại cách cổ họng ba phân, Lãnh Ngự Thần giương mắt, kiếm trúc của Tiêu Trạch đã ở ngay trên dụng cụ bảo hộ của anh.

Tiêu Trạch buông kiếm trúc, lơ đãng nói: “Luyện tập thôi mà, làm gì nghiêm túc thế.”

“Người nghiêm túc là cậu.” Lãnh Ngự Thần đứng thẳng người, thu kiếm, tỉ mỉ chăm chút.

Tiêu Trạch cạo mũi an toàn, lau mồ hôi trên chóp mũi, vẻ trầm tĩnh không còn trên gương mặt. Việc bị một chiếc GTR vượt qua như một hòn đá ném vào cuộc sống không gọn sóng không biến động của anh, có ảnh hưởng không lớn cũng không nhỏ, khiến anh lúc thì bình tĩnh lúc thì rối bời trước Lãnh Ngự Thần, cái tên vẫn luôn xuất hiện xung quanh anh.

Nhìn theo bóng lưng rời đi, Lãnh Ngự Thần nhếch môi cười lạnh, giấu lại dường như anh chưa từng chứng kiến lưỡi kiếm của Tiêu Trạch tùy tiện chém giết đối thủ không chút lưu tình.

Tu vi của kiếm đạo thực sự có thể khiến một người thu lại mũi nhọn.

Lãnh Ngự Thần đi ra khỏi sân đấu, trợ lý Triển Dương đang chờ ở cửa cũng theo sau, “Ông chủ, bên Anh Quốc vừa gửi đến một tin tốt.”

Lãnh Ngự Thần khẽ giật mình, “Tìm được cô ấy rồi.”

“Đã tìm thấy một chút thông tin về cô ấy tại một thị trấn nhỏ ở London.” Triển Dương đặt vào tay anh một xấp tài liệu.

Lúc nhìn thấy tám ảnh nhỏ đen trắng và cái tên trong tài liệu, con người của Lãnh Ngự Thần hơi biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bị chinh

Từ trường kiếm đạo ra, Tiêu Trạch đi thẳng tới ngôi nhà xa xỉ của Lý An Thần ở ngoại ô. Giữa thành lũy tươi xanh đứng sừng sững một ngôi nhà hai tầng màu vàng khảm gạch men sứ, trông thật tầm thường làm sao.

Kẻ đại tầm thường Lý An Thần chỉ còn thiếu nước coi tiền mặt như gạch men dán lên tường để khoe khoang.

Trong phòng khách không hề thua kém ánh vàng rực rỡ của tường bên ngoài, thậm chí còn có phần xa hoa hơn, Lý An Thần đang ngồi trên ghế sofa, thao thao bất tuyệt kể chuyện Reventon không đuổi kịp GTR với bạn xấu của mình, nói đến đoạn đặc sắc thì không thèm để ý đến hình tượng, vỗ đùi cười không ngậm miệng lại được.

Bạch Diệc Phong tuy cũng cười theo, nhưng trong lòng căn bản không tin tưởng những lời đó, ngậm thuốc lá, nghịch điện thoại.

Cũng phải, ai mà tin được một chiếc Reventon đẳng cấp, tính năng ưu việt hơn rất nhiều, lại có thể thua GTR, trừ khi kỹ thuật của người điều khiển có vấn đề, trừ khi, nhân phẩm của người điều khiển có vấn đề.

“Cười đã lắm đúng không, nếu nhìn thấy gương mặt xác chết trắng bệch dọa người của Lý An Thần, chắc sẽ còn cười mãnh liệt hơn nhiều.” Một giọng nam trầm thấp mang theo ý chế giễu cắt đứt tiếng cười của Lý An Thần.

Lý An Thần nhìn Tiêu Trạch không biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào, khóe miệng nhếch lên, tám chiếc răng nhỏ ngay ngắn trắng bóc lộ ra, nụ cười tiêu chuẩn của Lý Thị.

Vừa vào trong sân đã nghe hân quang quát nói lung tung, đôi chân dài rào bước, Tiêu Trạch đi tới, mặt lạnh nói với Lý An Thần: “Tôi bảo, Lý An Thần, sao cậu không kể với cậu ta lúc sắp đâm xe cậu sợ tới mức suýt nữa đá ra quần.”

“Này!” Lý An Thần trừng mắt phản bác, “Ai chứ! Ai sợ tới mức suýt đá ra quần, anh đây mà là người nhát gan như vậy à!”

Bạch Diệc Phong nhìn anh ta, gật đầu không thể phủ nhận. Tiêu Trạch đá văng chân dài của Lý An Thần đang để trên ghế sofa, ngồi xuống, ngả người, vẻ mặt thâm trầm.

“Sao vậy, khó chịu khi phải chạy sau mông đàn bà sao? Lúc thua DK cũng không thấy cậu như thế này!” Bạch Diệc Phong rút một điếu thuốc, châm lửa, “Tôi bảo này, có phải cậu vừa ý người ta không, muốn đuổi thì không đuổi kịp, còn bị bỏ lại phía sau, cảm thấy rất mất mặt.”

Tiêu Trạch ngậm lấy điếu thuốc, phì phèo nhả khói, nhàn nhạt ném ra một câu, “Nói vớ vẩn gì vậy.” Anh đến tên người ta là gì, làm nghề gì cũng không biết, vừa ý cái gì mà vừa ý.

“Vậy cậu làm gì mà mặt như ruộng bậc thang thế.” Bạch Diệc Phong nhả ra một vòng khói, cảm thán, “Đàn ông chỉ cần không thua đàn bà ở trên giường, những phương diện khác chẳng là cái gì!”

Tiêu Trạch cất giọng mỉa mai, cười cười, “Trong cơ thể con người có nhiều loại tế bào, có điều tôi nghi ngờ trong cơ thể cậu chỉ có một loại.”

“Tình trùng!” Lý An Thần vạch trần.

“Biến!” Bạch Diệc Phong cho anh một đạp.

Điện thoại trên mặt bàn ầm ĩ reo lên, Lý An Thần cười cười cầm máy, ngắm sắc mặt Tiêu Trạch rồi truyền đạt mệnh lệnh với người ở đầu dây bên kia: “Màu gì à? Xanh da trời? Ừ, tôi thích. Đưa xe đến thẳng chỗ đó, mấy ngày nữa tôi đến lấy, còn chuyện kia, nhất thiết phải làm tốt cho tôi...”

Lý An Thần cúp điện thoại, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái nào đó vịn tay chạy đến rút hóa đơn phạt, khoe miệng không khỏi cong lên.

...

Nắng gắt cuối thu tiếp tục ra oai, ánh mặt trời mãnh liệt như muốn thiêu đốt con người.

Giản Ninh đứng bên lề đường, lông mày nhíu chặt lại. Từ sáng đến giờ cô chưa được rảnh rỗi chút nào, liên tiếp có xe phạm luật, hóa đơn phạt đã xé không dưới trăm tờ, ghi báo cáo đến nỗi ngón tay đã cứng đờ, đến đại đội trưởng Tiết Khải cũng bị kinh động.

Tiết Khải đưa mắt nhìn chiếc xe vừa phạm luật, lau trán nói với Giản Ninh: “Tiểu Giản à! Cô biết hai vị mà cô đặc tội là ai rồi chứ?”

“Đại đội trưởng, anh cũng biết, em chỉ làm theo quy định...” Lửa đã tích tụ tới tận trưa, Giản Ninh trừng đôi mắt dễ thương, tay nắm chặt ghi chép của cảnh sát, “Bọn họ dựa vào đâu mà ngao mạn như vậy.”

“Chỉ dựa vào người nhà của họ, cả thành phố này không ai dám không nể mặt. Đừng nói đến tôi và cô, ngay cả cục trưởng của chúng ta cũng phải dè chừng họ.”

Giản Ninh không phục nhỏ giọng lầm bầm: “Tên vô lại một tay che trời.”

Tiết Khải liếc cô, kéo khóa lấy ra một chiếc túi giấy, đưa tới trước mặt cô, “Đây, thứ tên vô lại mà cô nói cần, tối nay phải giao cho anh ta.”

Giản Ninh do dự không nhận, Tiết Khải hung dữ lườm cô. Giản Ninh hậm hực cầm túi giấy mở ra.

Trong túi, mấy tấm hình đập vào mắt, GTR màu đen, biển số xe kia, một bên mặt của chủ xe, Giản Ninh mở to hai mắt nhìn bức ảnh chụp từ camera theo dõi đường phố, miệng há thành hình chữ O.

“Đây là kẻ hại Reventon suýt nữa xảy ra chuyện.” Chiếc xe này Tiết Khải đã từng nhìn thấy trước cổng đội cảnh sát giao thông. Cô gái lái chiếc GTR này cơ thể rắn chắc gọi cảm cùng với phong cách mạnh mẽ, khiến ai cũng phải mở to mắt nhìn, tận đây lòng anh ta tin rằng Giản Ninh có quan hệ với cô ta.

“Nếu cô không chịu xin lỗi Tiêu Trạch, tôi đành phải tự mình nộp cho anh ta thứ mà anh ta hứng thú nhất.” Tiết Khải ra vẻ muốn lấy lại ảnh chụp.

Giản Ninh ôm chặt mấy bức ảnh trước ngực, hơi cắn môi nói: “Em đi, đại đội trưởng, em đi vẫn không được sao.”

...

Xưởng sửa chữa xe đua của Aken.

Nhan Hoan vừa ngồi vào ghế lái của chiếc GTR màu xanh da trời, điện thoại trong túi quần bất chợt reo lên, móc điện thoại ra vừa nghe vừa xem xét nội thất trong xe.

“Hoan, cậu nói thật đi, hôm đó có phải Tiêu Trạch vì cậu nên mới phạm luật đi quá tốc độ, vượt đèn đỏ?”

Giản Ninh bên kia đầu dây hỏi trúng vấn đề làm Nhan Hoan giật thót, mãi mới trả lời: “Phải.”

“Tôi nay tớ phải đến T98 tìm hân.”

“Sao, sớm đầu hàng thế lực hung ác vậy à.”

“Ai bảo tớ chỉ là dân thường nhỏ bé, đâu không lại cậu ầm hừ hồng một tay che trời.” Giản Ninh đành chịu, dè dặt hỏi: “Vậy, tối nay, cậu sẽ đi giúp tớ chứ?”

“Tôi nay tớ có việc.”

“À...”

Rõ ràng nghe ra sự thất vọng trong giọng nói của Giản Ninh, Nhan Hoan cảm thấy hơi áy náy, cân nhắc xem có nên đồng ý đi cùng cô bạn. Bên này Aken khoát tay ra hiệu, Nhan Hoan vội nói: “Tớ còn có việc, lát nữa nói.” Sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Giữa trưa, nắng càng gay gắt, mồ hôi chảy ròng ròng hai bên thái dương, Giản Ninh siết chặt điện thoại, hai vai rũ xuống, thờ dài. Một chiếc Pickup [1] vượt đèn đỏ xong còn thản nhiên dừng lại bên cạnh cô, lại phải viết hóa đơn phạt sao?

Ông trời ơi!

[1] Xe bán tải, kiểu xe hơi 2 chỗ hoặc 4 chỗ có thùng chở hàng rời phía sau ca-bin.

...

T98, quán bar hạn chế hội viên, Giản Ninh cảm thấy khách quý mượn được của một vị sư huynh, hít sâu rồi đi vào trong.

Quán bar được bài trí với những ngọn đèn mờ ảo, bóng người mơ hồ, trên sân khấu, nữ ca sĩ đang đưa thân mình, cất giọng trầm khàn hát bản tình ca đầy thương cảm, nữ nhân viên phục vụ trang điểm kỹ lưỡng, ăn mặc thời thượng, bê khay qua lại như thoi đưa giữa những bàn rượu.

Xuyên qua đám người, giẫm lên cầu thang, Giản Ninh đi tới tận cùng hành lang tầng hai, dừng lại trước một cánh cửa chạm trổ xa hoa.

Theo truyền thuyết, đây là khu vực cấm của tư nhân, có thể chơi đùa trong này toàn là các quý công tử của những gia đình danh giá, có thể lực nhất thành phố này. Giản Ninh lại hít sâu một hơi, gõ cửa, đẩy cửa đi vào.

Ánh sáng trong phòng rất mờ, Lý An Thần ôm cô gái ăn mặc hở hang đang hát bản tình ca, Bạch Diệc Phong cùng một cô gái xinh đẹp khác dính chặt vào nhau.

Tiêu Trạch tựa trên ghế sofa, vẻ mặt thâm trầm.

Chưa tìm thấy chiếc GTR đó, làm gì cũng không hào hứng nổi.

Lý An Thần trông thấy Giản Ninh xuất hiện ở cửa ra vào, hai mắt sáng rực, lớn tiếng: “Em gái cảnh sát!”

Giản Ninh theo phản xạ có điều kiện liếc nhìn anh ta, lập tức nở nụ cười, ngọt ngào gọi, “An thiếu!” Một tiếng này thốt ra cô lập tức có cảm giác muốn tát vào miệng mình.

“Em gái, sao em lại đến đây, ngàn vạn lần đừng nói với anh là em đến xin lỗi.” Lý An Thần buông tay, đi tới lưu manh khoác vai cô, nháy mắt mờ ám, “Nếu đúng như vậy, thật chẳng thú vị.”

Thú vị cái đầu anh!

Giản Ninh cố nhịn không bẻ gãy cánh tay kia, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, cắn răng nói: “An thiếu, anh nói đúng rồi, tôi đến đây chính là để xin lỗi.” Giản Ninh nhìn Tiêu Trạch trong góc từ đầu đến giờ không hề liếc nhìn cô, chậm rãi nói: “Trạch thiếu, hôm đó là tôi có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, đã đắc tội với anh, mong anh đại nhân không so đo với tiểu nhân chấp chuyện nhỏ nhặt.”

Cảnh sát giao thông đó? Tiêu Trạch ngồi thẳng người, lúc này mới nhớ ra cô gái Lý An Thần đang khoác vai là ai.

Tiêu Trạch hỏi: “Điều tra được cô ta là ai chưa?” Giọng nói trầm thấp vô cùng êm tai.

Giản Ninh cup mắt, cuộn chặt nắm đấm, nói: “Xin lỗi, Trạch thiếu, không điều tra ra người đó.”

“Có chiếc xe cũng không tìm được, đám cảnh sát giao thông các cô làm ăn kiểu gì vậy.” Lý An Thần mở miệng nói trước: “Ngoài đường nhiều camera như thế chỉ để làm cảnh thôi sao?”

Tiêu Trạch không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào Giản Ninh, ánh mắt sắc bén như nhìn thấu lời nói dối của cô.

Giản Ninh không dám nhìn thẳng anh, gạt đi sức nặng không cần thiết trên bờ vai, mắt nhìn sang hướng khác, “Trạch thiếu, tôi thật lòng đến xin lỗi.”

“Em gái, đừng chỉ nói suông, thể hiện thành ý của em đi.” Lý An Thần ôm lấy cô gái bên cạnh ngồi xuống ghế sofa đối diện.

“Thành ý?” Giản Ninh nhìn Lý An Thần, nói: “An thiếu muốn thành ý như thế nào?”

Lý An Thần nhìn Tiêu Trạch, Tiêu Trạch quay mặt qua chỗ khác. Lý An Thần nhìn mấy chai rượu Tây trên mặt bàn, đôi mày hơi nhướng lên, “Dám uống không?”

Giản Ninh nhìn chai rượu đầy ư trên bàn, quyết định, ánh mắt cương quyết, khom người cầm lên ngửa cổ uống. Rượu mạnh cay nóng như muốn thiêu đốt chạy thẳng xuống dạ dày, hai mắt nhắm chặt, bàn tay cầm chai rượu hơi run run, chất lỏng óng ánh từ khóe miệng chảy xuống cổ, chai Vodka đã bị uống hết hơn phân nửa.

Cánh tay Lý An Thần ôm cô gái bên cạnh dần dần buông lỏng, ngồi thẳng người nhìn cô không chớp mắt. Bạch Diệc Phong chống cằm cười nhìn cô, lên tiếng, “Lý An Thần cậu đúng là trẻ con!”

“Cậu biến đi!” Lý An Thần trừng anh ta, ánh mắt trở lại trên người Giản Ninh.

Cô dám dán hóa đơn phạt vào trán anh, tại sao anh không thể bắt cô uống rượu!

“Cạch!” Chiếc chai đẹp đẽ nặng nề đập xuống mặt bàn thủy tinh, đôi mắt to của Giản Ninh bắt đầu mờ màng, cô lau rượu dính bên khóe miệng, nói: “Trạch thiếu, An thiếu, như vậy mong hai vị có thể bớt giận.”

Tiêu Trạch căn bản không hề liếc nhìn cô, chuyện nhảm chán như bắt phụ nữ uống rượu anh khinh thường.

Lý An Thần nhìn chai rượu còn lại trên mặt bàn, không nói gì.

Một chai Vodka nguyên chất, rượu mạnh cao cấp, dạ dày bắt đầu khó chịu, chân mềm nhũn, Giản Ninh cuộn chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, nói: “An thiếu, anh sẽ không...” Nhìn chai rượu còn lại, cô nhủ mảy, uống hay không uống, trong lòng giằng co, nếu không uống thì chai vừa này là phí công rồi.

Tiên sư nhà anh!

Giản Ninh rửa thắm một câu, chịu đựng cơn quặn thắt dạ dày, run run cầm chai rượu đã mở đưa lên miệng.

Giờ khắc này trong phòng cực kỳ yên lặng, ngoại trừ Tiêu Trạch, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào cô gái rõ ràng đã say còn muốn ra vẻ.

Chai rượu đưa đến bên miệng, chất lỏng trong suốt sắp chảy ra, cửa phòng bao đột ngột bị một lực mạnh từ bên ngoài đẩy vào, phát ra âm thanh rất lớn.

Nhan Hoan xuất hiện tại cửa ra vào, lưng quay về phía hành lang sáng đèn khiến người khác không nhìn rõ biểu lộ trên mặt. Bảo vệ quán bar theo sau ngăn cản, gật đầu nói với Bạch Diệc Phong: “Ngài Bạch, vị tiểu thư này nói cô ấy là bạn gái của Trạch thiếu...”

Bạch Diệc Phong khoát tay, bảo vệ lui ra ngoài.

Bạn gái!

Con người sắc bén đối diện cô, Tiêu Trạch sờ cằm nghiền ngẫm hai từ này.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dưa xe

“Mỹ nữ lái GTR.” Vẫn là Lý An Thần kinh ngạc hô lên đầu tiên.

Đôi mắt to của Nhan Hoan đảo qua từng người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhuộm màu men say của Giản Ninh.

“Choang.”

Chai rượu trong tay Giản Ninh rơi xuống đất, mảnh vỡ và rượu bắn tung tóe, hương thơm nồng lan tỏa khắp phòng bao.

Bước chân Giản Ninh lao đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, “Cậu, sao lại tới đây.”

Dưới ánh mắt soi mói nóng bỏng của đám người, Nhan Hoan diu bạn, “Đi với tớ.”

Quần jeans, áo sơ-mi đen, giày Converse.

Trang phục rất tùy tiện, nhưng vào mắt Tiêu Trạch lại có sức cuốn hút lạ thường. Nhìn chủ nhân của cặp đùi đẹp dưới lớp quần jeans chuẩn bị phẩm dẫn người đi, Tiêu Trạch nhếch môi nói: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cô coi đây là đâu vậy.”

Nhan Hoan dừng bước, đứng thẳng người, hơi nghiêng đầu, vẫn đưa lưng về phía đám người, mở miệng: “Vậy anh muốn thế nào?”

Tiêu Trạch đứng dậy, thông thả đi tới trước mặt cô, cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt vừa đen vừa sáng lại buống binh, ngao mạn.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, tướng mạo của anh được khắc họa rõ ràng trong con ngươi của cô, đôi mắt sâu càng nổi bật hơn trên gương mặt ngũ quan góc cạnh đẹp đẽ.

Trong một khắc khi ánh mắt giao nhau, Nhan Hoan rõ ràng cảm thấy mình như bị kìm hãm giữa một xoáy nước đen như mực, lòng cô như bị tròng vào một chiếc còng tay, không cách nào thoát khỏi. Cô từng đôi mắt to hung hăng nhìn thẳng vào đáy mắt anh.

Không khí xung quanh dần dần thay đổi, sự chú ý của tất cả những người trong phòng đều tập trung vào hai người, một lúc rất lâu sau, Tiêu Trạch mới mở miệng nói: “Trong lòng cô hiểu rõ.”

Khoảng cách gần như kẻ sát khiến Nhan Hoan dễ dàng ngửi thấy mùi hương của rượu bay ra từ miệng anh, đó là hương Tequila [1] mà cô thích nhất. Giữa căn phòng tràn ngập hương Vodka [2], mùi hương Tequila này càng thêm nồng, càng hấp dẫn con người.

Tim, bỗng loạn nhịp.

[1] Tequila: một loại rượu truyền thống được chưng cất có độ cồn cao của Mexico.

[2] Vodka: loại rượu có nguồn gốc Đông Âu, trong, không màu, độ cồn tương đối cao.

Làn mi cong của Nhan Hoan hơi nhướng lên, trong mắt ngập tràn sự khinh thường, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, “Như mong muốn của anh, cho anh một cơ hội đuổi theo tôi.”

Lời nói ngao mạn khiến người khác phải nghiêng răng, ánh mắt Tiêu Trạch lạnh lẽo nhìn cô, sắc bén như lưỡi dao khoét vào từng thớ thịt. “Tôi chờ cô ở Bình Sơn.”

“Tôi nay không được.” Nhan Hoan tốt bụng nhắc nhở: “Anh uống rượu.”

“Đúng là tôi uống rượu, nhưng tôi không say.” Tiêu Trạch ném lại một câu, đi thẳng ra cửa.

Bạch Diệc Phong ôm một cô gái đi theo sau, Lý An Thần đến bên cạnh Nhan Hoan, che miệng nói: “Mỹ nữ, tôi vừa mua một chiếc GTR, trên tinh thần của cô đây.” Nói xong vỗ vỗ vai cô, nhìn thoáng qua Giản Ninh say sưa hai mắt mơ màng rồi đẩy cửa ra ngoài.

Bình Sơn cách xa nội thành, không chỉ không bằng phẳng, trái lại còn vô cùng hiểm trở. Là thánh địa đua xe lý tưởng nhất trong thành phố này, do chiến thần đường núi DK tự bỏ tiền túi ra thi công.

Con đường này quanh co dốc đứng, nhiều khúc ngoặt, lối rẽ góc nhọn góc vuông nhiều vô số, trong đó nổi tiếng nhất là đoạn cua ngoặt bốn lần liên tiếp và hình chữ S tia chớp sinh tử. Khi đi qua những lối rẽ quái dị với độ khó cực cao, nếu tay đua không phán đoán kịp thời để tăng giảm tốc độ, chỉ cần hơi không chế không tốt là xe sẽ bị trượt và văng ra khỏi vách núi, cho nên chỉ có những cao thủ của cao thủ trong giới đua xe mới dám thi đấu trên con đường này.

Nhan Hoan chờ Giản Ninh xuyên qua nội thành lên núi, dừng xe ở cuối lối rẽ lên đài quan sát trên cao, vòng qua bên ghế lái phụ, mở cửa, đu Giản Ninh để cô ngồi xuống tầng đá lớn bên cạnh đài quan sát rồi đưa cho cô một chai nước khoáng.

Giản Ninh vặn mở nắp chai, dặn dò: “Phải cẩn thận.”

“Ừ.”

Chờ đã lâu tại điểm xuất phát, trong lòng Tiêu Trạch cảm thấy hưng phấn lạ thường với trận đấu sắp diễn ra, âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải rửa sạch nỗi hổ thẹn hôm trước, không thể không thắng cô ấy.

Đã là đàn ông, sẽ không thể cam chịu chạy sau móng đàn bà.

Xa xa phía trước, đèn xe mỗi lúc một gần, Tiêu Trạch nheo mắt lại.

Chiếc GTR màu đen lượn một vòng rồi dừng lại bên cạnh anh, Nhan Hoan xuống xe, về mặt sót ruột gõ gõ vào cửa sổ xe anh.

“Nghe đây, tôi thắng, không được gây phiền toái cho cô ấy nữa, đồng ý quyên góp cho đội cảnh sát chiếc xe đã nhắc tới trước đó.”

“Nếu cô thua thì sao?”

Đối phương tuy là Reventon, nhưng sau khi đã thắng một lần, Nhan Hoan chẳng hề để nó vào mắt, quăng xuống một câu: “Không có khả năng này.” Sau đó xoay người lên xe.

Hai người cách hai cánh cửa sổ xe hung hăng trừng nhau, sau đó tập trung sự chú ý, nhìn chăm chăm vào Lý An Thần đang đứng chính giữa con đường. Lý An Thần giờ cánh tay lên ý bảo hai người sẵn sàng.

Tiếng động cơ gào thét lập tức vang vọng khắp khe núi, đuôi xe nhà khói tạo thành một đám mây mù, cuộc chiến trên con đường núi mạo hiểm có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Trong nháy mắt cánh tay Lý An Thần hạ xuống, Reventon vọt lên dẫn đầu.

Guồng quay của chiếc xe cao cấp tuyệt đỉnh nhanh hơn GTR rất nhiều, Tiêu Trạch không mấy may thò ơ điều khiển cổ máy móc cuồng bạo, đôi mày rậm nhướng lên, đột ngột tăng tốc, như một con dã thú lao đi dữ dội trên con đường núi. Bánh xe quay chóng mặt cuốn lên đầy đất đá, hoa cỏ ven đường bị sức ép của tốc độ đánh dạt sang một bên, khuất phục trước con dã thú màu xám.

Đèn sau hình chữ nhân màu hồng mất hút, tốc độ không ai có thể theo kịp.

Đã lâu không cảm nhận được sự va chạm giữa tốc độ và cảm xúc mãnh liệt, Nhan Hoan bỗng trở nên cực kỳ hưng phấn, dứt khoát nhấn ga, đuổi theo.

Những tiếng gầm gừ của động cơ vẫn vang vọng, phá vỡ sự yên lặng của vùng sơn cốc, chiến thần DK đã đổ không biết bao nhiêu tiền vào con đường này, camera dày đặc khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh sợ, thiết bị quang học trên cao cách mười giây lại dao động một lần, lấy toàn bộ mặt đường kể cả góc chết một trăm tám mươi độ, ghi lại hình ảnh rõ nét của hai chiếc xe bão táp.

Hai chiếc xe phóng điên cuồng, say sưa chiến đấu ác liệt, đường núi có rất nhiều khúc ngoặt, Reventon vẫn luôn dẫn đầu, cổ máy móc tự động dừng hẳn, chạy đường bằng, khỏi phải nói, chạy đường núi, tuyệt đối không phải đối thủ của GTR. Thân xe, lớp xe không bám mặt đất chạy trên một quỹ đạo ổn định như GTR.

Mặc dù là lớp xe trượt, chạm đất bất ổn, nhưng Reventon vẫn chạy trên một đường thẳng chuẩn xác, quấy đuôi lướt đi với biên độ lớn, hoàn hảo rẽ vào khúc ngoặt, chiếc GTR theo sát sau lưng cũng làm một loạt các động tác tương tự. Kỹ thuật lái xe cao siêu khiến hai người một trước một sau âm thầm giật mình kinh ngạc.

Nhan Hoan cho rằng Tiêu Trạch chỉ là một tên phú nhị đại lái xe thể thao nhưng chỉ thích theo đuổi tốc độ, chỉ thích đua xe, không ngờ kỹ thuật lái xe lại giỏi như vậy. Có thể vững vàng không chế cổ máy móc điên cuồng lúc quanh co lúc trượt men theo đường núi đã chứng minh thực lực của anh ta.

Nếu tôi nay anh ta không lái Reventon mà là một chiếc xe cải tiến tương tự GTR, nhất định cô cũng sẽ phải rất vất vả. Sắc mặt Nhan Hoan không hề nhẹ nhõm, đôi mắt đẹp chăm chú vào tuyến đường phía trước để tìm kiếm một lối đi tốt nhất.

Liên tiếp qua hai khúc cua, xe chạy nhanh trên đường thẳng, lúc đi qua khúc cua hình tia chớp quai dĩa, Reventon thể hiện rất hoàn hảo. Đèn trước sáng rực của GTR chiếu vào sau gáy Tiêu Trạch, thỉnh thoảng Tiêu Trạch đưa mắt liếc qua kính chiếu hậu, cô gái lái GTR này khiến anh phải nảy sinh lòng bái phục. Đối với sự theo sát của cô, nét mặt Tiêu Trạch lạnh lùng, không dám lơ lỏng một giây, phía trước chính là bốn khúc cua liên tiếp, chỉ cần gắt gao ngăn chặn cô, như vậy thắng lợi chắc chắn thuộc về anh.

Nhan Hoan nhìn chăm chăm chiếc Reventon chạy phía trước, trong đầu tính toán một lối đi thích hợp nhất khi rẽ vào khúc ngoặt. Khi đã nắm trúng thời cơ, tốc độ tăng đến tối đa, động tác chân và tay khiến người ta hoa mắt, bánh lái xoay tròn cực nhanh, đuôi xe lắc mạnh, đầu xe rẽ lỏi, gấp gáp xoay đầu khi chạm tới khúc quanh, bánh xe lao như bay dán chặt xuống rìa đường, xoay tròn với tốc độ cao, ma sát trên mặt đất phát ra những tiếng rít chói tai đến sột rượt. GTR như được tiếp thêm dũng khí, vượt qua Reventon ở phía trong, phóng vào khúc ngoặt, thân xe lắc lư kéo lê thành một đường vòng cung hoàn mỹ.

Tiêu Trạch nhìn chăm chăm vào đèn sau xe màu đỏ vụt qua trong chớp mắt, ánh mắt thâm trầm, bàn tay siết bánh lái đến trắng bệch, không thể tin mình lần thứ hai bị GTR ung dung vượt qua.

Lý An Thần ở trên đỉnh núi nhìn hình ảnh GTR vượt lên dẫn đầu trong chiếc máy tính bảng, nắm đấm cuộn chặt, hưng phấn hô lên, Bạch Diệc Phong lờm anh ta, “Cậu bị làm sao vậy?”

Lý An Thần nắm hai vai anh ta đặc ý nói: “Bạn thân à, cậu biết không, tôi cũng vừa mua một chiếc GTR, màu xanh da trời.”

Tại điểm kết thúc dưới chân núi, Giản Ninh gắng gượng ngẩng cái đầu đang mê man, hé ra nụ cười ngây ngô.

“Két!” một tiếng, Nhan Hoan đã dừng lại bên cạnh cô.

Chiếc Reventon màu xám cũng dừng lại ngay sau lưng, Tiêu Trạch sắc mặt nặng nề nhìn chăm chú cô gái lần thứ hai vượt qua xe anh, thấy cô muốn đi xuống cảnh sát giao thông đi, anh đột nhiên tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, bước lên giữ lấy tay cô.

“Tên của cô.”

Tiêu Trạch bắt lấy cánh tay Nhan Hoan, mở miệng, “Nói cho tôi, tên của cô.”

Sự cương quyết trong đáy mắt không cho phép người khác kháng cự, Nhan Hoan kinh ngạc nhìn anh trong chốc lát, vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Cái đó không cần thiết.”

Nhan Hoan giầy ra, lúc diu Giản Ninh lên xe đã đụng phải bà vai Tiêu Trạch, nhanh nhẹn ẩn người vào ghế sau rồi trở lại vị trí lái, mở cửa xe, dừng lại, nhìn anh nói: “Đừng quên đáp ứng việc vừa rồi.”

Tiếng động cơ phách lỏi quanh quần bên tai, đèn sau xe màu đỏ lướt qua trước mắt.

Tiêu Trạch nhìn theo hướng chiếc GTR mất hút, đôi môi mỏng từ từ nhếch lên ẩn hiện ý cười.

Cô gái này thật ngạo mạn, rất kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vô sỉ

Sớm đầu thu hơi lạnh, không khí tươi mát, trời trong quang đãng.

Sau một đêm say rượu, Giản Ninh ôm cái đầu mê man lao đảo đi tới công đội cảnh sát giao thông, giờ cổ tay xem đồng hồ, giật mình hoảng sợ, cô lên tinh thần, chạy vào trong sân, bắt ngờ đâm phải đại đội trưởng Tiết Khải.

Tiết Khải đỡ người Giản Ninh, nói: “Mới sáng sớm làm gì lao ầm ầm vậy.”

“Đại, đại đội trưởng.” Bị bắt đi muộn, Giản Ninh hơi lắp bắp, chột dạ không dám ngược lên nhìn.

Thái độ của Tiết Khải tốt lạ thường, cười ha hả nói: “Tiểu Giản à! Làm tốt lắm.”

“Dạ?” Giản Ninh lơ mơ không hiểu.

Tiết Khải đưa một ngón tay chỉ bãi đỗ xe trước khu nhà, đập vào mắt là bốn chiếc Audi Q7 mới tinh được trang bị thêm đèn cảnh báo và dấu hiệu của cảnh sát, ánh mắt đờ đẫn của Giản Ninh dần dần chuyển thành kinh ngạc.

“Đại đội trưởng, là Tiêu Trạch đưa tới phải không?”

“Ừ.”

“Thật à?”

“Thật.”

“Anh véo em một cái xem nào.”

“Á! Đau quá!”

Sau mấy ngày lo lắng cuối cùng cũng nhìn thấy mấy chiếc xe được đưa đến, Giản Ninh quá phấn khích, quá đắc ý đến quên cả bản thân là ai, khoác tay lên vai Tiết Khải, mở miệng tán dóc như với bạn thân: “Thế nào, đại đội trưởng, Giản Ninh em không phụ kỳ vọng của ngài chứ, bốn con Q7 không thiếu một chiếc đã được Tiêu Trạch đưa tới. Ha ha, Giản bà cô xuất mã, Trạch thiếu, Thần thiếu gì đó cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh, cúi đầu xưng thần.”

“...”

“Đúng không, đại đội trưởng!”

“...”

Giản Ninh nghiêng đầu nhìn ngó, vẻ mặt Tiết Khải rất nghiêm túc, móng vuốt đang khoác trên vai chậm rãi trượt xuống, cô nở nụ cười ngây ngô.

Tiết Khải trầm mặt, nghiêm nghị giảng giải: “Có phải đã quên ai là người gây chuyện rồi không, sau này xử lý linh hoạt một chút, bớt gây phiền toái cho tôi.”

“Vâng.”

“Cố gắng công tác cho tốt.” Tiết Khải sửa sang lại cổ áo sơ-mi rồi chấp tay sau lưng bỏ đi.

“Vâng.”

“À!” Giản Ninh sung sướng nhảy dựng lên, vội vàng quay đầu lại nhìn đại đội trưởng, thè lưỡi cười trộm, lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Hoan.

Trong xưởng sửa chữa.

Nửa người Nhan Hoan cúi vào nắp động cơ của chiếc GTR màu lam, kiểm tra hệ thống động lực mạnh mẽ bên trong. Nghe thấy điện thoại reo, cô lui ra ngoài, nhận điện.

Tiếng Giản Ninh trong điện thoại tung tăng như chim sè: “Hoan thân yêu, Tiểu Trạch đã đưa bốn chiếc Q7 tới rồi, tương lai của tớ đã bùng sáng trở lại, cuộc đời tươi đẹp đang vây gọi tớ, ha ha ha!”

“Rất tốt!” Nhan Hoan đang suy nghĩ việc làm thế nào để giảm nhẹ thân xe, đáp qua loa một câu.

“Hoan Hoan, cậu quá tuyệt vời, tớ phục cậu lắm, nếu không phải hôm qua uống hơi nhiều, tớ rất muốn ngồi bên cạnh để trải nghiệm cảm giác cuồng phong kích thích. Hôm nào đi uống một chén, tớ mời.”

“Được.”

“Cứ như vậy nhé, cậu làm việc tiếp đi, có thời gian lại nói.”

Hai người chấm dứt cuộc trò chuyện, Nhan Hoan nhét điện thoại vào túi quần jeans, tiếp tục xem xét các linh kiện.

Tối qua chứng kiến một trận đấu quá kịch động, sáng sớm Lý An Thần đã đến bãi xe, không tìm thấy Aken trong văn phòng giám đốc, anh dứt hai tay vào túi quần, nhả nhả huyết sáo đi dạo trong công xưởng, tìm kiếm chiếc GTR màu xanh da trời mà mình vừa mua.

Phát hiện bóng dáng của nó trong một góc yên tĩnh cách mấy chiếc xe, ánh mắt sáng ngời tập trung nhìn chăm chú, đập vào mắt là một cặp đùi phụ nữ đầy đặn tuyệt đẹp bọc trong một lớp quần jeans, ánh mắt dịch chuyển lên trên, là bờ mông đẹp tròn trịa.

Cô gái có đôi chân dài và bờ mông đẹp cúi người vào trong động cơ xe, áo phông hơi xộc xệch, lộ ra một mảnh eo màu lúa mì trắng mịn.

Lý An Thần nhường mảy, tâm tình vô cùng tốt, mở miệng huyết sáo.

Nhan Hoan chui ra từ động cơ xe, hất phần tóc dài xõa xuống bên má. Sau khi thấy rõ đối phương, cả hai đồng thời sùng sốt.

“Là cô!” Trên mặt Lý An Thần viết đầy hai chữ kinh ngạc.

Nhan Hoan liếc anh ta, kéo nắp động cơ xuống, về mặt bình tĩnh, nói: “Là tôi, kỳ lạ lắm sao?”

“Không, không, không.” Lý An Thần khoát tay, nói liên tiếp ba từ không, “Cô là thợ sửa chữa ở đây.”

“Ừm.”

“Mới tới à?”

“Sao, không an tâm khi giao xe cho tôi?”

“Đừng hiểu lầm, hoàn toàn không có ý đó, tôi với Aken là bạn, chưa từng nghe anh ấy nhắc đến nữ thợ sửa xinh đẹp đây.” Lý An Thần cười nói: “Chỉ với biểu hiện tối qua của cô, chiếc GTR này giao vào tay cô tôi yên tâm một trăm hai mươi phần trăm.”

Đang tán dóc, Aken đã đi tới, khoát tay, “Thần thiếu, lâu ngày không gặp.”

Nắm đấm của Lý An Thần nện vào cái bụng hơi phát tướng của Aken, Aken không chút lưu tình lập tức đáp trả, một đấm vào ngực Lý An Thần, hai người không già không trẻ nào loạn một phen, Lý An Thần cười cười liếc nhìn Nhan Hoan đứng bên cạnh, nói với Aken: “Ken, anh thật chẳng có lòng tốt, mời một vị mỹ nữ thế này đến sửa xe cũng không báo trước cho em một tiếng.”

“Bảo cho cậu làm gì, sửa xe hay là ngắm mỹ nữ.” Aken đứng bên cạnh Nhan Hoan, hất cằm về phía Lý An Thần, bắt đầu giới thiệu hai người, “Một người bạn nhỏ của anh, Thần thiếu. Nhan Hoan, thợ sửa ất chủ bài của tôi.”

“Bọn em gặp rồi.” Lý An Thần nháy mắt mờ ám.

“Hả?” Ken nhìn nhìn Nhan Hoan.

“Gặp qua một lần.” Nhan Hoan nói.

“Không, là hai lần.” Lý An Thần nhếch miệng, hữu hảo nhiệt tình vươn tay, “Lý An Thần, rất hân hạnh được biết cô.”

“Nhan Hoan.” Nhan Hoan nói ra tên mình, ngón tay dính một chút dầu máy chia ra trước mặt Lý An Thần.

Lý An Thần thu tay lại, cười cười.

“Hai người cứ trò chuyện, tôi đi rửa tay.” Nhan Hoan dứt lời liền quay người đi, mí mắt phải không hiểu sao hơi giật giật, có một loại dự cảm, thời gian cô ở xưởng sửa chữa này sẽ không yên bình.

Sẽ còn gặp lại cái tên có ánh mắt đáng sợ đó sao?

Aken khoác vai Lý An Thần đi ra ngoài, nghiêm túc dặn dò: “Nhóc con, tôi cảnh cáo cậu, đừng có ý đồ xấu, người ta là người đứng đắn đấy.”

Trong phòng họp của tập đoàn Tần Vũ, không khí trang nghiêm, các cán bộ cấp cao chăm chú nghe phân tích của tổng thanh tra về hạng mục đầu tư trọng điểm quý tiếp theo của tập đoàn.

Tiêu Trạch người tuy ngồi đó, nhưng tâm tư đã sớm bay xa, hôm qua một đêm không chợp mắt, trong đầu chất đầy hình ảnh cuộc đua xe ở Bình Sơn và vẻ mặt cực kỳ ngạo mạn, ngông cuồng của cô gái đó.

Khóe miệng vô thức bắt đầu cong lên.

Chủ tịch Tiêu Kiến Đông nhìn dáng vẻ không tập trung của con trai, sắc mặt khó coi.

Điện thoại trên bàn “rè rè” rung lên, Tiêu Trạch cầm lên nhìn thông báo cuộc gọi, ấn phím ngắt máy, một lát sau, điện thoại lại tiếp tục rung.

Về mặt Tiêu Trạch mất kiên nhẫn, nhấn phím nghe, đưa điện thoại lên tai, dè dặt giọng: “Tôi đang họp, có gì nói mau.”

“Cậu đoán xem tôi vừa trông thấy ai nào?” Dưới ánh mặt trời tươi đẹp, Lý An Thần một tay rút túi quần, đứng trước cổng lớn của xưởng sửa chữa, ngẩng giá tin hấp dẫn với Tiêu Trạch.

“...”

“Trông thấy người mà cậu đuổi không kịp, lại không hỏi được tên.”

Tiêu Trạch nhũn mảy, trong lòng cảm thấy gấp gáp kỳ lạ, nôn nóng muốn biết tên cô gái kia. “Nói mau.”

“Ha ha!” Lý An Thần cười anh, “Nóng lòng sao, biết ngay cậu lúc nào cũng nhớ nhung người ta mà.”

“Tôi đang họp.” Thanh âm của Tiêu Trạch trở nên nghiêm nghị.

“Chuyện công ty chẳng phải xưa nay cậu không muốn quản à, sao giờ bỗng nhiên lại chăm chỉ thế.”

Sự hào hứng hoàn toàn bị khơi dậy, trùm sỏ gây chuyện lại không nói vào chủ đề chính, Tiêu Trạch cắn răng, “Lý, An, Thần.”

“Nhan Hoan.”

Nhan Hoan? Tên của cô gái đó sao?

Nhan Hoan!

Lòng ngực trống trải bỗng chốc được cái tên này lấp đầy, khóe mắt Tiêu Trạch lướt tới ánh mắt như đao phi của Tiêu Kiến Đông, không chút sợ hãi tiếp tục nghe Lý An Thần thao thao bất tuyệt.

“Chắc chắn cậu không đoán được đâu, cô ấy là thợ sửa chữa mới tới ở chỗ Ken, sáng nay lúc tôi đến gặp cô ấy đang khom người kiểm tra hệ thống động lực, cái tư thế kia, cặp chân dài kia, cái mông nhỏ vừa tròn lại vừa cong kia...” Lý An Thần đứng ở ven đường nhìn dòng người qua lại, dè dặt giọng nói: “Còn có một mảnh eo thon trắng nõn, chắc chắn, thật mất hồn.”

Tiêu Trạch sớm đã không kìm nén được, bật dậy khỏi ghế, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi ra khỏi phòng họp.

Trong hành lang trống trải, gót giày da gõ xuống nền đá cẩm thạch tạo thành những tiếng vang, Tiêu Trạch sắc mặt thâm trầm cầm di động hỏi: “Cậu sờ cô ấy?”

“Không có.” Lý An Thần vẫn còn ngây ngất trước cảnh tượng lúc sáng sớm, thèm thuồng nói: “Tôi dâm dè bằng ánh mắt.”

“Lý An Thần.”

“Sao?”

“Cậu dám vô si thêm một chút nữa xem?”

Tiêu Trạch ngắt điện thoại, bước vào thang máy, đi thẳng xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Lý An Thần nhìn điện thoại bữu môi, không phục lắm bầm một cậ: “Cũng chẳng phải vợ cậu, làm gì phản ứng kịch liệt thế.”

“Bíp bíp bíp!” Sau lưng truyền đến tiếng còi xe thể thao. Lý An Thần quay đầu lại nhìn, Nhan Hoan mở cửa chiếc GTR màu lam.

“Lên xe.” Nhan Hoan dịch hông, ngồi sang vị trí lái phụ.

Lý An Thần ngồi vào ghế lái, hỏi: “Người đẹp, chúng ta chuẩn bị đi đâu đây!”

“Lượn một vòng tùy ý.”

“Được.”

Lý An Thần khởi động xe chạy ra đường cái. Mặt trời dần dần ra oai, gió nóng rớt qua cửa sổ xe, Nhan Hoan chống tay bên má nhìn quang cảnh bên ngoài, thỉnh thoảng lại ngấm động tác tay chân của Lý An Thần.

Chiếc GTR màu xanh da trời xuyên qua dòng xe cộ, qua ngã tư nút giao thông rồi phóng về hướng cầu vượt. Xe chạy băng băng với tốc độ cao khiến Lý An Thần hưng phấn hét lên như một đứa trẻ, Nhan Hoan thầm nghĩ có thể dùng một từ để hình dung anh ta.

Tên ngốc.

“Thế nào, người đẹp.”

“Tôi có tên.”

“Nhan Hoan?” Lý An Thần lẩm nhẩm, “Gọi tên đầy đủ thì xa cách quá. A Hoan! Kỳ cục, Hoan? Quá thân mật, Hoan Hoan? Ha ha, cái này được.”

“Chúng ta thân quen đến mức đấy à?”

“Trước lạ sau quen, gặp lần thứ ba chẳng phải càng thân sao, đúng không, Hoan Hoan.” Lý An Thần đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, không nhịn được “phì” một tiếng bật cười.

Nhan Hoan lườm anh ta, không cần đoán cũng biết chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Nghiêm mặt hét lên ra lệnh: “Không được cười, tăng tốc lên.”

“OK, BOSS.” Lý An Thần nhún ga, tăng tốc.

“Rẽ trái.”

“OK, BOSS.”

“Quay đầu.”

“OK, BOSS.”

“Tăng tốc.”

“OK, BOSS.”

“Dừng xe.”

“Hoan Hoan, đùa tôi à!”

Nhan Hoan nhún mày, “Thử xe.”

...

Lúc Tiêu Trạch lái xe đến nhà xưởng, Lý An Thần chờ Nhan Hoan không biết đã chạy đến tận vùng quê nào rồi, điện thoại thông, Tiêu Trạch hỏi: “Đang ở đâu?”

“Chờ Hoan Hoan đi thử xe!”

Hoan Hoan? Quan hệ giữa hai người họ trở nên thân mật như vậy từ lúc nào.

Tiêu Trạch có chút không vui.

Nhan Hoan lại càng không vui, trừng mắt Lý An Thần. Lý An Thần vội vàng đổi giọng, “Là chờ Nhan tiểu thư.”

Nhan Hoan rất dị ứng với từ “tiểu thư” này, ánh mắt càng sa sầm.

Lý An Thần không nhìn cô, nói vào điện thoại: “Chúng tôi sẽ về ngay.”

Đứng ngoài cổng xưởng sửa chữa, Tiêu Trạch nhìn đồng hồ, đã gần giữa trưa, cũng nên tìm một chỗ ăn cơm, vì vậy nói: “Mười phút nữa gặp ở Phú Cẩm.”

“Không vấn đề.” Lý An Thần cúp máy, quay sang Nhan Hoan: “Mặc kệ cô thích hay không thích nghe, dù sao từ nay về sau tôi vẫn sẽ gọi cô là Hoan Hoan, ha ha! Hoan Hoan!”

Anh ta cười cười, lộ ra tám chiếc răng nhỏ trắng sáng.

Đúng là một tên phú nhị đại bốc đồng.

Nhan Hoan nhếch miệng.

Xe lao như bão tố tới Phú Cẩm, đó là một hội quán tư nhân nơi những kẻ có tiền lui tới. Tòa công trình kiến trúc tám tầng sơn son thếp vàng, trang hoàng lộng lẫy, khắp nơi đều toát lên vẻ xa hoa. Một nữ phục vụ xinh đẹp có thể so với các tiểu thư châu Á đưa Lý An Thần và Nhan Hoan tới trước cửa một phòng bao, dừng lại, gõ nhẹ hai cái rồi đẩy cửa nói: “Thần thiếu, mời vào trong.”

Nhan Hoan tưởng Aken bảo Lý An Thần chạy đến đây, không ngờ bên trong là Tiêu Trạch, cô quay người định đi thì bị Lý An Thần kéo tay. “Đừng đi!”

“Trông thấy tôi liền bỏ đi, cô sợ tôi sao?” Tiêu Trạch ngồi bên bàn từ tốn mở miệng, vừa nói đồng thời ánh mắt vừa lướt qua mấy vị trí Lý An Thần miêu tả trong điện thoại, con người càng trở nên thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đuổi theo em

Từ sáng nhìn thấy Lý An Thần thì có dự cảm bất an, bây giờ nhìn thấy Tiêu Trạch lại có một loại cảm giác không thể trốn tránh.

Nhan Hoan dứt khoát quyết định, hơi có ý khiêu khích nói: “Anh cảm thấy tôi sẽ sợ một người đàn ông đã thua tôi hai lần sao?”

Gạt cánh tay đang bị Lý An Thần giữ, Nhan Hoan kéo ghế ngồi xuống đối diện Tiêu Trạch, lớn mật nhìn thẳng vào anh.

Không giống vẻ phóng túng bất trị tới qua, người đàn ông trước mặt mái tóc được chải gọn gàng, cẩn thận, áo sơ-mi đơn giản tôn lên chiếc cà-vạt tinh tế, rõ ràng là dáng vẻ một nhân vật tinh anh trong giới kinh doanh.

Còn Nhan Hoan trong mắt Tiêu Trạch vẫn giống như tới qua, tóc dài xõa vai, áo phong quần jeans, ăn mặc tùy tiện nhưng không mất đi vẻ gợi cảm. Cổ áo phồng rộng vừa vặn để lộ xương quai xanh đẹp đẽ, nhìn vào rất mê người.

Hai người độ mắt, không khí xung quanh lập tức có sự thay đổi.

Lý An Thần không hiểu Tiêu Trạch có ý đồ gì khi bảo anh ta đưa người tới đây, anh ta bị khí thế tỏa ra từ mỗi người làm cho da đầu cũng run lên, mở chai rượu vang rót cho từng người, cười nói: “Có thể ngồi ăn cơm cùng bàn chính là duyên phận, mọi người đã quen nhau, sau này sẽ là bạn bè, hai người lại đều thích chơi xe, chắc rằng về sau sẽ vô cùng vui vẻ.”

Hai người kia không ai lên tiếng, chỉ tiếp tục nhìn nhau như trước.

Lý An Thần thấy mình bị bỏ mặc, bèn ngồi xuống, hết nhìn cô, lại nhìn anh. Cũng may nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, anh ta nhiệt tình giới thiệu với Nhan Hoan các món đặc sản ở đây.

Vì phải lái xe, trong ly chỉ rót một chút rượu vang đỏ. Tiêu Trạch đưa tay nâng ly rượu, hướng về phía Nhan Hoan kính.

Ngoại trừ ánh mắt chân thành sáng ngời xuyên qua ly thủy tinh màu vô quýt, Nhan Hoan còn nhìn thấy một chiếc đồng hồ màu đen trên cổ tay anh ta.

Đồng hồ rất đẹp, không phải kiểu dáng quá thời thượng, mặt trên đồng hồ được khảm đầy những viên kim cương màu đen, dây đeo là hai hàng xích bằng thép anh cũng màu đen.

Hai hàng dây xích nhìn có vẻ hơi mỏng manh trên cổ tay mạnh mẽ rắn chắc của anh ta, Nhan Hoan chưa kịp nhìn kỹ đã bị câu nói của Tiêu Trạch làm giật mình.

Tiêu Trạch nói: “Xin mời cao thủ.”

Nhan Hoan sững sốt, hơi khó tin nhìn anh.

“Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó, thua chính là thua, tài nghệ không bằng chính là tài nghệ không bằng, tôi qua thua cô ở Bình Sơn, Tiêu Trạch tôi tâm phục khẩu phục, trong thâm tâm vô cùng kính nể kỹ thuật lái xe cao siêu của cô. Tuy nhiên, cô là phụ nữ. Tôi không thể nào vĩnh viễn chạy phía sau cô.” Khóe miệng Tiêu Trạch cong lên, ánh mắt trầm tĩnh: “Tôi sẽ đuổi theo cô.”

Chén rượu chạm môi, Tiêu Trạch nhấp một ngụm nhỏ.

Không phải ai cũng có dũng khí thừa nhận mình thua ở trước mặt đối thủ. Nói được những lời này, ít nhất cho thấy anh ta cũng là người đàn ông có khí phách.

Nhìn chăm chú vào cặp mắt đặc biệt sâu thẳm mê người, Nhan Hoan nâng ly rượu khẽ nhấp. Một câu đuổi theo cô cũng như chạy phía sau, khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Lý An Thần cảm thấy gấp đồ ăn vào trong bát của Nhan Hoan, đôi mày thanh tú của Nhan Hoan hơi nhíu lại, dù không thích nhưng cô vẫn cố ăn hết từng miếng, tất cả cử chỉ và nét mặt của cô hoàn toàn rơi vào trong mắt Tiêu Trạch.

Cô gái này thích sạch sẽ, không thích quá gần gũi với người khác.

Có Lý An Thần, không khí tuyệt đối sẽ không tệ nhạt, anh ta như một đứa trẻ hiếu kỳ, liên tục hỏi Nhan Hoan hết chuyện này đến chuyện khác. Ví dụ như, đã lái xe bao nhiêu năm, trước kia làm gì, sao lại đi làm thợ sửa chữa xe thể thao, vân vân. Nhan Hoan lảng tránh đáp qua loa, đến khi không kiên nhẫn được nữa, bèn lạnh lùng hỏi một câu: “Anh gọi tôi đến để ăn cơm, hay là điều tra hộ khẩu của tôi.”

“Điều tra hộ khẩu.”

Nhan Hoan trừng mắt, định hạ đĩa xuống.

Lý An Thần cười hi hi lộ ra tám chiếc răng nhỏ trắng sáng, đôi giọng, “Ăn cơm”

Nhan Hoan liếc anh ta một cái, vươn đĩa gấp thức ăn. Tương ăn của cô không thể nói là thô lỗ, cũng chưa đến mức tao nhã, chính là kiểu tự nhiên, không giả tạo. Phần lớn thời gian ánh mắt Tiêu Trạch đều đặt trên người cô, hơn nữa còn là kiểu rất trắng trợn hiển nhiên. Anh chính là như vậy, luôn luôn rất chuyên chú, rất cố chấp đối với những thứ bản thân cảm thấy hứng thú.

Về kiểu nhìn chăm chú nhiệt tình này, Nhan Hoan quyết định mặc kệ.

Loại ánh mắt chỉ có thể thấy khi nhìn xe thể thao đẳng cấp lại có thể sử dụng đối với phụ nữ, Lý An Thần đọc thấy điều gì đó không bình thường trong mắt Tiêu Trạch, đúng lúc có điện thoại gọi tới, anh ta mượn cớ bỏ đi, để lại không gian cho hai người.

Tiêu Trạch đã ăn no, đặt đĩa xuống, ngã người vào lưng ghế, nâng cổ tay trái có đeo đồng hồ, lấy một điều thuốc trong hộp, bật lửa, chậm rãi đưa lên miệng, từ tốn nhả từng làn khói mỏng như sương mù.

Không thể không thừa nhận, tư thế hút thuốc của người đàn ông này cực kỳ đẹp mắt, đôi mắt lim dim, hai ngón tay thon dài kẹp điều thuốc đặt bên đôi môi mỏng, hít một hơi rồi lại dờn đi, nhả ra một vòng khói, cuối cùng chỉ còn tàn thuốc nhẹ nhàng rơi xuống, từng động tác đều tao nhã, tuyệt đẹp, một người đàn ông đặc biệt.

Cả căn phòng nhanh chóng bị mùi hương thuốc lá chiếm cứ. Đó là hương vị của tình yêu cuồng nhiệt, bạc hà và thuốc lá kết hợp với nhau, mát lạnh, sâu lắng nhưng phức tạp.

Cách một lần sương mờ, Nhan Hoan nhìn thấy khói môi anh ta hơi nhếch lên, cô không khỏi nhíu mày.

Tiêu Trạch cầm gạt tàn thuốc thông thả đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa đang đóng chặt, làn gió tràn vào lập tức thổi tan sương mù, đầu lọc tàn lụi rơi xuống gạt tàn thuốc, anh nói: “Ghét mùi thuốc lá?”

“Không.” Nhan Hoan trả lời đơn giản.

Anh lại rút một điều thuốc, bật lửa, đứng bên cửa sổ bắt đầu hút, không tiếp tục nhìn cô, cũng không nói với cô lời nào, chỉ để lại cho cô một bóng dáng nghiêng nghiêng cao ngất, một bên sườn mặt anh tuấn, cùng một tư thế hút thuốc vô cùng đẹp mắt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, hai người cứ thế một đứng một ngồi, không ai tập trung vào ai.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn đồng hồ, dập tắt thuốc, nói: “Đi thôi.”

“Không đợi anh ta sao?” Nhan Hoan hỏi.

“Cậu ta không về đâu.”

“Tôi chỉ chọc ghẹo một câu, anh ta một mình đi trước, được lắm.” Nhan Hoan vẻ mặt giận dữ đi ra ngoài, bị Tiêu Trạch gọi lại.

“Chờ đã, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa cô về.”

“Không cần làm phiền Trạch thiếu.”

“Ồ đây không gọi được xe.”

“...”

Nhan Hoan đứng lại, Tiêu Trạch cầm chìa khóa đi vượt lên phía trước cô, cô cắn răng, không tình nguyện chậm chạp đi theo. Lúc đi đến đại sảnh, không biết Tiêu Trạch nói gì đó với quản lý, quản lý vội vàng chạy ra ngoài.

Trong sân đã sớm không còn thấy bóng dáng chiếc GTR màu lam, Tiêu Trạch điều khiển xe mở cửa, từ chiếc xe bên cạnh có một người đàn ông cao gầy cầm tập tài liệu chui ra.

Tổng Thế Phong tiến đến, ánh mắt đảo qua Nhan Hoan đang đi tới từ bên này, lễ độ nói: “Tiêu tổng, tôi là Tổng Thế Phong của Giang Hân, làm phiền chút thời gian của ngài!”

Tiêu Trạch nhíu mày, vẻ mặt rõ ràng không vui.

Tổng Thế Phong móc từ túi áo ra một chiếc danh thiếp, cung kính đưa tới trước mặt Tiêu Trạch: “Đây là danh thiếp của tôi.”

Giang Hân là công ty đại lý chuyên phân phối máy móc công trình, hiện nay đang đi khắp nơi tìm một nhà đầu tư cho công xưởng sắp xây dựng, Tiêu Trạch đã từng nghe nói. Anh nhìn qua những chữ trên danh thiếp, không có ý muốn nhận.

Tổng Thế Phong hơi ngại ngùng chậm rãi hạ tay xuống, thân là quân nhân xuất ngũ, anh ta chẳng hề thích cảm giác phải khúm núm trước những hạng người này, nhưng đối mặt với tình thế công ty đang bị đe dọa thu mua, anh ta đành phải miễn cưỡng đến cầu cạnh.

Đồ ngạo mạn không coi ai ra gì! Nhan Hoan liếc nhìn Tiêu Trạch, trong lòng âm thầm đánh giá, chút thiện cảm vừa tăng lên lại bị giảm đi một phần, cô lướt qua hai người, không hề khách khí ngồi vào vị trí ghế lái phụ của chiếc Reventon đang mở rộng cửa.

Tiêu Trạch nghiêng đầu nhìn cô, con ngươi trong vắt hiện lên một tia sáng sắc bén, kèm theo vẻ mặt không thể tin được.

Tổng Thế Phong lại nhìn thoáng qua cô gái vừa ngồi vào chiếc xe thể thao, nhẹ giọng gọi anh: “Tiêu tổng...”

“Có chuyện gì nói mau, thời gian có hạn.” Ánh mắt Tiêu Trạch vẫn dừng lại trên người Nhan Hoan, không hề nhìn Tổng Thế Phong.

Tổng Thế Phong đưa tập tài liệu màu xanh da trời tới trước mặt anh, “Tiêu tổng, đây là phương án đầu tư mà Giang Hân chúng tôi đã chuẩn bị, mong ngài có thể bớt chút thời giờ xem qua.” Rõ ràng anh ta lớn tuổi hơn nhưng lại phải dùng kính ngữ, trong lòng Tổng Thế Phong vô cùng khó chịu.

Tiêu Trạch nhìn tập tài liệu, hỏi: “Là việc này?”

“Chính là việc này, Giang Hân chúng tôi vô cùng hy vọng có thể hợp tác cùng quý công ty.” Tổng Thế Phong gắng gượng mỉm cười.

“Được, tôi biết rồi.” Tiêu Trạch nhận lấy tập tài liệu, bất mãn nhìn Tổng Thế Phong vẫn còn đứng bên cạnh, “Còn chưa đi sao?”

“Vâng, tôi lập tức đi ngay.” Tổng Thế Phong kịp thời phản ứng, chạy vào xe của mình, không ngừng gật đầu cười có lỗi, lái xe đi.

Lúc này, Nhan Hoan ngồi bên ghế lái phụ đã hoàn toàn bị chiếc siêu xe cao cấp phiên bản hạn chế số lượng này chiếm cứ tâm tư. Trái với bề ngoài bá đạo khiến người khác trầm trồ, nội thất bên trong lại có phong cách quá bảo thủ, ghế da bình thường, tay lái ba ngắc cổ điển, chỗ nào cũng có thể thấy nhãn hiệu được may thủ công.

Thứ duy nhất làm vẻ vang khoang điều khiển này chính là đồng hồ hiển thị, hoàn toàn mô phỏng theo phong cách máy bay chiến đấu. So với ngoại hình hung hãn, thứ khiến Nhan Hoan thích nhất chính là đồng hồ, đây mới là thứ khiến chiếc xe này mất hồn nhất.

Nhìn ngón tay mảnh khảnh của cô lưu luyến trên bàn điều khiển, Tiêu Trạch có một loại cảm giác, cô gái này không phải đang đùa giỡn bà xã của anh, mà là đùa giỡn anh.

Quản lý khách sạn chạy đến, thở hồng hộc nói: “Trạch thiếu, xe đã giúp ngài chuẩn bị xong, mời đưa vị tiểu thư kia...”

Ánh mắt Tiêu Trạch chuyên chú nhìn chằm chằm Nhan Hoan, từ tốn nói với quản lý: “Bây giờ không cần nữa.” Anh cầm chìa khóa cúi người ngồi vào ghế lái, chờ Nhan Hoan rời đi trước ánh mắt kính ngạc của quản lý khách sạn.

Nhìn chiếc xe thể thao càng chạy càng xa, quản lý dụi dụi hai mắt, không thể tin vào những gì mình vừa trông thấy.

Xe chạy nhanh vào đường lớn, đi qua quảng trường thương mại, trên đường đi, Nhan Hoan liên tục liếc trộm thủ pháp lái xe của Tiêu Trạch, phản ứng đầu tiên trước mỗi tình huống phát sinh.

Trong lòng Tiêu Trạch hiểu rõ, nét mặt vẫn tự nhiên như trước, điều khiển tay lái.

Trước cổng chính của xưởng sửa chữa, chiếc Reventon lao vút tới rồi vững vàng dừng lại, cửa xe mở ra, Nhan Hoan nhấc một chân ra ngoài, sau khi nói lời cảm ơn không chút tình cảm, cô đóng cửa xe rồi đi, không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng cô dần xa, Tiêu Trạch nhếch miệng, vừa định khởi động xe, một làn hương thơm ngát dịu dịu xộc vào khoang mũi, anh hít một hơi thật sâu, nhận ra đó hương táo trong lành hấp dẫn.

Là từ trên người cô sao?

Chiếc siêu xe màu xám quay đầu, phóng như tên bắn dưới ánh nắng chói chang, xuyên qua thành phố, lao lên cầu vượt. Xe chạy nhanh, cảnh tượng hai bên đường liên tục bị bỏ lại đằng sau, Tiêu Trạch nhìn lướt qua tập tài liệu màu xanh da trời để ở ghế bên cạnh, một tay giữ bánh lái, rút mấy tờ giấy bên trong, mở cửa sổ xe. Gió đầu thu ùa vào, thổi tung mái tóc ngắn, Tiêu Trạch đưa tay giờ mấy tờ giấy ra ngoài cửa sổ.

“Xoạt” một tiếng, gió hung hãn cuốn mấy tờ giấy đi, lộn xộn xoay tròn giữa không trung rồi từng tờ, từng tờ chậm rãi rơi xuống.

“Xoạch.”

Tập tài liệu màu xanh da trời cũng bị ném ra khỏi xe, rơi xuống mặt đường xi măng đang bị mặt trời nướng hằm hập.

Reventon chạy thẳng về công ty. Trợ lý Amy thấy lãnh đạo trở về, vội vàng đứng dậy nghênh đón, “Ông chủ, chủ tịch đang ở trong văn phòng của ngài.” Amy cẩn thận nhìn sắc mặt Tiêu Trạch, dè dặt nói: “Hình như rất tức giận.”

“Biết rồi.”

Tiêu Trạch mặt không biểu cảm đẩy cửa văn phòng, Amy vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt lo lắng.

Tiêu Kiến Đông ngồi trên ghế tổng giám đốc nhìn người vừa bước vào, con bực tức càng trở nên nặng nề, trừng ánh mắt lạnh lẽo, nắm đấm cuộn chặt.

Tiêu Trạch xoay xoay cổ tay, đi đến trước tủ rượu, rót một ly vang đỏ, nhẹ nhàng thành thoi đưa ly rượu, nhếch môi.

Bộ dạng nhàn nhả thông thả đó khiến Tiêu Kiến Đông tức đến nghiến răng nghiến lợi, ông đập bàn một cái thật mạnh, lớn tiếng quở trách: “Bỏ lại tất cả người trong phòng họp, anh chạy đi đâu? Há? Cuộc họp hôm nay có liên quan mật thiết tới sự phát triển sau này của Tàn Vũ, ngay cả thành viên chủ chốt trong ban giám đốc là Mã tổng đã lâu không tham gia mà hôm nay cũng đến, tầm quan trọng không cần tôi nói anh cũng biết.

Anh giỏi lắm, mặc kệ tất cả mọi người mà bỏ đi, chỉ sợ người ta không biết con trai của Tiêu Kiến Đông tôi là một thằng thối nát vô tích sự, suốt ngày chỉ biết ăn chơi, lái siêu xe đi rêu rao khoe khoang khắp nơi sao. Tôi thấy anh là có ý đồ muốn ông già này phải mất mặt.”

Tiêu Kiến Đông kéo cà-vạt thờ hồn hên, nói: “Tiêu Trạch, anh nói đi, anh đã sắp ba mươi tuổi rồi, sao suốt ngày mang cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó. Anh như thế này, bảo tôi làm sao yên tâm giao công ty cho anh đây?”

Tựa như đã quen với kiểu giáo huấn này, Tiêu Trạch nhìn rượu đỏ trong ly, giữ im lặng.

“Cùng là người trẻ tuổi, nhìn Ngự Thần nhà người ta xem, tuổi trẻ tài cao, khiêm nhường, có chí tiến thủ, hai mươi lăm tuổi đã giúp Lãnh Thế Hùng quản lý công ty, sau khi tốt nghiệp thi vào công ty làm từ chức vụ thấp, dựa vào thực lực dần dần leo lên vị trí tổng giám đốc, hai năm qua còn đảm phần thành công vai hợp đồng làm ăn béo bở, lăn lộn trên thương trường như cá gặp nước, Lãnh thị cũng như mặt trời ban trưa [1]. Tôi không thể hiểu nổi, cùng tốt nghiệp trường danh tiếng mà sao các anh lại chênh lệch nhiều như vậy.” Tiêu Kiến Đông đập bàn ầm ầm, thờ hồng học nhìn thẳng con phá sản trông thì được nhưng dùng thì không [2].

[1] Ý nói đang cực kỳ hưng thịnh.

[2] Trung khán bất trung dụng.

Ly rượu nện xuống bàn, Tiêu Trạch sa sầm mặt. “Ngự Thần, Ngự Thần, ba thích anh ta như vậy thì nhận anh ta làm con trai là được rồi.”

Sống dưới cái bóng của kẻ khác, cảm giác này không hề dễ chịu.

“Mày!” Tiêu Kiến Đông đứng bật dậy, “Thằng ranh, mày có tình muốn tao tức điên đấy phải không, có tin tao sẽ xóa tên mày khỏi công ty, tịch thu xe của mày, một xu cũng không cho, khiến mày biến thành kẻ nghèo hèn không xu dính túi không.”

“Tùy ba.” Tiêu Trạch chẳng buồn bận tâm, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiêu Kiến Đông bị con giận làm cho phát hỏa, bỗng ngã ngồi xuống ghế, tay ôm ngực, lồng mày nhú chặt, đáng vẻ vô cùng khổ sở. Ông run run thò tay

vào túi áo lấy ra lọ thuốc nhỏ...

Amy trông thấy lãnh đạo hấp tấp đi ra, vội vàng đuổi theo. Tiêu Trạch lạnh lùng nói lỏng cà vạt, cởi một khuy áo sơ-mi, sai bước ra ngoài. Các nhân viên đi qua gặp dáng vẻ này thì vội nhường đường, cúi đầu yếu ớt lên tiếng, “Tổng giám đốc.”

Tiêu Trạch có vẻ như chưa hề nguôi giận, giật mạnh cà vạt ném cho Amy đang đuổi theo sau, lạnh giọng ra lệnh, “Đừng đi theo tôi.”

“Vâng...” Vẻ mặt Amy sợ hãi, hai tay cầm cà vạt không dám bước tiếp.

Ra khỏi tập đoàn Tần Vũ, Tiêu Trạch ngồi vào xe điện cuồng lao đi. Cửa sổ xe bên ghế lái phụ bị hạ xuống, gió thu mang theo cảm giác oi bức ủa vào, áo sơ-mi kẻ sọc màu tối bị gió thổi mạnh dán chặt vào cơ thể, tâm trạng hỗn loạn, anh lái thẳng lên đỉnh Bình Sơn, dựa vào thành ghế, nặng nề thở dài.

Đầu óc trống rỗng bị gió thổi qua.

Tiêu Trạch xoay đồng hồ trên cổ tay, nhìn về phía chân trời xa, ánh mắt rơi vào hư không.

Từ khi nào, cuộc đời anh trở thành một mớ hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Xấu hổ

Lần tiếp theo Nhan Hoan gặp lại Lý An Thần đã là chuyện của vài ngày sau.

Trong xưởng sửa chữa, chiếc GTR màu xanh da trời đã được dỡ ra, Nhan Hoan chỉ huy hai trợ thủ A Hạ và Tiểu Thứ tháo rời các linh kiện.

Lý An Thần xách mấy chai Coca tiến lại gần, sau khi nhìn chiếc xe thể thao bị tháo thành tám khối, mó một chai Coca trong túi đưa cho Nhan Hoan, còn lại đưa cho hai người thợ phụ, cười rạng rỡ giải thích với Nhan Hoan: “Hôm đó, có việc đi trước mà.”

Nhan Hoan ngược mắt, nhìn anh ta nói dối mà không đổi sắc mặt, nhận lấy chai Coca vặn mở nắp, không khách khí “ừng ực” uống hết hai phần ba.

“Cô không tin à?”

“Chuyện của anh, không cần giải thích với tôi.” Thái độ Nhan Hoan xa cách.

“Giận à?”

“Tôi việc gì mà phải giận, cảm ơn anh còn không kịp!”

“Cảm ơn tôi cái gì?” Lý An Thần giờ chai Coca đặt lên miệng.

“Cảm ơn vì anh bỏ đi, tôi đã có vinh hạnh được một lần ngồi trên chiếc Reventon phiên bản giới hạn số lượng toàn cầu.”

“Phụt...”

Cả ngụm Coca phun đầy mặt Nhan Hoan. Lý An Thần trợn mắt không thể tin những gì mình vừa nghe thấy, anh thân thiết với Tiêu Trạch như vậy mà mới được ngồi trên chiếc Reventon đó một lần, hơn nữa là tự anh nhõng nhẽo cứng đầu mãi mới được trèo lên.

“Anh bị điên à?” Nhan Hoan đưa tay lau nước bị phun lên mặt, bực bội xoay người đi về phía nhà vệ sinh.

Lý An Thần phản ứng kịp thời đuổi theo hỏi: “Cô vừa mới nói, hôm đó là Tiêu Trạch lái xe của hắn tự đưa cô về, đúng không?”

“...”

“Rốt cục có phải hay không?”

“Phải.”

“Cô xác định chính là chiếc Reventon màu xám, không phải chiếc xe khác.” Đã đến cửa nhà vệ sinh nhưng Lý An Thần vẫn không chịu buông tha, tiếp tục hỏi dồn.

“Đứng, tôi, xác, định.” Ba chữ phun ra từ kẽ răng, Nhan Hoan trên mặt viết đầy hai chữ bức mình ra sức đóng sầm cửa lại. Mũi Lý An Thần suýt nữa bị đập vào cửa, ngẩng đầu lên nhìn, biểu tượng nhà vệ sinh nữ lọt vào mắt, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Trong hội không ai không biết Tiêu Trạch đã từng nói, Reventon chỉ để chờ bà xã của hắn!

Bà xã của hắn!

Lý An Thần rung mình một cái.

Đến khi Nhan Hoan rửa mặt sạch sẽ đi ra, Lý An Thần đã tiêu hóa được cái tin tức kinh người kia, cười cười nhìn cô đầy ý tứ.

Nhan Hoan bị loại ánh mắt này nhìn đến phát sợ, sờ sờ mặt hỏi: “Trên mặt tôi có gì à?”

Lý An Thần nói: “Không có.”

“Không có anh làm gì nhìn tôi chăm chăm thế.”

Lý An Thần đột nhiên ghé sát vào, “Nhìn xem có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn người khác.”

“Vô vị” Nhan Hoan ném ra một câu, cầm tờ danh sách những bộ phận cần thay đổi, tiếp tục chỉ huy hai trợ thủ.

Lý An Thần giật lấy tờ danh sách trong tay cô, hỏi: “Trước tiên giảm trọng à?”

“Đúng.”

Nhìn thấy trục bánh xe bị quăng một bên, Lý An Thần giật mình hỏi: “Trục bánh xe cũng phải thay sao?”

“Đúng, toàn bộ phải đổi thành lõi sợi cacbon, tuy giá hơi đắt, nhưng tôi nghĩ với thực lực kinh tế của anh vẫn chấp nhận được.”

“Tiền không thành vấn đề, vấn đề là sau khi thay xong, chiếc xe này có thể có tốc độ giống với chiếc của cô không?”

Nhan Hoan hất cằm, nói: “Có trách nhiệm nên nói cho anh biết, không thể.”

“Tại sao?”

“Tốc độ đó, anh không thể nào khống chế được.”

“Làm sao cô biết tôi không khống chế được?”

“Anh cho rằng hôm đó thật sự là lái xe đi hóng mát sao?”

Cô gái này coi mình là thần xe ư! Chỉ ngồi bên ghế lái phụ tùy ý quét hai mắt cũng có thể nhìn ra thực lực của người lái, Lý An Thần không cam lòng, “Này, tuy hiện giờ tôi không khống chế được, nhưng không biết chừng ngày nào đó sẽ có thể!”

“Đợi anh đạt tới trình độ đó rồi hãy tới tìm tôi.”

Xe không thể tùy tiện thay bừa bãi, kỹ thuật điều khiển không tốt sẽ rất dễ xảy ra bất trắc.

Nhan Hoan bỗng rất hiếu kỳ Tiêu Trạch điều khiển con trâu đực hung hãn đó như thế nào.

...

Kết thúc một ngày làm việc đã là hơn tám giờ, Nhan Hoan ăn qua loa chút gì đó ở quán cơm gần xưởng sửa chữa, sau đó lái xe lòng vòng ngoài đường không mục đích.

GTR đáng vẻ bình thường theo dòng xe cộ chạy thông dong trên phố. Bóng cây, hàng người, cao ốc trang trí đèn màu chậm chạp lui lại phía sau.

Thành phố này không thiếu cuộc sống về đêm, xa hoa trụy lạc, mơ mơ màng màng, mặt nạ giả tạo ngụy trang ban ngày được gỡ bỏ, từ đó say mê buông thả trong màn đêm kiêu diễm.

Đêm càng khuya càng đẹp, càng khuya càng tịch mịch, những linh hồn ngụy trang hoàn hảo cuối cùng rồi cũng phải đối mặt với sự quạnh hiu đằng sau những phồn hoa, sầm uất.

Bất tri bất giác, xe rẽ vào đường lớn Hòa Ninh, học viện Thánh Nam nằm trên con đường này là viện giáo dục nổi tiếng nhất thành phố. Từ tiểu học đến cấp ba, bao nhiêu sinh viên các trường đại học danh tiếng đều từ đây mà ra.

Nhan Hoan giảm dần tốc độ, nghiêng đầu nhìn cây hòe trên sân trường bên trong bức tường vây, cùng với tòa nhà dạy học cao cao không biết đã được

tân trang bao nhiêu lần. Ánh mắt hơi ngẩn ngơ, dường như nhìn thấy một nữ sinh xinh xắn mặc chiếc váy rất đẹp, đầu chải kiểu tóc công chúa đang đi qua đi lại trên dãy hành lang lớp học. Cô nữ sinh có nụ cười thật đẹp, lúc nào cũng gật đầu mỉm cười khi đi qua các bạn học, khi đó thể giới đã tuyệt đẹp như thế. Mãi đến khi lái xe qua khỏi sân trường, Nhan Hoan mới thu hồi ánh mắt, thu hồi những suy tư.

Chạy đến cuối ngã tư đường, Nhan Hoan có một phát hiện bất ngờ, tiệm bánh ngọt hay lui tới ngày đó vẫn đứng sừng sững nơi góc cuối đường. Quẹo vào bãi đỗ xe, GTR dừng lại bên cạnh một chiếc Maserati [1] màu đen.

[1] Dòng xe hơi thể thao xa xỉ của Ý.

Thứ thành phố hiện đại này không thiếu nhất đúng là xe sang trọng.

Nhan Hoan vội vã nhìn thoáng qua, cầm chìa khóa, băng qua đường lớn đi tới trước cửa tiệm bánh kem. Bức tường màu hồng nhạt ấm áp trước kia đã hoàn toàn bị thay thế bởi hai màu đen trắng theo phong cách châu Âu, ánh đèn dịu nhẹ bên trong cửa sổ thủy tinh trong suốt, mấy học sinh vẫn còn mặc đồng phục đang ngồi tại vị trí ưa thích của mình ăn bánh ngọt trò chuyện.

Chỗ ngồi ở hàng thứ hai sát cửa sổ, chính là vị trí cô thích nhất, mỗi chiều thứ sáu tan học cô đều đến đây ăn một miếng bánh kem nhỏ, sau đó mới về nhà.

Nhan Hoan đứng ngoài cửa, không có ý định đi vào.

Mấy học sinh lưng đeo ba lô rất nặng vừa kết thúc giờ tự học buổi tối đi ngang qua cô, vừa đi vừa cười trò chuyện về thầy cô và nam sinh ngưỡng mộ trong lòng. Hai cô bé vừa đi vừa cùng xem tạp chí thiếu nữ, đầu cúi thấp không nhìn thấy có người đứng phía trước, “bịch” một tiếng, ba người đụng vào nhau.

Chìa khóa trong tay trượt ra rơi xuống đất, kéo Nhan Hoan đang suy tư tán loạn trở về thực tại.

“Xin lỗi, rất xin lỗi.” Một nữ sinh cúi người liên tục xin lỗi, một cô bé khác ngồi xuống nhặt những hình ảnh ngôi sao trong tạp chí bị rơi vung vãi. Nhan Hoan ngồi xổm xuống giúp mấy cô bé nhặt đám ảnh chụp bị rơi.

“Leng keng”, cửa tiệm bánh bị đẩy ra. Lãnh Ngự Thần trang phục chỉnh tề, tác phong nhanh nhẹn xách hộp bánh kem xinh xắn từ trong tiệm bánh đi ra, hướng về phía bên này.

Nhặt xong bức ảnh cuối cùng và chìa khóa xe, Nhan Hoan ngồi dậy vừa vặn chạm vào Lãnh Ngự Thần đang cầm hộp bánh kem.

Thân thể trượt qua trong tích tắc, cũng không sinh ra cảm giác khác thường trong lòng hai người.

Lãnh Ngự Thần đi về phía chiếc Maserati bên kia đường, Nhan Hoan trả lại ảnh cho hai cô bé.

Nếu như anh quay đầu nhìn qua thì thật tốt!

Thượng đế đúng là trêu ngươi, rõ ràng cô ở bên cạnh anh, nhưng lại khiến anh không tìm thấy.

“Cảm ơn chị.” Hai nữ sinh nhận lại ảnh rồi nói lời cảm ơn.

“Không có gì.” Nhan Hoan cong cong khóe miệng.

“Tạm biệt chị.”

“Tạm biệt.”

Hai cô bé chạy đi, Nhan Hoan lại một lần nữa đưa mắt nhìn tiệm bánh ngọt. Thời gian thấm thoắt, dường như đã qua mấy đời, chuyện cũ tuy tốt đẹp, tuy khổ đau, nhưng tất cả đều đã qua.

Nhan Hoan quay người, đưa lưng về phía tiệm bánh ngọt, rút điện thoại ra gọi cho Giản Ninh.

“Ra ngoài uống một chén đi, tớ mời.”

“Hôm nay không được.” Giản Ninh ở trong phòng chờ nắm chặt vé xe, ngược nhìn đồng hồ điện tử.

Tiếng ồn ào như ở ngoài chợ lọt vào ống nghe, Nhan Hoan hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở nhà ga, trong nhà có việc gấp, tớ phải trở về một chuyến.”

“Chuyện gì? Cần tớ giúp không?”

“Không cần... Tự tớ giải quyết được.” Giản Ninh nắm chặt vé xe, nuốt trở lại những lời khó mở miệng.

“Một mình cẩn thận, có việc gì gọi điện cho tớ.”

“Ừm. Không nói nữa, phải kiểm vé rồi, vé rồi gấp.”

“Đi đường an toàn.”

Nhan Hoan cắt điện thoại, băng qua đường, ngồi vào xe. Trong màn đêm, chiếc xe thể thao một đường chạy điên cuồng.

...

Lúc Tiêu Trạch đến xưởng sửa chữa, Nhan Hoan đang bận việc giảm trọng cho GTR.

Nhìn thoáng qua người đàn ông đang đi tới, Nhan Hoan cúi đầu, giúp Tiêu Thứ vậ ốc vít hộp kim titan, cố định trục bánh xe, một đôi giày da nam không vương một hạt bụi xuất hiện trong tầm mắt.

“Đến cả ốc vít cũng phải thay, đúng là tính toán chi li.” Tiêu Trạch hai tay đút túi quần, cúi đầu nhìn cô gái bận rộn ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Nhan Hoan ngược mắt nhìn lướt qua, ánh mắt một lần nữa rơi xuống trục bánh xe, “Bốn bộ ốc vít hộp kim titan so với bộ ốc vít vừa lắp xong ước chừng có thể giảm trọng hai kg, muốn làm nhẹ lốp xe, không thể không tính toán chi li.”

Tiêu Trạch nhướn mày, đồng ý với cô, sau đó ánh mắt lại tiếp tục bận rộn.

Vẫn là áo phông, quần jeans, giày Converse, trang phục vô cùng đơn giản. Cô ngồi xôm ở đó, cổ áo phông mở rộng, mép áo hơi lệch lên một chút, cạp quần jeans hơi trễ xuống một chút, anh rất dễ dàng nhìn thấy cảnh đẹp trước ngực cộng với một mảnh eo thon mịn màng như lời Lý An Thần, và một chút viền quần lót màu đen, gợi cảm mê người. Cánh tay lấp ốc vít lên lên xuống xuống, áo phông càng có xu hướng bị kéo lên trên, lộ rõ vòng eo săn chắc màu lúa mạch.

Tiêu Trạch đảo mắt nhìn nhà xưởng toàn sinh vật giống đực, nghĩ thầm, cô gái này rốt cuộc đã bị người ta ăn bao nhiêu đậu hũ rồi!

Một bộ ốc vít có ba con, Nhan Hoan đã lắp xong hai bên trái phải, tìm một con ốc cuối cùng, phát hiện ra nó bên cạnh giày da không vương một hạt bụi, vừa định thò tay ra lấy, một bàn tay to nhanh hơn cô đã nhặt nó lên.

Nhan Hoan ngược mắt, Tiêu Trạch gấp một bên gối, nửa ngồi giờ ốc vít ra trước mặt cô.

Cặp mắt đen dưới đôi mày liễu mác lóe lên ánh sáng khác thường, rất sáng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Cảm ơn.” Đầu ngón tay lạnh buốt trượt qua lòng bàn tay ấm áp, Nhan Hoan nhận lấy con ốc, cúi đầu vắn.

Tiêu Trạch rất quân tử dời ánh mắt khỏi những chỗ mê người.

Mã Khải, một thợ sửa chữa đã có thâm niên, cầm tờ danh sách đi về phía này, Tiêu Trạch tinh bơ duỗi bàn tay to, kéo chiếc áo phông màu đen bó sát trên người Nhan Hoan xuống một chút.

Nhan Hoan cứng đờ người, con người dần phóng đại, lông mi khẽ rung lên, tờ danh sách trên tay bay xuống đất, ý thức được mình có khả năng đã bị nhìn thấy hết, nhiệt độ hai bên má lập tức tăng lên không ít.

Chết tiệt, sao hôm nay lại gặp đến nỗi quên cả thay quần áo nữa!

“Em gái, lại đây xem cái này.” Mã Khải cầm tờ giấy đi tới.

Nhan Hoan bỗng đứng bật dậy, mắt tự nhiên kéo quần kéo áo. “Sao thế ạ?”

“Xem này, ống dẫn vòng ở phần đuôi đôi luôn thành hai ống ngắn là được rồi, như thế sẽ tăng mã lực chuyển đổi đột ngột.” Mã Khải ngược mắt nhìn sắc mặt Nhan Hoan, giật mình lên tiếng, “Sao mặt em đỏ thế, không khỏe ở đâu à?”

Hai tay che gương mặt hơi nóng, ánh mắt Nhan Hoan trộm liếc qua người đàn ông đứng bên cạnh, vội nói: “Không sao, không sao, anh vừa nói gì nhỉ?”

“Em xem đi, chỗ này, chỗ này nữa...”

Hai người anh một câu tôi một câu thảo luận với nhau.

Khỏe môi Tiêu Trạch ẩn hiện ý cười, cầm danh sách xem những thứ GTR bị tháo lung tung, đến khi Mã Khải đi rồi, Tiêu Trạch mới nói: “Nắp động cơ, hệ thống thoát khí, bảo hiểm đằng sau, trục bánh xe, ghế ngồi... Tăng thêm những vật liệu cách âm kia có thể giảm trọng gần 65 kg.”

“Nói chính xác là 66 kg.”

“Con số may mắn.” Tiêu Trạch đưa tờ danh sách cho cô, nhìn khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ, tâm tình rất tốt, quay đầu sang phía khác, khỏe miệng nhếch lên, cười xong lại quay sang nói với cô: “Không phiền cho tôi xem xe cô một chút chứ.”

Nhan Hoan hơi do dự rồi cực không tình nguyện rút chìa khóa xe đưa cho anh.

Tiêu Trạch tung tung chiếc chìa khóa, đi về phía bãi đỗ xe, Nhan Hoan nhủ mảy định đi theo nhưng bị Tiểu Thứ gọi lại.

“Chị Hoan, lại đây xem này.”

“Gì vậy?”

“Lỗi truyền lực có vấn đề.” Tiểu Thứ nói.

Nhan Hoan đi đến cạnh Tiểu Thứ, vừa mới ngồi xổm xuống, bãi đỗ xe đằng sau truyền đến tiếng động cơ xe gào thét như dã thú.

Đó là xe của cô, người kia muốn làm gì?

Nhan Hoan chạy về phía bãi đỗ xe, đúng lúc Tiêu Trạch khởi động GTR hất bụi đi mất.

“Này, anh dừng lại cho tôi.” Nhan Hoan vội vàng hò hét chạy đuổi theo, “Mau dừng xe lại, anh là ăn cướp à?”

Nhan Hoan một tay chống nạnh, tay kia vuốt mái tóc dài, ngực phập phồng, mắng một câu: “Vô lại.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Quấy rối

Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Trạch, Nhan Hoan đang ăn mì thịt bò ở một quán mì cách xưởng sửa chữa không xa, cô chẳng hề ngạc nhiên khi Tiêu Trạch biết số điện thoại của mình. Có thể từ đội cảnh sát giao thông điều tra ra được chiếc GTR của cô, đương nhiên cũng có thể lấy được số điện thoại của cô từ chỗ Aken.

Dùng lời của Giản Ninh để hình dung: Anh ta, Tiêu Trạch, chính là tên vô lại một tay che trời.

“Xe tôi ở đâu?” Nhan Hoan vừa mút sợi mì vừa nói, phát ra tiếng sục sục rất nhỏ.

Không tức giận, không mắng nhiếc, giọng nói bình tĩnh kết hợp với tiếng vang rất nhỏ, Tiêu Trạch đặt điện thoại sát bên tai, hỏi: “Cô đang ăn à?”

“Ừm.”

“Ăn cái gì?”

“Mì thịt bò.”

“Bữa tối?”

“Ừm.” Nhan Hoan lại gấp một sợi mì đưa lên miệng, mút sồn sột.

Tiêu Trạch nghe thấy âm thanh đó, khóe miệng hơi cong lên.

“Bao giờ trả xe cho tôi?” Trong miệng ngâm mì sợi, Nhan Hoan đi thẳng vào vấn đề.

“Đến khi nào tôi muốn trả.”

“Anh là ăn cướp à?”

“Tôi để lại một chiếc xe để cô đỡ phải đi bộ, xem như trao đổi.”

Nhan Hoan nhớ lúc ra khỏi xưởng có nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc, nói: “Ai muốn trao đổi với anh, có tin tôi báo cảnh sát anh cướp xe không.”

“Tin, nhưng tôi muốn khuyên cô một câu, trước khi báo cảnh sát, vẫn nên cân nhắc xem cảnh sát có tin lời cô hay không.”

Một người lái Reventon đi cướp một chiếc GTR của Nhật có thể thấy ở bất cứ đâu, ai tin thì đó chính là kẻ ngốc. Nhan Hoan đặt đũa xuống, thờ dài,

“Này, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Trả thù sao? Đáp lễ việc tôi đã thắng anh sao?”

“Trong mắt cô, tôi là loại đàn ông nhằm chán, thua rồi chỉ biết trả đũa thế ư?”

“Nếu không phải, giải thích tại sao lái xe của tôi đi?”

“Nếu tôi nói lái xe của cô là vì để được gần cô, cô tin không?”

“...” Nhan Hoan cắn đứt sợi mì, không dám lên tiếng.

Tiêu Trạch bật cười, nói: “Đừng sợ, tôi không có ý gì khác, chỉ là rất thích chiếc GTR của cô.”

“Thích thì tự anh mua một chiếc là được.”

“Trong thời gian ngắn không tìm được chiếc đã được cải tiến tốt như vậy, tôi sẽ không làm hỏng, nếu lo lắng, cô đến làm lái xe cho tôi.”

Nhan Hoan ném đũa, “Bảo tôi làm lái xe cho anh? Anh bị đứt tay hay gãy chân rồi hả?”

“Trước giờ cô vẫn nói chuyện hung hăng thế à?” Tiêu Trạch dựa vào vách tường nhũ mỳ hôi, cửa bên cạnh đột nhiên bị người kéo ra, tiếng mời rượu, chạm cốc bị khuếch đại, Amy nhô đầu ra, “Ông chủ, tôi sắp không trụ được nữa rồi.” Tiêu Trạch gật đầu đáp một tiếng, ra lệnh cho Nhan Hoan: “Nếu cô muốn mau chóng lấy lại xe, đúng chín giờ ba mươi đến nhà hàng Thịnh Nguyên đón tôi, muộn một phút cũng không được.”

Tiêu Trạch cúp điện thoại, vừa đẩy cửa, lập tức bị người túm vào bàn rượu bên cạnh.

Nhan Hoan trừng mắt nhìn điện thoại hồi lâu mới ý thức được mình đã chọc phải nhân vật không nên chọc.

Ra khỏi quán mì, đi dọc theo đường cái trở về xưởng sửa chữa, trong chiếc xe thể thao màu bạc đỗ ở cổng đúng là có chìa khóa.

Nhan Hoan bỗng giơ chân đạp một cú thật mạnh vào bánh xe.

Aston Martin [1] thì hay lắm à!

[1] Xe hơi thể thao hạng sang của Anh.

Bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, nhìn điện thoại, mới bảy giờ ba mươi, còn thời gian hai tiếng nữa để sử dụng, mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe thẳng hướng trung tâm thương mại.

Tất cả các cô gái mặc quần jeans cạp trễ đều gặp phải một vấn đề, lúc xoay người hoặc ngồi xổm xuống sẽ bị hở eo, có khi thậm chí còn lộ ra một mảnh quần lót, có người cảm thấy đó là gợi cảm, có người cảm thấy đó là bất nhã, có người cố ý, có người vô tình để lộ.

Giờ này bách hóa vẫn có rất nhiều người mua sắm, sau khi tốc chiến tốc thắng mua được mấy chiếc áo sơ-mi có chỉ số bảo hiểm cao cùng vài bộ đồ ngủ, Nhan Hoan đi dạo không mục đích qua các cửa hàng tập trung nhiều nhãn hiệu Âu Mỹ. Một chiếc áo len họa tiết màu xanh lam bày ở vị trí bắt mắt nhất trong một cửa hàng lọt vào tầm mắt Nhan Hoan, cô vừa nhắc chiếc áo lên khỏi giá, một cô gái dùng tốc độ như lốc xoáy xông đến túm chặt một bên tay áo, đôi mắt cách một lớp kính râm khinh thường nhìn Nhan Hoan.

Nhân viên cửa hàng trông thấy khách VIP hạ cổ bèn vội vàng tới tiếp đón, “Lãnh tiểu thư, đây là kiểu dáng mới nhất của cửa hàng chúng tôi.”

Cái họ này khiến Nhan Hoan khẽ giật mình, lập tức quan sát cô gái trước mặt.

Mái tóc hơi quăn xõa bồng bềnh, toát lên phong cách ngọt ngào, kính râm to bản che nửa khuôn mặt khiến người ta không thấy rõ diện mạo, váy liền màu đen có đính tán trang trí trên hai vai, cổ tay đeo đủ loại vòng kim loại tinh xảo, trang phục thời thượng so với bản thân cô ăn mặc tùy tiện đơn giản, quả thực như người đến từ hai thế giới.

“Lãnh Tiểu Mạn, thấy cái quần này thế nào?” Một cô gái khác đi cùng lên tiếng, tay cầm một chiếc váy hoa lòe loẹt úm vào người.

Lãnh Tiểu Mạn!

Nhan Hoan vốn định buông tay ra, chợt ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu qua kính râm để nhìn rõ dung mạo cô gái tên là Lãnh Tiểu Mạn này, môi khẽ nhếch, hơi dùng sức giật cái áo len từ trong tay cô ta, nói với nhân viên bán hàng: “Cái áo này, tôi mua.”

“Này, đã xem bảng giá chưa vậy?” Lãnh Tiểu Mạn đánh giá Nhan Hoan một thân trang phục và phụ kiện đơn giản tầm thường, căn bản không thể tin cô gái mặc hàng giả rẻ này lại mua được quần áo có giá năm con số.

Nhan Hoan lạnh nhạt nhìn cô gái trông mặt mà bắt hình dong, không nhanh không chậm lấy thẻ tín dụng từ trong túi đưa ra trước mặt nhân viên bán hàng.

Nhân viên nhìn Lãnh Tiểu Mạn, nở nụ cười chuyên nghiệp, giải thích: “Thật xin lỗi tiểu thư, cửa hàng chúng tôi chuyên ưu tiên khách VIP, bên kia còn có loại cùng kiểu dáng, cô có thể qua xem một chút.”

Trong lúc nói, Lãnh Tiểu Mạn đã giắt lại cái áo từ tay Nhan Hoan, đặc ý đưa lên người uớm thử, cô gái đi cùng cô ta cũng tới gần, ngạc nhiên nói: “Oa, nghe nói đây là thiết kế tâm đắc nhất quý này của Sunsan An, rất hợp với cậu!”

“Lãnh tiểu thư, da cô trắng, mặc màu này rất tôn da.” Nhân viên bán hàng bắt đầu nịnh nọt, ba người hoàn toàn gạt Nhan Hoan sang một bên.

“Xin lỗi, làm phiền một chút, khách VIP mà cô vừa nói là chỉ cái này sao?” Một tấm thẻ kim cương bên trên khảm đầy thạch anh nhỏ, có khắc chữ ký của Sunsan An được đưa tới trước mặt nhân viên bán hàng, giọng nói không có độ ấm của Nhan Hoan như một chậu nước lạnh xối vào ba người đang cao hứng.

Nữ nhân viên chớp chớp mắt, nhận tấm thẻ kim cương in nhãn hiệu công ty đã từng thấy trong tập ảnh, thứ này phát hành với số lượng cực ít, toàn thể giới vồn vện chỉ có hai mươi chiếc, lấp bắp nói: “Tiểu thư, phiền cô chờ cho một lát.” Giắt lấy chiếc áo trong tay Lãnh Tiểu Mạn chạy về quầy, lấy tập ảnh ra đối chiếu với tấm thẻ.

Nhan Hoan nhìn Lãnh Tiểu Mạn, hất cằm kiêu ngạo, quay người đi đến ghế sofa bên cạnh, ngồi xuống, cầm tạp chí đặt trên bàn giờ ra xem, phong thái mười phần như nữ hoàng.

Một lát sau, nữ nhân viên mang túi đồ đã gói cẩn thận đến, thái độ cung kính nói: “Tiểu thư, sản phẩm mới mùa thu cô vừa chọn sau khi chiết khấu có giá là chín ngàn một trăm tám mươi.”

Nhan Hoan từ tốn móc tấm thẻ cô chẳng để vào mắt ra đưa cho nhân viên bán hàng, sau khi tính tiền, nhân viên cầm túi hàng đã bọc cẩn thận cung kính gặp người chín mươi độ với nữ khách quý hạng kim cương.

Nhan Hoan nhìn Lãnh Tiểu Mạn mặt đầy vẻ tức giận, cao ngạo quay người.

Cô đã sinh sống ở Anh Quốc nhiều năm, bạn tốt nhất chính là Sunsan An mà cô ta vừa nhắc tới.

Mất nhìn điện thoại, còn một chút thời gian, có thể đi siêu thị một chuyến.

Nhan Hoan dùng bốn mươi phút đi mua một ít thức ăn nhanh và vật dụng hàng ngày, sau khi đưa bọn chúng cùng với quần áo về nhà, cô lái xe tới nhà hàng Thịnh Nguyên.

“Xin hỏi, Tiêu Trạch tiên sinh của tập đoàn Tần Vũ đang ở đây phải không?” Nhan Hoan hỏi thăm cô tiếp tân xinh đẹp.

Nhân viên tiếp tân nhìn cô từ trên xuống dưới, “Xin hỏi, cô là?”

Nhan Hoan xem thời gian, “Lái xe, phiền cô nhanh lên một chút.”

“À... Tiêu tổng ở phòng bao số 117 tầng chín, ngài ấy đã dặn dò, mời cô lên thẳng đó...”

Nữ tiếp tân vừa nói xong, Nhan Hoan bỏ lại một câu, “Cảm ơn” rồi chạy tới thang máy gần đó. Đến trước mặt mới nhìn rõ, trước cửa thang máy đóng chặt treo biển “Đang sửa chữa”.

Thật xui xẻo!

Nhan Hoan vội vàng chạy sang một thang máy khác.

Trước cửa phòng bao, sau khi lấy hơi, cô gõ cửa, đẩy cửa. Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, bên bàn rượu bữa bọn đầy chai lọ đồ nghiêng chỉ còn hai người.

Tiêu Trạch ngồi trên ghế, mặt hơi hồng, có vẻ đã ngà ngà say, cúc áo sơ-mi phanh ra, cà vạt xộc xệch trên cổ, bên cạnh anh ta là một cô gái tóc quăn mặc váy chữ A kết hợp với áo sơ-mi, áo choàng, đang lấy khăn lau mặt cho anh ta, mức độ thân mật khỏi phải bàn cãi.

Nhan Hoan thầm suy đoán thân phận của cô gái kia.

Tình nhân? Thư ký?

Haiz! Không phải đều giống nhau sao.

Any chú ý thấy Nhan Hoan, lay lay Tiêu Trạch nói: “Ông chủ.”

À, hóa ra là thư ký, Nhan Hoan không có ấn tượng tốt đẹp gì với cái nghề thư ký này.

Tiêu Trạch đã say phản ứng chậm chạp, nghiêng đầu nhìn cô, môi mông khê nhếch, “Muộn rồi.”

Nhan Hoan giờ cổ tay xem đồng hồ, chín giờ hai mươi chín phút năm mươi giây, “Thời gian vừa đúng.”

“Vậy sao?” Tiêu Trạch giờ cổ tay, đồng hồ màu đen đưa ra trước mắt cô, hàm hồ nói: “Nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi.”

Chín giờ ba mươi mốt!

Nhan Hoan cúi đầu nhìn đồng hồ của mình vừa đúng chín giờ ba mươi, mắt lóe lên tia sáng dữ dội, “Có thể đi được chưa?”

Tiêu Trạch lão đảo đứng dậy, Amy đỡ anh ta, không kìm được phàn nàn một câu, “Ông chủ, hôm nay anh uống nhiều quá, lần sau đừng như vậy.”

Quan hệ của hai người này không hề tầm thường. Nhan Hoan không chờ bọn họ, phối hợp mở cửa đi ra ngoài, chưa đi được mấy bước đã bị người phía sau gọi lại.

“Tiểu thư, có thể giúp tôi một chút được không?” Amy cố gắng dìu Tiêu Trạch, gọi Nhan Hoan.

Nhan Hoan dừng lại, do dự một chút mới quay lại, cầm cánh tay Tiêu Trạch quàng lên vai mình. Thân thể đàn ông vừa cao vừa cường tráng ngả vào người cô, mùi rượu nồng nặc cùng mùi hương nam tính xộc vào khoang mũi, cảm giác nóng nháy mắt xâm lấn vào làn da, Nhan Hoan nhũn mày nhắm nạy.

Ba người tiến vào thang máy.

Sau khi từ từ đi xuống, “ding” một tiếng, thang máy dừng ở tầng bảy, cửa vừa mở, một đám cả trai lẫn gái com nước no nê ùa vào, thang máy vừa rồi còn rộng rãi bây giờ bắt đầu chen chúc, Tiêu Trạch đẩy Amy vào một góc an toàn, còn anh quay người, dùng thân thể ngăn cách những con ma men kia, che chở Nhan Hoan.

Nhan Hoan vốn không thấp, nhưng trước thân hình cao lớn của Tiêu Trạch thì chẳng là gì, ánh mắt rủ xuống chạm phải lồng ngực màu mật ong dưới cổ áo mở rộng, cô nhắm mắt không dám nhìn.

Amy ở trong góc tò mò nhìn Nhan Hoan, trong mắt cô, cô gái đáng vẻ thô lỗ này hoàn toàn không giống những người đàn bà hảo huyền, xun xoe nịnh bợ ông chủ.

Tiêu Trạch nâng khuỷu tay chống vào vách thang máy lạnh buốt, hơi nghiêng người, khoảng cách gần như vậy, rất dễ dàng ngửi thấy hương táo thom ngát từ người cô.

Hương thơm, giống mùi trong xe của cô.

Chiếc GTR đáng vẻ bình thường kia chứa hàm lượng kim loại cực cao, đa số các linh kiện đã bị đổi sang loại dùng cho thi đấu chuyên nghiệp, thậm chí còn lắp đặt hệ thống gia tốc khí ni-tơ, may là bên trong rỗng, không thì bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cô lên tận trời.

Cô gái này rất hung hãn, xem như anh lính giáo.

“Cô chắc chắn rất thích ăn táo.” Tiếng nói mập mờ vang lên trên đỉnh đầu. Nhan Hoan ngược mắt đối diện với cặp con ngươi sáng ngời đã nhuộm màu men say, không nghĩ ra tại sao anh ta biết cô thích ăn táo.

Tiêu Trạch cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được: “Tôi ngửi thấy hương táo mê hoặc trên người cô.”

Lời nói cùng gương mặt của anh ta như muốn đốt cháy người đối diện, một ngón tay đẩy vào lồng ngực rắn chắc, Nhan Hoan nói: “Tôi có thể hiểu đây là quấy rối tình dục không?”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dây dưa

Tiêu Trạch để tay bên môi dán vào lỗ tai cô nói từng từ rất nhỏ: “Tôi đang giúp cô ngăn chặn quấy rối tình dục.”

Nhan Hoan còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bên cạnh chột truyền đến âm thanh kỳ quái, hé mắt nhìn lên, một cô gái áo quần hở hang đang bị một người đàn ông ôm chặt, trắng trợn giằng co không coi ai ra gì, còn phát ra âm thanh rất khó nghe, càng ngày càng có xu hướng mãnh liệt hơn.

Bây giờ người ta ai cũng điên cuồng như vậy sao?

Nhan Hoan hơi đỏ mặt, cúi đầu thấp hơn, trán dán lên lồng ngực cường tráng như tường đồng vách sắt của Tiêu Trạch, khó khăn hít thở giữa mùi hương đàn ông nam tính và mùi rượu nồng, tim đập thình thịch, cảm giác tốc độ đi xuống của thang máy sao chậm quá, như tra tấn người khác.

Mà Tiêu Trạch đang say thì ngược lại rất hưởng thụ quá trình này.

“Ding” một tiếng, cuối cùng cũng tới tầng một, Nhan Hoan thăm thử dài nhẹ nhõm.

Đoàn người nối đuôi nhau đi ra, Amy tới dìu Tiêu Trạch, ba người ngồi vào chiếc Aston Martin màu bạc. “Đi đâu?” Nhan Hoan ngồi trên ghế lái nhìn Tiêu Trạch qua kính chiếu hậu, hỏi.

“Bệnh viện trung tâm” Tiêu Trạch nói.

“Ông chủ, hay là cứ đưa anh về trước đi.” Amy nói.

Nhan Hoan khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi nhà hàng. Trên đường đi, không khí trong xe rất nặng nề, Tiêu Trạch ngả đầu vào cửa sổ xe, nhắm mắt nghỉ ngơi. Amy chăm chú nhìn Nhan Hoan trên ghế lái.

Buổi tối ít xe cộ hơn nhiều so với ban ngày, Nhan Hoan lái xe vừa nhanh vừa vững vàng, tăng tốc, năm phút sau đã tới cổng bệnh viện, Amy kéo chiếc áo khoác đang đắp trên người Tiêu Trạch, nhẹ giọng nói với Nhan Hoan: “Số 29 Ngọc Cẩm Hiên, làm phiền cô rồi.”

Vị nữ thư ký này vừa xinh đẹp vừa lễ phép, không phải loại phụ nữ đáng ghét kia, Nhan Hoan gật đầu đồng ý.

Chiếc xe màu bạc sang trọng lao nhanh như gió, rẽ vào khu nhà giàu, dừng lại trước cửa một biệt thự kiểu châu Âu xa hoa.

Nhan Hoan nói: “Này, đến rồi.”

“...”

Nhan Hoan ngược nhìn người đàn ông đang ngủ say qua kính chiếu hậu, bắt đầu dĩ cời dây an toàn, xuống xe, sau khi mở cửa hàng ghế sau, trông thấy Tiêu Trạch đang hít thở đều đều, cô nhún vai nói: “Đến rồi.”

Tiêu Trạch ngủ rất say, không có phản ứng.

“Này.”

“...”

Nhan Hoan cúi người định đánh thức anh ta, bất ngờ bị vẻ mặt lúc ngủ của anh ta thu hút. Giữa ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nơi khiến người ta có ấn tượng nhất chính là đôi mắt, sâu thẳm như xoáy nước đen cuốn lấy người đối diện, lúc này anh ta đang nhắm mắt, cặp mày rậm lười mác, sống mũi cao thẳng và đôi môi mỏng vốn bị hào quang của đôi mắt che lấp, giờ đây đột ngột trở nên rõ ràng, hóa ra cũng đẹp đến như vậy.

Vào lúc cô đang tập trung tinh thần quan sát, Tiêu Trạch đang say ngủ bỗng mở mắt. Hai cặp con ngươi đen đối diện nhau, phản chiếu hình ảnh đối phương trong đồng tử trong vắt, trái tim Nhan Hoan bỗng đập “thình thịch” mãnh liệt.

Nhìn nhau giây lát, mí mắt Tiêu Trạch nặng nề hạ xuống, Nhan Hoan vỗ về cảm xúc bất an trong lòng mình, xì mũi nói: “Trạch thiếu, về đến nhà rồi.”

Tiêu Trạch từ từ mở mắt, nhắm ngay tiêu cự, lắc lắc đầu để tỉnh táo hơn một chút, nhưng hơi rượu xộc lên não, càng lắc càng đau, tay ấn vào huyệt thái dương, vịn cửa xe.

Nhan Hoan lui lại để anh ta đi xuống.

Tiêu Trạch cầm áo khoác, bước chân loạng choạng đi về phía cửa.

“Anh cứ thế mà đi à.” Nhan Hoan lạnh lùng mở miệng, “Xe của tôi đâu?”

Tiêu Trạch lảo đảo xoay người, lắc lắc đồng hồ, “Tôi nhớ hình như cô đến muộn một phút.” Đúng là anh uống rất nhiều, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

“Một phút! Được, anh đọc nhầm.” Nhan Hoan sập mạnh cửa sau của chiếc Aston Martin, “Nói đi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Mai làm lái xe cho tôi một ngày nữa.”

“Không được, tôi còn phải đi làm.”

“Vậy thì buổi tối.”

Nhan Hoan lừ mắt nhìn anh ta, cắn răng, ngồi vào ghế lái, khởi động xe phóng đi.

...

Ban ngày bận rộn nhiều việc, bận đến nỗi quên cả chuyện chiếc GTR, lúc được nghỉ Nhan Hoan mới có thời gian nhớ đến chiếc xe thân yêu của mình. Trong quán ăn, cô lấy điện thoại ra tìm số Tiêu Trạch, nghĩ gì lại đặt xuống.

Phải nói gì với anh ta?

Trạch thiếu, hôm nay anh không cần lái xe sao?

Thôi đi! Nhan Hoan ngẩn người nhìn chằm chằm màn hình di động.

Chưa tới một phút sau, màn hình di động sáng lên, hiển thị số điện thoại của Tiêu Trạch.

Nhan Hoan vội nghe máy, “Alô?”

“Năm phút nữa, tầng hai T98, hi vọng lần này cô không đến muộn.”

“Tôi không vào được.” Cô không có thẻ khách VIP, làm sao đi vào được.

“Lần trước cô vào bằng cách nào.”

Nhan Hoan bị hỏi thẳng nên chột dạ, lần trước trong tình thế cấp bách, cô nói dối là bạn gái của anh ta nên mới vượt qua được bảo vệ.

Lúc này, nhân viên phục vụ bê bát mì tới, nói: “Mì của quý khách.”

Nhìn bát mì thơm phức đầy sắc màu trước mặt, Nhan Hoan cắn răng, “Hi vọng lần này đồng hồ của anh chạy theo giờ Bắc Kinh.”

Năm phút phóng như bão tố tới T98, người bình thường không thể nào làm được, nhưng đối với Nhan Hoan thì dễ như ăn bánh.

Trước cổng T98, không ít khách khứa ra ra vào vào, tất cả đều cầm thẻ VIP.

Nhan Hoan đi đến, vừa định nói với hai bảo vệ to cao ở cửa cô là lái xe của Tiêu Trạch, một trong hai người đã nhận ra cô: “Nhan tiểu thư, mời vào.”

Nhan Hoan thoải mái đi vào, chắc hẳn trước đó tên kia đã dặn dò.

Trong ánh đèn neon lập lờ của T98, Nhan Hoan xuyên qua đám người, vừa lên cầu thang bỗng bị một tên đàn ông nhàm chán cản lại. “Tiểu thư, một mình à?” Ánh mắt tên đó liếc qua Nhan Hoan rồi nhìn theo cô gái trẻ trung xinh đẹp ăn mặc thời trang vừa đi lên tầng hai.

“Tôi đang vội, làm ơn tránh ra.” Nhan Hoan nói với giọng khó chịu.

“Vội vã đi đâu vậy, tôi mời cô uống một ly, thế nào.” Tên đàn ông tiến lên chèn ép.

Nhan Hoan liếc qua đồng hồ, Tiêu Trạch gia hạn trong năm phút, nếu không bị tên này cản đường thì bây giờ đã đến nơi rồi. Vươn tay túm cổ áo hắn ta, kéo đến trước mặt, “Muốn mời tôi uống rượu à? Được, tôi cho anh cơ hội này.”

Tên đàn ông bị động tác bất ngờ ngoài dự đoán của Nhan Hoan làm cho giật mình, mấy móc bị cô túm cổ lôi đến quầy bar.

“Margarita [1], vị tiên sinh này thanh toán, cảm ơn.” Nói xong với người pha rượu, Nhan Hoan quay người đưa lưng về phía quầy bar, lạnh lùng nhìn đám trai gái phóng túng đến đây mua say.

[1] Một loại cocktail của Mexico pha chế từ Tequila và Cointreau (loại rượu hương cam hoặc chanh).

So với cocktail pha chế, cô thích Tequila nguyên chất hơn, tinh khiết và cay thơm nồng, uống nhiều sẽ khiến đầu óc ngây ngất, vô cùng sáng khoái. Nghĩ đến lát nữa còn phải lái xe, nên uống nhẹ một chút.

Gương mặt tên đàn ông từ đầu đến cuối vẫn đầy vẻ ngạc nhiên, nhận ly rượu người pha chế đưa tới, uống một ngụm, nói: “Lần đầu tới đây chơi?”

Nhan Hoan liếc hắn một cái, không trả lời. Tên đó không nói gì nữa, tiếp tục uống.

Nhan Hoan cầm chiếc ly để cao người pha chế đặt trên quầy bar, đưa lên môi khẽ nhấp, điện thoại chọt reo lên, là Tiêu Trạch.

Mới vậy đã không chịu được sao?

Lại nhấp một ngụm nữa, liếm môi dưới, lúc này mới đưa điện thoại lên tai.

“Cô đang ở đâu?” Giọng đàn ông du dương trầm thấp rõ ràng truyền đến.

“Tầng dưới.” Nhan Hoan ngược mắt nhìn tên đàn ông mời cô uống rượu, nói: “Vốn có thể đến đúng thời gian, nhưng đột nhiên xuất hiện một anh đẹp trai mời tôi uống rượu.”

“Cô đồng ý?” Dù âm thanh trong quán bar rất ồn ào, Nhan Hoan vẫn có thể nghe ra được sự không vui trong giọng nói của anh ta.

“Không muốn phụ ý tốt của anh.” Cô không ngốc, biết rõ đây là trò anh ta bày ra.

Nhưng, Tiêu Trạch, tại sao anh phải làm như vậy? Chỉ để được lái GTR thêm một ngày sao?

“Lên đây.” Tiêu Trạch ra lệnh.

Bên tai truyền đến tiếng bí bo máy bận, Nhan Hoan buông chiếc ly rỗng.

...

Nghĩ đến người đàn ông phía sau cánh cửa chạm trở hoa văn, Nhan Hoan bỗng cảm thấy muốn nổi cáu. Cánh cửa gỗ hoa lệ đập vào vách tường phát ra âm thanh rất lớn, thành công thu hút ánh mắt mọi người.

Một ánh mắt sắc bén thâm trầm tuyệt đối không thua Tiêu Trạch đang nhìn chằm chằm không chớp vào Nhan Hoan, người đàn ông mảnh khảnh, gương mặt lạnh lùng, mặc trang phục toàn một màu đen, toát lên cảm giác lạnh lẽo như cách xa người khác cả ngàn dặm, lạnh đến nỗi Nhan Hoan muốn phát run.

Bạch Diệc Phong dựa vào quầy bar, nhếch miệng: “Mỹ nữ, đừng lần nào cũng xuất hiện bằng phương thức kinh hoàng này, nếu không tôi sẽ cho rằng cô có thù oán với cánh cửa đó. Giới thiệu với cô người anh em này, Hạ Thiệu Nhiên.”

Bạch Diệc Phong hất cằm về phía người đàn ông băng giá, nói: “Nhiên, đây là cô nàng mà Tiêu Trạch không đuổi kịp!”

Hạ Thiệu Nhiên để cho Tiêu Trạch chút mặt mũi, chỉ gật đầu với cô, coi như bắt chuyện, sau đó ánh mắt lại chuyển sang màn hình, không để ý tới bất kỳ ai.

“Ha ha!” Bạch Diệc Phong lên tiếng giải thích: “Cậu ta chính là kiểu như vậy đấy, đừng để ý!”

Nhan Hoan không định tới gần khối băng, ánh mắt nhắm trúng Tiêu Trạch đang ngồi trong góc thưởng thức ly rượu, say sưa nhìn quả táo đỏ trong khay hoa quả đặt trên bàn, cô thẳng lưng đi tới.

Tiểu Bạch lấy ra hai chiếc ly rỗng, với chai rượu vang trong tủ, chậm rãi rót ra ly, nhìn hai người trong góc như đang xem trò vui.

Nhan Hoan đứng lại trước mặt Tiêu Trạch, nói: “Xin lỗi, tôi nay tôi không thể lái xe.”

“Tôi không thích nhờ người khác.” Tiêu Trạch đặt ly rượu xuống, đôi chân dài bất chéo.

Nhan Hoan ngồi xuống, “Tôi uống rượu.”

“...” Ánh mắt Tiêu Trạch lơ đãng quan sát đôi má không hề có một chút hồng.

“Không tin à?” Nhan Hoan đảo mắt nhìn xung quanh, khẽ cắn môi, đột nhiên ghé sát vào anh, há miệng hà một hơi.

Hương rượu tinh khiết xen lẫn một chút hương thơm ngọt ngào tươi mát đập vào mặt, Tequila, chanh, còn có mùi táo, ba mùi hương này kết hợp với nhau không ngờ lại mê người đến vậy, lông mi Tiêu Trạch hơi rung rung, lập tức cảm thấy đầu nóng bừng.

Nhan Hoan ngồi lại chỗ của mình, vuốt nhẹ mái tóc dài, nói: “Tôi không muốn vì uống rượu lái xe mà bị phạt tiền hay tạm giam gì đó.”

Mái tóc vừa dài vừa đen vừa bóng kia làm người ta ngứa tay!

Ngón tay luồn vào sẽ có cảm giác gì?

Vò rối lên sẽ thành như thế nào?

Mái tóc lộn xộn cộng với ánh mắt mơ màng, cô ấy như vậy sẽ mê người đến mức nào?

“Vậy ngồi đây cho tỉnh rượu rồi lái nữa chở tôi.” Tiêu Trạch cầm ly rượu đứng dậy, không cho cô cơ hội phản bác, đi thẳng đến chỗ Tiểu Bạch.

Nhan Hoan dừ tọng nhìn anh, bực tức ngồi dựa vào sofa. Lần trước đến vội đi cũng vội, không có thời gian nhìn xem gian phòng bao này như thế nào, bây giờ thì có thể từ từ thưởng thức một chút.

Bên trái cánh cửa gỗ chạm trở là tủ rượu bày rất nhiều rượu Tây cao cấp và các loại ly thủy tinh rất đẹp, ở bức tường bên phải là dàn âm thanh nổi đắt tiền, màn hình tinh thể lỏng để chế độ cam nhưng hình ảnh vẫn đang chiếu, bộ sofa cao cấp của Ý được ngăn cách bằng một mảnh rèm màu tím mơ mộng, bảng phi tiêu, bàn bi-a, sân golf trong nhà, đứng ra căn phòng bao này phải gọi là phòng giải trí cỡ nhỏ mới phải.

Bên quầy bar, Tiêu Trạch nhìn theo hướng ánh mắt cô, khẽ nhấp một ngụm rượu.

Tiểu Bạch nói: “Tôi mà là cậu thì đã lao thẳng vào cô ấy rồi.”

“Tôi phải có lời khen phương thức suy nghĩ bằng nửa thân dưới của cậu thật dứt khoát nhanh gọn đấy nhỉ.” Tiêu Trạch nói.

“Cảm ơn đã khen.” Bạch Diệc Phong cười cực kỳ vô sỉ, “Chưa nghe câu đó bao giờ à, nếu không bùng nổ trong yên lặng thì sẽ tiêu tan trong yên lặng [2], kìm nén lâu quá, sẽ hồng đấy.” Tên này còn chưa nói xong, mắt đã lưu manh ngấm vào bộ phận nào đó.

[2] Bắt tại trầm mặc trung bạo phát, tựu tại trầm mặc trung tiêu vong – một câu trong “Kỷ niệm Lưu Hòa Trân Quân” của Lỗ Tấn, có ý cảnh tỉnh, không nên tiếp tục im lặng nữa.

Dưới cái nhìn sắc bén như dao của Tiêu Trạch, Tiểu Bạch thu hồi ánh mắt bí ối, đảo quanh căn phòng bao trống trải, bấm điện thoại, chỉ vài giây sau đầu bên kia đã có người nghe máy, Tiểu Bạch như thể sợ ai đó không nghe được, giọng đặc biệt to, “Gọi mấy em gái xinh đẹp cho Trạch gia của chúng tôi giải sầu.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Năm tay

Tiểu Bạch như thể sợ ai đó không nghe thấy, giọng đặc biệt to: “Gọi mấy em gái xinh đẹp cho Trạch gia của chúng tôi giải sầu.”

Nhan Hoan ném cho Tiêu Trạch một ánh mắt thận trọng, thò tay cầm quả táo trong đĩa hoa quả trên bàn, đưa lên miệng cắn.

Chỉ một lát sau, quản lý quán bar Bản Từ dắt mấy cô gái trẻ đẹp, ăn mặc hở hang đi vào.

“Trạch thiếu.” Hai cô gái can đảm nhất chủ động đi tới ôm cánh tay Tiêu Trạch, hai khối tròn trước ngực cố ý dán sát vào cạp cạp.

Ánh mắt Tiêu Trạch sắc bén, lườm Bạch Diệc Phong, khoe miệng cong lên thành một nụ cười xấu xa, rút cánh tay ra khỏi vòng ôm giữa ngực và tay của hai cô gái, nói: “Các em, cần giải sầu hạ hỏa chính là Bạch gia thân yêu của các em. Nghe cho kỹ đây, hôm nay, ai có thể cưỡi một thứ bất kỳ trên người cậu ta, người đó sẽ nhận được một ngàn tệ.”

“Mỗi thứ một ngàn sao?” Một cô gái mở to mắt kinh ngạc hỏi.

“Mỗi thứ một ngàn, mỗi thứ đồ lót một vạn.” Tiêu Trạch trở mặt, hơi nhưnng mảy nhìn Tiểu Bạch, niềm vui khi trả được thù khiến cho tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Các cô gái hét chói tai, xông về phía Bạch Diệc Phong, đối mặt với các cô gái giống như một đám sói đói, Tiểu Bạch không để ý đến hình tượng, né trái tránh phải, thoáng chốc căn phòng trở nên hỗn loạn.

Tiêu Trạch rút một nửa điều thuốc lá ra khỏi hộp, đưa tới trước mặt Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên khép máy tính, cầm điều thuốc, Tiêu Trạch bật lửa, đưa đốm lửa xanh lên gần miệng, hít một hơi, châm thuốc rồi từ từ hít từng hơi thật sâu.

Dưới ngọn đèn mờ, khuôn mặt được đốm lửa xanh chiếu sáng trở nên đẹp lạ thường.

Nhan Hoan thu hồi ánh mắt, nhìn qua đám người điên đang lao về hướng này, vội vàng đứng dậy lách vào một vị trí an toàn đằng sau quầy bar.

“Em lấy được một cái.” Chiếc áo gi-lê màu đen bị một cô gái cầm trong tay vung vẩy. Tiêu Trạch ngậm thuốc lá, móc ví tiền, lấy ra một xấp tiền mặt, cô gái chạy tới lĩnh tiền, chỉ một lát sau lại có tiếng hô, “Áo sơ-mi ở trong tay em.”

Một ngàn đồng lại được lĩnh đi.

Không thích cầm quá nhiều tiền mặt, Tiêu Trạch rút tám thẻ đưa cho Bản Từ đang lo đứng cười ngây ngô ở cửa, dặn dò vài câu, Bản Từ nhận thẻ, quay người ra ngoài rút tiền.

Lúc này, Tiểu Bạch đã bị lột sạch áo, như một con ruồi không đầu chạy tán loạn trong phòng, trốn tránh các cô gái mắt đã biến thành kí hiệu \$, anh ta nhảy lên bàn bi-a, một cô túm ống quần anh ta, hai người giằng co mãi không xong.

Tiểu Bạch lớn tiếng kêu gào, “Ông chú Tiêu Trạch kia, dám chơi Bạch gia ông đây thế à, này, buông ra, giày, giày của tôi!”

“Bạch Diệc Phong, cậu cũng biết mà, nhà tôi ba đời con một, không có ông chú.” Tiêu Trạch nghiêm trang nói, Hạ Thiệu Nhiên hơi nhếch miệng.

Một chòng tiền mặt được Bản Từ mang đến, các cô gái cầm chiến lợi phẩm tới đổi tiền.

Nhan Hoan nhìn cô gái kia cầm tiền cuộn lại, kẹp cẩn thận vào trong áo lót, hai mắt tỏa sáng đầy thỏa mãn.

Người bình thường vất vả cả tháng mới kiếm được tiền, còn đám công tử nhà giàu ngậm thìa chưa chặt, sinh ra chẳng bao giờ biết đến mùi vị của khó khăn thì tiêu xài hoang phí.

Thế giới này thật không công bằng.

Nhan Hoan cúi đầu, chậm rãi gặm táo.

Nhìn cô hai khủy tay chống lên quầy bar cầm táo ăn, khoe miệng Tiêu Trạch cong lên, đáng vẻ cô khi ăn táo làm anh nghĩ tới động vật nhỏ đáng yêu nào đó.

Bên kia Tiểu Bạch đang bị kéo thất lưng, bị các cô gái tra tấn thở không ra hơi, hai tay anh ta túm chặt cạp quần, hét: “Ai lột được một món đồ trên người Tiêu Trạch ông đây cho người đó hai ngàn, lột được đồ lót sẽ cho hai vạn.”

Các cô gái khựng lại, rồi sau đó như đánh tiết gà, lao ầm ầm về phía Tiêu Trạch.

Tình thế lập tức đảo ngược.

“Này, đừng tới đây.” Tiêu Trạch thoát một cái nhảy dựng lên ghế, chân dài giẫm lên quầy bar rồi nhẹ nhàng nhảy xuống.

Các cô gái chia làm hai đầu chặn đường, Tiêu Trạch nhanh nhẹn lách ra được rồi chạy về phía cửa. Quả táo trên tay Nhan Hoan bị mấy cô gái va vào rơi xuống đất.

Gió nước đôi chiều, Tiểu Bạch vỗ đùi đứng trên bàn bi-a cười lớn, chỉ vào Bàn Tử nói: “Đại Bàn Tử bắt lấy hắn, tôi tăng lương cho cậu.”

Bàn Tử nghe thấy được tăng lương bỗng tỉnh táo hẳn, giang tay muốn ngăn cản Tiêu Trạch đang chạy tới, lại bị Tiêu Trạch ung dung xoay người né được, đập cửa xông ra.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, ngược lại hành lang trở nên vô cùng náo nhiệt, tiếng bước chân rầm rập lộc cộc càng lúc càng xa.

Tiểu Bạch từ trên bàn nhảy xuống, nhặt áo sơ-mi khoác qua loa vào người, đi tới cạnh cửa.

Chợt có tiếng giày da gõ trên sàn gỗ lộp cộp càng ngày càng lớn, đến khi rất gần phòng bao, mấy người trong phòng chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, cánh cửa đang khép bị một lực rất mạnh đập tung, Tiêu Trạch đẩy ngã Tiểu Bạch vừa mới đi xong một chiếc tất, chạy vội tới trước mặt Nhan Hoan, thở hổn hển, ánh mắt rạng rỡ nhìn cô chăm chú.

Nhan Hoan cũng nhìn anh, không hiểu chuyện gì, hoàn toàn bị hai con mắt vừa đen vừa sáng kia mê hoặc.

Tiêu Trạch dứt khoát kéo tay cô quay người chạy ra ngoài.

Trong tích tắc anh nắm tay cô, đầu óc Nhan Hoan trống rỗng, không kịp suy nghĩ gì, chỉ có thể bước theo anh lao về phía trước.

Nhìn sắc mặt anh rất nghiêm nghị, trái tim Nhan Hoan đột nhiên đập điên cuồng.

Lộp cộp rầm rầm, tiếng bước chân kinh động toàn bộ tầng hai, cửa từng gian phòng bao bị mở ra, nhiều người hiếu kỳ thò đầu ra xem náo nhiệt.

Tiêu Trạch dắt Nhan Hoan mãnh mẽ lao xuống tầng dưới, ly rượu trên khay của nhân viên phục vụ rơi loảng xoảng, tiếp đó một đám người đuổi theo xô vào cô, nhất thời toàn cảnh vô cùng hỗn loạn.

Bạch Diệc Phong là người tương đối thích náo nhiệt, kiểu cục diện náo nhiệt như thế này thường xuyên diễn ra ở T98, các vị khách ở tầng một đang bùng ly rượu, thấy nhưng không thể trách.

Bạch Diệc Phong đứng trên cầu thang tầng hai hô lên với đám bảo vệ cao to: “Khẩn trương, ngăn cậu ta lại cho tôi.”

Đám đàn ông chiều cao gần một mét chín sừng sờ, sau khi hoàn hồn mới phóng về phía Tiêu Trạch đang chạy ra cửa.

Tiêu Trạch bị một người túm rất mạnh, nhưng vẫn nắm chặt tay Nhan Hoan không buông. Một đám phụ nữ điên rồ không muốn sống kéo áo sơ-mi của Tiêu Trạch, nhìn danh tiết của anh sắp khó giữ được, Nhan Hoan dùng không giờ lẻ một giây đưa ra quyết định, cô phải kéo anh đi.

Sau khi quyết đoán đâm vào phá tung hào rào bảo vệ, cô đẩy một cô gái khác ra, kéo anh bỏ chạy, bảo vệ muốn ngăn lại thì bị Đại Bàn Tử đập vào bụng, “Đùa thôi, đồ ngốc.”

Mấy cô gái đang hào hứng chỉ còn biết tro mắt nhìn miếng thịt mỡ sắp đến miệng lại bị một cô gái khác cướp mất.

Nhan Hoan đẩy đám người, nắm chặt tay Tiêu Trạch chạy ra khỏi T98.

Đèn neon rực rỡ mu màu, dòng người qua lại thoi đưa, xe vụt qua nhanh như tên bắn trên đường phố, trong mắt Tiêu Trạch chỉ còn thấy một bóng dáng mảnh mai, mái tóc dài, cùng với bên sườn mặt nghiêng nghiêng đẹp đẽ. Đường phố ồn ào như vậy mà anh vẫn nghe được tiếng trái tim mình đập mãnh liệt, ánh mắt rơi xuống nơi bàn tay hai người đang nắm rất chặt.

Cô đang nắm lấy trái tim anh mà chạy.

Hai người chạy thẳng đến đường cái đối diện mới dừng lại, trong ngõ nhỏ lờ mờ tối, Nhan Hoan dựa vào bức tường loang lổ đầy màu sắc thờ hồn hèn, chạy như điên vậy mà lại có được cảm giác như đang đưa xe vùn vụt, khoe miệng bất giác cong lên.

Cô không phải kiểu con gái vô cùng xinh đẹp, nhưng cười rộ lên lại đặc biệt có hương vị.

Tiêu Trạch cũng tựa vào tường, hô hấp rối loạn nhìn cô không chớp mắt.

Phát hiện ra ánh mắt nóng bỏng của anh, Nhan Hoan quay đầu, bấy giờ mới giật mình, cô vẫn còn đang nắm tay anh.

Cô vội vàng buông tay như bị ai đâm, siết chặt nắm đấm, quay lưng về phía anh, mắt tự nhiên nói: “Muốn đi đâu, tôi đi lấy xe.”

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống trải, ngược mắt lên chỉ thấy bóng lưng cô thẳng tắp, nói: “Đi cùng tôi một lát.”

“Tôi chỉ làm tài xế lái xe cho anh.”

“Vậy thì bốn bánh xe đổi thành hai chân.”

Tiêu Trạch chỉnh trang lại áo sơ-mi bị kéo nhăn nhúm, đi ra khỏi ngõ nhỏ, Nhan Hoan bất đắc dĩ, đuổi theo.

Thành phố về đêm, đèn neon sáng chói, bóng người nhấp nháy, gió đêm tạt vào mặt. Hai người ra khỏi ngõ, rẽ vào đường cái. Hai tay Tiêu Trạch đút túi quần, nhàn nhã đi dạo bên lề đường dành riêng cho người đi bộ đang vô cùng sôi động. Áo sơ-mi đen họa tiết tối màu bị các cô gái đã mạn kia giật đứt hai cúc, cổ áo mở rộng, lộ ra lồng ngực căng đầy rắn chắc, đáng vẻ hào sảng không bị trói buộc được anh thể hiện vô cùng tinh tế.

Các quán ăn bên lề đường tỏa ra mùi hương thơm phức, Nhan Hoan mới chỉ uống chút rượu và gặm một quả táo, da ngực đã dính vào da lưng, bước đi chậm chạp.

“Cô thuộc loài ốc sên đấy à?” Tiêu Trạch đứng lại, chờ cô gái chậm rì rì.

Nhan Hoan lườm anh, bước nhanh hơn đi vượt lên trước, trong lòng âm thầm phản bác: Là anh đi quá nhanh có được không, vốn cơm tối đã không được ăn, còn phải cùng anh tiêu hao thể lực.

Đến khi cô phát tiết xong mới phát hiện Tiêu Trạch đã không còn ở sau lưng.

Nhan Hoan rảo bước quay lại đồng thời không ngừng nhìn vào các quán ăn hai bên đường, phát hiện ra anh trong một quán mì thịt bò sáng sủa sạch sẽ.

Nhan Hoan đẩy cửa đi vào, bước nhanh tới bên cạnh anh, đôi mắt đẹp mở trừng trừng, lên án anh không nói năng gì mà đã đi lung tung.

“Tiên sinh muốn dùng gì ạ?” Cô bé cầm thực đơn dừng lại bên cạnh Tiêu Trạch, vừa hỏi vừa không ngừng chớp chớp đôi mi dài đầy mascara, Nhan Hoan nhìn đến chóng cả mặt.

“Hai bát mì thịt bò.”

Nhan Hoan thấy xung quanh rất ồn ào, nói: “Anh xác định muốn ăn ở chỗ này sao?”

Tiêu Trạch nói: “Cô không thể không ăn gì mà.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Áp đảo

Tiêu Trạch nói vậy khiến Nhan Hoan ngậy ra, nhớ đến lúc nhận điện thoại ở quán mì, có khả năng anh đã nghe thấy những gì cô nói với nhân viên phục vụ, thế nên cô chẳng sĩ diện nữa, kéo ghế ngồi xuống, nói thẳng với cô bé đang nhìn trộm Tiêu Trạch: “Bát của tôi cho nhiều cay, thả nhiều rau thơm một chút.”

“Tôi cũng muốn nhiều cay.” Tiêu Trạch nói.

“Hai vị còn cần gì nữa không?”

Nhan Hoan nói: “Hai chai Coca, thêm một đĩa khoai tây thái sợi chua cay.”

“Tổng cộng bốn mươi ba tệ.”

Tiêu Trạch móc ví, xấu hổ khi phát hiện bên trong không còn một tờ tiền mặt nào. Ánh mắt long lanh của cô phục vụ lập tức thu hồi.

Con gái bây giờ thực dụng vậy đấy, đàn ông đẹp trai không phải ở khuôn mặt, mà là ở độ dày của ví tiền.

“Đề tôi.” Nhan Hoan móc túi lấy tiền trả, cô gái kia nhận lấy rồi đi luôn.

Tiêu Trạch cất ví, “Lần sau tôi mời.”

“...”

Chỉ một lát sau, phục vụ bung lên hai bát mì thịt bò, phía trên rắc ớt, rau thơm và hành băm nhìn rất ngon mắt.

Tiêu Trạch cầm đũa gấp hết rau thơm trong bát mình, bỏ vào bát của cô.

Những người có quan hệ rất thân mật mới có những cử chỉ như vậy. Nhan Hoan nhú mày nhìn anh gấp sạch sẽ rau thơm trong bát, sau đó mới cầm đũa lên bắt đầu ăn mì.

“Tôi không thích ăn rau thơm.”

“...”

Không ăn thì thôi!

Nhan Hoan không để ý đến anh nữa, dùng đũa gấp mì đưa lên miệng hút, phát ra những tiếng rất nhỏ, lúc nào cay quá lại há miệng hít hà, vụn mỡ nắp chai Coca, tu ừng ực hết sạch.

Bởi vì quá cay, Tiêu Trạch ăn rất chậm, vừa ăn vừa nhìn cô, một lớp mồ hôi mỏng phủ trên chóp mũi, anh lấy ra chiếc khăn tay màu xanh đậm, lau mồ hôi.

Nhan Hoan hỏi: “Bao giờ trả xe cho tôi?”

“Làm lái xe cho tôi một lần nữa.”

Nhan Hoan không ngờ một lần nữa mà Tiêu Trạch nói lại là tận vài ngày sau.

...

Gió thu mang theo hơi lạnh thổi qua bãi đỗ xe trống trải phía sau xưởng sửa chữa, Tiểu Thứ và mấy người khác nhàn rỗi ngồi chơi bài trong một góc mát mẻ. Nhan Hoan lười biếng gối đầu lên tay nằm trên mui Aston Martin hưởng thụ ánh mặt trời mùa thu, trong lòng băn khoăn, không biết bao giờ Tiêu Trạch mới tới tìm cô.

Đang thêm thiếp thì Ken vác thân hình mập mạp đi tới, ánh mắt đảo quanh chiếc Aston Martin màu bạc, gác tay lên mui xe nói: “Hỏi em một vấn đề riêng tư.”

“Vâng!”

“Em với Tiêu Trạch tiến triển đến bước kia rồi hả?”

Híp híp mắt nhìn mặt trời, Nhan Hoan nói: “Em với anh ta không phải kiểu như anh tưởng tượng đâu, bọn em chả có gì.”

“Chả có gì! Chả có gì ai lại hai ngày ba bữa chạy tới đây, chả có gì lại mang chiếc xe thể thao vài trăm vạn cho em đi.” Aken bày ra vẻ mặt ai mà tin được, ngữ điệu khẳng định: “Nó có ý với em.”

Nhan Hoan nghiêng đầu nhìn Aken, “Anh ta có ý với em hay không em không biết, em chỉ biết em chẳng có ý gì với anh ta.”

Aken xoay người tựa vào thành xe, nói: “Một thằng coi xe như vợ mình chắc chắn sẽ đối xử với bạn gái không tồi, trong đám con nhà quyền thế chơi xe chỉ có Tiêu Trạch là có chút bản lĩnh đàn ông, còn nhớ anh từng bảo giới thiệu bạn trai cho em không, chính là nó. Nhan Hoan, anh quen nó lâu như vậy rồi, chưa bao giờ thấy nó để tâm đến cô gái nào như đối với em đâu.”

“Để tâm?” Nhan Hoan xì một tiếng coi thường, “Để tâm trêu chọc em thì có!”

“Đàn ông trêu chọc một cô gái càng chứng tỏ anh ta thích cô gái đó, thích đấy, hiểu không! Anh mà là em thì đã sớm bắt nó lại dùng toàn lực sai bảo hết việc này đến việc khác như tù nhân rồi.” Aken quay đầu liếc cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc lư thân mình màu mỡ đi vào trong nhà.

Nhan Hoan ngồi dậy, bắt mắt la hét với bóng lưng kia: “Anh thật sự coi em là đàn ông đấy à.”

Tiểu Thứ Mã Khai ở trong góc vừa chơi bài vừa tán nhảm, những từ ngữ dung tục lọt vào tai cô. Phụ nữ mà lẫn lộn giữa đám đàn ông thì cũng chính là nửa đàn ông.

Nhan Hoan lại hậm hực nằm xuống, tay che ánh nắng mặt trời rực rỡ, trong đầu quanh quẩn một từ “thích” kia.

Làm sao có thể.

Nhan Hoan có thể sửa xe, có thể uống rượu, có thể đánh nhau, có thể rất nhiều, đồng thời không thể cũng rất nhiều, một trong số đó chính là tự mình đa tình.

Bầu trời thuộc về mình thì phải nắm trong lòng bàn tay, đặt giữa hai đầu lông mày, mà những người và việc không thuộc về mình thì không cần phải gắng gượng bắt lấy.

Giống như Tiêu Trạch, cô và anh ta nhất định là người của hai thế giới.

Điện thoại trong túi quần rung bần bật, cô móc ra lật người đưa lên tai, uể oải bắt máy: “Alô?”

Giọng nói trầm thấp từ tính đã biến mất vài ngày kèm theo những tiếng hò ồn ào truyền vào màng nhĩ, “Tôi ở kiếm đạo quán dưới chân Bình Sơn, cô tới đây.”

...

Nhan Hoan cảm thấy loại vận động như kiếm đạo này có sức quyến rũ là nhờ Tiêu Trạch.

Trong kiếm đạo quán, Tiêu Trạch mặc trang phục kiếm đạo màu xanh đậm, đầu đội mũ bảo hộ, tay cầm kiếm trúc, đi chân trần, đang một chọi ba chiến đấu say sưa. Âm thanh của kiếm trúc va chạm vào nhau hòa cùng những tiếng hò hét hùng hồn vang vọng kiếm đạo quán, khí thế mạnh mẽ, oai phong凛冽 đến kinh hoàng đó khiến người ta rung động. Nhan Hoan ở ngoài xem mê mẩn, ánh mắt từ đầu đến cuối chuyên chú vào người đàn ông chói lóa trên sàn đấu.

Nhìn anh vùng kiếm tấn công sẽ không kiềm chế được trở nên hưng phấn, nhìn anh bị kiếm của địch bao vây hai phía cũng sẽ không tự chủ được căng thẳng theo. Cuộc chiến gay cân khiến người xem sôi sục bồng bồng, đột nhiên có một loại xúc động muốn đi lên thi đấu.

Sau một hồi độ sức dữ dội, Tiêu Trạch toàn thắng. Anh tháo dụng cụ bảo hộ xuống bằng một tư thế rất phong độ, cời khăn trùm đầu, hất mái tóc ngắn, mồ hôi óng ánh văng ra theo từng động tác, dưới ánh nắng tạo thành hình ảnh đẹp đến ngây người.

Đó là một mặt đẹp trai nhất của anh mà Nhan Hoan từng thấy.

Mấy người bị thua trò chuyện với anh vài câu rồi mới đi, sàn đấu vừa rồi còn rất ẩm ướt, bây giờ trở nên yên tĩnh, Tiêu Trạch nhìn về phía cô, đôi chân trần từ từ đi tới, cúi người tìm chai nước khoáng, vặn mở nắp, ngẩng đầu uống ừng ực mấy ngụm, yết hầu trượt lên trượt xuống nhìn vô cùng gợi cảm.

Tiêu Trạch đặt cái chai xuống đất, cầm khăn mặt lau mồ hôi trên trán, nhìn trong con ngươi sáng ngời của Nhan Hoan lộ ra sự chộn rộn ao ước, anh nói: “Muốn thử không?”

“Có thể chứ?” Nhan Hoan động lòng.

“Đương nhiên có thể.” Tiêu Trạch vươn tay về phía cô tỏ ý mời.

Nhan Hoan không từ chối, bàn tay mảnh khảnh đặt lên bàn tay chắc chắn của anh, đối lập rõ ràng giữa mềm mại và cứng rắn.

Tiêu Trạch hạ tầm mắt nhìn thẳng vào đôi chân đang đi giày, Nhan Hoan ý thức được hành vi không đúng lễ nghi của mình, vội nói: “Xin lỗi.” Cúi người một tay chạm rai cởi giày và tất.

Chân của cô rất đẹp, tron lóng nhỏ nhắn như chân trẻ con, các đường nét mảnh khảnh, móng chân sơn màu da cam ngọt ngào đáng yêu.

Dưới cái nhìn chăm chú của người nào đó, Nhan Hoan mất tự nhiên co ngón chân lại, nhắc nhở: “Có thể bắt đầu được chưa?”

Tiêu Trạch buông tay cô đi lấy kiếm trúc, nhìn bà vai hơi rung rung, Nhan Hoan khẳng định trăm phần trăm anh ta đang cười, cười nhạo móng chân của cô. Mười đầu ngón chân lại bất an rụt rụt.

Tiêu Trạch tìm giúp cô một thanh kiếm vừa tay, nghiêm túc cúi chào, dáng vẻ nghiêm trang đó khiến Nhan Hoan cũng bắt đầu chăm chú, học theo anh đáp lễ.

Thấy cô hành lễ rất ra dáng, Tiêu Trạch tay nắm tay dạy từ động tác cơ bản nhất, không tránh được tiếp xúc thân thể. Vòm ngực rộng lớn dễ dàng ôm trọn cô, bàn tay lớn bao lấy bàn tay nhỏ, hướng dẫn cô vùng kiếm.

Mặt anh gần như dán sát vào mặt cô, làm da mặt cô nóng bừng như bị bỏng. Đây là lần thứ hai Nhan Hoan tiếp xúc gần gũi với anh, không như lần trước nồng nặc mùi rượu, lần này ở anh tỏa ra hương vị đàn ông mạnh mẽ, không phải mùi mồ hôi khó chịu, mà là một mùi hương sâu lắng lúc nặng lúc nhẹ khiến người ta say đắm.

Không biết từ lúc nào, bầu không khí trở nên ám muội.

Tiêu Trạch nói: “Khi vùng kiếm tấn công, tốc độ và độ mạnh yếu đều rất quan trọng, tốc độ đều đều chỉ có thể rèn luyện nặng về cơ bắp, trong chiến đấu phải lấy sức bật tức thời làm chủ.”

“...” Nhan Hoan chớp chớp mắt, nắm chặt kiếm trúc vùng qua vùng lại.

Tiêu Trạch cũng không lấy việc tiếp xúc thân thể để iếm tiện nghi của cô, phát hiện ra cô lúng túng lùi lại phía sau mà không ra đấu, anh chỉ bảo: “Hò hét cũng là một yếu tố trong kiếm đạo.”

Anh vừa vùng kiếm vừa hô to, vẻ mặt nghiêm túc cùng với tiếng hét đánh thép hùng hồn khiến cả người anh vô cùng có khí thế.

“Hãy!” Nhan Hoan bắt chước theo, vùng kiếm rồi hét.

“Hoi chỉ có thể thôi à, chưa ăn cơm sao?” Anh nói.

“Hãy!”

“Làm lại!”

Ngay từ đầu Nhan Hoan đã không định buông tay, sau đó hò hét lại càng có khí thế, chỉ kiếm vào Tiêu Trạch nói: “Xe của tôi phải trả lại cho tôi.”

Mới học được hai chiêu đã biết lợi dụng, Tiêu Trạch né đường kiếm đánh lên của cô, nói: “Cô đánh thắng tôi sẽ trả lại cho cô.”

“Đánh thắng anh?” Nhan Hoan vẫy kiếm nói: “Đợi mười năm nữa tôi cũng không phải đối thủ của anh.”

“Vậy thì làm lái xe cho tôi mười năm.”

“Mười năm! Anh nằm mơ à!” Nhan Hoan vùng kiếm.

Tiêu Trạch dùng kiếm trúc trong tay cản cô: “Vừa mới học được một chút đã muốn khiêu chiến sư phụ sao?”

“Vậy anh có hối hận đã dạy tôi không?”

Nhan Hoan đến gần trận còn chưa học cho thấu đáo đã coi kiếm trúc như gậy gộc, đánh anh loạn xạ một hồi. Tiêu Trạch tránh trái tránh phải, cô lao mình về phía anh, hai người đồng thời ngã nhào trên đất, kiếm trúc đè vào cổ anh, nữ trên nam dưới, tư thế mờ ám, có điều thở còn chưa kịp thở đã bị Tiêu Trạch xoay người áp đảo.

Thân hình đàn ông cao một mét tám ép xuống khiến Nhan Hoan tức thở kêu lên một tiếng, mũi đối mũi, mắt đối mắt, hơi thở nóng rực hòa quyện, nhìn thấy trong mắt đối phương một là cô gái hoảng hốt nhưng lại cố giả bộ bình tĩnh, một là chàng trai bình tĩnh nhưng cảm xúc đang cuộn trào.

“Thình thịch”, tiếng tim đập cùng tiếng thở dốc hỗn hển bị khuếch đại trong không gian yên tĩnh, ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Trạch lướt từ khuôn mặt tươi sáng hài hòa đến cái mũi cao thẳng rồi chậm rãi chuyển sang đôi môi hình trái tim đầy đặn.

Cánh môi mê người nhất hơi nhếch lên.

Từ cái miệng nhỏ nhắn của cô tỏa ra hơi thở tràn ngập hương táo ngọt ngào hấp dẫn.

Vào thời điểm như thế này, Tiêu Trạch chẳng muốn làm quân tử trước mặt cô nữa, nhắm ngay nơi mê người kia mà ép xuống thăm dò...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạn gái

Nhan Hoan nghiêng đầu né tránh Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch khựng lại, ngáp ngừng một chút rồi mới xoay người, tự nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng nói: “So với kiếm đạo, tôi phát hiện cô thích hợp luyện tân đả [1] hơn.”

[1] Tân đả: hay còn gọi là “tân thủ”, gồm có hai người đánh tay không với nhau. Chi tiết thêm google: [散打]

Rặng mây đỏ nhuộm khắp chân trời, ôm trọn cả kiếm đạo quán vào trong nó, gió hoàng hôn khẽ cọ vào lòng người.

Trong Aston Martin, Nhan Hoan ngẩn người nhìn ánh chiều tà ngoài cửa sổ.

Trong phòng tắm của kiếm đạo quán, Tiêu Trạch ngửa đầu dưới dòng nước vòi hoa sen, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong đẹp mắt...

Vẫn là quán mì đó, hai bát mì thịt bò cay, một đĩa khoai tây thái sợi chua cay, Nhan Hoan mặt không biểu cảm, ăn ngon lành hết bát mì, sau khi đã no nê, cô đưa anh về Ngọc Cẩm Hiền.

“Ngày mai cô mời.” Tiêu Trạch bỏ lại một câu, xuống xe, khoát tay với cô rồi đi tới cửa trước, móc chìa khóa mở cửa.

Tâm tư Nhan Hoan đang hỗn loạn, quên bảo anh phải trả xe cho cô, cứ thế im lặng thầm chấp nhận câu nói của anh, sau đó đang định quay xe thì chợt thấy một cô gái đội mũ lưỡi trai bất ngờ nhảy ra từ bụi cây thấp trước cửa biệt thự, thân mật bổ nhào lên lưng Tiêu Trạch, cuốn lấy anh như con bạch tuộc.

Nhan Hoan nghi hoặc.

Bạn gái sao?

Kì quái à?

Loại người như anh ta không có bạn gái mới là kì quái.

“Đâu còn có ngày mai, đây là lần cuối cùng tôi phục vụ anh đi chơi.” Nhan Hoan thu hồi ánh mắt, không nán lại nữa, cho xe thụt lùi.

Tiêu Trạch đứng thẳng dậy, nhìn Nhan Hoan trong chiếc Aston Martin màu bạc, đẩy cánh tay cô gái, lạnh mặt quát lớn: “Xuống mau.”

“Không muốn.” Cô gái cười vui vẻ, “Amy đuổi tóc từ bao giờ vậy?”

Amy gì chứ!

Nhìn chiếc xe màu bạc biến mất trong tầm mắt, Tiêu Trạch sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn: “Buông ra.”

“Không muốn, không muốn, em không muốn.” Cô gái vẫn bám trên người anh, lắc lắc cái đầu nhỏ, làm nũng nói: “Người ta nhớ anh mà.”

“Lãnh Tiểu Mạn, em có xuống không?”

Tiêu Trạch nổi giận, Lãnh Tiểu Mạn trề môi, ngoan ngoãn trượt xuống, đứng bên cạnh anh.

“Nói, sao em lại ở đây?”

“Em bỏ nhà đi.”

“Bỏ nhà đi, không đến nhà anh em, chạy đến chỗ anh làm gì.”

“Không phải em nói rồi sao! Người ta nhớ anh mà.” Lãnh Tiểu Mạn chớp chớp đôi mắt to, đáng thương nói: “Cho em ở lại một đêm đi, có được không!” Cô túm lấy cánh tay Tiêu Trạch lay lay, “Xin anh đấy, một đêm thôi.”

Cô gái nhỏ làm nũng khiến đàn ông không thể chống cự, nhưng Tiêu Trạch không để mình bị vào tròng, hất tay cô ra, móc điện thoại.

“Anh định gọi điện cho anh em đấy à?” Lãnh Tiểu Mạn cuống quýt.

Tiêu Trạch không trả lời cô, bấm số.

“Đừng gọi cho anh ấy, đừng gọi...” Lãnh Tiểu Mạn nhảy dựng lên cướp điện thoại trong tay Tiêu Trạch, tiếc là chiều cao chênh lệch, lần nào cũng vô huyệt, đành hậm hực trề môi nhìn anh.

Điện thoại nổi máy, Tiêu Trạch nói: “Em gái anh đang ở chỗ em. Anh đi London rồi! Cái gì? Ở lại đây... Không được... Em nói không được... Chỉ một đêm thôi, chỉ lần này thôi, lần sau không có ngoại lệ này nữa.”

Ánh mắt không tốt đẹp gì của Tiêu Trạch nhìn khóe miệng đang dần dần toé toét của Lãnh Tiểu Mạn, đưa điện thoại tới trước mặt cô, Lãnh Tiểu Mạn cầm điện thoại, nói: “Anh, anh đi Anh Quốc sao không nói với em một tiếng. Vâng, vâng... Em biết rồi, cảm ơn anh trail”

Lãnh Tiểu Mạn vừa nghe anh trai dặn dò vừa đi theo Tiêu Trạch vào nhà, hất đôi giày bột, quăng bừa ba lô, ngã mình xuống ghế sofa, sau khi cúp điện thoại lại cầm máy tự nghịch.

Tiêu Trạch mặt ư pho tượng, nói: “Nghe đây, anh nể mặt Lãnh Ngự Thần nên mới cho em ở lại, chỉ đêm nay, sáng mai trước tám giờ phải biến mất, không được phép vào phòng anh, không được phép làm lộn xộn đồ đạc của anh, không được phép...”

Lãnh Tiểu Mạn tiếp lời: “Yên tâm tay chân em tuyệt đối có nề nếp, sẽ không đụng lung tung vào đồ của anh.” Đặt một bức ảnh xinh đẹp nhất làm hình nền, Lãnh Tiểu Mạn đắc ý lắc lư.

Một bàn tay lớn chìa ra trước mặt cô, Lãnh Tiểu Mạn mếu máo, ngoan ngoãn đặt điện thoại vào, chớp chớp mắt và chờ mong: “Đẹp quá nhỉ.”

Tiêu Trạch nhìn dung nhan xinh đẹp trên ảnh, mày nhíu lại, không hề do dự ấn phím xóa.

“Làm gì vậy.” Lãnh Tiểu Mạn bắt năn.

“Xấu chết đi được.” Tiêu Trạch cầm điện thoại đi lên lầu.

“Xấu chỗ nào, em thấy rất đẹp.” Lãnh Tiểu Mạn lơ đãng bĩu môi, “Mắt nhìn của đàn ông và phụ nữ chắc chắn không giống nhau. Trong mắt anh thế nào mới là đẹp chứ.”

Một gương mặt mơ hồ hiện lên trước mắt, Tiêu Trạch nhìn Lãnh Tiểu Mạn, không nói.

Lãnh Tiểu Mạn trề môi nói: “Anh Trạch, trong mắt anh em thật sự xấu như vậy sao?”

Tiêu Trạch tỉnh lại, bắt đầu chăm chú đánh giá cô. Làn da trắng nõn gần như trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bằng bàn tay, dưới đôi mày cong cong là cặp mắt to có thể nói là long lanh như nước, chóp mũi cao xinh xắn giống người châu Âu, đôi môi đầy đặn mịn màng, ngũ quan gần như hoàn mỹ, một mỹ nhân trời sinh. Về đẹp của cô tuyệt đối phù hợp với cuộc sống dưới ánh đèn flash.

“Thật.”

“Gi chứ!” Lãnh Tiểu Mạn vờ mặt đau khổ khề lăm bằm.

Tiêu Trạch lên lầu, Lãnh Tiểu Mạn vội vàng theo sau, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng riu rít, “ấy ngày nữa em phải đi thử máy, quay một quảng cáo dầu gội đầu. Ôi, anh biết không, hóa ra cái cô nữ chính được trọng vọng kia đang theo đuổi anh em, chắc chắn! Anh em là một khối băng không phải ai cũng có thể làm tan chảy. Lại nói, theo em nhớ thì chưa từng nghe anh ấy nói có bạn gái, đôi khi em còn nghi ngờ anh ấy là GAY, không phải là trong lòng cất giấu một chị xinh đẹp nào đó chứ, nhất định là như vậy. Đúng không?”

Đàn ông hoàn mỹ như Lãnh Ngự Thần sẽ thích cô gái cũng có thể là kiểu hoàn mỹ! Tiêu Trạch phỏng đoán, không mặn không nhạt ném ra một câu: “Sao anh biết được.”

“Không phải các anh tốt nghiệp cùng một trường đại học à.”

Tiêu Trạch chẳng có tí hứng thú gì với chủ đề này, không nói thêm lời nào, tiến vào phòng mình, đóng cửa “rầm” một tiếng, ngăn cách tạp âm ở bên ngoài.

“Keo kiệt.” Lãnh Tiểu Mạn đứng ngoài cửa mếu máo, đáy mắt lộ ra sự tinh ranh không phù hợp với lứa tuổi, bàn tay mảnh khảnh giơ lên chỉ vào cánh cửa nhỏ giọng nói: “Tiêu Trạch, không cần anh phải đuổi, tên của Lãnh Tiểu Mạn em sớm muộn gì cũng có trên sổ hộ khẩu nhà anh, hãy đợi đấy, hử!”

Nói xong, ngao mạn quay người đi về phòng dành cho khách.

...

Nửa đêm lên núi ngắm sao, không phải dở hơi, thì chính là ăn no rừng mỡ, Nhan Hoan cho rằng Tiêu Trạch là loại thứ hai.

Aston Martin màu bạc lên núi dưới ánh trăng, tiếng động cơ phách lối vang vọng vùng con cốc yên tĩnh, tính năng của xe này rất tốt, nhưng vẫn còn kém xa chiếc GTR đã được cải tiến của cô.

Ánh đèn sáng ngời chiếu rọi, xa xa bên vách núi, Tiêu Trạch đang tựa vào chiếc GTR của cô, ngửa đầu, hút thuốc.

Cảm nhận được một luồng sáng mạnh đang chiếu về phía mình, Tiêu Trạch thu hồi ánh mắt đang hướng lên bầu trời sao, bóp tắt thuốc lá, nhìn chiếc xe đang bay nhanh đến rồi dừng lại bên cạnh anh.

Vài hòn đá lăn xuống vách núi, Nhan Hoan xem đồng hồ, xuống xe, nhìn anh bằng ánh mắt tức giận.

Cách ăn mặc rất thoải mái, quần màu tối, áo len cổ chữ V màu xanh ngọc, rất ít người có thể mặc đẹp màu này, như Tiêu Trạch tuyệt đối là cực ít của ít.

Anh đứng dưới trời đêm mờ màng, toàn thân tràn ngập một loại quyến rũ mị hoặc khó nói nên lời, rạng rỡ, nổi bật, phi phàm, so với cô áo quần đơn giản tầm thường, quả thực đúng là người của hai thế giới.

Nhan Hoan chuyển tầm mắt, nhìn từng chấm nhỏ lấp lánh phía chân trời.

Gió đêm lạnh lạnh và sự trầm lặng vây quanh hai người.

Tiêu Trạch lên tiếng trước: “Hình như cô lại đến muộn.” Thực tế là sau khi cho Lãnh Tiểu Mạn vào nhà, Tiêu Trạch liền đi ngay, một mình đứng trên đỉnh núi chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, vì thật sự quá cô đơn nên mới gọi cô tới.

Đối với loại đàn ông đã có bạn gái mà còn đi đùa giỡn những cô gái khác, Nhan Hoan không thể nào có thiện cảm nổi, xị mặt liếc anh, nói: “Đồng hồ của anh mấy giờ rồi?”

Tiêu Trạch xoay đồng hồ trên cổ tay, cúi đầu nhìn nhìn, “Hai giờ ba mươi mốt.”

Nhan Hoan nhếch môi, im lặng, lát sau mới nói: “Anh xác định là giờ Bắc Kinh à?”

Tiêu Trạch gờ cổ tay, nhúu mày, “Không tin cô tự tới đây mà xem.”

Nhan Hoan hất cằm, chịu đựng cơn tức đang bốc lên đầu, đi qua, hai ngón tay thô lỗ nhéo vào cổ tay anh, nhìn vào. Đồng hồ của hai người chênh lệch ít nhất bốn mươi giây.

“Anh chỉnh giờ nhanh hơn.”

Tiêu Trạch mỉm cười, coi như ngầm thừa nhận.

Nhìn phần vỏ thép của chiếc đồng hồ đã hơi mòn, Nhan Hoan nói: “Đồng hồ này đã đeo rất nhiều năm!”

Tiêu Trạch nhìn cô rất sâu, nói: “Đúng là đã nhiều năm.”

Khóe môi hiện ra ý cười, Nhan Hoan nói: “Tôi nghĩ nhất định không có ai nói với anh, đồ đã dùng lâu cần phải thay đổi.”

Ánh mắt chăm chú vào khóe miệng cô đang tươi cười thật duyên dáng, đến khi Tiêu Trạch có phản ứng, đồng hồ đeo tay màu đen làm bạn với anh nhiều năm đã rơi vào tay cô.

Về mặt trở nên nghiêm nghị, Tiêu Trạch nói: “Đưa tôi.”

“Muốn à? Trả xe cho tôi.”

Sắc mặt Tiêu Trạch thay đổi, lạnh giọng: “Cô đang mặc cả với tôi sao?”

“Tôi không có tư cách đó ư?” Nhan Hoan làm bộ vờn tay ra ngoài vách đá.

Từ nét mặt nghiêm trọng của anh, không khó nhìn ra tầm quan trọng của chiếc đồng hồ này.

Một ngón tay Nhan Hoan xoay xoay chiếc đồng hồ, nói: “Coi tôi như con ngốc đùa qua đùa lại, anh cảm thấy thú vị lắm sao? Chính nhanh thời gian, cho người chặn đường tôi, tôi có thể lãng phí thời gian chơi với anh hai lần, không có nghĩa là lần thứ ba thứ tư cũng sẽ bị anh tóm gáy chơi xỏ.

Tôi không muốn biết anh giữ xe của tôi, bắt tôi làm lái xe cho anh là có mục đích gì, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi không đáng giá để anh phí phạm nhiều thời gian như vậy, tôi và anh là người của hai thế giới, tôi không muốn bước vào phạm vi của anh, trò chơi của anh tôi cũng chơi không nổi.”

Cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, “Cho nên, đến đây thôi, anh và tôi, mỗi bên trở về thế giới của người đó, từ nay về sau đừng ai trêu chọc ai.”

Nhan Hoan đưa đồng hồ tới trước mặt anh, Tiêu Trạch không nhận lại mà ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao mênh mông, khi quay lại ánh mắt đã mang theo tia sáng lạnh lẽo.

“Có phải cô đã quên là cô chọc vào tôi trước.”

“Tôi đã xin lỗi.”

Gương mặt bình tĩnh không gợn sóng làm quấy đảo lòng anh, Tiêu Trạch cười mỉa mai, “Tôi không chấp nhận...”

“Đó là việc của anh, không liên quan tới tôi.” Nhan Hoan không muốn tiếp tục phí thời gian nữa, giữ lấy bàn tay to của anh, nhét chiếc đồng hồ vào, bỏ lại một câu, “Không gặp lại.”

Không gặp lại.

Vĩnh viễn không muốn gặp lại sao?

Giống như có thứ gì đó đang từ từ trôi đi, khiến người ta không bắt được cũng không giữ được, loại cảm giác này thật khó chịu.

Tiêu Trạch trở tay nắm chặt tay cô, chiếc đồng hồ bị giữ lại giữa tay hai người, anh hơi dùng sức, kéo cô đến trước mặt.

“Buông tôi ra.” Nhan Hoan sốt ruột giẫy giụa, bàn tay kia cố đẩy tay anh ra.

Bàn tay giống như gọng kìm lớn. “Tiêu Trạch, anh muốn làm gì? Mau buông tôi ra.”

Tiêu Trạch nắm chặt tay cô, đồng tử tối tăm nhìn chằm chằm đôi mắt to giận dữ, mở miệng nói từng từ từng chữ: “Cô nam quả nữ, rừng núi hoang vu, cô nói xem tôi muốn làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quyết liệt

Nhan Hoan nhìn bốn phía tối đen như mực, ánh mắt đối diện với người đàn ông toàn thân tỏa ra mùi nguy hiểm có thể dễ dàng khống chế cô, tim đập dồn dập, nói không sợ hãi là nói dối, cô hét lên ra lệnh Tiêu Trạch: “Anh buông tay.”

Tiêu Trạch rít qua kẽ răng, “Không buông.”

Nhan Hoan ra sức muốn rút tay về, cố gắng giật ra, giày đế bằng giẫm phải một hòn đá, chân trượt một cái, cả người ngã ngửa ra sau.

“Cẩn thận!” Tiêu Trạch thả lỏng tay vốn định ôm lấy cô, nhưng khi thấy chiếc đồng hồ trong tay cô từ từ rơi ra, anh không quan tâm đến điều gì nữa, phản ứng đầu tiên là đỡ lấy đồng hồ.

“Cộp!”

Một tiếng va đập rất lớn.

Nhan Hoan ngã trên mặt đất, gáy đập vào đầu xe Aston Martin cứng như đá, đầu óc choáng váng, trông thấy Tiêu Trạch nâng chiếc đồng hồ chết chằm trên tay tựa như một món bảo bối vô giá. Đáy lòng cô bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa vô danh, không có chỗ nào phát tiết, cô đứng dậy xông tới, giật lấy đồng hồ trong lòng bàn tay anh rồi không chút lưu tình ném xuống... dưới núi.

“Đừng...” Tiếng hét mãnh liệt của Tiêu Trạch không thể ngăn nó rơi vào vực thẳm tối tăm.

Thừa lúc anh đang tiếc nuối chiếc đồng hồ, Nhan Hoan nhứu mày tiến vào ghế lái của chiếc GTR, ra sức sập mạnh cửa.

Tiêu Trạch nhìn vách núi dựng đứng một màu đen kịt, đôi mắt đen như vực lên trong gió, nắm đấm cuộn chặt, không kiềm chế được cơn giận đi nhanh tới đập cửa sổ GTR, quát: “Cô xuống cho tôi, xuống, có nghe thấy không!”

Lực tay rất mạnh, tiếng hô rất lớn, vẻ mặt hung dữ, bộ dạng như muốn ăn thịt người, ai xuống xe thì đó là đồ ngốc, Nhan Hoan dứt khoát khởi động xe chạy đi.

Trong kính chiếu hậu, Tiêu Trạch nổi nóng giáng mạnh cú đấm xuống Aston Martin, hai con ngươi đầy phẫn nộ hung hăng trừng cô, nhìn mà giật mình khiếp sợ.

Có lẽ chiếc đồng hồ kia có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt với anh ta.

Đầu vô cùng đau đớn, Nhan Hoan một tay giữ bánh lái, một tay sờ lên cục u lớn sau gáy. Hơi hối hận mình đã nhất thời xúc động, nhưng mà, làm đã làm rồi, đi tới nước này rồi có hối hận cũng vô dụng. GTR chạy rất nhanh, đi dọc theo đường núi, tiếng động cơ gầm gừ vang vọng vùng sơn cốc.

...

“Chị Hoan, chị xem bộ phận giảm xóc này có cần chỉnh cho chắc chắn hơn không?” Tiểu Thứ vừa cầm bộ phận giảm xóc đo vào trục bánh xe vừa nói với Nhan Hoan.

“Chạy đường gì?” Nhan Hoan hỏi.

“Đường núi là nhiều.” Tiểu Thứ nói.

Cái nắp trục bánh xe này có ý đồ ịch với cô đây mà, Nhan Hoan cắn răng đập một cái thật mạnh, cố định xong, trầm mặt nói: “Về sau những việc đơn giản như vậy đừng hỏi tôi, tự giải quyết đi.” Đứng dậy tháo găng tay, cô đi về hướng phòng nghỉ.

Tiểu Thứ gãi gãi cái đầu tóc vàng, nhỏ giọng nói thầm: “Nóng tính thế, sao vậy nhỉ?”

A Hạ tới gần, huých khuỷu tay vào cơ thể phì nhiêu của cậu, “Hôm nay từ sáng đến giờ cứ mặt nặng mày nhẹ, tám phần là cái đó đã đến.”

“Cái nào!” Tiểu Thứ hỏi.

“Thì cái đó.” A Hạ nói.

“Cái nào?”

“Mấy ngày mỗi tháng đó...”

“Phụt...”

Suốt cả ngày, Nhan Hoan chẳng nói được mấy câu, sắc mặt tối tăm khiến Tiểu Thứ và A Hạ thờ cũng không dám thờ mạnh. Cặp con ngươi sắc lạnh của Tiêu Trạch như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đáng vẻ hung dữ đó không ngừng tái hiện trong đầu cô, ra sức đuổi mà chúng cũng không đi.

Ánh mắt của người đáng sợ lúc tức giận lên cũng thật đáng sợ.

Ôi!

Không chiếm được xe của cô, bắt đầu chiếm lấy tâm tư của cô sao?

Thật đáng ghét.

Trời đã chạng vạng tối, Nhan Hoan vẫn không thể nào yên lòng, cô bấm điện thoại gọi Giản Ninh, đầu bên kia truyền đến tiếng ồn ào khiến cô phải nói to hơn, “Này, đã về chưa?”

“Về từ hôm qua rồi.” Lúc này Giản Ninh uống đã hơi say, nói chuyện mà đầu lưỡi cứ lú cá lại.

“Cậu uống rượu?” Nhan Hoan hỏi.

“Chỉ uống một chút, ha ha ha!”

“Cậu đang ở đâu?”

“T98, cậu tới đây đi, Hoan Hoan.”

T98.

Nhan Hoan trầm ngâm, không muốn đến cái nơi mà người kia hay qua lại, nhưng lại không yên tâm về Giản Ninh, sau nửa phút trầm mặc, mới nói: “Được, cậu đợi tớ.”

Trong T98 tràn ngập mùi rượu, ánh đèn mờ ảo, Nhan Hoan nhanh chóng tìm thấy Giản Ninh đang ngồi đổ rượu vào miệng ở bên quầy bar.

Nhan Hoan túm lấy ly rượu trong tay cô bạn, hỏi: “Về mà không gọi điện, chuyện ở nhà giải quyết xong chưa?” Tâm tình không tốt, nhớ món rượu mạnh nguyên chất, cô xoay ra phía người pha rượu gọi một ly Tequila.

“Giải quyết rồi.” Giản Ninh nói lớn.

“Giải quyết rồi mà còn uống đến mức này, cậu nói thật cho tớ, chuyện trong nhà rốt cuộc là thế nào, hay là cậu có chuyện gì phiền muộn.”

“Tớ có thể có chuyện gì phiền muộn chứ.” Giản Ninh với lấy ly rượu nhưng lại bị Nhan Hoan giơ lên cao, “Trước tiên nói cho tớ biết cậu làm sao.”

“Tớ có thể, làm sao chứ!” Ánh mắt Giản Ninh mơ màng, đã say mất rồi, “Chẳng lẽ cứ uống rượu là phải xảy ra chuyện gì đó ư! Hà?”

Nhan Hoan nhìn cô, ánh mắt như biểu thị tớ mà còn không hiểu cậu sao, nói: “Không có gì, vậy tại sao lại nốc thành ra thế này.” Nhận ly Tequila từ tay người pha chế, nhấp một ngụm, “Nói đi, chuyện gì?”

“Không có gì.” Giản Ninh gục xuống quầy bar, lắc đầu, đáng vẻ vô cùng khổ sở.

Nhan Hoan nhìn nhãn hiệu rượu nổi tiếng trên tủ rượu, một tay khoác lên vai cô bạn, ôm vào lòng mình.

“Còn coi tớ là bạn chứ?”

“Ừ.”

“Vậy thì nói.”

“Tớ...” Giản Ninh ngập ngừng. Nghĩ thầm: Được rồi, chuyện của mình tự mình giải quyết, đừng nên gây thêm phiền toái cho người khác.

“Vẫn không coi tớ là bạn bè.” Nhan Hoan uống hết chỗ rượu còn lại trong ly, chiếc ly rỗng nên xuống mặt bàn phát ra âm thanh nặng nề, nói với người pha chế: “Thêm một ly nữa.”

“Không phải như thế.” Giản Ninh giải thích: “Nhan Hoan, tớ chỉ không muốn tạo thêm phiền phức cho cậu.”

“...” Lại một ly chất lỏng chảy xuống cổ họng, cảm giác cay nóng từ từ uống lượn đi xuống dạ dày.

Người pha chế trông thấy cô cạn sạch ly rượu mà mặt không đổi sắc, bèn lấy cả chai Tequila đặt xuống trước mặt cô.

Nhan Hoan cầm chai rót rượu, chất lỏng trong veo chảy vào trong ly, những cục đá va chạm vào nhau tạo thành những tiếng vang. Cả ngày lẫn lộn giữa đám đàn ông, không biết uống rượu thì sẽ thiệt thòi. Từng ly rượu mạnh trôi xuống dạ dày, không ngờ rằng, nhất cử nhất động của cô, toàn bộ đã rơi vào trong mắt một người đàn ông đứng trên tầng hai...

Bạch Diệc Phong cầm chiếc điện thoại mới nhất còn chưa có trên thị trường, nhìn chằm chằm người đang ôm chai rượu ở dưới lầu, bấm một dãy số. Chỉ một lát sau, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng va chạm trên bàn mặt chực, cùng với giọng nói lười nhác của Lý An Thần.

“Việc gì?”

Lúc này trong phòng đầy khói thuốc lượn lơ, Lý An Thần ngậm thuốc lá, một tay cầm điện thoại, một tay sờ bài.

“Không có gì, thử điện thoại thôi, xem cậu đã về chưa.” Bạch Diệc Phong nhìn cô gái dưới lầu không ngừng ngửa đầu nốc rượu, trong mắt hiện lên tia sáng gian xảo, hỏi Lý An Thần: “Chơi với ai vậy?”

Lý An Thần sờ sờ bài trong tay, cười sung sướng, đập bàn một cái, đắc ý hét to, “Tự mặc, hồ [1], ha ha.” Sau khi ngửa bài trong tay mới nói: “Tối qua đã về rồi, đang chơi với bọn Tiêu Trạch.”

[1] Thuật ngữ trong mặt chực.

“Vậy à, không có gì, các cậu tiếp tục chơi đi.” Bạch Diệc Phong cúp điện thoại.

Bản Từ đứng bên cạnh nói: “Cậu, nghe nói máy này có thể chụp ảnh từ cự ly siêu xa, 2400 vạn pixel, kỹ thuật loại bỏ vỡ hình hạng nhất.”

“Vậy sao?” Bạch Diệc Phong bán tín bán nghi, điều chỉnh ống kính nhắm ngay người nào đó.

Ở quầy bar bên này, nửa chai Tequila đã bị Nhan Hoan nuốt chửng. Giản Ninh cắn môi dưới, muốn nói lại thôi, bắt chước Nhan Hoan ngửa đầu uống một ngụm rượu mạnh, vị cay xè đốt cháy cổ họng, bị kích thích đến nổi vành mắt hơi ươn ướt, phóng khoáng lau rượu còn dính bên miệng: “Tớ đã kể với cậu tớ có một ông bố là ma cờ bạc chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Video

Nhan Hoan nhìn Giản Ninh, lắc đầu. Về gia đình và xuất thân, hai người dường như rất ăn ý, không ai nói cũng chưa ai từng hỏi đến.

“Trong trí nhớ của tớ, bố tớ cả ngày cờ bạc ở bên ngoài, hơn nữa tính tình còn rất tồi tệ. Lúc thắng tiền thì phấn khích đến nỗi chẳng còn biết mình mang họ gì, lúc thua tiền thì nổi giận, có khi còn ra tay đánh người, tớ và mẹ đã bị đánh không ít lần.” Lòng chua xót khi nghĩ lại ngày còn bé, Giản Ninh âm thầm gạt lệ.

“Mẹ tớ là một người phụ nữ rất mềm yếu, cho dù bố tớ đánh mẹ, mắng mẹ, mẹ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ nhà đi, vẫn giặt giũ, nấu cơm, hầu hạ ông ta. Khi đó tớ vô cùng ghét sự mềm yếu bất lực của mẹ, bị người đàn ông đó đánh xong chỉ cần tùy tiện nói ngọt hai câu là lại coi như chưa có chuyện gì.”

Vì thế, hồi nhỏ tớ rất muốn rời khỏi căn nhà đó, muốn làm một cảnh sát, có súng, biết võ, như vậy sẽ không có ai dám bắt nạt tớ. Ha ha, giờ nhớ lại cảm thấy bản thân ngày đó thật nực cười.”

Dưới ánh sáng âm ỉ của quán bar, trong tiếng nói cười và tiếng nhạc hỗn tạp, trên sân khấu hình tròn, nữ ca sĩ đang hát một bài hát tiếng Anh bằng chất giọng gương gao. Giản Ninh nằm bò ra bàn nhớ lại chuyện cũ, Nhan Hoan uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, lắng nghe câu chuyện thương tâm của cô bạn.

“Sau này trưởng thành, tớ cũng bắt đầu hiểu mẹ hơn, tớ nghĩ nhất định là vì tớ còn nhỏ tuổi nên bà mới tiếp tục chịu đựng sự tra tấn của bố trong cái nhà đó. Vào ngày cầm giấy báo trúng tuyển đại học, tớ nói, ly hôn với ông ta đi.

Bà đã lắc đầu, nói: Mẹ với cha con cả đời này dây dưa không dứt.

Khi đó tớ mới hiểu, mẹ không muốn ly hôn với bố nguyên nhân chủ yếu không phải vì tớ, mà là bà vẫn luôn yêu ông ta, không bỏ được ông ta, ha ha! Trong tình yêu, phụ nữ đều là đồ ngốc không có mắt!

Hoan Hoan, cậu nói xem rốt cuộc tình yêu là cái gì chứ!” Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào gương mặt đã hơi đỏ của Nhan Hoan, Giản Ninh ra vẻ như người từng trải, nói: “Để tớ nói cho cậu biết, tình yêu à, chính là mẹ nó chó má.”

“Cậu biết không, lúc lên đại học tớ có quen một sư huynh, tớ rất thích anh ấy, anh ấy cũng rất thích tớ, tớ đã ngây thơ cho rằng bọn tớ có thể mãi mãi bên nhau. Thế nhưng sau đó, tình yêu của bọn tớ bị cha mẹ anh ấy cực lực ngăn cản, nguyên nhân là, không môn đăng hộ đối, quan lớn chính khách cùng với ma cò bạc bần cùng, ha ha! Thật mẹ nó nực cười. Ha ha!”

Giản Ninh nụm rượu giả điên đập bàn quẩy bar cười lớn, cười đến nổi chảy cả nước mắt. Sau khi kích động, cô lau nước mắt tiếp tục nói ra những điều phiền muộn trong lòng.

“Giống như một bộ phim truyền hình nhảm chán, cuối cùng bọn tớ chia tay, vị trí tớ được sắp xếp cũng bị người ta phá hoại, để có thể thoát khỏi căn nhà đó, nơi khiến tớ đau lòng, một mình tớ chạy đến đây làm một cảnh sát giao thông. Cứ cố chấp cho rằng có thể trốn tránh tất cả, kết quả phát hiện ra mình vẫn giống như năm đó, ngu ngốc đến nực cười.

Mấy hôm trước, chính là hôm tớ đi, mẹ tớ gọi điện bảo tớ về, nói là trong nhà xảy ra chuyện, về rồi tớ mới biết, bố tớ không chỉ thua bạc gán nhà mà còn vay nặng lãi nợ năm mươi vạn, bị người ta chém đứt một ngón tay, bọn người đó gia hạn cho tớ trong vòng mười ngày phải trả hết nợ, nếu không thì, nếu không thì sẽ khiến bố tớ tàn phế.”

Nước mắt không kiềm được chảy xuống, Giản Ninh vừa lau lung tung vừa nói: “Cậu biết mà, tớ là người không kết giao nhiều bạn bè, trong thời gian ngắn muốn tớ bỏ ra nhiều tiền như vậy, tớ biết lấy đâu ra. Cho dù bán cũng không bán được cái giá đó.”

Nhan Hoan mặt không biểu cảm nhấp một ngụm rượu, một tay đè đầu Giản Ninh xuống mặt bàn, “Bán cái gì, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Giản Ninh chỉ thuận miệng nói ra, nếu cô có thể nghĩ ra cách thì lúc này đã không ngồi đây than thở. “Cậu bảo tớ phải làm sao bây giờ, mẹ nó chứ, sắp bị cái cuộc đời này bức đến phát điên rồi, thật hi vọng không có một người cha như thế. Thế nhưng mà, không được...” Cô mệt mỏi gục xuống quẩy bar, bất động.

Nhan Hoan uống xong một ngụm rượu cuối cùng, dạ dày như bị lửa thiêu đốt, hơi rượu xộc lên não, khuôn mặt đỏ bừng, mắt mờ mịt sưng mù, cảm thán một câu, “Có, còn hơn là không có.”

Ai có thể nghĩ ra một đằng sau một cô gái trẻ hoạt bát cầu tiến lại có một câu chuyện đau lòng như thế.

Hóa ra, mỗi người trong thành phố này đều có một mặt khác mà không ai biết, tất cả chỉ là ngụy trang, giả tạo để che mắt người khác.

Tựa như ly Tequila trong tay, bề ngoài thì trong veo như nước, nhưng thật ra là rượu cực mạnh.

Sau khi đặt chai rượu bên môi hào sảng uống nốt một ngụm cuối cùng, Nhan Hoan nói: “Vấn đề năm mươi vạn, tớ sẽ giải quyết.”

“Cậu, cậu có nhiều tiền như vậy sao?” Giản Ninh ngược đôi mắt ngẩn lệ, hỏi.

“Không phải việc cậu cần quan tâm.” Nhan Hoan liếc nữ ca sĩ vẫn đang đứng trên sân khấu, những câu hát tiếng Anh trúc trắc đâm vào lỗ tai, bắt mắt phân nản một câu: “Thật khó nghe.”

Uống rượu vào gan sẽ to lên rất nhiều, những chuyện bình thường không dám làm cũng sẽ muốn thử một lần. Nhan Hoan loạn choạng đi xuyên qua đám người về phía sân khấu.

Nói nhỏ vài câu với trưởng dàn nhạc, cô leo lên đứng giữa sân khấu, vịn microphone.

Đầu óc choáng váng u mê, loại cảm giác này thật tốt!

Nhìn đám người dưới sân khấu, ánh mắt ngẩn ngơ, tim đập thành thạch mãnh liệt, những người đang ngồi dưới sân khấu uống rượu nói chuyện phiếm bỗng biến thành một đám thiếu niên mặc đồng phục chỉnh tề, nhưng trên mặt là đầy vẻ khinh thường, chế nhạo.

Tiếng đàn piano du dương đánh lên khúc nhạc dạo, một giai điệu xưa cũ, đó là bài “Trời cao biển rộng” của Beyond, bản nhạc rất được yêu thích hồi những năm tám mươi. Cho đến khi khúc nhạc dạo chấm dứt, Nhan Hoan vẫn còn đang đắm chìm trong hồi ức của chính mình, tiếng kháng nghị của ai

đó dưới sân khấu mới chột kéo cô về thực tại.

Trong người đang có hơi men, ánh mắt mơ màng, cô bắt kịp tiết tấu, thốt ra những ca từ đầy xúc động làm kinh ngạc tất cả những người ngồi dưới.

Giọng nữ tiếng Quảng Đông ca bài “Trời cao biển rộng”, giọng hát hay phối hợp với sự thể hiện nhập tâm, nghe rất có cảm xúc, khiến lòng người không khỏi kích động. Tất cả người ngồi dưới sân khấu gần như đều đồng tai lên lắng nghe ca khúc kinh điển, Giản Ninh nằm bò trên quầy bar, ánh mắt đắm đắm nhìn về phía Nhan Hoan, thường thức từng câu hát.

Trời cao biển rộng anh và em, nhưng rồi sẽ đổi thay...

Bài hát này ý nghĩa sâu xa, mỗi người sẽ có một cách lý giải khác nhau, tiếng ca truyền vào tai, Giản Ninh bắt đầu dĩ thờ dài.

Bạch Diệc Phong giờ ổng kính nhắm ngay vào người đang ở trên sân khấu, cầu thang đối diện đông nghịt người đang đi xuống, đi đầu là một người đàn ông cao lớn, gương mặt lạnh lùng, Bạch Diệc Phong khoát tay với anh ta, coi như chào hỏi, anh ta cũng xua tay.

Có lẽ tiếng hát trên sân khấu thật sự hấp dẫn, người đàn ông đó dừng bước, quay đầu nhìn sang, tim, đập sai một nhịp.

Lãnh Ngự Thần ngây người nhìn nữ ca sĩ say khướt trên sân khấu, càng nhìn càng cảm thấy cô giống người đó trong lòng anh.

“Lãnh tông.” Trợ lý Triển Dương nhẹ giọng gọi anh.

Lãnh Ngự Thần xóa bỏ ý nghĩ trong đầu, thu hồi ánh mắt.

Người trong đáy lòng anh là cô công chúa cao quý yêu kiều, không thể là loại ca sĩ quán bar say xỉn này.

Lãnh Ngự Thần rào bước về phía cửa lớn, sau lưng là một đám tinh anh giày Tây Âu phục theo sau như sao vây quanh trăng.

Nhìn đám người biến mất trong tầm mắt, Bàn Tử dựa vào lan can cầu thang, về mặt hâm mộ, cảm thán: “Làm đàn ông mà có thể trở thành kiểu như vậy, thì thật hoàn hảo.”

“Cậu sao? Kiếp sau đi.” Bạch Diệc Phong khinh bỉ liếc mắt, gửi đoạn video vừa quay cho Tiêu Trạch.

Trong phòng bài, sương khói dày đặc.

Tiêu Trạch đã thua liền một lúc năm vạn, Lý An Thần đẩy bài, khẽ nhếch môi, lộ ra tám chiếc răng nhỏ trắng sáng. “Ha ha, lại cùng một màu, hồ.”

Tiêu Trạch dập tắt nửa điếu thuốc còn lại, lấy trong ngăn kéo ra hai xấp nhân dân tệ, ném qua, tay phải theo thói quen sờ lên cổ tay trái, lúc này Lý An Thần mới phát hiện không thấy chiếc đồng hồ mà anh vẫn đeo.

“Ồ! Đồng hồ của cậu đâu rồi?”

Hạ Thiệu Nhiên day day mi tâm, lạnh lùng đảo mắt qua Lý An Thần.

Tiêu Trạch còn chưa nói gì, điện thoại đặt trên bàn thông báo có tin nhắn video.

Vừa ấn mở, tiếng nhạc vang lên, tâm trạng vốn đang không tốt, anh khẽ nhăn mày, vừa định xóa, chột nhìn kỹ lại, cô gái cầm mic trên màn hình chính là tên đầu sỏ khiến tâm tình anh bức bối – Nhan Hoan.

Tiếng ca du dương phát ra loa, Tiêu Trạch một mực nhìn chăm chú vào màn hình, quên cả xếp bài, Lý An Thần ghé đầu lại, “Nhìn cái gì đấy?”

Tiêu Trạch không để ý đến anh ta.

“Ồ! Đây không phải Hoan Hoan sao?” Lý An Thần kinh ngạc nói.

Hoan Hoan, Hoan Hoan, gọi thân mật thật đấy.

Tiêu Trạch liếc xéo anh ta, Lý An Thần gượng cười ha ha hai tiếng.

Lâm Chí Kiên đang cùng chơi bài chưa từng nghe nhắc đến nhân vật tên là Hoan Hoan, cũng vờn cô sang nhìn màn hình, hỏi: “Ai vậy? Mới tới à? Hát rất tốt, đáng người cũng không tệ, nhưng mà nên để lộ mấy chỗ không nên lộ, mặc bảo thủ như vậy rất khó được chú ý.”

“Cút!” Tiêu Trạch bỗng trở mặt quát lớn, một cước đạp vào cái ghế Lâm Chí Kiên đang ngồi, tắt video, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi đối diện anh cũng đứng dậy, vờn vai nói: “Giải tán.”

Lâm Chí Kiên xoa hông đứng dậy từ trên mặt đất, hỏi: “Lần đầu thấy anh Tiêu nổi giận vì phụ nữ, cô gái đó là ai vậy?”

Một quân bài bay tới cái đầu gối của Lâm Chí Kiên, Lý An Thần nói: “Đừng hỏi chuyện không nên hỏi.” Anh ta đuổi theo Hạ Thiệu Nhiên ra ngoài, nói:

“Chiếc đồng hồ báo bối nhất của cậu ta đi đâu rồi?”

“Đừng hỏi chuyện không nên hỏi.” Hạ Thiệu Nhiên ném lại một câu, phóng khoáng bỏ đi.

“Này!”

...

Tiêu Trạch ngồi vào xe thể thao, bấm số Bạch Diệc Phong, vừa mở miệng đã hỏi: “Bạch Diệc Phong, cậu có ý gì?”

“Thử điện thoại thôi mà.” Bạch Diệc Phong cười hi hi nói: “Hàng mới, 2400 vạn pixel, kỹ thuật loại bỏ vỡ hình hạng nhất, đầy đủ các chức năng, hỗ trợ quay phim chụp ảnh từ cự ly siêu xa, đoạn video vừa rồi, từng chi tiết nhỏ nhất đều lọt vào ống kính của máy này, ha ha, muốn không? Tôi nể tình bạn nên giảm giá, bán cho cậu chín vạn tám.”

Bân Từ nghe được trợn trừng hai mắt, dựng đứng ngón cái, nghĩ thầm, một chiếc điện thoại bốn vạn tám, bán lại gấp đôi, cũng chỉ có Bạch gia.

Tiêu Trạch khởi động xe, hừ lạnh: “Cậu cứ giữ lại mà dùng!”

“Trong này còn có vài bức ảnh của ai đó, thật sự không cần?”

Tút tut... Một hồi âm thanh báo bận.

Bạch Diệc Phong hậm hực nói: “Ngày mai tăng giá mười hai vạn, xem cậu có cần hay không.”

...

Hai giờ sáng, trong căn hộ tĩnh mịch ở xa lộ mới phía Tây.

Căn phòng trên lầu hai vẫn sáng đèn, không hề hài hòa với đêm tối.

Lãnh Ngự Thần không tài nào ngủ được, ngồi trên ghế da, tay cầm một bức ảnh chụp đã cũ.

Trong ảnh là một cô gái mặc váy dài màu trắng, mái tóc dài, đi chân trần đang ngồi ở bên hồ. Cô gái vẫn còn rất trẻ, trông chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, một bên mặt không bị mái tóc dài che khuất lộ ra những đường nét đẹp đẽ, chiếc mũi nhỏ nhắn hơi vênh lên kết hợp với đường cong của cằm, thoạt nhìn vô cùng ngọt ngào, có điều về mặt cô gái đó không phù hợp, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào mặt hồ sóng gợn lăn tăn, môi khẽ nhếch.

Đây mới là công chúa trong lòng anh.

Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt hơi xanh của cô gái trong ảnh, Lãnh Ngự Thần khe khẽ thở dài.

Nhan Hoan, em đang ở đâu?

Định trốn tránh cả đời sao?

Cứ mỗi ngày mỗi đêm nhớ nhung như thế này, anh không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chiến thần DK

Sáng sớm ngày thu gió hiu hiu dễ chịu, dòng xe cộ vào giờ cao điểm qua lại như nêm, sau một đêm say rượu, Giản Ninh mệt mỏi đứng trên trạm gác giữa giao lộ, chỉ huy giao thông. Nữ cảnh sát xinh đẹp đáng người cao gầy là phong cảnh tươi sáng mỹ lệ nhất trên con đường này của thành phố.

Một chiếc xe màu đỏ phanh “kít” lại bên cạnh trạm gác giao thông, không cần nhìn Giản Ninh cũng biết là xe của ai. Nhờ có món quà từ chủ nhân chiếc Reventon kia, cô đã nhờ được một sư huynh trong đội lọc ra những nhân vật quan trọng không thể đắc tội trong thành phố này.

Lý An Thần đẩy cửa xuống xe, Giản Ninh liếc nhìn anh ta, mạnh mẽ xoay người, cánh tay vung lên, tạo thành một tư thế điều khiển giao thông vô cùng đẹp mắt.

Lý An Thần nghiêng cổ nói: “Anh bảo này em gái, sao đi mà không chào.”

“...”

Giản Ninh nghiêm mặt, làm tư thế chỉ huy, trong lòng than thở: Thế giới này thật sự quá nhỏ bé, đi về quê một chuyến mà cũng có thể đụng phải anh, nếu không phải nể tình anh đã giúp đỡ tôi thì dù có tha hương đất khách tôi cũng nhất định phải trả mối thù xé hóa đơn phạt.

“Tốt xấu gì anh cũng đã cùng em diễn kịch, sao lại tỏ ra xa cách thế.” Lý An Thần vòng qua trước mặt cô, thu lại bộ dạng cười đùa, trong ánh mắt toát lên vẻ quan tâm, hỏi: “Chuyện kia giải quyết sao rồi? Có cần anh giúp em một tay không?”

Giản Ninh lườm anh ta, oán thăm: Ai cần anh xen vào việc của người khác!

Lý An Thần nói: “Em chỉ cần nhờ anh, anh nhất định sẽ giúp em.”

Nhờ anh? Có nhờ ai thì cũng không bao giờ nhờ anh. Giản Ninh cắn hận nghĩ.

“Em gái, có đôi khi, lòng tự trọng không phải là thứ đáng giá nhất.”

Giản Ninh bị nói đến phát bực, hậm hực ném ra một câu: “Tôi đang làm việc, cảm ơn.”

Nhóc con chết tiệt này!

Lý An Thần chẳng còn mặt mũi nào, rướn cổ trừng mắt nói: “Có tin anh khiến em không cần phải đi làm nữa không?”

Giản Ninh mặc kệ anh ta, quay sang chỗ khác.

“Không biết điều.” Lý An Thần cho là mình đã đem mặt nóng dán lên cái mông lạnh của người ta, tự khiến mình mất mặt.

Cho đến khi chiếc Ferrari [1] màu đỏ cao ngạo kia biến mất trong tầm mắt, Giản Ninh mới rũ hai vai xuống. Không hiểu tại sao cô lại bất ngờ có liên quan về tiền bạc với anh ta, khê than một tiếng, bỗng nhiên cảm giác cuộc sống của cô mệt mỏi quá, rất muốn tìm một bờ vai để dựa vào.

[1] Hãng xe hơi cao cấp của Ý.

...

Nhan Hoan đưa Giản Ninh đi rồi không tới thẳng xưởng sửa chữa, mà quay về căn nhà trọ nhỏ của cô ở đường Nam Bình, sau khi tắm nước nóng thật dễ chịu, cô vào phòng bếp nấu một gói mì ăn liền.

Tối qua hào sảng đồng ý với Giản Ninh sẽ giải quyết chuyện năm mươi vạn, nhưng bây giờ xem ra khó khăn rồi. Số tiền tích góp được những năm qua của cô phần lớn đã đổ hết vào việc cải tiến chiếc xe, tuy rằng năm mươi vạn đối với cô không phải là lớn, nhưng cũng không phải con số nhỏ, có điều đó chỉ là vấn đề một câu nói. Chỉ cần cô chịu mở miệng, năm mươi vạn lập tức có thể được gửi vào tài khoản của cô, nhưng cô không muốn làm như vậy.

Nhan Hoan cầm điện thoại do dự hồi lâu mới bấm một dãy số, âm báo vang lên một lúc mới có người nhận điện.

“Alô, Hoan Hoan à?” Giọng nói giả dạn nhưng du dương của Diêu Bội Bội từ đầu bên kia vọng tới.

Sợi mì sôi lên sùng sục trong nồi nước, hơi nóng bốc lên, hương thơm lan tỏa bốn phía, Nhan Hoan chậm rãi dùng đũa đảo mì, trong đầu sắp xếp các câu chữ, chậm chậm lên tiếng, “Mẹ, con đây.”

“Sống ở thành phố C thế nào? Có quen không?” Diêu Bội Bội hỏi.

“Rất tốt, so với London, ánh nắng chan hòa, nhiệt độ vừa phải, ăn uống quen khẩu vị, chỗ ở cũng tốt, con là kiểu người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, ở đâu cũng có thể sống được.”

“Nếu vậy thì mẹ cũng yên tâm” Diêu Bội Bội trầm mặc một lát mới hỏi: “Có gặp người đó lần nào không?”

Nước canh sôi ừng ực bắn lên mu bàn tay nhăn nheo, Nhan Hoan nhũn mảy, trong giọng nói có chút chán chường, “Không.” Nhớ tới mục đích gọi điện thoại ban đầu, cô nói: “Mẹ, con muốn...”

“Chờ một chút.”

Từ vay tiền còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị mẹ cô cắt ngang, đầu bên kia điện thoại vọng tới tiếng phát âm giọng Oxford quý tộc Toni, một cái họ vô cùng nhạy cảm truyền vào tai, nhìn sợi mì sắp chín đến nát ra trong nồi, Nhan Hoan đưa tay, vụn tất bếp.

“Hoan Hoan, bây giờ mẹ có việc bận một chút, tối nay gọi lại cho con, tự chăm sóc bản thân cho tốt, thế nhé.” Diêu Bội Bội cúp điện thoại.

Âm thanh “tút tut” báo bận, Nhan Hoan ném điện thoại lên thềm bếp, cầm bát đồ mì ra.

Con gái không biết nấu cơm thật đau khổ.

Mì ăn liền nấu quá lâu, sợi mì bị nát, ít nước canh, mùi vị rất chán, có cho thêm tiền cũng chẳng làm gì được, Nhan Hoan đành rầu rĩ ăn tạm, sau khi uống một ly nước lạnh, cô cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Đã qua giờ cao điểm, lúc này đường cái vắng vẻ hơn nhiều. Tiêu Trạch tìm đồng hồ trên đỉnh Bình Sơn tới tận gần trưa, thất vọng đi về, Reventon màu xám tăng tốc, xa xa trông thấy chiếc GTR màu đen. Tim Tiêu Trạch bỗng khựng lại, bàn tay siết bánh lái đến trắng bệch, đối diện với cô ở phía trước, anh lựa chọn, bỏ qua.

Hai chiếc xe nhanh chóng lướt qua nhau.

Anh ta rõ ràng trông thấy cô, lại coi cô như người xa lạ.

Rất tốt, đây chính là kết quả mà mày mong muốn.

Nhan Hoan tâm tình bức bối nhìn đắm đắm vào giao lộ phía trước, đạp mạnh chân ga, tăng tốc, chiếc xe thoáng cái đã vọt đi rất xa.

Cho đến khi chấm đen nhỏ trong kính chiếu hậu biến mất không còn thấy gì nữa, Tiêu Trạch mới giảm bớt tốc độ, một tay giữ bánh lái, tay kia lấy điện thoại di động, ấn mở video tối hôm qua, để cho tiếng hát du dương vờn quanh.

Vứt bỏ lý tưởng, ai có thể...

Hừ!

Khóe môi Tiêu Trạch nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Người bị kích động sẽ làm ra những chuyện khác thường. Nhan Hoan bức dọc phóng xe như bão tố, gọi điện cho trợ thủ Tiểu Thứ.

“Hi! Chị Hoan.”

“Cậu biết có thể tìm được DK ở đâu không?”

“DK!”

Cái tên đỉnh đám như sấm dậy bên tai khiến Tiểu Thứ giật mình, giọng nói bất giác cao lên, hỏi: “Chị tìm hắn làm gì?”

“Nói cho tôi biết ở đâu có thể tìm được hắn.”

“Số 43 ngoại ô thành Bắc, đó là đại bản doanh của hắn, có lẽ ở đó có thể tìm thấy, chị Hoan, rốt cuộc chị tìm hắn để làm gì vậy? Tên đó không dễ chọc vào đâu...”

Không đợi Tiểu Thứ nói hết, Nhan Hoan đã cúp điện thoại, đánh tay lái, GTR quay đầu, lao như tên bắn. GTR phóng điên cuồng, “vút” một cái bay qua bên cạnh Reventon.

Nhìn chằm chằm vào phương hướng mà cô biến mất, Tiêu Trạch ngồi trên ghế lái khẽ híp mắt lại.

...

Số 43 ngoại ô thành Bắc, đại bản doanh của Chiến thần đường núi DK, cũng là một xưởng cải tiến xe, có điều, các xe ở đây đều để cho chính DK sử dụng.

DK tên thật là Dạ Sâm, mười tám tuổi đã có tiếng tăm trên đường đua Los Angeles, lăn lộn vài năm ở bên đó rồi mới về nước, đã nán lại ở thành phố C này tám năm. Từ khi xuất đạo đến năm ba mươi hai tuổi hiện nay, hắn chưa từng nếm mùi thất bại, danh hiệu vua đường núi cũng có nguồn gốc của nó. Năm năm trước Dạ Sâm tự bỏ tiền túi ra cải tạo đường núi Bình Sơn, lắp đặt camera ở các khúc cua, giới đua xe sùng bái hắn như thần thánh, trong thành phố này gần như không ai không biết tới sự hiện hữu của hắn.

Thanh danh của DK rất lớn, lúc ở Anh Quốc Nhan Hoan cũng đã từng nghe nói tới người này, cô vừa ngưỡng mộ lại vừa tò mò về nhân vật truyền kỳ trong giới đua xe này. Cô chọn đặt chân tới thành phố C, có một nửa nguyên nhân là vì Điều Bội Bội, còn một nửa nguyên nhân là bởi vì hắn.

Với sự đam mê đua xe cực độ, cô vô cùng muốn biết xem Chiến thần đường núi DK tiếng tăm lẫy lừng rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

GTR lao nhanh rồi phanh gấp trước một tòa nhà hai tầng, Nhan Hoan xuống xe, quan sát ngôi nhà. Hai cánh cổng sắt mở rộng, trên các bức tường ở bên ngoài đầy ắp các hình vẽ nguyệt ngọc chói mắt, âm nhạc tiết tấu siêu high vọng ra từ bên trong, có thể nhìn rõ các cô gái ăn mặc hở hang, đuôi lúc hồ lúc kín, một gã trông có vẻ trẻ tuổi mặc đồ phong cách hip-hop đang vừa nhún nhảy theo nhạc vừa ra sức lau sạch một con jeep Charger SRT8 [2].

[2] Hãng xe hơi của Mỹ.

Nhan Hoan đi vào, bên trong có người tiến lên ngăn cô lại. “Người đẹp, tìm ai?”

“DK có ở đây không?”

Người đó vốn đang dò xét chiếc GTR màu đen sau lưng cô, sau đó ánh mắt quét qua cô từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Tìm anh Dạ có việc gì?”

“Đào Từ, đó là người nhị gia đưa tới, để cô ấy lên.” Xa xa có một người đàn ông trung niên đi tới ngăn lại câu hỏi của Đào Từ.

Nhan Hoan nhường mảy, rõ ràng người nọ đã nhầm cô thành người khác, nhưng không sao, có thể gặp được DK thì việc gì phải quan tâm xem họ nhầm cô thành ai!

Đào Từ nghiêng người để Nhan Hoan đi qua, sờ sờ cảm lắm bảm: “Sao phụ nữ nhị gia đưa tới càng ngày càng bảo thủ, chẳng lộ chút da thịt nào thì làm sao khơi dậy hứng thú của anh Dạ được chứ.”

Nhan Hoan đi cầu thang lên tầng hai, giữa những tiếng trầm trồ tán thưởng của đám đàn ông, cô đi đến trước cửa một gian phòng trông có vẻ là phòng giải trí, dừng bước.

Mấy người đàn ông thân hình cao to chặn tầm mắt cô, “Xin hỏi vị nào là DK?”

Thấy cô lên tiếng, mấy người đàn ông đứng ở cửa lùi lại nhường đường. Tầm mắt lập tức được mở rộng, Nhan Hoan trông thấy một người đàn ông tóc dài đáng người cao lớn đứng trước bàn bi-a.

Người đàn ông tay cầm cây cơ cúi người, chỉnh lại tư thế, ánh mắt nhắm vào bi cái, đôi mắt híp lại, lập tức giữa hai đầu lông mày xuất hiện một loại khí thế mạnh mẽ, ác liệt, khuỷu tay hấn phát lực, “cạch” một tiếng, cây cơ va chạm, một quả bóng màu bị một lực mạnh bắn tới, văng văng rơi vào lỗ.

Khí thế áp bức, nói cho cô biết chính xác ai là lão đại ở đây.

Dạ Sâm đứng thẳng dậy, nhìn quả bóng màu còn lại trên bàn, bước chân dịch chuyển về phía Nhan Hoan.

Nhan Hoan tiến lên, Dạ Sâm không để ý tới sự hiện hữu của cô, đi vòng qua người cô, thậm chí không buồn liếc mắt, sang phía bên kia, một tay đẩy gậy, lại một quả bóng lăn xuống.

“Người đẹp, lúc anh Dạ chơi bóng không thích bị người khác quấy rầy.” Đường Kiệt cầm cây cơ túm cánh tay Nhan Hoan kéo sang một bên.

Nhan Hoan vùng tay, “Tôi tìm anh ta có việc.”

“Bất kỳ phụ nữ nào tới đây tìm anh ấy cũng đều có việc.” Lúc Đường Kiệt nói chuyện, đồng thời đôi mắt hoa đào đánh giá Nhan Hoan.

Đàn ông ở đây có một sở thích chung, thích dùng ánh mắt giống như tia X quét một vòng trên người phụ nữ, Nhan Hoan nghiêm mặt, cứng rắn nói: “Việc nghiêm chỉnh.”

“Việc nghiêm chỉnh! Còn không phải việc trên giường sao.” Lời của Đường Kiệt vừa ra khỏi miệng đã khiến cả đám đàn ông cười ha ha.

“Bần thiù.” Nhan Hoan lườm hấn ta một cái.

“Cạch” một tiếng nữa, quả bóng màu đâm vào cạnh bàn, Dạ Sâm nhui mày, đám người lập tức im bật. Hấn lướt qua, đi tới sofa ngồi xuống, lập tức có cô gái ăn mặc hở hang ưỡn eo ngã vào lòng hấn, đưa chén rượu tới bên môi.

Đường Kiệt khua gậy nhe răng với Nhan Hoan, đi tới bên bàn, nhìn trái nhìn phải, tìm một điểm phát lực tốt nhất, chỉnh tư thế cả buổi mới đặt một quả bóng, lại đi quanh bàn một vòng, chọn bóng.

Nhan Hoan nhìn về phía Dạ Sâm, ánh mắt Dạ Sâm chỉ chuyên chú vào diễn biến trên bàn bóng mà ngay cả cô gái trong lòng cũng không thể khơi dậy được một chút hào hứng nào từ hấn.

Có người nói: “Người đẹp, đừng sốt ruột, có việc nghiêm chỉnh cũng phải đợi anh Dạ đánh bóng xong rồi nói.”

Sự nhẫn nại của Nhan Hoan đã bị sự chậm chạp của Đường Kiệt làm cho tiêu tan hết sạch, một phút đồng hồ trôi qua mà hấn vẫn chưa chọn được vị trí tốt nhất.

“Đang thù thừa đấy à?” Không muốn ở lại đây lâu thêm dù chỉ một giây, Nhan Hoan rút cuộc không nhịn được nữa, đi đến giật phắt lấy cây cơ trong tay Đường Kiệt. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô cúi xuống, chống tay, ngấm cơ, phát lực, ung dung đẩy quả bóng màu vào trong lỗ.

Dạ Sâm nhìn cô gái tóc dài tay cầm cây cơ đứng đối diện mình, nhấp một ngụm rượu, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

Nhan Hoan không chậm trễ, lập tức đi vòng qua bên kia bàn, mắt nhìn theo tay, ngấm cây cơ chính giữa ngón cái và ngón trỏ, từ từ kéo về, khuỷu tay dùng sức đẩy một cái, một quả bóng va đập phát ra âm thanh sắc bén, nhẹ nhàng xuống lỗ.

Dạ Sâm híp nửa đôi mắt, đổ một giọt rượu cuối cùng trong ly vào miệng.

Hắn, bắt đầu có hứng thú với cô.

Nhìn cô liên tiếp hạ gục bốn trái bóng, Dạ Sâm lau lớp phấn dính trên trán, sau khi nhắm chuẩn điểm phát bóng, hắn nghiêng người, một tay nắm cán vợt, trong mắt tràn ngập khí thế kinh người, cánh tay phát lực, đánh ra một đường bóng tuyệt đẹp, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Nhan Hoan.

Hai người càng đánh càng hăng, luân phiên lên sân, kỹ thuật dẫn bóng đều cao siêu khiến người khác bá phục, nhất là Đường Kiệt, khâm phục Nhan Hoan sát đất, phải biết rằng nữ giới chơi bi-a giỏi là cực ít. Đáng tiếc cuối cùng cô vẫn thua Dạ Sâm bởi một bóng.

“Tôi muốn đua xe với anh.” Một câu này của Nhan Hoan khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến há hốc miệng.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khiêu chiến

Dạ Sâm phì cười, “Cô sao?”

“Chính là tôi.”

Hắn tiến lại gần cô, từ trên cao nhìn xuống, “Nếu hôm nay đổi lại là người phụ nữ khác nói với tôi những lời này, chắc chắn tôi sẽ không hề do dự mà đá cô ta ra khỏi cửa. Nhưng cô, là ngoại lệ. Bởi vì cô đã thành công khơi dậy hứng thú của tôi. Nói đi, cược cái gì?”

“Năm mươi vạn.”

Dạ Sâm không nói gì, con ngươi mang theo lực sát thương nhìn cô chăm chăm.

“Ha ha ha!” Đường Kiệt ở bên cạnh cười điên cuồng. “Người đẹp, đó là giá của anh Dạ bảy năm trước.”

Nhan Hoan nói: “Năm mươi vạn, nhiều hơn một xu cũng không có.”

“Được, năm mươi vạn thì năm mươi vạn.” Dạ Sâm nói.

“Chín giờ tối nay tại đỉnh Bình Sơn, có vấn đề gì không?”

Dạ Sâm lắc đầu, “Cô gái à, có vấn đề là cô mới đúng.”

Khóe môi Nhan Hoan cong lên, hé ra nụ cười tự tin, “Không thể.”

Dạ Sâm nhếch môi, ánh mắt lóe lên tia sáng gian tà, “Dáng vẻ tràn đầy tự tin thật mê người.”

Cảm giác như bị người khác đùa giỡn, Nhan Hoan trở mặt, “Chín giờ tối gặp.” Dứt lời liền đi ra cửa.

“Chỉ sợ cô không dám tới.” Khẩu khí của Dạ Sâm vô cùng ngạo mạn.

Nhan Hoan quay đầu lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng, “Hình như anh rất coi thường phụ nữ, có lẽ anh không biết, phụ nữ một khi đã bắt đầu chuyên chú thì không hề thua đàn ông, thậm chí ở phương diện nào đó còn mạnh hơn đàn ông, đừng quên...” Cô tự nhiên cười nói, trong ánh mắt đầy sự khiêu khích, “Mẹ anh cũng là phụ nữ.”

Đề lại cho đám đàn ông một bóng lưng phóng khoáng, Nhan Hoan bỏ đi.

Đường Kiệt tiến lại nói: “Quá kiêu ngạo, có cần phải điều tra thêm nguồn gốc của cô ta không?”

“Càng thần bí, mới càng thú vị.” Dạ Sâm đã bắt đầu chờ mong cái cảm giác chinh phục được cô.

Nhan Hoan vừa quay lại xưởng sửa chữa đã bị Tiểu Thứ tra khảo. “Chị, chị tìm DK làm gì vậy! Hắn không phải người tốt lành gì đâu, cặn bã vô cùng.”

Cặn bã sao?

Nhan Hoan nghĩ.

“Chị, chị có nghe em nói không, rốt cuộc chị tìm DK để làm gì?”

“Không có gì.”

“Không thể nào không có gì.”

“Thật sự không có.”

“Thật sự không có?” Tiểu Thứ vẫn không yên lòng.

“Chị Hoan, Thứ Đầu, ăn cơm đi.” A Hạ hét văng lên từ phía phòng nghỉ.

“Thật sự không có gì, bà nội Tiểu Thứ à, đi ăn cơm thôi!” Nhan Hoan kéo cánh tay mập mập của cậu ta, đi về phía phòng nghỉ.

Tiểu Thứ kháng nghị, “Sao em lại thành bà nội được, chị Hoan, chị thật chẳng hiền thực gì cả.”

Về vấn đề ăn uống, Ken tuyệt đối nghiêm túc, cơm trưa hàng ngày đều do đầu bếp của nhà hàng lớn cầm muối, hải sản tươi sống, chim bay cá nhảy đổi món liên tục. Cả ngày Nhan Hoan cũng chỉ có bữa này là còn ra dáng bữa cơm. Sau khi cơm nước no nê, cô ngồi nghỉ ngơi dưỡng sức trên ghế lái trong chiếc GTR màu xanh da trời của Lý An Thần, chuẩn bị sẵn sàng cho trận đại chiến sắp tới.

Cá tính của người tên là Dạ Sâm này vượt quá tưởng tượng của cô.

Được mệnh danh là Chiến thần đường núi, hẳn phải là kiểu đàn ông thâm trầm, sâu lắng, không phóng túng tùy tiện, phong lưu nhưng không hạ lưu.

Giống như...

Tiêu Trạch!

Ông trời ơi, lại đang nghĩ lung tung gì đó!

Cái loại phú nhị đại chỉ biết chơi xe, chơi đàn bà này sao có thể trở thành Chiến thần đường núi.

Nhan Hoan từ từ nhắm hai mắt, chán nản vỗ vỗ cái gáy.

Lý An Thần khoanh tay đứng bên ngoài xe rất lâu, cuối cùng không nhịn được gõ gõ cửa sổ xe. Vừa vụng trộm nghĩ đến đàn ông, Nhan Hoan kinh hãi trợn mắt nhìn lên, thấy là anh ta, không thêm đề ý, quay đầu giả vờ ngủ.

“Này!” Lý An Thần đi vòng qua đầu xe sang bên kia mở cửa chui vào, vừa mở miệng đã hỏi, “Đại tiểu thư, cô với Tiêu Trạch xảy ra chuyện gì vậy?”

“...”

“Hai người cãi nhau?”

“...”

“Chiếc đồng hồ kia cô có cầm không?”

Nhan Hoan bỗng trợn mắt.

Về mặt Lý An Thần như muốn nói tôi biết ngay mà: “Trừ cô ra, có lẽ cũng không ai dám động vào, cậu ta cũng không thể để cho người khác động vào.” Lý An Thần ngồi thẳng người, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Chiếc đồng hồ đó rất quan trọng với cậu ta, là di vật của mẹ cậu ta để lại.”

Nghe được lời này, trong lòng Nhan Hoan như có cái gì vừa rơi bịch một phát. Từ dáng vẻ hung dữ của Tiêu Trạch đêm hôm đó cũng có thể đoán được tầm quan trọng của chiếc đồng hồ đối với anh ta, cũng từng nghĩ có thể là quà của một người phụ nữ quan trọng tặng anh ta, nhưng không ngờ lại là di vật của mẹ anh ta để lại. Tim bỗng nhiên đập thình thịch, Nhan Hoan ngồi thẳng người, nắm ngón tay luôn vào tóc vò rối mái đầu.

“Tôi không nhiều lời nữa, buổi chiều còn có việc, đi trước.” Thành công khiến lòng ai đó phiền muộn, Lý An Thần đẩy cửa xuống xe, để lại không gian cho Nhan Hoan bực bội một mình.

Tại sao tất cả những chuyện rắc rối đều vội vàng kéo đến trong một ngày vậy, Nhan Hoan nhăn mày đắm lên tay lái, cắn răng xuống xe, sập cửa một cái thật mạnh.

“Chị, lát nữa thử xe không?” A Hạ gọi cô.

“Tôi phải ra ngoài có chút việc, cậu với Tiểu Thứ kiểm tra chiếc XKR kia nhé.”

Cửa sổ bên ghế lái phụ hạ xuống, gió mang theo hơi lạnh rót vào trong xe, thổi rối mái tóc đen, Nhan Hoan chống khuỷu tay lên thành cửa sổ, chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, giữa hai đầu lông mày hiện hiện mỗi suy tư.

Lý An Thần chắc chắn là đến để khiến cô thêm ngọt ngào.

Xe phóng như bão táp tới đỉnh Bình Sơn, bánh xe vững vàng dừng lại cách vách đá năm phân, Nhan Hoan xuống xe, đứng ở vách núi cúi đầu nhìn xuống, dưới vực sâu dốc đứng là thảm cỏ dại và mấy cây hộc cổ thụ. Chiếc đồng hồ đó chắc chắn đã rơi xuống bụi cỏ, Nhan Hoan bám hai tay vào những chỗ nhô ra ở vách đá, thử giẫm lên những chỗ gồ ghề, chậm rãi bò xuống, đất đá vỡ ra làm cô trượt chân, suýt nữa ngã xuống, vừa thở dài vừa vỗ về sự căng thẳng trong lòng, lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận hơn tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Nhẹ nhàng nhảy xuống bụi cỏ, Nhan Hoan vỗ bụi đất dính trên tay, trong phạm vi chiếc đồng hồ có thể rơi xuống, cô khom người cẩn thận dò tìm.

Mười phút, hai mươi phút...

Thời gian từ từ trôi qua.

Chưa nói đến bóng dáng chiếc đồng hồ không thấy đâu, tay cô còn bị gai của cây cỏ đâm bị thương. Nhan Hoan sốt ruột đứng thẳng dậy, dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên chóp mũi, phóng tầm mắt nhìn lại, những nơi có cỏ cao ở xung quanh đều đã bị nhổ hết, nhìn kỹ hơn, chỗ cỏ non thấp quanh đó cũng đều có dấu vết bị giẫm lên.

Không lẽ anh ta cũng đã tới đây?

Đồng hồ nhất định đã được anh ta nhặt đi rồi.

Mu bàn tay vỗ mạnh vào đầu, Nhan Hoan cảm thấy mình quá ngu ngốc. Cô quay người định đi về, một làn gió núi thổi qua, mang theo cảm giác man mát, cành lá cây hộc đong đưa, một tia sáng lóe lên làm chói mắt cô.

Nhan Hoan hí húp nửa con mắt nhìn về phía phát ra tia sáng đó, khóe miệng từ từ nhếch lên, một niềm vui sướng dâng lên trong lòng, chiếc đồng hồ kia mắc trên một cành cây rất cao, gió núi thổi lay động, phản xạ ánh mặt trời chói mắt. Cô vội vã chạy đến gốc cây. Nhảy, không với tới, đập, không lay chuyển được cây đại thụ, xung quanh chẳng có vật gì lợi dụng được, trong tình huống này, phương án khả thi nhất chỉ còn xắn tay áo, giẫm lên vỏ cây sần sùi, cố gắng leo lên.

Cô đã lớn từng này nhưng đây là lần đầu tiên trèo cây, không khỏi run rẩy sợ hãi, nghiêng đầu nhìn xuống mặt đất, chân như muốn nhũn ra. Điều chỉnh lại hô hấp, cô cắn răng, hai chân vắt ngang cành cây, chẳng may ngã xuống sẽ rất nguy hiểm, duỗi tay ra với được chiếc đồng hồ, trong lòng nhất thời đặc ý suýt nữa thì rơi xuống.

Người ta nói, lên núi dễ, xuống núi khó. Tương tự, leo cây dễ, xuống cây khó. Lúc sắp chạm tới mặt đất, chân không với tới, Nhan Hoan ngã xuống, cổ tay trái bị mắc vào chạc cây làm xước một mảng da khá to, máu rỉ ra thành dòng, chiếc đồng hồ cũng bị vỏ cây cạo sơn phần dây đeo.

Vết thương đau đớn khiến cô há miệng xuyết xoa, thế nhưng khi nhìn thấy chiếc đồng hồ màu đen của Tiểu Trạch vẫn còn hoạt động tốt, khóe miệng lại bất giác cong lên.

Sự bức bối tích tụ trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

...

Tin tức tối nay DK đi đua xe lan truyền khắp thành phố với tốc độ ánh sáng, giới đua xe và những kẻ mê xe đều chộn rộn với trận đấu này, hưng phấn không thôi.

Từ xa Nhan Hoan đã thấy Aken đen mặt đứng trước nhà xưởng.

Nhìn cô toàn thân đầy bụi đất, chân tay xây xước, Aken nói: “Gặp nạn?”

Nhan Hoan cúi đầu nhìn bộ dạng chật vật của mình, nói: “Cũng không khác mấy.”

Ông lão tốt bụng Aken rót cuộc không nhận được nữa, nổi nóng, kéo mắt ính, hỏi cô: “Tại sao lại đấu với DK, em điên rồi sao?”

Ngay sau đó, Tiểu Thứ, A Hạ, Mã Khải và mấy kỹ sư khác trong xưởng từ bên trong đi ra, đứng sau lưng Aken, nhất trí chia hòng súng về phía cô.

Tiểu Thứ nổi giận đầu tiên, nói: “Chị, em mà biết chị đi để thách đấu hấn ta, thì nói gì đi nữa em cũng không cho chị biết địa chỉ.”

“Nhan Hoan, chị biết DK là ai không? Chị sẽ thua không dậy nổi.”

“Đừng bảo là anh đã kích em, Chiến thần Bình Sơn, không ai có thể vượt qua hấn, hủy bỏ trận đấu đi, sẽ không ai cười em đâu.”

“Em đang giỡn với mọi người đấy à?”

...

Mỗi người một câu nhẩn chìm cô, Nhan Hoan ôm cánh tay đau đớn, nhìn cả đám người, trong chốc lát được nhiều người quan tâm như vậy, trong lòng

chợt cảm thấy ấm áp.

Nhếch miệng mỉm cười.

“Em đây, còn cười được nữa à.” Aken liếc mắt thấy cánh tay cô bị thương, ra lệnh: “Vào đây với anh.”

Trong văn phòng Giám đốc, Nhan Hoan bị ấn vào ghế ngồi trước bàn làm việc, Aken bật máy tính lên, tra các đoạn phim ghi lại trận đấu của DK trong những năm gần đây, Tiêu Thử tìm hộp thuốc, xử lý miệng vết thương, khử trùng, bôi thuốc.

Nhan Hoan chịu đựng cơn đau ở cánh tay, nhìn DK trên màn hình đùa giỡn với chiếc xe giống như một món đồ chơi, sắc mặt ngày càng trầm xuống.

Người này, có vẻ còn lợi hại hơn cô tưởng tượng nhiều, xem ra tối nay sẽ phải đánh một trận ác liệt.

Đêm tối đến như thường lệ.

Sau một ngày mệt mỏi, con người ta muốn giải phóng mọi cảm xúc ứ đọng.

Quầy bar T98, tại nơi ngày hôm qua người nào đó đã từng ngồi, Tiêu Trạch buồn bực ngồi uống rượu một mình, bà vai đột nhiên bị người vỗ, ngẩng đầu lên nhìn, con người phút chốc mờ to...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc cô ấy thắng

Quầy bar T98, tại nơi ngày hôm qua người nào đó đã từng ngồi, Tiêu Trạch buồn bực ngồi uống rượu một mình, bà vai đột nhiên bị người vỗ, ngẩng đầu lên nhìn, con người phút chốc mờ to.

“Lãnh tổng, khách quý ít gặp!”

Ngoài công việc xã giao bên ngoài, tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấy nhân vật này xuất hiện trong quán rượu vào giờ chiều phim buổi tối, bạn gọi anh ta là khách quý ít gặp.

Cánh tay Lãnh Ngự Thần khoác lên vai Tiêu Trạch đôi thành nắm đấm, nhếch môi cười cười, ngồi xuống chiếc ghế chân cao bên cạnh. Người pha chế không dám sơ suất với nhân vật tai to mặt lớn nhưng ít xuất hiện nhất của thành phố này, lấy ra rượu Whisky [1] hảo hạng.

[1] Là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất.

Hai người không ai nói gì, mỗi người uống rượu trong ly của mình.

Hai vị này, một là phó tổng giám đốc quốc tế của Lãnh Thị, một là người nói nghiệp của tập đoàn Tàn Vũ, Lãnh Ngự Thần lớn hơn Tiêu Trạch hai tuổi, hai người từng tốt nghiệp cùng một khoa của một trường đại học, ở cùng một đội kiếm đạo, quan hệ lẽ ra phải tương đối tốt mới đúng. Nhưng không biết tại sao, quan hệ giữa họ rất tệ hại, luôn ở vào trạng thái không nóng không lạnh.

Ấy năm gần đây, quan hệ làm ăn giữa Lãnh Thị và Tàn Vũ khá mật thiết, Lãnh gia có ý hứa hôn con gái là Lãnh Tiểu Mạn cho Tiêu Trạch, thân càng thêm thân, khiến Tiêu Trạch rất phản cảm, ngay cả đối với Lãnh Ngự Thần cũng ngày càng xa cách.

Bằng mặt nhưng không bằng lòng, chỉ có chính họ mới hiểu.

Tiếng nhạc du dương khiến không khí quán bar có phần trầm tĩnh, cuối cùng vẫn là Tiêu Trạch lên tiếng trước, phá vỡ sự im lặng. “Lần này đi Anh Quốc gặp Pierce sao?”

“Lần này đi làm việc tư, không liên quan đến công việc.” Lãnh Ngự Thần đi vội vàng, ngoài việc tìm người cũng nhân thể tới thăm Pierce Hill, người điều hành tập đoàn Mạch Kha, không ngờ lại không được gặp, nhưng việc này anh cũng không muốn để Tiêu Trạch biết nhiều.

“Việc tư?” Tiêu Trạch nghiêng ngẫm cười cười, “Từ miệng anh nói ra từ này thật khó mà tưởng tượng được.”

Trong mắt anh, trọng tâm cuộc sống toàn bộ đặt vào sự nghiệp, ba mươi mốt tuổi chưa từng có bạn gái, thậm chí đến một vụ tai tiếng tình dục cũng chưa từng lướt qua những ngày tháng trong cuộc đời Lãnh Ngự Thần, nếu không phải thường xuyên đọc được tin tức về anh trên các bản tin kinh tế tài chính, nhất định bạn sẽ cho rằng vị này là anh trai trầm lặng suốt ngày ru rú trong nhà, mà không phải là nhân vật quyền lực hô phong hoán vũ, rung trời chuyển đất trên thương trường.

“Tôi cũng chỉ là người phạm tục sống cuộc sống đời thường, có việc riêng cũng là chuyện thường tình.” Lãnh Ngự Thần thở dài, đáng về uể oải, những cảm xúc không nên xuất hiện giờ phút này đều lộ ra nơi đáy mắt, chân mày và trong tiếng thở dài mỗi mệ.

Ly rượu khẽ sát bên môi, Tiêu Trạch trêu chọc anh, “Lời này nghe có cảm giác phiền muộn, anh có phải là người đàn ông đứng đắn không từ thủ đoạn, khiến người khác vừa nghe đã biến sắc, sợ mất mặt đó không?”

“Lại trêu tôi.”

“Là khen ngợi.” Tiêu Trạch theo thói quen lắc lắc cổ tay trái trống trải, nói: “Người đàn ông đứng đầu giới kinh doanh thành phố C, ông già nhà em có năm mơ cũng muốn nhận anh làm con trai.”

“Hừ!” Lãnh Ngự Thần bật ra một tiếng tự giễu: “Cho dù đứng trên đỉnh thế giới thì sao, không có ai bên cạnh, trái tim vẫn trống rỗng.”

“Có thể hiểu đây là anh đang tương tư không?” Tiêu Trạch không nhịn được cười rộ lên, nói: “Vội đi vị hiện tại của anh, muốn loại phụ nữ nào mà không có, nói đi, vừa ý con gái nhà ai.”

Lãnh Ngự Thần chưa kịp mở miệng, điện thoại của Tiêu Trạch đã reo lên, giữa những tiếng ồn ào huyền ảo, giọng của Lý An Thần rõ ràng truyền vào tai, “Chín giờ DK có trận đấu.”

Tiêu Trạch cúp máy, ngửa đầu rót xuống một ngụm rượu cuối cùng, “Đưa anh tới một nơi rất thú vị.”

“Nơi nào?”

“Nơi có nhiều người đẹp.”

Lãnh Ngự Thần thoáng do dự, rồi cũng đuổi theo Tiêu Trạch.

...

Rất đông những kẻ yêu thích đua xe đã tụ tập ở Bình Sơn, dọc theo các khúc quanh ngoằn ngoèo uốn lượn, tại mỗi khán đài trọng yếu ở các vòng của đồ chơi xe thể thao đủ các loại màu sắc khoa trương, trong xe có cả nam lẫn nữ đang vô cùng chờ mong trận đấu.

Sơ vói ở chân núi, cảnh tượng trên đỉnh núi còn hùng tráng hơn, đủ loại xe thể thao cải tiến đồ ngỗng ngang, âm nhạc với tiết tấu mạnh mẽ phát ra từ cốp của một chiếc xe đã được cải tạo thành dàn âm thanh, DJ trực tiếp xoay đĩa tại hiện trường, thanh niên nam nữ lắc lư theo điệu nhạc, các cô gái mặc quần áo thiếu vải đang đưa qua lại giữa đám đàn ông, còn có thể nhìn rõ được quần lót dưới làn váy.

Lần đầu tiên tới những chỗ như thế này, Giản Ninh tắc lưỡi nhìn chằm chằm vào mông của các cô gái, cúi đầu nhìn chính mình đang quần jeans kín mít, bĩu môi.

Một chị gái cùng tổ ghé vào tai cô nói: “Em gái, em nên nhìn bên kia kìa, bên kia” Chị ấy khoác tay cô, Giản Ninh nhìn theo hướng chị chỉ thì trông thấy nhóm người Lý An Thần, vừa khéo Lý An Thần cũng trông thấy cô, anh ta đang bị một cô gái đội mũ lưỡi trai kéo kéo tay áo.

Giản Ninh quay đầu nói với chị gái: “Em tới đây không phải để ngắm đàn ông.”

“VẬY em đến làm gì?” Chị gái kia sực tỉnh, kinh hãi nói, “Không phải em đến để ngắm phụ nữ đấy chứ!”

“Ngắm phụ nữ thì đã sao?” Giản Ninh vuốt tóc mái cắt ngang trán, nhìn chằm chằm vào đường lên núi.

Buổi chiều vô tình nghe được sư huynh cùng tổ nói, tối nay Chiến thần DK có trận đấu ở Bình Sơn, lúc ấy cô đã rất kích động. Có thể liên quan tới Nhan Hoan hay không, vấn đề này cứ luôn lẩn quẩn trong đầu cô. Buổi trưa gọi điện cho Nhan Hoan đều tạm thời không liên lạc được, còn tối cũng chẳng có tâm trạng mà ăn, cô bèn theo chị gái mê trai lên núi.

Tiếng động cơ hùng dũng vang vọng vùng sơn cốc, Reventon xuất hiện trên màn hình theo dõi, các cô gái không kiềm chế được nỗi kích động, reo hò tên Tiêu Trạch.

Lãnh Tiểu Mạn đội mũ lưỡi trai truy hỏi Lý An Thần suốt cả buổi tối, lúc này nhìn thấy Reventon trong chiếc máy tính bảng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười tươi như hoa, nhưng nụ cười chỉ duy trì vồn vện có một giây, giây sau đó con mắt lại lạnh lùng hung hăng trừng mắt con gái mê trai đang rình rập đàn ông của cô.

Trên đường núi, cách hai mươi mét sau lưng Reventon là chiếc Maserati của Lãnh Ngự Thần, Lãnh Ngự Thần tính cách trầm ổn rất ít khi đi nhanh, cũng chưa bao giờ giao thiệp với giới này. Tiêu Trạch rất dễ mặt mũi cho anh, không bỏ anh quá xa, có chút đắc ý chạy ở phía trước, cuối cùng Lãnh Ngự Thần cũng có một thứ không bằng anh.

Giữa đám người trên đỉnh núi, Lãnh Tiểu Mạn há hốc miệng thành hình chữ O khi nhìn thấy chiếc Maserati đi sau Reventon, nghi ngờ người đàn ông ngồi trên ghế lái không phải là anh trai trầm lặng ru rú xó nhà của cô.

Tiêu Trạch xuống xe, Lãnh Tiểu Mạn còn không thèm để ý tới anh trai thân yêu, lao thẳng tới. Một tay Tiêu Trạch giữ đầu cô, không chế tiếp xúc thân

thể ở khoảng nửa mét.

“Cách xa anh ra một chút.”

“Tại sao?” Lãnh Tiểu Mạn mếu máo, hai con mắt long lanh nhìn anh.

“Phiền phức.” Tiêu Trạch vút lại một câu, đứng sang bên cạnh Lý An Thần.

Lãnh Tiểu Mạn chưa kịp đuổi theo đã bị Lãnh Ngự Thần gọi lại.

“Tiểu Mạn.”

“Anh!” Lãnh Tiểu Mạn thu lại dáng vẻ hung hăng, tỏ ra ngoan ngoãn.

Lãnh Ngự Thần kéo thấp viền mũ của cô xuống, hỏi: “Lén trốn ra đây à? Gan cũng lớn đấy, có biết không, về sau em mà muốn có chỗ đứng thì không thể để bị người khác nắm được mấy cái sở thích xấu này.”

“Đi xem đua xe mà cũng tính là sở thích xấu à? Em đã xin phép nghỉ rồi.” Nhìn sắc mặt anh trai sa sầm xuống, Lãnh Tiểu Mạn chọc chọc ngón tay, cúi đầu nói: “Em biết rồi, em không nên tới đây, nhưng em chỉ muốn nhìn anh ta một chút thôi mà! Liếc một cái thôi cũng được.”

...

Bên này, Lý An Thần vuốt phẳng lại tay áo sơ mi, nhìn hai anh em nhà kia, phàn nàn với Tiêu Trạch: “Chẳng mấy chốc tớ sẽ bị cô em gái kia của cậu làm phiền đến chết mất.”

“Cậu cũng biết, mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi.” Tiêu Trạch vẫy tay chào hỏi DK đã chuẩn bị xong ở bên kia, hỏi Lý An Thần: “Biết là ai chưa?”

“Nghe nói...” Lý An Thần nhìn chăm chú vào hai mắt Tiêu Trạch, hơi dừng lại một chút, “Là nữ.”

Tim Tiêu Trạch khẽ run lên, lông mày vô ý thức nhíu lại.

“Ha ha!” Lý An Thần cười, lộ ra tám chiếc răng nhỏ trắng sáng, “Hi vọng không phải cô ấy.”

Tiêu Trạch vuốt lên nơi cổ tay trái trống trải, trong lòng thấp thòm.

Thượng đế chẳng hề chiều cô Lý An Thần, khiến niềm hi vọng của anh ta biến thành thất vọng. Hệ thống camera dày đặc bắt đầu ghi lại hình ảnh đội xe lên núi, đó là đám Aken, chiếc GTR màu đen kẹp ở giữa, đội xe nhanh chóng theo đường núi uốn lượn đi lên, trên đường đi thỉnh thoảng có người tụt lại phía sau, đi tới điểm quan sát mà mình yêu thích.

DK neoh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trong lòng không tự chủ được trở nên hưng phấn, sự chờ đợi này đối với hắn là quá dài, ngón trỏ ấn chuột phóng lớn một điểm trên màn ảnh, một bên mặt xinh đẹp của cô gái lập tức chiếm hết một phần ba màn hình.

Tất cả các thiết bị thu sóng nhận hình ảnh đều do máy tính này khống chế.

Lãnh Ngự Thần vừa nhận điều thuốc từ Hạ Thiệu Nhiên, ánh mắt bỗng chốc chạm vào hình ảnh chiếc xe thể thao trên màn hình, cả người khẽ giật mình, điều thuốc trên tay hoảng hốt rơi xuống.

Con người rắn rỏi chưa bao giờ thất thố như thế trên thương trường.

Những người không biết chuyện đều đang suy đoán thân phận của gương mặt mới này liệu có phải là niềm vui mới của DK. Lý An Thần bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu tìm kiếm bóng dáng Giản Ninh giữa đám người, nhanh chóng đi tới chỗ cô, thô lỗ kéo Giản Ninh đang vô cùng hối hận tới trước mặt, “Ngần vạn lần đừng nói với anh trận đấu này là vì em.”

“Tôi...” Cái miệng nhỏ nhắn run run, Giản Ninh bị hỏi mà không nói được gì, không ngờ Nhan Hoan lại dùng cách này để xoay tiền cho cô, đua xe trên đường núi cực kỳ nguy hiểm, cô bắt đầu sợ hãi Nhan Hoan sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không phải anh đã nói, có khó khăn thì tới tìm anh sao? Em, em, vì chút lòng tự tôn chết tiệt của em, lại để cho người khác giúp đỡ em không tiếc cả mạng sống, em khiến anh thật khinh thường.”

Trong đáy mắt chỉ còn lại vẻ khinh bỉ, Lý An Thần đi đến bên cạnh DK, nAnh Dạ, trận đấu này có thể hủy bỏ được không, bù lại em sẽ bồi thường gấp đôi.”

Dạ Sâm giương mắt nhìn Lý An Thần cũng coi như là có chút giao tình với hắn nên mới không nổi giận, hắn vỗ vai Lý An Thần, nói: “An Từ, từ trước tới giờ anh Dạ chưa bao giờ gặp được đối thủ khiến anh hưng phấn như cô ấy, mặc kệ chú có lí do gì, trận đấu hôm nay, phải tiếp tục.”

Xong rồi. Sự việc đã thăng cấp đến mức dùng tiền tài cũng không thể giải quyết.

Lý An Thần thất bại đi sang bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, ảo não nện nắm đấm xuống mui xe, “Sao có thể như vậy?”

Hạ Thiệu Nhiên nhà khói, nhìn chăm chú vào vẻ mặt tập trung của cô gái trên màn ảnh, hỏi: “Cậu nói cô ấy đã hai lần thắng Tiêu Trạch?”

“Thắng tám lần thì đã sao, Dạ Sâm lẫn bánh là có thể bỏ xa cô ấy.”

“Hai lần đó Tiêu Trạch có phun nước không?”

“Nên là không mới phải!” Lý An Thần nhũ mày phân tích: “Nhưng mà Tiêu Trạch rất quý chiếc xe bảo bối đó!”

Hạ Thiệu Nhiên ngậm thuốc lá, ngoắc ngoắc tay với Đường Kiệt đang đứng bên cạnh Dạ Sâm, móc ra một trăm đô. “Cuộc cô ấy thắng.”

“Ha!” Đường Kiệt vươn cổ, trừng lớn hai mắt, “Đại ca, anh điên rồi.” Liếc qua tờ tiền giá trị lớn trên mũi xe, nhếch miệng, “Cũng keo kiệt quá đấy.” Lập tức cũng rút ra một trăm đô, ngạo mạn lớn tiếng nói: “Anh Dạ thắng.”

Chờ đợi cô gái kia lên núi đúng là quá trình dài đằng đẳng khiến người ta bất an. Tiêu Trạch dứt hai tay vào túi áo, vô cùng sốt ruột.

Lãnh Tiểu Mạn chỉ cảm thấy cô gái này nhìn quen quen, cụ thể là ai thì không nghĩ ra, chẳng muốn lãng phí tế bào não, cô cười tủm tỉm huých vào người Tiêu Trạch, khẽ gọi: “Anh Trạch.”

T gọi ngọt chảy nước vào tai Tiêu Trạch lại trở nên cực kỳ khó nghe, anh rũ mắt nhìn cô, nói: “Em thật sự vui đến vậy sao?”

“Chỉ cần trông thấy anh là em vui.” Lãnh Tiểu Mạn cười.

GTR cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi, nhìn qua người trên vị trí ghế lái, Tiêu Trạch lạnh lùng nói: “Mỗi lần nhìn thấy em không hiểu sao anh cảm thấy rất bức bối, nhất là bây giờ.” Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt cô, trong mắt anh chính là cười trên nỗi đau của người khác.

Nụ cười vụt tắt, Lãnh Tiểu Mạn quả thực không thể tin được những lời vừa thốt ra từ miệng anh.

Lúc Nhan Hoan dừng xe, jeep Charger SRT8 đã vào làn xe bên cạnh.

Trước ánh mặt sùng sốt của tất cả mọi người khi thấy tay đua là nữ, Giản Ninh chạy nước rút trăm mét xông tới đề vào cửa ngăn không cho Nhan Hoan xuống xe, giống như một kẻ điên ra sức ấn người vào bên trong, “Đi mau, chạy nhanh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kẻ điên

Giản Ninh như một kẻ điên ra sức ấn Nhan Hoan vào trong xe, “Đi mau, chạy nhanh đi.”

“Làm gì vậy? Tôi còn phải thi đấu.”

“Quá nguy hiểm, dừng thi nữa, chuyện tiền nong, không còn thiếu nhiều đâu, chưa kịp nói cho cậu biết.”

“Không được, đã giao hẹn không thể thay đổi.”

“Giao hẹn chó chết gì chứ.”

“Giao hẹn đưa xe.”

“Đưa xe cái gì, nhờ cậu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?” Khóe mắt ngấn lệ, Giản Ninh nói: “Nếu gặp chuyện gì, cả đời này tớ sẽ cắn rút lương tâm.”

“Cậu đang nguyên rủa tớ xảy ra chuyện đấy à? Tớ không phải là trẻ con không biết chừng mực, đưa ra quyết định như vậy là đã suy tính kỹ càng, yên tâm không sao cả. Huồng hồ...” Đuôi lông mày Nhan Hoan hơi nhếch lên, qua kính chiếu hậu trông thấy ở đằng xa Tiêu Trạch đang nhìn cô chăm chú, đề thấp giọng nói: “Đây không phải là lần đầu tiên tớ đưa xe.”

Hai người vẫn đang giằng co, Đường Kiệt mắt kiên nhẫn lâu bầu, “Lăng nhà lăng nhăng, hai cái cô này làm gì vậy.”

Dạ Sâm không sốt ruột, con mắt híp lại một nửa nhìn chiếc GTR màu đen, rít thuốc lá.

Nhan Hoan đẩy Giản Ninh ra, xuống xe, cặp mắt đang mãnh liệt nhìn cô chăm chú chợt thu hồi lại theo phản xạ có điều kiện, chạm vào ánh mắt Lãnh

Ngự Thần, kéo dài một giây, lại rất tự nhiên thu về.

Dạ Sâm đi đến bên cạnh, mở cửa xe, nói: “Người đẹp, thêm một chút kích thích được chứ?”

“...” Nhan Hoan nhướn mày nhìn hắn.

“Cô biết mà, năm mươi vạn đối với tôi mà nói, không hề có sức hấp dẫn.” Ánh mắt vô cùng tà ác vô lễ nhìn vào những bộ phận quan trọng đã được che kín của Nhan Hoan, khoe môi lại nhếch lên thành nụ cười, Dạ Sâm mở miệng, “Tôi muốn cô, ngủ với tôi.”

Những lời như vậy mà cũng có thể nói ra khỏi miệng! Hình tượng Dạ Sâm trong lòng Nhan Hoan hoàn toàn biến chất, cái gì mà Chiến thần đua xe đường núi, hắn chính là lưu manh.

“Vẫn là chi phiếu như trước thì tốt hơn.” Nhan Hoan đưa lưng về phía hắn, vừa định ngồi vào ghế lái, sau lưng truyền đến thanh âm đùa giỡn càng dễ tiện hơn.

“Vẫn là dạng chân nằm trên giường chờ tôi đi.”

Lời này đã thành công chọc giận Nhan Hoan, bàn tay cô siết chặt đến nỗi trở nên trắng bệch, cô đứng nguyên tại chỗ bất động. Bọn Đường Kiệt và đám người đi đua xe thừa cơ bốn cọt, tiếng cười nhạo vang lên không ngớt.

Lãnh Tiểu Mạn cười ha ha nói: “Chị gái này chắc vốn định trèo lên giường của DK, dùng cách này để quyến rũ anh ta, ừm, đúng là rất có nghề.”

Tâm tình Tiêu Trạch vốn đã khó chịu, nghe thấy những lời này của cô, lửa nóng từ dưới bốc thẳng lên đầu, hung hăng trừng cô, ba bước đi thành hai bước về phía Nhan Hoan.

Hành động của Tiêu Trạch khiến Lãnh Tiểu Mạn hoàn toàn sững sờ, vô số nghi vấn dấy lên trong đầu.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn theo bóng lưng Tiêu Trạch, móc tiền đập lên mui xe, “Cực thêm.”

Khoe miệng Đường Kiệt hơi giật giật, rút chìa khóa xe vút mạnh lên bên cạnh chỗ tiền, càng ngạo mạn, càng hung hăng hơn lúc nãy: “Xe của DK còn chưa bao giờ nhìn thấy đèn đuôi xe của người khác đâu.”

Tiêu Trạch kéo cổ tay trái của Nhan Hoan, hơi dùng sức làm cả thân thể cô loạng choạng. Lòng bàn tay anh nắm đúng vào nơi vết thương của cô, sượt qua chỗ da đã bị bong mất một mảng khiến cô đau đớn như bị xát muối.

Nhan Hoan nhíu mày, môi cũng đã trắng bợt, “Làm gì vậy, anh làm đau tôi.”

Tiêu Trạch cố tình tăng thêm lực, mạnh đến nỗi như muốn bóp nát xương cốt của cô, anh muốn khiến cô đau, khiến cô tỉnh táo lại, biết được mình đang muốn làm chuyện nguy hiểm đến độ nào.

Anh ra lệnh cho cô: “Nói với anh ta hủy bỏ trận đấu.”

“Tại sao tôi phải hủy bỏ trận đấu, chuyện của tôi không cần anh quan tâm.” Cổ tay đau đớn khiến gương mặt Nhan Hoan trắng bệch, miệng không ngừng xuyết xoa.

“Vậy tại sao cô phải thi đấu, vì tiền hay là vì danh tiếng? Hai thứ này cô không thể nào lấy được từ anh ta đâu, cô sẽ thua thôi.”

“Vậy cũng không cần anh quan tâm.”

Lòng tốt trở thành vô nghĩa, cô gái không biết tốt xấu này còn đổ thêm dầu vào lửa, khiến anh không ngăn được những lời khó nghe, “Cô thật đúng là muốn dạng hai chân nằm trên giường chờ hắn.”

“Anh...”

Lời này từ miệng anh nói ra, còn chọc giận người khác hơn cả khi nghe được từ miệng Dạ Sâm.

“Vô lại!” Con giận bốc lên ngàn ngút, Nhan Hoan hất tay, ra sức đẩy anh, ôm cổ tay xoay người định lên xe, chợt nhớ ra chuyện gì, cô dừng lại, móc trong túi quần ra chiếc đồng hồ màu đen, quay người nhét vào tay anh, ngay sau đó lập tức ngồi vào ghế lái.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, trái tim như bị thứ gì đó va vào, một cảm giác nặng nề chậm rãi lan tràn. Anh vội vàng vươn tay ngăn cánh cửa xe đang chuẩn bị khép lại, nửa người đã tiến vào trong buồng lái, một tay túm cổ áo Nhan Hoan, trừng mắt, đáng vẻ khủng bố như muốn ăn thịt người, hung hãn nói: “Nếu cô dám thua, tôi sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Cả người Nhan Hoan bị một lực lớn gần như xách lên khỏi chỗ ngồi.

“Sẽ, lột, da, cô.”

Gần từng câu từng chữ độc địa, cuối cùng Tiêu Trạch buông tay, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn vào đáy mắt cô, dè dặt giọng ra lệnh: “Vì chính mình,

nhất thiết không được thua.”

“Rầm” một tiếng thật lớn, Tiêu Trạch đóng sập cửa bỏ đi.

Dạ Sâm đã ngồi trong xe chứng kiến màn kịch vừa rồi, hẳn càng cảm thấy Nhan Hoan rất hợp khẩu vị của mình. Liếc qua bóng lưng đàn ông đang bỏ đi trong kính chiếu hậu, hẳn quay đầu nhếch môi.

Tinh thần hăng hái bị cắt ngang của Nhan Hoan chậm chạp khôi phục, đối với sự bồn chồn của Dạ Sâm, cô coi như không thấy, cài dây an toàn cẩn thận, tập trung vào trận đấu.

Một cô gái dễ thương mặc quần ngắn đi tới vạch xuất phát, Đường Kiệt đeo tai nghe theo dõi, ý bảo người đẹp có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Dạ Sâm không thêm đề ý, đạp mạnh chân ga, Charger SRT8 gầm lên như một con dã thú, ông bỏ nhà khói đen đặc, đuôi xe bắt đầu lắc lư liên hồi. Thời khắc kích động lòng người sắp đến, tất cả mọi người nín thở không rời mắt khỏi hai chiếc xe cùng một màu.

Cô gái mặc quần ngắn giờ tay, phát còi, hai chiếc xe gần như lao lên cùng một lúc, Charger SRT8 giống như đang chơi đùa, đầu xe nhấc lên, chỉ chạm đất bằng hai bánh sau, chạy khoảng mười mét mới hạ xuống, mặt đất tóe ra những tia lửa màu vàng, vượt lên cách GTR một cái đầu xe.

“DK, DK, DK...” Đám người mê xe hưng phấn kêu to.

Tiêu Trạch nắm chặt đồng hồ trong lòng bàn tay, nhìn chăm chú vào chiếc GTR cho đến khi chấm nhỏ màu đen biến mất trong tầm mắt.

Lãnh Tiểu Mạn héch mũi, trừng mắt nhìn anh như thể cô vợ phát hiện ông chồng đi ngoại tình, cất giọng lạnh lạnh hỏi: “Cô ta là ai?”

“...”

“Cô ta là ai?” Lãnh Tiểu Mạn dậm chân tra hỏi.

Tiêu Trạch lạnh mặt, hỏi ngược lại: “Em thì là ai?”

“Em...”

Lãnh Tiểu Mạn nghẹn lời, giật mình nhận ra mình không có tư cách để ép hỏi tình địch là ai. Bị Tiêu Trạch làm mất hết mặt mũi trước mặt bao người, cô nén giận, mắt ngân ngấn nước, sục sục chạy tới chỗ Lãnh Ngự Thần.

“Anh!” Một tiếng gọi đầy uất ức.

Lãnh Ngự Thần vờ như không nghe thấy, đứng yên ở nơi đó, tâm tư sớm đã chạy theo chiếc GTR. Tìm cô mười năm, từng vô số lần tưởng tượng ra tình cảnh lúc hai người gặp mặt, nhưng không ngờ anh lại gặp cô ở trường đua xe.

Nhan Hoan, những năm qua em thế nào, tại sao lại đi làm loại chuyện đùa giỡn với tính mạng này.

...

Trong màn đêm, SRT8 dẫn đầu hai chiếc xe thể thao màu đen chạy băng băng, gió xoáy cuộn cuộn, đất đá mù trời. Dạ Sâm chạy đằng trước, thỉnh thoảng lại ngược mắt lên kính chiếu hậu nhìn GTR theo sát phía sau, có thể theo hần lâu như vậy mà không bị bỏ xa đã là rất rất giỏi, cô gái này thật sự có bản lĩnh. Khuỷu tay Dạ Sâm chống lên khung cửa xe, thông dong nhàn nhã, bộ dạng rất thành thoi.

Còn Nhan Hoan lại không nhẹ nhàng giống như hẳn, sắc mặt nghiêm trọng chăm chú vào con đường phía trước, do phải vận bánh lái nên cổ tay trái bị thương lại nhói đau.

Tiến vào khúc cua đầu tiên, SRT8 như sớm đã có sự chuẩn bị, vượt qua một cách ung dung. Đường núi này là do Dạ Sâm bỏ tiền ra tu bổ, mỗi đoạn đường hẳn đều nắm rõ như lòng bàn tay, mỗi lần vào khúc cua đều có thể tìm được tiếp điểm tốt nhất.

Có lẽ, chạy trên con đường này thật sự đã quá lâu, phản ứng trước mỗi đoạn đường nguy hiểm đều là dựa vào trí nhớ, mà không phải là phản ứng khi gặp tình huống bất ngờ.

Nhan Hoan theo sát tiến vào khúc cua, phỏng đoán thói quen của hẳn.

Trong khe núi yên tĩnh, tiếng động cơ gào rú như quái vật.

Những người theo dõi trận đấu qua màn hình đều vô cùng bội phục kỹ thuật lái xe của Nhan Hoan, nhưng vẫn giữ vững niềm tin rằng người thắng trận đấu này sẽ là DK, vua đường núi Dạ Sâm.

Xe vòng nhanh qua khúc ngoặt rồi ra ngoài đường thẳng, lại vào khúc cua, uốn lượn rồi lại ra đường thẳng, đường núi quanh co liên tục có đất đá bất ngờ lăn xuống từ vách núi dựng đứng bên cạnh, GTR vòng trái vòng phải tìm cửa vượt lên, SRT8 gắt gao chắn đường, không để cho cô bất cứ cơ hội nào. Nhan Hoan kiên nhẫn bám theo, mỗi một lối rẽ, SRT8 đều nhanh chóng tìm được vị trí tốt, chạy trên làn đường tốt nhất. Qua góc vuông, khúc ngoặt hình tia chớp chữ S là sẽ đến đoạn cua bốn lần liên tiếp hình chữ U, nếu không qua được thì cái chết là chắc chắn, không còn nghi ngờ gì.

Lúc đối mặt với lối rẽ đầu tiên của khúc cua hình chữ U, Dạ Sâm nắm rõ đường như lòng bàn tay lại tiếp tục có sự chuẩn bị ổn thỏa, Nhan Hoan nhắm trùng thời cơ đánh tay lái vòng sang phải, Dạ Sâm quấy đuôi chặn cô lại, nào ngờ cô đột nhiên ra sức đảo bánh lái, phá vỡ hàng rào của hắn, khởi động thiết bị gia tốc khí ni-tơ khủng bố.

Khí đốt bùng lên lập tức sinh ra ngọn lửa màu xanh lam phóng ra khỏi ống bô, GTR với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai vọt lên trước SRT8, xe thoát ra khỏi kìm kẹp, theo mép đường uốn lượn trái phải, kéo lê thành một đường vòng cung hoàn mỹ.

Thiết bị gia tốc khí ni-tơ!

Chắc chắn!

Cô gái này thật là chịu chơi.

Dạ Sâm nhìn chằm chằm vào bốn chiếc đèn đuôi xe hình tròn khiến người ta thần hồn điên đảo, lần đầu hắn nhìn đèn đuôi xe của người khác đến mức mất hồn như vậy.

Thiết bị gia tốc khí ni-tơ là một thứ vô cùng khủng bố, loại tốc độ khiến cảnh vật trước mắt mờ ảo, loáng cái đã đi qua, khiến adrenalin trong người mất cân bằng đồng thời gia tăng cảm giác sợ hãi.

Nhan Hoan chỉ mới dùng thứ chết người này có một lần, sau kinh nghiệm đau đớn thâm lần đó cô đã bị đuổi ra khỏi nhà. Không còn tâm tư hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng cô biết rõ thiết bị gia tốc này không cầm cự được bao lâu, cho nên lúc tiến vào khúc ngoặt, chiếc xe chiếm lấy toàn bộ mặt đường như một con cua, không để lại bất kỳ chỗ trống nào cho SRT8.

Tuy trong xe Dạ Sâm cũng trang bị thiết bị gia tốc, nhưng hắn rất ít khi sử dụng thứ đồ chơi này.

Nhưng đêm nay, có lẽ đã đến lúc cần dùng.

Hắn thu lại vẻ ung dung, sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn, ấn nút khởi động hệ thống gia tốc, ni-tơ rót vào động cơ lập tức gia tăng sức bật, dưới sự thúc đẩy của cỗ máy, chiếc xe với ngoại hình hung hãn đầy bạo lực lao lên chèn ép GTR, lúc Nhan Hoan chuẩn bị rẽ, nó tung ra một lực cực mạnh đâm vào đuôi xe của cô. GTR bị trượt, bánh sau xe mất đi lực bám, bị thúc cho xoay tròn 360 độ, tụt lại đằng sau SRT8, Nhan Hoan phát cú haken không thể bóp nát bánh lái, hệ thống gia tốc đã đạt tới cực hạn, xe lao đảo không theo sự điều khiển, SRT8 phía trước như thể học kiểu lúc trước của cô, chiếm cứ mặt đường.

Làm sao bây giờ, không vượt được thì sẽ thua.

Làm sao bây giờ?

Nhan Hoan sốt ruột, bên tai chợt vang lên lời Tiêu Trạch: Vì chính mình, phải thắng.

Cô đã tự đưa mình vào hoàn cảnh gian nan, thắng thế nào, bảo cô thắng thế nào được. Từ năm mười sáu tuổi lên lút chơi xe, trải qua không ít trận đấu lớn nhỏ, lần này là khó khăn nhất, phải thắng được năm mươi vạn, còn phải giữ cho mình không bị lộ da.

Tiêu Trạch, anh dựa vào cái gì mà hung hăng như vậy, dựa vào cái gì mà nói những lời độc ác với tôi, muốn lộ da tôi.

Yên tâm đi, tôi sẽ không để anh có cơ hội đó.

Nhan Hoan nắm chặt tay lái nhìn chòng chọc con đường phía trước, ra sức tự nói với bản thân phải tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo...

Trên đài quan sát trước khúc cua cuối cùng, A Hạ tìm như treo ngược cành cây hướng về phía cô hét to, tiếp sức cho cô. Đài quan sát cao bốn mét kia đã mang đến cho cô một tia hi vọng, cô quyết định thay đổi lộ trình, đánh tay lái lao vọt lên trên, tới chỗ A Hạ.

A Hạ bị chiếc xe bất ngờ quay đầu xông tới chỗ mình làm cho sợ tới mức chân run lên, ngã ngồi dưới đất, liều mạng dịch mông lùi về phía sau. Những người khác trên khán đài bị GTR hung hãn đâm tới cũng kinh hãi chạy tán loạn, có mấy người còn vội vàng bỏ nhào xuống rãnh cỏ bên cạnh, nhe răng trợn mắt xoa mông, mắng chủ xe là đồ điên.

Dạ Sâm trong chiếc SRT8 giương đôi con ngươi thâm trầm nhìn GTR đang chạy trên đỉnh núi, trầm nghĩ, cô gái này điên rồi sao?

Đã tới điểm kết thúc, giờ trò bịp bợm gì thì cũng không thay đổi được kết quả trận đấu, hắn tỉnh táo tắt thiết bị gia tốc, phóng về vạch đích.

Lốp xe GTR bị mài mòn nghiêm trọng, trong hoàn cảnh không còn đường đi, nó bất ngờ quẹo trái, bánh xe nhấc khỏi mặt đường, bay xuống.

Nhan Hoan muốn đánh cược một lần, đánh cược với kỹ thuật lái xe của Dạ Sâm.

Sự thật chứng minh, bay nhanh hơn chạy. Giống như một pha quay chậm, từ đài quan sát cao bốn mét, GTR lao mình hung hãn nện xuống phía trước SRT8, trong tích tắc bánh xe tiếp xúc với mặt đường tóe ra vô số hoa lửa, xe xóc chòng chành chấn động khiến tay chân Nhan Hoan cũng run lên, lực phủ ngũ tạng đau đớn, ngực bị ép suýt nữa không thở được, cảm giác giống như mình đã quy tiên, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn SRT8 lao thẳng về phía mình...

Giản Ninh như một kẻ điên ra sức ấn Nhan Hoan vào trong xe, “Đi mau, chạy nhanh đi.”

“Làm gì vậy? Tôi còn phải thi đấu.”

“Quá nguy hiểm, đừng thi nữa, chuyện tiền nong, không còn thiếu nhiều đâu, chưa kịp nói cho cậu biết.”

“Không được, đã giao hẹn không thể thay đổi.”

“Giao hẹn chó chết gì chứ.”

“Giao hẹn đưa xe.”

“Đưa xe cái gì, nhờ cậu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?” Khóe mắt ngấn lệ, Giản Ninh nói: “Nếu gặp chuyện gì, cả đời này tớ sẽ cắn rút lương tâm.”

“Cậu đang nguyên rủa tớ xảy ra chuyện đấy à? Tớ không phải là trẻ con không biết chừng mực, đưa ra quyết định như vậy là đã suy tính kỹ càng, yên tâm không sao cả. Huồng hồ...” Đuôi lông mày Nhan Hoan hơi nhếch lên, qua kính chiếu hậu trông thấy ở đằng xa Tiêu Trạch đang nhìn cô chăm chú, đề thấp giọng nói: “Đây không phải là lần đầu tiên tớ đưa xe.”

Hai người vẫn đang giằng co, Đường Kiệt mất kiên nhẫn lâu bầu, “Lãng nhả lẳng nhẳng, hai cái cô này làm gì vậy.”

Dạ Sâm không sốt ruột, con mắt híp lại một nửa nhìn chiếc GTR màu đen, rít thuốc lá.

Nhan Hoan đẩy Giản Ninh ra, xuống xe, cặp mắt đang mãnh liệt nhìn cô chăm chú chợt thu hồi lại theo phản xạ có điều kiện, chạm vào ánh mắt Lãnh Ngự Thần, kéo dài một giây, lại rất tự nhiên thu về.

Dạ Sâm đi đến bên cạnh, mở cửa xe, nói: “Người đẹp, thêm một chút kích thích được chứ?”

“...” Nhan Hoan như ong mầy nhìn hấn.

“Cô biết mà, năm mươi vạn đối với tôi mà nói, không hề có sức hấp dẫn.” Ánh mắt vô cùng tà ác vô lễ nhìn vào những bộ phận quan trọng đã được che kín của Nhan Hoan, khóe môi lại nhếch lên thành nụ cười, Dạ Sâm mở miệng, “Tôi muốn cô, ngủ với tôi.”

Những lời như vậy mà cũng có thể nói ra khỏi miệng! Hình tượng Dạ Sâm trong lòng Nhan Hoan hoàn toàn biến chất, cái gì mà Chiến thần đưa xe đường núi, hấn chính là lưu manh.

“Vẫn là chi phiếu như trước thì tốt hơn.” Nhan Hoan đưa lưng về phía hấn, vừa định ngồi vào ghế lái, sau lưng truyền đến thanh âm đùa giỡn càng dễ tiện hơn.

“Vẫn là dạng chân nằm trên giường chờ tôi đi.”

Lời này đã thành công chọc giận Nhan Hoan, bàn tay cô siết chặt đến nỗi trở nên trắng bệch, cô đứng nguyên tại chỗ bất động. Bọn Đường Kiệt và đám người đi đưa xe thừa cơ bốn cọt, tiếng cười nhạo vang lên không ngớt.

Lãnh Tiểu Mạn cười ha ha nói: “Chị gái này chắc vốn định trèo lên giường của DK, dùng cách này để quyến rũ anh ta, ừm, đúng là rất có nghề.”

Tâm tình Tiêu Trạch vốn đã khó chịu, nghe thấy những lời này của cô, lửa nóng từ dưới bốc thẳng lên đầu, hung hăng trừng cô, ba bước đi thành hai bước về phía Nhan Hoan.

Hành động của Tiêu Trạch khiến Lãnh Tiểu Mạn hoàn toàn sững sờ, vô số nghi vấn dấy lên trong đầu.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn theo bóng lưng Tiêu Trạch, móc tiền đập lên mui xe, “Cực thêm”

Khóe miệng Đường Kiệt hơi giật giật, rút chìa khóa xe vút mạnh lên bên cạnh chỗ tiền, càng ngạo mạn, càng hung hăng hơn lúc nãy: “Xe của DK còn chưa bao giờ nhìn thấy đèn đuôi xe của người khác đâu.”

Tiêu Trạch kéo cổ tay trái của Nhan Hoan, hơi dùng sức làm cả thân thể cô loạng choạng. Lòng bàn tay anh nắm đúng vào nơi vết thương của cô, sượt qua chỗ da đã bị bong mất một mảng khiến cô đau đớn như bị xát muối.

Nhan Hoan nhú mày, môi cũng đã trắng bợt, “Làm gì vậy, anh làm đau tôi.”

Tiêu Trạch cố tình tăng thêm lực, mạnh đến nỗi như muốn bóp nát xương cốt của cô, anh muốn khiến cô đau, khiến cô tỉnh táo lại, biết được mình đang muốn làm chuyện nguy hiểm đến độ nào.

Anh ra lệnh cho cô: “Nói với anh ta hủy bỏ trận đấu.”

“Tại sao tôi phải hủy bỏ trận đấu, chuyện của tôi không cần anh quan tâm.” Cổ tay đau đớn khiến gương mặt Nhan Hoan trắng bệch, miệng không ngừng xuýt xoa.

“Vậy tại sao cô phải thi đấu, vì tiền hay là vì danh tiếng? Hai thứ này cô không thể nào lấy được từ anh ta đâu, cô sẽ thua thôi.”

“Vậy cũng không cần anh quan tâm.”

Lòng tốt trở thành vô nghĩa, cô gái không biết tốt xấu này còn đổ thêm dầu vào lửa, khiến anh không ngăn được những lời khó nghe, “Cô thật đúng là muốn dạng hai chân nằm trên giường chờ hân.”

“Anh...”

Lời này từ miệng anh nói ra, còn chọc giận người khác hơn cả khi nghe được từ miệng Dạ Sâm.

“Vô lại!” Con giận bốc lên ngàn ngút, Nhan Hoan hất tay, ra sức đẩy anh, ôm cổ tay xoay người định lên xe, chợt nhớ ra chuyện gì, cô dừng lại, móc trong túi quần ra chiếc đồng hồ màu đen, quay người nhét vào tay anh, ngay sau đó lập tức ngồi vào ghế lái.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, trái tim như bị thứ gì đó va vào, một cảm giác nặng nề chậm rãi lan tràn. Anh vội vàng vươn tay ngăn cánh cửa xe đang chuẩn bị khép lại, nửa người đã tiến vào trong buồng lái, một tay túm cổ áo Nhan Hoan, trừng mắt, dáng vẻ khủng bố như muốn ăn thịt người, hung hãn nói: “Nếu cô dám thua, tôi sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Cả người Nhan Hoan bị một lực lớn gần như xách lên khỏi chỗ ngồi.

“Sẽ, lột, da, cô.”

Gần từng câu từng chữ độc địa, cuối cùng Tiêu Trạch buông tay, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn vào đáy mắt cô, đề thấp giọng ra lệnh: “Vì chính mình, nhất thiết không được thua.”

“Rầm” một tiếng thật lớn, Tiêu Trạch đóng sập cửa bỏ đi.

Dạ Sâm đã ngồi trong xe chứng kiến màn kịch vừa rồi, hân cang cảm thấy Nhan Hoan rất hợp khẩu vị của mình. Liếc qua bóng lưng đàn ông đang bỏ đi trong kính chiếu hậu, hân quay đầu nhếch môi.

Tinh thần hăng hái bị cắt ngang của Nhan Hoan chậm chạp khôi phục, đối với sự bỗ cộ của Dạ Sâm, cô coi như không thấy, cài dây an toàn cẩn thận, tập trung vào trận đấu.

Một cô gái dễ thương mặt quần ngắn đi tới vạch xuất phát, Đường Kiệt đeo tai nghe theo dõi, ý bảo người đẹp có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Dạ Sâm không thêm đề ý, đạp mạnh chân ga, Charger SRT8 gầm lên như một con dã thú, ổng bỏ nhà khói đen đặc, đuôi xe bắt đầu lắc lư liên hồi. Thời khắc kích động lòng người sắp đến, tất cả mọi người nín thở không rời mắt khỏi hai chiếc xe cùng một màu.

Cô gái mặc quần ngắn giờ tay, phát còi, hai chiếc xe gần như lao lên cùng một lúc, Charger SRT8 giống như đang chơi đùa, đầu xe nhấc lên, chỉ chạm đất bằng hai bánh sau, chạy khoảng mười mét mới hạ xuống, mặt đất tóe ra những tia lửa màu vàng, vượt lên cách GTR một cái đầu xe.

“DK, DK, DK...” Đám người mê xe hưng phấn kêu to.

Tiêu Trạch nắm chặt đồng hồ trong lòng bàn tay, nhìn chăm chú vào chiếc GTR cho đến khi chấm nhỏ màu đen biến mất trong tầm mắt.

Lãnh Tiểu Mạn héch mũi, trừng mắt nhìn anh như thể cô vợ phát hiện ông chồng đi ngoại tình, cất giọng lạnh lạnh hỏi: “Cô ta là ai?”

“...”

“Cô ta là ai?” Lãnh Tiểu Mạn dậm chân tra hỏi.

Tiêu Trạch lạnh mặt, hỏi ngược lại: “Em thì là ai?”

“Em...”

Lãnh Tiểu Mạn ghen lời, giật mình nhận ra mình không có tư cách để ép hỏi tình địch là ai. Bị Tiêu Trạch làm mất hết mặt mũi trước mặt bao người, cô nén giận, mắt ngân ngấn nước, sục sục chạy tới chỗ Lãnh Ngự Thần.

“Anh!” Một tiếng gọi đầy uất ức.

Lãnh Ngự Thần vờ như không nghe thấy, đứng yên ở nơi đó, tâm tư sớm đã chạy theo chiếc GTR. Tìm cô mười năm, từng vô số lần tưởng tượng ra tình cảnh lúc hai người gặp mặt, nhưng không ngờ anh lại gặp cô ở trường đua xe.

Nhan Hoan, những năm qua em thế nào, tại sao lại đi làm loại chuyện đùa giỡn với tính mạng này.

...

Trong màn đêm, SRT8 dẫn đầu hai chiếc xe thể thao màu đen chạy băng băng, gió xoáy cuộn cuộn, đất đá mù trời. Dạ Sâm chạy đằng trước, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên kính chiếu hậu nhìn GTR theo sát phía sau, có thể theo hân lâu như vậy mà không bị bỏ xa đã là rất rất giỏi, cô gái này thật sự

có bản lĩnh. Khuỷu tay Dạ Sâm chống lên khung cửa xe, thông dong nhàn nhã, bộ dạng rất thành thoi.

Còn Nhan Hoan lại không nhẹ nhàng giống như hắn, sắc mặt nghiêm trọng chăm chú vào con đường phía trước, do phải vận bánh lái nên cổ tay trái bị thương lại nhói đau.

Tiến vào khúc cua đầu tiên, SRT8 như sớm đã có sự chuẩn bị, vượt qua một cách ung dung. Đường núi này là do Dạ Sâm bỏ tiền ra tu bổ, mỗi đoạn đường hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, mỗi lần vào khúc cua đều có thể tìm được tiếp điểm tốt nhất.

Có lẽ, chạy trên con đường này thật sự đã quá lâu, phản ứng trước mỗi đoạn đường nguy hiểm đều là dựa vào trí nhớ, mà không phải là phản ứng khi gặp tình huống bất ngờ.

Nhan Hoan theo sát tiến vào khúc cua, phỏng đoán thói quen của hắn.

Trong khe núi yên tĩnh, tiếng động cơ gào rú như quái vật.

Những người theo dõi trận đấu qua màn hình đều vô cùng bội phục kỹ thuật lái xe của Nhan Hoan, nhưng vẫn giữ vững niềm tin rằng người thắng trận đấu này sẽ là DK, vua đường núi Dạ Sâm.

Xe vòng nhanh qua khúc ngoặt rồi ra ngoài đường thẳng, lại vào khúc cua, uốn lượn rồi lại ra đường thẳng, đường núi quanh co liên tục có đất đá bất ngờ lăn xuống từ vách núi dựng đứng bên cạnh, GTR vòng trái vòng phải tìm cửa vượt lên, SRT8 gắt gao chắn đường, không để cho cô bất cứ cơ hội nào. Nhan Hoan kiên nhẫn bám theo, mỗi một lối rẽ, SRT8 đều nhanh chóng tìm được vị trí tốt, chạy trên làn đường tốt nhất. Qua góc vuông, khúc ngoặt hình tia chớp chữ S là sẽ đến đoạn cua bốn lần liên tiếp hình chữ U, nếu không qua được thì cái chết là chắc chắn, không còn nghi ngờ gì.

Lúc đối mặt với lối rẽ đầu tiên của khúc cua hình chữ U, Dạ Sâm nắm rõ đường như lòng bàn tay lại tiếp tục có sự chuẩn bị ổn thỏa, Nhan Hoan nhắm trúng thời cơ đánh tay lái vòng sang phải, Dạ Sâm quấy đuôi chặn cô lại, nào ngờ cô đột nhiên ra sức đảo bánh lái, phá vỡ hàng rào của hắn, khởi động thiết bị gia tốc khí ni-tơ khủng bố.

Khí đốt bùng lên lập tức sinh ra ngọn lửa màu xanh lam phóng ra khỏi ống bô, GTR với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai vọt lên trước SRT8, xe thoát ra khỏi kìm kẹp, theo mép đường uốn lượn trái phải, kéo lê thành một đường vòng cung hoàn mỹ.

Thiết bị gia tốc khí ni-tơ!

Chắc chắn!

Cô gái này thật là chịu chơi.

Dạ Sâm nhìn chăm chăm vào bốn chiếc đèn đuôi xe hình tròn khiến người ta thần hồn điên đảo, lần đầu hắn nhìn đèn đuôi xe của người khác đến mức mất hồn như vậy.

Thiết bị gia tốc khí ni-tơ là một thứ vô cùng khủng bố, loại tốc độ khiến cảnh vật trước mắt mờ ảo, loáng cái đã đi qua, khiến adrenalin trong người mất cân bằng đồng thời gia tăng cảm giác sợ hãi.

Nhan Hoan chỉ mới dùng thứ chết người này có một lần, sau kinh nghiệm đau đớn thâm sâu lần đó cô đã bị đuổi ra khỏi nhà. Không còn tâm tư hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng cô biết rõ thiết bị gia tốc này không cầm cự được bao lâu, cho nên lúc tiến vào khúc ngoặt, chiếc xe chiếm lấy toàn bộ mặt đường như một con cua, không để lại bất kỳ chỗ trống nào cho SRT8.

Tuy trong xe Dạ Sâm cũng trang bị thiết bị gia tốc, nhưng hắn rất ít khi sử dụng thứ đồ chơi này.

Nhưng đêm nay, có lẽ đã đến lúc cần dùng.

Hắn thu lại vẻ ung dung, sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn, ấn nút khởi động hệ thống gia tốc, ni-tơ rót vào động cơ lập tức gia tăng sức bật, dưới sự thúc đẩy của cỗ máy, chiếc xe với ngoại hình hung hãn đầy bạo lực lao lên chèn ép GTR, lúc Nhan Hoan chuẩn bị rẽ, nó tung ra một lực cực mạnh đâm vào đuôi xe của cô. GTR bị trượt, bánh sau xe mất đi lực bám, bị thúc cho xoay tròn 360 độ, tụt lại đằng sau SRT8, Nhan Hoan phát cú haken không thể bóp nát bánh lái, hệ thống gia tốc đã đạt tới cực hạn, xe lao đảo không theo sự điều khiển, SRT8 phía trước như thể học kiểu lúc trước của cô, chiếm cứ mặt đường.

Làm sao bây giờ, không vượt được thì sẽ thua.

Làm sao bây giờ?

Nhan Hoan sốt ruột, bên tai chợt vang lên lời Tiêu Trạch: Vì chính mình, phải thắng.

Cô đã tự đưa mình vào hoàn cảnh gian nan, thắng thế nào, bảo cô thắng thế nào được. Từ năm mười sáu tuổi lên kút chơi xe, trải qua không ít trận đấu lớn nhỏ, lần này là khó khăn nhất, phải thắng được năm mươi vạn, còn phải giữ cho mình không bị lộ da.

Tiêu Trạch, anh dựa vào cái gì mà hung hăng như vậy, dựa vào cái gì mà nói những lời độc ác với tôi, muốn lột da tôi.

Yên tâm đi, tôi sẽ không để anh có cơ hội đó.

Nhan Hoan nắm chặt tay lái nhìn chòng chọc con đường phía trước, ra sức tự nói với bản thân phải tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo...

Trên đài quan sát trước khúc cua cuối cùng, A Hạ tìm như treo ngược cành cây hướng về phía cô hét to, tiếp sức cho cô. Đài quan sát cao bốn mét kia đã mang đến cho cô một tia hi vọng, cô quyết định thay đổi lộ trình, đánh tay lái lao vọt lên trên, tới chỗ A Hạ.

A Hạ bị chiếc xe bất ngờ quay đầu xông tới chỗ mình làm cho sợ tới mức chân run lên, ngã ngồi dưới đất, liều mạng dịch mông lùi về phía sau. Những người khác trên khán đài bị GTR hung hãn đâm tới cũng kinh hãi chạy tán loạn, có mấy người còn vội vàng bỏ nhào xuống rãnh cỏ bên cạnh, nhe răng trợn mắt xoa mông, mắng chửi xe là đồ điên.

Dạ Sâm trong chiếc SRT8 giương đôi con ngươi thâm trầm nhìn GTR đang chạy trên đỉnh núi, thầm nghĩ, cô gái này điên rồi sao?

Đã tới điểm kết thúc, giờ trò bịp bợm gì thì cũng không thay đổi được kết quả trận đấu, hần tỉnh táo tất thiết bị gia tốc, phóng về vạch đích.

Lốp xe GTR bị mài mòn nghiêm trọng, trong hoàn cảnh không còn đường đi, nó bất ngờ quẹo trái, bánh xe nhấc khỏi mặt đường, bay xuống.

Nhan Hoan muốn đánh cược một lần, đánh cược với kỹ thuật lái xe của Dạ Sâm.

Sự thật chứng minh, bay nhanh hơn chạy. Giống như một pha quay chậm, từ đài quan sát cao bốn mét, GTR lao mình hung hãn nện xuống phía trước SRT8, trong tích tắc bánh xe tiếp xúc với mặt đường tóe ra vô số hoa lửa, xe xóc chòng chành chấn động khiến tay chân Nhan Hoan cũng run lên, lực phủ ngũ tạng đau đớn, ngực bị ép sứt nửa không thở được, cảm giác giống như mình đã quy tiên, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn SRT8 lao thẳng về phía mình...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mất ngủ

Dạ Sâm vội vàng phanh xe giảm tốc độ, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra những tiếng chói tai lạnh lẽo khiến người nghe rùng mình, xe lao quá nhanh theo quán tính nên không thể lập tức khống chế, “ầm” một tiếng, SRT8 va vào đầu xe GTR, đẩy mạnh GTR về tới tận vạch đích.

Ngực dội lên cảm giác đau đớn đến tê dại rồi lan ra khắp tứ chi, Nhan Hoan ôm ngực thở hắt ra một hơi thật dài.

Cô thắng rồi, cô đã đánh cược với kỹ thuật lái xe của Dạ Sâm.

Ngoài lồng ngực đau đớn, đầu bị ong ong chấn động, tay chân run rẩy, thì những chỗ khác không bị thương. Chiếc xe yêu quý của cô cũng chỉ bị một vết thương nhẹ đó là đèn trước bên trái vỡ vụn.

Trên màn hình theo dõi là gương mặt bừng lên nụ cười chiến thắng, cô cười, những người đứng xung quanh Aken đều hoan hô, Lý An Thần siết chặt nắm đấm, “Tuyệt!” Có người cười vui, có người khóc.

Giản Ninh bị pha giật gân rõ mồn một vừa rồi làm cho sợ tới mức chân mềm nhũn, bụng cảm giác rất đau, như thể sợ đến mức vỡ mật. “Em gái, xin chữ ký giúp chị đi.” Chị gái đi cùng hưng phấn túm cánh tay cô lắc lắc.

“Chị, chị đừng đáng yêu như thế có được không! Ha ha ha...” Sau một hồi thần kinh bị kéo căng tột độ, Giản Ninh nhếch miệng khóc lớn, giống như một kẻ ngốc.

Chị gái đi cùng sợ quá ngẩng ra nhìn.

Bên kia, Tiêu Trạch xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía màn hình, xoa ngực. Có lẽ anh đã mắc phải căn bệnh nan y nào đó, cho nên mới đau đến mức thở không ra hơi.

Lãnh Tiểu Mạn hí hóp mắt, chợt nhớ ra tình địch của mình là ai, khóe môi nhếch lên vô cùng ngạo mạn, nghĩ thầm Nhan Hoan chắc chắn biết quan hệ giữa cô và Tiêu Trạch cho nên mới dám tranh chiếc áo đỏ với cô.

Cướp được áo rồi có phải còn muốn cướp luôn đàn ông?

Khóe miệng Hạ Thiệu Nhiên hơi cong lên, thu hồi xấp tiền để trên mui xe, chế giễu Đường Kiệt đang hoàn toàn hóa đá, “Không phải nói xe của DK còn chưa bao giờ nhìn đèn đuôi xe của người khác sao!” Ngón trỏ xoay xoay chìa khóa xe, nói tiếp: “Phiền cậu, giúp tôi lái về nhà.”

Khóe miệng Đường Kiệt giật giật, nhận lấy chìa khóa, cảm giác như muốn khóc. Thực sự cũng đã có vài cô gái thích DK trào nước mắt, còn đám đàn

ông thì tiếc nuôi thờ dài.

Truyền thuyết về Chiến thần Bình Sơn DK bắt bại từ nay chấm dứt.

Mà người chấm dứt nó lại là một cô gái.

Đám đàn ông một mặt không muốn tiếp nhận sự thật, mặt khác cũng bị chấn động sau cuộc đọ sức giữa hai cao thủ, trong lòng thầm bội phục kỹ thuật lái xe và sự điên cuồng của Nhan Hoan.

Ở vạch đích dưới núi, Dạ Sâm gõ gõ tay lái, cười tự giễu. Hắn bước từ trên xe xuống, đi tới bên cạnh GTR, Nhan Hoan hạ cửa sổ xe, Dạ Sâm sắp lại gần, nói: “Đây là trận đầu đầu tiên mà tôi thua, nhưng không biết thua một người đẹp lại có cảm giác khó chịu như vậy, ngày mai sẽ gửi cho cô chi phiếu năm mươi vạn.”

Nhan Hoan nét mặt lạnh lùng, “Không còn gì tốt hơn.”

A Hạ từ khán đài chạy tới xô vào Dạ Sâm, lo lắng đảo mắt, “Chị Hoan, không sao chứ!”

“Đây không phải là rất tốt hay sao.”

A Hạ lấy điện thoại báo cáo tình hình cho Ken.

Dạ Sâm biết điều quay trở lại xe của mình, nổ máy, rời đi.

Thua một người phụ nữ là đáng xấu hổ, nhưng thua một kẻ điên thì không đáng xấu hổ.

Nhan Hoan lái xe GTR là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp, đồng thời cũng là một kẻ điên chính cống!

Nhan Hoan mở cửa xe, dịch người sang ghế lái phụ, nói với A Hạ: “Đưa tôi về đi.”

“Hả, được.” A Hạ ngồi vào vị trí ghế lái, nói với Ken ở đầu bên kia điện thoại: “Lão đại, em đưa chị Hoan về nhà, cái gì? Tiệc ăn mừng, hay là để mai đi, hình như chị Hoan hơi mệt. Vâng, vậy được, yên tâm đi, nhất định sẽ đưa về nhà an toàn.”

A Hạ cười hi hi cúp điện thoại, khởi động xe, nói: “Thật không thể tin được, em đang lái chiếc xe vừa mới thắng xe của DK.”

“À!” Nhan Hoan dựa vào thành xe, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Sảng khoái!”

...

Uống một ngụm bia lạnh, tâm mới an tĩnh trở lại.

Lon bia đặt trên bàn, Nhan Hoan còi cúc ở ống tay áo sơ-mi bên trái, xắn lên, băng gạc trắng nhuộm màu đỏ của máu, nhìn rất chói mắt.

“Kính coong.” Có người bấm chuông cửa.

Nhìn thấy người qua mắt mèo, Nhan Hoan mở cửa. Giản Ninh hai mắt đỏ hoe bỏ nhào tới, Lý An Thần gãi đầu, bộ dạng bất đắc dĩ.

“Có thể đừng nhiệt tình như thế được không?” Nhan Hoan đẩy Giản Ninh ra để Lý An Thần vào nhà.

Lý An Thần đứng ở cửa, nhìn trên kệ để giày có một đôi dép lê nữ màu xanh nước biển duy nhất, không biết có nên cởi giày hay không.

Giản Ninh sứt sứt nghiêng đầu nhìn anh, “Anh sao lại vào đây?”

“Tại sao anh không thể vào?” Lý An Thần thầm lẩm bẩm trong lòng: Phụ nữ đúng là trở mặt, một giây trước còn ở trong lòng người ta khóc dở sống dở chết, một giây sau lại lạnh lùng như đối với kẻ thù.

“Không thấy ngoài cửa viết đàn ông và chó không được đi vào sao?”

“Em...” Lý An Thần lắc lắc ngón trỏ, híp mắt nói: “Đã quên là ai đưa em tới đây rồi sao? Qua cầu rút ván, em được lắm!”

Nhan Hoan nhìn hai người tới một câu anh một câu, ôm trán, nói: “Tôi chỉ có một đôi dép lê.” Cô quay người đi tới ghế sofa.

Hai người ở cửa đồng thời nhìn về phía đôi dép lê kiểu nữ màu xanh nước biển, Lý An Thần vội cởi giày da, Giản Ninh tức thì bỏ nhào tới cướp đôi dép lê, đắc ý nhướng mày.

Xem cái tính tình của cô, mắt thì khóc đỏ hoe như thỏ, mũi hồng hồng, xấu chết đi được, Lý An Thần làm ngáo ộp rồi đi nhanh tới nhảy lên sofa, khiến cả người Nhan Hoan cũng lắc lư.

“Thiếu gia, đây là ghế sofa, không phải đệm nhảy.” Nhan Hoan nói.

Lý An Thần nghiêng đầu cười cười, lộ ra tám chiếc răng trắng, nghênh ngang ngồi xếp bằng xuống, cũng không sợ quần Tây đắt tiền bị nhàu.

Giản Ninh đổi dép xong cũng đi tới, ngồi xuống phía bên kia của Nhan Hoan.

Nhan Hoan đứng dậy, khoanh tay nói: “Hai vị, muốn uống chút gì không?”

“Bia.”

Hai người cùng đồng thanh, rồi sau đó quay sang lườm đối phương với vẻ khinh miệt.

Nhan Hoan đi tới tủ lạnh lấy bia, Lý An Thần nhìn Giản Ninh đang nhăn nhó, cười xấu xa nói: “Đừng có đắc ý, cẩn thận anh tuyên truyền chuyện xấu của em ở quê ra ngoài đấy.”

“Anh dám!”

“Có gì mà không dám?”

Giản Ninh giờ tay, “Nếu anh dám nói tôi sẽ cho anh chết.”

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Nhan Hoan một tay cầm mấy lon bia tới, hai người mới chú ý thấy cổ tay cô quần đầy băng gạc.

“Cậu bị thương.” Giản Ninh nhảy dựng lên, vẻ mặt đau lòng, “Chảy máu rồi, là đùa xe nên mới bị sao?”

Bia bị Lý An Thần cầm đi, Nhan Hoan nói: “Không phải.”

Giản Ninh truy hỏi: “Vậy làm sao mà bị?”

“Bôi thuốc chống viêm chưa? Không bị nhiễm trùng chứ?” Lý An Thần quan tâm hỏi.

“Bị trầy chút da thôi, không sao.” Nhan Hoan ngồi xuống ghế, ngón trỏ định móc vào kéo mở lon bia, lại bị Lý An Thần cướp lấy, mở ra.

Giản Ninh vòng tay ôm chặt Nhan Hoan: “Hoan Hoan, cậu tốt với tớ quá, tớ không biết báo đáp cậu thế nào cho phải.”

“Vậy thì lấy thân báo đáp đi.” Nhan Hoan nhấp một hớp bia, thần nhiên nói.

Giản Ninh bật cười, sau đó thật sự cời cúc áo đầu tiên trên bộ đồng phục cảnh sát.

Tay Lý An Thần run lên, bia tràn ra ngoài, vội vàng rút giấy lau tay: “Này, hai người các cô chú ý một chút được không, không thấy bên cạnh còn có đàn ông à!”

Giản Ninh đáp lại anh bằng một ánh mắt hàm ý anh nghĩ nhiều quá rồi, cầm lon bia uống một ngụm, “Có đồ nhắm không?”

Nhan Hoan nhún vai, xua tay. Thực vật duy nhất có thể tìm thấy trong căn nhà là chậu xương rồng cảnh chịu hạn trên ban công.

“Tớ ra ngoài mua một ít, muốn ăn gì.” Giản Ninh đi ra cửa, bị Lý An Thần gọi lại. “Này, để tôi đi cho.”

“Anh ở đó đi.”

“Nửa đêm một cô gái còn chạy ra ngoài làm gì, gặp người xấu thì làm thế nào.” Lý An Thần một tay chống lên khung cửa, xỏ giày.

Giản Ninh ngây người, giọng cũng mềm đi, “Vậy anh đi nhanh rồi về.”

Lý An Thần thấy Giản Ninh đã nhẹ nhàng hơn, bỏ lại một câu, “Biết rồi.” Rồi ra khỏi cửa.

Đã bao lâu rồi không được người khác quan tâm, Giản Ninh ngồi trở lại bên cạnh Nhan Hoan, một tay chống cằm, một tay nghịch lon bia, đáng vẻ u sầu.

Lý An Thần xuống siêu thị dưới lầu mua một ít lạc, mấy túi đồ ăn vặt, sau khi trở về ba người ngồi chụm lại hào hứng chạm cốc, vừa ăn uống vừa trò chuyện tào lao, chẳng mấy chốc đã gần sáng. Giản Ninh say nhất, nghiêng ngả trên ghế sofa, miệng nói lung tung.

Lý An Thần ném một hạt lạc vào miệng, nói: “Nhan Hoan, nói thật tôi rất khâm phục cô, trong lúc nguy cấp có thể tỉnh táo, quyết đoán như vậy, lúc ấy cô đang nghĩ gì?”

“Không được thua.”

Nhan Hoan hớp rượu, hồi tưởng lại giọng nói xuất hiện trong nháy mắt đó: Vì chính mình, nhất thiết không được thua.

Có lẽ, chính là câu nói này, khiến không có khả năng trở thành có khả năng.

Giản Ninh đang ngủ chột vung tay, bật ra một câu trong lúc say, “Anh đi đi, chuyện của tôi không cần anh quan tâm”

“Giúp tôi đưa cô ấy vào giường.” Nhan Hoan kéo cánh tay cô đặt lên vai, Giản Ninh cau mày rên khẽ.

“Đề tôi.” Lý An Thần vòng qua, cúi người bế Giản Ninh lên, đi theo Nhan Hoan vào phòng ngủ, phòng ngủ cũng giống phòng khách, đơn giản, ngoại trừ tủ quần áo thì không có đồ nào dư thừa, Lý An Thần đứng bên cạnh giường chờ Nhan Hoan chuẩn bị chăn đệm. Người trong ngực bắt an vận vẹo, chắc do nóng nên mở miệng thè lưỡi, bàn tay nhỏ bé lại sờ lên khuy áo trước ngực.

Lại muốn cời sao?

“Àm” một tiếng, cảnh tượng nóng bỏng trong ký ức lập tức hiện lên trước mắt, Lý An Thần vội vàng thả Giản Ninh xuống trước khi cô kịp cời cúc áo, hoảng sợ quay người, bỏ lại một câu, “Tôi ra ngoài trước.” Rồi bước nhanh ra cửa.

“Thẩm Cận...” Một cái tên đàn ông thốt ra từ miệng Giản Ninh.

Lý An Thần vừa đi tới cửa khẽ giật mình.

Nhan Hoan đặt đầu Giản Ninh lên gối, nói với Lý An Thần đứng ở cửa: “Anh cũng uống nhiều rượu, không thể lái xe, nếu không chê thì cứ ngủ lại trên ghế sô-pha một đêm”

Lý An Thần nhàn nhạt “ừm” một tiếng, ra khỏi phòng.

Sau khi thu xếp xong cho Giản Ninh, Nhan Hoan lấy một chiếc chăn mỏng trong tủ, đi ra phòng khách. Lý An Thần cuộn mình trên ghế sô-pha, cô nhẹ nhàng đắp chăn lên cho anh, dọn dẹp mấy thứ đồ trên bàn rồi tắt đèn.

Căn phòng chìm vào bóng tối, chậm chạp hồi lâu, ánh trăng mới từ cửa sổ thủy tinh hắt vào. Có thể do rượu chưa ngấm, Lý An Thần nằm trên ghế sô-pha không hề buồn ngủ, mắt mở to nhìn chăm chăm vào đường vân trên ghế da, lòng nặng nề ngổn ngang. Lấy điện thoại ra xem, đã nhanh như vậy rồi. Đêm khuya chắc chắn có người cũng không ngủ được giống anh, ngón cái ấn bàn phím gửi tin nhắn cho người nào đó.

Cô gái bên cạnh say ngủ, Nhan Hoan trần trọc không muốn nhắm mắt, đón ánh trăng, nhớ tới người nào đó. Lúc ở trên đỉnh núi cô đã từng nói, anh và cô, quay trở lại thế giới của mình, từ nay về sau không ai chọc vào ai. Nhưng đêm nay, anh níu cổ áo cô, ra lệnh cho cô không được thua, loại ánh mắt sáng ngời, cương nghị, mang sự tàn nhẫn tuyệt tình đó, khiến tim cô rung động.

Ngoài cửa sổ, vàng trắng lạnh hình lưỡi liềm, lấp lánh vô số ánh sao.

Bầu trời có bao nhiêu vì sao, đêm nay có bao nhiêu người mất ngủ.

Trong chiếc Maserati dưới lầu, người đàn ông nhìn lên song cửa sổ màu đen, thật lâu vẫn không muốn rời đi...

...

Nắng sớm chiếu rọi, chim non riu rít.

Nhan Hoan vừa ra khỏi cổng khu nhà đã trông thấy Reventon của Tiêu Trạch đỗ ở đó, con người đảo qua trần xe màu xám còn vương sương sớm, cúi đầu, khóe môi bất giác cong lên.

Tiêu Trạch từ trên xe bước xuống, hai người mặt đối mặt.

“Cô...”

“Anh...”

Cả hai đồng thời lên tiếng, lại đồng thời im bật, Nhan Hoan nắm chặt ví tiền lẻ, rũ mắt nhìn chiếc đồng hồ màu đen trên cổ tay trái của anh, còn Tiêu Trạch thì nhìn chăm chăm vào cổ tay cô giấu dưới tay áo sơ mi, ánh mắt thâm trầm.

Các bác trai bác gái trong khu đi tập thể dục buổi sáng đem ánh mắt tò mò hướng về phía này, suy đoán quan hệ của hai người, bàn tán về chiếc xe thể thao có hình dạng quái dị.

Nhan Hoan ngược mắt đối diện với gương mặt sáng sủa của anh trong nắng sớm, hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ồ, tôi phải đi mua một ít đồ ăn.” Ngữ điệu Nhan Hoan giống như mời.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vợ chồng son

Nhan Hoan nhếch môi đi đằng trước, Tiêu Trạch cũng đuổi theo sau. Trong khu cư xá, sau khi rẽ ngang rẽ dọc, hai người đi tới một dãy quán bán đồ ăn, mua hai chiếc bánh bao hấp thơm lừng vừa ra lò, ba bát cháo, và một ít dưa góp.

“Hai bánh bao 16 tệ, ba bát cháo 6 tệ, dưa góp 5 tệ, tổng cộng 27 tệ.” Bà chủ cúi đầu tính tiền, dặn dò người phụ việc gói đồ ăn cho khách.

Tiêu Trạch móc ví rút một tờ tiền mệnh giá lớn, chưa kịp giơ ra đã bị Nhan Hoan đẩy về.

Nhan Hoan lấy tiền lẻ trả cho bà chủ, người phụ việc đã đóng gói xong đồ ăn, Tiêu Trạch nhận lấy, theo Nhan Hoan đi ra ngoài.

Bà chủ bận bịu xong mới ngẩng đầu lên nhìn một đôi bóng lưng của hai người trẻ tuổi trong nắng sớm, nói với người phụ việc: “Đôi vợ chồng son này mới chuyển đến à?”

Tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vắn lọt vào tai hai người, Nhan Hoan suýt nữa bị vấp ngã ở cửa, cũng may Tiêu Trạch kịp thời đỡ lấy cô.

“Cẩn thận một chút.”

“Ồ.” Nhan Hoan đỏ mặt, mắt tự nhiên lên tiếng.

Đi tới siêu thị dưới lầu, Nhan Hoan bảo Tiêu Trạch đứng ở cửa chờ một lát, cô một mình vào trong mua hai bộ đồ vệ sinh cá nhân buổi sáng. Bác gái Trương ở siêu thị trong mắt đầy ý cười, di chuyển thân hình đầy đặn, khoác tay Nhan Hoan, “Này, bác bảo này Tiêu Nhan, bạn trai con đẹp trai lắm.”

Nhan Hoan ngược mắt nhìn bóng người cao lớn ở ngoài cửa, vừa vắn chạm vào ánh mắt Tiêu Trạch.

Khóe miệng Tiêu Trạch hơi nhếch lên, lễ phép gật đầu với bác gái Trương.

Bác gái Trương vui vẻ, “Nhìn xem, cậu bé này thật tốt, mặt mũi khôi ngô, dáng người cao lớn, lại còn lễ phép, Tiêu Nhan, chàng trai tốt như vậy con phải giám sát cho chặt, đừng để người khác cướp đi mất.”

“Bác gái, bác hiểu lầm rồi, chúng con không phải loại quan hệ đó.” Nhan Hoan bị bác gái nhiệt tình nói như vậy, cũng ngại không dám chần chừ, vội vàng chọn mấy món đồ rồi ra tính tiền.

Bác gái Trương lấy tiền lẻ trả lại, mỉm cười nói: “Nhìn xem, còn ngược ngược, bác gái là người từng trải, có phải loại quan hệ đó hay không, có cảm giác hay không, bác liếc một cái là nhận ra.”

Nhan Hoan cười đến nỗi mặt cứng đờ, sau khi nhận lại tiền lẻ, tạm biệt bác gái rồi ra khỏi siêu thị.

Nhìn về mặt không được tự nhiên của cô, Tiêu Trạch tò mò hỏi: “Cô với bác gái nói chuyện gì vậy?”

“Bác ấy muốn kén anh làm con rể.”

“À, nếu như con gái bác cũng xinh đẹp như cô, thì tôi sẽ xem xét.”

Ặc!

Nhan Hoan giương mắt nhìn một bên mặt anh tuấn, cúi đầu nói: “Câu nói đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

Nói đùa?

Tiêu Trạch không cho là vậy.

Lúc hai người mở cửa vào nhà, Giản Ninh đầu tóc rối bời đang ngồi trên ghế sofa mắt to trừng mắt nhỏ với Lý An Thần cũng có cùng kiểu tóc, nhìn thấy Tiêu Trạch sau lưng Nhan Hoan, Giản Ninh tò vể kinh ngạc, nghĩ thấy tin tức gì đó không tầm thường.

“Hai người? Hử?”

Một chiếc khăn mặt mới bọc bàn chải đánh răng đập vào mặt Giản Ninh, Lý An Thần cười như điên, ngay sau đó cũng một bộ đồ vệ sinh cá nhân tung tóe đập xuống đầu anh, nụ cười cứng đờ, bàn chải đánh răng lăn xuống, khăn mặt ở trên đầu trông muốn bao nhiêu ngốc thì có bấy nhiêu, lần này đến

phiên Giản Ninh chỉ vào mũi anh cười ha ha.

Nhan Hoan cởi giày vào nhà, cầm lấy chiếc túi trong tay anh, nói với Tiêu Trạch: “Nhà tôi không có dép lê dư thừa.”

Tiêu Trạch cởi giày da, đi theo Nhan Hoan vào phòng bếp, dọc đường ngó vào phòng ngủ của cô. Căn hộ khép kín hơn sáu mươi mét vuông, từ phòng khách đến phòng bếp dọn dẹp vô cùng gọn gàng, không có một thứ đồ dư thừa nào. Không có dép lê kiểu nam, cho thấy rõ ràng chỉ có một người ở, một người rất sạch sẽ, cuộc sống rất ngăn nắp.

Đặt đồ ăn lên mặt bàn, Nhan Hoan rửa tay, lấy bát đũa, Tiêu Trạch đứng ở một bên nhìn cô, từ phòng khách truyền đến tiếng Giản Ninh và Lý An Thần tranh nhau toilet, la hét ầm ĩ, Nhan Hoan nhũn mày có vẻ nhức đầu.

Chiếc túi nhỏ nóng hổi tỏa ra hương thơm hấp dẫn, Nhan Hoan đặt một bát cháo, một đôi đũa và một chiếc thìa trước vị trí của Tiêu Trạch, nói: “Mặc kệ hai người bọn họ, anh ăn trước đi.” Còn cô xoay người lấy một quả táo trong tủ lạnh, đưa lên miệng cắn.

Tiêu Trạch sững sờ, “Cô không ăn sáng à?”

Nhan Hoan lắc đầu, tiếp tục gặm táo.

“Vẫn luôn như vậy sao?”

Nhan Hoan nhai táo, gật đầu.

Tiêu Trạch quay mặt qua chỗ khác, nghĩ thầm, cô gái này bình thường tự chăm sóc bản thân kiểu gì không biết.

“Đừng ăn nữa, đồ lạnh sẽ làm tổn thương dạ dày.” Anh giật lấy quả táo đã bị cô gặm một nửa, đặt lên bàn, kéo cô ngồi xuống ghế, ra lệnh: “Ăn cháo.”

Nhan Hoan chớp chớp mắt nhìn anh, “Tôi không có thói quen ăn sáng, hơn nữa lúc mưa cũng không có phần của tôi.”

Ý cô là, bữa sáng có một phần của anh?

Tiêu Trạch nói: “Tôi đã ăn rồi.”

“Ăn ở đâu?”

“Nhà.”

“Nhà?” Nhan Hoan mỉm cười, “Xe anh tối qua không để vào gara sao?”

“...” Câu hỏi khiến Tiêu Trạch á khẩu không trả lời được, sao có thể không biết xấu hổ nói với cô chuyện tối qua sau khi nhận được tin nhắn của Lý An Thần, anh đã lái xe tới đây.

Nhan Hoan đứng dậy, cầm quả táo bên cạnh: “Ăn đi, nguội sẽ không ngon đâu.”

“Tôi nói rồi, đừng ăn nó.” Tiêu Trạch lại một lần nữa cướp quả táo, cổ tay giơ lên ném một cú chuẩn xác vào sọt rác.

“Này, đây là nhà của tôi.”

“Nếu là nhà tôi, cô đã sớm bị cột vào ghế.” Tiêu Trạch không ngần ngại mở tủ bát lấy một bộ đồ ăn, chia bát cháo thành hai, kéo Nhan Hoan ngồi xuống. “Giờ thì ăn đi.”

“Anh thật là ngang ngược.” Nhan Hoan cầm thìa xúc một thìa cháo đưa lên miệng, lòng ngực được lấp đầy bởi cảm giác ấm áp.

Lý An Thần và Giản Ninh bước vào, mới vừa rồi vẫn còn ầm ĩ giờ lại rất ăn ý cùng im lặng, hai cặp mắt giảo xảo đánh giá hai người, không khí của bữa sáng này cảm giác rất lạ.

Ăn xong, sau khi Giản Ninh dọn dẹp liền bị Lý An Thần cưỡng ép kéo ra ngoài, Nhan Hoan nhìn một đôi oan gia này, nói: “Mang hết đồ dùng của hai người đi.”

“Cái gì?” Lý An Thần hỏi.

“Khăn mặt, bàn chải đánh răng.”

“Ồ.” Lý An Thần làm như bưng bình tĩnh, “Nói vậy, ghế sofa tôi cũng phải chuyển đi rồi.”

Giản Ninh tiếp lời: “Giường tối qua tớ ngủ cũng phải mang đi đúng không?”

“Hai người, biến mất khỏi mắt tôi trong vòng năm giây, một, hai, ba...”

Hai kẻ oan gia đã cắt bước, Nhan Hoan vào phòng thay quần áo chuẩn bị đi làm. Giữa tủ quần áo toàn những áo phông và quần jeans, chiếc áo len màu xanh nước biển trở nên bất mắt lạ thường. Nói thật, sau khi mua chiếc áo này về, Nhan Hoan đã thấy hối hận, hơn chín nghìn tệ, gần một tháng tiền lương, lúc đã hết con giận chỉ muốn tự vả vào miệng mình.

Sợ Tiêu Trạch nhìn thấy vết thương trên cổ tay, Nhan Hoan cầm áo lên lại thả xuống, lấy một chiếc áo phông mặc vào. Thấy cô đi ra, Tiêu Trạch đứng dậy từ ghế sofa, nói: “Tôi đưa cô đi làm.”

“Không cần phiền như vậy, ở đây bắt xe rất tiện.” GTR tối qua đã bị A Hạ lái về xưởng. Nhan Hoan không muốn ngồi Reventon còn có nguyên nhân khác, cô nghe nói, chiếc xe này không chờ những phụ nữ bình thường.

“Tôi đưa cô đi.”

“Không cần phiền.”

“Tôi đã nói tôi đưa cô đi.”

Tiêu Trạch kiên trì khiến Nhan Hoan đành phải thỏa hiệp, dù sao ngồi xe của anh cũng không mất miếng thịt nào.

Khóa cửa, vào thang máy, ra thang máy, một đường trầm mặc.

Tiêu Trạch lịch sự mở cửa xe, Nhan Hoan cúi người ngồi vào, anh lại vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái, xe rời khỏi khu cư xá, chạy nhanh trên những con phố sầm uất. Nhan Hoan ngăn người nhìn chăm chăm vào nhãn hiệu xe được may thủ công tinh xảo, đến lúc tỉnh lại nhìn ra ngoài cửa sổ mới giật mình phát hiện xe không chạy về hướng xưởng sửa chữa.

“Đi đâu?”

Tiêu Trạch quét mắt qua cổ tay cô giấu dưới ống tay áo màu đen, ánh mắt đó khiến Nhan Hoan vô ý thức kéo nhẹ tay áo.

“Đi bệnh viện.”

“...”

Nhan Hoan nghiêng đầu sang chỗ khác, âm thầm phỏng đoán liệu có phải anh biết chuyện cổ tay cô bị thương không. Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị cô phủ nhận, tự đánh trống lảng: Nhan Hoan mảy suy nghĩ nhiều quá, làm như mảy quan trọng lắm không bằng. Người ta đi bệnh viện không phải là để thăm bệnh nhân hay sao, lần trước nữ thư ký kia xuống xe ngay dưới bệnh viện, nhất định chính là như vậy.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Cực kỳ ghét mùi thuốc khử trùng, Nhan Hoan nói: “Tôi ở đây chờ anh.”

“Cô không xuống xe, kiểm tra thế nào được.” Tiêu Trạch tháo dây an toàn, “Muốn tôi mời bác sĩ xuống lâu sao?”

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ anh thực sự đưa cô đến đây khám cổ tay. Nhan Hoan vẫn còn đang lơ mơ thì Tiêu Trạch đã mở cửa xe bên ghế lái phụ, cúi người tháo dây an toàn của cô.

Nhan Hoan bị tư thế mờ ám này làm cho nóng bừng mặt.

Tiêu Trạch kéo cô ra ngoài, nói: “Cổ tay không phải bị trầy da sao?”

Ặc!

Đúng là vì cô.

Nhan Hoan rất cảm động, nhưng nhìn những bác sĩ y tá mặc đồ trắng ra ra vào vào, cô bất giác rụt rụt cổ: “Đúng là chỉ bị trầy một ít da thôi, không cần phải chuyện bé xé ra to như vậy.”

Tiêu Trạch cầm cánh tay trái của cô, kéo tay áo lên, nói: “Đây gọi là không sao?”

Máu thấm ra ngoài băng gạc sớm đã chuyển thành màu nâu đậm, vừa chói mắt, vừa nhói lòng.

“Khi nào về bảo Tiểu Thứ thoa thuốc giúp tôi là được.”

“Chỗ Ken quả đều là những người toàn năng, biết sửa xe lại còn có thể làm thầy thuốc.”

Nghe ra sự châm chọc trong lời nói của anh, Nhan Hoan trề môi hất cằm: “Dù sao tôi cũng không vào.”

“...” Cặp mắt sáng ngời sâu thẳm nhìn cô chăm chăm.

Nhan Hoan nói: “Tôi ghét mùi thuốc khử trùng.” Càng sợ kim tiêm đâm vào người.

“Đó không là lý do.” Tiêu Trạch không muốn tiếp tục lê mê, nắm tay cô đi vào bên trong.

Cổ tay bị trầy một ít da, lại vào ghi số khám ở chuyên khoa ngoại, người khác mà biết được không cười rụng răng mới là lạ. Nhan Hoan cảm thấy Tiêu Trạch thật đúng là chuyện bé xé ra to.

Băng gạc bị vén lên, một chút da mới lên da non cũng bị kéo bật, máu lập tức lại rỉ ra, Nhan Hoan đau quá kêu lên. Vết thương này không đơn giản là rách da, còn có một vết cắt sâu hai xăng-ti-mét, da bên ngoài bị tróc, máu chảy ra, Tiêu Trạch thấy vậy liền cau mày, giống như vết thương đó là ở trên cổ tay anh, vô cùng đau đớn. Nhớ lại tối qua anh còn ra sức nắm chặt cái cổ tay này, anh thầm mắng mình là vô lại.

Trong tin nhắn Lý An Thần nói cổ tay cô bị thương trước khi diễn ra trận đấu, anh đoán nhất định là vì tìm đồng hồ cho anh nên mới bị thương. Vùng núi hiểm trở đó anh đã từng đến, rất nguy hiểm, anh rõ hơn ai hết, thà rằng vết thương đó nằm trên cổ tay anh chứ không phải cổ tay cô.

Tiêu Trạch theo thói quen sờ chiếc đồng hồ trên cổ tay trái, chiếc đồng hồ vốn đã có ý nghĩa không tầm thường, giờ đây đối với anh nó càng trở nên quý giá.

Xử lý xong vết thương, bôi thuốc, lúc hai người ra khỏi bệnh viện đã là buổi trưa, Aken gọi điện tới, nói DK phải người mang chi phiếu năm mươi vạn tới xưởng sửa chữa, còn nói buổi tối mọi người muốn tổ chức tiệc ăn mừng cho Nhan Hoan, bảo cô chiều nay không cần đi làm, cứ ngủ một giấc ngon lành để buổi tối còn đập phá.

Nhan Hoan vui vẻ nhận lời, sau khi cúp điện thoại, gọi bảo Giản Ninh đến chỗ Ken lấy chi phiếu, Giản Ninh nói tối nay sẽ về quê luôn.

Nhan Hoan hỏi: “Hay là tớ về cùng cậu.”

“Không cần, tớ đi một mình được rồi, yên tâm đi. Đúng rồi, tiền tớ sẽ nhanh chóng trả lại cho cậu.”

“Đừng nhắc đến tiền nong, chính cậu phải cẩn thận, bọn cho vay nặng lãi rất khó đối phó.”

“Tớ biết rồi.”

Hai người kết thúc cuộc trò chuyện, Nhan Hoan tựa vào lưng ghế, mặt mày ủ rũ.

Tiêu Trạch nắm tay lái nhìn lướt qua vẻ mặt buồn bực không vui, hỏi: “Quê Giản Ninh ở đâu?”

“Thành phố T.”

“Tập đoàn Thịnh Thế ở thành phố T là công ty của Lý An Thần, ngày mai cậu ta qua đó họp, tôi sẽ nhờ cậu ta để ý.”

Nhan Hoan thoáng cái đã lên tinh thần, ngồi thẳng người, hỏi: “Có thể chứ?”

Tiêu Trạch nhướn mày, “Đương nhiên có thể.”

“Vậy thì cảm ơn anh.” Nhan Hoan cong cong khóe môi, mỉm cười vui vẻ.

Người xưa dùng “nhất tiểu khuynh thành” để hình dung nụ cười của người con gái, hiện giờ Tiêu Trạch chỉ biết nụ cười ngọt ngào tươi đẹp của cô gái trước mắt như được khảm sâu vào lòng anh, khiến cả trái tim anh đắm chìm vào đó, không thể thoát ra được.

“Đèn đỏ, coi chừng.”

Nhan Hoan giật mình hô lên, Tiêu Trạch chợt bừng tỉnh, sau khi tiếng phanh xe chói tai vang lên, xe dừng lại trước vạch kẻ đường chỉ vài milimet.

“Anh đang nghĩ cái gì vậy?” Quán tính khiến cả người Nhan Hoan nghiêng về phía trước rồi lại ngã ra phía sau.

“Cô đoán xem.” Bên khóe môi Tiêu Trạch là nụ cười đầy ẩn ý, đèn tín hiệu đếm ngược còn mấy giây, khởi động xe lại đến quán mì thịt bò lần trước.

Hai bát mì thịt bò, hai lon coca, vài món đồ ăn kèm, lần này anh thanh toán. Sau khi ăn xong, anh đưa cô về nhà, xe từ từ lăn bánh trên những con phố ồn ào náo nhiệt, tiết tấu chậm chạp khiến người ta buồn ngủ, Nhan Hoan dựa vào cửa sổ xe thiếp đi.

Xe chạy tới khu nhà, Tiêu Trạch tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn cô hồi lâu. Không nỡ đánh thức cô dậy, lại lo cô ngủ như thế sẽ khó chịu, anh cởi áo khoác, nghiêng người đắp lên cho cô.

Khi ngủ cô không có vẻ xa cách ngàn dặm, không dễ thân cận như thường ngày, cô ngủ giống như một chú cún con với bộ lông nhưng mềm mại đáng yêu, thực ra ngoài lúc ngủ, lúc giật táo cô cũng giống như cún con, mà tên cũng giống như tên của cún.

Hoan Hoan.

Hoan Hoan!

Anh cũng muốn được giống như Lý An Thần và Giản Ninh, thân mật gọi cô là Hoan Hoan, nhưng anh không dám, cũng như anh không dám dùng tay sờ mái tóc cô khi từng sợi từng sợi vẫn đang gọn gàng, ngay ngắn.

Quá đường đột.

Nhìn chăm chú vào cánh môi mê người, đôi mắt sâu thẳm mơ màng, hôn lên đôi môi xinh xắn đầy đặn đó sẽ có cảm giác như thế nào?

Chỉ cần nghiêng người về phía trước thêm một chút nữa là có thể nếm thử, dù chỉ một cái thật nhẹ thôi cũng tốt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đó, Nhan Hoan bỗng mở mắt, nghiêng đầu, môi chạm phải một thứ gì đó mềm mại và hơi lạnh lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sụt môi

Đầu óc lập tức trống rỗng, đôi mắt mơ màng của Nhan Hoan bỗng chốc trợn to.

Lúc bốn mắt gặp nhau, bốn đồng tử đen nhánh đều bắt gặp ánh sáng phản chiếu.

Cô, cô, lại có thể hôn anh ta.

Nhan Hoan toàn thân choáng váng.

Tiêu Trạch nhanh chóng có phản ứng, rời khỏi cánh môi mềm mại, vội vàng lùi sang một bên, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tay nắm lại đưa lên miệng khẽ ho một tiếng.

Bầu không khí trở nên rất ngượng ngùng, Nhan Hoan đỏ mặt, mở cửa xe, “Tôi đi đây.”

Đưa mắt trở lại nhìn gương mặt đỏ như quả táo ngoài cửa sổ, Tiêu Trạch làm ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, mở miệng: “Sáu giờ tối tôi qua đón cô.”

“Không cần phiền anh, tôi tự đi được.”

“Tôi đã nói trong khoảng thời gian tay cô bị thương, tôi sẽ làm tài xế cho cô.”

Ngang ngược!

Thả áo khoác xuống ghế, Nhan Hoan không muốn nán lại nữa, nói khẽ: “Cảm ơn.” Rồi quay người lên lầu.

Nhan Hoan không vào thang máy mà chạy một mạch lên tầng năm, tựa vào cửa thờ phỉ phò. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng tim đập trở nên vô cùng rõ ràng. “Thích, thích, thích...” Một tiếng lại một tiếng chấn động tâm tư.

Hình ảnh bốn cánh môi tiếp xúc hiện lên trong đầu, Nhan Hoan nhớ rõ ánh mắt Tiêu Trạch nhìn cô, đó cũng là sự kinh ngạc. Có lẽ, đây chỉ là hiểu lầm, anh ta khoác áo lên cho cô, đúng lúc cô tỉnh, nghiêng đầu không cẩn thận chạm vào nhau. Đúng, chính là như thế. Anh ta đã có bạn gái rồi, lần trước đưa anh ta về nhà không phải đã nhìn thấy rồi sao. Nhan Hoan, ngàn vạn lần không được làm kẻ thứ ba, làm kẻ thứ ba là đáng hổ thẹn.

Nhan Hoan tự căn dặn chính mình không được phạm sai lầm, kéo lê thân thể mệt mỏi đi vào phòng ngủ.

...

Lãnh Thị quốc tế, văn phòng Tổng giám đốc.

“Lãnh tổng, đã tra được tư liệu về Nhan tiểu thư, cô ấy nhập cảnh vào ngày mừng năm tháng trước, trước đó vẫn sinh sống ở London.” Triển Dương giao tư liệu cho Lãnh Ngự Thần.

Người tìm kiếm mười năm cuối cùng đã xuất hiện trước mắt, tâm trạng kích động mãi vẫn chưa thể hồi phục, cái tên đã biết bao lần nghiền ngẫm nhớ nhưng trong lòng, Lãnh Ngự Thần nhìn người trong tấm ảnh, khóe môi hơi nhếch lên lộ ra nụ cười khổ, “Đến cả họ cũng sửa lại, rốt cuộc bọn họ đã làm tổn thương em sâu cỡ nào.”

Một chữ cũng không bỏ sót, vài tờ giấy ít ỏi đến đáng thương bị lật đi lật lại, trên đó toàn bộ là tình hình của Nhan Hoan sau khi đến thành phố C, chi tiết đến mức chuyện cô thắng Reventon của Tiêu Trạch cũng được ghi lại, nhưng chuyện trước kia của cô lại không được nhắc đến một chữ. “Tôi muốn biết chuyện của cô ấy hồi ở Anh.”

Khuôn mặt Triển Dương lộ vẻ khó xử, “Đã dùng rất nhiều cách nhưng vẫn không thể nào tra được những chuyện trước kia ở Anh, tôi nghĩ sau lưng cô ấy nhất định có người thân phận không tầm thường giúp cô ấy che giấu.”

Ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn có tiết tấu, Lãnh Ngự Thần căn dặn: “Vậy hãy thăm dò Tiêu Trạch.”

“Lãnh tổng, Tiêu tổng cũng không có động thái gì đối với Nhan tiểu thư.”

Ánh mắt Lãnh Ngự Thần lạnh giá, khiến Triển Dương phát run trong lòng, vội vàng đổi giọng: “Lãnh tổng yên tâm, việc này nhất định tôi sẽ làm tốt.”

“Không còn việc gì nữa thì ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Sau khi Triển Dương đi rồi, Lãnh Ngự Thần ngả người trên ghế da. Về Tiêu Trạch, anh là người rõ nhất, bình thường cậu ta là kiểu người bất cần, không dàng hoàng tập trung vào công việc, nhưng một khi đã chăm chú thì vô cùng cố chấp, thái độ đối với Nhan Hoan ở Bình Sơn đã nói lên tất cả.

Anh còn chưa ra tay thì đã có thêm một tình địch, Lãnh Ngự Thần mỉm cười tự giễu.

“Cốc cốc cốc cốc.” Sau tiếng gõ cửa dồn dập, Tổng thanh tra thị trường nước ngoài Cao Bồi đi vào với vẻ mặt lo lắng, nói: “Tổng giám đốc, lô hàng điện tử xuất đi châu Âu của chúng ta bị điều tra ra có vấn đề, ngoài ra theo tin tức vừa mới nhận được, vụ làm ăn ở Singapore cũng bị người khác giành mất.”

Sau đó Triển Dương vào báo cáo, “Tổng giám đốc, vừa nhận được thông tin có kẻ đang nhòm ngó miếng đất ở thành Đông.”

Lãnh Ngự Thần vẫn mang dáng vẻ núi Thái Sơn có sụp đổ thì mặt vẫn không đổi sắc, thoải mái ngả người trên ghế, chậm rãi mở miệng, “Là công ty nào tranh đoạt vụ làm ăn của chúng ta?”

“Bắc Bang.”

“Hoa Thần.”

“Bắc Bang ở Singapore, vốn là của Hoa Thần.” Lãnh Ngự Thần sờ cằm, ánh mắt sắc bén lóe lên một tia sáng, phản phó: “Trước tiên giải quyết việc lô hàng điện tử, mảnh đất ở thành Đông, bảo Mỹ Huệ đi liên hệ trước, trọng điểm là hai công ty kia, điều tra quan hệ giữa bọn họ.”

Trên thương trường, chuyện xấu đồng loạt xảy ra đối với một công ty, chỉ có thể nói lên một vấn đề, có người ác ý phá hoại.

“Vâng, tổng giám đốc.”

Hai người hấp tấp rời đi, căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng, Lãnh Ngự Thần xoay xoay cổ tay, có dự cảm lần này sẽ phải đánh một trận ác liệt.

...

Tâm tình Tiêu Trạch đang vô cùng tốt, chiếc xe thể thao phóng như bay về chỗ ở của Bạch Diệc Phong.

Cửa khép hờ, trong phòng ngủ truyền tới âm thanh khiến người nghe nóng mặt, quần áo đàn ông phụ nữ rơi là tả trên lối đi. Tiêu Trạch đá văng áo ngực phụ nữ viên ren ở dưới chân, đi tới cạnh sô-pha, cúi người, cầm điện thoại trên mặt bàn trực tiếp tắt máy, tháo pin, giấu vào trong túi áo, lúc đi ra cửa còn có tình gây tiếng động lớn. Tiếng vang lớn khiến cô gái trong phòng ngủ giật mình xiết chặt thân thể, làm hại Bạch Diệc Phong suýt nữa tước vũ khí đầu hàng.

Lúc Bạch Diệc Phong gọi điện tới, Tiêu Trạch đã về đến Bình Hồ Động. Ngôi nhà nhỏ cách xa khu nhà giàu này ngoài anh ra chỉ có mình Amy biết.

Tiêu Trạch từ chối nhận cuộc gọi, vừa dùng một chiếc điện thoại khác nói chuyện với Bạch Diệc Phong, vừa mở danh sách hình ảnh trong máy kia thường thức ảnh chụp của Nhan Hoan. Bạch Diệc Phong nói tiếng hơi hỗn hển đứt quãng, chất vấn: “Cầm đồ của nhà người khác, cũng chẳng nói tiếng nào, thế mà coi được à!”

“Tôi thấy cậu đang bận rộn như thế, không thể không biết xấu hổ mà đi vào quấy rầy.” Trong điện thoại ngoài Nhan Hoan còn có ảnh chụp của phụ nữ khác, một bức ảnh hở hang khiến Tiêu Trạch cau mày: “Càng ngày khẩu vị càng nặng.”

“Ha ha...” Đầu bên kia vọng tới tiếng cười thô bi của Bạch Diệc Phong, “Nói xem, máy này tốt, độ nét khỏi bàn cãi, đến lông tơ cũng chụp được vô cùng rõ.”

“Có thể buồn nôn thêm chút nữa không?” Tiêu Trạch không hề do dự ấn phím xóa. “Cúp đây.”

“Đừng quên, cậu còn thiếu tôi chín vạn tám...”

Chín vạn tám, đợi đấy!

Sau âm thanh ngắt máy, bên tai trở nên thanh tịnh.

Tiêu Trạch ấn mở video, ca khúc “Trời cao biển rộng” của Beyond vang lên, anh bắt chéo hai chân, ngả người tựa vào ghế sofa, nhắm mắt lắng nghe tiếng ca rung động lòng người.

Hôm nay tôi, ngắm nhìn gió tuyết thổi qua trong đêm lạnh lẽo, mang theo trái tim ngùi lạnh hướng về phương xa, đuổi theo trong mưa gió, trong sương mù không nhìn rõ hình bóng, trời cao biển rộng, em và tôi rồi sẽ đổi thay...

Lý tưởng vẫn một mực theo đuổi, phải chăng đã vì những người, những việc xung quanh mà đổi thay. Sự đổi thay này là điều mà bản thân mong đợi? Là thứ bản thân có thể không chế được hay sao?

Khát vọng ban đầu cách mình càng ngày càng xa, phải chăng cuộc sống mất đi mục tiêu, trở nên rối tinh rối mù.

Ngón cái vuốt ve người trên màn hình, Tiêu Trạch tự nhủ: “Nhan Hoan, lý tưởng của em là gì?”

Bóng hình mảnh mẽ rần rờ đứng dậy thong thả bước tới giá vẽ trước cửa sổ, tay phải cầm bút lưu lại vết tích đẹp đẽ trên trang giấy trắng như tuyết...

...

Bóng dáng màu xanh nước biển bước ra từ trong khu nhà khiến hai mắt Tiêu Trạch tỏa sáng, tầm mắt đảo một vòng quanh dáng hình diễm lệ, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào chiếc áo len.

Áo len thông thường, nhìn thiết kế có vẻ đơn giản, nhưng thật ra chứa đầy dụng ý, cổ áo khoét sâu để lộ xương quai xanh tinh tế, qua một mảng áo thiết kế kiểu những lỗ thủng nhỏ có thể mơ hồ nhìn thấy làn da màu lúa mạch mịn màng, nhẹ nhàng dao động theo hô hấp của cô, xung quanh cô tỏa ra một mùi hương mê hoặc quyến rũ.

Trong mắt Tiêu Trạch, màu sắc gọi cảm nhất, mê người nhất chính là màu lúa mạch.

Nhan Hoan bị nhìn nên hơi chột dạ, bất giác kéo nhẹ vạt áo, hỏi: “Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó, khó coi lắm à?”

“Rất đẹp.” Tiêu Trạch thu hồi ánh mắt vẫn đang lưu luyến nơi xương quai xanh mê người, khởi động xe, nói: “Tôi đang nghĩ, chiếc áo này do ai thiết kế?”

Nhan Hoan kéo nhẹ cổ áo, liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nói: “Nếu anh gặp một người đẹp lai Trung Anh ngồi trong một quán cà phê lộ thiên bên bờ sông Thames, chỉ uống một ly cà phê cho tới tận trưa, tay trái cầm bút không ngừng phác thảo tô tô vẽ vẽ trên tờ giấy nháp, gương mặt trầm tư nhũn nhủn, vậy thì nhất định phải tới chào hỏi, bởi vì cô ấy chính là người thiết kế chiếc áo này, Sunsan An.”

Cầm bút vẽ trong tay, nghệ sĩ?

Tiêu Trạch cong cong khóe miệng, nói, “Hắn là một người đẹp vừa gọi cảm vừa cảm tính.” Anh nghiêng đầu liếc cô một cái, “Hai người quen nhau?”

“Có chút giao tình.” Không hiểu sao tâm trạng bỗng xấu đi, Nhan Hoan ngả người tựa lưng vào thành ghế, dựa vào cửa sổ xe, nhìn anh nói: “Thế nào, có nhận xét gì về cô ấy?”

“...”

“Đàn ông như anh là mẫu người mà cô ấy thích.” Nhan Hoan ngồi thẳng người, ánh mắt lại một lần nữa liếc ra ngoài cửa sổ.

“Tôi là mẫu người như thế nào?”

“Cao, đẹp trai, giàu.”

“Những lời này từ miệng cô nói ra trở thành có nghĩa xấu.”

“Đây là những lời khen thích hợp nhất mà tôi có thể nghĩ ra để lấy lòng kiểu người như các anh.”

“Kiểu người như chúng tôi là người như thế nào?”

“Thế hệ thứ hai nhà giàu mới nổi, thích chơi xe chơi gái.”

Tiếng cười trầm thấp êm ái phát ra từ lồng ngực, Tiêu Trạch nói: “Cô nói không sai, tôi đích thực là điển hình của thế hệ thứ hai nhà giàu mới nổi. Có điều...” Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt kiên định, “Tôi chỉ chơi xe, không chơi gái.”

Chương 22: Lý tưởng

Tiêu Trạch nói: “Cô nói không sai, tôi đích thực là điển hình của thể hệ thứ hai nhà giàu mới nổi. Có điều...” Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt kiên định, “Tôi chỉ chơi xe, không chơi gái.”

Nhan Hoan quay đầu đi không nói gì, ánh mắt trông theo bóng hình của những đôi tình nhân trẻ đang dựa vào nhau cứ dần vụt qua cửa sổ, đột nhiên nhớ Diêu Bội Bội đã từng nói một câu: Đàn ông chẳng có ai tốt đẹp.

...

Aken đã đến quán rượu từ sớm, cả đám người ngồi quanh bàn chờ Nhan Hoan. Trông thấy Tiêu Trạch đi vào, đoàn người cũng không hề ngạc nhiên, vui vẻ nhường chỗ để hai người ngồi cạnh nhau, ai có mắt đều nhìn ra được Tiêu Trạch có ý với Nhan Hoan, chỉ có bản thân nhân vật nữ chính không nhận ra, chẳng biết là giả vờ ngốc hay là ngốc thật.

Tất cả mọi người trong xưởng sửa chữa vừa giống như bạn bè lại vừa giống như người thân, khiến Nhan Hoan cảm thấy rất ám áp, cũng chẳng che giấu tư lượng của mình, cô liên tục mời rượu mọi người, có thể uống bao nhiêu là uống bấy nhiêu, hào sảng như một đấng nam nhi.

Rượu đế bốn mươi lăm độ cứ một ly lại một ly trôi qua cổ họng, đốt cháy dạ dày, nhìn đôi mày Tiêu Trạch đang nhíu lại, Aken cố ý bùng chén rượu lên, nói: “Em gái, tôi qua em khiến tất cả mọi người phải kinh hoàng, lúc xông lên khán đài suýt chút nữa đã dọa bọn họ tim nhảy cả ra ngoài, tuyệt vời, nếu anh mà trẻ hơn mười tuổi không thể không theo đuổi em.”

Nhan Hoan giờ chén rượu mím môi cười, Tiểu Thứ nói thêm vào, “Anh Ken uống say rồi, không sợ chị dâu nghe được không cho anh vào nhà sao?”

“Thằng nhóc này, biến.” Aken chỉ tay vào mặt cậu ta, chạm cốc với Nhan Hoan, “Em gái, anh lại mời em một chén.”

Chén rượu của Nhan Hoan vừa kê lên môi, cổ tay bỗng bị ai đó bóp chặt, cô khó hiểu nhìn sang Tiêu Trạch. Tiêu Trạch nói với Ken, “Anh Ken, chén này em cạn thay cô ấy.”

Tiêu Trạch hào sảng ngửa đầu cạn sạch, sau khi mọi người trầm trồ tán thưởng, Tiểu Thứ bắt đầu ồn ào, “Trạch thiếu, tại sao lại uống rượu thay chị Hoan! Có phải chị ấy không uống được đâu.”

“Chẳng biết gì cả, Trạch thiếu người ta đây là thương xót chị của cậu, sợ cô ấy uống nhiều khó chịu.” Mã Khải đứng dậy, cầm chai rượu rót đầy cho Tiêu Trạch, “Đàn ông biết xót nàng dâu đều là đàn ông tốt, nào nào, mọi người cùng nâng chén xót cho nàng dâu của Trạch thiếu.”

Hai chữ nàng dâu khiến ý cười bên môi Tiêu Trạch càng đậm, còn Nhan Hoan lại bị sặc, mặt 囧, ra sức dấm ngực.

Đám đàn ông uống mặt đỏ đến tận mang tai đồng loạt đứng dậy, tất cả cùng giơ cao chén rượu, Mã Khải nhìn Nhan Hoan vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nói: “Cô nàng dâu kia, còn làm gì vậy, không thấy mọi người đều đang chờ sao!”

Nghe lời này, Nhan Hoan càng sặc ghê hơn, cúi đầu che miệng ho khan, Tiêu Trạch đặt chén rượu xuống, vỗ lưng cho cô, quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

Mã Khải chỉ vào hai người, nói: “Nhìn đi, nhìn đi, nàng dâu của ai người đó xót!”

Mọi người đều cười rộ lên.

Nhan Hoan trừng mắt lườm anh ta một cái.

Tiểu Thứ như một cô gái dán thân hình lực lưỡng của mình lên người A Hạ gầy yếu, giả giọng ôn ền nói: “Anh A Hạ, người ta cũng bị sặc, thật là khó chịu, khó chịu quá đi!”

A Hạ bắt chước bộ dạng của Tiêu Trạch, vỗ nhẹ tám lưng chắc nịch của cậu ta, “Đừng sợ, để anh vỗ giúp em.”

Nhan Hoan nhận ly nước trái cây Tiêu Trạch đưa tới uống một ngụm mới dịu lại, quát tháo hai tên nhóc đáng ghét kia, “Này, hai người các cậu có thể ở đó mà buồn nôn thêm chút nữa được không.” Cô bực tức, mặt đỏ bừng, nhìn Tiêu Trạch đang cười vui vẻ, “Tại sao anh chẳng giải thích gì cả thế?”

“Giải thích cái gì?” Tiêu Trạch tươi cười hơn hở, bộ dáng như đang xem kịch vui không liên quan tới mình, chợt thấy Nhan Hoan nhíu mày, anh vội đặt mạnh chén rượu xuống bàn, nghiêm mặt nhìn đám người đang cười ngang cười ngửa, “Nói lung tung một câu nữa thử xem.”

Mã Khải cười thờ không ra hơi, “Em gái, không cần giải thích gì hết, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là bịa chuyện.” Anh ta cười khà khà xấu xa, “Ồ đây ai cũng biết, hai người là quan hệ nam nữ trong sáng.”

“Này, anh...” Nhan Hoan giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Tiêu Trạch kéo tay cô, “Đùa vui thôi mà, đừng cho là thật.”

Nhan Hoan nhìn gương mặt anh vì hơi cồn mà đỏ lựng, ánh mắt lại rất sáng, đánh hăm hực ngồi xuống.

Cô ra sức giải thích, trái lại càng tỏ càng đen. Anh lại coi đó là vui đùa, cho nên không để ý.

Được rồi, tùy họ thích nói gì thì nói, trọc giả tự trọc thanh giả tự thanh [1]. Nhan Hoan tự rót đầy rượu cho mình, một hơi cạn sạch.

[1] Nghĩa là: người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng, còn người xấu xa thì cho dù có lập liêm thể nào rồi cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Ăn uống xong, một đoàn người chuyển sang chiến đấu ở chiến trường KTV [2], thuê một phòng lớn, uống rượu oản tù tì ca hát, chơi vô cùng vui vẻ. Nhan Hoan lại bị bắt phải uống không ít rượu, Tiêu Trạch thâm hại hơn, chần rượu cho cô trái lại còn bị chuốc thêm, ngồi ngả nghiêng trên ghế sofa nhìn chăm chăm cô gái đang cầm mic, hai mắt sáng ngời rạng rỡ.

[2] Karaoke.

Một bài hát “Trời cao biển rộng” bật đi bật lại suốt cả buổi chiều, nhưng không hề thấy chán, ngược lại càng nghe càng thích, càng nghe càng lún sâu vào trong đó.

Tư thế cầm mic của cô, đôi mày nhíu lại, mắt nhắm nghiền như đang thổ lộ tâm tình, giọng ca và dáng người đều khiến người ta mê muội. Chỉ có loại người đuổi theo lý tưởng đến cạn kiệt tâm lực mới có thể lĩnh hội sâu sắc hàm nghĩa của bài hát này. Điện thoại đời mới chín vạn tám, 2400 vạn pixel, loại bỏ vỡ hình, cũng không thể nào bằng được hiệu quả hình ảnh và âm thanh chân thật tại hiện trường.

Không biết ai ném một cái mic tới bên cạnh anh, Tiêu Trạch hơi trầm ngâm, miễn cưỡng đứng dậy, lão đảo đi tới sau lưng Nhan Hoan. Nhan Hoan hoàn toàn đắm chìm trong giai điệu không hề nhận ra anh đang đi tới, cho đến khi một giọng nam từ tính dễ nghe hòa vào.

“Hôm nay tôi, ngắm nhìn gió tuyết thổi qua trong đêm lạnh lẽo...”

Nhan Hoan lặng thinh, quay đầu, không thể tin được nhìn Tiêu Trạch. Tiêu Trạch rất tự nhiên khoác tay lên vai cô, cầm mic, cao giọng, mặc sức thổ lộ.

“Thứ lỗi cho tôi đã không thể từ bỏ tình yêu tự do suốt cuộc đời này, vẫn sợ rằng sẽ có một ngày vấp ngã, nhưng bất cứ ai cũng có thể từ bỏ lý tưởng, dù rằng sẽ có một ngày chỉ còn em và tôi...”

Tiêu Trạch càng hát càng cảm thấy xấu hổ, cảm giác mình không bằng một phần vạn Huỳnh Gia Câu [3], năm đó, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy của giới âm nhạc Hồng Kông, Huỳnh Gia Câu dựa vào lý tưởng mà phấn đấu, còn anh, chỉ vì bị Tiêu Kiến Đông sửa lại chuyên ngành trong đơn đăng ký dự thi đại học mà từ đó về sau chán chường, sa ngã.

[3] Trưởng ban nhạc Beyond, người sáng tác bài “Trời cao biển rộng”.

Nghĩ tới chuyện ngày trước, trông mắt bắt giặc đỏ hoe.

Nhưng trong mắt Nhan Hoan, đó lại là do chất cồn gây ra.

Nhạc dạo qua đi, màu sắc ca từ trên màn hình tinh thể lỏng được bồi đậm, Tiêu Trạch không hát, chỉ nhìn Nhan Hoan. Nhan Hoan vô thức nắm chặt mic, siết chặt vào vết sẹo nơi lòng bàn tay, cố gắng đuổi kịp tiết tấu, “Vẫn tự do tự tại” Tiêu Trạch tiếp lời, “Mãi hát vang lời ca.”

“Đi khắp muôn nơi...”

Hòa âm hát đối hoàn hảo, ánh mắt qua lại nhìn nhau, chỉ có họ mới biết được, đã từng từ bỏ những gì.

Nghệ sĩ vĩ cầm.

Họa sĩ.

Hiện thực tàn khốc giam cầm lý tưởng tươi đẹp khi nó chỉ vừa hé nụ, những năm tháng tuổi thanh xuân theo đuổi lý tưởng sớm đã trôi qua một cách vô ích, cái còn lại chỉ là một mộng cảnh không trọn vẹn.

Những ca từ cuối cùng được nhẹ nhàng hát lên, tình thâm, ý trọng.

Bài hát về lý tưởng trong mắt đám đàn ông của xưởng sửa chữa hoàn toàn biến thành một bản tình ca, lão đại Aken hét lớn, “Nào, tiếp tục.” Đưa cho Tiêu Trạch và Nhan Hoan mỗi người một cốc bia, chạm, Tiêu Trạch nâng cốc tu “ưng ực” hết hai phần ba, chiếc cốc nặng nề nện xuống mặt bàn thủy tinh, bọt bia lập tức tràn cả ra ngoài.

Ca hát, rượu bia, lúc tan cuộc đã là nửa đêm, Aken đã sớm say bất tỉnh nhân sự, đám Mã Khải cũng loạng choạng không nhìn rõ phương hướng, Nhan Hoan cũng uống quá nhiều, bị Tiêu Trạch nửa ôm nửa kéo lôi đi.

Với tư cách người đàn ông duy nhất được xem như còn tỉnh táo, sau khi lần lượt tiễn mọi người về, Tiêu Trạch đỡ Nhan Hoan đứng bên đường chờ xe.

Gió ban đêm mát lạnh thổi qua khiến Nhan Hoan khẽ rùng mình, Tiêu Trạch cời áo khoác trùm lên người cô.

Trời tối đen, xe thì ít, chờ mãi không gặp được chiếc xe trống nào, Tiêu Trạch vốn định gọi cho Amy, nhưng xem thời gian đã muộn quá rồi, không nên quấy rầy. Nhan Hoan bị hơi rượu xộc lên não, mí mắt nặng trĩu nhắm nghiền, đeo bám vào người anh.

Lại một cơn gió lạnh thổi tới, Tiêu Trạch tỉnh táo lên không ít.

“Có đi được không?” Anh lay lay cô.

Nhan Hoan lắc đầu.

“Nhà tôi cách đây không xa, dám đi không?”

Nhan Hoan trợn mắt, chớp chớp, đầu lắc như trống bỏi, mắt hoa mây choáng nhìn Tiêu Trạch.

Hai tay nâng mặt cô, trán chạm vào đầu cô, Tiêu Trạch nhện xuống nổi xúc động muốn hôn môi cô, nói: “Bây giờ đưa cô tới nhà tôi.”

Anh kéo cánh tay cô, gạt người, Nhan Hoan kháng cự, một giây sau người đã nằm trên lưng anh.

“Thả, tôi xuống, tôi không cần đến nhà anh.”

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô.”

Lời nói dường như mang theo ý cam đoan, Nhan Hoan tin rằng anh sẽ không có hành động gì quá đáng, bèn thôi giãy giụa, an tâm ghé vào trên lưng anh.

Lưng của anh rất ấm áp, rất rộng lớn, Nhan Hoan nhớ khi còn bé cô cũng thường được cha cõng trên lưng, hồi đó, cô còn nhỏ, được nâng niu trong lòng bàn tay, ai cũng hâm mộ cô công chúa nhỏ hồn nhiên đáng yêu, vô lo vô nghĩ. Cuộc sống hạnh phúc đó tiếp diễn cho đến khi cô mười hai tuổi, sau mười hai tuổi, người được gọi là cha đó không biết đã cõng con nhà ai trên lưng. Nghĩ lại những điều này lòng cảm thấy chua xót, sực sực mũi nhắm mắt lại, đêm nay cô hơi đa sầu đa cảm.

Rượu vẫn chưa tan hẳn, chân mỏi muốn nhũn ra nhưng Tiêu Trạch vẫn bước đi vô cùng cân trọng trong đêm tối, rẽ vào một con hẻm nhỏ chính là Bình Hồ Động, căn cứ bí mật của anh.

Lúc lần được lên giường, Nhan Hoan đã ngủ say như lợn chết, Tiêu Trạch ngồi bên giường lau mồ hôi trên gương mặt, nghiêng đầu nhìn cô chăm chú. Gương mặt say rượu đỏ như quả táo, chiếc áo len xộc xệch cổ áo trễ xuống quá nửa, một bên vai phải nhẵn mịn lộ ra ngoài không khí, mê hoặc ánh mắt anh.

Có lẽ do ánh sáng đèn bàn quá chói mắt, cô nâng tay phải gác lên trán, một vết sẹo sáng màu kéo dài từ gan bàn tay tới tận cổ tay hiện ra rõ ràng trước mắt Tiêu Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giường của anh

Nửa tiếng đi nhà vệ sinh ba lần, lúc này Triển Dương đang đi tới đi lui trong phòng thư ký. Thư ký Ada khó chịu hỏi thăm: “Trợ lý Triển, không có chuyện gì chứ?”

Triển Dương nín nhịn cả buổi mới đáp một câu, “Không có gì.”

Không có gì mới là lạ! Mặc kệ, đằng nào cũng là chết, chết sớm đầu thai sớm, Triển Dương quyết định, đi nhanh tới trước văn phòng Tổng giám đốc, hít một hơi thật sâu, gõ cửa nhẹ hai cái mới đi vào.

Trong văn phòng rộng rãi sáng sủa, Lãnh Ngự Thần đang ngồi trước bàn làm việc phê duyệt văn bản tài liệu, không ngẩng đầu lên, hỏi: “Nguồn gốc hai công ty kia điều tra thế nào rồi?”

“Đã điều tra xong rồi ạ, Hoa Thần và Bắc Bang là công ty con thuộc công ty khổng lồ cổ phần Á Mỹ ở Singapore, thú vị là công ty khổng lồ cổ phần Á Mỹ vốn là chi nhánh của tập đoàn Mạch Kha, năm năm trước đã tách ra tự lập.”

Lãnh Ngự Thần ngừng bút, bắt đầu ngẫm nghĩ.

Triển Dương nói tiếp: “Việc này có thể liên quan tới Pierce không, chuyện hợp tác dù có muốn hay không thì trước tiên vẫn phải hoãn lại.”

“Dự án hợp tác chuẩn bị lâu như vậy không thể vì thế mà gặp trở ngại, việc này cũng không nói chắc là do Pierce gây ra.” Tiếng bút vang lên sần sật để lại trên giấy chữ ký mạnh mẽ. Chữ của Lãnh Ngự Thần rất cứng rắn, cũng giống như con người anh, tự tin, kiên cường, quả quyết.

“Nhưng, ông chủ, lúc trước công ty khổng lồ cổ phần Á Mỹ là tập đoàn Mạch Kha, cũng là công ty kiếm lợi nhuận nhiều nhất châu Á, sau vài năm âm thầm tách khỏi chủ thể mới rơi tay với chúng ta, chuyện này có phần hơi khó hiểu.”

“Thực lực của Pierce không cần tôi nói cậu cũng biết, nếu hẳn thực sự có ý đồ đối phó với Lãnh Thị, tuyệt đối sẽ không quanh co lòng vòng như vậy. Lại nói, sự suy sụp của chúng ta thì có lợi ích gì với hẳn, đừng quên chúng ta là đại lý phân phối tốt nhất ở khu vực châu Á đối với các sản phẩm sau khai thác mỏ của hẳn.”

Nghe ông chủ nói xong, tảng đá lớn trong lòng Triển Dương mới được thả xuống, nhưng vẫn chưa dám thư giãn. “Hắn vô tình không có nghĩa là hẳn không biết rõ tình hình.”

Lãnh Ngự Thần ngược mắt, khóe môi nhếch lên, “Lời này nói trúng điểm quan trọng, không phải ai cũng có thể khiến Pierce vô điều kiện quyên một công ty có lợi nhuận hàng tỷ mỗi năm, tiếp theo nên làm thế nào không cần tôi phải nói chứ?”

“Hiểu rồi ạ.”

“Còn việc gì không?”

“Mảnh đất ở thành Đông, bên thành phố có ý để thời gian cạnh tranh nhằm nâng giá cao lên một chút.”

“Bọn họ đương nhiên hy vọng yết giá càng cao càng tốt.” Lãnh Ngự Thần đóng nắp bút máy, nói: “Vốn của Lãnh Thị chỉ dùng vào những việc cần thiết nhất, chuyện có thể dùng đầu óc để giải quyết thì đừng dùng tiền, đừng quên Hoa Thần làm giàu dựa vào cái gì, sức ảnh hưởng của dư luận không cần tôi nói chắc cậu cũng hiểu.”

Triển Dương cười: “Ông chủ, thật hiếm.”

“Hiếm ư?” Lãnh Ngự Thần không cho là vậy.

Thương trường như chiến trường, ngày ngày trôi qua không phải mưa bom bão đạn thì cũng là anh lừa tôi gạt, những kẻ đã có chỗ đứng ai dám nói mình trong sạch.

“Ha ha.” Triển Dương gượng cười hai tiếng, nghĩ đến câu nói kìm nén trong lòng, cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Còn việc gì?” Lãnh Ngự Thần hỏi.

“Ông chủ, ừm, tôi qua, Nhan tiểu thư và Tiêu tổng...” Triển Dương nhìn Lãnh Ngự Thần hơi biến sắc mặt, cắn răng quyết đoán nói: “Hai người qua đêm cùng một chỗ.” Phù! Trong lòng thờ dài một tiếng, cuối cùng cũng nói ra rồi.

“Không phải bảo cậu trông chừng cậu ta sao?” Lãnh Ngự Thần nghiêng răng nói lớn.

Triển Dương run bắn người giải thích: “Tổng giám đốc nói trông chừng Tiêu Trạch, chưa nói là không để hai người họ đi với nhau, có lẽ sự việc không phải như anh tưởng tượng, tôi cảm thấy Nhan tiểu thư không phải loại người tùy tiện.”

“Vậy Tiêu Trạch đang ở đâu?”

Nghĩ tới hai người qua đêm cùng nhau, lòng Lãnh Ngự Thần như bị lửa thiêu đốt, vừa bỏng rát, vừa đau đớn. Lòng bàn tay phát ra tiếng vang nặng nề, chiếc bút máy có giá hơn một vạn bị bẻ gãy, mực nước màu đen nhỏ xuống trang giấy trắng như tuyết, so với máu nhìn còn ghê rợn hơn khiến Triển Dương lạnh gáy kinh hãi.

“Liên hệ với Tiêu Kiến Đông, nói vụ làm ăn với Pierce Lãnh Thị đồng ý hợp tác với ông ấy.”

Triển Dương hoảng sợ kêu lên: “Lãnh tổng, đó là dự án của mình chúng ta, tròn khuyết chúng ta chịu cả, không gian lợi nhuận rất lớn, vô duyên vô cớ sao lại phải chia cho ông ta một chén canh?”

“Để ông ấy phái Tiêu Trạch đi Anh Quốc làm việc với Pierce.” Lãnh Ngự Thần nói.

Mỗi ngày có một đồng công việc cần anh xử lý, hết khách này đến khách nọ cần anh phải tiếp. Anh không có thời gian như Tiêu Trạch, suốt ngày quanh quẩn bên cạnh Nhan Hoan, anh muốn tách Tiêu Trạch ra, cách Nhan Hoan thật xa, như vậy anh mới có cơ hội.

Anh tin rằng mình có thể đàm phán xong thương vụ làm ăn hàng trăm triệu trong vòng vài ngày, đương nhiên cũng có thể nắm được một cô gái chỉ trong vài ngày, đợi đến khi Tiêu Trạch trở về thì Nhan Hoan cũng đã là của anh rồi.

Triển Dương nói: “Được, vậy tôi đi làm ngay.”

“Đội đã.” Lãnh Ngự Thần gọi anh ta lại.

“Lãnh tổng còn việc gì phân phó?”

“Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày mua vào cho tôi một điểm cổ phiếu của Tần Vũ và Hoa Thần, phải làm cho gọn ghẽ, đừng để người bên ngoài phát giác.”

“... Vâng.”

Triển Dương đi rồi, Lãnh Ngự Thần mới ảo não từ từ buông cây bút máy đã vỡ nát. Tiêu Trạch hành động quá nhanh, khiến anh trở tay không kịp, nói thế nào cũng không thể tiếp nhận được sự thật này.

Đừng nói Lãnh Ngự Thần không tiếp nhận được, ngay cả người trong cuộc là Nhan Hoan cũng không thể tin được cô lại có thể nằm trên một chiếc giường mềm mại nhưng hoàn toàn lạ lẫm.

Thực ra, tối qua ngoài chiếc áo len bị cởi thì không có chuyện gì xảy ra. Tiêu Trạch rất quân tử tặng phòng ngủ cho cô, còn anh ngủ ở phòng khách.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Nhan Hoan phát hiện mình đang nằm trong một khung cảnh lạ lẫm, dưới tấm chăn mỏng đậm màu là chiếc áo mỏng lót và quần vẫn an toàn dính trên người.

Có lẽ từ “quân tử” này còn phù hợp với Tiêu Trạch hơn là cao, đẹp trai, giàu.

Trong căn phòng tổng thể màu trắng trang nhã, trên nóc tủ đầu giường lạnh lẽo bày một tấm ảnh chụp hấp dẫn ánh mắt cô. Một người phụ nữ xinh đẹp, ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ dịu dàng, ngũ quan rất đẹp, khiến người ta chú mục nhất phải kể đến đôi mắt, đây nhất định là người mẹ đã mất của Tiêu Trạch.

Hai người họ có đôi mắt vô cùng giống nhau.

Nhan Hoan đặt bức ảnh lại chỗ cũ, dụi dụi mắt đi ra khỏi phòng ngủ, đứng ở cửa phòng bếp nhìn thấy dáng hình Tiêu Trạch bận bịu ở bên trong còn kinh hoàng hơn cả phát hiện ra mình tỉnh dậy trên giường của đàn ông lạ.

Anh mặc áo phông đơn giản, đeo tạp dề đứng bên bếp, cầm thìa khuấy cháo đang không ngừng sôi ùng ục trong nồi. Ánh mặt trời vàng óng chiếu qua cửa sổ phòng bếp, nồi tỏa hơi nóng, một bên mặt đàn ông anh tuấn, ống tay áo xăn lên một nửa để lộ bắp tay rắn chắc, còn có chiếc tạp dề kẻ ca rô kia, tất cả tạo nên một cảnh tượng thật đẹp mắt.

Nếu không phải có mùi hương thoang thoảng bay vào lỗ mũi, Nhan Hoan còn tưởng rằng kia là bức ảnh một người mẫu nam đang tạo dáng.

Không nhìn ra, anh lại là mẫu người của gia đình.

Nhan Hoan động lòng, bỗng nhiên có một loại ý nghĩ muốn yêu đương.

Thấy cô đã dậy, Tiêu Trạch buông thìa, bưng một bát nhỏ đựng đầy nước canh màu nâu tơi, “Uống bát canh giải rượu, sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Nhan Hoan ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt tuyệt đẹp kia, lập tức trầm nghĩ, làm bạn gái của anh chắc sẽ rất hạnh phúc!

Sau khi bát cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi đã vào trong bụng, Tiêu Trạch xách hộp thuốc ra giúp cô thay băng. Cần thận tháo băng gạc, sợ sẽ bắt cần làm đau cô. Nhan Hoan phát hiện anh có đôi bàn tay rất đẹp, mười ngón thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt gọn sạch sẽ.

Nhìn anh bôi thuốc quấn băng đầu ra đấy, còn buộc một cái nơ hình con bướm ở chỗ cổ tay cô, Nhan Hoan cũng không keo kiệt lời khen, “Anh có một đôi bàn tay nghệ thuật gia trời sinh.”

Tiêu Trạch ngược mắt, ánh mắt sáng rực, nói: “Uống rượu cũng được, nhưng không được uống quá nhiều. Sau này, ngoại trừ tôi, không được say xỉn trước mặt người đàn ông khác.”

Ngoại trừ tôi, không được say xỉn trước mặt người đàn ông khác.

Lời nói mờ ám bao nhiêu, để khiến người ta nảy sinh hiểu lầm.

Biết rõ anh đã có bạn gái, Nhan Hoan không dám suy nghĩ nhiều, dựa vào một chút hứng thú yêu thích này, cô định sẽ... làm bạn bè với anh.

Xưởng sửa chữa, Nhan Hoan tựa lưng vào một cỗ Benz LS350 [1] vừa được cải tiến, hồi lại những chuyện xảy ra ban sáng.

[1] Mercedes Benz: hãng sản xuất ô tô danh tiếng thế giới. Trụ sở chính ở Đức.

“Chị Hoan, có người tìm.” Tiểu Thứ cắt ngang dòng suy nghĩ vẫn vợ của cô.

Nhan Hoan nhìn người vừa mới tới, lập tức cảm thấy chán ngán.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cảnh cáo

Chưa bao giờ mong cho ngày cuối tuần trôi qua nhanh đến thế, Lãnh Tiểu Mạn ra khỏi trường là đi thẳng tới tìm Nhan Hoan, chiếc kính râm to bản che khuất gương mặt nhỏ nhắn, ở cô gái ăn mặc thời thượng có gia thế không tầm thường này toát lên một loại cảm giác lấn át vượt trội, cho dù đối mặt với Nhan Hoan cao hơn mình nửa cái đầu, khí thế của Lãnh Tiểu Mạn vẫn không hề thua kém.

“Tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

Dáng vẻ đại tiểu thư vênh mặt hắt hăm khiến Nhan Hoan cười lạnh, cô mở cửa sau của chiếc CLS, ý bảo cô ta lên xe.

Lãnh Tiểu Mạn do dự đứng yên.

“Sao, không dám?” Nhan Hoan nhướn mày, không hề để cô gái nhỏ này vào mắt.

“Có gì mà không dám.” Biết rõ cô lái xe như một tên điên, Lãnh Tiểu Mạn vẫn quyết định lên xe.

Nhan Hoan ngồi vào ghế lái, khởi động xe chạy khỏi xưởng sửa chữa, trong lòng cô rất rõ, Lãnh Tiểu Mạn nhất định đã biết được chuyện gì nên mới đến tìm cô.

Chiếc xe lao nhanh như tên bắn làm Lãnh Tiểu Mạn phải túm chặt lấy tay nắm trên trần xe, không dám buông lỏng. Nhan Hoan chăm chú nhìn gương mặt cô gái trẻ phờ trương qua kính chiếu hậu, tăng tốc.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì.”

“Cảnh cáo chị cách xa Tiêu Trạch ra một chút.”

Tiêu Trạch?

Dồn sức đạp chân ga, xe vọt lên điên cuồng, quán tính khiến cho Lãnh Tiểu Mạn nảy lên khỏi ghế ngồi, lau trán trừng mắt nhìn cô. “Chị điên à, đi nhanh như vậy làm gì.”

Tối hôm đó cô gái đội mũ lưỡi trai trước biệt thự của Tiêu Trạch là cô ta sao? Bạn gái của anh là cô ta! Trời ạ! Nằm mơ cũng không ngờ nhóc con này đến tìm mình là vì Tiêu Trạch, Nhan Hoan lập tức có một loại cảm giác dở khóc dở cười, muốn chửi tục một câu, thế giới này thật cmm quá nhỏ.

Nhan Hoan quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tầng lạnh lẽo, “Cô là gì của anh ta?” Trong lòng đã tỏ tường quan hệ giữa hai người, nhưng vẫn muốn chính miệng người ta xác nhận một chút mới có thể hoàn toàn hết hi vọng.

“Vị hôn thê.” Lãnh Tiểu Mạn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng vẻ đắc ý, nói: “Tôi bảo này chị gái, chắc chị không biết, tôi là con gái của Lãnh Thế Hùng và Từ Giai Oánh, em gái của Lãnh Ngự Thần, Lãnh Tiểu Mạn, người thừa kế thứ nhất của tập đoàn Lãnh Thị quốc tế, siêu đại minh tinh tương lai của ngành giải trí. Quan hệ giữa tôi và Tiêu Trạch được cả hai gia đình tán thành, được công nhận là Kim Đồng Ngọc Nữ, sang năm tôi tốt nghiệp, anh ấy sẽ lấy tôi. Khuyên chị một câu, tốt hơn hết là đừng có ý định gì không chính đáng, tìm lấy một người đàn ông thật thà là được rồi, hãy thôi mơ mộng chim sẻ biến thành phượng hoàng, hoang tưởng được làm cô bé lọ lem gả vào nhà giàu đi. Loại người tầm thường không có thân phận, không gia thế như chị đấu với tôi chỉ có một con đường chết.”

Cô ta đang khoe khoang cái gì vậy! Đối với một thiếu nữ ngây thơ trong đầu chỉ toàn rác rưởi, Nhan Hoan chỉ muốn quăng cô ta ra khỏi xe.

“Đang công kích người khác sao?”

“Tùy chị muốn nghĩ như thế nào, hôm nay chỉ là cảnh cáo, nếu chị còn tiếp tục dây dưa với Tiêu Trạch, tôi nhất định sẽ cho chị biết tay.”

“Nói xong chưa?” Nhan Hoan lạnh giọng hỏi.

“Rồi.” Lãnh Tiểu Mạn gạt đầu, ánh mắt khinh thường đánh giá chiếc áo vải bình thường của cô, nói: “Tuy bây giờ đang có một làm kẻ thứ ba, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở chị một chút, làm kẻ thứ ba cũng cần có vốn liếng, không phải ai cũng có thể tùy tiện làm tốt được.”

Nhan Hoan lạnh lùng nhìn cô ta, trong lòng thầm đáp trả: Đang nói mẹ của cô đó sao? Quả thực không có mấy người giống như bà ta, gia tài hùng hậu, làm kẻ thứ ba mà còn có thể đường đường chính chính.

Nhan Hoan xoay người, lại một lần nữa khởi động xe. Lãnh Tiểu Mạn đập ghế hét: “Này, tôi đã nói hết, chị cho tôi xuống xe.”

Nhan Hoan mặc kệ, đạp ga hết mức, lao xe về hướng biển, chiếc xe nảy lên, vọt đi, tiếng động cơ sắc bén, Benz CLS350 màu đỏ như máu uốn lượn phóng đi. Lần thử xe đầu tiên sau khi cải tiến, không thoải mái đùa nghịch một chút sao được.

Sắc mặt Lãnh Tiểu Mạn trắng bệch, người bị lắc qua lắc lại ở ghế sau, cổ nín nhịn để không nôn mửa, bắt đầu la hét lớn, “Đồ điên, thả tôi xuống, hôm nay tôi mà xảy ra chuyện gì, anh tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho chị.”

“Kít”, tiếng phanh xe rít lên bén nhọn, Lãnh Tiểu Mạn đập đầu bịch một cái lên hàng ghế trước, trán lập tức đỏ cả một mảng, hoa mắt chóng mặt chửi ầm lên: “Chết tiệt, mau dừng xe.”

Lãnh Tiểu Mạn vờn người muốn túm tóc Nhan Hoan, đúng lúc này xe đột ngột đổi hướng, khiến cô ta ngã xuống sàn xe.

“Đồ điên, đồ tâm thần!” Lãnh Tiểu Mạn bị giầy vò đến mức sắp nôn ra, cô ta mở cửa xe định nhảy, nhưng tốc độ quá nhanh khiến cô ta sợ hãi, không có gan lại rút tay về.

Gương mặt Nhan Hoan lạnh lùng, điều khiển cỗ xe bốn cửa chạy hết tốc độ về hướng bờ biển, cho đến khi cách nước biển chỉ chừng một mét, cô đột ngột bẻ bánh lái, phanh gấp, động tác gọn gàng dứt khoát, cửa xe phía sau bên trái theo quán tính bị bật mở ra, ngay sau đó Lãnh Tiểu Mạn cũng bay ra ngoài, ngã xuống chỗ nước cạn như chó rìa phàn.

“Oc” một tiếng tất cả những gì có trong dạ dày bị đẩy hết ra ngoài, tan vào trong nước biển, một con sóng to đánh tới, những thứ bẩn thỉu bị cuốn lên xối cả vào người Lãnh Tiểu Mạn. Lãnh Tiểu Mạn hai mắt đỏ hoe, quát lớn: “Chết tiệt, chị dám”

Nhan Hoan hạ cửa sổ xe, nhìn bộ dạng chật vật của cô ta, cảm thấy cực kỳ sáng khoái, cười lạnh nói: “Nhóc con chết đuối, cho cô biết, tôi và Tiêu Trạch, vị hôn phu của cô, không có bất cứ quan hệ nào hết. Có bản lĩnh thì cô đi mà trông chừng anh ta, đừng có tới khóc lóc om sòm với người chẳng liên quan. Tốt nhất cô hãy nhớ kỹ bài học ngày hôm nay, nhớ kỹ khuôn mặt này của tôi, sau này gặp tôi tốt nhất là đi đường vòng, tôi không dám cam đoan lần sau còn có thể có lòng tốt như thế này nữa đâu.”

Bánh sau xe đảo mất liệt, hất lên bao nhiêu cát biển và bùn nhão vào người Lãnh Tiểu Mạn, Nhan Hoan nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, đôi mắt đẹp nheo lại.

Cô đã từng thề, bất kể là họ Lãnh hay họ Từ, kẻ nào còn dám khiến cô bức bối, kẻ đó sẽ phải biết tay.

Cho nên, Lãnh Tiểu Mạn, muốn trách chỉ có thể trách cô có loại ba mẹ đáng khinh như vậy.

Xe rẽ vào bãi cát, rời khỏi bờ biển, chạy trên đường lớn một lúc, Nhan Hoan mới dừng xe, ra sức sập cửa sau, trở lại chỗ ngồi, mãi vẫn không nhúc nhích.

Chỉ cần là chuyện có liên quan tới Lãnh gia sẽ khiến cô vô cùng bức bối. Bây giờ lại dính dáng đến Tiêu Trạch, tâm trạng cô đang rất hỗn loạn.

Tiêu Trạch, tôi với anh, giờ đây chỉ sợ đến bạn bè cũng không làm nổi.

...

Sáu giờ chiều, Tiêu Trạch đứng giờ xuất hiện ở xưởng sửa chữa.

“Anh Tiêu đến rồi.” Tiểu Thứ nhiệt tình chào hỏi nhưng nhận lấy là ánh mắt lạnh lẽo của Nhan Hoan, cậu ta mắt tự nhiên sờ sờ miệng, tránh qua chỗ khác.

Chỉ một ánh mắt Tiêu Trạch đã nhìn ra có vấn đề, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có chuyện tôi phải nói rõ với anh.” Nhan Hoan lạnh lùng nói.

Về mặt vô cùng nghiêm trọng khiến trong lòng Tiêu Trạch hoang mang, có một loại dự cảm chẳng lành.

“Lên xe nói.” Tiêu Trạch nói.

Nhan Hoan không đáp mà đi về phía sân sau, “Tôi đi xe của Lý An Thần.”

“Tay của cô...”

“Cách tim xa lắm.” Không chết được.

Tiêu Trạch nghĩ mãi không hiểu, sáng nay hai người vẫn còn cười cười nói nói, bây giờ sao lại giương cung tuốt kiếm rồi. Mang theo tâm trạng bất an, anh lái Reventon đuổi theo GTR màu xanh da trời.

GTR dừng lại tại một ngã ba cách xưởng sửa chữa không xa, Nhan Hoan đẩy cửa xuống xe, chờ Tiêu Trạch xuống mới nói: “Sau này chúng ta, đừng

gặp lại nữa.”

“Tại sao?” Tiêu Trạch nhíu mày hỏi.

“Không tại sao cả, chỉ là không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Không muốn nhìn thấy tôi?” Tiêu Trạch quay đầu đi bức bội nghĩ xem rốt cuộc vấn đề là ở đâu, mãi cũng chẳng thể nhớ ra được vấn đề nào như thế. Anh tức giận quay đầu lại, lớn tiếng: “Cô gái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lần trước trên đỉnh núi cũng thế, luôn miệng nói không muốn bước vào thế giới của tôi, không muốn chơi trò chơi của tôi, tôi hoàn thành ý nguyện của em, tôi đi vào thế giới của em, tôi tới tìm em. Nhưng giờ mới được vài ngày, em lại như vậy, nói sau này đừng gặp lại nữa, thế nào phải cho tôi một lý do.”

Anh trừng mắt, vẻ mặt lạnh lùng, giống như người gây ra lỗi là cô vậy, Nhan Hoan bức tức gào to: “Lý do là vị hôn thê của anh.”

Vị hôn thê?

Tiêu Trạch ghen lời, bị từ ngữ lạ lùng này làm cho không hiểu nổi, mãi mới nhớ có một người như thế tên là Lãnh Tiểu Mạn.

Thấy anh không nói lời nào, Nhan Hoan càng phát hỏa, bật cười chế giễu: “Tôi ghét nhất kẻ nào dùng từ kẻ thứ ba để nói về tôi, vốn muốn làm bạn bè với anh, nhưng bây giờ xem ra, giữa chúng ta đến bạn bè cũng không làm nổi.”

“Ai muốn làm bạn bè với em?” Tiêu Trạch hoàn toàn bị chọc giận.

“Vậy anh muốn thế nào, thật sự để tôi làm kẻ thứ ba sao?” Nhan Hoan lập tức nổi cáu, ngực phập phồng mãnh liệt, khoanh tay quay sang một bên.

Thế giới này điên loạn thật rồi, làm kẻ thứ ba và đi tìm kẻ thứ ba lại đều đường đường chính chính như vậy, dựa vào đâu cơ chứ!

“Em thật sự bằng lòng muốn làm kẻ thứ ba, vậy thì cũng phải chờ tôi tìm được bạn gái rồi hãy làm.”

Nhan Hoan quay lại nhìn anh, “Vậy Lãnh Tiểu Mạn kia là thế nào? Đừng nói anh không biết cô ta, tôi đã tận mắt thấy cô ta bỏ nhào lên lưng anh.”

Tiêu Trạch trợn mắt, “Tối hôm qua tôi còn công em trên lưng! Em còn ngủ trên giường của tôi! Những cái đó có thể nói lên điều gì? Nếu cô ấy mà là vị hôn thê của tôi, thì em chính là mẹ của con tôi.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Nhan Hoan nóng nảy, “Chúng ta chưa làm gì cả.”

“Đừng là chưa làm gì.” Đang hồi hận muốn chết đây. Tiêu Trạch nhìn cô chăm chăm, hai con mắt như hận không thể nhìn xuyên được lòng cô. Anh nói: “Không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể ngủ trên giường của Tiêu Trạch tôi, tôi vô cùng nghiêm túc nói cho em biết, tôi không có bạn gái, đừng nói gì đến vị hôn thê, nhóc con Lãnh Tiểu Mạn kia đầu bị ngập nước, tôi mà có tí xúu nào thích con bé, vậy thì tôi không phải họ Tiêu.”

“Anh thích hay không thích ai, anh họ gì hay không họ gì, đều là chuyện của một mình Tiêu Trạch anh, chẳng liên quan gì đến Nhan Hoan tôi.”

Nhan Hoan đã quyết, chỉ cần liên quan đến Lãnh gia, dù chỉ một tí tẹo, cô cũng không muốn va chạm. Mở cửa xe, vừa định ngồi vào, cánh tay bỗng bị Tiêu Trạch mạnh mẽ kéo lấy, thân thể lập tức ngã vào vòm ngực như tường đồng vách sắt, môi bị xâm lược...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hôn

Tiêu Trạch thật sự đã nổi giận, cho nên mới không thèm quan tâm, cứ thế ập xuống hôn.

Đôi môi bị tàn sát bập vào răng gây đau đớn, Nhan Hoan lập tức thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình đẩy anh ra, vung tay.

Một tiếng “bốp” vang lên, bàn tay tát vào bên má trái Tiêu Trạch, để lại dấu tay rất rõ ràng.

Nhan Hoan giận run người hung dữ lườm anh, vành mắt đỏ hoe, cô xoay người bỏ đi.

Lớn đến từng này đây là lần đầu tiên bị ăn tát, Tiêu Trạch nóng giận đồng thời không ngừng tự nói với chính mình, lần này có nói gì cũng không thể buông tay.

Anh không thể thả cô đi, nhất quyết không thể.

Chân vội vàng sai bước, anh vươn tay kéo cô trở lại, dùng sức mạnh ưu thế của đàn ông dễ dàng kiểm soát cô, ôm chặt vào trước ngực.

Nhan Hoan trừng mắt giãy giụa, “Vô lại, anh buông tôi ra.”

Ánh mắt như đang bốc cháy rơi xuống làn môi mềm mại, Tiêu Trạch bị dồn đến đường cùng cắn răng nhả ra từng chữ: “Đừng hòng có thể rũ bỏ liên can.”

Đôi môi mỏng mát lạnh lại một lần nữa đập xuống cánh môi mịn màng, hôn điên cuồng, mạnh bạo, dường như dồn hết tất cả nỗi tức giận lên đôi môi này, Tiêu Trạch hôn rất dùng sức, như thể muốn vò nát cô.

Bị người khác cưỡng hôn, Nhan Hoan cực kỳ sợ hãi, tim đập mãnh liệt bất an, trong mắt cô chứa đầy vẻ kinh hoàng, cô muốn phản kháng, nhưng vừa mới mở miệng lại thành ra cho anh thời cơ lợi dụng.

Đầu lưỡi ẩm ướt tiến quân thần tốc, mang theo dục vọng không hề khách khí ti mi vờ vết từng chút một, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô, bắt cô phải cùng anh dây dưa.

Đôi môi điên cuồng khiến tim cô đập rộn lên, đầu lưỡi bất thành linh xông vào như muốn làm cô tan chảy, tim đập thành thịch mãnh liệt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bật ra khỏi lồng ngực. Sức lực dần dần bị rút kiệt, hô hấp ngày càng dồn dập, đầu giống như bị nhồi bông, bay bổng, không thể suy nghĩ, duy chỉ có một đôi mắt đẹp vẫn đang mở to, có điều sự hoảng sợ lúc trước đã dần bị thay thế bởi một lớp sương mù, trở nên long lanh mơ màng tuyệt đẹp.

Một mặt xinh đẹp như vậy của cô Tiêu Trạch chưa từng được nhìn thấy, anh không nỡ nhắm mắt, nhưng cảm giác trên môi quá dễ chịu, động tác bất giác nhẹ nhàng hơn, cho cô cơ hội hít thở.

Đầu lưỡi dịu dàng dạo chơi trên đôi môi đỏ mọng hơi sưng tấy, đặt xuống từng nụ hôn nhẹ nhàng đầy cảm xúc, con mắt sâu thẳm động tình chậm rãi khép lại, để bản thân hoàn toàn chìm đắm trong xúc cảm tươi đẹp của giác quan...

Mãi thật lâu sau anh mới buông cô ra.

“Còn dám nói chẳng có liên quan gì đến em không?” Tiêu Trạch giữ chặt đầu Nhan Hoan áp vào ngực mình, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc.

Nhan Hoan bị hôn đến mức chân nhũn ra, ý thức cũng mơ hồ, nghe thấy từng tiếng tim đập mạnh mẽ, mãi sau cô mới tìm lại được lý trí. Cô đỏ mặt đầy anh ra, xoay người sang chỗ khác.

Cô giận chính mình quá kém cỏi, lại có thể đắm chìm trong sự nhiệt tình của anh.

Tiêu Trạch ôm cô từ phía sau, cô giãy giụa, anh ôm chặt. Cô lại giãy giụa, anh lại càng ôm chặt, cho đến khi cô không còn sức mà giãy giụa nữa, ngoan ngoãn tựa vào lòng anh.

Tiêu Trạch nói: “Từ khi bắt đầu là em trêu chọc tôi trước, đã trêu chọc thì đừng có bỏ dở giữa chừng.”

...

Nhan Hoan mang đôi mắt thâm quầng đi làm, làm xong việc mà chẳng có một chút hứng thú nào, cô ngồi vào chiếc GTR của Lý An Thần, vừa nghe nhạc vừa chạy xe không mục đích.

Tiêu Trạch liên tiếp gọi tới hai cuộc điện thoại, đều bị cô bấm từ chối. Sau nụ hôn đó, giữa cô và anh dường như có một thứ gì đó không giống như lúc trước, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Trong lúc ấy, giữa đại sảnh sân bay bốn phía kẻ qua người lại vô cùng huyền ảo, Tiêu Trạch không ngại phiền khư khư giữ lấy chiếc điện thoại.

“Ông chủ, gọi cho Nhan tiểu thư đấy à?” Amy lớn mật tiến lại gần hỏi.

“...” Tiêu Trạch không đáp, chuyên tâm bấm tin nhắn.

Amy trề môi nhin cười, chợt sáng tỏ, vẻ mặt hơn hờ nói: “Ông chủ, anh yêu rồi.”

Tiêu Trạch liếc cô, đuôi mày khóe mắt ngập tràn sự vui vẻ không thể che giấu, một tin nhắn được gửi đi.

Giọng nữ máy móc không cảm xúc thúc giục đi làm thủ tục, Tiêu Trạch xách hành lý tới cửa kiểm an. Thực ra Tiêu Trạch một trăm hai mươi vạn phần trăm không muốn đi Anh Quốc. Tối qua sau khi chia tay Nhan Hoan, anh còn chưa kịp tìm Lãnh Tiểu Mạn tính sổ thì đã bị Tiêu Kiến Đông gọi điện lôi về nhà.

Lúc ấy tâm tình Tiêu Kiến Đông không tệ, cảm văn kiện kế hoạch mà Triển Dương đưa đến, thông báo Tiêu Trạch sáng mai bay chuyến đầu tiên đi London gặp Pierce, trù khai thác dầu mỏ hàng đầu châu Âu.

Tiêu Trạch thẳng thừng phản đối, sắc mặt Tiêu Kiến Đông lập tức sa sầm, nhần nhin tính tình nóng nảy để giảng giải cho anh lần hợp tác này quan trọng

như thế nào, có thể thu được bao nhiêu lợi nhuận.

Trong nhận thức của Tiêu Trạch, từ điển của Tiêu Kiến Đông chỉ có hai chữ “làm ăn”, vì hai chữ này ông có thể hi sinh bất cứ chuyện gì, kể cả lý tưởng của con trai, thậm chí vào lúc vợ qua đời, ông còn đang bàn chuyện làm ăn với người ta.

Trái tim của người đàn ông này rốt cuộc làm từ thứ gì?

Tiêu Trạch mất kiên nhẫn cắt ngang lời Tiêu Kiến Đông, trịnh trọng tuyên bố anh sẽ không đi Anh Quốc. Tiêu Kiến Đông lại nói, hoặc là đi Anh Quốc, hoặc là cuối năm cưới Lãnh Tiểu Mạn về. Lúc ấy Tiêu Trạch phát hỏa, làm rõ lập trường của mình, nói có chết cũng không lấy Lãnh Tiểu Mạn, anh muốn kết hôn với ai là quyền của anh.

Tiêu Kiến Đông ngoài dự kiến không hề nổi giận, chỉ nói một câu, “Con gái tốt nhà ai bằng lòng gả cho loại phá gia chi tử chơi bời lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp như anh chứ.”

Tâm trạng thấp thỏm chờ mong tin nhắn đã hóa thành thất vọng vào giây cuối cùng trước khi qua cửa kiểm an, trong khoang hạng nhất, Tiêu Trạch mang dáng vẻ cô đơn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay cái vuốt đi vuốt lại trên màn hình đã chuyển thành màu đen.

Trong chiếc GTR màu xanh da trời, Nhan Hoan ngắm người nhìn màn hình di động trọn mười phút có thừa.

Tạm thời có việc đi London công tác. Mấy ngày tôi không ở đây nhớ tự chăm sóc bản thân, sáng phải ăn điểm tâm, chiều tan làm đúng giờ, nhớ thay thuốc cho vết thương ở cổ tay, đừng để dính nước, đừng để tôi phải lo lắng cho em.

Nhan Hoan bị tin nhắn lời lẽ gián dị nhưng lại để lộ mười phần quan tâm này làm cho cảm động. Vừa mong chờ tình yêu nhưng lại vừa sợ bị tổn thương, cô do dự nên hay không nên trả lời tin nhắn của anh, trả lời như thế nào? Dùng thân phận gì để trả lời?

Chẳng biết từ lúc nào, yêu thương đã hé nở tại nơi mà ta không nhìn thấy.

Hai lần có ý định làm rõ quan hệ giữa hai người nhưng không thành, lần này Nhan Hoan quyết định thuận theo tự nhiên, hi vọng sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp.

Ăn cơm trưa xong, có mấy người đi vào xưởng sửa chữa, cầm đầu là một người tướng mạo hung hãn trên cổ đeo dây chuyền vàng to cỡ bằng ngón tay, mặc áo sơ mi hoa, dẫn theo mấy đàn em chỉ mặt gọi tên Nhan Hoan.

Từ sau cuộc đua xe với DK ở Bình Sơn, rất nhiều người ngưỡng mộ tìm đến Nhan Hoan để sửa xe, nhưng đám người vừa mới đến có vẻ không hề thiện ý. Aken dẫn mọi người đến bên cảng giao xe, chỉ còn Mã Khải và Nhan Hoan ở nhà, Mã Khải thấy đám người này trông không phải người lương thiện nên không để Nhan Hoan ra ngoài.

“Mấy anh đến tìm Nhan Hoan có chuyện gì?”

Tên đeo dây chuyền vàng cầm đầu dò xét người đàn ông vừa đi ra, mất kiên nhẫn hô lên: “Mau gọi con đàn bà ở trong kia ra đây.”

“Có chuyện gì thì nói, đừng mở miệng lăng mạ người khác.” Mã Khải trừng mắt.

“Mẹ nó, mày đang nói chuyện với ai đấy?” Tên đeo dây chuyền vàng xô Mã Khải, mấy tên đàn em đứng sau lưng cũng tiến lên, bộ dạng chuẩn bị đánh nhau bất cứ lúc nào.

“Này, có vẻ các anh đến đây để gây sự!” Mã Khải móc điện thoại, bấm số, “Anh Ken, có người...”

Tên đeo dây chuyền vàng bước lên hát điện thoại của Mã Khải, “Còn muốn gọi cứu viện, muốn ăn đòn phải không?” Năm đám vung lên bị Mã Khải đỡ được, mấy tên đàn em thấy vậy liền xông tới.

“Dừng tay.” Nhan Hoan từ trong gara đi ra, biết rõ đám người này nhắm vào mình, cô không muốn làm liên lụy đến Mã Khải. Mã Khải cắn răng, giận dữ âm thầm mắng Nhan Hoan không biết xem tình hình.

“Cô chính là Nhan Hoan.” Tên đeo dây chuyền vàng hung hãn trừng mắt, không nói hai lời lập tức vung tay lên. Nhan Hoan nghiêng đầu tránh được. Cái tát bị trượt, hấn không nén được nhục, đưa mắt liếc một cái, hai tên thuộc hạ liền bẻ ngoặt cánh tay Nhan Hoan.

Mã Khải cũng là đàn ông, gặp tình cảnh này sao có thể để người nhà bị bắt nạt, anh ta đẩy hai tên côn đồ, che chắn cho Nhan Hoan, nói: “Đi mau.”

“Gắng chịu.” Nhan Hoan vỗ vỗ vai Mã Khải, quay người chạy về phía bãi đỗ xe, hai tên lưu manh lập tức đuổi theo, những tên khác lao vào ẩu đả với Mã Khải.

Nhan Hoan chạy tới cửa sau, túm lấy cây côn ở cửa vung mạnh vào một tên côn đồ, tên còn lại thấy trong tay cô có vũ khí, không dám tùy tiện xông lên, chỉ đứng tại chỗ giương nanh múa vuốt, khoa chân múa tay. Cây côn nện trúng đầu tên lưu manh kia, hấn lắc lắc đầu, mắt tròn trũng rồi từ từ ngã xuống.

Không ngờ học mấy chiêu với Tiêu Trạch vậy mà bây giờ lại phát huy tác dụng.

Nhan Hoan cầm vũ khí đuổi ngược trở lại, Mã Khải đang bị bọn chúng dồn vào một góc. Tên đeo dây chuyền vàng hung hãn đập vào người Mã Khải,

hắn không kịp chuẩn bị thì đã bị cây côn sắt đập mạnh vào lưng, bực một nhát ngã sấp xuống, đầu đón kêu to.

Mã Khải nhìn Nhan Hoan cầm vũ khí trở về, nở nụ cười, cố gắng đứng dậy đầu đá với lũ lưu manh không mời mà đến. Một mình không thể địch nổi nhiều người, hai người đối phó vô cùng vất vả. Nhưng Nhan Hoan chung quy cũng chỉ là nữ giới, thể lực không thể bằng đàn ông, động tác điều khiển vũ khí ngày càng chậm dần, một giây không chú ý đã bị một tên đập trúng, cô chặt vật ngã trên mặt đất, kéo theo Mã Khải ở bên cạnh cũng nặng nề ngã xuống.

Tên đeo dây chuyền vàng xoa phần eo bị sưng tấy, nghe răng trợn mắt nhặt cây côn rơi trên đất, hùng hổ xông tới chỗ Nhan Hoan, cây gậy giờ lên nhắm thẳng đầu cô mà giáng xuống...

Vũ khí vung lên một nửa bất chợt dừng lại, đằng sau truyền đến tiếng bánh xe ma sát bên nhọn, tên đeo dây chuyền vàng không thể không dừng động tác, quay đầu xem xét, ngay tức khắc chân hắn liền mềm nhũn ra.

Một cỗ Corvette Z06 [1] phiên bản 10 khoa trương lao thẳng vào trong xưởng. Trên vị trí lái, gương mặt người đàn ông vô cùng khó coi, đáng vẻ hung ác như thể không gây tai nạn chết người không bỏ qua, Nhan Hoan nhìn đến hãi hùng khiếp sợ.

[1] Chevrolet corvette z06: một dòng xe thể thao của hãng Chevrolet.

Chiếc xe lao nhanh như tên bắn rồi đột ngột phanh lại chỉ cách Nhan Hoan nửa mét, bánh xe hất lên đầy khói bụi khiến cô bị sặc, sau khi Lãnh Ngự Thần nhìn cô đầy thâm trầm, chiếc xe lùi lại quay đầu phóng về phía tên đeo dây chuyền vàng.

Tên đeo dây chuyền vàng sợ quá hét toáng lên, chạy đông chạy tây, bị Corvette dón vào trong góc, hắn run rẩy kinh hoàng kêu lên: “Đừng tới đây, đừng tới đây.” Cây côn sắt trong tay hắn tuột ra, nện xuống kính xe bằng thủy tinh, thủy tinh nứt ra một mảng lớn.

Lãnh Ngự Thần không hề có ý định dừng lại, đầu xe thúc vào chân hắn, tên đeo dây chuyền vàng sợ hãi loạn choạng, cả người ngã gập trước đầu xe. Lãnh Ngự Thần sắc mặt thâm trầm lùi xe, hắn nặng nề ngã ra đất. Bánh xe ma sát với mặt sàn phát ra những tiếng nhói lòng, tên đeo dây chuyền vàng gắng gượng đứng dậy nhưng lại bị xe chèn tới vách tường, sau nhiều lần tra tấn, hắn sợ tới mức thoi thóp chỉ còn thiếu nước đá ra quần.

Thủ đoạn của Lãnh Ngự Thần vô cùng tàn nhẫn, Mã Khải vừa xem vừa tặc lưỡi, kéo tay Nhan Hoan trêu ghẹo: “Em gái, dạo này đường tình nở rộ nhỉ! Đến cả đại thiếu của Lãnh gia cũng có liên hệ.”

“Nói linh tinh gì đó.” Nhan Hoan véo anh ta một cái, Mã Khải đau quá “á” lên một tiếng.

“Không sao chứ?” Nhan Hoan giật mình nhìn anh ta.

Mã Khải xoa eo, “Không sao, nhưng mà em dâu hai ngày nay có vẻ hưởng thụ cuộc sống về mặt ấy ấy quá độ rồi đấy.”

“Anh bớt lảm nhảm đi.” Nhan Hoan ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng căng thẳng.

Bởi vì anh đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Kẻ thâm mến

Tên đeo dây chuyền vàng bị giầy vò đến kiệt sức không thể đứng dậy, Lãnh Ngự Thần mới cho xe dừng lại, anh đẩy cửa xuống xe, bước từng bước về phía hắn. Trong nhà xưởng yên tĩnh, tiếng gót giầy da nện xuống mặt sàn lạch cạch, nghe tựa như tiếng bước chân của tử thần, tên đeo dây chuyền vàng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lãnh Ngự Thần dừng lại trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống, đôi môi mỏng hơi nấp máy, phát ra thanh âm không hề có độ ấm “Ai sai mày làm?”

Tên đeo dây chuyền vàng nhìn đôi giầy da không vương một hạt bụi trước mắt, cảm như hén.

“Không nói sao?”

“...”

Giầy da bóng lộn bất ngờ đập lên vai tên đeo dây chuyền vàng, ánh mắt Lãnh Ngự Thần vô cùng hung dữ, cúi người kéo sợi dây chuyền to cỡ bằng ngón tay của hắn. Tên đeo dây chuyền vàng lập tức ngạt thở, há to mồm, hai tay quờ quạng.

“Có nói hay không?” Lãnh Ngự Thần ép hỏi.

Tên đeo dây chuyền vàng chịu thua, “Tôi, nói.”

Lãnh Ngự Thần buông tay, mặt tên đeo dây chuyền vàng đỏ gay, hấn ra sức thở lấy thờ để, trên cổ hẳn một vết đỏ chói mắt. “Là, là tiểu thư của Lãnh gia, muốn tôi giáo huấn người họ Nhan kia.”

Kẻ xúi giục ngoài dự kiến này khiến sắc mặt Lãnh Ngự Thần trầm xuống, môi mỏng khẽ mở, “Cút.”

Tên đeo dây chuyền vàng như được đại xá, cấp đuôi chạy ra khỏi xường.

“Lãnh tổng, anh tới thật kịp thời, nếu không tôi và Nhan Hoan có khả năng trở thành đồ nhắm rượu của bọn chúng rồi.” Mã Khải bước tới nói lời cảm tạ.

Lãnh Ngự Thần hơi nhếch khóe miệng, “Không bị thương nặng chứ?”

“Vết thương nhỏ thôi, không việc gì.” Mã Khải ha ha cười, “Hai ngày là khỏi.”

Lãnh Ngự Thần nhìn Nhan Hoan, đáy mắt lay động một thứ tình cảm nào đó, như thể đang ra sức đè nén, tay nắm chặt thành quyền, mãi sau mới khó khăn nói ra một câu, “Có bị thương ở đâu không?”

Anh đang đứng trước mặt cô, đưa tay ra là có thể chạm vào. Chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại anh trong hoàn cảnh chật vật, nhếch nhác đầy bụi đất này.

Sợ hãi, chán ghét, tim đập nhanh, Nhan Hoan bị vây quanh bởi nhiều loại cảm xúc, thậm chí nhất thời không biết nên làm thế nào. Nhớ lại ngày trước, Diêu Bội Bội đã từng nói với cô: “Khi nào có thể bình tĩnh thân thiện đối mặt với người của Lãnh gia, khi đó là con đã thoát ra được khỏi quá khứ đau buồn.”

Một lọn tóc đen bị mồ hôi thấm ướt dính bết vào má, Lãnh Ngự Thần đưa tay muốn giúp cô gạt ra, Nhan Hoan nghiêng người né tránh, ánh mắt cô nhìn anh ngập tràn sự cảnh giác.

Một bầu không khí không bình thường chậm rãi lưu động giữa hai người, Mã Khải ho nhẹ một tiếng, niềm nở mời Lãnh Ngự Thần vào văn phòng của Aken.

Aken trở về biết có người đến làm loạn, lập tức định đi tìm bọn chúng tính sổ nhưng bị Mã Khải ngăn lại. Tiểu Thứ và A Hạ không thèm nghe, chẳng biết lấy ở đâu ra hai thanh đao, chuẩn bị đi chém người.

“Sao tôi chẳng thấy hai người có tố chất làm xã hội đen gì cả.” Nhan Hoan bưng chén nước chế giễu.

Người, trái tim dễ dàng bị Lãnh Ngự Thần khuấy đảo, giờ vẫn chưa lắng lại.

“Thân là đàn ông, bọn em không thể trở mặt nhìn chị bị bắt nạt được.” Tiểu Thứ nuốt không trôi cục tức này.

Nhan Hoan nói: “Bọn chúng đã bị giáo huấn rồi.”

Tiểu Thứ vút cây đao qua một bên, nhìn nhân vật tai to mặt lớn trong văn phòng Aken, huých huých A Hạ, nói: “Anh ta bắt đầu chơi xe từ lúc nào vậy?”

“Ai biết là đến sửa xe hay là tán gái, kẻ có tiền, cậu không hiểu được đâu. Đúng không, chị?” A Hạ ném vấn đề sang cho Nhan Hoan.

Nhan Hoan liếc cậu ta, “Làm sao tôi biết.”

A Hạ đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu trêu chọc cô, “Chị Hoan, bây giờ chị là nữ thần trong lòng đàn ông, là tình nhân trong mộng, có biết bao nhiêu người xếp hàng muốn theo đuổi chị.”

“Nói vớ vẩn gì đó.” Nhan Hoan lườm cậu ta.

“Em không nói vớ vẩn, chị chính là vua Bình Sơn thế hệ mới đó! Là nữ thần trong lòng những kẻ đua xe.”

“Đừng có nhục mạ tôi.” Nhan Hoan đá vào mông cậu ta, hai người bắt đầu náo loạn.

Lãnh Ngự Thần từ văn phòng Aken đi ra, nhìn hai người đang vui đùa ầm ĩ, sắc mặt lộ vẻ không vui. Ken gọi Nhan Hoan lại, “Nhan Hoan, xử lý xe giúp Lãnh tổng một chút.”

Nhan Hoan thu lại nụ cười, nói qua kẻ rảnh, “Được.” A Hạ đứng dậy phủi bụi trên quần, không thích loại ánh mắt nhìn người lạnh lùng của Lãnh Ngự Thần.

Nhan Hoan xem xe cho Lãnh Ngự Thần, kính chắn gió của Corvette Z06 phiên bản 10 bị cây côn sắt nện vỡ.

“Thay kính là được.”

“Anh muốn sửa xe.” Lãnh Ngự Thần nói.

Nhan Hoan giương mắt nhìn anh, “Lãnh tổng, muốn sửa như thế nào?”

“Em cảm thấy như thế nào thì tốt?” Nói thật, Lãnh Ngự Thần chưa bao giờ bước chân vào lĩnh vực này, kiến thức về xe cộ rất mơ hồ.

Thân là thợ sửa xe thể thao, đối với tất cả tính năng của các loại xe thể thao đẳng cấp, Nhan Hoan đều nắm rõ như lòng bàn tay. Cô chỉ vào nắp động cơ, ngừng khí tràn đầy tự tin, nói: “Động cơ V8 7 lít, 505 mã lực, phía trước trang bị mô-tơ đẩy, hộp số bằng tay sáu mức độ, vận tốc cao nhất có thể đạt tới 318km/h. Siêu xe quý tộc, Lãnh tổng lái, không cần sửa.”

“Anh nghe nói, em sửa xe căn cứ vào kỹ thuật điều khiển của chủ xe, hình như em vẫn chưa xem anh lái xe?” Không cho cô cơ hội từ chối, Lãnh Ngự Thần đã ngồi vào trong xe.

Sống trong cùng một thành phố, sớm muộn gì cũng có dịp chạm mặt, đã trốn không thoát thì phải can đảm đối mặt. Khúc mắc cũng nên tự mình coi bỏ.

Nhan Hoan thân nhiên ngồi vào vị trí lái phụ, Lãnh Ngự Thần chạy xe ra khỏi xưởng sửa chữa.

Từ trạng thái tĩnh tăng lên 100km/h chỉ cần ba phẩy bảy giây, lại bị Lãnh Ngự Thần lái với tốc độ của rùa bò. Chiếc xe màu đen như một con ốc sên bò trên đường cái Hòa Ninh, Nhan Hoan tựa vào cửa xe, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt thẫn thờ, dường như bất chú chuyện gì cũng không khơi gợi được sự chú ý của cô.

Cây hòe già lá đỏ trong học viện Thánh Nam đã bắt đầu rụng lá, mùa của những phiến muộn thương cảm đã đến rồi.

Không khí trong xe nặng nề khiến người ta khó thở, người đàn ông lạnh lùng đánh thép sắc bén trên thương trường vậy mà không thể tìm được lời đạo đầu phá vỡ sự trầm mặc, sầu nào đập tay lái một cái.

Nhan Hoan chớp chớp mắt, mở miệng, “Nó chọc gì vào anh à?”

“...”

Lãnh Ngự Thần nhìn cô một cái, đánh tay lái, xe quẹo vào chỗ đậu xe bên đường, anh mở cửa xuống xe, chạy về phía cửa hàng bánh kem ở dãy phố đối diện.

Đến lúc Nhan Hoan có phản ứng, Lãnh Ngự Thần đã ra khỏi cửa hàng bánh kem, trên tay cầm một hộp bánh xinh xắn và một ly đồ uống, mặc kệ dòng xe cộ đang lao nhanh trên đường, anh chạy về phía cô, nhịp chân vô cùng gấp gáp.

Nếu có một người đàn ông trên người toàn là ưu điểm, chín chắn vững vàng, đẹp trai phong độ, thậm chí không có lấy nửa cô bạn gái, anh ta gần như điên cuồng tìm kiếm bạn mười năm, bạn có thể động lòng không?

Nhan Hoan không dám hi vọng xa vời loại chấp nhất này là tình yêu.

Bởi vì Điều Bội Bội đã từng nói: Tình yêu là thứ dối trá nhất trên thế gian này.

Nhan Hoan chăm chú nhìn hộp bánh kem trang trí tỉ mỉ, phì cười.

Anh đang làm gì vậy, giúp cô tìm lại hồi ức sao?

Lãnh Ngự Thần ngồi vào xe, đưa hộp bánh kem tới trước mặt cô, nói: “Hôm nay là thứ Sáu.”

Nhan Hoan không nhận, nói: “Phật tử ăn chay ngày mừng một và mười lăm hàng tháng, chưa từng nghe nói thứ Sáu ăn bánh ngọt.”

Lãnh Ngự Thần ngẹn ngào hồi lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình, buông hộp bánh ngọt nói: “Em có thành kiến với anh.”

“Vậy anh muốn tôi đối với anh như thế nào?” Nhan Hoan xoay người, mang theo ánh mắt gần như xem thường nhìn thẳng anh, “Thân mật gọi anh một tiếng ‘anh trai’ sao? Anh cảm thấy có thể à?”

Loại ánh mắt này, cùng với từ xưng hô nặng nề như bóp nghẹt, như đâm vào tâm trí Lãnh Ngự Thần đau nhói, anh vô cùng căm ghét thân phận anh em khác cha khác mẹ với cô như thế này.

“Nếu như thân phận này làm em thấy khó chịu, vậy thì em có thể bỏ qua, cũng có thể, coi anh như người xa lạ, nhưng còn ba, ông ấy...” Lãnh Ngự Thần đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khổ sở nói: “Vẫn luôn nhớ thương em, vẫn luôn, tìm kiếm em”

Người vẫn luôn tìm kiếm tôi là anh, Lãnh Ngự Thần.

Trong lòng Nhan Hoan hiểu rõ hơn ai hết, từ mấy năm nay Lãnh Thế Hùng đã chẳng đoái hoài gì đến chuyện của cô. Cái gọi là tình thân đã sớm bị thời gian xóa nhòa, trong đầu mỗi người chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ, hình dáng cũng không còn rõ rệt.

Nhan Hoan ôm trán, giọng nói ảm chứa sự khó chịu. “Lãnh tổng, lạc đề.”

“Em đang trốn tránh?”

“Nếu tôi mà muốn trốn, sợ rằng cả đời này anh không thể tìm thấy.” Nhan Hoan đẩy cửa, chấm dứt chủ đề khiến người ta ác cảm.

Cả đời này không thể tìm thấy.

Một câu khiến người ta sợ hãi bao nhiêu.

Anh hoàn toàn có lý do để tin tưởng, cô có thể làm được điều đó.

Vốn chẳng hề e sợ ngay cả khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình gấp nhiều lần, nhưng sau khi nghe câu nói này, cảm giác sợ hãi mãnh liệt dồn lên từ đáy lòng Lãnh Ngự Thần, anh vội vã kéo Nhan Hoan trở lại, dùng lực mạnh quá khiến cô ngã sấp xuống ghế ngồi bằng da, anh nói bằng một loại ngữ khí như ra lệnh: “Đừng để người khác không thể tìm thấy, có được không?”

Hai chân Nhan Hoan vẫn ở ngoài cửa xe, nửa người thì ngã trên ghế ngồi, tư thế vô cùng khó xử, cô thẹn quá hóa giận, “Anh buông tay ra đã.”

“Cam đoan đi đã.” Lãnh Ngự Thần tránh chạm vào cổ tay bị thương của cô, bàn tay lớn giữ chặt lấy cánh tay cô, ra lệnh.

“Cam đoan cái gì?”

“Cam đoan em sẽ không tiếp tục lẩn tránh.”

“Anh...” Nhan Hoan hung hăng lườm anh, nói: “Nếu như anh và người nhà của anh không tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi, không làm phiền tôi, vậy tôi cũng chẳng phải đi đâu hết.”

“Vậy được, anh cam đoan, bọn họ sẽ không tới làm phiền em.” Lực tay Lãnh Ngự Thần lại mạnh thêm một chút, “Tôi lướt em.”

Thời nay lời thề có chó nó nghe, cam đoan là cái gì chứ. Nhan Hoan hung dữ nhìn anh, nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi lạnh lẽo không cho người khác từ chối, nở nụ cười. “Tôi thiếu anh hay nợ anh cái gì, tại sao phải cam đoan, tôi muốn ở hay muốn đi không ai có thể can thiệp.”

Lãnh Ngự Thần hơi thả lỏng tay, nhìn thẳng vào cô, giọng nói trở nên mềm dẻo hơn, “Không phải em nợ anh, là anh nợ em. Nhan Hoan, đừng đi!”

“Tôi với anh chẳng có quan hệ gì hết, cho nên anh không nợ tôi gì cả.” Nhan Hoan gạt tay anh, ra khỏi xe, chỉnh trang lại vạt áo, mang về mặt căm hận đi tới ven đường vẫy một chiếc taxi, nhảy lên, đi mất.

Nhìn cô lại một lần nữa biến mất trước mặt anh, Lãnh Ngự Thần âm thầm thề: Nhan Hoan, anh nhất định sẽ đưa em vào cửa lớn Lãnh gia, dùng cách thức của anh để đền bù những tổn thương của em, cho em một cuộc sống tốt nhất...

Xe taxi chạy dọc trên những con phố, Nhan Hoan mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế, hồi hận đã nghe lời Diêu Bội Bội mà quay về đây.

Người của Lãnh gia khó đối phó, DK khiến cô thất vọng, thành phố này khiến người ta nản lòng thoái chí.

Cũng may, còn có anh!

Tiêu Trạch, một lần nữa tôi tìm cho mình một lý do để ở lại, nhất thiết, đừng khiến tôi thất vọng.

“Ding” một tiếng, điện thoại báo có tin nhắn. Nhan Hoan lấy ra xem, là số của Tiêu Trạch.

Trong tin nhắn ghi: Nhớ tôi thì hãy nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Một câu nói đã xua đi hơn phân nửa những phiền muộn trong lòng. Nhan Hoan trượt người ngã ra ghế, ngược mắt, thứ cô nhìn thấy là trần xe màu vàng nhạt.

Tiêu Trạch, tự tin của anh là từ đâu mà có?

Nếu Tiêu Trạch nghe được câu hỏi này, nhất định sẽ nói cho cô biết, tự tin của anh đến từ nụ hôn hôm nào.

Cô có bao nhiêu xúc động, thì anh có bấy nhiêu tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lưu manh

Từ sau lần gặp Nhan Hoan, tâm trạng Lãnh Tiểu Mạn luôn ở vào trạng thái bất an, sợ Tiêu Trạch vì Nhan Hoan mà sẽ đến tìm cô. Anh đến sẽ nói lên rằng anh để ý Nhan Hoan, anh không đến, nói lên rằng Nhan Hoan chẳng là gì trong lòng anh hết.

“Lãnh Tiểu Mạn, dưới lầu có người tìm.” Cô bạn ở phòng bên cạnh nhảy mắt ra hiệu, trêu chọc cô, “Một anh đẹp trai đi siêu xe nhé!”

Tìm Lãnh Tiểu Mạn đập thình thịch, miễn cưỡng nở một nụ cười, đi xuống dưới lầu, đến khi nhìn rõ trong xe là anh trai mình, tìm gan mới trở lại vị trí cũ.

Hóa ra Tiêu Trạch chẳng hề thích chị ta!

Ha ha, hiểu lầm rồi.

“Anh trai yêu quý, hôm nay sao lại rảnh rồi tới thăm em thế này?” Lãnh Tiểu Mạn cười vui vẻ ngồi vào trong xe, sắc mặt thâm trầm của Lãnh Ngự Thần khiến nụ cười trên mặt cô vụt tắt. Nói thật, cô rất sợ anh, đặt biệt sợ cặp mắt như thể nhìn thấu tâm tư người khác. “Anh, sao lại nhìn em như vậy, em đâu có làm sai chuyện gì.”

Lãnh Ngự Thần bắt bẻ lời nói của cô, “Không làm sai chuyện gì sao?”

Lãnh Tiểu Mạn rung mình, quan sát sắc mặt anh, nói lí nhí, “Không có gì mà!”

Giọng nói Lãnh Ngự Thần lạnh đi vài độ, “Đừng để anh phải nói đến lần thứ hai.”

“Được rồi, được rồi, người ta chẳng qua chỉ làm vỡ chén bát ở căng tin, mắng người khác vài câu, xé váy của nữ sinh khác, còn có chỉ, chỉ...” Lãnh Tiểu Mạn xoắn hai tay vào nhau, muốn nói lại thôi.

“Còn có chỉ sai người đến gây phiền phức cho Nhan Hoan.” Lãnh Ngự Thần tiếp lời, ánh mắt nhìn cô phủ một tầng băng lạnh lẽo.

Lãnh Tiểu Mạn ngớ ra, sau đó là kinh hãi, túm cánh tay Lãnh Ngự Thần bắt đầu náo loạn, “Hóa ra anh đã sớm biết rồi phải không, anh sớm đã biết đến sự tồn tại của con tiện nhân đó, tại sao không ngăn cản cô ta quyến rũ Tiêu Trạch, lại để mặc cho họ ở cùng nhau, em là em gái yêu quý của anh, anh biết em thích Tiêu Trạch đến thế nào mà.”

Lãnh Ngự Thần cố nén giận, nếu anh biết như vậy thì đã sớm ra tay ngăn chặn, còn có thể đến lượt Tiêu Trạch sao. Anh gạt tay Lãnh Tiểu Mạn, vuốt phẳng nếp nhăn trên tay áo, “Những chuyện khác anh mặc kệ, nhưng còn Nhan Hoan, em không được động đến.”

Lãnh Tiểu Mạn sững sờ, giọng cao đến tận tận quang tám, “Dựa vào cái gì chứ! Dựa vào đâu mà em không thể động vào chị ta!”

Ánh mắt Lãnh Ngự Thần nghiêm nghị, “Tốt nhất đừng vặn hỏi những gì anh đã nói.”

Lãnh Tiểu Mạn mếu máo, tuy không cam lòng nhưng cũng không có gan cãi lại, tủi thân bấu môi trách móc: “Là chị ta đẩy em xuống biển trước, em lớn đến từng này rồi chưa bao giờ khổ sở như vậy, anh rốt cuộc có phải anh trai của em không, nếu mẹ mà ở nhà thì đã sớm tát vỡ mồm chị ta thay em rồi.”

Dưới cái nhìn của Lãnh Ngự Thần, cô em gái cùng mẹ khác cha Lãnh Tiểu Mạn hoàn toàn là một đứa trẻ bị làm hư, được cha mẹ chiều chuộng quá mức nên vô cùng bừa bãi.

...

Gần đây việc làm ăn của xưởng sửa chữa vô cùng tấp nập, đơn đặt hàng sửa xe mà Nhan Hoan nhận được đã xếp tới tận cuối tháng. Covertte của Lãnh Ngự Thần được đặc cách chen ngang, Tiểu Thứ và A Hạ nhanh chóng thay kính chắn gió, Nhan Hoan chỉ nhủ mấy phân phó người này người kia sửa chỗ nào. Hai người ý thức được một điều, chị của họ vô cùng căm ghét chủ nhân của chiếc xe này. Chủ của chiếc xe này liên tục năm ngày ba bữa phải người mang quà đến, hoa tươi, bánh kem, đồ ăn vặt, vài món quà nhỏ, vì thế chị rất đau đầu, mà chị đã đau đầu thì tính tình rất hung dữ, mà đã hung dữ thì hai người họ sẽ không thể có những tháng ngày tốt lành.

Hôm nay, lúc Lãnh Ngự Thần đánh xe tới, đám Nhan Hoan đang cầm tạp chí ô tô bàn luận về chiếc Hummer H6 [1] trên đó. Mã Khải nói: “Tôi mà có một cỗ Hummer như vậy chắc chắn sẽ phá ra, lắp ráp lại thành một cỗ máy bạo lực, rêu rao khắp nơi sau đó đem bán các linh kiện đã tháo.”

[1] Một nhãn hiệu xe của hãng General Motors, Hoa Kỳ.

Tiểu Thứ nói: “Em mà có chiếc Hummer này, phải lên Bình Sơn một chuyến, chà! Thật oách!”

A Hạ cũng sán lại, “Lái lên Bình Sơn, tôi ngồi ghế lái phụ giữ xe cho cậu.”

“Ặc!” Tiểu Thứ, “Tôi không muốn đi cùng cậu, có giữ xe thì cũng là chị của tôi giữ chứ.”

“Tôi muốn được thông thả ngồi ở hàng ghế sau, cầm ly sâm-panh, có hai cô gái xinh đẹp mát-xa chân cho tôi, cảm giác đó sung sướng biết bao, chỉ nghĩ

thời cũng đã thấy thèm.” Nhan Hoan hớn hờ nói, hoàn toàn không chú ý, Lãnh Ngự Thần đã đứng ở cạnh đó từ rất lâu.

Hôm sau lúc tan làm, Triển Dương tự mình lái một chiếc Hummer H6 đồ sộ, dừng hẳn tới xưởng sửa chữa, làm kinh ngạc tất cả mọi người, đủ loại ánh nhìn ghen tị quăng về phía Nhan Hoan tốt số.

Triển Dương đưa chìa khóa xe cho Nhan Hoan, “Nhan tiểu thư, Lãnh tổng của chúng tôi đã dặn dò, xin cô nhất định phải nhận chiếc xe này.” Tặng hoa, tặng bánh kem, tặng H6, Nhan Hoan chịu đựng quá đủ rồi, cô gào thét: “Lãnh tổng của các người có ý gì? Sao không đem 300 vạn nhân dân tệ nện thẳng lên đầu tôi đi.” Rồi rống lên ra lệnh: “Mau lái xe đi!”

Mấy ngày nay cô đều bị hoa tươi quà tặng của Lãnh Ngự Thần làm cho phát bực, anh ta cho rằng cô là loại con gái hám tiền chắc?

Triển Dương cầm chìa khóa xe cười nói: “Nhan tiểu thư, ý của Lãnh tổng chúng tôi cô vẫn chưa hiểu sao? Đàn ông tặng hoa, quà, đối xử tốt với một cô gái, việc này còn có gì chưa rõ ràng chứ! Xin cô hãy nhận lấy chiếc xe.”

Không dung tự nhiên niềm nở tất có mưu đồ.

Nhan Hoan nhướn mày nói: “Không lái đi phải không?”

“Nhan tiểu thư, Lãnh tổng đã nói, nếu cô không nhận chiếc xe này, tôi sẽ lập tức phải cuốn gói khỏi Lãnh Thị, cô xem, mong cô đừng gây khó dễ cho tôi.” Triển Dương tỏ vẻ khó xử, bộ dạng như sắp khóc.

“Được!” Nhan Hoan gạt đầu, nhận chiếc chìa khóa giao cho Mã Khải, trịnh trọng nói: “Anh Khải, nguyện vọng của anh.”

“Dờ mấy móc bán linh kiện?” Mã Khải hai mắt tỏa sáng, tung chiếc chìa khóa trong tay, sáng khoải thét to: “Các anh em, cầm vũ khí lên cho tôi.”

Đám thợ sửa chữa này bình thường vô cùng ưa thích tháo dỡ linh kiện, nghe được có thể bắt đầu xử lý H6, bọn họ vô cùng hưng phấn, tranh nhau lao tới cõ mấy đồ sộ.

Triển Dương nhìn một đám đàn ông tay cầm dụng cụ mắt lóe sáng, khóe miệng anh ta run rẩy không thôi.

Nhan Hoan liếc anh ta một cái rồi hậm hực xoay người.

Tiểu Thư không muốn nhìn cỗ H6 sắp sửa biến thành sắt vụn, chân chó đuổi theo cô, nói: “Nếu có người đàn ông nào đồng ý tặng em một chiếc Hummer, em sẽ gả cho hắn.”

“H6 đâu phải sản xuất có số lượng, có gì đặc biệt to tát! Đừng quên, anh Tiểu còn có chiếc Reventon.” A Hạ thực sự không vừa mắt Lãnh Ngự Thần. “Chị, nếu anh Tiểu tặng chị chiếc Reventon, không cần cân nhắc, gả luôn.”

“Không có việc gì làm đúng không?” Nhan Hoan đẩy hai người, bước nhanh về phía gara, trong lòng lại nghĩ tới chuyện có liên quan đến Tiêu Trạch. Lúc này chắc anh đang ngồi bên bàn đàm phán nào đó đầu trí số dùng khi! Không tưởng tượng được bộ dạng anh chăm chỉ làm việc sẽ như thế nào.

Nhan Hoan ngẩng đầu, ánh mắt chạm phải trần nhà đầy bụi bặm...

Ở London xa xôi, công chuyện của Tiêu Trạch cũng không thuận lợi. Từ lúc anh lên máy bay, Lãnh Thị quốc tế ở Anh đã phân phó một đám người mưu trí tích cực liên lạc với tập đoàn Mạch Kha, cho đến khi Tiêu Trạch xuống máy bay vào khách sạn, ngủ một giấc, lại lãng phí thêm một ngày nữa mà vẫn chưa gặp được Pierce.

Trên ghế sofa của khách sạn, Tiêu Trạch chán nản cầm điện thoại dò số, do dự chẳng biết có nên gọi hay không, nghĩ mãi, cuối cùng lại đặt xuống.

Anh muốn cho cô thời gian để tự đối mặt với lòng mình.

Cánh tay dài duỗi ra cầm một quả táo trên đĩa, đưa lên mũi, hít một hơi thật sâu, ngửi thấy hương vị của cô.

...

Giản Ninh từ quê lên hẹn Nhan Hoan đến T98, chế độ hội viên xa xỉ đã được bật đèn xanh với hai vị khách đặc biệt này, nhân viên phục vụ vô cùng chu đáo, uống rượu không cần trả tiền.

Giản Ninh nằm bò lên quầy bar, đáng về uể oải.

Nhan Hoan hỏi: “Tiền vay nặng lãi trả chưa?”

“Trả rồi.” Giản Ninh đáp.

“Người trong nhà dàn xếp cả rồi chứ?”

“Ừ.”

“Lại có chuyện gì?”

“Không có.”

“Sao trông chán nản thế! Có tâm sự à?”

“Không có.” Giản Ninh nhấp một ngụm rượu.

“Thôi đi, cậu cứ lúc nào có chuyện gì phiền lòng là lại đi uống rượu.” Chuẩn bị đồ nôt nửa chén rượu vào trong miệng, Nhan Hoan chợt nhớ tới câu nói của Tiêu Trạch – ngoại trừ tôi, không được say xỉn trước mặt đàn ông khác.

Động tác đồ chuyển thành nhấp nhẹ.

Giản Ninh nghiêng đầu nhìn cô, hỏi không đầu không đuôi: “Hoan Hoan, cậu vẫn là trinh nữ à?”

“Khụ, khụ.” Nhan Hoan bị sặc rượu, đấm ngực ho khan vài cái mới nói: “Sao lại hỏi loại vấn đề này?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.” Gương mặt Giản Ninh nhuộm vẻ hui quạnh, ngón tay dài trượt trên miệng chén.

Nhan Hoan ghé sát vào cô, hỏi: “Cậu có phải không?”

“...”

“Tớ rất tò mò lần đầu tiên của cậu là cho ai.”

Giản Ninh đỏ mặt, nói: “Hoan Hoan, cậu bị Tiêu Trạch làm hư mất rồi.”

“Nhắc đến anh ta làm gì!” Nhan Hoan quay đầu, về mặt mắt tự nhiên.

“Đạo gần đây, ngoại trừ tớ, cậu gần gũi với anh ta nhất, tớ là người thuần khiết như thế, sao có thể làm hư cậu được.”

“Cậu mà thuần khiết, thuần khiết chỗ nào!” Nhan Hoan dò xét cô bạn từ trên xuống dưới.

Giản Ninh cười xấu xa, tay đột nhiên đặt lên nơi mềm mại nào đó, “Chỗ này thuần khiết.”

Nhan Hoan biến sắc, kéo bàn tay nhỏ nhắn kia ra khỏi ngực, “Bỏ ra.”

Giản Ninh bày ra vẻ mặt say mê, “Cup C thật là mát hờn.”

“Biến!”

“Ha ha!”

Hai cô gái vui cười ầm ĩ, hoàn toàn không chú ý một nhân vật nguy hiểm đang tới gần.

Dạ Sâm ngồi xuống ghế, cánh tay vươn ra ôm Nhan Hoan đang vui đùa vào trong ngực mình, “Người đẹp, chúng ta lại gặp nhau.”

Nhan Hoan sững sờ, muốn giãy ra, nhưng cánh tay đặt trên vai cô như một thanh thép, không thể xoay chuyển được. “Nói chuyện tử tế, có thể dừng động chân động tay không?”

“Không động tay, chỉ động miệng.” Dạ Sâm vốn đã càn rỡ, uống thêm chút rượu vào chẳng thêm kiêng nể gì, bĩu môi hướng về môi Nhan Hoan. Nhan Hoan cúi đầu, làn môi nóng rực rơi xuống chai rượu lạnh ngắt.

Giản Ninh cầm chai rượu, hất hàm nói: “Chơi trò lưu manh sao?”

Dạ Sâm nhướn mày, quát lớn: “Nhóc con, đi chỗ khác chơi.”

Giản Ninh vô cùng ghét người khác dùng từ nhóc con, con bé, con nhóc chết tiệt để gọi mình, lại làm cô nhớ đến tên súc sinh Lý An Thần kia. Cô cầm chai rượu đã mở nhắm ngay đầu Dạ Sâm, đe dọa: “Buông tay ra, nếu không tôi sẽ đập vào đầu anh.”

Mặc kệ sự uy hiếp của cô, Dạ Sâm càng ôm chặt Nhan Hoan đang không ngừng giãy giụa, cúi đầu hôn lên gò má cô.

Lúc ấy Giản Ninh liền phát hỏa, cái chai giờ lên sắp vung mạnh xuống, chợt cảm thấy cổ tay bị xiết chặt, ngẩng đầu nhìn, một tên đàn ông cao hơn cô một cái đầu đang giữ chặt cổ tay cô.

“Mẹ nó, anh là ai, buông ra.” Giản Ninh bực tức nói tục. Đường Kiệt và ba tên đàn ông khác cường ép lời Giản Ninh đi, Giản Ninh hét toáng lên làm kinh động đến Giám đốc quán bar.

Đại Bản Từ trông cô gái này hình như có quen biết với Bạch gia, bèn định tới xem thế nào, Đường Kiệt chỉ nói một câu, “Đừng cản trở DK” đã dễ dàng khiến Đại Bản Từ phải lùi lại một bước.

Ai dám quản chuyện của Dạ Sâm kia chứ! Muốn chết sao? Đại Bản Từ nhìn ngó xung quanh một vòng, tìm thấy Dạ Sâm ở bên quầy bar, sau khi nhìn thấy người đang giãy giụa trong lòng ngực hắn, anh ta sợ run người. Đây không phải, không phải bạn gái của Trạch thiếu sao? Không được, phải báo với Bạch gia.

“Mau bảo người của anh thả cô ấy ra.” Nhan Hoan huých cùi chỏ vào eo Dạ Sâm, “Có nghe thấy không.”

Động tác này chẳng hề ảnh hưởng đến Dạ Sâm, ngược lại hắn càng ôm chặt hơn, thoi hơi nóng bên tai cô, “Cô vẫn nên để ý đến bản thân trước đi.” Đầu lưỡi nóng hổi thè ra liếm lên vành tai cô, Dạ Sâm nói: “Ngủ với tôi.”

“Năm mơ!”

“Năm mươi vạn.”

“Tôi không bán thân!”

“Không phải cô thiếu tiền sao?” Bờ môi nóng rực áp vào vành tai khiến Nhan Hoan run rẩy, cô cất giọng căm ghét: “Bây giờ không thiếu.”

“Bởi vì đã bắt được Tiêu Trạch, cô ngủ cùng hắn?”

“Anh thật bì ỏi!” Nắm đầm nện vào bụng dưới rắn chắc của hắn, Nhan Hoan giãy giụa liên hồi, bắt chước Giản Ninh túm một chai rượu, nghiêm mặt nói: “Muốn động dục thì đi chỗ khác mà phát tiết, bảo anh thả bạn tôi ra cơ mà!”

“Yên tâm, cô ta không sao cả.” Dạ Sâm cời cúc áo sơ mi, bộ ngực cường tráng lộ rõ dưới ánh đèn mờ ảo, hắn nháy mắt mấy cái, nói: “Năm mươi vạn chưa đủ, vậy thì năm trăm vạn, thêm nữa cũng được, Tiêu Trạch có thể cho cô bao nhiêu Dạ Sâm tôi cũng có thể cho cô từng ấy.”

Ánh mắt tùy tiện lướt qua những nơi quan trọng của Nhan Hoan, ngữ khí chứa đầy dục vọng: “Một cô gái có kỹ thuật lái xe không tệ, kỹ thuật trên giường chắc cũng không tồi, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ cô dạng hai đùi nghênh đón tôi, không hiểu sao tôi đã cảm thấy rất hưng phấn.”

“Lúc nào anh cũng nói chuyện kiểu như vậy à?” Bàn tay nắm chặt chai rượu đến trắng bệch, Nhan Hoan tưởng tượng ra hậu quả nếu cái chai này nện xuống.

“Tôi là người thẳng thắn, trong lòng nghĩ sao nói vậy, còn tốt hơn loại đạo đức giả ngoài mặt vờ đứng đắn, bên trong không biết nghĩ những gì.”

Nhan Hoan lộ vẻ khinh thường, “Ghê tởm.”

Dạ Sâm không cho là vậy, cười cười, “Đàn ông đối tốt với phụ nữ, mời phụ nữ ăn cơm, tặng quà, nói những lời tâm tình dễ nghe, đều là vì nghĩ đến chuyện đó nên mới làm. Tôi dám đánh cược với cô, Tiêu Trạch cũng giống như tôi, không lúc nào không nghĩ đến việc làm thế nào để đè cô dưới thân, hung hăng chà đạp.”

Lời nói bần thiêu đê tiện, kích thích thần kinh, Nhan Hoan nhớ tới nụ hôn kia, cộng với liên tưởng đến loại hình ảnh không thể chịu nổi, lập tức máu dồn lên não, tai đỏ bừng.

Nhưng, Tiêu Trạch ngoài việc mời cô đi ăn mì thịt bò thì không tặng quà gì cả, càng không nói những lời tâm tình dễ nghe. Anh liệu sẽ có loại suy nghĩ này hay không?

Nhan Hoan đè nén sự phẫn nộ đối với Dạ Sâm: “Anh buồn nôn như vậy, có phải do đã xem quá nhiều phim ảnh không?”

“Đã xem không ít, cho nên mới muốn cùng cô luyện xem công phu của ai cao hơn.” Dạ Sâm chợt trông thấy Giản Ninh chạy về phía này, phản ứng đầu tiên là giật lấy chai rượu trong tay Nhan Hoan, hai người giằng co, chỉ nghe một tiếng “choang” vang lên lanh lảnh.

Sắc mặt Dạ Sâm sầm xuống...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mỗi tình đầu

Quincy đi rồi, Tiêu Trạch giận dữ ném tập tài liệu lên mặt bàn. Tên khốn Lãnh Ngự Thần bắt anh phải xông pha chiến đấu, hắn ở nhà chạy theo người

phụ nữ của anh, cái đó chưa nói, hẳn còn mang bản kế hoạch giả ra để chơi anh.

“Sao lại tức giận thế, ông chủ.” Amy cầm bản kế hoạch trên bàn lên xem, không thể tin được, nói: “Bản này còn tốt hơn bản kia rất nhiều, sao bây giờ Lãnh tông mới đưa ra.”

“Có lẽ sớm đã nghĩ đến chuyện sẽ có người động đến bản kế hoạch, nên mới giữ lại một bản, cho thấy rằng không hề tin tưởng tôi.” Tiêu Trạch thở dài, cũng đúng, chính anh cũng không tin vào bản thân mình, Lãnh Ngự Thần xưa nay làm việc luôn cẩn trọng sao có thể tin tưởng anh cơ chứ!

“Amy, giúp tôi điều tra về người có tên là Pierce này, càng kỹ càng tốt.”

“Vâng, ông chủ.”

...

Hôm sau, chuyện Lãnh Ngự Thần ẩu đả với Dạ Sâm ở quán bar bị giới truyền thông đưa tin thành hai người đàn ông đánh nhau tranh giành một cô gái, có điều không hề nhắc một chữ tới thân phận của nhân vật nữ chính.

Từ Giai Oánh đang ở bên Pháp nghe được tin liền lập tức gọi điện về hỏi thăm Lãnh Ngự Thần, là con gái nhà ai khiến anh gây chiến với người ta, bà có quen không, thúc giục Lãnh Ngự Thần đưa người về cho bà xem mặt.

Lãnh Ngự Thần không nghĩ Từ Giai Oánh đã biết chuyện Nhan Hoan trở về, lên tiếng giải thích: “Mẹ, mấy tờ báo lá cải đó viết linh tinh mà mẹ cũng tin.”

“Ảnh chụp cũng đáng rồi, vết thương ở cằm con nhìn rõ mòn một, nói mau, rốt cuộc là con gái nhà ai khiến con động lòng, khi nào về mẹ sẽ làm mai giúp con.”

“Mẹ, nếu như mẹ không thích người con gái mà con thích thì làm thế nào?”

Từ Giai Oánh thoáng khựng lại, lát sau mới nói: “Con của mẹ xuất sắc như vậy, đương nhiên cũng phải tìm một cô gái tương xứng ở mọi phương diện, mẹ tin tưởng mắt nhìn của con, đừng làm mẹ thất vọng.”

“...” Lãnh Ngự Thần đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng chùng xuống.

“À, đúng rồi, hành trình của chuyến du lịch lần này có khả năng sẽ thay đổi, mấy người dám đi Thu Thu muốn đi Edinburgh.” Nhắc đến Anh Quốc, khẩu khí của Từ Giai Oánh trở nên sắc bén. “Con cũng biết, mẹ với ba con không thể nhập cảnh Anh Quốc, căn bản mẹ cũng chẳng muốn đi, nếu không có vấn đề gì thì đầu tháng sau chúng ta sẽ trở về. Đúng rồi, chuyện công ty giải quyết thế nào? Ba con hơi lo lắng, đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ con không xoay sở nổi, cứ nóng ruột muốn quay về.”

“Mẹ bảo ba cứ yên tâm, mọi chuyện con sẽ giải quyết ổn thỏa, mọi người cứ thoải mái chơi thêm vài ngày.”

Từ Giai Oánh cười rộ lên, “Con ngoan làm tốt lắm, Lãnh gia tất thấy sớm muộn gì đều là của con, kể cả hai mẹ con ngu ngốc kia có trở về thì cũng đừng mơ tưởng lấy được một xu của mẹ.”

“Mẹ!” Lãnh Ngự Thần tỏ rõ sự bất mãn, “Cuộc họp sắp bắt đầu rồi, không có việc gì thì con cúp máy trước.”

Từ Giai Oánh nghĩ mãi không hiểu vì sao mỗi lần nhắc đến hai mẹ con Diêu Bội Bội, Lãnh Ngự Thần lại tỏ thái độ với bà, lại càng nghĩ không ra rốt cuộc bà và Lãnh Thế Hùng đã đắc tội với ai mà để bây giờ không thể nhập cảnh được trên cả vùng lãnh thổ của đế quốc Anh. [1]

[1] Edinburgh là thủ đô của Scotland, đế quốc Anh ở đây (Britain) bao gồm có England, Scotland, Wales và Ireland.

Lúc Lãnh Tiểu Mạn nhận được tin tức đã là tối ngày hôm đó. Vừa quay xong một quảng cáo dầu gội đầu, cô vội vã theo Lâm Thành trở về, ngã người trên ghế sau xe nghỉ ngơi. Người đại diện Paul cảm báo hết lên, “Tiểu Mạn, anh của cô lên báo.”

Lãnh Tiểu Mạn nhắm mắt mệt mỏi nói: “Anh tôi thường xuyên lên bản tin kinh tế và tài chính, có gì kì lạ.”

“Tiểu thư, là bản tin xã hội, nhân vật có thể lực trong giới kinh doanh vùng năm đầm, hai nam tranh một nữ.” Paul huých Lãnh Tiểu Mạn, “Anh của cô đánh nhau với phụ nữ.”

“Gi!” Lãnh Tiểu Mạn kinh hãi, ngồi bật dậy cướp tờ báo trong tay Paul. Hình ảnh nhân vật nữ chính trong bản tin hơi mờ nhìn không rõ, mái tóc dài che khuất gương mặt, không nhìn ra được diện mạo, Lãnh Tiểu Mạn mở to mắt hết cỡ, càng nhìn càng cảm thấy giống một người.

“Mau đưa tôi tới Tân Tây Lộ.”

“Không về trường học sao?”

“Tân Tây Lộ, nhanh lên.” Trong lòng thấp thỏm bất an, Lãnh Tiểu Mạn thực sự muốn đi chứng minh một việc.

Lãnh Ngự Thần có một căn hộ ở Tân Tây Lộ, bình thường anh đều ở đây, rất ít về nhà. Lãnh Tiểu Mạn điên cuồng nhấn chuông cửa, quản gia già Tây Âu phục phong phạm kiểu Anh ra mở cửa.

“Lãnh tiểu thư.”

“Anh tôi bảo tôi tới lấy quyển sách.”

Lãnh Tiểu Mạn đã gọi điện cho Triển Dương, mọi được hành tung đêm nay của Lãnh Ngự Thần, biết được anh sẽ không trở về trong thời gian ngắn. Rảo bước chạy vào thư phòng, đến bàn sách, cô ra sức cạy mở ngăn kéo đã khóa chặt, gây ra tiếng động không nhỏ. Quản gia cũng không để ý, trong mắt ông, tiểu thư của Lãnh gia chính là một cô nhóc háp tấp bộp chớp.

Năm phút sau, cuối cùng Lãnh Tiểu Mạn cũng cạy được ổ khóa, kéo ra, một bức ảnh chụp cũ kỹ đập vào mắt. Lãnh Tiểu Mạn vừa liếc mắt đã nhận ra người trên ảnh là Nhan Hoan.

Cô gái có quan hệ không rõ ràng với Tiêu Trạch và anh trai của cô.

Chuyện là như thế nào?

Đề nén nghĩ vẩn trong lòng, Lãnh Tiểu Mạn thả lại bức ảnh vào ngăn kéo, làm như chưa từng động đến, thản nhiên đi ra khỏi thư phòng, mặc kệ quản gia, cứ thế đi ra khỏi nhà. Trong vườn hoa nhỏ dưới lầu, Lãnh Tiểu Mạn bấm số điện thoại của Tiêu Trạch...

Thành phố tài chính, tổng bộ của tập đoàn Mạch Kha, sàn giao dịch London...

“Thật xin lỗi Tiêu tiên sinh, lịch trình của Pierce tiên sinh tạm thời có sự thay đổi...”

“Thật xin lỗi Tiêu tiên sinh, Pierce tiên sinh đang tiếp một vị khách rất quan trọng...”

...

“Xin lỗi Tiêu tiên sinh, hôm nay có lẽ ngài không thể gặp được Pierce tiên sinh rồi...”

Gặp trùm khoáng sản còn khó hơn lên trời, Tiêu Trạch bị Pierce cho leo cây đã hơn nửa ngày, chân mỏi rã rời. Ở thành phố C, anh là một nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng đứng dưới cờ đế quốc Anh, anh chẳng là gì cả. Tâm tình hết sức phiền muộn bị vây quanh bởi cảm giác thất bại, anh bỏ lại Amy, một mình đi dạo bên bờ sông Thames, mặc cho gió lớn tấp vào mặt.

Lúc Lãnh Tiểu Mạn gọi điện đến, Tiêu Trạch vừa đi tới một quán cà phê lộ thiên bên bờ sông, từng tốp năm tốp ba khách khứa đang ngồi uống trà chiều, một người đẹp lai da trắng tóc đen, ngũ quan sắc sảo, dung mạo diễm lệ đang cầm bút vẽ phác họa trên trang giấy.

Tiêu Trạch nhìn tên người gọi tới, tâm trạng càng thêm bức bối, nếu không phải hai nhà có quan hệ làm ăn, thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai anh em đáng ghét này.

Có phải học diễn xuất nên cũng hiểu một chút về biên kịch? Lãnh Tiểu Mạn đặc ý nói cho Tiêu Trạch, Nhan Hoan là mối tình đầu của anh trai cô Lãnh Ngự Thần, bức ảnh Lãnh Ngự Thần thường xuyên nhìn đến ngẩn ngơ chính là của Nhan Hoan.

Vốn định răn dạy cô một trận, bảo sau này đừng có tiếp tục quấy rầy Nhan Hoan, Tiêu Trạch nghe nói như thế, mặt bỗng sa sầm. Cô gái mà anh thích là mối tình đầu của Lãnh Ngự Thần? Nói đùa gì vậy.

“Lãnh Tiểu Mạn, anh không những nhìn thấy em là cảm thấy bức dọc, bây giờ ngay cả nghe giọng của em thôi cũng khó chịu rồi, xin em từ nay về sau đừng gọi điện cho anh nữa.” Tiêu Trạch cúp điện thoại, tắt luôn máy.

Mối tình đầu thì làm sao!

Nhan Hoan là vợ của anh, từ một khách cô ngồi lên chiếc Reventon, cô đã là vợ của anh.

Tiêu Trạch ngồi xuống một chiếc ghế, gọi một ly Mandheling [2], giờ ảnh chụp trong điện thoại ra xem. Cô gái nhắm mắt ngủ say, lông mi cong vênh lên, đôi môi hình trái tim đầy đặn, vì say rượu nên gương mặt đỏ bừng như quả táo nhìn thật quyến rũ.

[2] Một loại cà phê có nguồn gốc từ Indonesia.

Em chê tôi ở bên này chưa đủ uất ức chưa đủ xui xẻo phải không? Thịnh thoảng lại tạo thêm một chuyện phiền toái để tôi phải nhớ nhưng em có phải không? Nhan Hoan, em có thể yên ổn một lát không, để tôi tiết kiệm chút tâm tư.

Bài hát “Trời cao biển rộng” phát qua loa điện thoại, Tiêu Trạch say sưa ngắm nhìn phong cảnh ven bờ sông Thames. Cô gái cầm bút vẽ nghe thấy âm thanh lạ bất chợt nhủ thầm, lực ấn bút tăng thêm vài phần. Khúc nhạc dạo dài dòng buồn chán qua đi là một giọng nữ khiến người ta kinh ngạc, người đẹp ngừng bút, vênh tai lắng nghe, bỗng nhiên có cảm giác rất quen thuộc. Bản vẽ bị đặt trên bàn, người đẹp nâng cầm cán bút nhìn chằm chằm Tiêu Trạch không hề chớp mắt.

Gió nhẹ thổi qua, mặt sông gợn sóng, tuyệt đẹp.

Cảm giác có người đang nhìn mình, Tiêu Trạch quay đầu lại, chạm phải ánh mắt người đẹp. Bỗng nhiên một trận gió thổi qua cuốn lên những bản vẽ phác

thảo trên bàn, giấy bay đầy trời. Tiêu Trạch giúp cô gái nhặt những bản vẽ về, khom người cầm một tờ giấy, đó là bản phác thảo một chiếc áo khoác.

Chợt nhớ tới một câu nói của Nhan Hoan – nếu anh gặp một người đẹp lai Trung Anh ngồi trong một quán cà phê lộ thiên bên bờ sông Thames, chỉ uống một ly cà phê cho tới tận trưa, tay trái cầm bút không ngừng phác thảo tô tô vẽ vẽ trên tờ giấy nháp, gương mặt trầm tư nhũn nhũn, vậy thì nhất định phải tới chào hỏi, bởi vì cô ấy chính là người thiết kế chiếc áo này, Sunsan An.

“Sunsan An.” Người đẹp lai niềm nở vờn tay.

Tiêu Trạch không ngờ sẽ gặp được nhà thiết kế nổi tiếng Sunsan An mà Nhan Hoan đã nói bên bờ sông Thames.

Đời người quả nhiên có sự bất ngờ ở khắp mọi nơi.

Có lẽ là Sunsan mang tới vận may, Tiêu Trạch nhận được điện thoại của người trung gian, nói là Pierce mời anh cùng đi ăn tối.

Đây thường xuân xanh biếc bò trên những khối đá màu hổ phách, ống khói cao ngất, cửa sổ vuông một màu trắng, phong cảnh khu vườn tuyệt đẹp, tất cả là cảnh tượng của một biệt thự làng quê Anh Quốc điển hình thường xuất hiện trên bưu thiếp. Nơi ở của ông trùm khoáng sản không quá xa hoa quý phái như trong tưởng tượng.

Pierce là một vị thân sĩ trung niên có phong độ và tác phong nhẹ nhàng như Gregory Peck [3]. Cao quý, tao nhã, khiêm tốn, khó mà tưởng tượng người đàn ông này xuất thân bình dân.

[3] Gregory Peck: diễn viên điện ảnh và sân khấu Mỹ, một trong những đại minh tinh của 20th Century Fox trong những thập niên 40 đến 60.

Pierce Hill, nhân vật truyền kỳ của giới kinh doanh, xuất thân từ tầng lớp bình dân, trước ba mươi tư tuổi vô cùng sôi nổi, thường xuyên thấy hình ảnh ông xuất hiện trên ti vi và các tuần san kinh tế tài chính lớn. Nhưng từ sau khi lấy vợ mười hai năm trước rất ít khi xuất hiện trên truyền thông và những nơi công cộng, nghe nói vợ ông là người châu Á, cô con gái duy nhất là của vợ và chồng trước. Chịu ảnh hưởng của vợ, ông rất thích văn hóa Trung Quốc, có thiện cảm kỳ lạ đối với người châu Á.

Người châu Á thích bàn chuyện làm ăn bên mâm cơm, Pierce lại không mang việc làm ăn về nhà, không cho Tiêu Trạch cơ hội nói về chuyện quyền đại lý. Hai người chỉ hưởng thụ đồ ăn ngon, chén rượu hồng, nói chuyện phiếm.

“Tôi nghe nói cậu có nghiên cứu về xe.” Thân sĩ lão làng Pierce Hill cắt miếng thịt trong đĩa bằng động tác rất tao nhã, cặp con ngươi màu xanh như băng lạnh nhìn thẳng vào Tiêu Trạch, “Con gái tôi cũng rất thích chơi xe, tôi muốn mua cho nó một chiếc xe đua, ngày mai nếu cậu rảnh thì giúp tôi chọn một chiếc.”

Nói đến phụ nữ thích chơi xe, Tiêu Trạch lại nhớ đến Nhan Hoan. “Có thể giúp Hill tiểu thư chọn xe, là vinh hạnh của tôi.” Mặc dù trong lòng không muốn chọn xe giúp một cô gái chẳng có quan hệ gì, nhưng Tiêu Trạch vẫn lễ phép mỉm cười đáp, nói một lời nói dối.

“Con gái tôi không phải họ Hill.” Pierce bung ly rượu khẽ nhấp, chiếc đồng hồ màu lam trên cổ tay phản xạ ánh sáng xanh u ám.

“...” Tiêu Trạch hơi ngạc nhiên, ngại ngừng cười cười.

Hôm sau, Tiêu Trạch đã có dịp gặp vị tiểu thư không phải họ Hill đó.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mỗi tình đầu

Quincy đi rồi, Tiêu Trạch gấp đ摺 nẹp tập tài liệu lên mặt bàn. Tên khốn Lãnh Ngự Thần bắt anh phải xông pha chiến đấu, hắn ở nhà chạy theo người phụ nữ của anh, cái đó chưa nói, hắn còn mang bản kế hoạch giả ra để chơi anh.

“Sao lại tức giận thế, ông chủ.” Amy cầm bản kế hoạch trên bàn lên xem, không thể tin được, nói: “Bản này còn tốt hơn bản kia rất nhiều, sao bây giờ Lãnh tổng mới đưa ra.”

“Có lẽ sớm đã nghĩ đến chuyện sẽ có người động đến bản kế hoạch, nên mới giữ lại một bản, cho thấy rằng không hề tin tưởng tôi.” Tiêu Trạch thở dài, cũng đúng, chính anh cũng không tin vào bản thân mình, Lãnh Ngự Thần xưa nay làm việc luôn cẩn trọng sao có thể tin tưởng anh cơ chứ!

“Amy, giúp tôi điều tra về người có tên là Pierce này, càng kỹ càng tốt.”

“Vâng, ông chủ.”

...

Hôm sau, chuyện Lãnh Ngự Thần ầu đã với Dạ Sâm ở quán bar bị giới truyền thông đưa tin thành hai người đàn ông đánh nhau tranh giành một cô gái, có điều không hề nhắc một chữ tới thân phận của nhân vật nữ chính.

Từ Giai Oánh đang ở bên Pháp nghe được tin liền lập tức gọi điện về hỏi thăm Lãnh Ngự Thần, là con gái nhà ai khiến anh gây chiến với người ta, bà có quen không, thúc giục Lãnh Ngự Thần đưa người về cho bà xem mặt.

Lãnh Ngự Thần không nghĩ Từ Giai Oánh đã biết chuyện Nhan Hoan trở về, lên tiếng giải thích: “Mẹ, mấy tờ báo lá cải đó viết linh tinh mà mẹ cũng tin.”

“Ảnh chụp cũng đáng rồi, vết thương ở cằm con nhìn rõ mồn một, nói mau, rốt cuộc là con gái nhà ai khiến con động lòng, khi nào về mẹ sẽ làm mai giúp con.”

“Mẹ, nếu như mẹ không thích người con gái mà con thích thì làm thế nào?”

Từ Giai Oánh thoáng khựng lại, lát sau mới nói: “Con của mẹ xuất sắc như vậy, đương nhiên cũng phải tìm một cô gái tương xứng ở mọi phương diện, mẹ tin tưởng mắt nhìn của con, đừng làm mẹ thất vọng.”

“...” Lãnh Ngự Thần đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng chùng xuống.

“À, đúng rồi, hành trình của chuyến du lịch lần này có khả năng sẽ thay đổi, mấy người đám đi Thu Thu muốn đi Edinburgh.” Nhắc đến Anh Quốc, khẩu khí của Từ Giai Oánh trở nên sắc bén. “Con cũng biết, mẹ với ba con không thể nhập cảnh Anh Quốc, căn bản mẹ cũng chẳng muốn đi, nếu không có vấn đề gì thì đầu tháng sau chúng ta sẽ trở về. Đúng rồi, chuyện công ty giải quyết thế nào? Ba con hơi lo lắng, đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ con không xoay sở nổi, cứ nóng ruột muốn quay về.”

“Mẹ bảo ba cứ yên tâm, mọi chuyện con sẽ giải quyết ổn thỏa, mọi người cứ thoải mái chơi thêm vài ngày.”

Từ Giai Oánh cười rộ lên, “Con ngoan làm tốt lắm, Lãnh gia tất thấy sớm muộn gì đều là của con, kể cả hai mẹ con ngu ngốc kia có trở về thì cũng đừng mơ tưởng lấy được một xu của mẹ.”

“Mẹ!” Lãnh Ngự Thần tỏ rõ sự bất mãn, “Cuộc họp sắp bắt đầu rồi, không có việc gì thì con cúp máy trước.”

Từ Giai Oánh nghĩ mãi không hiểu vì sao mỗi lần nhắc đến hai mẹ con Diêu Bội Bội, Lãnh Ngự Thần lại tỏ thái độ với bà, lại càng nghĩ không ra rốt cuộc bà và Lãnh Thế Hùng đã dắc tội với ai mà để bây giờ không thể nhập cảnh được trên cả vùng lãnh thổ của đế quốc Anh. [1]

[1] Edinburgh là thủ đô của Scotland, đế quốc Anh ở đây (Britain) bao gồm có England, Scotland và Ireland.

Lúc Lãnh Tiểu Mạn nhận được tin tức đã là tối ngày hôm đó. Vừa quay xong một quảng cáo dầu gội đầu, cô vội vã theo Lâm Thành trở về, ngã người trên ghế sau xe nghỉ ngơi. Người đại diện Paul cảm báo hét lên, “Tiểu Mạn, anh của cô lên báo.”

Lãnh Tiểu Mạn nhắm mắt một hồi nói: “Anh tôi thường xuyên lên bản tin kinh tế và tài chính, có gì kì lạ.”

“Tiểu thư, là bản tin xã hội, nhân vật có thể lực trong giới kinh doanh vùng nắm đấm, hai nam tranh một nữ.” Paul huých Lãnh Tiểu Mạn, “Anh của cô đánh nhau vì phụ nữ.”

“Gi!” Lãnh Tiểu Mạn kinh hãi, ngồi bật dậy cướp tờ báo trong tay Paul. Hình ảnh nhân vật nữ chính trong bản tin hơi mờ nhìn không rõ, mái tóc dài che khuất gương mặt, không nhìn ra được diện mạo, Lãnh Tiểu Mạn mở to mắt hết cỡ, càng nhìn càng cảm thấy giống một người.

“Mau đưa tôi tới Tân Tây Lộ.”

“Không về trường học sao?”

“Tân Tây Lộ, nhanh lên.” Trong lòng thấp thỏm bất an, Lãnh Tiểu Mạn thực sự muốn đi chứng minh một việc.

Lãnh Ngự Thần có một căn hộ ở Tân Tây Lộ, bình thường anh đều ở đây, rất ít về nhà. Lãnh Tiểu Mạn điên cuồng nhấn chuông cửa, quản gia gầy Tây Âu phục phong phạm kiêu Anh ra mở cửa.

“Lãnh tiểu thư.”

“Anh tôi bảo tôi tới lấy quyển sách.”

Lãnh Tiểu Mạn đã gọi điện cho Triền Dương, mọi được hành tung đêm nay của Lãnh Ngự Thần, biết được anh sẽ không trở về trong thời gian ngắn. Rảo bước chạy vào thư phòng, đến bàn sách, cô ra sức cạy mở ngăn kéo đã khóa chặt, gây ra tiếng động không nhỏ. Quản gia cũng không để ý, trong mắt ông, tiểu thư của Lãnh gia chính là một cô nhóc háp tấp bộp chộp.

Năm phút sau, cuối cùng Lãnh Tiểu Mạn cũng cạy được ổ khóa, kéo ra, một bức ảnh chụp cũ kỹ đập vào mắt. Lãnh Tiểu Mạn vừa liếc mắt đã nhận ra người trên ảnh là Nhan Hoan.

Cô gái có quan hệ không rõ ràng với Tiêu Trạch và anh trai của cô.

Chuyện là như thế nào?

Đề nén nghĩ vẫn trong lòng, Lãnh Tiểu Mạn thả lại bức ảnh vào ngăn kéo, làm như chưa từng động đến, thản nhiên đi ra khỏi thư phòng, mặc kệ quản gia, cứ thế đi ra khỏi nhà. Trong vườn hoa nhỏ dưới lầu, Lãnh Tiểu Mạn bấm số điện thoại của Tiêu Trạch. . .

Thành phố tài chính, tổng bộ của tập đoàn Mạch Kha, sàn giao dịch London. . .

“Thật xin lỗi Tiêu tiên sinh, lịch trình của Pierce tiên sinh tạm thời có sự thay đổi. . .”

“Thật xin lỗi Tiêu tiên sinh, Pierce tiên sinh đang tiếp một vị khách rất quan trọng. . .”

...

“Xin lỗi Tiêu tiên sinh, hôm nay có lẽ ngài không thể gặp được Pierce tiên sinh rồi. . .”

Gặp trùm khoáng sản còn khó hơn lên trời, Tiêu Trạch bị Pierce cho leo cây đã hơn nửa ngày, chân mỏi rã rời. Ở thành phố C, anh là một nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng đứng dưới cờ đế quốc Anh, anh chẳng là gì cả. Tâm tình hết sức phiền muộn bị vây quanh bởi cảm giác thất bại, anh bỏ lại Amy, một mình đi dạo bên bờ sông Thames, mặc cho gió lớn tấp vào mặt.

Lúc Lãnh Tiểu Mạn gọi điện đến, Tiêu Trạch vừa đi tới một quán cà phê lộ thiên bên bờ sông, từng tốp năm tốp ba khách khứa đang ngồi uống trà chiều, một người đẹp lai da trắng tóc đen, ngũ quan sắc sảo, dung mạo diễm lệ đang cầm bút vẽ phác họa trên trang giấy.

Tiêu Trạch nhìn tên người gọi tới, tâm trạng càng thêm bức bối, nếu không phải hai nhà có quan hệ làm ăn, thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai anh em đáng ghét này.

Có phải học diễn xuất nên cũng hiểu một chút về biên kịch? Lãnh Tiểu Mạn đặc ý nói cho Tiêu Trạch, Nhan Hoan là mối tình đầu của anh trai cô Lãnh Ngự Thần, bức ảnh Lãnh Ngự Thần thường xuyên nhìn đến ngẩn người chính là của Nhan Hoan.

Vốn định răn dạy cô một trận, bảo sau này đừng có tiếp tục quấy rầy Nhan Hoan, Tiêu Trạch nghe nói như thế, mặt bỗng sa sầm. Cô gái mà anh thích là mối tình đầu của Lãnh Ngự Thần? Nói đùa gì vậy.

“Lãnh Tiểu Mạn, anh không những nhìn thấy em là cảm thấy bức dọc, bây giờ ngay cả nghe giọng của em thôi cũng khó chịu rồi, xin em từ nay về sau đừng gọi điện cho anh nữa.” Tiêu Trạch cúp điện thoại, tắt luôn máy.

Mối tình đầu thì làm sao!

Nhan Hoan là vợ của anh, từ một khách cô ngồi lên chiếc Reventon, cô đã là vợ của anh.

Tiêu Trạch ngồi xuống một chiếc ghế, gọi một ly Mandheling [2], giờ ảnh chụp trong điện thoại ra xem. Cô gái nhắm mắt ngủ say, lông mi cong vênh lên, đôi môi hình trái tim đầy đặn, vì say rượu nên gương mặt đỏ bừng như quả táo nhìn thật quyến rũ.

[2] Một loại cà phê có nguồn gốc từ Indonesia.

Em chê tôi ở bên này chưa đủ uất ức chưa đủ xui xẻo phải không? Thành thật lại tạo thêm một chuyện phiền toái để tôi phải nhớ nhưng em có phải không? Nhan Hoan, em có thể yên ổn một lát không, để tôi tiết kiệm chút tâm tư.

Bài hát “Trời cao biển rộng” phát qua loa điện thoại, Tiêu Trạch say sưa ngắm nhìn phong cảnh ven bờ sông Thames. Cô gái cầm bút vẽ nghe thấy âm thanh lạ bất chợt nhíu mày, lực ấn bút tăng thêm vài phần. Khúc nhạc dạo dài dòng buồn chán qua đi là một giọng nữ khiến người ta kinh ngạc, người đẹp ngừng bút, vênh tai lắng nghe, bỗng nhiên có cảm giác rất quen thuộc. Bản vẽ bị đặt trên bàn, người đẹp nâng cầm cán bút nhìn chằm chằm Tiêu Trạch không hề chớp mắt.

Gió nhẹ thổi qua, mặt sông gợn sóng, tuyệt đẹp.

Cảm giác có người đang nhìn mình, Tiêu Trạch quay đầu lại, chạm phải ánh mắt người đẹp. Bỗng nhiên một trận gió thổi qua cuốn lên những bản vẽ phác thảo trên bàn, giấy bay đầy trời. Tiêu Trạch giúp cô gái nhặt những bản vẽ về, khom người cầm một tờ giấy, đó là bản phác thảo một chiếc áo khoác.

Chợt nhớ tới một câu nói của Nhan Hoan – nếu anh gặp một người đẹp lai Trung Anh ngồi trong một quán cà phê lộ thiên bên bờ sông Thames, chỉ uống một ly cà phê cho tới tận trưa, tay trái cầm bút không ngừng phác thảo tô tô vẽ vẽ trên tờ giấy nháp, gương mặt trầm tư nhíu mày, vậy thì nhất định phải tới chào hỏi, bởi vì cô ấy chính là người thiết kế chiếc áo này, Sunsan An.

“Sunsan An.” Người đẹp lai niềm nở vươn tay.

Tiêu Trạch không ngờ sẽ gặp được nhà thiết kế nổi tiếng Sunsan An mà Nhan Hoan đã nói bên bờ sông Thames.

Đời người quả nhiên có sự bất ngờ ở khắp mọi nơi.

Có lẽ là Sunsan mang tới vận may, Tiêu Trạch nhận được điện thoại của người trung gian, nói là Pierce mời anh cùng đi ăn tối.

Đây thường xuyên xanh biếc bò trên những khối đá màu hổ phách, ống khói cao ngất, cửa sổ vuông một màu trắng, phong cảnh khu vườn tuyệt đẹp, tất cả là cảnh tượng của một biệt thự làng quê Anh Quốc điển hình thường xuất hiện trên bưu thiếp. Nơi ở của ông trùm khoáng sản không quá xa hoa quý phái như trong tưởng tượng.

Pierce là một vị thân sĩ trung niên có phong độ và tác phong nhẹ nhàng như Gregory Peck [3]. Cao quý, tao nhã, khiêm tốn, khó mà tưởng tượng người đàn ông này xuất thân bình dân.

[3] Gregory Peck: diễn viên điện ảnh và sân khấu Mỹ, một trong những đại minh tinh của 20th Century Fox trong những thập niên 40 đến 60.

Pierce Hill, nhân vật truyền kỳ của giới kinh doanh, xuất thân từ tầng lớp bình dân, trước ba mươi tư tuổi vô cùng sôi nổi, thường xuyên thấy hình ảnh ông xuất hiện trên ti vi và các tuần san kinh tế tài chính lớn. Nhưng từ sau khi lấy vợ mười hai năm trước rất ít khi xuất hiện trên truyền thông và những nơi công cộng, nghe nói vợ ông là người châu Á, cô con gái duy nhất là của vợ và chồng trước. Chịu ảnh hưởng của vợ, ông rất thích văn hóa Trung Quốc, có thiện cảm kỳ lạ đối với người châu Á.

Người châu Á thích bàn chuyện làm ăn bên mâm cơm, Pierce lại không mang việc làm ăn về nhà, không cho Tiêu Trạch cơ hội nói về chuyện quyền đại lý. Hai người chỉ hưởng thụ đồ ăn ngon, chén rượu hồng, nói chuyện phiếm.

“Tôi nghe nói cậu có nghiên cứu về xe.” Thân sĩ lão làng Pierce Hill cắt miếng thịt trong đĩa bằng động tác rất tao nhã, cặp con ngươi màu xanh như băng lạnh nhìn thẳng vào Tiêu Trạch, “Con gái tôi cũng rất thích chơi xe, tôi muốn mua cho nó một chiếc xe đua, ngày mai nếu cậu rảnh thì giúp tôi chọn một chiếc.”

Nói đến phụ nữ thích chơi xe, Tiêu Trạch lại nhớ đến Nhan Hoan. “Có thể giúp Hill tiểu thư chọn xe, là vinh hạnh của tôi.” Mặc dù trong lòng không muốn chọn xe giúp một cô gái chẳng có quan hệ gì, nhưng Tiêu Trạch vẫn lễ phép mỉm cười đáp, nói một lời nói dối.

“Con gái tôi không phải họ Hill.” Pierce bung ly rượu khẽ nhấp, chiếc đồng hồ màu lam trên cổ tay phản xạ ánh sáng xanh u ám.

“...” Tiêu Trạch hơi ngạc nhiên, ngại ngùng cười cười.

Hôm sau, Tiêu Trạch đã có dịp gặp vị tiểu thư không phải họ Hill đó.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quyến rũ

Cũng giống như tối hôm trước, Pierce không hề nhắc một chữ đến vấn đề đại lý, mỗi lần Tiêu Trạch muốn dẫn dắt câu chuyện về việc làm ăn thì đều bị ông xoay vòng vòng, dễ dàng lái sang chuyện khác.

Nhan Hoan nói từ xe có thể nhìn ra tính cách của chủ nhân, lúc chọn xe, trong lòng Tiêu Trạch chỉ nghĩ đến cô. Lamborghini Aventador LP700-4 [1], mạnh mẽ, sắc bén, một thứ đồ vật quý giá khiến người ta không thể cưỡng lại, có khí chất của Reventon.

[1] Lamborghini Aventador LP700-4:

Aventador màu trắng đặt bên cạnh Reventon màu xám, tựa như Nhan Hoan đang đứng bên cạnh anh, tuyệt phối. Tiêu Trạch nghĩ như vậy.

“Ba.” Một giọng nữ uyển chuyển kéo Tiêu Trạch trở về thực tại.

Pierce giang hai tay ôm con gái bảo bối Phi Phi.

“Ba, vị này là...” Phi Phi núp trong lòng Pierce, một cặp mắt rất đẹp nhìn về phía Tiêu Trạch.

Pierce cẩn thận che chở con gái, Tiêu Trạch không biết vị tiểu thư xinh đẹp như hồ ly này tên họ là gì, chỉ mỉm cười lễ độ đồng thời cảm giác anh đã chọn nhầm xe.

“Tiêu Trạch, đối tác quan trọng của ba, Phi Phi, con gái bảo bối của tôi.” Pierce giới thiệu hai người, hai chữ quan trọng và bảo bối được đặc biệt nhấn mạnh.

Tiêu Trạch phóng khoáng vươn tay, thái độ đúng mực, thông dong, tao nhã. “Xin chào, Phi Phi tiểu thư, rất vinh hạnh được gặp cô.” Có cảm giác, chuyện làm đại lý có hi vọng rồi.

“Xin chào, Tiêu tiên sinh.” Phi Phi nắm lấy tay Tiêu Trạch, đầu ngón tay khẽ vuốt ve như có như không, cười tủm tỉm nói: “Không phiền tôi gọi thẳng tên anh chứ.”

“Đương nhiên là không.” Cô ta đang chòng ghẹo anh? Tiêu Trạch cho rằng cô gái này không xứng với Aventador.

Phi Phi nhếch khóe miệng, nhìn đồng hồ, “Ba, con hơi đói bụng, hay là ăn cơm trước đi.”

“Không thành vấn đề.” Pierce cười cười.

Tiêu Trạch không ngờ anh lại bị Phi Phi quán lấy, ăn cơm xong đi thử xe, sau đó lại cùng cô đi dạo phố. Anh chưa từng bị cô gái nào xoay như chong chóng như vậy, để vượt qua trở ngại Pierce, tất cả những không cam tâm tình nguyện chỉ có thể đè nén trong lòng.

Giờ trà chiều, Pierce chủ động gọi điện tới: “Tôi đã xem bản kế hoạch, không tồi, tôi rất muốn giao quyền làm đại lý cho cậu.”

Tiêu Trạch nghe vậy trong lòng hưng phấn hẳn lên, nhưng lại cảm thấy trong câu nói của Pierce có hàm ý khác, sự việc chắc không đơn giản như vậy, anh khách sáo nói: “Nói vậy, Tần Vũ và Lãnh Thị sẽ rất cảm tạ ngài, tiên sinh.”

Pierce hỏi: “Vậy còn cậu thì sao? Tiêu, cậu sẽ cảm tạ tôi như thế nào?”

Tiêu Trạch đối đáp đúng mực: “Sự cảm tạ của tôi đối với ngài, đương nhiên sẽ là phân cho Mạch Kha một định mức thị trường ở châu Á sao cho tối đa hóa hiệu quả và lợi ích, thực hiện mức tiêu thụ đã giao hẹn trong bản kế hoạch, tôi nghĩ đó là sự báo đáp lớn nhất đối với ngài và tập đoàn Mạch Kha.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khê tỏ vẻ không vừa ý của Pierce, ông ta nói: “Người ngoài tưởng tôi muốn chuyển đổi nghiệp khoáng sản cho nên mới chen vào ngành ô tô điện tử, thực ra tôi cũng chẳng mấy hứng thú với việc làm ăn đó, hoàn toàn là vì Phi Phi nên mới làm. Con bé thích chơi xe, vô cùng thích. Sau khủng hoảng kinh tế, những công ty xe hơi có dòng máu quý tộc khiến người ta nhìn mà e ngại, tôi đành phải nghĩ cách đánh sang các mặt hàng xung quanh. Tiêu, con gái tôi hình như rất thích cậu.”

Trọng điểm không phải quyền làm đại lý, Phi Phi mới là trọng điểm, Tiêu Trạch sao có thể không nghe ra hàm ý trong lời nói đó. Pierce không phải đang tìm công ty đại lý, mà là tìm con rể.

Con rể của Pierce Hill tập đoàn Mạch Kha, biết bao đàn ông đổ xô vào.

London mới chạng vạng tối, thành phố C đã là đêm đen tĩnh lặng, Tiêu Trạch thật sự chán nản mới đành gọi điện thoại cho Nhan Hoan.

Ngồi trước máy tính, Nhan Hoan đang trò chuyện sôi nổi với Sunsan An, chủ đề là tên gốc bên bờ sông Thames, cô kẹp điện thoại vào bả vai, giọng nói vui vẻ: “Alô.”

“Vẫn chưa ngủ sao?”

Giọng nói trầm thấp êm tai khiến Nhan Hoan hơi giật mình mừng rỡ, cô lấy điện thoại ra nhìn dây số, xác định được là ai mới trả lời: “Đang lên mạng.”

“Chơi gì vậy?” Tiêu Trạch uể oải hỏi.

“Xem linh tinh thôi.” Tâm trạng không vui sao? Nhan Hoan ngờ vực.

“Mở webcam.” Tiêu Trạch đề nghị.

“Được.”

Nghĩ đến tình cảnh gian nan của anh, Nhan Hoan không hề do dự một giây đã đồng ý chat video. Trao đổi nickname, thêm đối phương vào danh sách bạn bè.

Chase

Wait

Hình như là vì nhau mà tồn tại, Tiêu Trạch chưa mở webcam mà đang gõ chữ: “Em đang chờ đợi cái gì?”

“Còn anh thì sao? Đang theo đuổi cái gì?” Nhan Hoan hỏi ngược lại.

Chưa đến một giây anh đã đáp: “Theo đuổi thứ mà tôi theo đuổi.”

Nhan Hoan gõ chữ: “Chờ đợi thứ mà tôi chờ đợi.”

Trước màn hình, khóe miệng cả hai người đều nhếch lên, Tiêu Trạch ấn mở webcam. Sau khi nhìn thấy rõ đối phương, là ngạc nhiên, là đau lòng. Cô mặc một chiếc váy ngủ hoa hai dây, dáng người hoàn mỹ dễ dàng lộ ra, khe sâu trước ngực như ẩn như hiện. Hoàn toàn không thể tưởng tượng được một người bình thường vẫn ăn mặc bảo thủ giống đàn ông như cô lúc mặc áo ngủ lại kêu gọi như vậy. Nhìn chằm chằm vào khe sâu khiến người ta mơ màng, Tiêu Trạch cảm giác hô hấp không được thoải mái.

Nhan Hoan quan sát Tiêu Trạch, rõ ràng mới chỉ xa cách có vài ngày, nhưng lại cảm thấy như rất lâu không gặp mặt, gương mặt vẫn đẹp như thế, nhưng giữa hai đầu lông mày lại lộ ra sự mệt mỏi.

“Sáng có ăn điểm tâm không?” Tiêu Trạch hỏi.

“Không.” Nhan Hoan thành thật khai báo.

“Muốn tôi phải lo lắng cho em sao?”

“...” Nhan Hoan mỉm cười.

Nụ cười đó khiến tâm tình Tiêu Trạch tốt hơn nhiều, lại hỏi cô: “Vết thương ở tay đã thay thuốc chưa?”

“Cái này có.” Nhan Hoan giơ cổ tay đã được tháo băng gạc, “Nhìn xem, đã đóng vảy rồi.”

Vết thương màu nâu chiếm cứ nơi cổ tay mảnh khảnh, Tiêu Trạch nhìn cũng đau lòng. Nhan Hoan hạ tay, động tác làm dây áo ngủ hơi trượt xuống, nói: “Đừng chỉ nói về tôi, anh ở bên đó thế nào, không ăn quen cơm Tây sao? Hình như gầy đi rồi.”

Tiêu Trạch sờ sờ mặt, cười: “Không có mì thịt bò hợp khẩu vị.”

Nói chuyện phiếm với một cô gái mặc áo ngủ gợi cảm, đây có được xem là video kích thích không. Cảm giác nóng nực bốc lên, nơi nào đó có sự biến đổi. Anh cũng chỉ là một người đàn ông sinh lý bình thường.

Nhan Hoan bật cười, sau đó giả bộ bất mãn nói: “Còn không biết xấu hổ nhắc đến mì thịt bò, keo kiệt.”

“Tôi keo kiệt! Ha ha.” Tiêu Trạch bị đáng vẻ dễ thương hiếm thấy của cô chọc cười. “Sao không hỏi tôi tại sao chỉ mời em ăn mì thịt bò?”

“Tiết kiệm tiền chứ sao.”

“Tôi là người nhỏ mọn như vậy à?”

“Đúng vậy.”

Tiêu Trạch mỉm cười, “Muốn biết tại sao tôi toàn mời em ăn mì thịt bò không?”

“Có.” Nhan Hoan gật đầu.

Tiêu Trạch ngoắc ngoắc tay, “Ghé tai lại gần đây.”

Nhan Hoan thật sự tin lời anh, ghé sát tai vào, phong cảnh trước ngực bị phóng đại. Yết hầu trượt lên trượt xuống, có một sự gợi cảm không nói nên lời, Tiêu Trạch đặt tay bên môi, đè thấp giọng nói với màn hình: “Tôi thích nhìn đáng vẻ em lúc ăn mì, cái miệng nhỏ chu lên mút sợi mì, vô cùng thú vị.”

Nhan Hoan cảm thấy mất tự nhiên, dời ánh mắt sang chỗ khác, không dám nhìn anh. Hóa ra được người ta nói thích gì đó là cảm giác vui như vậy, tại sao trước kia cô không phát hiện ra.

Bởi vì cô cũng thích anh sao?

Cô thích anh!

Đáng vẻ lẫn khoả khoả của cô khiến những mệt mỏi vài ngày qua như dần tan biến hết, Tiêu Trạch cảm thấy rất tốt.

“Anh yêu.” Một giọng nữ đột ngột xen vào khiến Tiêu Trạch giật mình, ngay sau đó là mùi hương nước hoa nồng nặc xộc vào khoang mũi. Ngửi thấy mùi hương này Tiêu Trạch đã biết người đến là ai, chưa kịp quay đầu lại ngăn cản thì hai cánh tay vừa trắng vừa mịn đã vòng qua cổ anh.

Amy theo sau Phi Phi đi vào đánh bó tay, “Tôi xin lỗi, ông chủ.”

Vì vậy, hình ảnh Nhan Hoan nhìn thấy chính là, một cô gái mặc váy ngủ màu đỏ từ phía sau ôm sát lấy Tiêu Trạch, ồm ồm nói: “Anh yêu, tối nay chúng ta ăn gì đây?”

Tính xấu của đàn ông.

Một ngọn lửa chạy thẳng từ chân lên tới đỉnh đầu, Nhan Hoan trực tiếp tắt máy.

Tiêu Trạch nhìn hình ảnh đã bị gián đoạn, nghĩ thầm, xong rồi, hiểu lầm rồi. Anh đẩy hai cánh tay đang bám trên vai mình, cố nén giận, nói: “Phi Phi tiểu thư, xin hãy tự trọng.”

Phi Phi vòng tới trước mặt Tiêu Trạch, chớp chớp mắt, giọng nói nũng nịu như trẻ con: “Tự cái gì, trọng cái gì cơ? Đừng trừng mắt hung dữ như vậy, dọa

chết tôi rồi.”

Tiêu Trạch nhủu mày, ngữ khí lạnh đi vài phần, “Bị dọa là tôi mới đúng!”

“Tôi dọa người lắm sao?” Phi Phi hást hàm, vô cùng cao ngạo nói: “Tôi đây không thích quanh co lòng vòng, nói thẳng, Tiêu Trạch, tôi ngắms trúng anh rồi.”

“Cô ngắms trúng cái gì ở tôi?” Tiêu Trạch đẩy về thắms mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Phi Phi chộts dạ, hai tay lại quắms lên cổ anh, thân thể như không có xương mềm oắts dán lên người anh, một chân nhắms lên gắms vào đùi Tiêu Trạch, cảm gắms chạm vào vật gì đó cứng rắn, cô ta hơi kinh ngạc nhưng lập tắts khôi phục sự tự nhiên, cười vui vẻ. Cô ta đi thẳng vào vấn đề: “Không phải anh muốn nắm được quyền đắts lý sao, anh biết cha tôi thương tôi nhất, kể cả bản kế hoạch của Lãnh Thị cũng không đắts nổi một câu nói của tôi, làm bạn trai tôi sẽ không bị thiệt thòi.”

Phi Phi ra sức khiêu khích. Tiêu Trạch giữ về mặt bình tĩnh, trong lòng hiểu rõ nếu đắts cô ta ra đồng nghĩa với việc từ bỏ quyền đắts lý, sau đó chỉ có ảo não quay về thành phố C.

Không cam lòng, một chút cũng không cam lòng.

Tiêu Kiến Đông nói: Con gắms tốt nhà ai bằng lòng gắms cho loại phá gia chi tử chơi bời lêu lắms, không học vắms không nghề nghiệp như anh chứ.

Không giành được quyền đắts lý, anh sẽ không thể ngắms đầu trước mặt Nhan Hoan.

Thắms về do dự của Tiêu Trạch, Phi Phi cười quyền rũ: “Đốts với sản nghiệp khổng lồ của tập đắms Mạch Kha mà nói, quyền đắts lý nhỏ nhỏ căn bản chẳng đắms nhắc tới, trở thành một thành viên trong gia tộc Hill, thử anh lấy được không chỉ có tôi. Anh cũng biết cha tôi chỉ có một đắts con gắms là tôi, tôi lại không thích công việc kinh doanh. Nghĩ đến tương lai của anh...” Cắps môi đỏ mắms chậm chạp hạ xuống với tốc độ mắms mắms ý chí con người, trán, đôi mày kiắms, sống mũi...

Người đắms, tiền tài, lợi ích, bàn tay nhỏ bé đang chìa ra mê hoặc ý chí. Cự tuyệt cô ta đồng nghĩa với cự tuyệt quyền đắts lý, cự tuyệt Mạch Kha, cự tuyệt một gia tài cực lớn.

Nhan Hoan, anh thích em.

Anh thích em...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuối* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lựa chọn

Tiêu Trạch ngắms cản đốts môi đang muốn hạ xuống thêm nữa, Phi Phi nhưốms mày nhìn anh.

Tiêu Trạch nói: “E rằng tôi không thể tiếp nhận ý tốt của Phi Phi tiểu thư rồi.”

Phi Phi gắms tay anh, nhắms môi cười lạnh, “Trong giới tài chính có câu nói, đừng bao giờ rình mò những thứ thuộc sở hữu của Pierce, cũng đừng bao giờ từ chối ý tốt của Pierce. Anh muốn làm tên ngốcs đầu tiên sao?”

“Đúng vậy, nếu như ý cô là cự tuyệt lời nói của cô, tôi đồng ý.”

“Lý do?”

“Tôi đã có người mình thích.” Tiêu Trạch trả lời thẳng thừng đắts khoắts.

Phi Phi cười vô cùng rực rỡ, “Người mà anh thích có thích anh không? Ngoại trừ bạn gắms, lên giường với phụ nữ khác một chút cũng chẳng sao, đàn ông mà! Ai chẳng có lấy mắms người hồng nhan tri kỷ, tôi không ngại anh có bạn gắms hay chưa.”

“Cô gắms mà tôi thích cũng thích tôi. Có lẽ trong mắt cô lên giường với người khác ngoài người yêu của mình cũng chẳng là cái gì, nhưng tôi đề ý, ở phưong diện này tôi thích sạch sẽ.”

“Cái gì mà đề ý hay không đề ý, thích hay không chẳng quan trọng. Nói cho tôi biết anh có muốn không? Dục vọng mới là thứ chân thật nhất, tất cả những thứ khác đều là dối trá.” Phi Phi lại tới gần, bàn tay nhỏ bé hướng về phía khỏi nguồn của dục vọng, “Tôi đã cảm nhận được anh rồi...” Bắms

chốc cổ tay bị siết chặt, Phi Phi chớp chớp mắt, nhìn thẳng vào Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch nắm cổ tay cô ta dời khỏi cảm địa, anh nhếch môi cười cười: “Thật xin lỗi, Phi Phi tiểu thư, dự vọng của tôi không phải vì cô mà sinh ra, nơi này, ngoại trừ vợ của tôi, không thể để cho người phụ nữ khác chạm vào.”

Người đàn ông này cười rộ lên nhìn rất đẹp, lông mày và môi cong lên, ánh mắt sâu xa thâm thúy, trong phút chốc, Phi Phi nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh.

Cô ta hỏi: “Tôi muốn biết, anh cự tuyệt chính tôi hay là thân phận con gái của Pierce?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có.”

“Là chính cô.” Anh thích ai thì sẽ không cân nhắc đến thân phận và địa vị của đối phương, càng sẽ không vì địa vị thân phận mà thích ai.

“OK.” Phi Phi tách khỏi người anh, thái độ quay ngoắt 180 độ, giọng lạnh đi, xụ mặt nói: “Thất lễ, Tiêu tiên sinh.”

Giày cao gót nện xuống mặt sàn, Phi Phi điềm nhiên như không có việc gì đi ra khỏi phòng, tiến vào thang máy, nhìn chính mình xinh đẹp trong gương, trong lòng thầm nghĩ, trên đời có bao nhiêu người đàn ông có thể vượt qua được sức cám dỗ của tiền tài và sắc đẹp. Phi Phi ra khỏi thang máy đi thẳng tới khu nghỉ ngơi ở đại sảnh, dừng lại trước mặt một người đàn ông đang lấy báo che mặt.

“Boss.”

“Thất bại rồi.” Gerrard thả tờ báo xuống.

Ánh mắt Phi Phi nhìn về nơi khác, không cam lòng nói: “Boss, tôi có thể theo đuổi anh ấy không, là chính thức theo đuổi ấy.”

Gerrard ngồi ngay ngắn, cài lại cúc áo Âu phục, nói: “Trong giới tài chính có câu nói, đừng bao giờ rình mò những thứ thuộc sở hữu của Pierce.”

Phi Phi giận dữ: “Coi như tôi chưa nói.”

...

Tiêu Trạch cự tuyệt Phi Phi, Pierce thay đổi thủ đoạn chơi đùa với anh. Trong tổng bộ nguy nga lộng lẫy của tập đoàn Mạch Kha, Pierce ngồi trên ghế bành lớn, nói: “Theo tôi được biết, cậu và Lãnh Ngự Thần tốt nghiệp cùng một học viện kinh doanh, cậu ta có thể viết một bản kế hoạch tốt như vậy, tin rằng cậu cũng không thua kém. Muốn tôi giao quyền đại lý cho Tần Vũ của các người thì ít nhất cũng phải cho tôi thấy một phần năng lực của cậu.”

Pierce rất hà khắc, chỉ cho anh thời gian một ngày. Vì quyền đại lý, vì để được nở mày nở mặt ở thành phố C, Tiêu Trạch kiên trì đóng đô trong khách sạn viết bản kế hoạch.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, mặt trăng lặn mặt trời lên, không ngủ không nghỉ suốt một ngày một đêm, viết xong bản kế hoạch, Tiêu Trạch đứng bên cửa sổ hoạt động gân cốt. Amy mang bữa sáng vào, “Ông chủ, anh thật là một người đàn ông tốt.”

Tiêu Trạch không hề chớp mắt nhìn Amy, nói: “Đàn ông tốt với người tốt có gì khác nhau?”

“Đầu tiên, không có ham mê xấu, sau đó phải có khí khái đàn ông, có tinh thần trách nhiệm, quan trọng nhất là phải có cái tâm nghề nghiệp.”

Amy sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên lần phỏng vấn ngày đó. Khi ấy Tiêu Trạch làm giám khảo đã hỏi cô tại sao lại muốn ứng tuyển vị trí trợ lý Tổng giám đốc này. “Bởi vì rất cần tiền.” Cô trả lời lưu loát là vì trong lòng cô hiểu rõ bản thân không thích hợp với công việc này, nhưng sau khi Tiêu Trạch hỏi thăm lý do, anh không để ý đến lời phản đối của người khác, kiên quyết giữ cô lại, còn cho cô gấp đôi tiền lương.

Trong một thời gian dài, ở công ty thường xuyên có đồng nghiệp nhìn cô rồi chỉ trỏ, nói những lời khó nghe. Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc, Tiêu Trạch không hề chạm tới một ngón tay của cô, giữa bọn họ chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới. Mà công việc trợ lý Tổng giám đốc của cô vô cùng nhàn hạ, bởi vì lãnh đạo trực tiếp dành phần lớn thời gian vào việc chơi xe, luyện kiếm đạo. Cô không rõ giữa anh và Chủ tịch Tiêu Kiến Đông rốt cuộc có mâu thuẫn gì, khiến anh tự đẩy dọa bản thân, đắm mình trong truy lạc. Bởi vì không có tâm nghề nghiệp, anh chỉ có thể là người tốt, mà không phải là một người đàn ông tốt.

Nhưng hôm nay, cô đã thấy được phong thái của người đàn ông chân chính.

“Ông chủ, Nhan tiểu thư mà nhìn thấy anh giỏi giang như vậy, nhất định sẽ yêu anh chết mất.” Một câu nói khiến Tiêu Trạch mỉm cười vui vẻ.

“Amy, tôi nên tăng lương cho cô.” Tiêu Trạch nhìn thành quả một ngày đêm không nghỉ của mình có chút cảm giác thành tựu, lại nghe Amy nói vậy, trong lòng càng nở hoa.

Mang theo tâm tình vui vẻ, Tiêu Trạch đi vào tổng bộ tập đoàn Mạch Kha, giao bản kế hoạch cho Pierce, Pierce chưa hề xem qua đã ném công sức cả một ngày đêm của anh qua một bên như ném rác, nói: “Tiêu, quên không nói cho cậu biết, tối qua có một cuộc họp bất thường, mấy vị quan chức cấp cao đã nhất trí cho rằng bản kế hoạch của Lãnh Thị làm rất tốt, cho nên, tôi quyết định giao quyền làm đại lý cho Lãnh Thị, về phần định mức thị trường

phân phối như thế nào, đó là việc của Lãnh Thị.”

Trời trong xanh đột ngột bị mây đen bao phủ, một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu. Nhìn thành quả mà mình vất vả cố gắng bị coi như vô hình, ném sang một bên như ném rác, đó là loại tâm trạng gì. Khí lạnh từ đáy lòng chảy ngược lên trên, Tiêu Trạch vẫn nở nụ cười trên môi, nói: “Vô cùng cảm tạ, ngài có thể giao thị trường châu Á cho chúng tôi, bất kể là Lãnh Thị hay Tần Vũ tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng.”

Tiêu Trạch nhớ tới một người, Tổng Thế Phong ngày đó gặp ở Phú Cẩm, ông chủ của Giang Hân. Có lẽ Tổng Thế Phong rất hiểu được tâm trạng của anh lúc này.

Tiêu Trạch đi rồi, Gerrard cầm bản kế hoạch tiện tay mở ra, càng xem mắt càng sáng rực, “Rất không tồi, nếu là em sẽ chọn cậu ta.”

Pierce nhận lấy, cặp mắt thông thái đảo qua một lượt nội dung bản kế hoạch, lên tiếng: “Hợp đồng ba năm sửa lại thành một năm, bằng giờ này sang năm, tôi muốn xem cậu ta sẽ còn thể hiện được những gì.”

“Em bắt đầu mong chờ rồi đây.” Gerrard đưa cho Pierce một ly rượu đỏ, hai người chạm ly. Pierce nhấp một ngụm rượu, đôi con ngươi xanh như biển cả lóe lên ánh sáng thâm trầm.

Con gái của Pierce Hill, chỉ nam tử hán chân chính mới xứng đáng có được.

Trước khi về nước, lần cuối cùng Tiêu Trạch gặp Pierce Hill là tại một câu lạc bộ Golf, Pierce vì anh mà dẫn theo mấy nhân vật hết sức quan trọng trong giới tài chính, Gay ngành ngân hàng, trùm bảo hiểm Durant, Davis kinh doanh bất động sản. Từ nội dung cuộc trò chuyện của mấy vị đứng đầu giới tài chính, không khó nghe ra xu hướng chung của thị trường chứng khoán, triển vọng của ngành sản xuất kinh doanh, những thay đổi của thời cuộc có ảnh hưởng tới kinh tế.

Tiêu Trạch cảm giác anh và mấy vị này ni chuyện rất khó khăn, thông tin của anh chỉ hạn hẹp ở phạm vi thành phố C, anh không hiểu nhiều lắm về những biến đổi dao động của tài chính quốc tế, kiến thức còn trong tình trạng nửa vơi, hoang mang. Trước mặt những nhân vật lớn, anh vô cùng nhỏ bé chẳng bằng một hạt cát. Tiêu Trạch tự kiểm điểm lại mình, sắp ba mươi tuổi mà những năm qua anh đã làm gì!

Tam thập nhi lập [1] vẫn chưa tính là muộn!

[1] Ba mươi tuổi lập thân, lập nghiệp.

...

Lãnh Ngự Thần đã thu xếp toàn bộ lịch trình để chuẩn bị đích thân đi Anh Quốc thu dọn cục diện rồi rầm, bỗng giật mình khi nghe tin tập đoàn Mạch Kha sẽ hợp tác với hai nhà Lãnh Thị và Tần Vũ, không ngờ Tiêu Trạch có thể thuyết phục được Pierce.

Có lẽ cậu ta gặp may, Lãnh Ngự Thần tự nói với chính mình như vậy.

Tiêu Trạch bị Pierce đùa giỡn, Lãnh Ngự Thần cũng chẳng khá hơn là bao. Ngoài sáng có người đoạt thương vụ làm ăn, trong tối Dạ Sâm cho người gây rối khắp nơi, trước sau đều thù địch. Xử lý xong công việc, Lãnh Ngự Thần đặt nhà hàng, tan ca sớm đi thẳng tới xưởng sửa chữa.

Hai ngày trước Nhan Hoan đọc báo đã biết tin Tiêu Trạch giành được quyền đại lý, công chuyện xong xuôi mà người vẫn chưa thấy trở về, có phải cùng người đẹp đi du ngoạn châu Âu rồi không.

Trong lòng khó chịu, cô gửi một tin nhắn. “Nếu như nụ hôn đó không có ý nghĩa gì, xin anh nhất định phải nói rõ với tôi.”

Thâm nghĩ muốn thuận theo tự nhiên, nhưng không thể không minh bạch.

Có một số việc, phải nói rõ ràng.

Lập lòe nước đôi sẽ dễ khiến người ta hiểu lầm.

Liên tục hai ngày không phải xì mặt thì chính là nhìn chăm chăm điện thoại đến gần ngấn gối, ngay cả tiếng động cơ ồn ào cũng không thể hấp dẫn được sự chú ý của cô. Tiểu Thứ huyếch huyếch A Hạ, “Chị ấy đang nhớ đến ai vậy?”

“Còn phải hỏi, nhớ anh Tiêu chứ sao.” A Hạ nói.

Tiểu Thứ lờm lờm chiếc H6 đã bị sửa lung tung ở ngoài cửa, nói: “Chưa chắc đâu.”

“Dám cá xem ai sẽ theo đuổi được chị trước không?”

“Cá thì cá ai sợ ai.”

Hai người đang nói thì Lãnh Ngự Thần đã đi tới, hỏi: “Cô ấy đâu rồi?”

“Bên đó.” Tiểu Thứ chỉ chiếc GTR màu xanh da trời trong gara. Lý An Thần không tới lấy xe, GTR màu xanh da trời đã trở thành chỗ nghỉ ngơi của Nhan Hoan, bởi vì chiếc xe này có thiết bị âm thanh tốt nhất.

Lãnh Ngự Thần mở cửa xe ngồi vào, Nhan Hoan dịch người sang bên cạnh. Lãnh Ngự Thần nói: “Nếu anh mặt dày mày dạn bảo em mời anh ăn cơm, em sẽ không từ chối chứ?”

“Không.” Anh giúp cô đánh một trận, cô vẫn nhớ.

Nhan Hoan đi theo Lãnh Ngự Thần ra khỏi xưởng sửa chữa, ngồi vào chiếc Maserati màu đen đỏ ở cửa ra vào, xe chạy thẳng tới nhà hàng Âu cao cấp nhất thành phố C.

Cơm Tây?

Nhan Hoan mời được, nhưng nếu là bao cả một phòng thì cô không bao nỡ, ánh mắt không thiện ý nhìn Lãnh Ngự Thần. Lãnh Ngự Thần nói: “Hôm nay, anh mời em.”

Nhà hàng cao cấp phong cách châu Âu trang nhã, rượu đỏ, ánh nến, kết hợp với bầu trời đêm điểm xuyết vài ngôi sao ngoài cửa sổ, Nhan Hoan cảm thấy không khí lãng mạn này không cần thiết, bởi vì cô không mặc lễ phục, mà là áo Hoodie, giày thể thao, quần jeans, cách ăn mặc chỉ phù hợp khi vào quán mì thịt bò hay tiệm đồ ăn nhanh, không tương xứng với cảnh trí nơi này.

Tướng ăn của Lãnh Ngự Thần rất tao nhã, cắt một lát thịt bò đưa lên miệng, Nhan Hoan chẳng có tâm trạng mà ngắm, trong lòng chỉ nhớ đến tình cảnh lúc cô và Tiêu Trạch ăn mì thịt bò. Chóp mũi Tiêu Trạch phủ một lớp mồ hôi mỏng, như vậy mới thật anh tuấn, thịt bò tươi ngon vào miệng toàn ra vị của mì sợi.

Bộ dạng không tập trung của Nhan Hoan khiến Lãnh Ngự Thần ghen tị với người đàn ông đang chiếm đóng tâm tư cô, anh hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Nhan Hoan đặt dao xuống đĩa, nhấp một ngụm rượu đỏ nguyên chất, nói: “Không nghĩ gì cả.”

Lãnh Ngự Thần lấy khăn ăn lau miệng, lại nói: “Trông hình như có tâm sự.”

“...”

“Không ngại thì nói một chút nghe xem.”

“Ngại.” Nhan Hoan ăn không vào, tựa lưng vào thành ghế, đáng vẻ lười nhác.

Lãnh Ngự Thần nhe răng cười, sau đó nở nụ cười, “Đến bao giờ mới thu hồi dịch ý đối với anh.”

“Đợi đến khi nào anh không có bất kỳ ý đồ gì đối với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chọn lựa

Lãnh Ngự Thần hỏi: “Em cảm thấy anh sẽ có ý đồ gì với em?”

“Cái đó phải hỏi chính anh.” Nhan Hoan nói.

Bầu không khí yên tĩnh bỗng bị tiếng đàn khuấy rầy, một cô gái trẻ mặc áo trắng trên vai mang đàn violin từ xa đi tới. Cô ấy đi rất nhẹ nhàng, ánh mắt dao động đảo quanh từng dáng điệu, khúc nhạc du dương mềm mại vang lên từ nơi vai, khiến Nhan Hoan sửng sốt. Nhan Hoan nhìn chăm chăm cô gái, trong mắt toát lên ánh sáng phức tạp đan xen giữa ngưỡng mộ, đố kỵ và thù hận. Lãnh Ngự Thần tự nhận mình rất hiểu ý người khác, nhưng khi bắt gặp ánh mắt chán ghét và năm ngón tay nắm chặt khăn trải bàn của cô, anh đọc không ra, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt đã không còn là cô nữ sinh giỏi đàn violin thích ăn bánh ngọt mà anh từng biết.

Một bó hoa hồng đỏ lớn đưa tới trước mặt anh, Lãnh Ngự Thần nhận bó hồng kiểu diễm ướt át từ tay nhân viên phục vụ, anh khoát tay, cô gái đánh đàn và nhân viên phục vụ cùng lui ra.

Nhan Hoan liếc bó hồng có gai, hừ lạnh một tiếng: “Nhanh như vậy đã lộ đuôi cáo, Lãnh tổng, không biết anh đã từng nghe qua một câu, tham vọng quá lớn chính là ảo tưởng hảo huyền.” Cô đứng dậy định đi, bị Lãnh Ngự Thần kéo tay lại.

Lãnh Ngự Thần nói: “Anh không muốn lãng phí thời gian quanh co nữa, Nhan Hoan, anh thích em. Nói chính xác, là yêu em. Anh làm tất cả không phải để thay Lãnh Thế Hùng bù đắp, là vì anh yêu em.”

Lời tỏ tình bất ngờ cũng không khiến Nhan Hoan rung động bao nhiêu, đôi con người sáng trong nhìn anh chăm chú, vẻ mặt bình tĩnh, cô mở miệng nói: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Bình Sơn, lần thứ hai ở xưởng sửa chữa, sau đó tôi giúp anh sửa xe, anh giúp tôi đánh nhau, tổng cộng gặp mặt chẳng có mấy lần, yêu của anh có phải đã quá qua loa, quá vồ vẩn không?”

“Không, chuyện không phải như những gì em biết, lúc em còn rất nhỏ anh đã trông thấy em rồi.”

“Nhỏ bao nhiêu?”

“... Mười hai tuổi.”

Năm mười hai tuổi, cô được giải thưởng lớn trong cuộc thi đàn violin mở rộng, đồng thời cũng là năm Diêu Bội Bội và Lãnh Thế Hùng ly hôn. Ánh mắt hướng về nơi xa, Nhan Hoan nói: “Mười hai tuổi! Cảm giác đã là chuyện rất lâu rất lâu trước kia. Anh nói anh thích tôi yêu tôi, ngược lại tôi muốn hỏi anh một chút, rốt cuộc thích tôi yêu tôi vì cái gì?” Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Lãnh Ngự Thần, lóe lên ánh sáng sắc bén, Nhan Hoan nói: “Bởi vì chính tôi thật sự không biết bản thân rốt cuộc tốt ở chỗ nào, có chỗ nào hấp dẫn anh?”

“Lãnh Ngự Thần bị hỏi khó.

Nhan Hoan bật cười: “Anh yêu một tôi kéo đàn violin sao? Là một tôi thích ăn bánh ngọt sao? Còn một tôi thích đi đua xe, lười thôi lếch thếch, uống rượu đánh nhau, cả ngày lẩn lộn giữa một đám đàn ông, tay đầy dầu mỡ chỉ biết sửa xe thì sao?”

“...”

Lãnh Ngự Thần nhìn cô chẳng hề chớp mắt, những ký ức có liên quan tới cô chỉ dừng lại ở năm cô mười hai tuổi, cô mặc váy xòe trên vai mang đàn violin, còn cuộc sống của cô sau đó ở Anh Quốc anh không hề biết. Nói thật, anh không thích cô đi đua xe, sẽ hại anh phải đợi chờ lo lắng, không thích cô lẩn lộn giữa một đám đàn ông, anh sẽ ghen tị, không thích cô tay dính đầy dầu mỡ, chẳng hề giống con gái.

Anh thích dáng vẻ cô là một công chúa, tao nhã, cao quý không thể chạm tới.

“Lãnh Ngự Thần, nếu như anh thích một cô gái chơi đàn violin hay thích ăn bánh ngọt, ngàn vạn lần đừng chọn tôi, tôi đã không còn là cô bé năm đó. Trước đó anh không nói gì, tôi cũng không nên tự cho là đúng chủ động tìm anh trước, nhưng hôm nay anh đã mở miệng, tôi cũng sẽ nói rõ, chúng ta không có khả năng, tìm tôi sửa xe thì được, còn chuyện khác, không bàn nữa.” Không có khả năng nên đừng cho anh bất cứ hy vọng nào, Nhan Hoan quyết đoán cự tuyệt Lãnh Ngự Thần, chân vừa định bước, tay đã bị nắm chặt.

“Vi cậu ta sao?” Khẩu khí của Lãnh Ngự Thần cũng như lực đạo trên tay, mang theo sự hung dữ.

“Ài?” Nhan Hoan thắc mắc hỏi anh.

“Tiêu Trạch.” Ánh mắt lạnh như băng nhìn cô đăm đăm, Lãnh Ngự Thần mở miệng, “Nếu như em gặp anh trước thì sao?”

“Trên đời này cái gì cũng có, nhưng không có nếu như.” Nhan Hoan nói ra sự thật: “So với anh ấy, người tôi quen trước là anh, Lãnh, Ngự, Thần.”

Nhan Hoan đi rồi, lúc bước ngang qua Lãnh Ngự Thần khiến bó hoa hồng bị va vào nặng nề rơi xuống đất, cánh hoa mỏng manh yếu ớt không thể chịu được va đập mạnh, tuyệt vọng rơi ra tan tác.

Lãnh Ngự Thần trông theo bóng lưng quyết đoán, lòng không cam!

Cự tuyệt người khác đồng thời trong lòng cũng kéo theo vài phần chua xót, Nhan Hoan ra khỏi nhà hàng, hai tay tự ôm lấy người, một mình đi trên phố trong cơn gió thu se lạnh.

Trời sao mênh mông, trăng sáng vàng vạc.

Có người bị từ chối, đương nhiên sẽ có người được chấp nhận, lúc này Nhan Hoan không hề biết có một người đàn ông đang ở trước cửa nhà đợi cô trở về.

Ra khỏi thang máy chưa đi được mấy bước, Nhan Hoan khựng lại, người đàn ông đang chờ trước cửa nhà khiến hô hấp của cô ngưng trệ.

Người đàn ông nghiêng mình, cúi người vắt chéo hai chân ngồi trên vali hành lý, hí hoáy điện thoại. Anh mặc một chiếc áo khoác màu ngà phong phạm mười phần kiểu Anh, ống quần màu đen bao quanh đôi chân dài đẹp mắt cùng với giày da bóng lộn, tạo thành một góc độ hoàn mỹ. Vắn hơn người, anh tuấn phi phạm

Tiêu Trạch thấy cô trở về, khoe miệng hơi cong lên, anh cất điện thoại, chậm rãi đứng dậy nói: “Ngây ra đó làm gì vậy!”

Nhan Hoan hít sâu một hơi, cầm chìa khóa mở cửa, chìa vừa cắm vào ổ khóa, Tiêu Trạch đã sáp lại gần, mùi thuốc lá và hương đàn ông nam tính mát lạnh quen thuộc phả vào mặt.

Mùi hương đó thật khiến cho người ta nhớ nhung!

“Anh như thế làm sao tôi mở cửa được.” Nhan Hoan nhìn anh với vẻ không vui, vẫn chưa bị anh mê hoặc thất điên bát đảo đến mức quên mất một màn chat video hôm trước. Tiêu Trạch lùi lại, xách vali vào nhà, “cách” một tiếng, cửa chống trộm đóng lại. Nhan Hoan đưa lưng về phía anh, nói: “Tôi đây không thích lập lòe nước đôi, nếu như...” Lời còn chưa dứt, cô đã bị Tiêu Trạch xoay người lại, hung hăng ấn vào cánh cửa.

Nhan Hoan giãy giụa, lại bị thân thể cường tráng của anh ép sát, anh lại dùng ánh mắt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống người khá giọng nói dừ dằn: “Nếu như nụ hôn kia không thể nói lên điều gì, vậy thì, nụ hôn này sẽ cho em biết tâm lòng của tôi.” Biết tôi thích em nhiều đến cỡ nào.

Chưa kịp chuẩn bị đã bất ngờ bị hôn, nỗi nhớ nhung mấy ngày qua cùng sự buồn bực lúc cô ở trên xe của Lãnh Ngự Thần tất cả đều trộn lẫn trong nụ hôn này, nồng nhiệt, vội vã, tàn phá, khiến cho không ai có thể chống đỡ được.

Nhan Hoan mở to đôi mắt, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Sau một trận giãy vò, Tiêu Trạch mới rời khỏi cánh môi mềm mại, tựa vào trán cô, hơi thở hỗn hển, anh nói: “Anh rất nhớ em, Nhan Hoan, anh rất nhớ em.”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn, vô cùng êm tai.

Bao nhiêu tiếng lòng, bao nhiêu xúc động dồn nén trong một câu nói – anh rất nhớ em.

Con người trong trời đất chìm vào ánh mắt sâu thẳm chứa đầy tình cảm dịu dàng, quyết định không thể bị anh hấp dẫn của Nhan Hoan nhanh chóng đầu hàng, chìa khóa trong tay rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu leng keng, giờ phút này cô muốn dứt bỏ lý trí, đi theo trái tim.

Bởi vì, cô cũng nhớ anh.

Cô bất động nhìn anh, Tiêu Trạch cẩn thận ôm gương mặt anh vẫn hăng nhưng nhớ, chậm rãi ghé sát vào. Lông mi Nhan Hoan khẽ rung lên, hai mắt từ từ nhắm nghiền. Hai đôi môi chạm vào nhau, mềm mại, từ tốn hôn lẫn nhau. Nhan Hoan trong lòng nhộn nhạo, cảm nhận rõ ràng cặp môi dịu dàng kia như có ma lực, cảm giác mình đang được nâng niu trong lòng bàn tay, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng che chở.

Đóa hoa tình yêu trong tim nở rộ, đẹp, rực rỡ, tỏa ra hương thơm đắm say lòng người...

“Ừc ực!!!”

Âm thanh đột nhiên vang lên khiến hai người tách nhau ra, Tiêu Trạch xấu hổ cười cười.

Nhan Hoan ánh mắt mơ màng, liếm liếm môi nói: “Anh vẫn chưa ăn cơm sao? Vậy em đi nấu cho anh bát mì.”

Cặp môi sưng đỏ bị đầu lưỡi liếm qua càng trở nên lóng lánh mê người, Tiêu Trạch hung hăng hôn cô thêm một cái nữa rồi mới rời ra, kéo nhẹ áo che lên nơi nào đó đang động tình, khàn giọng nói: “Không phải để sớm gặp được em sao, haizz! Anh sắp chết đói rồi.”

“Em đi nấu cho anh bát mì ngay đây.” Nhan Hoan thay dép lê.

“Có thể dùng phòng tắm của em một lát được không?”

“Đương nhiên là được.” Nhan Hoan xách trên kệ xuống một đôi dép lê nữ màu xanh nước biển, “Không vừa chân, đi tạm vậy.”

Chân đàn ông to đùng xỏ vào đôi dép lê của nữ, trông thật buồn cười, Tiêu Trạch xách vali hành lý vào phòng khách, lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân cùng một đôi dép lê kẻ ca rô màu tím đậm.

Nhan Hoan đổ mặt đi vào bếp đun nước, lấy trong tủ ra hai gói mì ăn liền, nước sôi vang lên tiếng báo hiệu “toe toe”, nghĩ đến điều gì đó cô bỗng không đầu không đuôi chạy tới phòng tắm.

“Đợi một... chút.” Thanh âm bị nghẹn lại trước thân hình đàn ông cường tráng, cơ ngực, cơ bụng... Ánh mắt trượt dần xuống dưới, sợ hãi...

Ánh mắt rất nhanh đảo qua cặp đùi rắn chắc, Nhan Hoan vội vàng quay đi chỗ khác, âm thầm nuốt nước miếng, vẻ mặt xấu hổ nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, quên mục đích mình vào đây để làm gì.

Tiêu Trạch đã cởi hết chỉ còn một chiếc quần lót, trên tay cầm một chiếc bra treo trên giá phơi đồ, một chiếc bra họa tiết da báo đầy dây kim loại trang trí, mang lại cảm giác vô cùng hoang dã. Ánh mắt cản trở khiến người ta phát sốt đi chuyển từ thứ trang phục này tới nơi mặc nó, miêu tả hình dạng của cô, trong đầu mờ mịt toàn là những chuyện không trong sáng.

“Không nhìn ra, em còn rất có... nội hàm.”

Nhan Hoan bị giọng nói mang theo vài phần trêu ghẹo làm cho giật mình, mặt thoát chốc đỏ bừng, cô dùng tốc độ nhanh nhất giật lấy bộ nội y đang treo trên giá phơi đồ, trong lúc đó ánh mắt lơ đãng đảo qua nơi nào đó đã lớn hơn nhiều so với lúc nãy, da đầu run lên, mặt đỏ ửng vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn chỗ nào đó của mình đã nhô lên, nhìn không được bật cười, tháo chiếc đồng hồ đeo tay màu đen đặt lên kệ bên vách tường kính.

Nhan Hoan chạy thẳng về phòng, bỏ nội y vào trong tủ quần áo, tìm còn đang đập thình thịch liên hồi, trong đầu toàn là hình ảnh cơ thể cường tráng cùng với nơi nào đó chết người nhất. Nhất định là vì quanh năm luyện kiếm đạo, nếu không thể cường tráng như thế. “Nhan Hoan, mày biến thành sắc nữ từ bao giờ vậy.” Nhan Hoan ngượng ngùng lăm bằm, vò rối mái tóc dài.

Lúc Tiêu Trạch tắm rửa xong đi ra, Nhan Hoan đã nấu xong hai bát mì to, rau xanh, thịt chân giò hun khói, trứng gà, hình thức không tề. Tiêu Trạch vừa lau tóc, vừa nói: “Nhà hàng Tây cao cấp không cho em ăn no bụng sao?”

Đặt đôi đũa xuống mặt bàn, Nhan Hoan nhìn anh, ánh mắt thần nhiên, “Làm sao anh biết?”

Tiêu Trạch đói lắm rồi, cầm đôi đũa gấp mì đưa lên miệng, nhưng động tác gấp vẫn không mất đi vẻ tao nhã. “Anh đứng ngoài công xưởng sửa chữa chờ em tan ca, vốn định cho em bất ngờ, không ngờ em còn cho anh bất ngờ lớn hơn.” Anh kể lại chuyện một cách rất nhẹ nhõm, như thể chẳng hề đề trong lòng, chuyện tâm ăn mì.

Nhan Hoan rót hai cốc nước, đặt một cốc trước mặt anh, “Em cảm thấy anh cho em bất ngờ còn lớn hơn một chút.”

“Em nói Phi Phi sao?” Tiêu Trạch cắn quả trứng trần, độ chín mềm vừa phải.

“Phi Phi?” Gọi thân mật quá nhỉ. Về mặt Nhan Hoan bắt giác lạnh đi vài phần.

Tiêu Trạch bật cười, bắt đầu trêu ghẹo cô, “Hoan Hoan nhà anh biết ghen kìa!”

“Anh là nhà anh!” Nhan Hoan ngượng ngùng lườm anh.

“Trừ em ra còn có ai.”

Tiêu Trạch nhanh chóng giải quyết xong bát mì, uống một hớp nước, nói: “Anh đã từ chối một cơ hội có thể thăng tiến rất nhanh.”

Nhan Hoan ôm cốc nước chờ đợi anh nói tiếp.

“Cơ hội trở thành con rể của Pierce.”

“Phụt.” Một ngụm nước phun cả ra ngoài, Nhan Hoan vội vàng lau miệng, kích động hỏi: “Pierce Hill?”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lời cam đoan của Tiêu Trạch

“Phụt.” Một ngụm nước phun cả ra ngoài, Nhan Hoan vội vàng lau miệng, kích động hỏi: “Pierce Hill?”

Tiêu Trạch nhướn mày, “Xem ra em cũng biết về ông ta.”

Nhan Hoan tránh ánh mắt anh, cúi đầu dùng đũa chọc chọc bát mì, nói: “Trùm khoáng sản, ở Anh Quốc có người nào không biết!”

“Phi Phi chính là con gái ông ta.”

Tại sao anh cứ nói câu sau còn khiến người ta kinh hãi hơn câu trước, trong lòng Nhan Hoan gió giục mây vùn, ngoài mặt lại giả vờ điềm nhiên như không có việc gì, trêu ghẹo anh, “Từ chối cả một núi tiền, anh là đồ ngốc sao?”

“Nói không sai, ngay cả anh cũng cảm thấy mình là đồ ngốc.” Tiêu Trạch thở dài, nói: “Nhưng mà chẳng còn cách nào, ai bảo trong lòng đồ ngốc đã có một đồ ngốc khác!”

Nhan Hoan không vui, đặt đũa xuống, “Anh bảo ai là đồ ngốc.”

Tiêu Trạch cười ha ha.

Nhan Hoan trừng mắt, nhưng trong lòng lại ngọt lịm, đàn ông muốn làm con rể Pierce quá nhiều, nhưng người đàn ông trước mặt lại dứt khoát từ chối. Cho đến bây giờ, Nhan Hoan cho rằng ưu điểm lớn nhất của Tiêu Trạch chính là anh biết mình muốn cái gì, không muốn cái gì. Có thể nghĩ thành anh muốn cô không?

Tuy cuộc hôn nhân thất bại của Điều Bội Bội có ảnh hưởng tới quan niệm tình yêu của cô, nhưng nếu người đó là Tiêu Trạch, cô bằng lòng thử một lần,

nếu anh muốn, cô bằng lòng giao trái tim cho anh. Đã nói không thích lập lò nước đôi, đương nhiên cũng sẽ không để anh có cảm giác đó, nghĩ vậy, Nhan Hoan nói: “Em cũng vừa mới từ chối một người đàn ông ưu tú mọi mặt, nhưng em không cảm thấy mình ngốc.”

Tiêu Trạch thay đổi tư thế, nhấc chân dài gác lên thành ghế, mỉm cười nói: “Em không hề ngốc, em rất thông minh! Biết được bên cạnh em còn có người tốt hơn.”

“Có ai tự dát vàng lên mặt mình như anh không?”

“Em đang ám chỉ người em chọn là anh sao?”

“Này, hôn cũng cho anh hôn rồi, đừng có mà không chịu trách nhiệm.” Nhan Hoan giương cằm, hơi ngượng ngùng nhìn anh.

Tiêu Trạch ra vẻ ảo não, đầu ngón tay xoa xoa mi tâm: “Hôn em là phải chịu trách nhiệm sao? Hối hận quá.”

Biết anh chỉ đang trêu chọc mình, Nhan Hoan vẫn nghiêng răng trợn mắt.

“Hối hận không ngủ với em sớm hơn, để được chịu trách nhiệm đến cùng.”

“...”

Nhan Hoan cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng. Tiêu Trạch ngồi sát lại, tay vòng qua eo mảnh khảnh của cô, kéo cô vào lòng, nghiêm túc nói: “Nhan Hoan, có lẽ em không biết, anh và Lãnh Ngự Thần tốt nghiệp cùng một học viện kinh doanh, lại đang cùng tham gia một đội kiếm đạo, tuổi cũng xấp xỉ nhau, hai bọn anh thường xuyên bị người ta chỉ tên so sánh, sự nghiệp tốt, kiếm đạo tốt, nhân phẩm cũng tốt, mọi thứ anh đều không bằng anh ta, m ngay cả ông già nhà anh cũng thích anh ta, thường xuyên quở trách anh, cho nên anh vẫn luôn phải sống trong cái bóng của anh ta. Anh mặc kệ lý do em cự tuyệt anh ta có liên quan tới anh hay không, nhưng anh muốn nói với em, vì em, anh sẽ cố gắng biến mình trở thành một người đàn ông chân chính, cho dù không vượt được thì cũng phải sánh ngang với anh ta, anh sẽ đối tốt với em, dốc sức đối tốt với em, để em mãi mãi không bao giờ hối hận về quyết định ngày hôm nay.”

Trong lòng cảm động không ít, Nhan Hoan nói: “Tiêu Trạch, làm chính anh là được rồi, không cần so với ai, cũng không cần vượt qua ai, nhưng còn về sự nghiệp em không thể nói anh đang làm tốt, cho dù không phải vì em, vì chính anh cũng phải làm cho tốt, anh cũng phải có cái để theo đuổi, cuộc đời vô định thì còn có nghĩa lý gì!”

Tiêu Trạch ôm chặt cô, cảm tựa vào bả vai mảnh khảnh, nhắm mắt lại ngửi mùi hương thuộc về cô, khẽ nói: “Anh biết rồi.”

Nhan Hoan tựa đầu vào anh, nói: “Tiêu Trạch, em muốn biết rốt cuộc anh thích cái gì ở em”

“Anh có nói anh thích em à?”

“Anh...”

“Đùa với em thôi.”

Tiêu Trạch nhớ lại cảm xúc khi gặp cô lần đầu tiên, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống làn da nhẵn mịn, anh nói: “Giương mặt, nụ cười, ánh mắt quật cường, tinh thần không thỏa hiệp không chịu thua, hào sảng khi uống rượu, dũng mãnh khi lái xe, đáng vẻ lạnh lùng như băng khi từ chối người khác, đáng vẻ cái miệng nhỏ nhắn mút sơi mì thật thú vị, đáng vẻ đáng yêu như cún con khi gặm táo, đáng vẻ khiến người ta thương yêu lúc tựa vào người anh khi say rượu, còn có...” Cứ một câu lại một nụ hôn. Nhan Hoan vừa ngửa vừa nóng, “Còn gì nữa?”

Tiêu Trạch ngậm vành tai xinh xắn của cô, khẽ thấp giọng nói: “Còn có đáng vẻ động tình lúc anh hôn em, ánh mắt mơ màng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi mềm đầy đặn, những cái này anh đều rất thích, rất thích.”

Ai nói tình yêu không có lý do, tình yêu không có lý do, thích mà không nói lên được lý do thì chỉ là cảm giác, không phải tình yêu.

“Đêm nay anh ở lại được không?”

Đầu nóng rực, Nhan Hoan đẩy anh ra, quyết đoán cự tuyệt, “Không được.”

Tiêu Trạch xấu xa thổi hơi bên tai cô, “Anh muốn khai quật thêm trên người em... còn có chỗ nào khiến anh thích nữa.”

Không được, không được, không được, Nhan Hoan thực chất vẫn rất bảo thủ, cô dứt khoát từ chối, nhưng Tiêu Trạch đã hạ quyết tâm phải ở lại, anh lấy trong vali ra một chiếc áo ngủ, thay xong liền chiếm đoạt phòng người ta, giường người ta.

Nhan Hoan dọn xong bát đĩa, đổi đôi dép lê ca rô màu tím đậm giống của anh, ngồi một lúc lâu trong phòng khách mới quay vào phòng ngủ, nhẹ nhàng mở tủ chọn áo ngủ, Tiêu Trạch nằm trên giường giả vờ ngủ, hé mắt lén lút nhìn cô, đã có một phát hiện ngạc nhiên.

Bề ngoài giản dị như cô nhưng hóa ra lại là một kẻ mê đồ ngủ.

Không gian riêng tư lần đầu tiên có đàn ông ngủ lại, Nhan Hoan chọn trong đồng áo ngủ ra một bộ đồ hoa màu hồng viền ren cũng được coi như kín đáo, ngoại trừ cánh tay và đùi, các bộ phận không bị lộ ra ngoài chút nào. Quay đầu liếc nhìn người đàn ông đang say ngủ, cô đóng tủ quần áo, lặng lẽ đi

ra.

Trăng tròn lên cao, đêm khuya không ngủ được, hai người đều có tâm sự, Nhan Hoan làm tổ trên ghế sofa ngoài phòng khách, trong lòng biết bao mối ưu tư, Pierce vì sao lại giãy vò Tiêu Trạch, chẳng lẽ là vì cô sao?

Trong phòng ngủ, Tiêu Trạch vẫn chưa quen với chênh lệch múi giờ, dù cơ thể rất mệt nhưng không tài nào ngủ được. Anh chiếm cả cái giường, vùi mặt vào chiếc gối mềm mại, hương táo nhàn nhạt trong veo tràn vào khoang mũi, là mùi hương trên người cô. Anh trở mình, giờ cổ tay nương theo ánh trăng nhìn chiếc đồng hồ màu đen đã được Sunsan An sửa lại lần nữa.

Dây xích màu đen vốn hai hàng giờ đã biến thành ba hàng, inox bị mài mòn cũng đã được đánh bóng lại, mặt đồng hồ phía trên được trang trí thêm một ít hoa văn phổ biến, ở lại London thêm hai ngày chính là vì nó. Tiêu Trạch tho đồng hồ xuống, vuốt ve ba hàng dây xích trong tay, ước chừng độ rộng này liệu đã đủ, mang theo ý nghĩ đó, anh đứng dậy xuống giường, bước chân nhẹ nhàng đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, Nhan Hoan đặt lưng trên ghế sofa, cuộn mình, không biết rằng tư thế này khiến cho bộ ngực bị ép lộ ra khe sâu. Dưới ánh trăng óng ánh mượt mà, làn da cô hiện ra thật nhắn mịn mê người khiến lòng anh ngứa ngáy.

Đây có được xem là cổ tình quyến rũ không?

Tiêu Trạch đỡ lấy cổ tay bị thương của cô, nụ hôn dịu dàng rơi xuống nơi vết sẹo. Chiếc đồng hồ đeo vào cổ tay mảnh khảnh, phản xạ ánh trăng ngoài cửa sổ tạo nên ánh sáng lộng lẫy, hoàn hảo như dự tính, vết sẹo vừa vặn bị che khuất.

Khóe miệng Tiêu Trạch cong lên, khẽ hôn lên bờ môi mềm mại của cô, “Ghế sofa không thoải mái, về phòng với anh.” Hai cánh tay mạnh mẽ dễ dàng bế bổng cô lên, tấm chăn trượt xuống đất, cặp đùi thon dài đầy đặn vừa vặn lộ ra trước mắt. Tiêu Trạch hít sâu một hơi, bế cô vào phòng ngủ.

Từ vòng tay ấm áp đến chiếc giường êm ái, Nhan Hoan không dám thở mạnh, sợ anh sẽ có hành động gì, đồng thời trong lòng lại mâu thuẫn, vụng trộm chờ mong xảy ra chuyện gì đó, lo lắng chờ đợi rất lâu, cho đến khi một cánh tay khoác lên bên eo cô cùng một câu nói.

“Anh sẽ đợi đến giây phút em cam tâm tình nguyện bằng lòng cho anh, ngủ đi, cô gái tốt.”

Anh nói cô là cô gái tốt, thực ra anh là người đàn ông tốt mới đúng, ít nhất về điểm này, cô xác định anh là người đàn ông tốt.

“Tiêu Trạch.”

“Ừm?”

“Cảm ơn anh.” Dù là vì chiếc đồng hồ trên cổ tay hay sự dịu dàng trân trọng của anh, tất cả đều đáng giá lời cảm ơn chân thành của cô.

Trời đã sáng rõ, nắng sớm chiếu rọi.

Nhan Hoan mở đôi mắt mơ màng rồi lại nặng nề khép lại, chợt nhớ bên cạnh còn có một người, cô bỗng dưng trợn mắt, chậm rãi quay đầu. Ô, người đi đâu rồi?

Nhan Hoan đi chân trần xuống giường tìm người, cô gõ cửa phòng tắm, “Này, anh có trong đó không?”

Không có người lên tiếng.

Quay người trông thấy đôi dép lê kê ca rô màu tím đậm nằm ở cửa ra vào, giày da của anh biến mất không thấy đâu. Đi rồi sao? Nhan Hoan sờ mịt gãi gãi đầu.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng chìa khóa chuyển động vang lên rõ ràng khác lạ, tiếp theo là tiếng mở cửa “cạch” một cái, Nhan Hoan vẫn còn buồn ngủ ngáy ngốc nhìn người đang đi vào.

Tóc rối bù, mắt nhắm nhèm ngái ngủ, đồ ngủ hoa, trông thật đáng yêu.

Rất cuộc cô có bao nhiêu loại diện mạo, bao nhiêu loại vẻ đẹp!

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, cặp đùi đẹp săn chắc không hề che lấp hiện ra trước mắt, bắp chân thon dài, đùi tròn lẳn, làn da căng mịn sáng bóng, sáng đến chói mắt. Đôi chân này rất thích hợp để mặc váy, loại siêu ngắn.

“Em tưởng anh đi rồi.” Nhan Hoan gãi đầu nói.

“Đi mua một ít quả sáng.” Tiêu Trạch cởi giày vào nhà, xách bánh bao nóng hổi đi vào phòng bếp, Nhan Hoan đi chân trần theo sau anh. Đặt bữa sáng lên mặt bàn, anh vươn một tay ôm cô, nhắc cô ngồi lên mép bàn, “Sàn nhà lạnh lắm.”

Hai đôi chân chạm vào nhau, Nhan Hoan há miệng “à” một tiếng.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn những móng chân màu hồng nhạt, khóe miệng hiện lên nụ cười. Nhan Hoan cảm thấy không được tự nhiên dưới con mắt nghiền ngẫm của anh, cô vô thức rụt rụt đầu ngón chân.

Tiêu Trạch vò rối mái tóc cô rồi lại giúp cô vuốt thẳng, anh đã muốn được làm như thế này từ lâu rồi.

Nhan Hoan nói: “Có phải thấy móng chân của em rất buồn cười không?”

“Đâu có.”

“Vậy sao lúc nào anh cũng cười trộm, lần trước ở tiệm dạo quán cũng vậy.”

Tiêu Trạch nói: “Anh cười, là vì anh cảm thấy, rất đáng yêu.”

Da đầu run lên, Nhan Hoan cảm thấy từ đó nói ra từ miệng anh chẳng có chút dính dáng nào đến cô, vì vậy cô cúi đầu làm thinh. Tiêu Trạch cúi đầu đặt một nụ hôn lên má cô, quay người đi ra ngoài, anh xách một đôi dép lê trở vào, nâng chân cô lên rồi xỏ vào cho cô.

Đó là đôi dép mà chỉ công chúa mới có, Nhan Hoan có cảm giác như đang nằm mơ, loại hạnh phúc khi được yêu thương che chở này hình như rất không chân thực.

Giải quyết xong bữa sáng, ngoại trừ máy tính xách tay, Tiêu Trạch không mang theo bất cứ đồ gì khác. Amy sớm đã chờ ở dưới lầu, nhìn thấy Nhan Hoan cô mỉm cười chào hỏi.

Xe dừng lại trước cổng xưởng sửa chữa, Tiêu Trạch nói: “Buổi tối anh đến đón em.”

“Được.” Nhan Hoan đẩy cửa xuống xe, Tiêu Trạch bất mãn nói: “Cứ như vậy mà đi à!”

“Còn có việc gì sao?” Nhan Hoan quay người nhìn anh.

Thật sự không hiểu, hay là giả vờ không hiểu.

Tiêu Trạch giương cằm, Nhan Hoan lộ vẻ mặt khó xử, cô nhìn xung quanh, cắn răng khom người hôn một cái lên mặt anh, đúng lúc đó Tiêu Trạch xấu xa quay đầu, miệng hai người chạm vào nhau. Nhan Hoan giật mình trợn mắt, vội vàng ngẩng đầu, “bịch” một tiếng rất lớn, xe rung động lắc lư, đầu cô đập vào trần xe, đau đến nỗi nỏ đom đóm mắt.

Amy ngồi trên ghế lái rốt cuộc không nhịn được bật cười ra tiếng, Tiêu Trạch sững sờ, sau đó cũng cười ha hả, Nhan Hoan [2], nghiêm mặt liếc Amy một cái, đâm Tiêu Trạch một phát như gãi ngứa rồi chạy vào xưởng sửa chữa.

“Ông chủ, ha ha, Nhan tiểu thư thật sự rất thú vị.” Amy thờ không ra hơi, vừa cười vừa khởi động xe, “Chúng ta về thẳng công ty ạ?”

“Đi Giang Hân trước.”

“Giang Hân? Là công ty mạo dịch đó sao?”

“Đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Âm mưu

Giang Hân không xoay được khoản tiền đầu tư để xây phòng nghiên cứu phát triển, hiện nay đang rơi vào tình cảnh sắp bị thu mua, đối với công ty mình đã khổ cực gây dựng nên, Tống Thế Phong lòng có dư nhưng lực không đủ. Vốn đã chạy tới tất cả các công ty, xí nghiệp có khả năng đầu tư trong thành phố, nhưng không có ai bằng lòng dùng nguồn tài chính dự thừa để đầu tư vào hạng mục công trình máy móc. Tống Thế Phong mặt mày ủ dột ngồi trong phòng làm việc, không thể ngờ Tống giám đốc tập đoàn Tân Vũ mà anh mới chỉ gặp vốn vẹn có một lần lại đích thân đến tận đây.

Tiêu Trạch đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích tới đây của mình, “Tổng tổng, có thể cho tôi xem lại bản kế hoạch đầu tư của các anh được không?” Gấp về mặt thần thờ của Tống Thế Phong, Tiêu Trạch lại nói: “Nếu như hạng mục này khả thi, tôi sẽ xem xét.”

“Ý của Tiêu tổng là... muốn đầu tư cho chúng tôi?” Tống Thế Phong lập tức có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh [1], dùng ánh mắt ra hiệu cho thư ký đi lấy bản kế hoạch.

[1] Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm, yêu chiều quá mà đâm ra lo lắng, e sợ.

“Vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng.” Tiểu Trạch ngồi trên ghế sofa, bắt chéo hai chân đáng vẻ tinh anh.

“Ý của Tiểu tổng tôi hiểu.” Tổng Thế Phong hơn bốn mươi tuổi mang bộ dạng khúm núm nịnh nọt, đối với anh ta, người lúc này có thể bỏ tiền cho Giang Hân còn quý hơn cả cha mẹ, cốt khí thì bị gãy chứ không chịu cong đôi khi cũng phải ần nhẫn nhượng bộ.

Không lâu sau, thư ký mang bản kế hoạch đặt vào tay Tiểu Trạch, Tiểu Trạch không nán lại nữa, Tổng Thế Phong tươi cười hơn hờ tiển anh xuống tận dưới lầu. “Tôi sẽ sớm cho anh câu trả lời thuyết phục.” Tiểu Trạch ngồi vào xe hơi, đóng cửa sổ, Amy khởi động xe rồi đi.

Tổng Thế Phong lúc này mới đứng thẳng người, nhìn chằm chằm đang dần dần biến mất, suy tư. Vẫn là gương mặt đó, vẫn là vẻ cao ngạo đó, nhưng hình như có chỗ nào đó không giống.

Xe hơi cao cấp chạy giữa dòng xe cộ như nêm trên đường phố, Tiểu Trạch ngồi trên ghế sau cẩn thận đọc bản kế hoạch. Amy nhìn qua kính chiếu hậu, nói: “Ông chủ, tối nay Lãnh Thị tổ chức tiệc ở Đế Hào, vì anh nên đã mời nhiều khách từ phương xa tới.”

“Không đi.”

“Vâng.” Amy bĩu môi, ánh mắt bị hấp dẫn bởi những biển quảng cáo đồ sộ ven đường, lầm bầm: “Ồ, quảng cáo Lãnh tiểu thư chụp, đẹp thật!”

Amy trầm trồ tán thưởng, đồng thời lái xe đi ngang qua một cỗ Cadillac [2] màu đen đang đỗ ven đường.

[2] Dòng xe hơi xa xỉ của General Motors.

Không trầm trồ như Amy, Diêu Bội Bội ngồi trên ghế sau của Cadillac nhìn lướt qua tám biển quảng cáo cực lớn của Lãnh Tiểu Mạn bằng ánh mắt lạnh lùng, hạ cửa sổ xe, ra lệnh, “Lái xe.”

Cadillac rẽ vào một con phố yên tĩnh, chạy về hướng bên cảng. Sóng biển cuộn tung bay bọt nước, một cỗ Benz màu đen tĩnh lặng đỗ bên bãi cát, xa xa có mấy đứa trẻ con đang chơi đùa bên bờ biển. Cadillac từ đường lớn chạy vào giảm bớt tốc độ rồi dừng lại bên cạnh Benz, camera từ đằng xa ghi lại hình ảnh Diêu Bội Bội đeo kính râm tiếp xúc với một nhân vật khác...

Tin tức về ngôi sao mới nổi Lãnh Tiểu Mạn ngập tràn cả thành phố. Trên ti vi đang phát một chương trình phỏng vấn về nghệ thuật, Lãnh Tiểu Mạn chính là khách mời. Tình cảm là chủ đề đáng giá nhất để bàn tán về các ngôi sao, người dẫn chương trình trò chuyện quanh co lòng vòng, dùng những lời nói khách sáo để thăm dò. Lãnh Tiểu Mạn ngượng ngịu ám chỉ đối tượng trong lòng mình trước camera, lời bóng gió quá rõ ràng khiến người dẫn chương trình dễ dàng đoán ra đó là ai, sau khi bất ngờ nói ra một chữ “Tiểu”, Lãnh Tiểu Mạn lấy hai tay che miệng, cười càng thêm ngượng ngùng.

Tiểu Thứ cắn một miếng táo nhai rôm rốp, chỉ vào cô gái đang làm ra vẻ ngại ngùng trên ti vi, nói với Mã Khải: “Lần trước chính là con nhai này tìm chị gây chuyện!”

“Nói nhỏ thôi.” Mã Khải giơ ngón tay mập mạp nhắc nhở: “Người của Lãnh gia chúng ta không thể chọc vào.”

“Không thể chọc vào, em có thể dùng cách khác, đóng giả thành một kẻ hâm mộ hất phân vào mặt cô ta, hay là tập kích ngực cô ta chẳng hạn.”

“Rất có triển vọng!” Nhan Hoan từ ngoài đi vào, cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, đá đá Tiểu Thứ, “Gọi Lý An Thần đến lấy xe đi.”

“Yes, madam” Tiểu Thứ khom thân hình to béo cúi chào, bộ dạng vô cùng buồn cười.

Nhan Hoan cầm một quả táo vừa đỏ vừa to trong khay trái cây, chui vào chiếc GTR chưa sửa xong của cô ngồi gặm. Từng lời Lãnh Tiểu Mạn nói đều chui vào tai cô không thiếu một chữ, khiến cô cảm giác rất có nguy cơ.

Diêu Bội Bội nói, có rất ít người đàn ông như Pierce có thể vượt qua được sức cám dỗ của phụ nữ. Tiểu Trạch anh có phải là một trong số ít đó không? Còn cô liệu có vận tốt như Diêu Bội Bội, gặp được người đàn ông cả đời chỉ yêu một mình mình?

Nhan Hoan ngăn người nhìn chằm chú chiếc đồng hồ đen ba hàng dây xích trên cổ tay, tối qua lúc anh đeo cho cô, cô cũng không biết đây là chiếc đồng hồ mà mẹ anh để lại, vật quý giá như vậy mà anh lại đưa cho cô, có phải nói lên rằng trong lòng anh cô là người quan trọng nhất!

Buổi chiều, trời chuyển âm u, mưa rơi lất phất. Lý An Thần đeo kính râm xuất hiện ở bãi đỗ xe, sức sống ngày xưa đâu không thấy, chỉ còn đáng vẻ buồn bã u sầu.

“Trời mưa còn đeo kính râm làm gì.” Nhan Hoan đi tới kéo kính râm trên sống mũi anh ta xuống, giật mình, “O, ai đánh anh thành thế này?”

Gần lông mày Lý An Thần có một vết thương, vết sẹo màu nâu nằm ngay trên lông mi. Cướp lại kính mắt, sờ sờ vết thương sớm đã đóng vảy, Lý An Thần cười tự giễu, “Còn có thể là ai! Tinh địch đó!”

“Đáng thương quá.” Nhan Hoan trêu anh ta.

Lý An Thần cười còn khó coi hơn cả khóc, trầm mặc một lát mới nói: “Hoan Hoan, hỏi cô một vấn đề được chứ.”

“Nói.”

“Con gái có phải rất để tâm đến chuyện lần đầu tiên của mình là cho ai?”

“Anh đã chà đạp con gái nhà ai?”

“Tôi mà... Tôi là loại người đó à!” Lý An Thần nóng nảy cau mày, vẻ mặt đau khổ, trong lòng thầm mắng bản thân, Lý An Thần, mẹ nó, mày đúng thật là loại người đó, không phải, dùng sức mạnh với người khác, mày là một tên súc sinh.

Nhan Hoan nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, gần đây hình như cũng có người hỏi cô về vấn đề trinh nữ, ai nhi, a! Nhớ rồi, đúng, là Giản Ninh!

Cô vừa nhớ ra đó là Giản Ninh, chợt nghe bên tai Lý An Thần hỏi một câu, “Cô biết Giản Ninh ở đâu không?”

“Hả!”

...

Mưa nhỏ chuyển mưa vừa, càng rơi càng nặng hạt, lúc tan tằm, nước mưa ngoài cổng xưởng sửa chữa đã đọng thành con sông nhỏ, Nhan Hoan đứng dưới mái hiên trú mưa chờ Tiêu Trạch đến đón. Gió thu lạnh lẽo cuốn theo những hạt mưa, cô ôm chặt cánh tay để giữ ấm. Chờ đã qua giờ hẹn, Nhan Hoan lạnh sắp chết đành bấm điện thoại gọi Tiêu Trạch.

Trong sảnh tiệc rượu ở Đế Hào, các nhân vật tinh anh của giới kinh doanh ai nấy giày Tây Âu phục, ly rượu trên tay đều nhắm đến Tiêu Trạch, người vừa có công giành được quyền làm đại lý cho tập đoàn Mạch Kha, Tiêu Trạch uống một ngụm rượu đến tận mang tai, đang cố gắng tìm cơ hội chuồn đi. Nhưng đám người của Lãnh Thị quyết tâm muốn chuốc say anh, các quan chức cấp cao thay phiên nhau mời rượu, nếu không phải từ lượng của anh tốt, chắc đã sớm bị bọn họ chuốc đến say mềm. Lúc này Tiêu Trạch hối hận khi đã nghe lời bỏ tới tham gia bữa tiệc chó má này.

Điện thoại reo, là Nhan Hoan, Tiêu Trạch tránh qua một bên vừa định nghe thì điện thoại trong tay bị ai đó cướp mất.

Lãnh Tiểu Mạn nhìn người gọi trên màn hình, chán ghét bĩu môi.

“Đưa cho anh.” Tiêu Trạch đỏ mặt trừng cô ta.

“Không đưa.” Lãnh Tiểu Mạn hất hàm, giấu điện thoại ra sau lưng, nói: “Cô gái này là chị dâu tương lai của em đấy!” Tuy trong lòng vừa căm ghét vừa đố kỵ với Nhan Hoan, nhưng để cô ta làm chị dâu vẫn tốt hơn làm tình địch, Lãnh Tiểu Mạn nghĩ.

“Đó là vợ anh.” Tiêu Trạch phát hỏa, một tay túm cổ Lãnh Tiểu Mạn ép vào góc tường, ánh mắt hung dữ: “Còn dám nói cô ấy là chị dâu em thử xem.”

“Chị ta chính là chị dâu tương lai của em.” Lãnh Tiểu Mạn không sợ chết tiếp tục khiêu khích. Tiêu Trạch siết chặt năm ngón tay, lập tức Lãnh Tiểu Mạn cảm thấy khó thở, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ho khan. “Anh muốn bóp chết em sao?”

Bên bàn rượu có người quăng ánh mắt ngờ vực sang bên này, bởi vì tư thế của hai người đủ khiến cho người ta hiểu lầm. Tiêu Trạch cướp lại điện thoại, lực tay mạnh hơn một chút, “Nhớ cho kỹ, cô gái này là của Tiêu Trạch anh, cô ấy vĩnh viễn sẽ không làm chị dâu của em.”

Tiêu Trạch buông tay quay người, Lãnh Ngự Thần chẳng biết đứng đằng sau anh từ lúc nào, trên mặt là nụ cười châm biếm lạnh lùng.

“Có hứng thú uống với tôi một chén không?” Lãnh Ngự Thần nói.

Tiêu Trạch hai mắt đỏ bừng, chậm rãi phun ra một chữ, “Được.”

Lãnh Ngự Thần liếc qua Lãnh Tiểu Mạn, Lãnh Tiểu Mạn sợ khiếp vía, hối hận khi đã cạy mở cái ngăn kéo kia.

Bên chiếc bàn tĩnh lặng, Tiêu Trạch và Lãnh Ngự Thần lần lượt rót đầy cho đối phương một chén rượu trắng. “Tôi muốn mời cậu một chén, vì việc hợp tác lần này cậu làm rất tốt, hoàn hảo ngoài dự tính.” Lãnh Ngự Thần ngửa đầu cạn sạch, mắt không chớp lấy một cái.

“Là do bản kế hoạch của anh tốt thì đúng hơn.” Tiêu Trạch cười cười mỉa mai, sau đó uống sạch rượu trong chén, nói tiếp: “Trước kia chỉ biết anh tài nghệ xuất sắc trên sân kiếm đạo, thủ đoạn cao tay trên thương trường, không ngờ, đào bới góc tường nhà người khác cũng không thua kém. Đáng tiếc!” Anh tự rót đầy chén cho mình, “Đáng tiếc cuộc không vung tốt, đã đào lệch chỗ rồi!”

“Lần sau chưa chắc sẽ vung trượt.” Lãnh Ngự Thần lạnh lùng nhìn anh uống hết chén rượu.

Hai chén rượu khẽ chạm, nhưng ánh mắt nhìn nhau thì hung hăng, hai người cứ anh một chén tôi một chén hết mấy bình rượu vào trong bụng. Từ tượng của Tiêu Trạch mặc dù cao thật, nhưng trước đó đã uống không ít, lúc này nằm sấp trên mặt bàn thờ khó nhọc. Lãnh Ngự Thần còn thảnh thơi hơn, đầu vàng mắt hoa, cảm chai rượu không đưa được lên miệng, sau khi vật lộn cũng say mềm nằm bò ra bàn không dậy nổi.

Tiêu Trạch hừ lạnh một tiếng, hai tay lau mặt, lão đạo đứng lên. Thoát khỏi mấy vị quan chức của Lãnh Thị, Amy chạy tới dìu anh, “Ông chủ, anh uống nhiều quá.”

“Amy, cô cũng lú cả rồi, còn không biết xấu hổ nói tôi.”

Amy cũng bị chuốc không ít rượu, bước chân loạng choạng, phải rất vất vả mới vịn được vào người Tiêu Trạch cao lớn. Triển Dương tới đỡ giúp Tiêu

Trạch, nói: “Quý tiểu thư, cô cũng uống không ít, để tôi đưa Tiểu tông về giúp cho.”

“Không cần.” Amy hào sảng phát tay từ chối ý tốt của Triển Dương, tự nhận bảo vệ ông chủ là trách nhiệm của mình, nhưng cô bây giờ đến bản thân còn không lo nổi, bị hai nhân viên của Lãnh Thị cưỡng ép kéo đi.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Trạch uống nhiều như thế, dạ dày quặn lên, đầu óc mơ màng chẳng còn chút sức lực, anh chỉ muốn đi ngủ. Triển Dương dìu anh lên tầng mười lăm của Đế Hào, Lãnh Tiểu Mạn sớm đã chờ trên đó từ trước để nhận người, thân thể nhỏ nhắn luôn xuống dưới cánh tay Tiêu Trạch, gắng gượng dìu anh tới trước cửa phòng, làm ngoi tiếng camera đang vang lên sau lưng.

Hao tổn sức lực của chín trâu hai hổ mới kéo được Tiêu Trạch lên giường, Lãnh Tiểu Mạn vừa lau mồ hôi vừa ôm eo thở dốc, sau đó mới bò lên giường quý bên cạnh anh, tham lam nhìn chăm chăm gương mặt anh tuần, xem đã rồi, lúc ấy mới chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bà xã

Trong toilet, sau khi nôn một trận bên bồn cầu, Lãnh Ngự Thần nhận chai nước tinh khiết Triển Dương đưa cho, súc miệng, rửa mặt, nhìn sắc mặt không có gì bất thường trong gương, anh khẽ nhếch khóe miệng.

Triển Dương nhìn khuôn mặt trong tấm kính, nghĩ đến một câu, người uống rượu mà mặt không đỏ thì không nên kết giao.

“Tiểu Mạn về rồi à?” Lãnh Ngự Thần hỏi.

“Dạ chưa, tiểu thư vẫn còn ở trên lầu.” Triển Dương lộ vẻ khó xử, “Tôi nói mà cô ấy không nghe.”

Ai cũng biết tiểu thư của Lãnh gia là một con nhóc hay tùy hứng làm bậy, không có việc gì cô ta không dám làm. Cởi hết chỉ còn nội y, cô ta cúi đầu hôn lên đôi má hồng hào vì say rượu của Tiêu Trạch, cặp môi đỏ mọng từ từ dịch chuyển về phía đôi môi mọng đã ao ước từ lâu...

“Bốp.”

Một cái tát chuẩn xác đập vào má Lãnh Tiểu Mạn, Tiêu Trạch lật người, tiếp tục ngủ.

Lãnh Tiểu Mạn xoa xoa bên mặt đau đớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, nghĩ thầm sao mình lại xui xẻo như vậy, đến con ma men xoay người mà cũng bị đánh trúng. “Anh thật đáng ghét.” Tình tình tiểu thư trời dậy, cô ta cảm tức giật cúc áo sơ mi của anh, lồng ngực đàn ông nam tính lộ ra trước mắt, nước miếng chảy ào ào, bàn tay nhỏ bé còn chưa kịp sờ lên thì cửa đột ngột bị người bên ngoài mở ra.

Lãnh Tiểu Mạn có tật giật mình sợ tới mức vội vàng nhặt quần áo che cơ thể, khi nhìn rõ người tới, cô ta run run chột dạ gọi một tiếng: “Anh.”

Lãnh Ngự Thần liếc nhìn người đang nằm trên giường, nói: “Làm việc gì cũng nên động não một chút, muốn đàn ông yêu thương mình, trước tiên phải biết tự trọng.”

Lãnh Tiểu Mạn xấu hổ không nói được gì.

Lãnh Ngự Thần cũng không nói thêm gì nữa, quay người bỏ đi.

Người say rượu trên giường bỗng cử động rồi bật dậy, ánh mắt mờ mịt, giật lấy quần áo trong tay Lãnh Tiểu Mạn đưa lên miệng nôn ọe hai tiếng, lau miệng xong thì vứt quần áo bẩn sang một bên như ném rác rưởi.

Nhìn chiếc áo hàng hiệu số lượng có hạn dính đầy thứ bẩn thỉu, Lãnh Tiểu Mạn bực tức hét lên: “Áo khoác Chanel của em, aaa! Buồn nôn chết mất.”

“Buồn nôn sao?” Tiêu Trạch vốn đang say đột nhiên trợn mắt lạnh lùng phun ra một câu, chống tay xuống giường gắng gượng ngồi dậy, trong con người đồ vẩn tã máu lộ vẻ khinh thường, “Có anh em nhà các người mới buồn nôn! Biết không Lãnh Tiểu Mạn, tôi là bị cô làm cho buồn nôn đấy.”

“Anh, anh không say, tại sao anh lại quá đáng như vậy.” Thân thể hờ hang lộ gần hết mà Lãnh Tiểu Mạn chẳng hề có một chút ngại ngùng, còn thần nhiên hỏi lại: “Em buồn nôn chỗ nào, cũng chỉ vì em muốn lên giường với anh, em thích anh, em muốn trao thân cho người đàn ông em yêu nhất thì có gì sai, buồn nôn cái gì?”

“Còn có thể nói một cách thần nhiên như vậy, cô bằng lòng cho thân thì hay lắm sao? Lãnh Tiểu Mạn tôi nói rõ cho cô hay, tôi không thích cô, cho dù cô có cởi hết tôi cũng không thèm liếc, hạn cho cô trong một phút đồng hồ biến mất trước mặt tôi.” Tiêu Trạch day day thái dương, gương mặt anh tuần nhẫn lại.

“Không thèm liếc? Em không tin anh sẽ không hề động lòng.” Lãnh Tiểu Mạn kéo áo ngực xuống, cầm tay Tiêu Trạch đưa lên. Tiêu Trạch hất tay cô ta, đá cô ta xuống giường, “Cút!”

Lãnh Tiểu Mạn ngã ngồi trên sàn nhà, vành mắt rung rung hoe đỏ. “Trái tim anh làm từ băng giá sao?”

“Muốn tôi phải ném cô ra ngoài đúng không?” Tiêu Trạch thật sự nổi giận.

Bộ dạng anh khi tức giận vô cùng đáng sợ, Lãnh Tiểu Mạn lạnh người kinh hãi, cô ta vừa nức nở vừa kéo áo lót lên, mặc lại váy, xách túi đi ra cửa, sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng, “Mang luôn cái áo khoác số lượng giới hạn kia đi.”

Lãnh Tiểu Mạn cắn răng quay lại, dùng đầu ngón tay cầm chiếc áo dính bẩn bỏ đi.

Cửa đóng “rầm” một tiếng, cả căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

Bị hơi men tra tấn, Tiêu Trạch ôm đầu tựa vào thành giường bấm điện thoại, “Bà xã, anh uống nhiều quá.”

Lúc Nhan Hoan chạy tới khách sạn, cửa phòng đang khép hờ, bên trong tối như mực, Nhan Hoan bật ngọn đèn tường, nương theo ánh sáng mờ mờ nhìn vào trong: “Tiêu Trạch, anh có trong đó không?”

“Bà xã, anh ở đây.” Trên chiếc giường đôi rộng lớn, Tiêu Trạch say sưa một mồi rên khê. Nhan Hoan vốn đã đầu nặng chân nhẹ [1] giờ bị một tiếng “bà xã” kia làm cho căng thẳng, cô hất xi một cái, xoa xoa mũi đi về phía bóng đèn trên giường.

[1] Đầu trọng cước khinh: theo mình hiểu theo ngữ cảnh đoạn này thì là đầu nặng = lo cho Tiêu Trạch, chân nhẹ = đi vội.

Hai con người như sao của Tiêu Trạch bị nhuộm màu cồn trở nên đặc biệt sáng, anh ôm cái đầu đau nhức gọi cô, “Bà xã.”

“Ai là bà xã của anh.” Nhan Hoan ngồi xuống bên giường, sắc mặt nghiêm nghị, “Uống bao nhiêu rượu rồi?” Trong lòng âm thầm bồi thêm một câu: Vô lại! Cô tuyệt vọng đứng dưới cơn mưa chờ anh ở xưởng sửa chữa gần nửa tiếng đồng hồ, đến lúc lạnh phát run mới đành gọi taxi đi về. Lúc tắm còn ngủ quên trong bồn tắm, nhìn thấy số điện thoại của anh thậm chí còn định không nghe, nhưng một tiếng bà xã ư ờ đã khiến trái tim cô mềm nhũn, tóc còn chưa kịp sấy khô đã vội chạy tới nơi này.

Chắc cô bị cảm rồi, nếu không sao lại lạnh và khó chịu thế.

“Không biết uống bao nhiêu, khó chịu lắm, đau đầu buồn ngủ.” Tiêu Trạch vén chăn lên mồi, “Em ngủ cùng anh.”

Nhìn thấy lồng ngực trần, Nhan Hoan lắc đầu. Dáng vẻ sợ hãi của cô khiến Tiêu Trạch buồn cười, lại kéo chăn ra thêm chút nữa, ậm ờ nói: “Anh có mặc quần.”

Nếu như đồ lót cũng được tính là quần, thực sự anh có mặc. Nhan Hoan không mở mắt, mũi ngửa ngửa lại hất xi một cái.

Tiêu Trạch ngồi dậy ôm cô, áp trán mình vào mặt cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao.” Khắp người đang lạnh như băng nên Nhan Hoan cũng không muốn đẩy lồng ngực như lửa nóng của anh ra, cô hít hít mũi nói: “Mùi bạc hà, anh uống rượu gì vậy?”

“Rượu vị bạc hà!” Tiêu Trạch cọ cọ mũi vào da mịn màng của cô, nói: “Là mùi kem đánh răng.”

“Uống rượu đánh răng, anh còn có thói quen này sao?” Vòng ôm dịu dàng ấm áp khiến mí mắt nặng trĩu, Nhan Hoan dựa hẳn vào người anh.

“Anh muốn hôn em, cho nên đã đánh răng.” Đôi môi nóng hổi hôn lên vành tai xinh xắn, “Anh nôn ra hết rồi, sợ em thấy buồn nôn.”

“À, vậy đã uống không ít.” Lần trước ăn cơm với Mã Khải cũng uống rất nhiều, nhưng không thấy anh nôn. Nhan Hoan không né tránh, ngược lại cô thích cảm giác nóng hầm hập này. “Uống nhiều quá thì nôn, ngày trước em cũng hay uống nhiều đến mức nôn ra, mặt xanh mặt vàng cũng chỉ muốn nôn ra hết.”

“Có ai chăm sóc em không?”

“Không.”

“Thật đáng thương, sau này anh sẽ chăm sóc cho em.” Đầu lưỡi nóng hổi lướt trên làn môi mềm mại, Tiêu Trạch thò một tay cởi cúc áo ngoài của cô.

“Cởi áo em làm gì?”

“Chăm sóc cho em!”

“Chăm sóc cái đầu anh ấy!”

“Mặc quần áo ngủ không thoải mái” Tiêu Trạch mở nhẹ một cái vào miệng cô, dùng nốt chút sức lực cuối cùng ôm Nhan Hoan đang mặc áo phông vào lòng. “Đừng bướng bỉnh nữa, anh thật sự rất khó chịu, buồn ngủ lắm.”

“Anh...” Được rồi.

Tuy nói đàn ông lúc say rượu là nguy hiểm nhất, nhưng đây không phải ai khác, là Tiêu Trạch, là Tiêu Trạch người luôn đặt cảm nhận của cô lên trên hết! Cùng anh chung giường chung gối, Nhan Hoan rất yên tâm, vì thế cô không phản kháng, áp sát thân thể lạnh băng về phía cơ thể nóng rực của anh thêm chút nữa.

Tiêu Trạch dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô, khóe miệng hơi cong lên, cánh tay siết chặt, nỉ non bên tai cô: “Bà xã, em mà không đến, anh cũng không dám ngủ.”

Lúc tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi vào gian phòng, Tiêu Trạch say xin đầu đau muốn nứt ra đã tỉnh lại, xúc cảm mềm mại tốt đẹp dưới lòng bàn tay khiến lòng anh nhộn nhịp, anh thề thật sự anh không cố ý đặt tay ở đó.

Biết rõ thừa dịp người ta ngủ giờ trò như vậy là bỉ ổi, nhưng cảm giác mềm mại này quá mê người, Tiêu Trạch tự nói với bản thân, sờ bà xã của mình không tính là bỉ ổi. Vì vậy anh bắt giác tăng thêm lực tay, thả lỏng, lại tăng thêm lực, cách một lớp áo phông và áo lót mỏng cảm nhận sự mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Nhan Hoan thật sự ngủ say như chết, bị người ta sờ mà không hề có chút phản ứng nào. Sự im lặng của cô được Tiêu Trạch hiểu thành ủng hộ, bàn tay háo sắc bắt đầu thăm dò vào trong cổ áo phông, khi ngón tay chạy vào giữa khe nào đó cảm nhận được nhiệt độ ấm áp bao trùm, Tiêu Trạch đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, bàn tay từ ngực chuyển sang sau gáy Nhan Hoan, cơ thể cô nóng bừng khiến anh giật mình, vội vàng ngồi bật dậy, vỗ nhẹ gáy cô, “Nhan Hoan, đừng ngủ nữa.”

“Hum...” Tiếng rên rỉ mỗi một bật ra từ cổ họng Nhan Hoan.

“Em bị sốt rồi, mau dậy đi, chúng ta tới bệnh viện.” Tiêu Trạch kéo cô dậy, vẫn để trần thân trên giúp cô mặc áo khoác, Nhan Hoan hai mắt mơ màng máy móc cử động theo động tác mặc quần áo của anh.

Cô uể oải nói: “Em không đi bệnh viện.”

“Em bị cảm rồi.” Tiêu Trạch mặc xong cho cô, liền vội vội vàng vàng mặc quần, khoác áo.

“Cảm mạo uống thuốc là được rồi, không cần đến bệnh viện.” Nhan Hoan nói xong, cả cơ thể nghiêng ngả đổ ập xuống giường, “Em ngủ thêm một lát thôi.”

“Không được.” Tiêu Trạch kéo cô, “Sốt cao sẽ bị viêm phổi.”

“Anh nguyên rửa em?” Bây giờ cô chẳng còn chút sức lực nào cả, theo lực kéo ngã vào người anh, “Dù sao em cũng không đi bệnh viện.”

“Được, không đi bệnh viện.” Tiêu Trạch không khăng khăng nữa, cầm điện thoại đi đến cửa sổ trực tiếp gọi cho Bạch Diệc Phong, sau khi dặn dò xong, mặc kệ Nhan Hoan có đồng ý hay không, anh bế cô lên đi ra ngoài.

“Em tự đi được.”

“Còn sức mà đi không?”

“Cảm mạo chứ có phải bị thương chân đâu.” Trong hành lang khách sạn, trông thấy ánh mắt ái muội của nhân viên phục vụ, Nhan Hoan vui đầu vào ngực Tiêu Trạch nhỏ giọng phản kháng.

“Được, tự em đi đi.” Tiêu Trạch thả cô xuống, còn mình đi thẳng tới thang máy trước. Nhan Hoan cắn răng nhìn bóng lưng anh, cô tỏ vẻ dè dặt một tí mà anh lại tưởng thật.

Lòng dạ sao mà sắt đá vậy!

Nhan Hoan ôm cái đầu nặng nề đi vào thang máy, tựa gáy vào vách tường lạnh băng để hạ nhiệt độ. Thang máy hạ xuống vù vù, cô mơ mơ màng màng ngồi chồm hổm xuống.

Tiêu Trạch buồn cười nhìn cô, “Ngồi xôm góc tường vẽ vòng tròn.”

“Đừng, nguyên rửa anh.” Mũi thì ngạt, hơi thở từ miệng nóng rực đến mức có thể thiêu cháy người khác. “Nếu không phải tại anh thì em có bị cảm không! Em đứng trong mưa đợi anh nửa giờ đấy.”

“Em đúng là ương bướng.” Tiêu Trạch kéo cô dậy, đáng về ốm yếu khiến người ta đau lòng quá. “Về sau nếu lại gặp tình huống này, không, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này nữa.”

“Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Tiêu Trạch hỏi: “Có tự đi được không?”

“Không.” Nhan Hoan chẳng muốn thể hiện nữa, muốn thoải mái một lần, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp khi được người ta yêu thương, che chở. Tiêu Trạch bế cô đi xuyên qua đại sảnh trước mặt bao người, lên taxi Nhan Hoan thiếp đi một lúc, đến khi cô tỉnh lại một lần nữa thì đã trông thấy nhân viên y tế đứng trước cửa nhà mình, cô ngại ngùng giật nhẹ áo sơ mi Tiêu Trạch, hỏi: “Có phải anh đã chuyển bé xé ra to không?”

“Không phải em không đi bệnh viện à!”

Thực ra cô không đi bệnh viện là vì sợ tiêm, lúc kim tiêm châm vào tay, cô sợ tới mức hoảng loạn chui vào lòng anh, nhẩn nhé cau mày như thể anh hùng sắp hy sinh, thấy vậy Tiêu Trạch vừa buồn cười vừa đau lòng.

Nhân viên y tế đi chưa được bao lâu thì Amy xách theo hai túi nguyên liệu nấu ăn to đùng tới, nhìn Nhan Hoan đang nằm trên giường tùm tùm cười nói: “Nhan tiểu thư, không sao chứ?”

Nữ thư ký của Tiêu Trạch cười lên nhìn rất đẹp, hai má lúm đồng tiền vô cùng cuốn hút, Nhan Hoan cất giọng khản đặc: “Cảm mạo thôi mà, cô đừng gọi tôi là tiểu thư, kỳ quái lắm.”

“Ha ha, tôi biết rồi.” Amy nói.

Tiêu Trạch bùng cốc nước tới, “Sốt cao ba mươi chín độ mà còn không sao, sốt đến ngu người đi chắc cũng chẳng việc gì!”

Nhan Hoan bĩu môi, Amy nói tiếp: “Ngu người cũng không cần phải lo, ông chủ sẽ luôn chăm sóc cho cô, ha ha.” Amy một tay che miệng nháy nháy mắt ra hiệu với Nhan Hoan, “Nói cho cô một bí mật, ông chủ của chúng tôi là một người vô cùng vô cùng cố chấp, một khi đã thừa nhận đúng người thì tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Nhan Hoan nhận lấy cốc nước, uống một ngụm, “Cố chấp hay không tôi không biết, nhưng về khoản lòng dạ sắt đá thì đã được lĩnh giáo.”

Tất cả triệu chứng của cảm mạo đều xuất hiện trên người Nhan Hoan, Tiêu Trạch sợ cô nói nhiều quá sẽ bị đau họng, bèn hạ lệnh đuổi khách với Amy, “Tư liệu của Giang Hân đã sắp xếp xong chưa?”

Amy hiểu ra ngay, vội vàng nói: “Còn thiếu một ít, tôi lập tức quay về tìm.” Sau đó cô quay sang cười nói với Nhan Hoan: “Nhan tiểu thư, nghỉ ngơi thật tốt nhé, ngày mai tôi lại đến thăm cô.”

“Đợi một chút.” Nhan Hoan gọi Amy lại, “Cô có thể giúp tôi vào nhà tắm một lát được không?”

“Được!” Amy đáp, “Không vấn đề gì.”

Nhan Hoan nhìn sang Tiêu Trạch, nói: “Anh, cảm giúp em cái áo ngủ được không? Tối qua em mặc bộ kia.” Tiêu Trạch đưa giá đỡ chai truyền cho Amy rồi đi lấy áo ngủ. Sau khi có tiếng vịn vòi nước, Amy nhận áo ngủ trong tay Tiêu Trạch, không quên cười tùm tùm trên choker: “Ông chủ, bây giờ có phải đang rất hâm mộ tôi không?” Một cái cốc giáng xuống đầu cô.

Phúc lợi vốn thuộc về anh lại bị nhóc con này chiếm mất!

Amy giúp Nhan Hoan cởi áo phong, kích cỡ kia khiến cô ngạc nhiên thêm muốn, cúi đầu nhìn gò đất bằng phẳng của mình, âm thầm mếu máo, đến khi Nhan Hoan cởi quần jeans, cặp đùi cực kỳ đẹp lại khiến cô rất muốn sờ thử, trong lòng thầm cảm thán, cùng là phụ nữ sao lại chênh lệch lớn đến vậy!

Sau khi đưa Nhan Hoan trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi, Amy bị Tiêu Trạch lôi ra cửa, cô rụt cổ nhìn quanh, hạ giọng hỏi vấn đề vẫn luôn thấp thỏm: “Ông chủ, tối qua anh không bị sao cả chứ?”

“Cô nghĩ tôi bị làm sao?” Tiêu Trạch hỏi ngược lại.

“À, cái đó, tối qua tôi cũng uống nhiều quá, mấy người họ cứ ra sức chúc rượu tôi.” Amy lộ vẻ bối rối xấu hổ, “Ông chủ, nếu như vì sự tức trách của tôi mà anh bị thất thân thì tôi sẽ vô cùng đau khổ.”

“Cái gì mà thất thân, nói vớ vẩn gì vậy!” Tiêu Trạch trừng mắt.

Amy rút trong túi xách ra một tờ báo được gấp làm đôi, tiêu đề của mục giải trí – Nữ minh tinh cùng đại gia vụng trộm vui vẻ ở khách sạn. Bóng lưng đôi nam nữ trên tấm ảnh không ai khác chính là Tiêu Trạch và Lãnh Tiểu Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ở chung

Amy rút trong túi xách ra một tờ báo được gấp làm đôi, tiêu đề của mục giải trí – Nữ minh tinh cùng đại gia vụng trộm vui vẻ ở khách sạn. Bóng lưng đôi nam nữ trên tấm ảnh không ai khác chính là Tiêu Trạch và Lãnh Tiểu Mạn.

Tiêu Trạch phần nộ vo nát tờ báo rồi nhét vào tay cô, nói: “Ông chủ của cô có thể dễ dàng ngủ với người khác vậy sao?”

“À.” Amy vỗ vỗ ngực thờ phào, vừa bước một chân ra khỏi cửa, cô quay đầu lại cười gian nói: “Ông chủ, tôi nhìn thấy dáng người của Nhan tiểu thư rồi, anh sẽ rất thỏa mãn đấy nhé!”

Tiêu Trạch nghiêng răng, hai ngón tay làm động tác đâm vào mắt cô, “Có hiểu câu bất lịch sự chớ nhìn [1] không?”

[1] Phi lễ vật thị: không nhìn điều sai.

“Ông chủ cứ thỏa thích hâm mộ ghen ghét căm hận tôi đi, bái bai.” Amy vẫy tay rồi chạy biến.

Lúc Tiêu Trạch quay trở vào, Nhan Hoan đã ngủ rồi, anh kéo chăn cho cô, điều chỉnh tốc độ truyền dịch, sau đó vào phòng bếp thu xếp các thứ Amy mang tới.

Nhìn trong tủ lạnh chỉ có trứng gà và táo, Tiêu Trạch chỉ có một cảm giác, trong linh hồn Nhan Hoan chính là một người đàn ông.

Lúc Nhan Hoan tỉnh dậy, cháo hạt dẻ nóng hổi và canh trứng đã được dọn lên, Tiêu Trạch dựng một chiếc gối để cô dựa lưng, bưng cháo đút cho cô ăn. Thìa cháo được đưa tới, Nhan Hoan ngại ngừng há miệng, “Em tự ăn được mà.”

“Có được không?” Tiêu Trạch không chắc lắm.

“Ừm.”

Tiêu Trạch đưa thìa và bát vào trong tay cô, “Ăn đi.”

Lại thế nữa! Nhan Hoan mím môi nhìn, giờ cánh tay phải đang truyền dịch chậm rãi cầm lấy thìa.

“Kim truyền dịch vẫn phải để nguyên một lúc nữa.” Tiêu Trạch cầm lại cái bát từ tay cô, anh múc một thìa cháo nóng hổi ở rìa bát, đưa lên miệng thổi thổi, “Trước mặt anh đừng tỏ ra mạnh mẽ, được không?”

“Em rụt rè một chút cũng không được à? Dù gì người ta cũng là con gái.” Sao có thể không biết xấu hổ mà bảo anh làm cái này cái nọ được.

“Con gái ngoài miệng nói không muốn nhưng thật ra là muốn, anh hiểu rồi.” Tiêu Trạch đưa thìa cháo đã được thổi cho nguội bớt tới bên miệng cô.

Nhan Hoan há miệng, cháo nấu sền sệt, miệng đắng ngắt nhưng cô lại cảm nhận được vị ngọt. “Đây là cháo gì?” Cô hỏi.

“Bên trong có hạt dẻ.” Tiêu Trạch múc một thìa canh trứng cho cô, sau đó lại là một thìa cháo.

Chậm chậm nhắm nháp, đúng là có hương vị hạt dẻ. “Làm như thế nào vậy?”

“Hạt dẻ trần lên rồi mài vụn, nấu gạo trong nồi ba mươi phút rồi thả hạt dẻ vào, khi nào gạo nhuyễn thành cháo thì cho thêm chút đường.”

Nhan Hoan ngắm những đầu móng tay hồng hồng của anh, nuốt xuống từng thìa cháo thơm ngon, lòng ngọt lịm âm ập. Thực tế, trong trí nhớ của cô, cô chưa từng được người khác đút cho ăn, ngay cả khi gan bàn tay phải bị thương do Lãnh Thế Hùng dùng cây vĩ cật vào, cô cũng không được ai giúp đỡ cả, toàn phải dùng tay trái khó khăn đưa cơm vào miệng, thỉnh thoảng không ăn cho xong. Khi đó Diêu Bội Bội đang đau lòng, tuyệt vọng vì bị chồng phản bội, trái tim như đã chết, đầu còn tâm trạng mà quan tâm đến cô.

Tiêu Trạch nhìn cô ăn một thìa cháo mà nhai nuốt mãi không xong, anh hỏi: “Không ngon à?”

“Không phải.” Nhan Hoan xoa xoa mũi nói: “Ngon lắm.” Để chứng minh lời nói của mình, cô tiếp tục ăn một thìa rất to, làm dính cả ra ngoài miệng.

Tiêu Trạch buồn cười cầm khăn tay nhẹ nhàng lau đi hạt gạo, nói: “Nếu em thích thì ngày nào anh cũng có thể nấu cho em ăn.”

“Thật không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy anh sẽ nấu món gì?”

“Các món ăn thường ngày anh đều biết.” Tiêu Trạch nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng rực, “Không biết thì anh có thể học.”

Nhan Hoan mím môi cười, “Quân tử viễn bào trù [2], tại sao anh lại có sở thích này.”

[2] Đàn ông tránh xa bếp núc.

“Không phải em nói anh là thế hệ thứ hai nhà giàu mới nổi sao, nhà giàu mới nổi trước khi phát tài thì đều rất nghèo.” Tiêu Trạch đặt cái bát không sang một bên, rũ tầm mắt xuống, kể: “Khi còn nhỏ nhà anh rất nghèo, sức khỏe mẹ anh lại không tốt, việc nội trợ trong nhà đều do anh thu xếp, những việc nhỏ nhất như đi chợ, nấu cơm là chuyện đương nhiên. Sau này điều kiện gia đình càng ngày càng được cải thiện, nhưng sức khỏe của mẹ lại càng ngày càng sa sút, một năm thì có hơn nửa năm là ở trong bệnh viện, bà không ăn quen đồ ăn ở ngoài, mỗi ngày ba bữa đều là anh nấu.”

Nhan Hoan hỏi: “Vừa đi học vừa phải chăm sóc mẹ, như vậy không phải anh quá vất vả sao, ba anh đâu?”

“Hồi ấy ông suốt ngày gian khổ bên ba ở ngoài, căn bản không quan tâm tới anh và mẹ, có ba với không có ba cũng chẳng khác biệt lớn lắm.” Lúc Tiêu Trạch nói lời này, trong giọng nói rõ ràng ẩn chứa sự khinh thường và thất vọng. “Lúc mẹ anh qua đời, người đó còn đang ở Nhật Bản bàn chuyện làm ăn, khi trở về...” Lần đầu tiên Tiêu Trạch kể với người khác những chuyện này, anh cúi thấp đầu, vành mắt đỏ hoe, loay hoay ngón tay thon dài.

Nhan Hoan gogi đầu lên đùi anh, bắt lấy bàn tay anh hôn lên những đầu ngón tay đỏ hồng. Tiêu Trạch vò rối mái tóc cô, thờ dãi chuyển đổi tâm trạng. “Không nói những chuyện đó nữa. Nhan Hoan, anh chính thức thông báo với em, anh phải ở lại đây, chăm sóc cho em.”

“Gi chứ!” Nhan Hoan nhướn gày, “Em kháng nghị. Chỉ là cảm mạo, không phải đứt tay đứt chân.”

“Được thôi.” Tiêu Trạch cười cực kỳ không trong sáng, “Còn một lựa chọn khác, theo anh về nhà.”

“Không muốn!”

“Rút rề sao?”

Một chai nước thuốc hạ sốt, một chai nước thuốc kháng sinh truyền mất hai giờ. Lúc rút kim, Tiêu Trạch không để Nhan Hoan phải chịu đau, theo kinh nghiệm nhổ kim ra thật nhanh, sau khi cắt hoa quả ép nước trái cây cho Nhan Hoan, anh xách chiếc vali ngoài phòng khách văng về vào trong phòng ngủ sắp xếp quần áo.

Tiêu Trạch treo Âu phục của mình vào chiếc tủ quần áo rộng rãi, Nhan Hoan ngồi một mình trên ghế sofa chống má nhìn anh bận rộn, bắt đầu có cảm giác vừa chờ mong vừa sợ hãi đối với cuộc sống ở chung.

Trong hai ngày đợi sửa đồng hồ ở London, Tiêu Trạch mua không ít đồ, cặp dép lê tình nhân kia chỉ là một trong số đó, còn có hai chiếc áo khoác tình nhân, và một đôi giày cao cổ. Nhan Hoan rất thích chiếc áo khoác màu tím có quân hàm quân trang kia. Dưới yêu cầu của Tiêu Trạch, cô mặc vào xoay một vòng, nháy nháy mắt hỏi: “Nhìn được không?”

Tiêu Trạch ôm cô hôn chụt một cái, “Vợ của anh mặc gì cũng đẹp.”

Bệnh nhanh đến cũng nhanh đi, qua hai ngày Nhan Hoan đã khỏe hơn rất nhiều. Hai ngày này Tiêu Trạch cũng không đến công ty, nhưng Any thì có đến đây vài lần, mỗi lần đều mang theo một đồng túi lớn túi nhỏ, không phải đồ ăn thì là vật dụng nhà bếp, hại cô kêu khổ thấu trời, một trợ lý nở mày nở mặt lại biến thành công nhân bốc vác khổ cực. Tiêu Trạch không đuổi cô đi nữa, hai người vì công chuyện mà đều rất bận rộn.

Đó là lần đầu tiên Nhan Hoan trông thấy dáng vẻ anh chăm chỉ làm việc, kính đen gác trên mũi, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính, sờ cằm tự hỏi điều gì đó, bộ dạng đó lại càng đẹp trai mê người.

Nhan Hoan cảm thấy hơi kích động, hình tượng người đàn ông hư hỏng không đáng phó thác cả đời đã hoàn toàn bị lật đổ. Biết quan tâm chăm sóc người khác, biết làm nội trợ, lại có chí làm ăn, đàn ông như vậy sẽ là một người chồng tốt.

Chồng!

Cô lại có thể bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống sau hôn nhân của cô và anh!

Nhan Hoan, mày đang nghĩ cái gì vậy!

Không muốn quấy rầy anh làm việc, Nhan Hoan quay về phòng nấu cháo điện thoại với Giản Ninh, hai người nói lâu tới mức điện thoại nóng lên mới dừng lại, mấy phút sau Diêu Bội Bội chợt gọi điện tới.

Diêu Bội Bội đã đến, giới kinh doanh thành phố C chẳng yên tĩnh được mấy ngày.

Nhan Hoan không biết, Diêu Bội Bội đã sớm tham gia vào giới kinh doanh thành phố C, công ty Hoa Thần tranh đoạt mảnh đất ở thành Đông với Lãnh Ngự Thần chính là do Diêu Bội Bội thu mua. Mảnh đất trống gần sông núi đường thông tám hướng ở vùng ngoại thành này vốn có thể dễ dàng nằm trong túi Lãnh Thị, nhưng Hoa Thần nhập cuộc khiến giá trị sáu trăm vạn đồng của mảnh đất bị đẩy lên không ngừng.

Hoa Thần phát tài nhờ vào một nhà máy hóa chất, mua đất có phải còn muốn xây dựng thêm một nhà máy hóa học gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng không? Không biết ai đã tiết lộ nghi vấn này cho tòa soạn báo. Tin tức vừa tung ra lập tức gặp sự phản đối của các thành phần bảo vệ môi trường, chính quyền đang phải đối mặt với áp lực rất lớn, tỏ rõ thái độ rằng sẽ không cho bất kỳ đơn vị hay cá nhân nào xây dựng nhà máy hóa chất gây tổn hại đến môi trường xanh ở thành Đông. Cùng thời gian đó, người phát ngôn của Hoa Thần tổ chức một cuộc họp báo với các phóng viên để tỏ rõ rằng Hoa Thần sẽ không xây nhà máy hóa chất bên cạnh sông Hoàn Thành, mua đất là do có một hạng mục mới. Khi các phóng viên liên tục truy hỏi hạng mục mới là hạng mục gì, người phát ngôn lại rất kín miệng.

Trong buổi đấu giá mảnh đất, Tổng giám đốc của Hoa Thần, Nhiều Hường Niên, đặt thẳng giá tám trăm vạn, trợ lý Triển Dương của Lãnh Ngự Thần giờ

cao tám biển trong tay nâng giá lên tám trăm năm mươi vạn. Hai bên đều không chịu nhượng bộ, tiếp tục ra giá, giá bị ép lên tới hàng ngàn vạn, Triển Dương liếc Nhiều Hướng Niên một cái, nói với Lãnh Ngự Thần: “Lãnh tổng, còn muốn tiếp tục không?”

Lãnh Ngự Thần trầm mặt phân phó: “Tiếp tục.” Gần đây Lãnh Thị luôn bị một thế lực ngầm đả kích, Lãnh Ngự Thần đã chịu bao uất hận không muốn lại vứt bỏ nỗ lực với mảnh đất này nữa.

Cuối cùng mảnh đất ở thành Đông được mua với giá một ngàn năm trăm vạn. Cuộc đấu giá trải qua như một trận chiến nảy lửa, đa số các thương gia đã mua được mảnh đất mình muốn, hiện tại chỉ còn mảnh đất trên núi ở thành Đông, Lãnh Ngự Thần không có hứng thú với quả đồi trọc không một ngọn cỏ, cúi đầu nhìn đồng hồ, nói: “Đi thôi.”

Lúc đi ngang qua đám người Hoa Thần không thu hoạch được gì, giọng nói của Nhiều Hướng Niên vang lên, “Một ngàn năm trăm vạn, Lãnh tổng quả nhiên rất quyết đoán như những lời đồn đại.”

Lãnh Ngự Thần dừng bước, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: “Nhiều tổng quá khen.”

Lúc này người chủ trì trên đài đấu giá tuyên bố: “Mảnh đất số 4 giá khởi điểm hai trăm vạn.”

Đám người Nhiều Hướng Niên bắt đầu ra giá, Lãnh Ngự Thần có một loại ảo giác rằng Hoa Thần nhắm đến mảnh đồi trọc đó, nhưng suy nghĩ này lập tức bị loại bỏ, bởi vì không thể nghĩ ra mảnh đất đó rốt cuộc đáng giá chỗ nào.

...

Đối với Nhan Hoan đã quen sống một mình, có thêm một người nữa ở chung thật sự khiến cô khó mà thích ứng được. Ví dụ như, lúc bạn vào cửa vung giày, quần áo còi ra một nửa rồi mới phát hiện người đàn ông đứng ở cửa ra vào kia dù bạn tối mắt vẫn đang ung dung khoanh tay nhìn bạn, Nhan Hoan kinh hãi vội vàng kéo chiếc quần đã tụt xuống một nửa lên. Ví dụ như, tắm xong chỉ quần một chiếc khăn bông đi ra khiến người ta như đang được thưởng thức một ly kem, ví dụ như, nửa đêm mơ mơ màng màng đi vệ sinh xong mới phát hiện mình đã quên không đóng cửa. Tóm lại, có vô vàn những sự việc 囧囧.

Ngày đầu tiên Nhan Hoan đi làm sau khi khỏi bệnh, Tiểu Thứ và A Hạ thăm thì không biết đang bàn luận chuyện gì, Nhan Hoan rón rén đi tới định hù dọa bọn họ.

Tiểu Thứ nắm chặt tờ báo nói: “Chuyện này không thể để chị ấy biết.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Ngày đầu tiên Nhan Hoan đi làm sau khi khỏi bệnh, Tiểu Thứ và A Hạ thăm thì không biết đang bàn luận chuyện gì, Nhan Hoan rón rén đi tới định hù dọa bọn họ.

Tiểu Thứ nắm chặt tờ báo nói: “Chuyện này không thể để chị ấy biết.”

“Chuyện gì không thể để tôi biết vậy!”

Nghe thấy giọng Nhan Hoan, Tiểu Thứ giật mình chấn động, vo viên tờ báo rồi xoay người nhét vào lưng quần.

“Đi mà không có tiếng động, hù chết người ta rồi.” A Hạ nói.

Nhan Hoan quét ánh mắt qua hai người bọn họ, lạnh giọng nói: “Lấy ra.”

“Cái gì chứ!” Hai người giả vờ ngây ngốc cười ha ha.

“Cái gì đang cầm trong tay, đưa tôi xem một chút.”

“Không có gì.” Tiểu Thứ khua tay.

“Không có gì, vậy các cậu thăm thì chuyện gì mà say sưa thế.” Nhan Hoan rút tờ báo từ sau tấm lưng mập mạp của Tiểu Thứ, đập vào mắt là tiêu đề in đậm to đùng – Một đêm nồng nhiệt của nữ minh tinh và đại gia.

Tin giải trí hàng đầu của Văn Đồ Tĩnh Mật, trên đó đăng ba tấm hình, một nam một nữ lần lượt vào khách sạn, cộng với ảnh chụp hai người đi vào

phòng, người nào tinh mắt chỉ nhìn qua bức ảnh lơ mờ cũng có thể đoán được hai nhân vật chính là ai. Trong tin viết có người nào đó biết chuyện đã tiết lộ rằng hai người ngủ lại khách sạn đến tận sáng hôm sau mới rời đi, khi đó nhân vật nam chính còn bế nhân vật nữ chính đi ra.

Giờ Nhan Hoan mới hiểu được những lời nỉ non của Tiêu Trạch lúc sắp ngủ là có ý gì.

Có kẻ đang rình rập người đàn ông của cô.

Đập tờ báo vào mặt Tiêu Thứ, Nhan Hoan xoay xoay chìa khóa xe, đi về phía phòng nghỉ. Tiêu Thứ gấp tờ báo lại, nói: “Chẳng có tí phản ứng gì cả, chị như thế này là ý gì?”

“Ai biết được!” Vắt áo khoác lên vai, A Hạ đi theo sau Nhan Hoan.

Cùng lúc đó, nhân vật nam chính mắt nhắm mắt tích hai ngày qua – Tiêu Trạch vừa đến công ra vào tập đoàn Tần Vũ đã bị một đám phóng viên giải trí bao vây, cả nam lẫn nữ nhao nhao giơ micro máy ảnh nhắm vào anh, điên cuồng chen nhau.

“Tiêu tiên sinh, ngài và Lãnh tiểu thư đã qua lại với nhau bao lâu rồi? Nghe nói hai người đã đính hôn, cô ấy nổi lên nhanh như vậy có phải có liên quan tới ngài không?”

“Tiêu tiên sinh, Lãnh tiểu thư đã từng ám chỉ trong một cuộc phỏng vấn rằng cô ấy thích ngài đã nhiều năm, với việc này ngài có gì để đáp lại không?”

“Quan hệ thông gia với Lãnh gia sẽ là sự trợ giúp rất lớn cho sự phát triển của Tần Vũ, Tiêu tiên sinh ngài thật lòng thích Lãnh tiểu thư hay vẫn là xuất phát từ tầm nhìn kinh doanh nên mới qua lại với Lãnh tiểu thư?”

Tiêu Trạch bị một đám người điên cuồng quấy rầy, con ngươi híp lại, cằm giương lên, lạnh giọng chất vấn một nam thanh niên cao cao trẻ tuổi trong đám người, “Tòa soạn báo nào?”

Tiếng nói lạnh như băng áp chế đám người ầm ĩ, người thanh niên cao gầy yếu ớt đáp: “Tuần san X.”

“Tuần san X?” Nụ cười lạnh hiện trên khóe miệng, Tiêu Trạch nói: “Nếu như đúng theo tôi nhớ, hợp đồng quảng cáo của Tần Vũ với các người cũng sắp hết hạn rồi thì phải?”

Mấy tòa soạn báo lớn nhỏ trong thành phố vốn đều do Tần Vũ tài trợ, nghe Tiêu Trạch hỏi như vậy, bọn họ bắt đầu cảm thấy e dè, nếu để vị trước mặt đây không vui, phí quảng cáo sáu tháng cuối năm xác định coi như mất.

Tiếng đèn flash vang lên tanh tách. Tiêu Trạch nhíu mày nhìn về phía phát ra tiếng kêu, người phóng viên đang cầm máy ảnh dừng ngay động tác.

“Tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy tên của tôi được viết cùng với cô gái nào đó chẳng hề liên quan, nếu không...” Tiêu Trạch để lại cho bọn họ một nụ cười nửa miệng lạnh lùng tăm tối mà đầy hàm ý.

Nụ cười lạnh nham hiểm đó tuyệt đối không thể xem thường, hậu quả của viết bừa bãi sẽ là không có phí quảng cáo, chắc chắn sẽ dẫn tới đóng cửa, chuyện này Tiêu Trạch hoàn toàn làm được.

Bảo vệ được đào tạo chuyên nghiệp che chắn cho Tiêu Trạch đi vào tòa nhà, lúc này đám phóng viên mới có phản ứng, mấy người can đảm xông tới ra sức chụp ảnh đều bị bảo vệ ngăn lại, còn những người nhát gan thì chạy tứ tán về nhà viết bản thảo. Nữ minh tinh Lãnh Tiểu Mạn đứng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình [1].

[1] Câu gốc là “thế đầu khiêu từ nhất đầu nhiệt”, dùng để ví von một việc nào đó có một bên bằng lòng, một bên không. Ví dụ trong chuyện tình cảm, một bên yêu cuồng nhiệt, một bên khác lãnh đạm. Xem thêm về nguồn gốc câu nói: <http://baike.baidu.com/view/107083.htm>

...

Nhan Hoan nhân lúc nghỉ trưa tới siêu thị một chuyến, chọn một chiếc váy lễ phục màu đen cùng một đôi giày cao gót, lúc đi qua gian hàng bán đồ ngủ, nghĩ trời đã chuyển lạnh cũng nên mua một bộ đồ mới, vì vậy cô chọn hai bộ áo ngủ tình nhân, một bộ bằng tơ tằm mềm mại, một bộ bằng vải bông kẻ sọc, kiểu dáng bảo thủ chỉ để hở tay chân và cổ.

Lúc Tiêu Trạch dựa cửa xe nghiêng đầu nhìn cô gái cầm túi xách đeo hoa tai đi về phía mình, anh ngây ngẩn cả người.

Nhan Hoan mặc một chiếc váy cổ chữ V màu đen, cặp đùi thon thả dưới tà váy màu đen vừa đẹp vừa gợi cảm, vốn có dáng người cao gầy, nay cô đi thêm giày cao gót trông thật giống những người mẫu thời trang trên sân khấu hình chữ T. Lần đầu tiên nhìn cô mặc váy, quả nhiên thật sự xinh đẹp như trong tưởng tượng.

“Thích thích thích...” Tiêu Trạch nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

“Đợi lâu không?” Nhan Hoan hơi mất tự nhiên kéo nhẹ chiếc váy.

Tiêu Trạch nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ nhàng, trầm giọng nói: “Cũng đáng.”

Nhan Hoan mím môi cười, ngồi vào vị trí lái phụ trên Reventon, Tiêu Trạch vào xe hôn một cái lên má cô, “Muốn ăn gì?”

Nhan Hoan liếc anh một cái, nói: “Tối nay, em có một cuộc hẹn.”

Tiêu Trạch hơi không vui, vừa khởi động xe vừa nhàn nhạt hỏi: “Chẳng lẽ còn có người đàn ông khác khiến em phải hao tổn tâm tư để làm dáng sao?”

“Anh ghen?”

“Nhìn anh giống như vậy à?”

Nhan Hoan hừ một tiếng, “Muốn biết em có hẹn với ai không?”

“...”

Thái độ của Tiêu Trạch khiến Nhan Hoan hậm hực bĩu môi, “Anh đã không có hứng thú, em chẳng nói cho anh là hẹn ai nữa. Dừng xe ở nhà hàng Feast, cảm ơn!”

Tiêu Trạch tỉnh bơ lái xe đi thẳng.

Nhan Hoan liếc anh một cái không nói gì, nghĩ thầm, anh cứ không sao đi! Giả vờ không quan tâm đi! Giả vờ đi! Cứ gắng gượng đi!

Reventon dừng lại trước nhà hàng Feast, Tiêu Trạch nhếch khóe miệng, tươi cười đầy quyến rũ, “Thoải mái hưởng thụ nhé.”

Nhan Hoan xụ mặt, ném ra một câu, “Tất nhiên.” Sau đó xuống xe, đi vào nhà hàng.

Nhan Hoan vừa vào cửa, Diêu Bội Bội đã trông thấy cô.

“Hoan.”

“Mẹ!” Nhan Hoan bước nhanh tới ôm chầm lấy Diêu Bội Bội.

“Nhớ mẹ không?” Diêu Bội Bội hỏi.

“Có!” Nhan Hoan gật gật đầu.

Tránh người khác chú ý, hai mẹ con chỉ ôm nhau vài giây ngắn ngủi rồi vội vàng ngồi xuống.

Năm tháng qua đi không lưu lại dấu vết gì trên gương mặt Diêu Bội Bội, bà đã ở tuổi trung niên nhưng dung mạo vẫn đẹp như hồi còn trẻ. Ở bà có vẻ dịu dàng đoan trang của phụ nữ truyền thống Trung Quốc, cũng có đức tính độc lập tự cường của phụ nữ thời đại mới, sự kết hợp hoàn hảo tạo nên một người phụ nữ xinh đẹp, mạnh mẽ, sắc bén, nhưng thuở ban đầu bà không hề như vậy.

Ngày xưa Diêu Bội Bội như một đoá tơ hồng, dịu dàng, yêu kiều. Còn bà bây giờ như một đoá hồng có gai, đẹp nhưng đồng thời mang theo những chiếc gai sắc nhọn.

Con người phải từng trải thì mới có thể trưởng thành, hôn nhân thất bại, tình địch dồn ép khắp mọi nơi khiến một người phụ nữ vốn chỉ sống dựa vào đàn ông trở nên kiên cường, độc lập.

Dưới con mắt của Nhan Hoan, sự thay đổi này của mẹ hoàn toàn là do Pierce một tay dạy dỗ, không phải nói là bồi dưỡng. Diêu Bội Bội không có một tí trải nghiệm xã hội nào dưới sự bồi dưỡng của trùm khoáng sản Pierce đã từ một người phụ nữ chưa học qua đại học, kinh nghiệm làm việc bằng không, từng chút từng chút một trở thành một CEO có thể điều khiển cả một tập đoàn lớn với tài sản l tới hàng tỷ, không thể bỏ qua công lao của Pierce.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, hai người mấy tháng không gặp mặt vừa ăn vừa trò chuyện. Trong nhà hàng Âu giữa tiếng đàn piano du dương, Diêu Bội Bội thưởng thức đồ ăn ngon, chủ đề tán gẫu đơn giản chỉ là những chuyện thú vị xảy ra xung quanh mình, bà cũng không hỏi nhiều chuyện của Nhan Hoan ở thành phố C. Dù không ở bên, bà vẫn nắm rõ chuyện của con gái như lòng bàn tay, ví dụ như, chuyện yêu đương của con gái bảo bối.

Diêu Bội Bội ngấm ngấm nhìn lướt qua người ngồi trong một góc của nhà hàng, nói: “Hoan, xem ra ba tháng nay cuộc sống của con ở nơi này cũng không tệ lắm, cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn, nguyên do vì tình yêu có phải không?”

“Dạ?” Trong lòng Nhan Hoan đang nghĩ đến chuyện này, đột nhiên bị hỏi, cô hơi ngượng ngùng, “Mẹ biết rồi à?”

“Ừ.” Diêu Bội Bội nhấp một ngụm rượu đỏ, nói: “Lúc Pierce nói mẹ còn chưa tin, con gái mẹ yêu rồi, thật tốt. Trước kia mẹ còn lo cuộc hôn nhân thất bại và tình yêu trắc trở của mẹ sẽ làm ảnh hưởng tới con.”

Trên mặt Diêu Bội Bội lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó ánh mắt hạ xuống, cắt một miếng thịt bò trên đĩa, nói: “Ban đầu mẹ vẫn luôn oán hận người đó, luôn miệng nói đã hoàn toàn tuyệt vọng và mất niềm tin vào tình yêu, bởi vì khi ấy trái tim mẹ đã thật sự nguội lạnh. Sau khi gặp được Pierce, ông ấy đã giúp mẹ lấy lại niềm tin vào cuộc sống, có kỳ vọng vào tình yêu đồng thời cũng được hưởng thụ một tình yêu đẹp, ở bên ông ấy mẹ mới biết thế nào là tình yêu đích thực. Mẹ rất may mắn, cũng rất hạnh phúc, nhưng mẹ không dám nói với con những điều này. Bởi vì lúc đó, quan hệ giữa con và ông ấy không thật sự tốt, mẹ sợ nói nhiều hơn sẽ chỉ càng khiến quan hệ giữa hai người thêm căng thẳng. May là con rất dũng cảm.”

Diêu Bội Bội nâng ly rượu đỏ, “Mẹ mời con!”

Nhan Hoan mỉm cười, uống cạn rượu trong ly, nghĩ thầm: Mẹ, mẹ không biết, bởi vì người đó là Tiêu Trạch, con mới dừng cảm.

Ăn chưa được nhiều lắm, Diêu Bội Bội đã đặt dao xuống đĩa, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau miệng, “Bớt thời gian gọi điện cho Pierce, nhận sai, đừng cứng đầu nữa.”

Sắc mặt Nhan Hoan trầm xuống, cô nói: “Ông ấy đã đuổi con ra khỏi nhà.”

“Người làm cha không bao giờ vứt bỏ con gái mình.”

“Cạch” một tiếng, chiếc dao rơi xuống đĩa, Nhan Hoan cau mày lạnh lùng thốt ra một câu: “Người đó thì có.”

Sắc mặt Diêu Bội Bội cứng đờ, hỏi ngược lại: “Ông ta xứng sao?”

Nhan Hoan hỏi: “Mẹ định trả thù ông ấy như thế nào, đánh đổ Lãnh Thị sao?”

“Đây không phải chuyện con cần quan tâm” Diêu Bội Bội nhìn người vẫn đang ngồi trong góc, nói: “Tần Vũ có chút quan hệ làm ăn với Lãnh Thị, con vẫn nên giải thích rõ với cậu ta, tránh sinh ra phiền toái không cần thiết.”

“Vâng.” Nhan Hoan nặng nề lên tiếng.

“Ăn no rồi thì gọi cậu ta lại đây.”

Nhan Hoan quay đầu nhìn theo ánh mắt mẹ, sắc mặt nặng nề lập tức ánh lên sự mừng rỡ.

Tiêu Trạch giải quyết xong miếng cuối cùng trên đĩa, ngẩng đầu gặp phải ánh mắt hai người, anh mỉm cười, sau khi lau miệng bằng động tác vô cùng tao nhã, anh đứng dậy đi về phía Nhan Hoan.

Nhan Hoan cũng đứng dậy chào đón anh, “Sao anh lại tới đây?”

“Ăn cơm thôi.” Tiêu Trạch nói.

Nhan Hoan ném cho anh một ánh mắt ai mà tin được.

“Em không giới thiệu một chút à?” Tiêu Trạch nhìn Diêu Bội Bội, nói với Nhan Hoan: “Anh phải gọi là chị, hay là bác gái đây?”

Nhan Hoan hơi ngượng ngùng, “Đây là mẹ em.”

“Chào bác gái, cháu là Tiêu Trạch, bạn trai của Hoan Hoan.” Tiêu Trạch có vẻ tự nhiên hơn Nhan Hoan.

Diêu Bội Bội đứng dậy vươn tay, thái độ hào sảng. Sau khi bắt tay, Diêu Bội Bội mời Tiêu Trạch ngồi xuống, ánh mắt chiếu thẳng vào anh, đi thẳng vào vấn đề: “Tiêu Trạch, tôi biết cậu, con trai lớn của Chủ tịch Tiêu Kiến Đông, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Tần Vũ, hiện đang giữ chức Tổng giám đốc, nhưng chỉ là trên danh nghĩa, tôi nói không sai chứ?”

Những điều trước đây vốn tâm thườnng giờ nói ra từ miệng mẹ vợ tương lai, Tiêu Trạch nghe ra được sự không thiện ý, nhưng đó là sự thật không thể nào phản bác. “Bác gái nói không sai, trước đây cháu không đặt tâm tư vào công việc.” Tiêu Trạch nhìn sang Nhan Hoan, ngữ khí kiên định: “Nhưng bây giờ, cháu muốn trở thành một người đàn ông tốt đáng để Hoan Hoan tin cậy dựa vào, có thể cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc, cho nên cháu sẽ nghiêm túc tập trung vào sự nghiệp, tuyệt đối sẽ không sống những tháng ngày vô định không mục đích như trước kia.”

“Nghe cậu nói vậy tôi thấy rất vui.” Diêu Bội Bội nhìn thoáng qua vẻ hạnh phúc trên gương mặt Nhan Hoan, nói: “Con gái tôi tuy làm việc giữa một đám đàn ông, tính cách cũng như con trai, nhưng ở nhà cũng được đối xử như công chúa. Tôi cũng giống như tất cả những bà mẹ khác trên thế giới này, hi vọng con mình có thể tìm được một người đàn ông chung tình, có chí tiến thủ trong sự nghiệp, nhân phẩm và tướng mạo đều tốt nhất. Nói thật, cậu bây giờ không phải là người chồng phù hợp với Nhan Hoan.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Nghe được lời phủ nhận từ miệng mẹ vợ tương lai, Tiêu Trạch giữ đúng chừng mực, không phản đối, cho dù phải nghe những lời mà mình không thích

nhưng nụ cười trên môi anh vẫn chưa từng biến mất.

Nhan Hoan trái lại rất sốt ruột, lên tiếng ngăn cản, “Mẹ!”

Diêu Bội Bội quay lại chủ đề, nói: “Người đàn ông tốt một trăm phần trăm mới xứng được lấy con gái tôi, nhân phẩm, tướng mạo của cậu tôi cho sáu mươi điểm, bốn mươi điểm còn lại hoàn toàn phải dựa vào sự nỗ lực của chính cậu.”

Tiêu Trạch nói: “Bác gái yên tâm, bốn mươi điểm còn lại cháu sẽ rất nhanh chóng đạt được.”

Diêu Bội Bội cười rộ lên, “Sao, nóng lòng?”

Tiêu Trạch nói: “Là không thể chờ đợi được.”

“Ai muốn gả cho anh chứ!” Nhan Hoan thẹn thùng.

Tiêu Trạch ra vẻ nghiêm túc: “Anh đã nói muốn lấy em à?”

Nhan Hoan vùng nắm đấm, bị bàn tay to của Tiêu Trạch bắt được, hai người bắt đầu náo loạn không buồn để ý đến những người xung quanh, nụ cười tươi rói vẫn đọng lại trên gương mặt Diêu Bội Bội. Toni mang giày Tây Âu phục đi tới nói thầm bên tai bà, “Phu nhân, đã đến giờ hẹn với tiên sinh rồi.”

Tiêu Trạch và Nhan Hoan ngừng đùa giỡn, ngồi thẳng người, Diêu Bội Bội nhìn lướt qua đồng hồ, chiếc đồng hồ màu xanh ánh sao này khiến Tiêu Trạch nhớ tới một người.

Diêu Bội Bội đứng lên nói: “Tôi còn có chút việc, hôm nay đến đây thôi, lần này tôi mời.”

Toni nói bằng thứ tiếng Trung giọng gao: “Phu nhân, Tiêu tiên sinh đã thanh toán rồi ạ.” Diêu Bội Bội nhìn về phía Tiêu Trạch, Tiêu Trạch nói: “Cháu mà biết bác gái đến thì nhất định sẽ đưa bác tới nơi có những món ngon nhất.”

Diêu Bội Bội cười cười nói: “Lần sau, đưa tôi tới nhà hàng nào ngon nhất, tôi mời hai đứa.”

“Vâng.” Tiêu Trạch nhận lời.

Diêu Bội Bội vội vã rời đi, không để Nhan Hoan và anh tiễn ra ngoài. Dòng người như thủy triều chuyển động trên đường, Tiêu Trạch đưa mắt nhìn theo bóng lưng mẹ vợ tương lai, nói: “Mẹ chúng ta rất có phong thái của nữ hoàng, nhưng sao anh nhìn kiểu gì cũng không ra em giống công chúa chỗ nào.”

“Đó là anh có mắt mà không nhìn thấy Kim Hương Ngọc [1], hừ.” Nhan Hoan hếch cằm hừ khê.

[1] Câu nói dùng để ví von những người kiến thức nông cạn, không có năng lực nhận thức sự vật. Đọc thêm: <http://baike.baidu.com/view/171464.htm>

“Nói ai cơ, em á?” Tiêu Trạch ôm cổ cô, đôi môi nóng rực từ từ hạ xuống. Nhan Hoan nghiêng đầu, nhìn đám đông người đang qua lại trên đường: “Nhiều người đang nhìn đây!”

“Anh hôn bà xã của mình chứ đâu phải yêu đương trộm với ai, sao phải sợ người ta nhìn.”

Nhan Hoan thẹn thùng nói: “Đừng.”

Tiêu Trạch quyến rũ cô: “Hôn một cái, cho em lái xe.”

Vừa nghe thấy được lái Reventon, hai mắt Nhan Hoan sáng rực, “Thật không?”

“Anh đã lừa em bao giờ chưa?”

Nhan Hoan mừng rỡ, liếc nhìn những người đang đi lại trên đường, hơi giương cằm rồi khê nhắm mắt lại.

Khuôn mặt tinh tế dưới ánh đèn đường màu cam như được bao bọc bởi thứ ánh sáng dịu dàng, hàng mi cong khê rung giống như hai cánh quạt nhỏ lướt vào lòng người, đôi môi đầy đặn hơi nhếch lên, hấp dẫn như đang chờ người ta tới cảm nhận. Chỉ hôn một cái làm sao đủ.

“Hoan, em thật đẹp!” Tiêu Trạch há miệng trần trọc ngậm lấy cánh môi mềm mại, hôn đã rồi mới buông cô ra.

Cuối cùng đã có thể điều khiển sinh vật ngoài hành tinh đẳng đẳng sát khí này, Nhan Hoan hơi kích động nắm lấy tay lái của Reventon, điều khiển chiếc xe vàng chạy qua quảng trường náo nhiệt, Tiêu Trạch đề nghị đi Bình Sơn, kích động biến thành hưng phấn, con dã thú hung bạo phóng như bão táp về phía Bình Sơn.

Reventon chạy như bay trên đường núi, tốc độ nhanh như tia chớp kích thích khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, sau bốn lần rẽ liên tiếp sẽ là khúc cua đầu tiên. Lao nhanh xuống, lúc quẹo vào khúc ngoặt, Nhan Hoan rõ ràng cảm giác được thân xe hơi trượt một chút, lốp xe trơn cực kỳ không vững, tay lái cũng có thể cảm nhận được sự biến đổi giữa lớp xe và mặt đất, hoàn toàn không chạm đất chắc chắn vững vàng như GTR của cô chỉ cần qua khúc ngoặt là sẽ chạy trên quỹ đạo ổn định bám mặt đường, loại cảm giác kích thích với tốc độ cực nhanh này khiến người ta bất an.

Reventon vô cùng nhạy cảm, cứ mỗi lần lao nhanh qua khúc cua, xe đều hơi trượt một chút trên mặt đường, hai tay Nhan Hoan không dám lơ lửng, giữ chặt tay lái, cẩn thận không chế chân ga và chân phanh. Sau một hồi linh hội được sự nồng cuồng của con trâu đực này, Nhan Hoan giảm bớt tốc độ.

“Sao vậy?” Tiêu Trạch hỏi.

“Sợ làm tổn thương báu vật giá trên trời này của anh.” Nhan Hoan nhìn anh một cái, nói: “Em nghe nói anh rất quý chiếc xe này, đối xử với nó như bà xã của mình.”

“Em còn nghe nói những gì nữa?” Tiêu Trạch buồn cười hỏi.

“Bọn họ nói...” Nhan Hoan sao có thể không xấu hổ mà nói ra được.

Tiêu Trạch nghiêng người ghé sát tới, ngón tay thon dài lướt trên cái cằm xinh xắn của cô, “Muốn anh nói giúp em không, xe này chỉ chờ bà xã của anh.” Ngón tay không ngoan ngoãn trượt xuống dưới cổ, vẽ theo đường nét xương quai xanh tinh tế, anh hỏi: “Lúc nghe nói như thế, có phải em cười trộm rất lâu không?”

“Ai cười trộm” Nhan Hoan nhấc một tay ngăn người nào đó đang làm loạn nơi cổ áo. “Đừng lộn xộn, đang lái xe mà.”

“Không dám thừa nhận?” Đêm nay cô thật đẹp, Tiêu Trạch bắt đầu suy nghĩ mông lung, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên khác thường.

“Giữ chứ!” Nhan Hoan nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, tăng tốc, nói: “Lần đầu tiên lúc nghe người ta nói chỉ cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng cũng chẳng tự mình đa tình mà cho rằng anh thích em, hơn nữa lần đó là em chủ động ngồi vào xe anh, không phải được anh mời.”

“Chỉ hơi mất tự nhiên? Không động lòng chút nào?”

“Không có.”

Không hề báo trước, một bàn tay to đột nhiên đặt lên ngực trái của cô, Nhan Hoan giật mình hét lên một tiếng, tay lái hơi chệch đi, bánh xe nhạy cảm cũng đồng đưa theo, con trâu đực hấp tấp bất an.

Nhan Hoan nhú mày quát lớn: “Bỏ tay ra.”

“Anh đang kiểm tra xem em có nói dối hay không.” Tiêu Trạch tháo dây an toàn, nghiêng người qua, “Nhịp tim của em đã báo rõ em thừa nhận đi, từ lúc ngồi lên chiếc xe này là em đã động lòng với anh rồi.”

“Làm gì có!” Nhan Hoan đập chân ga, xe nảy lên phi như bay về phía trước.

Con dã thú gào thét vang dội cả khe núi, lúc chạy đến lưng chừng, bóng dáng một con dã thú khác xẹt qua, đèn xe tựa như ảo ảnh kéo lê thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, tiếng gầm gừ càng lúc càng gần. Vào giờ này lên núi chỉ có một người.

Còn muốn tiếp tục thăm vấn nhưng Tiêu Trạch khẽ híp mắt nhìn chăm chăm vào ánh sáng chói mắt phía trước. Dạ Sâm điều khiển một cỗ Porsche 911 lao đến, đôi mắt hung ác giống như chim ưng nhìn chòng chọc vào Nhan Hoan trên ghế lái cùng bộ ngực đang bị người ta đụng chạm, đáy mắt phóng đảng ngập tràn sự dâm dục, hấn dùng ánh mắt gạt phăng quần áo của cô.

Nhan Hoan trừng mắt nhìn hấn đồng thời cảm nhận rõ ràng có một luồng không khí tàn bạo lơ mơ chuyển động trong không gian nhỏ hẹp, nắm chặt tay lái không dám buông lỏng, giờ phút này cô không có cách nào nhìn xem sắc mặt Tiêu Trạch đáng sợ bao nhiêu.

“Vèo! “Vèo!” Hai chiếc xe lao vút qua nhau, gió điên cuồng gào thét, đất cát bay mù trời.

Dữ tợn nhìn chăm chăm vào đèn đuôi xe dần dần biến mất trong kính chiếu hậu, Tiêu Trạch suýt nữa đã quên, ngoại trừ Lãnh Ngự Thần còn có tên đại lưu manh Dạ Sâm này nhớ thương người phụ nữ của anh.

Xe vừa phóng lên đỉnh núi, điện thoại Tiêu Trạch chợt vang lên. Là Bạch Diệc Phong gọi tới.

Vẫn đang chịu ảnh hưởng của Dạ Sâm, ngữ khí Tiêu Trạch hơi dữ dằn, “Có việc gì?”

“Tôi quấy rầy chuyện tốt của cậu sao?” Đầu bên kia điện thoại, Tiêu Bạch cười vô cùng bi ối, “Sao nghe khẩu khí giống như chưa được thỏa mãn dục vọng, cuối cùng bị ghen đến mềm nhũn vậy?”

“Yên tâm, còn cứng lắm!” Tiêu Trạch mất kiên nhẫn, “Có chuyện nói mau, không có gì thì cúp máy.”

“Tôi mai đến chỗ tôi.”

“Cúp đây.”

Tiêu Trạch chấm dứt cuộc trò chuyện, Nhan Hoan lấy tay bịt miệng dựa vào cửa sổ xe cười cười, những gì Bạch Diệc Phong nói lọt vào tai cô không thiếu một chữ.

“Nhìn khổ cực như vậy, đều là vì em, không biết xấu hổ mà còn cười.” Tiêu Trạch liếc cô, hạ cửa sổ xe xuống, để gió mát tràn vào thổi tan cái nóng nực.

Nụ cười của Nhan Hoan vụt tắt, cũng hạ kính xe xuống, nói: “Tiêu Trạch.”

“Hửm?”

“Có chuyện này em muốn nói rõ với anh.”

“...”

Nhan Hoan rất muốn nói, nhưng lời đã đến bên miệng rồi lại khó khăn không thể thốt ra, những chuyện không hay của cô phải nói với anh như thế nào, Nhan Hoan căng thẳng đến mức lông mày đều chau lại.

Tiêu Trạch đột nhiên hỏi: “Màng trinh là đã vạ rồi sao?”

“Đương nhiên không phải, anh nghĩ đi tận đâu đấy.” Nhìn biểu cảm cực kỳ chăm chú của anh, Nhan Hoan bật cười, Tiêu Trạch cũng cười rộ lên theo.

Sau khi cười xong, cô dựa đầu vào thành ghế, nhìn lên bầu trời sao, nói: “Muốn kể với anh chuyện xưa của em, có hứng thú nghe không?”

Tiêu Trạch cầm tay cô, nắm trọn trong lòng bàn tay mình.

“Haiz! Nói như thế nào nhỉ? Phải bắt đầu từ đâu đây?” Nhan Hoan dựa vào lồng ngực anh, nói: “Thật ra phải xem đây là câu chuyện của mẹ em.”

Ánh mắt Tiêu Trạch nhìn cô đầy yêu thương, anh vỗ nhẹ đầu cô, nói: “Chỉ cần là chuyện có liên quan tới em anh đều muốn biết.”

“Mẹ em vốn xuất thân từ gia đình có dòng dõi Nho học, năm mười tám tuổi thiếu hiểu biết đã bị cha đẻ em làm cho to bụng, từ đó mới có em. Gia đình bảo thủ không thể chấp nhận được loại chuyện nhục nhã bại hoại gia phong này, trong cơn tức giận, ông ngoại đã đuổi mẹ ra khỏi nhà, tên khốn kia đồng ý lấy mẹ. Ông ta lớn hơn mẹ năm tuổi, quan tâm chăm sóc mẹ như con của mình, hai năm đầu sau khi kết hôn, ông ta đối xử rất tốt với mẹ, cho đến năm thứ ba, công ty ông ta xuất hiện một người đàn bà xinh đẹp.

Người đàn bà đó chín chắn, độc lập hơn mẹ em, lại có mưu toan, bà ta đã kết hôn một lần, chồng chết và đã có một đứa con trai, không bao lâu hai người họ quần lấy nhau. Người đàn bà đó vụng trộm sinh cho ông ta một đứa con gái, dần dần thời gian ông ta ở nhà ngày càng ít, thời gian ở cùng người đàn bà và đứa bé kia ngày càng nhiều. Một người đàn ông ngoài việc công ty bề bộn còn phải chạy qua chạy lại giữa hai người phụ nữ, hừ, vui đến chết không biết mệt mỏi.” Khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm, Nhan Hoan ngược mắt nhìn lên, tiếp tục kể, Tiêu Trạch nắm chặt tay cô tiếp tục lắng nghe.

“Biết tại sao sự việc lại bại lộ không? Em bị bệnh sốt cao, mẹ gọi điện cho ông ta không biết bao nhiêu cuộc, ông ta nói ở công ty đang có hội nghị quan trọng, kết quả mẹ đưa em vào bệnh viện đã bắt gặp ông ta ở đó, khi đó trong lòng ông ta đang bế một đứa bé gái khác. Bệnh viện thành Tây chặt kín chỗ, ông ta không ngờ được mẹ lại đưa em tới bệnh viện thành Bắc.

Mẹ em là người phụ nữ trong mắt không thể chứa nổi nửa hạt sạn, bà làm ầm lên, đòi ly hôn với ông ta. Lúc em lấy được giấy chứng nhận giải thưởng từ nước ngoài trở về, hai người họ đang đánh nhau. Người đàn ông đó không hề có một chút áy náy về việc làm của ông ta, ngược lại còn rất thần nhiên, ông ta dùng đàn violin của em để đánh mẹ, lúc em giật lại cây vĩ từ tay ông ta đã bị chém một nhát ở gan bàn tay. Đối với một đứa trẻ mười hai tuổi mà nói, sự đau đớn ở lòng bàn tay còn chưa đau bằng vết thương trong tâm hồn. Từ thiên đường ngã xuống địa ngục, em không có cha, mẹ không có chồng, nhà thì mất, trở thành hai bàn tay trắng.

Sau đó mẹ đưa em đi tìm ông bà ngoại đã di dân sang Anh Quốc, quỳ trước cửa nhà suốt một đêm, ông ngoại mới bằng lòng tha thứ cho mẹ.”

Tiêu Trạch vuốt ve vết sẹo nhạt màu trên lòng bàn tay Nhan Hoan, vừa đau lòng vừa tiếc nuối hỏi: “Vì vậy mới từ bỏ đàn violin sao?”

“Không phải.” Nhan Hoan thờ dãi một tiếng rất nhỏ tưởng như không thể nghe thấy, “Vết thương đỡ hơn em lại tiếp tục kéo đàn, còn mẹ cũng chỉ đau lòng một thời gian ngắn rồi lại một lần nữa sống tiếp. Anh biết không, không khí vùng nông thôn nước Anh rất trong lành, phong cảnh cũng đẹp, dường như rất thích hợp để quên đi phiền muộn, mẹ em đã kết thân với một người bạn mới, điều kiện của đối phương rất tốt, tương mạo anh tuấn xuất sắc. Nhưng tên khốn kia vẫn cứ luôn chạy theo sau, thường xuyên đến quấy phá cuộc sống của hai mẹ con em, ông ta vừa mới đi, ngay sau đó người đàn bà quyền rũ ông ta lại xuất hiện, chỉ vào mũi chửi rủa mẹ con em quyền rũ chồng bà ta. Nực cười không?”

Vào buổi biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, trước khi lên sân khấu, bà ta tới tìm em, bảo em về nước sống cùng họ, nếu không thì hãy trốn đến nơi nào để không ai tìm thấy, đừng khiến cho chồng bà ta phải phân tâm. Trên đời này còn có người đàn bà nào không biết xấu hổ hơn bà ta không? Em đã chửi lại bà ta.”

Tiêu Trạch không thể tưởng tượng nổi một người lớn lại đi điều võ dương oai chỉ trích một cô bé. Anh nói: “Làm tốt lắm, cô gái ngoan.”

Nhan Hoan nhướn mày nhìn anh, khóe miệng cong lên, nói: “Bà ta đã tát em một cái.”

“Nên đáp lễ bà ta hai cái mới phải.” Tiêu Trạch nói.

“Em hát cốc nước của bạn vào mặt bà ta, sau đó bà ta lại tiếp tục chửi bới như một kẻ điên. Những từ ngữ chửi bới tai, buồn nôn nhất mà em từng nghe

đều là từ miệng bà ta. Bảo vệ trường học kéo bà ta đi, đến lượt em lên sân khấu, những cái đầu người đông nghịt phía dưới sao lại giống bà ta đến thế, tất cả đều chỉ vào mặt em, mắng chửi những lời khó nghe.

Giai điệu vốn rất đẹp lại bị em kéo thành những âm thanh kỳ quái, tất cả mọi người cười nhạo em, em nghĩ mãi mà không hiểu mình đã làm sai chỗ nào, tại sao lại đối xử với em như vậy. Em hận bà ta, càng hận con người được gọi là cha đã sinh ra em rồi lại vứt bỏ.”

“Nhan Hoan.” Tiêu Trạch xót xa ôm lấy cô, “Yên tâm anh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ em như hạng người đó, anh cũng sẽ không để em bị người ta ức hiếp.”

“Ủm!” Nhan Hoan cười khê, dựa sát vào lồng ngực anh, “Tiêu Trạch, em kể những chuyện này không phải muốn nói cho anh biết tình cảnh của em bi thảm như thế nào, cũng không phải để nhận được sự thương xót của anh. Em chỉ muốn nói cho anh biết người đó là ai.”

Đầu ngón tay đặt bên môi cô, Tiêu Trạch nói: “Không cần nói, anh biết ông ta là ai.”

“Anh biết?” Làm sao có thể! Nhan Hoan không tin được.

Tiêu Trạch cúi đầu hôn cô, “Đó là tên vô lại.”

“Không phải như thế, ông ta là Lãnh...”

Mới chỉ thốt ra được cái họ thì cô đã bị bao phủ trong nụ hôn nồng nhiệt, đối với Tiêu Trạch, kẻ vứt bỏ Nhan Hoan, ức hiếp Nhan Hoan chính là tên vô lại, cho dù kẻ đó là ai.

Đắm chìm trong nụ hôn nồng cháy, Tiêu Trạch âm thầm thề, anh sẽ không bao giờ rời xa hay vứt bỏ Nhan Hoan, cả đời này anh chỉ yêu một mình cô, chỉ đối tốt với một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Nhan Hoan không muốn nhắc tới chuyện trước kia của mình, sợ Tiêu Trạch biết cô là con gái của Lãnh Thế Hùng, sợ Tiêu Trạch sau khi cân nhắc những lợi và hại của việc làm ăn sẽ chọn lợi ích mà từ bỏ tình yêu. Trong quan niệm của rất nhiều đàn ông, đã có tiền thì dạng phụ nữ nào cũng có thể tìm được. Cho nên tình yêu thường bị xếp sau lợi ích của gia đình.

Tối hôm qua, chuyện đang nói một nửa bị Tiêu Trạch cắt ngang, sau đó không nhắc lại nữa. Cảm giác yêu đương như thế này thật tốt, cô không muốn phá hỏng sự ngọt ngào đó, những chuyện phiền lòng hãy cứ để nó thuận theo tự nhiên.

Tối nay, sau khi ăn cơm chiều, Nhan Hoan thử tự ăn diện một lần, cô mặc chiếc áo khoác màu tím có quân hàm kiểu quân trang, xỏ đôi giày cao cổ da, đi đến trước mặt Tiêu Trạch, hỏi: “Nhìn được không?”

Tiêu Trạch nghịch nghịch một lọn tóc bên má cô, nói: “Có thể còn đẹp hơn nữa, Hoan Hoan, thực ra em là một cô gái lười biếng.”

Nhan Hoan bĩu môi không thừa nhận.

Tiêu Trạch không đưa cô tới tầng T98 mà ghé qua một studio rất có tiếng. Phụ nữ trang điểm rất phiền phức, Tiêu Trạch đợi hơn một tiếng mới thấy người trong phòng trang điểm đi ra, một khắc vừa nhìn thấy Nhan Hoan anh đã hồn xiêu phách lạc.

Tóc vốn thẳng nay biến thành những lọn sóng lớn, gương mặt trang điểm sơ sài giờ được hóa trang rực rỡ, cặp mắt được đánh đậm hóp hồn người đối diện, đôi má hồng khiến cho đường cong trên gương mặt trở nên sắc nét, cặp môi đỏ mọng như lửa cháy, vô cùng nữ tính. Nhưng thứ bóp nghẹt hô hấp của Tiêu Trạch lại là dáng người hoàn mỹ dưới lớp váy màu đen bó sát, cổ áo thấp lộ ra khe sâu, gấu váy vừa vịn che đi cặp mông, quần tất ren đen, giày cao gót, quyến rũ không ai có thể cưỡng lại được.

Nhan Hoan hơi căng thẳng, lòng bàn tay nắm chặt tóa mồ hôi, thầm đoán cách ăn mặc trang điểm chưa từng thấy ở cô như thế này, trong mắt Tiêu Trạch phải chăng xinh đẹp đến mức khiến tim anh đập rộn.

Ánh mắt Tiêu Trạch sáng quắc, chậm chậm đi tới, giống như hoàng tử nắm lấy tay cô, nói: “Anh biết tại sao em lại lười biếng rồi, hóa ra nếu cần miễn thì em chính là một sát thủ, có thể lập tức cướp đi hô hấp của anh. Hoan, lòng anh xao động vì em.”

Nhan Hoan cúi đầu hé miệng cười, trong lòng như nở hoa.

Ra khỏi studio, Tiêu Trạch cảm thấy có gì đó bất thường, vừa lái xe anh vừa không ngừng nhìn chiếc xe tải [1] màu đen xuất hiện trong kính chiếu hậu. Nhan Hoan cũng nhận ra điều gì đó, chăm chú quan sát chiếc xe màu đen, nói: “Chúng ta bị theo dõi sao? Cắt đuôi họ đi.”

[1] Xe tải hàng hoặc người loại nhỏ:

Reventon không tăng tốc, ngược lại đi chậm hơn, chặn đầu chiếc xe màu đen. Tiêu Trạch xuống xe đi đến bên cạnh chiếc xe tải, gõ gõ cửa sổ, người trong xe hạ cửa kính xuống, giọng nói dữ dằn: “Lái xe giỏi quá nhỉ, tùy tiện chắn đường người khác.”

Tiêu Trạch giơ tay túm cổ áo tên lái xe, kéo nửa cái đầu ra khỏi cửa sổ, hỏi: “Đám chó săn?”

“Chó săn gì, anh nói cái gì tôi nghe không hiểu.” Tên lái xe ra vẻ trấn tĩnh cãi lại.

Nam thanh niên đội mũ lưỡi trai ngồi bên ghế lái phụ giải thích: Anh à, anh hiểu lầm rồi.”

Tiêu Trạch quan sát cậu ta, vô cùng khẳng định nói: “Tuần san X.”

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm, nam thanh niên không dám nói dối, rụt rè gật đầu, “Tiêu tiên sinh, chúng tôi chưa chụp được gì cả, thật đấy.”

“Lấy máy ảnh ra đây.” Tiêu Trạch nói.

“...” Nam thanh niên không dám động đậy.

“Lấy ra!” Tiêu Trạch sáng giọng lớn tiếng khiến cậu ta sợ run người, ngoan ngoãn giao máy ảnh giấu dưới chân ra. “Tiêu tiên sinh, máy ảnh này rất quý, mấy tháng tiền lương của tôi cũng không đền nổi! Xin ngài nương tay!”

Tiêu Trạch mở từng bức ảnh chụp anh và Nhan Hoan suốt dọc đường từ studio đi ra. Anh hỏi nam thanh niên: “Chụp cận cảnh thì thế nào?”

“Dạ?” Nam thanh niên bị hỏi ngây ra.

Tiêu Trạch ném máy ảnh vào lòng tên lái xe, đi đến trước mặt Nhan Hoan đang tựa vào Reventon xem náo nhiệt, cười nói: “Bà xã, em phải làm nhân vật nữ chính rồi.”

Nhan Hoan chớp chớp mắt, còn chưa hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh thì một đôi môi nóng rực đã phủ lên môi cô.

Tên lái xe tải huyếch huyếch người cộng sự, “Cậu là tên ngốc à, mau chụp đi!”

“Hả, à!” Nam thanh niên cầm máy ảnh nhảy xuống xe nhắm ngay ống kính vào hai người đang ôm hôn nồng nàn, đèn flash kêu lên tanh tách, lấy cảnh ở các góc độ khác nhau.

Tiêu Trạch rời khỏi môi Nhan Hoan, mỉm cười đỡ lấy cằm cô xoay về phía ống kính: “Nhìn rõ chưa, người đẹp này là vợ của tôi.”

Đèn flash lại chớp nháy liên tục, Tiêu Trạch buông Nhan Hoan ra, giật lấy máy ảnh trong tay người thanh niên, mở ảnh ra xem, tán thưởng: “Chụp không tồi, nhớ gửi cho tôi một bộ.”

Nam thanh niên ngại ngùng gãi gãi đầu.

Lúc quay vào trong xe, Nhan Hoan mới hỏi: “Vừa rồi sao phải làm như vậy?”

“Tuyên bố khắp thiên hạ Nhan Hoan là người phụ nữ của Tiêu Trạch anh, không sợ chết thì cứ đến cướp đoạt.” Tiêu Trạch giương cằm nhìn cô cười nói, “Anh sẽ liều mạng với bọn họ.”

“Ha ha, nói nghe dọa người quá.” Nhan Hoan nghiêng đầu hỏi: “Tuyên bố thiên hạ rồi kế tiếp phải làm gì?”

“Bắt cóc lên giường, cưới về nhà.”

T98, sau cánh cửa lớn chạm trở là không gian rất yên tĩnh, chỉ có Bạch Diệc Phong và Lý An Thần, một người ngồi trên ghế sofa uống rượu giải sầu, một người tựa vào quầy bar ngắm vẻ thờ ơ.

Bạch Diệc Phong trông thấy Nhan Hoan quá khác so với mong đợi thì ngạc nhiên, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khoa trương thắc mắc: “Kia chính là cô gái dùng mảnh lái GTR có thù oán với cánh cửa này đấy ư?”

Nhan Hoan liếc nhìn cánh cửa xa hoa sau lưng, nhếch cằm nói: “Hay là tôi đập lại hai cái cho anh nghe tiếng động, xem có phải là tôi hay không nhé?”

Bạch Diệc Phong cười cười, khoác tay lên vai Tiêu Trạch, bộ dạng như người anh em tốt, bắt đầu trêu chọc, “Được, người anh em, mới có mấy ngày đã bị dạy dỗ thành như thế này. Một cô gái nam tính biến thành người đẹp phong tình vạn chủng [2], đều do anh bạn tuổi tằm phải không.”

[2] Quyến rũ, mê hoặc với nhiều diện mạo, nhìn mãi không chán.

Nhan Hoan liếc xéo Bạch Diệc Phong chẳng nói được câu nào đứng đần.

“Biến, xéo đi.” Tiêu Trạch phẩy tay nhìn Lý An Thần đang ngồi uống rượu giải sầu, hỏi: “Tên kia làm sao vậy?”

“Bị thương.”

“Bị thương ở đâu?”

Bạch Diệc Phong đưa tay dăm ngực, mặt mày nhăn nhó, “Tổn thương tình.”

Tiêu Trạch nhướn mày, nhìn quanh gian phòng hơi có vẻ trống trải, hỏi: “Nhiên đâu?”

Tiểu Bạch giờ hai tay lên trời, “Bốc hơi khỏi nhân gian.”

Trong bốn người thì Hạ Thiệu Nhiên là thần bí nhất, thỉnh thoảng sẽ mất tích một thời gian, ít thì dăm ba ngày, nhiều thì mười ngày nửa tháng, chẳng ai nghe ngóng được cậu ta đã đi đâu làm gì. Miệng Hạ Thiệu Nhiên kín như bưng, không ai có thể moi ra hành tung của cậu ta.

Tiêu Trạch treo áo khoác của hai người lên, kéo Nhan Hoan ngồi xuống ghế sô-pha, đưa cho cô một quả táo đỏ lớn, thân thể ngửa ra sau, cánh tay vẫn vòng quanh người cô, chân dài đá đá Lý An Thần chỉ biết cầm cúi uống rượu giải sầu. “Có tâm sự?”

Lý An Thần cầm một chai rượu đặt mạnh lên bàn, nói: “Uống rượu.”

Tiêu Trạch nghiêng người về phía trước cầm chai rượu, đưa lên miệng uống một ngụm.

“Hình như tôi thích nữ cảnh sát giao thông kia rồi.” Lý An Thần đột nhiên nói ra một câu khiến Nhan Hoan kinh hãi “á” lên một tiếng.

Tiêu Trạch sờ sờ đầu cô, hỏi: “Sao vậy?”

“Cẩn phải lời.” Nhan Hoan đầu đến nhe răng trợn mắt xuyết xoa.

“Đưa anh xem xem.” Tiêu Trạch nắm cái cằm nhỏ của cô kiểm tra.

Tiểu Bạch cầm điện thoại xông tới, gấp gấp hỏi: “Cần gọi 120 không?”

Tiêu Trạch lườm anh ta. Tiểu Bạch khinh thường bĩu môi, bắt đầu chế giễu Lý An Thần, “Khuyên cậu, thích thì theo đuổi, uống rượu buồn bực làm gì.”

“Cậu không hiểu.” Lý An Thần nói.

“Tôi không hiểu.” Tiểu Bạch chỉ vào mặt mình lặp lại câu nói, “Bạch gia của cậu kết giao bạn gái còn nhiều hơn cậu ăn muối đấy, có tin không.” Anh ta nắm bả vai Lý An Thần, đưa ra những chủ ý xấu, nói toàn những lời lẽ thô tục. Nhan Hoan nghe được cảm thấy không thoải mái, cô cầm quả táo đứng dậy đi về phía bàn bi-a.

Tiểu Bạch đang giáo dục Lý An Thần, nhưng ánh mắt lại dán vào cặp đùi đẹp đến mất hồn, không khỏi cảm thán, “Chặc! Chặc! Chặc! Kẹp chặt chắc sẽ căng lắm.”

Tiêu Trạch cười hỏi anh ta: “Nói cái gì vậy?”

“Căng lắm.” Tiểu Bạch cười gian xảo.

“À!” Tiêu Trạch nhìn lướt qua cặp mông được bao bọc dưới lớp váy màu đen, bắt đầu nghĩ đến chuyện không trong sáng, càng nghĩ người càng nóng rực. Quả nhiên, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ở lâu ngày cùng người như thế nào thì sẽ giống dạng người đó. Trong đầu anh toàn là những suy nghĩ đen tối.

“Bạch Diệc Phong.”

“Hả?”

“Vợ của bạn không được đụng tới, sau này không cho phép có ý nghĩ đòi bại với vợ của tôi nữa.”

“Người anh em à, cậu nghiêm túc quá rồi đấy.”

“Tôi lúc nào cũng nghiêm túc.”

Tiểu Bạch ôm cổ Lý An Thần, túm cầm anh ta quay sang gương mặt đang ngập tràn ý cười của Tiêu Trạch, nói: “Cậu nhìn xem, nhìn đi, chặc chặc, xem tình tình cậu ta kìa, cười dễ tiện như vậy, ai yêu đương vào cũng thành đồ ngốc, nhìn cậu ta đi để mà biết tương lai cậu sẽ biến thành cái dạng gì. Vì một cô gái mà nóng ruột nóng gan, vì một cô gái mà trở nên dịu dàng, vì một cô gái mà thấp thỏm lo lắng, hao tổn tâm trí. Chắc cậu không biết, cô gái nhỏ kia bị thương ở tay, cậu ta gọi hẳn chuyên gia khoa ngoại của bệnh viện, chỉ là cầm nạo phát sốt mà gọi điện hẳn cho nhân vật quan trọng, kinh động đến cả nội khoa hô hấp!”

“Ha ha.” Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan đang cúi người đánh bóng, đáy mắt dâng lên một ngọn lửa, giọng nói trầm xuống vài phần. “Chỉ cần là chuyện liên quan tới Nhan Hoan, dù nhỏ cỡ nào, đối với tôi cũng đều là chuyện lớn.”

Tiêu Trạch cầm chai rượu đi về phía Nhan Hoan.

“Tàu hỏa nhập ma rồi.” Nhìn tấm lưng kia, ánh mắt Tiêu Bạch đầy vẻ khinh thường, cảnh cáo Lý An Thần, “Cậu mà yêu đương tuyệt đối không được chiều phụ nữ như vậy, cô ta sẽ lên tận trời, dẫm nát cậu dưới lòng bàn chân, khiến cậu cả đời không thể nào thoát được.”

Phụ nữ đẹp đánh bi-a có một vẻ thú vị gấp bội, mà phụ nữ đẹp mặc đồ gợi cảm đánh bi-a lại cực kỳ hấp dẫn đối với đàn ông. Lần đầu tiên Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan đánh bi-a, cặp đùi đẹp hơi giang rộng ra, người cúi thấp, tay cầm gậy, nửa bên mặt với đường cong tuyệt đẹp, đôi má hồng nhạt dưới ánh đèn trở nên rực rỡ khiến ai nhìn cũng phải choáng váng.

Anh đứng ngay phía trước, thỏa sức thưởng thức vẻ đẹp của cô, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào bóng cái và một mảnh tươi đẹp trước ngực. Cánh tay khẽ nâng lên, chai rượu kề bên miệng, rượu màu vàng nhạt óng ánh chảy vào trong đôi môi mỏng, theo dòng rượu trôi xuống, yết hầu cũng chuyển động, ánh mắt nhìn ai đó càng chuyên chú, đánh giá rượu, cũng đánh giá người.

Đôi khi, đáng về đàn ông uống rượu vô cùng gọi cảm

“Cạch cạch” vài tiếng, bóng cái va chạm với bóng màu phát ra tiếng kêu vui tai, bóng màu lăn nhanh rồi vững vàng rơi xuống lỗ. Đặt vỏ chai sang một bên, ánh mắt Tiêu Trạch sáng rực tỏ ý thách thức. “Có dám cược với anh một ván không?”

“Cược cái gì?” Nhan Hoan thuận tay vén một lọn tóc quăn, quyến rũ vạn phần.

Tiêu Trạch không nói, chỉ cười vô cùng, vô cùng mờ ám.

Nhan Hoan ngẫm hiểu, ngưng ngừng nhếch môi như cười như không, móc trong túi lưới ra quả bóng màu xếp lại vị trí.

Tiêu Trạch nhìn cô xếp bóng, mở miệng nói: “Nếu em là công chúa bi-a, đàn ông chơi bóng sẽ không thể tập trung tinh thần.”

“Tại sao?” Nhan Hoan nhướn mày hỏi.

Tiêu Trạch một tay cầm lấy cây cơ dựng ở cạnh đó, dựa trán mình vào vầng trán nhắn mịn của cô, ánh mắt dọc theo sống mũi chậm rãi dời xuống nơi khe sâu mê người, đôi đồng tử như thẩm lại, tiếng nói khàn khàn: “Thật đẹp, khiến người ta không thể nào rời mắt được.”

Ngón tay di chuyển chạm vào cây cơ, Nhan Hoan cười nói: “May là em không như vậy.” Cặp môi đỏ mọng đầy đặn mấp máy, “Anh trước hay em trước.”

“Ưu tiên phụ nhân.”

Nhan Hoan khai bóng, các quả bóng đầy màu sắc va chạm vào nhau phát ra tiếng lạch cạch, cô giống như một nàng bướm xinh đẹp nhảy múa vòng quanh, từng quả bóng màu dưới cán cơ của cô đều rơi xuống lỗ, Tiêu Trạch ở bên cạnh đuổi theo bước chân cô, thưởng thức vẻ đẹp của cô ở mọi góc độ. Một gậy đánh vào không khí, Nhan Hoan đi tới trước mặt anh, hất cằm, ánh mắt khiêu khích, “Chờ mong sự thể hiện của anh.”

“Nhất định sẽ không để em thất vọng.” Tiêu Trạch nghiêng người phía bên kia bàn bóng, sau khi ngắm chuẩn, một tay anh nắm cán cơ nhẹ nhàng đưa bóng nhập cuộc, động tác dứt khoát.

Nhan Hoan nhướn mày, trong mắt ngập tràn vẻ tán thưởng, “Khá lắm!”

Tiêu Trạch nhếch môi, nở nụ cười như dĩ nhiên phải thế. “Đâu chỉ khá.” Anh cúi người, ngắm bóng, ánh mắt vừa chăm chú vừa sắc bén, khuỷu tay đập một lực mười phần, bóng va vào nhau lúc đó phát ra tiếng rất lớn, như thể đang reo hò cổ vũ anh.

Nhan Hoan thích nhất nhìn dáng vẻ anh khi tập trung làm việc, cô cũng bắt đầu bị cuốn vào sự chăm chú đó của anh. Không phải sợ mình thua, mà là gặp được đối thủ, trò chơi cũng trở nên đặc biệt thú vị, thế nhưng mới chỉ vài đường bóng mà cô đã ở vào thế yếu. Cô nhíu mày phá giải chương ngại anh vừa tạo ra, Tiêu Trạch nhân lúc đó đi tới quầy bar lấy hai chén rượu. Bóng lăn rồi dừng lại cách lỗ chỉ một centimet, Nhan Hoan chán nản vỗ trán, sau đó nhận lấy ly rượu mạnh Tiêu Trạch vừa đưa tới, uống một ngụm lớn.

Hương rượu nồng hòa lẫn vào vị táo trong veo, Tiêu Trạch ngửi thấy mùi hương đó thì đầu nóng rực, không còn muốn quanh co nữa, anh quyết đoán vung cán cơ dài, dưới cái nhìn chăm chăm vừa thẹn thùng vừa không phục của Nhan Hoan, anh nhắc móng ngồi lên cạnh bàn bóng.

Anh bắt chéo hai chân, nhấp một hớp rượu mạnh cay nồng, con mắt đen bóng sâu thẳm bị nhuộm màu còn trở nên sáng ngời khác lạ, anh ngoắc ngoắc tay về phía cô.

Nhan Hoan không tình nguyện đứng vào giữa hai chân anh, anh cúi đầu ghé sát bên môi cô ngửi ngửi, nói: “Em có mùi Tequila, thứ hương vị khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.” Khép chặt hai chân giam cô vào giữa, anh cúi đầu, áp sát, ngậm lấy môi cô, thả ra, lại ngậm lấy, một lần, hai lần, động tác thăm dò vừa chậm chạp vừa nhẹ nhàng. Hai người tách ra, nhìn đối phương, đáy mắt đều nhuộm màu dục vọng. Lúc hai đôi môi lại một lần nữa chạm vào nhau, động tác rõ ràng kịch liệt hơn trước, Tiêu Trạch gấp gấp tìm kiếm hương vị khiến người ta muốn ngừng mà không được, đầu lưỡi nóng như lửa bá đạo xâm nhập, mà Nhan Hoan cũng không chịu yếu thế đáp lại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo sơ mi của anh, ngăn đầu cùng anh dẩy đưa.

Bên ngoài bức rèm màu tím mộng mơ, Lý An Thần đã uống quá chén, Bạch Diệc Phong ôm đàn ghi-ta, vừa gảy đàn vừa hát một ca khúc tiếng Anh không biết tên. Tiếng đàn ghi-ta trầm thấp phối hợp với giọng ca thâm tình chậm rãi bay bổng, không khí trong gian phòng vừa vặn rất phù hợp.

Tiêu Trạch lưu luyến rời khỏi cánh môi hấp dẫn, Nhan Hoan nheo nửa đôi mắt long lanh phủ một lớp sương mù nhìn về phía Bạch Diệc Phong đang đàn hát, không keo kiệt lời khen, “Hát hay quá.”

“Ưu điểm duy nhất của tên đó.” Tiêu Trạch bổ sung: “Đối với phụ nữ mà nói.”

“Rất tốt trong đám các anh.”

“Đối với đàn ông mà nói, Tiêu Bạch coi trọng nhất là tình nghĩa anh em.” Tự trấn mình vào trán cô, con ngươi sâu thẳm nhuộm màu dục vọng nhìn vào đôi đồng tử long lanh nước, Tiêu Trạch nói: “Hoan, chúng ta về nhà đi.”

Reventon phóng nhanh xuyên qua các con phố.

Xuống xe, Tiêu Trạch vẫn luôn ôm Nhan Hoan, từ lúc vào thang máy cho đến khi vào phòng, hai người vẫn dính chặt vào nhau, ngay cả lúc tìm chìa khóa mở cửa chưa từng tách rời. Cửa chống trộm nặng nề khép lại, Tiêu Trạch ấn cô lên cánh cửa, vội vã hôn.

“Cho anh?” Anh để lại một dấu hôn màu hồng trên cổ cô, hơi thở gấp gáp, “Không nói gì coi như em đồng ý.”

Trong chuyện này Tiêu Trạch quá quân tử, luôn vô cùng tôn trọng hỏi ý kiến cô, đôi khi Nhan Hoan hi vọng anh có thể bản năng hơn một chút.

Không chỉ đàn ông mới có dục vọng, phụ nữ có khi cũng rất muốn được gắn bó thân mật với người đàn ông mình yêu.

Nhan Hoan bị anh hôn liên tục gấp gáp, vừa hào sảng vừa ngại ngùng thốt ra một câu, “Sẵn sàng đánh cược chấp nhận chịu thua.”

Tiêu Trạch dừng lại, gương mặt ngập tràn ý cười. “Hoan, anh sẽ thương em thật tốt.”

Anh cởi áo khoác của hai người, bế cô vào giường, vừa hôn vừa âu yếm vuốt ve, chiếc váy bó sát dễ dàng bị kéo xuống để lộ nội y họa tiết da báo miễn cưỡng che khuất nơi đây đây, lần đầu tiên nhìn thấy thứ đồ này trong nhà tắm, hình ảnh chân thực bao bọc lấy nơi mềm mại thật giống như đúc trong tương tượng của anh hôm ấy.

Lửa nóng, nhanh chóng lan tràn khắp mọi nơi trên cơ thể, gấp gáp muốn được thêm nhiều nữa.

Vải ren đen bị kéo rách vài lỗ lớn để lộ làn da màu lúa mạch gợi cảm, đáng vẻ kêu gọi khiến adrenalin tăng vọt. Tiêu Trạch lật thân thể lười biếng của cô lại, nằm phủ lên lưng cô, anh ngậm lấy vành tai cô, hôn lên bờ vai cô, bộ phận nào đó đã căng lên cách một lớp vải ma sát với cặp mông tròn xinh xắn.

Nhan Hoan bị anh liên tục trêu đùa, vùi đầu vào gối cắn chặt môi. Tiêu Trạch nâng khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng bừng của cô lên, nói: “Để anh nghe tiếng của em.” Hai tay anh luôn xuống dưới đệm vuốt ve nơi mềm mại, cảm giác hơi đau nhức và kích thích lạ lẫm khiến Nhan Hoan cắn môi rên khẽ, mồ hôi túa ra phủ trên chóp mũi.

Một chuỗi những nụ hôn ẩm ướt kéo dài từ tấm lưng tròn bóng xuống phía dưới, Tiêu Trạch dùng răng cời bỏ móc khóa nội y, lật người cô lại. Cảnh tượng khiêu khích thị giác cướp đi hô hấp của người ngắm, anh giờ lòng bàn tay hướng về phía khuôn mặt cô, hơi thở hỗn loạn: “Không phải em nói anh trời sinh đã có một đôi bàn tay của nghệ thuật gia sao, vậy bây giờ hãy để nghệ thuật gia đến cảm nhận tác phẩm nghệ thuật của em.”

Đầu gối chen vào giữa hai chân cô, ngón tay thon dài viền từ lông mày đến mắt, từ mắt đến mũi với tốc độ từ tốn khoan thai mài mòn ý chí, tay anh chậm rãi dôi xuống, đầu ngón tay thô ráp xẹt qua điểm mềm mại khiến Nhan Hoan rùng mình, Tiêu Trạch cúi đầu ngậm lấy một bên đầu gối, đầu ngón tay lại chu du nơi vòng eo mảnh khảnh, rồi từ từ trượt xuống dưới, lướt theo đường nét của cô cách một lớp ren đen và nội y họa tiết da báo.

Loại cảm giác hư không này khiến người ta vừa ngứa ngáy vừa khó kìm nén, Nhan Hoan lắc lư thân mình né tránh sự đụng chạm của anh. Ngón tay dính một chút ẩm ướt, dưới tiếng kêu hoảng sợ của cô, Tiêu Trạch kéo xuống vật che chắn cuối cùng, cơ thể cô hoàn toàn lộ ra ngoài không khí.

Nhan Hoan theo bản năng khép chặt hai chân.

“Sợ sao?” Tiêu Trạch hỏi.

Nhan Hoan e lệ gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

Tiêu Trạch hôn lên môi cô, trầm thì: “Làm tình cũng giống như đua xe, lần đầu tiên bao giờ cũng vừa sợ vừa căng thẳng.”

“Anh thường xuyên đi đua xe sao?” Nhan Hoan hỏi.

“Rất ít, em cũng biết anh rất quý chiếc xe đó, mà anh cũng là người hơi thích sạch sẽ.”

“Em thích sự thích sạch sẽ của anh.” Nhan Hoan cười khanh khách ôm cổ anh hôn, Tiêu Trạch thở hổn hển cắn cắn vành tai cô: “Nhớ lần đầu tiên gặp nhau em đã làm gì với anh không?”

“Làm gì?”

“Cái này...” Ngón giữa thon dài trượt xuống phía dưới cô, hơi dùng sức, đâm vào, Tiêu Trạch nhếch khóe môi xấu xa nói: “Trả lại cho em.”

“A...” Ngón tay đột nhiên xâm nhập khiến Nhan Hoan đầu đón rên khẽ, “Anh, sao có thể như vậy! Quá hẹp hòi!”

“Trước khi đưa xe bao giờ cũng phải thăm dò đường, chạy đường núi em giỏi, nhưng chạy đường bằng chưa chắc em đã thắng anh.” Ngón tay không an phận theo lời nói của anh tiếp tục làm loạn bên trong cô, gọi ra tràn trề mật ngọt. “Con đường này vừa chật hẹp vừa trơn trượt, bắt đầu cuồng nộ chắc hẳn sẽ rất kích thích, anh đã không thể chờ đợi để được truy tìm loại cảm giác kích thích này.”

Lúc anh đưa vật to lớn ngao nghể kia nhắm vào cô, Nhan Hoan âm thầm nuốt nước miếng không hiểu cô có thể bị anh xé rách hay không.

Tiêu Trạch nhấn nài đến cực độ vuốt ve nơi eo mềm mại của cô: “Biết không, mỗi ngày ôm em ngủ đối với anh chính là một loại tra tấn, em nhìn xem đã nghẹn thành cái dạng gì rồi!” Không thể chờ đợi được nữa dùng đỉnh ma sát cô, nhờ vào chất mật từng chút từng chút đẩy mạnh. Sự nóng bỏng căng cứng khiến Nhan Hoan cảm giác như mình bị dồn đến giới hạn, cô cắn răng túm chặt ga giường chịu đựng. Sau một hồi cọ sát, Tiêu Trạch dùng sức đẩy hông phá tan cánh cửa cuối cùng.

Rốt cuộc anh vẫn đã xé rách cô.

Cảm giác đau đớn như thiêu đốt nhanh chóng lan tràn, hơi thở Nhan Hoan nghẹn lại trong cổ họng, mắt ngân ngấn nước, cô cắn môi nhìn anh, tui thân nói: “Anh nói sẽ thương em là thương thể này à?” [3]

[3] Chữ “疼” vừa có nghĩa là thương yêu, vừa có nghĩa là đau. Trong câu trước đó thì ý của Tiêu Trạch là thương yêu, còn câu này ý Nhan Hoan là sự đau đớn.

Tiêu Trạch cố gắng kiềm chế bản thân không chuyển động, cúi đầu hôn lên mắt cô, vừa xột xa vừa hơi buồn cười, anh nói: “Xin lỗi, làm em đau, nhưng mà anh bảo đảm, chỉ đau một lần này.”

Nhan Hoan xuyết xoa chau mày, “Nói lời giữ lời, nếu không em sẽ hủy xe của anh, cho anh sau này không có cách nào mà bảo tố nữa! Cho anh... Ừm...” Nửa câu nói còn lại bị đã ị anh nuốt trọn.

Đường núi quá hẹp, mặt đất lại trơn, đã thú hung hãn hơi chuyển động, khiến cô bật ra những tiếng rên mê hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Dinh thự của Lãnh gia.

Trên bàn ăn bày đầy những món điểm tâm phong phú.

Do chuyện công ty nên Lãnh Thế Hùng kết thúc chuyến du lịch, trở về thành phố C sớm hơn dự kiến, ông vừa ăn sáng vừa đọc báo kinh tế và tài chính, trên báo kín đặc các bài viết về cuộc tranh giành gay gắt giữa Hoa Thần và Lãnh Thị, càng xem lòng mày Lãnh Thế Hùng càng nhúu chặt lại.

Tối qua ông đã nói chuyện với Lãnh Ngự Thần, hai cha con cùng phân tích nguyên nhân Hoa Thần nhắm vào Lãnh Thị, Lãnh Thế Hùng nghi ngờ trên thương trường Lãnh Ngự Thần đã có những thủ đoạn tàn nhẫn đặc tội với nhân vật quan trọng nào đó, cho nên bây giờ mới gặp phải sự đả kích từ đối phương. Ông sợ Lãnh Ngự Thần làm chuyện gì sai sót sẽ đẩy công ty vào thế khốn cùng, đồng thời, ông cũng nghi ngờ lần này Lãnh Ngự Thần có khả năng là do một nhân vật nào đó trong Sở đóng giả. Dù sao cũng không phải do mình sinh ra, Lãnh Thế Hùng chưa bao giờ thôi đề phòng Lãnh Ngự Thần.

Lãnh Thế Hùng vừa đọc báo vừa nghĩ cách làm sao để giảm bớt quyền lực thực tế của Lãnh Ngự Thần trong công ty.

Lãnh Ngự Thần mang tinh thần sảng khoái đi xuống lầu, không hề nhìn ra đêm qua anh ngủ không ngon giấc, trong lòng biết rõ Lãnh Thế Hùng đang đề phòng mình nhưng chuyện khiến anh suy nghĩ nhiều hơn là về Nhan Hoan, anh đã đồng ý sẽ không để người của Lãnh gia tới quấy rầy cô.

Cho dù cô chẳng thêm ngó ngang tới lời hứa của anh hay tất cả những việc anh đã làm.

“Ba, chào buổi sáng.” Lãnh Ngự Thần kéo ghế ngồi xuống.

“Chào buổi sáng.” Lãnh Thế Hùng đặt tờ báo xuống, tiện tay cầm lên một tờ tuần san giải trí. Vì con gái bảo bố Tiểu Mạn nên ông mới dành chút chú ý

cho những tin tức kiểu như thế này. Tiêu đề ngay trang đầu chính là “Lãnh Tiểu Mạn đau khổ khi bị từ chối tình cảm, Trạch Thiếu công khai bạn gái chính thức”.

Lãnh Thế Hùng vừa đọc tiêu đề đã nổi con phần nộ, không ngờ thằng nhóc họ Tiêu ngoại trừ vẻ ngoài được một chút thì còn tốt ở điểm nào, dựa vào đâu mà dám từ chối con gái bảo bối của ông. Khi trông thấy bức ảnh chụp Tiêu Trạch ôm hôn một cô gái xinh đẹp ngoài phố, đôi đồng tử của Lãnh Thế Hùng chợt phóng đại, cảm thấy cô gái xinh đẹp trong bức ảnh rất giống một người, giống...

Giống vợ trước Điều Bội Bội.

Phát hiện khiến người ta giật mình!

Đáy lòng Lãnh Thế Hùng dấy lên từng đợt sóng, nhớ tới con gái lớn Lãnh Nhan Hoan đã bị mình vứt bỏ, cô năm nay cũng hai mươi lăm tuổi, xấp xỉ tuổi của người trong tấm ảnh. Đột nhiên có cảm giác, cô gái này có khả năng là con gái ông.

Lãnh Ngự Thần vừa ăn sáng vừa đọc báo, không nhận ra sự khác thường của Lãnh Thế Hùng cho đến khi công chúa nhỏ xuống lầu, phá vỡ dòng suy nghĩ làm thế nào để giành được Nhan Hoan của anh.

“Ba, chào buổi sáng.” Lãnh Tiểu Mạn ôm cổ Lãnh Thế Hùng, cả người ngã vào người ông, cặp mắt to đảo qua nội dung trên tờ tuần san, gương mặt lập tức biến sắc.

Lãnh Ngự Thần giật mình không hiểu chuyện gì xảy ra, chưa có bất kỳ phản ứng nào thì Lãnh Tiểu Mạn đã nhảy xuống khỏi lưng Lãnh Thế Hùng, giật lấy tờ báo vừa xé nát vừa chửi rủa: “Hồ ly tinh, đồ tiện nhân, đôi nam nữ chó má...”

Lãnh Thế Hùng kinh ngạc nhìn tờ báo bị hung hăng xé tan nát trong tay con gái, Lãnh Ngự Thần lẳng lặng quan sát ông, trong lòng thầm nghĩ liệu ông đã phát hiện ra hay chưa.

“Làm cái gì đó! Lãnh Tiểu Mạn, mới sáng sớm mà đã nổi điên gì vậy.” Từ Giai Oánh đứng ở cửa phòng ăn lớn tiếng quát, ba người giương mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, Lãnh Thế Hùng lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, Lãnh Ngự Thần yên lặng nhìn ông chăm chú, còn Lãnh Tiểu Mạn thì khóc toáng lên như một đứa trẻ, “Mẹ, Tiêu Trạch có người phụ nữ khác, anh ấy không cần con nữa, hu hu...”

Từ Giai Oánh đi tới, không quan tâm con gái đang vừa khóc vừa kể lể, đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm vào cặp chân đẹp trắng nõn nà của Lãnh Tiểu Mạn, kéo gấu váy của cô, quát lớn: “Sao lại mặc váy ngắn thế này, muốn để những tên đàn ông thoải tha kia lợi dụng sao? Một chút nhục nhã cũng không cảm thấy, lập tức cút về phòng thay quần dài cho tôi!”

Lãnh Tiểu Mạn bị mắng thì mếu máo, kéo nhẹ gấu váy vừa vịn che cặp đùi, nói: “Váy này có ngắn đâu, mẹ không mặc váy được nên cũng chẳng để cho ai mặc.”

“Con ranh chết tiệt này, còn dám mạnh miệng.” Từ Giai Oánh bị nói trúng chỗ đau, vung tay lên, Lãnh Tiểu Mạn vội trốn sau lưng Lãnh Thế Hùng, “Ba ơi!”

“Thôi thôi. Mới sáng ra đã nhao nhao lên, không để cho ai được yên tĩnh!” Lãnh Thế Hùng trung ra vẻ mặt sầm sì, đứng dậy bỏ đi, Lãnh Tiểu Mạn cũng đi theo lên lầu.

Từ Giai Oánh đặt mông ngồi xuống ghế, nhìn con trai đang cầm tờ báo, nói: “Con cũng phải đi?”

“Có một cuộc họp sớm, con đi trước đây.” Lãnh Ngự Thần đi rồi, trong phòng ăn chỉ còn lại một mình Từ Giai Oánh, bà ta cắn nuốt miếng bánh mì như thể đang trút giận lên nó. Bà ta ghét tất cả những người phụ nữ có thể mặc váy, kể cả con gái bảo bối Lãnh Tiểu Mạn của bà ta, lý do không đâu khác chính vì trên đùi bà ta có hai hàng dấu răng nhọn trông rất đáng sợ...

Dấu răng do bị cá mập cắn...

*

Chuyện Tiêu Trạch công khai tình yêu được các tờ báo và tạp chí đưa tin từ thành thị cho tới những vùng hẻo lánh, đám hào phú đều đang bàn tán về mối tình bất ngờ được tiết lộ, bàn tán về cô gái ngồi trên chiếc Reventon phiên bản số lượng hạn chế. Mà nhân vật chính trong chủ đề đó lúc này còn đang nằm ỉ trong chăn chưa chịu rời giường.

Bởi vì cô mệt sắp chết rồi!

Ánh mặt trời cuối thu nhàn nhạt tỏa ra những tia sáng dịu dàng chiếu lên tấm rèm cửa màu sáng, Nhan Hoan từ từ tỉnh lại dưới cái nhìn chăm chú nhiệt tình của người nào đó. Cô xoa xoa mái tóc rối bời, đáng vẻ lơ mơ vẫn đang buồn ngủ, nói: “Chào buổi sáng, Tiêu tiên sinh, chúc mừng anh đã được thỏa ước nguyện bắt cóc em lên giường.”

Trong mắt Tiêu Trạch ngập tràn sự yêu thương, anh véo cái mũi nhỏ của cô, vui vẻ nói: “Chào buổi sáng, Nhan tiểu thư, chúc mừng em tiến thêm một bước nữa tới gần cái ghế Tiêu phu nhân.”

Nhan Hoan cười tủm tỉm xoay người lại, khắp người đau nhức khiến cô nhủu mày lắm lắm bầm trách cứ: “Anh đã xé tan cả người em ra đấy à?”

“Đúng, anh đã xé tan cả người em.” Ngón tay thon dài dạo chơi trên làn da tỉnh té nhẵn mịn của cô, Tiêu Trạch nói: “Anh đã khắc tên anh lên mỗi một khúc xương trong cơ thể em.”

“Chẳng trách lại đau như thế, thật bất công.” Nhan Hoan lười biếng chui vào trong chăn, chu môi nói: “Em cũng muốn ghi lại chút gì đó trên người anh.”

“Đã ghi rồi đấy thôi.” Tiêu Trạch xoay lưng mình về phía cô.

Rất nhiều những vết cào xước mê hoặc nông sâu, dài ngắn không đồng đều.

Nhan Hoan áp má lên những vết thương đó, hỏi: “Đau không?”

“Không bằng em đau.” Tiếng nói nặng nề phát ra từ lồng ngực.

Làn môi mềm mại chạm vào những vết thương, Tiêu Trạch quay đầu hôn lên môi cô...

Tiêu Trạch đã xin nghỉ cho Nhan Hoan, còn anh một mình lái xe đến công ty. Trải qua một buổi tối đó, anh vô cùng muốn cưới Nhan Hoan về, hơn nữa càng nhanh càng tốt, để cô trở thành vợ của anh danh chính ngôn thuận. Bấm điện thoại gọi cho Hạ Thiệu Nhiên, Tiêu Trạch vui vẻ nói: “Hiên, giúp tôi tìm tư liệu của Nhan Hoan, càng kỹ càng tốt.”

Hạ Thiệu Nhiên không hỏi nhiều đã đồng ý ngay.

Trong tòa cao ốc của tập đoàn Tần Vũ dưới ánh nắng mặt trời.

Tiêu Trạch nhẹ nhàng sải bước vào công ty, trên gương mặt ngập tràn ý cười tươi rói, Amy cầm trong tay tờ báo được gấp làm đôi, đi theo sát anh rồi thò đầu ra cười tủm tỉm: “Chào buổi sáng, ông chủ.”

“Chào buổi sáng.” Tiêu Trạch đáp lại cô bằng một nụ cười thoải mái.

Cặp mắt phượng của Amy nhướn lên, cười gian xảo: “Ông chủ hôm nay hơi khác lạ.”

Tiêu Trạch nghiêng đầu hỏi: “Khác lạ chỗ nào?”

Ánh mắt mờ ám của Amy quét một đường từ trên xuống dưới, tay run run mở tờ báo, nói: “Ông chủ, hôm nay tôi đã đọc báo rồi, Nhan tiểu thư thật xinh đẹp, không hề thua kém các ngôi sao nổi tiếng.”

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn ảnh chụp của hai người, niềm vui tràn trề. Nhan Hoan chỉ thuộc về mình anh quá thật đẹp tuyệt trần chẳng hề thua kém ngôi sao nào hết.

“Ông chủ?”

“Hả?”

“À, Nhan tiểu thư ăn có ngon miệng không?”

Hai người tiến vào thang máy chuyên dụng, Tiêu Trạch mỉm cười đầy ý vị, nói bằng ngữ khí như thể vẫn chưa thỏa mãn: “Ngon lắm.”

Về vui mừng hiện rõ trên nét mặt Amy, chợt liếc mắt thấy Chủ tịch trang nghiêm và thư ký Trương đang đi về hướng thang máy bên này, cô vội vàng cất tờ báo.

Tiêu Trạch đưa tay ngăn cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại, nói với cha mình: “Buổi sáng tốt lành, Chủ tịch.” Sau đó anh ấn tầng hai mươi.

Tiêu Kiến Đông hơi kinh ngạc với cử chỉ của con trai, mắt tự nhiên ậm ừ đáp lại.

Thang máy nhanh chóng đi lên, trợ lý sau lưng hai nhân vật lớn dùng khẩu hình miệng đối thoại trong im lặng. Amy giờ tờ báo ra bắt đầu nhiều chuyện với thư ký Trương, tuổi đã gần năm mươi nhưng thư ký Trương lại giống như một đứa trẻ thích đi theo cô nào loạn, hai người suy đoán Chủ tịch mà đọc được tin này chắc hẳn sẽ rất giận dữ. Amy hạ cằm nhếch môi, hai mắt hằm hằm, bắt chước theo dáng vẻ của Chủ tịch, làm thư ký Trương buồn cười mà lại không dám cười, nhìn đến đâu cả bụng.

Đèn báo hiệu chỉ tầng mười bảy, Tiêu Kiến Đông nói: “Có bạn gái rồi, lựa lúc nào thích hợp đưa về nhà giới thiệu.”

Hai người đứng sau lập tức hóa đá, đồng loạt há hốc mồm, bốn con mắt nhìn chòng chọc vào sau gáy boss nhà mình, Amy lắc lắc đầu, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, thư ký Trương cũng lắc đầu theo.

Tiêu Trạch cup mắt xuống, nhàn nhạt nói một câu, “Con biết rồi.”

Thang máy “ding” một tiếng, anh sải bước rộng đi ra ngoài, khoe miệng từ từ nhếch lên. Amy gật đầu chào Chủ tịch rồi đi theo ông chủ nhà mình.

Nhìn cánh cửa thang máy một lần nữa khép lại, Amy nói: “Ông chủ, hình như Chủ tịch đã ngầm cho phép quan hệ của anh và Nhan tiểu thư, quá tuyệt

vội.”

Tuần san X phái người mang tới những bức ảnh hai người hôn nhau rõ nét và to hơn nhiều so với trên báo. Dưới bầu trời sao, đèn đường mờ ảo, bên cạnh chiếc siêu xe tuyệt thế, hai người mặc áo khoác màu tím ôm chặt nhau hôn môi nồng nàn. Gió đêm thổi bay mái tóc đen dài không che lấp được gương mặt mỹ miều của cô gái, càng không che được vẻ tập trung chân tình của chàng trai, anh hôn vô cùng chuyên chú, như thể chỉ có hôn cô mới là chuyện quan trọng nhất trên đời.

Tình yêu tuyệt đẹp, khiến người ta ước ao thêm muốn.

Tiêu Trạch giao cho Amy đem ảnh chụp tới trụ sở bí mật ở Bình Hồ Động, còn anh chỉnh lý lại tâm tình để bắt đầu một ngày làm việc mới. Lúc Tiêu Kiến Đông xuống lầu tuần tra, cách một tấm cửa sổ thủy tinh trông thấy con trai đang chăm chỉ làm việc thì khóe mắt chan chứa niềm vui. Thắng con trai bất tài phá gia chi tử, lúc nào cũng chỉ muốn hủy hoại công ty hình như sau khi trở về từ Anh Quốc đã bắt đầu chuyên tâm vào công việc, nếu như sự thay đổi của anh quả thật là vì tình yêu thì ông sẽ không chỉ không phản đối, mà còn có thể ủng hộ tình cảm của hai người.

Đối với Tiêu Kiến Đông, con trai chín chắn trở thành một người đàn ông có thể tự mình đảm đương công việc mới là điều quan trọng nhất.

...

Buổi tối, lúc Tiêu Trạch vào nhà thì Nhan Hoan đang thu lu trên ghế sofa vừa xem phim truyền hình vừa gặm táo, anh thay dép, đặt cặp tài liệu lên bàn trà, đi tới hôn cô, “Đói bụng không?”

Nhan Hoan cảm táo lắc đầu.

Tiêu Trạch nhìn trang phục kín mít của cô, âm thầm bĩu môi, anh ôm cô vào lòng, nâng cái cằm nhỏ của cô, nói: “Trong tủ có nhiều áo ngủ đẹp như vậy, sao lại chọn cái bộ xấu nhất này?”

Nhan Hoan giơ cánh tay lên, nhìn chiếc áo ngủ viền ren màu hồng cánh sen, vẻ mặt nghiêm túc: “Xấu lắm à?”

“Xấu.”

“Chê xấu thì đừng nhìn nữa.”

“Em thật là cáu kỉnh.” Tiêu Trạch túm lấy quả táo trong tay cô, cắn răng rứt một miếng, nói: “Còn đau không?”

Nhan Hoan dụi vào lồng ngực anh, nhẹ giọng nói: “Không đau như trước nữa.”

Tiêu Trạch giải quyết hết nửa quả táo, ghé cái miệng đầy hương táo tới hôn cô, tay rảnh rỗi thỉnh thoảng lại vuốt ve nơi mềm mại, Nhan Hoan yếu ớt ngăn lại bàn tay vừa mới thăm dò vào trong quần lót của cô, thở hổn hển nói: “Ăn cơm xong rồi làm được không?” Dưới ánh mắt chần chừ do dự của anh, cô lại nói thêm: “Không còn sức nữa.”

Cái tay kia miễn cưỡng theo đường cũ trở về miết nhẹ lên đỉnh đồi mềm mại, anh nói: “Anh đi nấu cơm.”

Tiêu Trạch thay quần áo, rửa tay rồi nấu cơm, Nhan Hoan tựa vào cửa phòng bếp, chống má nhìn anh bận rộn, cảm thấy hai người nên đổi vị trí. Cô lê đôi dép lảo đảo đi vào, nhón tay bốc một miếng thịt trong đĩa đưa lên miệng, nói: “Này, có phải em rất không giống phụ nữ không?”

“Tại sao nói như thế?”

“Không biết nấu cơm.”

Đồ ăn thịnh soạn được dọn lên, Tiêu Trạch cười tạp dề, đi tới nói: “Biết lên giường là được.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tiêu Trạch thay quần áo, rửa tay rồi nấu cơm, Nhan Hoan tựa vào cửa phòng bếp, chống má nhìn anh bận rộn, cảm thấy hai người nên đổi vị trí. Cô lê đôi dép lảo đảo đi vào, nhón tay bốc một miếng thịt trong đĩa đưa lên miệng, nói: “Này, có phải em rất không giống phụ nữ không?”

“Tại sao nói như thế?”

“Không biết nấu cơm”

Đồ ăn thịnh soạn được dọn lên, Tiêu Trạch cười tạp dề, đi tới nói: “Biết lên giường là được.”

“Gi chứ!” Nhan Hoan mắt tự nhiên kéo ghé ngồi xuống.

Vài món ăn đơn giản thường ngày, cả màu sắc lẫn hương vị đều hấp dẫn người ăn, nhìn cô ăn say sưa, riêng Tiêu Trạch rất có cảm giác thành tựu.

“Ngon không?” Anh hỏi.

“Ừm” Nhan Hoan vừa nhai miếng thịt chín mềm vừa gật gật đầu.

Tiêu Trạch cười mờ ám, “Ăn nhiều một chút cho có sức khỏe.”

“Này.” Nhan Hoan ngưng ngưng dừng đũa, nhìn lướt qua cả bàn đồ ăn, “Đã ăn mặn như vậy mà vẫn còn nhớ đến thịt.” Cô lại cầm đũa gấp một miếng thịt lợn ngũ hoa [1] đặt vào bát của anh. Tiêu Trạch giải quyết xong miếng thịt trong bát, nói: “Thịt của em ăn không bao giờ đủ.”

[1] Thịt lợn ngũ hoa:

Có phải đàn ông sau khi khai trai [2] thì trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện làm tình không, Nhan Hoan ôm tâm trạng rầu rĩ nhanh chóng nuốt com vào miệng, không nói thêm một lời nào nữa.

[2] “开荤”: kết thúc khoảng thời gian ăn chay, bắt đầu ăn thịt.

Cơm nước xong xuôi, Nhan Hoan chủ động dọn dẹp. Do căn hộ nhỏ không có thư phòng nên Tiêu Trạch đành sử dụng bàn ăn như là bàn làm việc. Anh ngồi trước máy tính giải quyết công việc, đôi mắt chăm chú dán vào biểu đồ đường cong trên màn hình, vừa phân tích số liệu vừa dự đoán, bám sát chiều hướng phát triển của ngành sản xuất kinh doanh trong nước và quốc tế. Mấy vị trùm trong giới tài chính mà Pierce đưa đến sân gôn lần trước đã có ảnh hưởng rất lớn tới anh, anh vô cùng hi vọng bản thân một ngày nào đó cũng có thể giỏi về nhận định tình thế giống như họ, có thể cùng họ trò chuyện về xu hướng của nền kinh tế thế giới. Anh đang cố gắng, cố gắng hướng tới mục tiêu phía trước.

Nhan Hoan cầm khăn lau chạn bếp thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn người nào đó đang cặm cụi, tình cờ không hẹn mà gặp ánh mắt Tiêu Trạch, cô mỉm cười, sau đó lại quay đầu tiếp tục việc đang dang dở. Cảm giác này thật sự giống như một đôi vợ chồng, trong lòng Nhan Hoan ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào. Cô cắt hoa quả mang ra cho anh rồi đi tắm nước nóng để thư giãn, sau đó lại ngồi trước bàn trang điểm cẩn thận sấy khô tóc, thoa kem dưỡng da, liên tục ngắm mùi sữa tắm hương táo thoáng thoảng trên người đã đủ quyến rũ hay chưa, cuối cùng cô mờ mịt chọn áo ngủ...

Tiêu Trạch tắm xong lau qua loa mái tóc ướt sũng, lúc anh đi vào phòng ngủ thì Nhan Hoan đang khom người chống hông quỳ trên giường trải đệm. Cô mặc một chiếc áo ngủ lụa đen chỉ che được phần mông, gần như cả tấm lưng và cặp đùi nhẵn mịn đều lộ ra ngoài, bóng mờ giữa khe chân như đang lôi kéo người ta phạm tội.

Phát hiện anh đi tới, Nhan Hoan quay đầu lại hỏi: “Xong việc rồi à?”

Một ngọn lửa bùng cháy lan khắp cơ thể, hình ảnh phụt máu khiến trong đầu Tiêu Trạch chỉ có một ý nghĩ, anh muốn tiến vào từ phía sau cô. Vứt khăn mặt xuống đất, áo tắm trượt xuống khỏi thân thể, Tiêu Trạch trần trụi ôm lấy cô từ phía sau.

Làn da cùng cây gậy cứng nóng hôi hám dán chặt vào người, nơi mềm mại trước ngực cũng bắt đầu bị sờ nắn, từ sau lưng truyền tới cảm giác nóng ngứa ngáy vừa ướt át vừa êm ái, Nhan Hoan co mình không kim nén được bắt đầu run rẩy. Từng nụ hôn ẩm ướt đáp xuống lưng cô, cổ họng Tiêu Trạch phát ra tiếng nói mơ hồ không rõ, “Ga giường tối hôm qua đâu rồi?”

“Bỏ vào phòng giặt rồi. Ừm...” Anh chạm tới quần lót của cô liên tục giầy vò, cô bị trêu đùa bật ra những tiếng rên khe khẽ.

“Không được giật.” Tiêu Trạch ngậm lấy vành tai mịn màng, hơi thở nóng như lửa thiêu đốt vô cùng ngứa ngáy khó chịu.

“Bẩn.” Nhan Hoan cau mày, hàm răng khê cắn môi dưới, đón nhận, hưởng thụ những đợt sóng tình liên tiếp.

“Đó là bằng chứng anh đã chinh phục được em” Tiêu Trạch cắn cô một cái, xoay người cô lại mặc ý thường thức chiếc áo ngủ chỉ có thể được coi như một tấm vải, dưới ánh mắt nóng rực của anh, hai đỉnh dưới cổ áo khoét sâu hình chữ V như càng dựng đứng lên. Anh liếm liếm môi, nói: “Áo ngủ rất đẹp.”

Nhan Hoan chớp ánh mắt mơ màng, hỏi: “Có phải càng thiếu vải thì càng đẹp không?”

“Đúng.” Đầu lưỡi Tiêu Trạch bắt đầu trêu đùa hai đỉnh đòi đáng yêu cách một lớp lụa đen.

Nhan Hoan ngẩng đầu đưa mình tới bên miệng anh, “Vậy không mặc gì chẳng phải càng đẹp sao?”

“Nói không sai!”

Tiếng vải vóc bị xé toạc vang lên bên tai, cô không một mảnh vải che thân hiện ra trước mắt anh...

*

Phụ nữ sau khi được đàn ông tưới tắm là lúc trở nên xinh đẹp rung động lòng người nhất. Bên ngoài xưởng sửa chữa, trong chiếc xe thể thao, Tiêu Trạch hôn thật đã cánh môi mềm mại rồi mới thả người. Nhan Hoan đỏ mặt bước ra khỏi xe, khom người chào tạm biệt anh, đến khi chiếc siêu xe hất bụi lao đi, cô mới quay vào trong xưởng.

Một bước, hai bước, ba bước, Nhan Hoan chậm rãi đi vào, bỗng nhiên cô quay người, nhìn chăm chăm vào cổ xe Cayenne [3] đỗ bên kia đường, phút chốc ánh mắt trở nên sắc bén.

[3] Porsche Cayenne: Xe hơi hạng sang dòng SUV của Đức.

Từ Giai Oánh ngồi trong chiếc Cayenne hơi run rẩy, đôi đồng tử đột nhiên phóng đại, bà ta nhận ra khuôn mặt này.

Lãnh Tiểu Mạn lắc lắc cánh tay bà ta, “Chính là cô ta đã quyến rũ anh trai, con tiện nhân đó đã cướp mất người đàn ông của con gái bảo bối của mẹ đó.”

Từ Giai Oánh đang mãi suy nghĩ mục đích Nhan Hoan xuất hiện tại thành phố C, không để ý đến tiếng kêu la của con gái. Lãnh Tiểu Mạn trông thấy Nhan Hoan sắp sửa đi vào trong xưởng, không chờ đợi được nữa vội vàng đẩy cửa xuống xe. Từ Giai Oánh giật mình giữ chặt lấy cô ta, trợn mắt nhìn, “Con định làm gì?”

“Giáo huấn cô ta, mẹ đã đồng ý giúp con mà.”

“Con điên rồi, đây là ngoài đường lớn, khắp nơi đều có lũ chó săn.”

“Vậy làm thế nào bây giờ, con chỉ có một chút thời gian, lát nữa phải bay đi Hồng Kông rồi.” gương mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tiểu Mạn nhăn lại, cô ta nói tiếp: “Không giáo huấn cô ta một trận thì trong lòng con rất khó chịu, mẹ, con khó chịu lắm.”

“Được rồi.” Từ Giai Oánh sốt ruột chẳng còn tâm trạng, mặt mũi hằm hằm nói: “Mẹ nhớ mặt cô ta rồi, việc còn lại cứ giao cho mẹ xử lý, nhớ kỹ, chuyện này nhất thiết không được để cho ba con biết.”

Cayenne nhanh chóng chạy xa khỏi xưởng sửa chữa, trên đường đi, Từ Giai Oánh vẫn thấp thỏm không yên, lo lắng sự xuất hiện của Nhan Hoan sẽ quấy nhiễu cuộc sống bình yên của gia đình bà ta, khiến Lãnh Thế Hùng phân tâm, lo lắng hơn nữa chính là phải chăng Nhan Hoan đang muốn moi một khoản lớn từ Lãnh Thị. Từ Giai Oánh muốn giấu chồng tự mình giải quyết Nhan Hoan, nhưng bà ta đâu có biết được Lãnh Ngự Thần đã thủ thực tất cả với Lãnh Thế Hùng.

Lúc Từ Giai Oánh xuất hiện ở xưởng sửa chữa, Nhan Hoan và đám Tiểu Thứ đang tháo dỡ động cơ, gắng tay dính đầy dầu mỡ. Nhan Hoan đã trông thấy bà ta từ xa, tâm trạng tức tối kém đi rất nhiều, cô cúi đầu giữ im lặng, tiếp tục làm việc.

Từ Giai Oánh dừng lại bên cạnh cô, Nhan Hoan ngẩng đầu liếc bà ta, nói: “Bà tìm tôi?”

Từ Giai Oánh nhìn lướt xung quanh, ánh mắt căm ghét dán chặt vào đôi găng tay đầy dầu mỡ của cô, nói: “Cô mà cũng làm loại công việc này ư? Xem ra người mẹ cao quý của cô cũng chẳng thể cho cô một tương lai tốt đẹp.”

Trong mắt Nhan Hoan, dáng vẻ thù mị thướt tha của Từ Giai Oánh vẫn như ngày nào, nhờ sự bảo dưỡng của các loại mỹ phẩm cao cấp, khuôn mặt vẫn giữ được nét trẻ trung như thời thanh xuân, dáng người nóng bỏng cùng với cổ áo khoét sâu còn là lướt hơn cả con gái bà ta. Giống như Lãnh Tiểu Mạn đã từng nói, muốn làm kẻ thứ ba cũng cần có vốn liếng.

Nhan Hoan loay hoay cời găng tay, nói: “Nếu như bà tới là để nói những lời như thế này, vậy thì xin mời về cho! Tôi còn rất nhiều việc phải làm.”

“Đương nhiên tôi đến không phải để nói những điều này.” Từ Giai Oánh che mũi nói: “Tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

“...”

“Nếu cô không sợ người khác nghe được chuyện giữa chúng ta, tôi cũng chẳng có vấn đề.”

Vứt găng tay qua một bên, Nhan Hoan dẫn bà ta đi ra bãi đỗ xe phía sau. A Hạ hỏi Tiểu Thứ: “Bà ta là ai thế?”

“Nếu tôi nhớ không lầm, chắc là mẹ của Lãnh Tiểu Mạn.” Tiểu Thứ nói: “Trên tạp chí có đưa tin.”

“Bà ta tới đây làm gì?”

“Cản trở chuyện tốt của Lãnh Ngự Thần và chị chúng ta, hình như trong các câu chuyện xưa về nhà giàu luôn có một bà mẹ chồng ác độc như vậy.”

A Hạ khịt mũi khinh bỉ: “Cản trở? Không cản trở thì hai người họ cũng chẳng dính líu gì.”

“Hai người nào không dính líu gì cơ?” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp, Tiểu Thứ và A Hạ giật mình ngẩng ra, máy móc xoay người: “Anh Tiêu đến rồi ạ.”

Chương 42

Ngoài bãi đỗ xe trống trải, Nhan Hoan đứng đối diện Từ Giai Oánh. Quý bà cao ngạo mở lời: “Quay lại rồi sao không về thăm nhà một chút?”

“Nhà?” Nhan Hoan cười mỉa mai: “Nhà của ai?”

“Cho dù Thế Hùng có nhiều việc làm không đúng, bạc đãi hai mẹ con cô, nhưng ông ấy vẫn là cha của cô, đây là sự thật không thể nào thay đổi.” Ánh mắt Từ Giai Oánh lóe lên vẻ khinh thường, bà ta dò xét, đánh giá Nhan Hoan hồi lâu mới nói: “Nhìn cô bây giờ thành ra bộ dạng thế này, chắc hẳn những năm qua đã nếm trải không ít đắng cay, có hối hận năm đó đã không cùng tôi quay về hưởng phúc? Cô xem, một đứa trẻ như cô đúng là ương ngạnh, không nên ở lại làng quê tôi tàn đó, đi theo người mẹ tự cho mình thanh cao chỉ có thể dựa vào bán nhan sắc để nuôi sống cô thì có gì là tốt.”

Ánh mắt Nhan Hoan lạnh thấu xương, cô quát lớn: “Câm miệng, bà không có tư cách nhắc đến mẹ tôi.”

Từ Giai Oánh hừ lạnh: “Sao, nhắc tới mẹ cô một cái là không vui. Lẽnh Nhan Hoan, tôi xưa nay vẫn là người thấu tình đạt lý, nếu cô muốn trở về Lãnh gia, muốn nhận cha cũng như muốn cùng chúng tôi trải qua cuộc sống sung túc chẳng phải lo cơm áo thì tôi không phản đối, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải trả lại Tiêu Trạch cho con gái tôi, và đừng có quyến rũ con trai tôi, cũng đừng mơ tưởng có thể đụng tới Lãnh Thị, nếu như cô có thể đáp ứng điều kiện của tôi thì tôi sẽ cho cô quay trở về Lãnh gia.”

Bà ta tự cho mình là đúng, lời nói cùng về mặt vênh vênh vào vào khiến Nhan Hoan cảm thấy cực kỳ buồn cười. “Bà chạy đến đây là muốn làm chúa cứu thế sao? Thật nực cười. Nhan Hoan của mười ba năm trước không cần sự thương hại rẻ tiền do áy náy của bà, Nhan Hoan của mười ba năm sau lại càng không cần. Từ Giai Oánh, thu lại sự vờ vịt của bà đi, Lãnh gia chó má gì đó chẳng có một chút liên quan nào tới tôi hết, quyến rũ con trai bà là chính bản thân anh ta, cướp Tiêu Trạch từ tay Lãnh Tiểu Mạn lại càng là chuyện vô căn cứ. Có điều những lời của bà khiến tôi nhớ lại, năm đó bà đã từng nói với mẹ tôi một câu.

Không giữ được trái tim đàn ông chỉ có thể nói lên sự vô dụng của cô, không thể trách người khác.” Nhan Hoan cười đắc ý, cô chưa bao giờ cảm thấy sáng khoái như vậy khi đối mặt với người của Lãnh gia. “Phiền bà chuyển lại những lời này tới con gái của bà.”

Từ Giai Oánh nhớ rất rõ đó là lời bà ta đã từng nói khi Diêu Bội Bội đến cầu xin bà ta năm đó, bây giờ nghe được đầy ý châm chọc từ miệng Nhan Hoan, bà ta nổi giận đứng bật dậy, tức đến phát run, tròn trừng mắt hỏi: “Cô đang trả thù đúng không? Mang sự trả thù đối với tôi đổ lên người Tiểu Mạn, khiến con bé mất đi người đàn ông nó yêu nhất, để nó phải đau lòng, bởi vì cô đồ kị với nó đúng không? Đồ kị vì con bé có một gia đình hoàn chỉnh, có cha bên mình.

Còn cô, chỉ có thể đi theo người mẹ bán sắc nuôi thân mà còn giả vờ thanh cao, sống cuộc đời nghèo kiết xác ở cái vùng quê nước Anh đó, cho nên cô đồ kị, cô căm hận, cô muốn trả thù, vì thế cô mới quyến rũ Tiêu Trạch, cướp cậu ta khỏi Tiểu Mạn có đúng không?”

Nhan Hoan không phủ nhận cô thật sự có một khoảng thời gian sống cuộc sống vừa oán hận vừa ghen ghét như vậy.

Từ Giai Oánh nhìn người không biết xuất hiện ở phía sau Nhan Hoan từ lúc nào, trong mắt bà ta lóe lên vẻ ác độc, chất vấn: “Thế nào, không dám thừa nhận à? Không dám thừa nhận là lợi dụng Tiêu Trạch sao?”

“Không phủ nhận chính là thừa nhận.” Từ Giai Oánh nhếch mép cười, “Nếu như Tiêu Trạch biết được cô vì trả thù nên mới ở bên cậu ta, cô nói xem cậu ta có đau lòng hay không?”

Tiêu Trạch...

Nhan Hoan thật sự sợ anh sẽ hiểu lầm. Không muốn tiếp tục nói những lời vô ích với Từ Giai Oánh, cô trầm mặc một lát mới nói: “Tùy bà muốn nghĩ như thế nào, nếu không còn chuyện gì nữa thì mời bà đi cho, và từ nay về sau đừng đến đây nữa, nhớ cho kỹ, tôi họ Nhan, không phải họ Lãnh.”

“Hừ! Tôi đã cho cô cơ hội mà cô lại bỏ qua, tôi cũng chẳng còn gì để nói. Hãy cách xa con trai tôi ra một chút.” Từ Giai Oánh huých vào bà vai Nhan Hoan, mang theo nụ cười đắc ý đi tới chỗ Tiêu Trạch, hả hê nói: “Tên gốc bị người ta đùa giỡn mà cũng không biết.”

Nhan Hoan vẫn đứng nguyên tại chỗ, rõ ràng cơ thể đã cứng đờ, nỗi chột dạ sợ hãi khiến cô biến sắc, vội vàng quay lại nhìn người không biết đã đứng đó bao lâu đang nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Vốn định đưa em với ông già nhà anh đi ăn một bữa, nhưng hình như em còn có nhiều việc bận, vậy anh...” Tiêu Trạch nhướn mày nói: “Đi trước.”

“Sự việc không phải như anh thấy đâu.” Nhan Hoan gọi giật Tiêu Trạch vừa quay người định đi. “Em không lừa anh, không lợi dụng anh, em ở bên anh là bởi vì, bởi vì... Em thích anh.”

“Vậy sao vừa rồi không phản bác lời bà ta.” Tiêu Trạch nhàn nhạt mở miệng, như thể việc này chẳng hề có bất kỳ ảnh hưởng gì tới anh.

“Muốn trêu tức bà ta. Anh không biết em hận bà ta nhiều thế nào đâu, hận không thể làm cho bà ta biến mất khỏi trái đất này, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng. Bởi vì có người nói với em, sự trả thù lớn nhất đối với kẻ địch chính là sống tốt, sống hạnh phúc hơn kẻ đó. Lần đầu tiên gặp anh, em không biết anh là ai, không biết anh có quan hệ với người nhà đó. Hôm trước ở trên Bình Sơn em muốn nói cho anh cha đẻ em là ai, muốn nói cho anh mẹ em đã bắt đầu đối phó với Lãnh Thị, muốn để anh suy nghĩ về chuyện của chúng ta, em biết Tần Vũ có quan hệ hợp tác mật thiết với Lãnh Thị, nhưng lời nói đến cuối cùng lại bị anh chặn mất. Tiêu Trạch, không phải em cố tình giấu diếm anh.” Nhan Hoan bước đến trước mặt anh, khẽ khàng gọi tên anh: “Tiêu Trạch.”

“Anh tin em.” Tiêu Trạch cũng biết suy nghĩ, không phải người khác nói cái gì cũng tin. Nhan Hoan là người như thế nào, anh rõ hơn ai hết.

Nhưng Nhan Hoan cảm thấy sự tin tưởng của anh quá thoải mái, cô hơi lo nhưng không hỏi lại, cũng không giải thích nữa, chỉ nói một câu: “Cảm ơn.”

Chuyến tầm mắt về nơi xa, Tiêu Trạch thở dài một hơi: “Cuộc hẹn với ông già trước tiên hoãn lại đã, em làm việc tiếp đi, anh về trước.”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, anh có thể tiếp nhận việc cô là con gái của Lãnh Thế Hùng, nhưng không có nghĩa Tiêu Kiến Đông cũng có thể chấp nhận. So với hạnh phúc của anh, Tiêu Kiến Đông sẽ chỉ để tâm tới việc làm ăn, anh cần phải nghĩ cách giải quyết chuyện này thật êm đẹp.

Nhìn bóng lưng vội vã bỏ đi, Nhan Hoan ảo não luồn tay vào tóc giật mạnh, cấu gặm bản thân vì để chọc tức Từ Giai Oánh mà làm tổn thương Tiêu Trạch.

Bị người khác nói bạn gái vì có mục đích nên mới tiếp cận mình, cho dù Tiêu Trạch sẵn lòng tin tưởng Nhan Hoan, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, thỉnh thoảng lại nghĩ ngợi, nóng nảy, hay thất thần bên bàn đàm phán, mặc cho đám quý nước Mỹ đang nhao nhao hét giá trên trời. Mấy lần Amy phải kéo tâm tư anh trở lại, nhưng chỉ giây phút sau anh lại bị cảm giác phiền lòng xâm chiếm. Đến cả Tổng Thế Phong cũng nhận ra anh không tập trung, huyếch nhẹ khuấy tay, hạ giọng: “Nếu không có được kỹ thuật nòng cốt của bọn họ thì chúng ta xem như toi công.”

Tiêu Trạch vừa tập trung xốc lại tinh thần thì điện thoại chợt rung lên, là Nhan Hoan gọi, dưới cái nhìn soi mói của Tổng Thế Phong, anh trực tiếp ngắt máy.

Mua kỹ thuật chủ chốt từ một xí nghiệp máy móc cơ giới công trình hàng đầu quốc tế là việc lớn trước mắt của Giang Hân, Tiêu Trạch ngồi thẳng người bắt đầu lắng nghe. Quý nước Mỹ đang thao thao bất tuyệt ca ngợi kỹ thuật tiên tiến của họ, Tổng Thế Phong xem đến gần người, cho đến khi con số giá chuyển nhượng được thốt ra thì Tổng Thế Phong hoàn toàn choáng váng. Phòng họp vừa rồi còn rất âm ỉ lập tức yên lặng, Cao Tường, người phụ trách thương lượng với đối phương, nhìn sang Tổng Thế Phong, Tổng Thế Phong lại hướng ánh mắt sang Tiêu Trạch đang cau mày, còn đám người nước ngoài thì anh nhìn tới tới nhìn anh, nhún vai nghiêng đầu, cuối cùng nói bằng thứ tiếng Trung gượng gạo: “Tổng tiên sinh, có lẽ quý công ty cần một chút thời gian để cân nhắc, mười phút nữa chúng tôi sẽ quay lại.” Vài nhân vật phía đối phương nói đuổi nhau ra khỏi phòng họp.

Tiêu Trạch châm một điếu thuốc lá, vuốt ve chiếc bật lửa. Tổng Thế Phong chờ anh ra quyết định, “Tiêu tổng, anh xem mức giá này...”

Tiêu Trạch ngược mắt nhìn giám đốc tài chính Vương Uy của Giang Hân, Vương Uy nói: “Đối phương ra giá vượt xa giới hạn của chúng ta, nếu chúng ta dùng số tiền đó để mua kỹ thuật của bọn họ thì sẽ ảnh hưởng đến tất cả các hạng mục khác. Ngân sách có hạn!”

Tổng Thế Phong lau trán nói: “Tôi cũng biết khó xoay xở được, nhưng nếu chúng ta không mua mà chỉ dựa vào nghiên cứu của mình thì một hai năm nữa cũng không theo kịp người ta! Kế hoạch ban đầu của chúng ta chính là mua kỹ thuật của họ trước rồi mới khởi công.” Tổng Thế Phong thở dài, hỏi Tiêu Trạch: “Tiêu tổng nghĩ thế nào?”

Đầu ngón tay rút điếu thuốc khỏi miệng, Tiêu Trạch nhả ra một làn khói: “Bỏ trăm triệu mua kỹ thuật thì không bằng mua vài người sống. Về lĩnh vực máy móc công trình, chúng ta thua kém người Âu Mỹ không chỉ một hai năm, chúng ta đều biết kỹ thuật mới nhưng không chuẩn sẽ bị người ta đào thả chẳng ai ngu mà chuyển nhượng kỹ thuật mới nhất cho người khác.”

Tổng Thế Phong mở to hai mắt, nói: “Ý của anh là khai thác một số nhà thiết kế và kỹ sư?”

Cuối cùng, dưới ánh nhìn kinh ngạc của quý nước Mỹ, người của Giang Hân ngẩng cao đầu bỏ đi. Buổi tối, Tổng Thế Phong mở tiệc chiêu đãi vài nhân vật quyền cao chức trọng trong ngành tài chính, rượu ngon sắc đẹp đương nhiên không thể thiếu, có một số việc đã trở thành quy tắc mà mọi người đều ngầm hiểu. Xuất thân trong gia đình cực kỳ đề cao thái độ làm người, tuy trong lòng vô cùng phản cảm với loại chuyện này nhưng để Giang Hân có thể thuận lợi xây nhà máy, Tổng Thế Phong không thể không quan tâm tới những nhân vật quan trọng, Tiêu Trạch cũng không ngoại lệ.

Giữa tiệc rượu, điện thoại Tiêu Trạch lại vang lên một lần nữa, là Nhan Hoan gọi tới, đúng lúc anh định nghe máy thì điện thoại hết pin. Do tâm trạng không tốt, uống rượu rất không vào, chưa được mấy chén dĩa đã bắt đầu khó chịu, vất vả lắm mới đến lúc tiệc tàn, Tổng Thế Phong giữ anh lại không cho đi, thông báo còn có tiết mục đặc biệt chuẩn bị riêng cho anh. Tiêu Trạch bắt tay anh ta, nói: “Tâm lòng của Tổng tổng tôi xin nhận, trong nhà có chút chuyện, bây giờ tôi phải về ngay.”

“Aiz! Người anh em đừng khách khí, là đàn ông tất phải có nhu cầu.” Mới vài chén rượu mà Tổng Thế Phong đã leo lên tận vị trí anh em với Tiêu Trạch, Tiêu Trạch cũng không ra về nữa, nói: “Anh Tổng, trong nhà thật sự có việc.”

Amy cũng nói thêm: “Nhà ông chủ tôi quả thực là có việc, xin Tổng tổng hãy để cho anh ấy đi.”

“Có chuyện gì chứ! Mau lên nào.” Tổng Thế Phong kéo tay anh đi. Tiêu Trạch thấy không thể từ chối được, bèn nói: “Vợ tôi đang chờ ở nhà.”

“Cái gì?” Tống Thế Phong khựng lại, hiểu ý, vỗ vỗ vai anh nói: “Vậy cậu mau về đi, đừng để em đâu lo lắng.”

...

Phòng ngủ yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng hít thở, Nhan Hoan ôm chân ngồi trên giường nhìn chăm chăm điện thoại trên đầu gối, lòng rối bời.

Không nghe điện thoại, đêm không về ngủ, hành vi của Tiêu Trạch buộc cô phải nghĩ tới hoàn cảnh xấu. Ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh treo cao, cô thì thào nói nhỏ: “Tiêu Trạch, anh phải tin em.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Lãnh Ngự Thần đẩy cửa nhà, trông thấy Từ Giai Oánh đang ngồi thẳng lưng trên ghế sofa, tư thế và ánh mắt kia rõ ràng là đang chờ để giáo huấn anh.

Từ Giai Oánh thấy vầng mắt anh hơi đỏ, hừ lạnh: “Đi xã giao về sao?”

“Vâng.” Lãnh Ngự Thần thay giày, đáp qua loa một tiếng. Thực ra anh chẳng hề đi xã giao, mà là một mình uống rượu giải sầu, chưa nói vì chuyện của Nhan Hoan mà anh bị Lãnh Thế Hùng chửi mắng chẳng còn mặt mũi, ngay cả việc mấy ngày liên tiếp Lãnh Thị bị công kích cũng đổ hết tội lên đầu anh, trong cơn giận dữ, Lãnh Thế Hùng đã buông lời nói muốn đuổi anh khỏi Lãnh Thị. Anh sâu não không phải vì sẽ bị đuổi khỏi Lãnh Thị, anh không quan tâm đến miếng thịt còn con con đó, anh chỉ quan tâm đến Nhan Hoan.

“Mẹ đã đi gặp con ranh đó.” Một câu của Từ Giai Oánh khiến trong mắt Lãnh Ngự Thần lóe lên tia sáng sắc lạnh. “Tiểu Mạn đã kể với mẹ mọi chuyện rồi, cũng kể cả chuyện anh thích nó. Trước kia anh không yêu đương, không kết giao bạn gái, mẹ tưởng anh lấy sự nghiệp làm trọng, không để tâm đến chuyện nam nữ nên đã làm âm một trận, hóa ra là vì con ranh thối tha đó, không thể nào tin được anh lại có thể làm ra chuyện này. Lãnh Ngự Thần, anh giỏi lắm.”

Quăng chìa khóa xe lên mặt bàn, ngữ khí Lãnh Ngự Thần lạnh đi, anh phản bác: “Con không giết người cũng chẳng đốt nhà, chỉ là thích một người, tại sao không thể.”

Thái độ của anh khiến Từ Giai Oánh phát hỏa, bà ta quát lớn: “Anh còn thấy như thế là hay lắm hả! Anh tưởng anh là tình thánh ư! Anh vụng trộm thích nó đã bao nhiêu năm, có đáng không?”

“Đáng.” Ánh mắt Lãnh Ngự Thần vô cùng bình tĩnh cương quyết, đã xác định chuyện gì thì sẽ làm đến cùng, cho dù kết quả cuối cùng không được như mình kỳ vọng, anh vẫn sẽ kiên trì đến cùng.

“Nó có gì tốt? Rốt cuộc nó có cái gì tốt!” Từ Giai Oánh giận dữ, bàn tay đập mạnh xuống ghế sofa bằng da làm phát ra tiếng kêu rất lớn. “Nó rốt cuộc là loại phụ nữ nào, anh có biết không? Nó ở bên Tiêu Trạch chính là để trả thù chúng ta, trả thù từng bước một, một đứa con gái mưu mô như thế thì có gì hay ho.”

“Cô ấy không phải người như vậy.” Lãnh Ngự Thần nói.

“Chính miệng nó thừa nhận nó ở bên Tiêu Trạch là để trả thù, anh còn giải thích hộ nó làm gì.”

Lãnh Ngự Thần nhìn chăm chăm người mẹ đang kích động, hồi lâu không nói lời nào. Từ Giai Oánh dịu giọng xoay chuyển: “Anh thông minh như vậy sao có thể cho phép bản thân thích nó, nó là con gái đẻ của cha anh, là người thừa kế đầu tiên sẽ tranh đoạt Lãnh Thị với anh trong tương lai. Để có thể hoàn toàn nắm được Lãnh Thị, anh phải đưa nó rời khỏi thành phố C trước khi cha anh biết nó đã quay lại.”

“Không thể, ba đã biết rồi.” Lãnh Ngự Thần nói.

“Anh nói cái gì?” Từ Giai Oánh đứng bật dậy khỏi ghế sofa, chỉ vào mặt Lãnh Ngự Thần bắt đầu la mắng, “Tôi bị anh làm cho tức mà chết mất, Lãnh Ngự Thần anh cả đời thông minh nhưng nhất thời hồ đồ, tôi cảnh cáo anh mau chóng vứt cái suy nghĩ đó đi, nếu không tôi sẽ cho nó bốc hơi khỏi thành phố C.” Từ Giai Oánh để lại lời nói ác độc rồi sập cửa bỏ đi.

Lãnh Ngự Thần chán nản ngồi xuống thành ghế sofa, nghĩ đến lời hứa với Nhan Hoan, anh cầm chìa khóa xe vội vàng đi ra ngoài.

Giữa không gian tĩnh lặng, điện thoại đột nhiên phát sáng, Nhan Hoan tưởng là Tiêu Trạch, kích động cầm lên nhìn dãy số, cô nhớ rõ chủ nhân của dãy số này. Dứt khoát ngắt máy, bây giờ cô không có tâm tư nói chuyện với bất kỳ ai ngoại trừ Tiêu Trạch. Nhưng điện thoại lại tiếp tục réo lên, Nhan Hoan

bực bội nghe máy, “Lãnh Ngự Thần, hơn nửa đêm anh không ngủ cũng không để cho người khác ngủ sao?”

So với cô, Lãnh Ngự Thần tương đối bình tĩnh, nhìn khung cửa sổ sáng đèn trên đỉnh đầu, nói: “Ngủ được không?”

“Ngủ được hay không cũng chẳng liên quan tới anh!”

“Anh đang ở dưới lầu nhà em, xuống đi.”

Ra lệnh cho ai đó! Nhan Hoan hừ lạnh: “Không xuống.”

“Vậy anh đi lên.”

“...”

“Anh thật sự sẽ đi lên, Nhan Hoan.”

“Lãnh Ngự Thần, anh đừng có quá đáng.” Nhan Hoan cúp máy, nghĩ lại mới quyết định đi xuống.

Giữa đêm khuya gió thu lành lạnh, Lãnh Ngự Thần đứng bên cạnh xe, đèn đường lờ mờ trong khu cư xá hắt lên gương mặt đầy tâm sự. Nhan Hoan bực dọc xụ mặt nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Mẹ anh đã tới tìm em?”

“Biết rồi còn hỏi.” Nhan Hoan liếc anh ta.

Lãnh Ngự Thần nhìn chằm chằm cô đến nửa phút, mới nói: “Nhan Hoan, rất xin lỗi.”

“Nếu như anh xin lỗi thay cho mẹ anh, vậy thì không cần, anh không phải bà ta, lại chẳng làm chuyện gì có lỗi với tôi.”

“Anh nói xin lỗi không chỉ vì mẹ, anh đã nói sẽ không để người của Lãnh gia tới quấy rầy em, nhưng anh đã thất hứa. Nhan Hoan, xin em đừng đi.”

Lần đầu tiên trong đời Lãnh Ngự Thần thất hứa, đối phương lại là người mà anh thích nhất, trong lòng không hề dễ chịu. Tuy rằng chuyện xảy ra không phải tại anh.

Nhan Hoan thờ dãi, đi sao? Có thể đi đâu, tim đã thuộc về người đó, còn có thể đi đâu được nữa. “Tôi đi hay không không liên quan tới anh, dứt bỏ quan hệ với Lãnh gia chưa nói, tôi với anh được xem là gì? Không phải người yêu cũng chẳng phải bạn bè, cùng lắm được coi là người quen. Có phải anh đã quan tâm quá mức rồi không.” Nhan Hoan vuốt mái tóc bị gió thổi tung, “Lần trước tôi đã nói rất rõ, giữa chúng ta không có khả năng.”

“Vậy em cảm thấy em và Tiêu Trạch có khả năng sao?” Lãnh Ngự Thần nhìn cô, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn Nhan Hoan trầm mặc.

Lãnh Ngự Thần bình tĩnh nói: “Tờ báo sáng nay đừng nói em chỉ xem mục giải trí. Hoa Thần gần như lũng đoạn toàn bộ thị trường tiêu thụ sản phẩm ô tô điện tử, khiến sản phẩm mới của Lãnh Thị bị tồn kho, ngân sách không thể nào thu hồi trong thời gian ngắn, Lãnh Thị chịu thiệt hại không nhỏ, Tần Vũ cũng chẳng khá hơn chút nào.

Có lẽ em không biết đợt hàng điện tử gắn nhãn Lãnh Thị lần này thực ra đều là Tần Vũ bỏ tiền, Lãnh Thị chỉ phụ trách nghiên cứu và cung cấp kỹ thuật. Sản phẩm đời thứ hai xuất ra thị trường là lập tức sẽ xuất hiện sản phẩm đời thứ ba, thứ tư, nếu tiêu thụ chậm, hàng tồn chất trong kho sẽ thành phế phẩm, nếu Tiêu tổng biết được Tần Vũ trở thành vật hi sinh khi Diêu tổng trả thù Lãnh Thị, chắc sẽ rất tức giận.

Em cảm thấy ông ấy sẽ để con trai mình ở bên con gái của người phụ nữ đã tự tay hủy diệt Tần Vũ sao? Phải biết rằng đối với Tiêu Kiến Đông, Tần Vũ còn quan trọng hơn con trai.”

Diêu tổng? Nếu như anh ta ám chỉ Diêu Bội Bội thì Nhan Hoan thật sự bái phục anh ta, “Chuyện làm ăn trên thương trường tôi không can dự, người đối phó với Lãnh Thị là mẹ tôi chứ không phải tôi.”

“Nhưng em là con gái bà ấy, em không tránh được liên can.”

“Nhưng tôi chẳng làm gì hết.”

“Em cảm thấy mình rất vô tội sao?” Lãnh Ngự Thần cười chua chát, “Vậy còn anh? Anh đã làm gì sai? Chỉ vì anh là con trai của Từ Giai Oánh mà em chối bỏ anh. Cũng vì anh là kẻ yêu thầm hèn mọn trước mặt em, cho nên em khinh thường anh. Nhan Hoan, anh tìm em mười năm, yêu em mười năm, mười năm nay anh chưa từng có một người bạn gái, chưa từng hẹn hò một mình với người khác giới, người vô tội nhất phải là anh mới đúng.”

“Tôi đâu có bắt anh phải thích tôi.” Nhan Hoan trừng mắt nói.

“Nhưng em cho phép Tiêu Trạch thích em.” Nhắc đến cái tên này, ánh mắt Lãnh Ngự Thần trở nên hung ác, “Nhan Hoan, ai cũng được, chỉ Tiêu Trạch là không được, cậu ta không xứng, không xứng có được em. Anh tuyệt đối sẽ không để một người đàn ông thua kém mọi mặt cướp em đi mất.”

“Vậy anh xứng sao?” Nhan Hoan phát hỏa phản bác lại: “Trên đời này, người có tư cách nói anh ấy xứng hay không xứng có được tôi chỉ có một, đó là

tôi.

Có lẽ trong mắt các người, Tiêu Trạch là một thiếu gia chơi bồi lêu lổng, nhưng trong mắt tôi, anh ấy là một người đàn ông tốt, một người đàn ông thật lòng đối tốt với tôi, tôi thích anh ấy, tôi muốn ở bên anh ấy mãi mãi, không ai có thể chia rẽ chúng tôi, những mâu thuẫn gia tộc và bất lợi trên thương trường kia, tôi nghĩ anh ấy sẽ giải quyết vô cùng tốt, sẽ không để chúng trở thành chướng ngại giữa chúng tôi.”

Lúc Nhan Hoan nói những lời này, trong lòng cô rõ ràng đang lo lắng, nhưng lại cố tỏ ra tự tin vào tương lai ngập tràn hi vọng của hai người, cô nhìn Lãnh Ngự Thần bằng ánh mắt vô cùng giận dữ.

Gào xong, Nhan Hoan bình tĩnh lại, nói: “Lãnh Ngự Thần, nếu như tôi thích anh thì cũng sẽ không quan tâm anh là con trai của Từ Giai Oánh, con trai tội phạm giết người hay là con trai của kẻ ăn mày. Giữa tôi và anh không phải thiếu thốn thân phận hay địa vị, mà là tình yêu. Từ cuối cùng là để giúp anh làm rõ những lời ban nãy, về tôi, trước nay anh chưa bao giờ có được, tại sao Tiêu Trạch lại có thể. Muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Trước nay chưa bao giờ có được!

Yêu mười năm mà không nhận được chút nào đáp lại, Lãnh Ngự Thần bị những lời này của cô đâm vô cùng đau đớn, tất cả sự tinh táo và kiềm chế dần dần rạn nứt, đáy mắt mờ mịt như lóe lên ham muốn chiếm giữ đáng sợ.

Người tinh táo một khi bộc phát sẽ đáng sợ đến mức nào, anh bước tới kéo giật cánh tay mảnh khảnh của Nhan Hoan vào lòng, sức mạnh khủng khiếp đến dọa người.

“Buông ra, Lãnh Ngự Thần.” Nhan Hoan nghiêm mặt quát lớn.

Lơ đi sự phản kháng của cô, Lãnh Ngự Thần híp nửa con mắt, nói: “Trái tim của người phụ nữ như em không chỉ làm từ băng mà còn rất độc ác tàn nhẫn, thế nhưng anh vẫn thích em, yêu em, thậm chí từng giây từng phút đều muốn ở bên em.”

Nhan Hoan hung hăng trừng mắt: “Anh nghe không hiểu lời tôi nói à? Giữa chúng ta không có tình yêu, tôi không hề thích anh, không muốn ở bên anh, một khắc cũng không muốn. Người tôi thích là... Ừm...”

Nụ hôn bất ngờ phủ lên môi cô, cái tên chưa kịp thốt ra đã bị bắt phải nuốt trở lại, hai mắt Nhan Hoan trừng lớn, đến khi có phản ứng liền lập tức liều mạng phản kháng, đẩy anh ta, đá anh ta, vung mạnh nắm đấm, giống như một con thú nhỏ hung bạo. Mà Lãnh Ngự Thần nếm được vị ngọt mềm lại càng như một con dã thú điên cuồng, không ngừng chà đạp, giày vò đôi môi cô.

Nhan Hoan cắn chặt răng, không để cho anh ta bất cứ cơ hội nào, cho tới khi ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt hai người...

Dưới ngọn đèn sáng sủa, Lãnh Ngự Thần mới dừng hành vi ức hiếp người, neho mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế lái trong xe. Trong đầu Nhan Hoan nổ ầm một tiếng, giây giữa khối anh ta như tránh bệnh dịch, mắt đỏ hoe cố gắng dùng tay áo lau miệng.

Động tác đó khiến tim Lãnh Ngự Thần nguội lạnh.

Tiêu Trạch đầu bốc hỏa đẩy cửa xuống xe, lực sập cửa quá lớn khiến xe chấn động, anh dồn sức tung nắm đấm về phía cái cằm đẹp của Lãnh Ngự Thần.

Lãnh Ngự Thần làm việc trái với lương tâm nên phản ứng chậm chạp, bị một cú đánh mạnh làm cho lão đảo lúi lại suýt nữa ngã sấp xuống, Tiêu Trạch phần nộ liền tục đâm vào người vào mặt Lãnh Ngự Thần, bộ dạng điên cuồng như muốn dồn người ta vào chỗ chết khiến Nhan Hoan sợ hãi. Cô hét lên bảo anh dừng tay lại, Tiêu Trạch làm ngơ tiếp tục đánh nhau với Lãnh Ngự Thần, tiếng ồn ào quá nhiều hàng xóm giữa đêm khuya yên tĩnh, có người mở cửa sổ trông thấy liền báo cảnh sát.

Nhan Hoan xông tới vừa kéo cánh tay Tiêu Trạch vừa cầu xin: “Xin anh đừng đánh nữa.”

Tiêu Trạch giận đỏ mắt nhìn cánh môi đỏ mọng bị cắn rách, đúng lúc đó má phải bị trúng một cú đấm nặng nề từ Lãnh Ngự Thần.

Nhan Hoan kinh ngạc nhìn anh chật vật ngã lăn ra đất.

Tiêu Trạch lau vết máu nơi khóe miệng, dữ dần trừng cô, tiếp tục đứng dậy phản công Lãnh Ngự Thần, hai người lao vào nhau ra sức đánh đấm.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ đằng xa, hai người càng đánh dữ dội, Nhan Hoan siết chặt nắm đấm hét lên: “Đừng đánh nữa!”

Hai người dừng tay, nhìn đối phương chằm chằm, Lãnh Ngự Thần thu lại nắm đấm, nhìn xoáy vào Nhan Hoan rồi mang ánh mắt căm phẫn ngồi vào xe bỏ đi. Tiêu Trạch nhổ ra máu, ánh mắt dữ tợn nhìn cô như muốn ăn thịt người, sai bước đến chiếc xe của mình, ngồi vào ghế lái, sập cửa thật mạnh.

Lúc cảnh sát đến nơi, vụ ẩu đã đã kết thúc. Nhân vật nữ chính gây ra chiến tranh trốn trong phòng tắm, đứng trước gương điên cuồng đánh răng, lau miệng, nhổ ra bọt nước còn vương những tơ máu đỏ hồng...

*

Đối với Tần Vũ có nghiệp vụ kinh doanh trên phạm vi rộng, sản phẩm ô tô điện tử vừa tung ra thị trường đã bị tồn kho không thể nào bán hết, tuy rằng chưa đến mức uy hiếp với cả tập đoàn nhưng cũng không phải chuyện nhỏ. Tiêu Kiến Đông biết Tần Vũ bị liên lụy bởi Lãnh Thị nên không thể tránh

được sóng gió này, nhưng ông lo lắng đây mới chỉ là bắt đầu.

Nhờ quyền đại lý phân phối sản phẩm cùng loại từ Mạch Kha, Tần Vũ nắm bốn mươi phần trăm định mức thị trường, hôm nay có buổi họp báo để mở rộng quảng bá cho sản phẩm mới, danh sách công chức tham dự đã sớm công bố với truyền thông, trong đó có Tiêu Trạch, người có công số một trong việc giành quyền đại lý. Trong văn phòng, vị này lại đang trưng ra khuôn mặt bị thương tím bầm, đáng về không nên tới gần.

Amy cúi đầu nhìn đồng hồ, yếu ớt nói: “Ông chủ, cuộc họp báo sắp bắt đầu rồi.”

Tiêu Trạch làm như không nghe thấy, đôi mắt sắc bén nheo lại, nắm tay cuộn chặt. Amy im bất không nói nữa.

Tiêu Kiến Đông đi vào, nhìn thấy khoe miệng bầm máu của con trai, lông mày nhíu lại: “Đánh nhau với người ta?”

“...”

“Vi phụ nữ?” Tiêu Kiến Đông đi tới ghế sofa, ngồi xuống, Amy bung trà đặt xuống bàn.

“...”

“Khá lắm.” Tiêu Kiến Đông thích nhất loại trà nóng này, nâng chén trà lên thổi rồi hớp một ngụm nhỏ, nói: “Họp báo sắp bắt đầu rồi, còn ngồi đàn ra đây làm gì? Nhân vật chính không đi, đám ký giả kia sẽ lại viết bậy những tin đồn thất thiệt.”

“Không gì nói lên sống động bằng việc đại diện hai nhà cùng bị thương xuất hiện trước ống kính.” Tiêu Trạch đứng dậy cài lại cúc áo Âu phục, đi ra cửa, Amy chào Chủ tịch rồi theo sau.

Tiêu Kiến Đông bung chén trà nóng nhíu chặt đôi mày.

Không lẽ là đánh nhau với Lãnh Ngự Thần.

Đầu óc không bằng người ta thì thôi, đến đánh nhau cũng đánh không lại.

Đồ đàn!

Nhan Hoan trắng đêm không ngủ lái GTR chạy về hướng tập đoàn Tần Vũ. Cứ với cảm xúc ngọt ngào bất an, vừa giận vừa buồn phiền thế này mà đợi Tiêu Trạch trở về thì cô sẽ phát điên, cô phải chủ động xuất kích, nói rõ sự tình.

Một cỗ Aston Martin màu bạc lao vun vút trước mặt, là Tiêu Trạch chở Amy, Nhan Hoan giảm bớt tốc độ, Tiêu Trạch lại làm như không nhìn thấy, phóng vút qua nhanh như tên bắn, Nhan Hoan quay đầu xe đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Nhan Hoan trắng đêm không ngủ lái GTR chạy về hướng tập đoàn Tần Vũ. Cứ với cảm xúc ngọt ngào bất an, vừa giận vừa buồn phiền thế này mà đợi Tiêu Trạch trở về thì cô sẽ phát điên, cô phải chủ động xuất kích, nói rõ sự tình.

Một cỗ Aston Martin màu bạc lao vun vút trước mặt, là Tiêu Trạch chở Amy, Nhan Hoan giảm bớt tốc độ, Tiêu Trạch lại làm như không nhìn thấy, phóng vút qua nhanh như tên bắn, Nhan Hoan quay đầu xe đuổi theo.

Trong Aston Martin, Amy liếc trộm sắc mặt u ám của Tiêu Trạch, đã phần nào đoán ra anh tức giận vì ai. Xe đột nhiên tăng tốc, Amy không thoải mái nắm chặt tay cầm trên đỉnh đầu, sắc mặt dần dần trắng bệch khi trông thấy chiếc GTR xuất hiện trong kính chiếu hậu. Hai chiếc xe một trước một sau phóng trên đường cái, GTR càng đuổi, Aston Martin càng tháo chạy.

“Vèo...”

“Vèo...”

Hai chiếc xe lần lượt lao vút qua trạm gác giao thông, Lý An Thần và Giản Ninh đang lộn xộn giằng co bỗng dừng lại động tác, ánh mắt sững sờ nhìn theo hai chiếc xe đang gào thét lao đi.

“Chuyện gì thế này?” Lý An Thần nắm chặt tay Giản Ninh nói.

Giản Ninh gạt tay anh ta, hạ tối hậu thư: “Lý An Thần anh mà còn phá đám, có tin tôi sẽ gọi xe kéo không?”

“Xe kéo, xe kéo, em chỉ có từng ấy bản lĩnh thôi à?” Thân thể lười biếng tựa vào cửa xe, Lý An Thần nói: “Em gọi đi.”

“Thách tôi phải không?” Giản Ninh nhăn mày, cầm bộ đàm do dự rồi lại buông xuống, sao lại chọc phải tên mặt dày vô sỉ này chứ.

Phóng nhanh, vượt đèn đỏ, cướp làn đường, một xấp hóa đơn phạt đang chờ cô, Nhan Hoan không thèm đếm xỉa, điều khiển GTR tránh trái tránh phải, đổi làn đường, vượt các xe, chạy lên phía trước làn đường của Aston Martin. Tiêu Trạch sang trái cô sang trái, Tiêu Trạch sang phải cô cũng sang phải, xui xẻo nhất là Amy, bám chặt cái tay cầm, đầu bị lắc lư đến choáng váng, dạ dày khó chịu bắt đầu nhộn nhạo: “Ông chủ, tôi buồn nôn, tôi thật sự buồn nôn lắm.”

“Kém cỏi.” Tiêu Trạch hừ lạnh, khống chế tay lái, đầu xe gần như sắp chạm vào đuôi GTR, Nhan Hoan tức giận nghiêng răng nghiêng lợi giương mắt nhìn kính chiếu hậu, đánh tay lái ngoặt sang một bên để Aston Martin nhanh chóng vượt lên. Sắc mặt Amy trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô khổ sở che miệng nói: “Không nhịn được nữa.”

Tiêu Trạch lừ mắt nói: “Nếu cô dám nôn, có tin tôi trừ nửa tháng tiền lương của cô không?”

Amy vốn coi tiền rất quan trọng đành gắng gượng nhịn tiếp, ánh mắt oán nhìn người cho mình cơm ăn áo mặc, “Dùng tiền uy hiếp người, ông chủ, anh như thế là không tốt.”

Xe chạy thẳng đến nơi tổ chức họp báo, vừa dừng lại, Amy đẩy cửa xuống xe bắt đầu nôn mửa dữ dội, Tiêu Trạch nhìn lướt qua chiếc GTR cũng vừa dừng lại theo, vượt phăng cả vật rồi đi vào trong hội trường. Đúng lúc Lãnh Tiểu Mạn cũng bước xuống từ chiếc xe phía sau, đám phóng viên chờ đã lâu nhanh chóng vây quanh hai người, Nhan Hoan ngồi trong GTR cắn môi đánh tay lái rồi khỏi nơi này.

Giữa giao lộ gió thu lạnh lẽo, Giản Ninh ôm một bụng tức, quát lớn Lý An Thần: “Cút mau, trông thấy anh là tôi đã buồn nôn rồi.”

“Buồn nôn?” Lý An Thần bị chửi đang ỉu xiu đột nhiên bật dậy, tung tăng như chim sẻ tới gần hỏi: “Có phải đã có rồi không?”

Sắc mặt Giản Ninh cực kỳ ㄟㄎ, bắt đầu cà lăm, “Có, có cái đầu anh.”

“Em khẳng định?”

Giản Ninh rống, “Tôi khẳng định.”

Lý An Thần vẽ mặt đang hờ hờ lại nhanh chóng ủ rũ, lăm bầm “Làm nhiều lần như vậy, sao lại không trúng chứ?”

Giản Ninh cảm giác cô thật sự sắp phát điên. “Lý An Thần!”

Kết hợp với tiếng hét của cô, GTR màu đen bay nhanh như tên bắn vụt qua, kéo theo sức gió mãnh liệt muốn thổi tung cả ống quần.

Nhan Hoan phiền muộn nên lái xe không tập trung, một cỗ SRT8 màu đen lao nhanh về phía cô, cho đến khi nó đã tới rất gần cô mới có phản ứng, vội vàng đạp phanh, đánh tay lái, “rầm” một tiếng, cột đèn đường cao cao rung lắc dữ dội.

Dạ Sấm cách đó một đoạn không thể tưởng tượng nổi quay đầu lại nhìn, hần thê hần chỉ định trêu chọc cô mà thôi.

“Nhan Hoan!”

Giản Ninh và Lý An Thần chứng kiến toàn bộ quá trình gấp gáp chạy tới. . .

*

Trong hội trường, Tiêu Trạch nghiêm nghị chụp ảnh cùng hai anh em họ Lãnh. Hai nhân vật nam chính một vị cầm tím bầm máu, một vị sống mũi dán băng gạc, sức chú ý của truyền thông đã chuyển từ sản phẩm mới sang hai người đàn ông đồng thời bị thương.

Điện thoại trong túi áo reo lên, Tiêu Trạch đã không thể kiên nhẫn từ lâu, anh nói câu xin lỗi với phóng viên rồi đứng sang bên cạnh nhận điện thoại, giữa hội trường ồn ào huyền ảo, giọng nói lo lắng của Lý An Thần rõ ràng truyền vào tai anh. Trong đầu nổ ầm một tiếng, cả người Tiêu Trạch cứng đờ.

Lãnh Tiểu Mạn hớn hờ kéo anh qua chụp ảnh, Tiêu Trạch gạt tay cô ta, đẩy đám người rồi chạy ra ngoài, truyền thông đã nhanh nhạy chớp được khoảnh khắc đó.

Bánh xe mãnh liệt xoay tròn nghiền nát thảm cỏ, Aston Martin táo bạo xông thẳng vào bệnh viện, trong đại sảnh, người đang chờ khám bệnh và những bác sĩ đáng vẻ hấp tấp đột nhiên trông thấy một chiếc xe lao vào, tất cả sợ hãi hét lên vội vàng né tránh, một tiếng phanh xe bén nhọn vang lên chói tai, chiếc xe vững vàng dừng lại cách thang máy chỉ nửa mét. Tiêu Trạch đẩy cửa xuống xe, ngón tay vội vã ấn nút thang máy, hai chiếc thang máy chậm chạp nhảy số, lòng nóng như lửa đốt, Tiêu Trạch cắn răng leo thang bộ một mạch lên tầng sáu, chân chạy băng băng trong hành lang của khoa chấn thương chỉnh hình, giày da nện xuống mặt sàn sáng bóng vang lên những tiếng lộp cộp.

Đến cửa phòng bệnh cao cấp 613, Tiêu Trạch không sờ tới tay nắm mà đạp thẳng cửa xông vào, tim đau đớn như bị bóp nghẹt khi nhìn thấy người nằm

trên giường bệnh mặt mũi đầy máu.

“Hoan Hoan.” Anh chạy tới, nhìn gương mặt đầy những vết thương của Nhan Hoan, bàn tay run rẩy vén chăn lên kiểm tra xem còn có chỗ nào bị thương nữa không, chân trái quắn bắng dày đặc như thể cuốn chặt lấy lòng anh, khiến anh không thể nào thở được.

“Lái xe tốt như vậy sao có thể xảy ra tai nạn! Là vì anh phải không?” Trong mắt ngập tràn sự đau xót, Tiêu Trạch nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Nhan Hoan, nhìn chằm chằm gương mặt trắng xốc, tự trách: “Đều là lỗi của anh, bỏ lại em một mình, khiến em bị thương.”

“Hoan, anh...” Tiêu Trạch hỏi hận không thôi, sắc mặt bất chợt trở nên nghiêm nghị, anh nhìn chăm chú vào gương mặt như màu máu, trong mắt lóe lên tia sáng dữ tợn, cắn răng chầm chọc nói: “Hóa ra bác sĩ không chỉ có thể cứu người mà còn có thể làm thợ trang điểm.”

Anh quá lo lắng, quá căng thẳng nên mới không phân biệt được màu đỏ trên mặt cô là máu hay là nước thuốc, càng không chú ý trên tay cô có đúng là đang truyền dịch hay không.

Không giả vờ được nữa, Nhan Hoan mở mắt, chợt dạ gọi một tiếng: “Tiêu Trạch.”

“Em được lắm, diễn xuất không tệ! Sao anh lại không phát hiện ra em rất có thiên phú ở phương diện này chứ.” Tiêu Trạch bị dọa gần chết, giờ biết mình bị lừa thì lừa giận ngàn ngút bốc lên, anh hất tay cô, đi nhanh ra ngoài.

“Tiêu Trạch...” Nhan Hoan muốn ngăn anh lại nhưng không cẩn thận ngã xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt, Tiêu Trạch đi tới cửa đâu có nhẫn tâm nhìn cô bị ngã, anh vội vàng chạy tới đỡ lấy cô. Nhan Hoan thừa cơ đẩy anh ngã, cả người đè lên người anh.

“Em biết em không nên giả vờ bị thương để lừa anh, khiến anh lo lắng, nhưng mà không làm thế thì anh có để ý đến em không? Tiêu Trạch, trong lòng em khó chịu lắm, em sắp phát điên rồi, anh biết không?”

“Anh mới bị em làm cho phát điên rồi có biết không?” Tiêu Trạch ngã trên sàn nhà thả lỏng thân thể, anh nói: “Lúc nhìn thấy hai người hôn nhau anh đã phát điên rồi.”

“Là anh ta cưỡng hôn em.”

“Sao không đẩy hắn ra?”

“Sức lực anh ta mạnh như vậy đẩy được ư, anh cũng không phải chưa từng cưỡng hôn người ta, anh biết rõ phụ nữ làm sao đo được với sức của đàn ông. Người ta bị ức hiếp không an ủi mà còn trách móc, ghét anh chết đi được.”

“Này, tiểu thư. Buổi sáng nghe được từ miệng người khác em lợi dụng tình cảm của anh, buổi tối lại nhìn thấy em hôn người đàn ông khác, em bảo anh phải nghĩ như thế nào, phải làm gì, tuy anh sẵn lòng tin tưởng em không phải như lời Từ Giai Oánh nói, cũng sẵn lòng tin em và Lãnh Ngự Thần không hề có quan hệ gì, nhưng trong lòng anh vẫn sẽ khó chịu, sẽ để ý, sẽ phiền muộn, sẽ nghĩ lung tung, sẽ tức giận, đó là bởi vì anh quan tâm em, hiểu không?”

“Em hiểu, Tiêu Trạch, là em không tốt, không nói rõ với anh ngay từ đầu, thực ra em rất sợ sau khi biết được quan hệ của em với Lãnh Thị, anh sẽ rời bỏ em.”

Nhan Hoan ngược ánh mắt chờ mong nhìn anh. Đáng vẻ đáng thương khiến Tiêu Trạch mềm lòng, “Tại sao anh phải rời bỏ em?”

“Bởi vì mẹ em muốn đối phó với Lãnh Thị, theo quan hệ của Tần Vũ và Lãnh Thị, em sợ anh sẽ vì công ty...”

“Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, mau vứt hết những lo lắng vớ vẩn của em đi.”

Nhan Hoan nghe xong lời anh, mặt mày hớn hờ, cô cúi đầu hôn lên môi anh. Đôi môi này dường như vẫn còn dính hương vị của Lãnh Ngự Thần, Tiêu Trạch chán ghét né tránh, “Bẩn.”

Trong đôi mắt đẹp rõ ràng nhen lên một ngọn lửa, Nhan Hoan rướn lên trước mặt anh, trùng mắt há miệng, rống: “Em đã đánh răng nhiều lần rồi, đánh đến nỗi rách cả lợi, anh mà chê bẩn vậy thì tự anh đến mà làm sạch đi.” Dứt lời, đôi môi không chần chừ đã dán lên làn môi mỏng mát lạnh.

Cánh môi mềm mại hôn anh, chiếc lưỡi lướt trên môi anh như gãi ngứa, Tiêu Trạch bị cô trêu chọc không chịu nổi nữa, anh mạnh mẽ lật người đè cô xuống dưới, hung bạo điên cuồng dấn mạn hôn, nụ hôn như găm cán khiến vết thương cũ lại rách ra, như thể muốn trên đôi môi cô chỉ lưu lại hương vị của anh.

Con đau cùng với mùi máu tanh khiến Nhan Hoan bật ra tiếng nức nở, miệng lưỡi tê rần, cô nhú mày chịu đựng cơn đau cho đến khi anh trút giận xong mới thở khó nhọc nói: “Em không để anh ta chạm vào lưỡi.”

Đầu lưỡi liếm qua cánh môi bị gầy vò đến sưng đỏ, hơi rỉ ra một ít máu. Tiêu Trạch khàn giọng trêu chọc cô, “Vậy sao? Con mà lem.”

“Ai là con ma... Á...” Chiếc lưỡi thom tho đột nhiên bị ngậm lấy khiến cô không thể nói được, chỉ nghẹn ngào kêu lên.

Bên ngoài phòng bệnh, Giản Ninh tựa vào cửa sổ cười trộm, nhìn hai kẻ đang nằm trên mặt đất, Lý An Thần mở một cái rất nhanh lên mặt cô. Giản Ninh trừng mắt, dấn mạnh vào người anh ta, Lý An Thần vội vàng giơ tay ra hiệu yên lặng, ý bảo cô đừng làm ồn ảnh hưởng đến hai người đang lăn trên đất trong kia. Giản Ninh xoa tay, xấn tay áo quay người lại, sừng sốt. Lý An Thần cũng quay lại, sắc mặt cứng đờ, gọi một tiếng: “Anh Lãnh.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

GTR vừa xuất viện đã lại vào viện, cũng may chỉ là bệnh nhẹ, vài ngày là có thể khắc phục được. Sau khi ngọt ngào một lúc với Nhan Hoan ở công xưởng sửa chữa, Tiêu Trạch mới lái xe rời đi. Xa xa ven đường, trong một cỗ Phaeton [1] hiếm gặp, Lãnh Thế Hùng nhìn người đang đi vào trong xưởng ở đằng xa, tiếng thở dài buông xuống cùng với tiếng lá cây khô xào xạc.

[1] Xe hơi Volkswagen Phaeton: xe hơi thể thao cao cấp của Đức.

Trang đầu của báo tài chính kinh tế lẫn tạp chí văn nghệ ngập tràn ảnh chụp chung của Tiêu Trạch và anh em Lãnh Thị, khoe miệng bầm máu và sống mũi bị thương, toàn bộ hình ảnh khiến người xem bật cười, truyền thông đưa tin loạn xạ về thương tích của cả hai, đồng minh duy nhất cùng chống địch tứ phương giờ đây quan hệ đã bắt đầu rạn nứt. Hai người bị thương vốn không nên xuất hiện nhưng lại cố tình phơi bày ra thương tích, có lẽ chính là muốn nói với tất cả mọi người, quan hệ hữu hảo giữa Lãnh Thị và Tần Vũ sắp đi tới hồi kết.

Lãnh Thế Hùng rất không hài lòng về chuyện này, nghiêm khắc nhắc dạy Lãnh Ngự Thần một trận, đối với Lãnh Thị bốn bề là địch, lúc này mà biến bạn thành thù không phải là chuyện tốt. Lo lắng sự thật sẽ giống như miệng lưỡi truyền thông, Lãnh Thế Hùng bèn gọi điện cho Tiêu Kiến Đông, mở miệng gọi một tiếng ông anh, thăm dò Tần Vũ đồng thời tỏ rõ quyết tâm của mình, còn đề cập đến chuyện cưới xin của Lãnh Tiểu Mạn và Tiêu Trạch.

Lúc ấy Tiêu Trạch đang ngồi ngay bên cạnh Tiêu Kiến Đông, cũng may Tiêu Kiến Đông không tỏ thái độ gì rõ ràng về đám cưới này, nếu không Tiêu Trạch sẽ hất tung cả bàn.

Cúp điện thoại, Tiêu Kiến Đông nói với Tiêu Trạch: “Biết Lãnh Thế Hùng cho Tiểu Mạn cái gì làm của hồi môn không? Năm mươi phần trăm cổ phần của Lãnh Thị, cưới con bé đồng nghĩa với việc sẽ có được cái gì, không cần tôi phải nhiều lời!”

“Hừ!” Tiêu Trạch hừ lạnh, không thèm quan tâm, đến trùm khoáng sản tập đoàn Mạch Kha anh còn từ chối, đừng nói đến năm mươi phần trăm cổ phần Lãnh Thị. Anh nói với Tiêu Kiến Đông: “Ước mơ từ nhỏ của con chính là trở thành một họa sĩ, hơn nữa cũng đã rất nỗ lực vì lý tưởng của mình, nhưng ba luôn muốn con phải tuân theo tâm nguyện của ba, để đạt được mục đích, ba không tiếc hi sinh lý tưởng của con, sửa lại chuyên ngành, không cho thi lại mà ép con phải học tài chính.”

Sau này lại sắp xếp con vào công ty trở thành người kế thừa gia nghiệp, con ghét công việc kinh doanh, ghét Tần Vũ thế nào, trong lòng ba hiểu rõ. Những năm qua con luôn sống trong vô tri vô giác, không nghĩ đến bản thân, không có mục tiêu, con không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa. Cũng may, lần trước nghe lời ba đi Anh Quốc một chuyến, gặp được vài nhân vật, trước ngưỡng ba mươi tuổi, rốt cuộc con đã ý thức được mình muốn gì, muốn làm cái gì.

Bây giờ con chính thức thông báo với ba, con sẽ không lấy Lãnh Tiểu Mạn, dứt khoát không lấy, cho dù ba có dùng cách gì để uy hiếp, bức bách hay cám dỗ đi chăng nữa, con cũng sẽ không làm theo. Còn nữa, con sẽ không tiếp tục liên minh với Lãnh Thị, xóa bỏ hết quan hệ trong kinh doanh.”

Tiêu Trạch sẽ không vì một chút lợi ích mà rộng lượng hợp tác làm ăn với kẻ đã ức hiếp người phụ nữ của anh.

Ngữ khí cương quyết chắc chắn khiến Tiêu Kiến Đông thâm trầm nhìn anh hồi lâu, cân nhắc những lợi và hại khi giao công ty cho anh.

...

Lúc Tiêu Trạch đến tìm Dạ Sâm, hắn đang ngâm thuốc lá ngồi trong quán chơi mạt chược cùng mấy tên thuộc hạ. Cả gian phòng sương khói lượn lờ, tiếng những quân mạt chược đập xuống bàn lách cách. Tiêu Trạch cũng không tốt đến mức nhẫn nại chờ hắn đánh xong, tay anh nhấc lên, hất bàn, quân bài mạt chược xanh biếc rơi la tả xuống đất.

Cùng là người chơi xe, bình thường Đường Kiệt còn có thể gọi anh một tiếng “anh”, hôm nay hắn dùng dùng nhảy dựng lên khỏi ghế, nhú mồm rống to: “Họ Tiêu kia, muốn gây sự phải không?”

Tiêu Trạch không đáp lời hắn, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lùng xoáy thẳng vào Dạ Sâm. Dạ Sâm không nổi giận, hai ngón tay thành thoi kẹp nửa điều thuốc lá, rít một hơi rồi nhả khói về phía anh, nói: “Đến đây vì cô em kia sao, làm thế nào mà từ khi ở với cậu, kỹ thuật lại kém đi thế, tay chân yếu ớt, bánh lái nắm không vững, chân phanh đạp không chắc, có phải cậu đã đã man với người ta quá rồi không?”

Tiêu Trạch tiến tới túm cổ áo hắn nhấc lên, ánh mắt hung ác, nói: “Dạ Sâm, tôi cảnh cáo anh đừng có quấy rối cô ấy, nếu không cả cái thành phố C này sẽ chẳng có nơi nào cho anh sống yên ổn đâu.”

Dạ Sâm bị túm cổ áo, miệng vẫn ngâm thuốc, hắn nhướng mày, không đồng tình lắm bả: “Dựa vào cậu, hay là Hạ Thiệu Nhiên?” Hai ngón tay cầm

điều thuốc, lại nhả ra một tảng khói, Dạ Sâm cao ngạo nói: “Là đàn ông thì hãy dùng chính bản lĩnh của mình mà giải quyết vấn đề.”

Tiêu Trạch cười, “Được thôi, dùng bản lĩnh của tôi cùng với phương thức sở trường của anh để giải quyết. Tôi sẽ khiến anh tâm phục khẩu phục chứ không thành phố này.”

Ánh mắt Dạ Sâm phút chốc trở nên bén nhọn, hần vút thuốc lá, đưa tay đẩy sức lực đang kiềm chế mình, con ngươi đen tối bùng lên ngọn lửa phẫn nộ, ánh mắt hai người đàn ông khí thế giao nhau như muốn tóe lửa.

“Dùng chiếc Reventon kia của cậu sao?”

“Đúng vậy.”

“Thua thì cô em kia thuộc về tôi.”

“Nếu như anh còn mạng thì hãy nói!”

Dạ Sâm nghiêng đầu bật cười lớn, hần xưa nay làm việc không thích dây dưa dài dòng: “Chín giờ gặp trên đỉnh núi.”

Tiêu Trạch nhướng mày, “Tôi nay sẽ là tối cuối cùng của anh ở thành phố C, tôi nhất định sẽ tiễn đưa anh từ tế.”

Tiêu Trạch để lại lời nói hung ác rồi bỏ đi.

Một tên thuộc hạ của Dạ Sâm nói: “Ăn nhầm thuốc hay sao vậy, kỹ thuật kém cỏi như thế đến em đây hần cũng chẳng vượt được, có phải đã quên năm ngoái bị anh chúng ta bỏ xa thế nào rồi không!”

“Kỹ thuật kém?” Đường Kiệt đá bay quân mạt chược dưới chân, kéo ghế ngồi xuống, nói: “Đó là do hần rất quý chiếc xe kia. Đổi chiếc khác thử xem, mày đến đến đuôi xe người ta hình gì cũng còn lâu mới nhìn thấy.” Hần quay đầu nhìn Dạ Sâm ở bên cạnh, nói: “Anh Dạ, lần này Tiêu Trạch chắc sẽ đến thật.”

Dạ Sâm nghiêng đầu châm thuốc, hít một hơi, nói: “Hần quý chiếc xe đó còn hơn cả cha mẹ vợ con, không chạy nổi đâu.”

Báu vật kia, đường thẳng thì điên cuồng, nhưng đường núi sẽ diệt vong, chạy trên Bình Sơn, tất phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

“A Kiệt.”

“Dạ!” Đường Kiệt lại gần, “Anh, có chuyện gì?”

“Đoạn đường dưới sườn núi có phải quá sạch sẽ không?”

“Hả...”

...

Từ miệng Tiểu Thứ biết được chuyện Tiêu Trạch khiêu chiến Dạ Sâm, Nhan Hoan vô cùng kinh ngạc, cò lê rơi “bịch” xuống đất, cô ngậy người vài giây rồi mới vội vàng móc điện thoại trong túi quần, về lo lắng hiện rõ trên nét mặt, từ loa điện thoại lạnh lẽo một lần nữa vang lên giọng nữ máy móc thông báo không thể kết nối, lông mày cô ngày càng nhíu chặt.

“Không liên lạc được à?” Tiểu Thứ cũng lo lắng theo.

“Không được, tôi phải đi tìm anh ấy.” Nhan Hoan lướt qua Tiểu Thứ, kéo cửa xe GTR vẫn chưa sửa xong, ngồi vào, dưới ánh mắt trông theo của Tiểu Thứ, cô rời khỏi xưởng sửa chữa, chạy thẳng tới tòa nhà trụ sở của tập đoàn Tần Vũ.

Lòng nóng như lửa đốt, Nhan Hoan không có thời gian nhìn xem tòa nhà này khí phách như thế nào, cô đi thẳng tới bàn trực, hỏi thăm văn phòng Tiêu Trạch ở tầng nào, cô tiếp tân xinh đẹp ban đầu không nhận ra cô, theo thủ tục hỏi xem đã hẹn trước hay chưa.

“Tôi là bạn gái anh ấy.” Một quả bom cực mạnh ném ra, cô tiếp tân trừng lớn hai mắt, rút một tờ báo trong ngăn kéo tròn mắt nhìn đến chết trân. Nhan Hoan liếc một cái, chính là mẫu tin có hình ảnh cô và Tiêu Trạch hôn nhau. “Xác định đúng là tôi chưa?”

“Đúng, đúng.” Cô tiếp tân buông tờ báo, bấm điện thoại nội bộ: “Thư ký Lý, bạn gái của Tiêu tổng đã đến, nhờ cô phụ trách đón tiếp một chút.” Sau khi cúp điện thoại, cô tiếp tân mỉm cười chuyên nghiệp, bàn tay nhỏ bé giờ hướng thang máy, “Nhan tiểu thư, xin mời.”

Cho đến khi Nhan Hoan vào thang máy, cửa khép lại, cô tiếp tân khẩn cấp nhấn điện thoại lên bắt đầu buồn chuyện.

Sau khi lên lầu, Nhan Hoan mới biết hóa ra Tiêu Trạch đang họp, người được gọi là thư ký Lý là một cô gái xinh đẹp, cô ấy mời cô vào văn phòng của Tổng giám đốc ngồi nghỉ. Thư ký Lý rót nước cho cô rồi đi ra ngoài, cúi xuống bàn thì thầm to nhỏ với một cô gái khác, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về bên này, cách một cánh cửa thủy tinh thể hiện vẻ không thể tin được, còn hơi hơi thất vọng, vừa hâm mộ vừa đổ kị.

Nhan Hoan không có tâm tư đi đoán xem phải chăng máy cô gái này thích Tiêu Trạch, có xun xoe nịnh bợ Tiêu Trạch hay không, chỉ cần nghĩ đến

chuyện Tiêu Trạch muốn độ sức với DK là trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh pha “trượt băng” của báu vật được cung chiều kia, cùng với kỹ thuật lái xe hung hãn của Dạ Sâm, trong lòng cô vô cùng sợ hãi.

Tiếng giày da và tiếng trò chuyện ngày càng gần, mấy cô gái nghe thấy vội vàng lẩn tránh, tất cả đều cúi đầu chào hỏi mấy người chức vụ cao vừa từ phòng họp đi ra, Amy ngơ ngác nhìn họ, Tiêu Trạch cũng cảm giác có điều gì bất thường. Nhìn mấy chị em đi xa rồi, thư ký Lý mới nhẹ nhàng bước tới nghênh đón: “Tiêu tổng, có người đang chờ anh trong văn phòng.”

Không hiểu sao, người Tiêu Trạch nghĩ đến là Nhan Hoan. Nhét tập tài liệu vào tay Amy, bỏ lại mấy vị phó Tổng giám đốc, anh vội vàng đi về hướng phòng làm việc. Anh dừng chân trước cánh cửa thủy tinh, nhìn cô gái ở bên trong đang chau mày đứng ngồi không yên. Đúng lúc Nhan Hoan cũng trông thấy anh, cô đứng bật dậy, động tác quá mạnh khiến chiếc ghế cũng chấn động theo.

Hai người nhìn nhau qua tấm cửa kính, mấy vị phó Tổng giám đốc vỗ vỗ vai anh rồi cười rồi đi. Tiêu Trạch vừa đẩy cửa vào, Nhan Hoan đã hỏi: “Tại sao muốn đưa xe với Dạ Sâm?”

Tiêu Trạch không nói, bước từng bước tới gần cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt long lanh ngập tràn vẻ lo lắng.

“Vi em đứng không? Có thể...” Cánh môi bị đầu ngón tay anh chặn lại.

“Suýt...” Tiêu Trạch nói: “Lúc em đấu với DK anh cũng đã nói giống như vậy, đừng khuyên anh, Nhan Hoan.”

Nhan Hoan nắm lấy ngón tay của anh dờ đi, “Không giống em, em đấu với hắn, bởi vì em tin chắc mình có thể thắng, anh thì sao? Anh có sự chắc chắn này không? Ngay cả em, anh cũng không thắng được, làm thế nào thắng hắn?”

“Nói thẳng quá, không thể để cho anh chút mặt mũi sao?”

“Em chỉ nói thực tế.”

Tiêu Trạch mỉm cười, ngón cái vuốt ve gương mặt mịn màng tinh tế, nói: “Thực tế mà em biết là tỉ lệ anh thắng Dạ Sâm gần như bằng không, còn thực tế mà anh biết là hắn không lúc nào không nhớ thương em, luôn nghĩ cách để giành được em. Lần đó Lãnh Ngự Thần đánh nhau với hắn vì em, anh đang ở Anh Quốc, bây giờ anh đã trở về, tuyệt đối không thể để mặc cho hắn năm ngày ba bận xuất hiện trước mặt em, quấy nhiễu em. Anh nói rồi, ai dám giành giật em với anh, anh sẽ liều mạng với kẻ đó. Có nắm chắc hay không không quan trọng, quan trọng là anh phải bảo vệ tốt cho em không bị hắn hoặc là người đàn ông khác quấy rối. Đối với Dạ Sâm, anh chỉ có thể sử dụng cách thức mà cả hai người đều am hiểu này.”

“Hắn thích gây sự, em có thể trốn tránh hắn, để bảo vệ em không cần dùng cách bạo lực như vậy.”

“Nhưng hắn là kẻ bạo lực, kẻ bạo lực bình thường đã bắt đầu chơi là sẽ không có giới hạn.”

“Chiếc xe kia của anh có thể chịu đựng được không? Reventon không thể so với GTR, chạy đường núi bất cứ lúc nào cũng có thể bị trượt, nếu vậy thì, đừng xe của em.”

“Không được.” Tiêu Trạch lập tức bác bỏ.

Nhan Hoan nhăn mày hỏi: “Tại sao không được?”

Tiêu Trạch nói: “Cả em cả Reventon đều nằm trong ván cược.”

“Tiêu Trạch!” Nhan Hoan nổi giận.

“Anh cam đoan với em, anh sẽ không để thua mất em, càng không để xảy ra chuyện gì hết. Tin tưởng anh một chút được không?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả...” Làn môi ảm áp hạ xuống, trấn trở thiên miên, cô rất cần một nụ hôn để có thể thả lỏng tâm tình.

Tiêu Trạch vỗ về người trong ngực, ánh mắt dần dần đảo qua bức tường thủy tinh, đám thư ký cầm đầu là Amy đều ghen hòng nhìn trân trân, tất cả lập tức biến sắc, hoảng sợ quay người, người thì cầm tờ báo lên nhưng lại đọc ngược, người thì cầm con chuột lên để gọi điện thoại, nhất thời tình thế hỗn loạn vô cùng.

Trước khi còn có thể khống chế sự nhiệt tình, Tiêu Trạch vội vàng dừng ngay lại, Nhan Hoan đề nghị đến chỗ Aken xem băng ghi hình trận đấu của Dạ Sâm, Tiêu Trạch lại muốn cô cùng anh đến kiểm đạo quán, hơn nữa lại rất kiên quyết. Nhan Hoan cho rằng anh muốn thả lỏng tâm tình trước trận đấu, không muốn nhắc đến bất kỳ chủ đề gì có liên quan đến đua xe.

Trong kiểm đạo quán, Tiêu Trạch trình trọng đặt vào tay Nhan Hoan một bộ đồng phục kiểm đạo hoàn toàn mới, anh nói: “Sau lần đó anh đã gọi người làm cho em một bộ theo yêu cầu, thử xem có vừa không.”

Hành động của anh khiến Nhan Hoan vô cùng kinh ngạc, nhìn trong ánh mắt anh có sự mừng rỡ, cô nhắc lại câu chế giễu của anh ngày đó: “Không phải nói em thích hợp luyện tân dã à?”

Tiêu Trạch nhượng mảy, trêu chọc cô: “Tần đã ở trong kiếm đạo.”

“Hừ!” Nhan Hoan ôm bộ đồng phục kiếm đạo màu xanh đậm như nâng bảo bối, đi vào phòng thay đồ, sau khi lần lượt cởi trang phục của mình, cô mặc bộ đồ kiếm đạo vào, nhưng loay hoay mãi vẫn chưa mặc xong.

Tiêu Trạch khoanh tay chờ ở cửa nói vọng vào: “Có cần anh giúp em một tay không?”

Nhan Hoan nản chí thả cái đai lưng xuống, bất đắc dĩ nói: “Cần.”

Tiêu Trạch đẩy cửa bước vào, huyết sắc nhìn đôi chân dài đang lộ ra ngoài, anh đưa tay định cởi áo. Nhan Hoan dè tay anh lại: “Đây, người ta buộc lại rồi.”

“Xấu lắm.” Tiêu Trạch lần lượt cởi dây buộc từ ngoài vào trong, đầu ngón tay vô tình có ý lướt qua làn da nhẵn mịn, sau đó lại từ trong ra ngoài buộc lại thành nút thắt đẹp đẽ. Sau đó anh giúp cô mặc quần, thắt đai lưng, sợi đai trước đó vật lộn mãi không xong, bây giờ dễ dàng biến thành một cái nơ vừa xinh xắn vừa chắc chắn trong tay anh.

Bàn tay của nghệ thuật gia!

“Tiêu Trạch.”

“Hừ?”

“Anh có vẽ tranh lại không?”

Tiêu Trạch nhét gọn gàng phần thừa của đai lưng, nói: “Vậy em có kéo đàn lại không?”

Nhan Hoan vô ý thức siết chặt bàn tay, lắc đầu.

Tiêu Trạch đứng dậy, ngón trỏ gãi gãi cằm cô, nói: “Anh vẫn luôn luôn vẽ.”

Đồng phục kiếm đạo màu xanh đậm mặc trên người cô cực kỳ bảnh, trông vô cùng khí thế. Tiêu Trạch không đeo dụng cụ bảo hộ, đi chân trần cùng cô tập luyện cách thức dàn trận cơ bản nhất, những tiếng hò hét quanh quần trong kiếm đạo quán mệnh mông, sau đó không biết là ai khiêu chiến trước, hai thanh kiếm trúc đối chọi áp sát, sau đó Nhan Hoan không đi theo chính đạo mà lại đột nhiên dùng tần đã, sau đó cô thành công khiến anh ngã nhào, nhưng chỉ vón vện một giây đã lại bị anh lật người đè xuống.

Ngắm nghía ngũ quan mê người phía dưới, Tiêu Trạch nói: “Lú đó anh cực kỳ cực kỳ muốn hôn em, nhưng ánh mắt em sáng như vậy, khiến đáy lòng anh sinh ra cảm giác phạm tội.”

Nhan Hoan hơi giương cằm, hàng mi khẽ chớp, chậm rãi nhắm mắt lại...

*

Giờ đang là chuyển giao giữa cuối thu đầu đông, nhiệt độ lạnh giá vẫn không thể ngăn được các người đẹp chân dài mặc váy ngắn quần ngắn nhìn xuyên thấu, có thể thấy được ở khắp nơi trên đỉnh Bình Sơn.

Biết được tin tức, Giản Ninh đã lên núi từ sớm, khó chịu không muốn đứng cùng một chỗ với Lý An Thần, Bạch Diệc Phong chẳng có tí hứng thú nào với việc đua xe, anh ta ôm một cô gái xinh đẹp đi đánh dã chiến, còn Hạ Thiệu Nhiên đã trở về từ lâu giờ đang ngồi một mình trong xe, nhìn chằm chằm màn hình máy tính đến ngán ngời.

Ánh sáng trắng bất ngờ lóe lên khiến anh ta nhú mảy, nghiêng đầu nhìn, bên ngoài xe, một cô gái trẻ tóc quăn gọn sóng mặc áo khoác mỏng đang nhắm thẳng máy ảnh vào anh. Cô gái trẻ mỉm cười ngọt ngào nhanh chóng bấm nút chụp. Đèn flash chói mắt, Hạ Thiệu Nhiên tỉnh bơ nhìn cô, cô gái trẻ phồng má lắc lư cái đầu chọc tức anh, Hạ Thiệu Nhiên làm bộ đẩy cửa xuống xe, cô gái nhanh như chớp chạy tới vị trí an toàn rồi quay lại lè lưỡi làm mặt ngáo ộp với anh.

Hạ Thiệu Nhiên không né tránh, khoe môi cong lên một nụ cười không thể phát hiện ra.

Dạ Sâm, một trong hai đầu thủ của cuộc đua xe, đang dựa vào một chiếc Acura NSX [2] màu đen đã qua cải tiến khủng khiếp, kiên nhẫn chờ đợi tại điểm xuất phát. Đường Kijet không chịu nhàn rỗi lại đi tìm Hạ Thiệu Nhiên đánh cược, bắt chước theo bộ dạng lần trước của anh, hần mở túi lấy ra tờ một trăm đô cược DK thắng.

[2] Xe thể thao của hãng Honda, Nhật Bản.

Buổi tối gió lạnh, Reventon cùng với GTR một trước một sau chạy trên đường núi, tất cả mọi người đều nhìn báu vật tuyệt thế này bằng ánh mắt si mê. Dừng lại ở điểm xuất phát, Tiêu Trạch xuống xe, trang phục áo khoác da màu đen khỏe mạnh khiến các cô gái điên cuồng gào thét.

Ánh mắt hai người đàn ông một lần nữa chạm nhau, tóe ra những tia lửa. Dạ Sâm ngậm thuốc lá, nói: “Qua tối nay, cô vợ bé nhỏ của cậu sẽ đổi chủ.”

“Mặc kệ anh nói cái gì, tôi chỉ muốn tặng anh bốn chữ...” Khóe môi tràn ra nụ cười lạnh, Tiêu Trạch nhượng mảy: “Thuận buồm xuôi gió.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Dạ Sâm ngâm thuốc lá, nói: “Qua tối nay, cô vợ bé nhỏ của cậu sẽ đổi chủ.”

“Mặc kệ anh nói cái gì, tôi chỉ muốn tặng anh bốn chữ...” Khóe môi tràn ra nụ cười lạnh, Tiêu Trạch nhướn mày: “Thuận buồm xuôi gió.”

Ánh mắt chọi nhau như tóe ra tia lửa, một giây sau, hai người quay lưng đi về hai phía, Dạ Sâm mở cửa xe, khóe mắt hung ác lóe sáng, hất ném ra một câu: “Tối nay con đường này sẽ không chạy ngon như mọi ngày, rất trơn trượt!”

Tiêu Trạch không thèm đếm xỉa, đi tới cạnh Nhan Hoan, “Cho anh một sự cố vũ nào.” Nhan Hoan không hề ngại ngần, nhón chân ôm cổ hôn lên môi anh. Hai người hôn nhau không để ý đến xung quanh, Tiêu Trạch dùng nụ hôn nồng nàn để trấn an sự lo lắng của Nhan Hoan, nụ hôn say đắm tiêu chuẩn khiến người xem kích động, trong đám người, nhiếp ảnh gia Lạc Tiểu Anh đáng người nhỏ nhắn liên tiếp bấm máy chớp lại khoảnh khắc tuyệt đẹp.

Ngón cái vuốt ve cặp môi đỏ mọng, Tiêu Trạch yêu cầu Nhan Hoan: “Nói em yêu anh.”

Nhan Hoan ngâm ngón tay anh, hàm răng nhẹ nhàng cắn, ánh mắt hung dữ, “Đợi anh trở về, em sẽ nói.”

Tiêu Trạch buông Nhan Hoan ra, để lại một câu “Đợi anh trở về.” Sau đó không chần chừ ngồi vào trong xe.

Đường đã được dọn quang, Đường Kiệt ra hiệu hai người chuẩn bị, tiếng động cơ gầm rú, âm thanh điếc tai khiến người ta máu huyết sôi trào, người đẹp đứng giữa vạch xuất phát cời dây áo yếm, hai quả đạn thịt tung ra lập tức hai chiếc xe đồng thời chuyển bánh, vèo một cái đã vọt xa, tranh giành nhau vị trí dẫn đầu. Nhan Hoan ở điểm xuất phát không thể đứng yên chờ đợi kết quả, cô khẽ cắn môi, siết chặt nắm đấm, chui vào chiếc GTR của mình, đuổi theo.

Hai con dã thú hung hãn lao xuống đường núi, cuốn lên gió xoáy dữ dội và lá cây khô héo, đèn xe quét thành một đường vòng cung đẹp mắt. Vào vòng cua, lượn qua, lại ra đường thẳng, không ngoài dự liệu, NSX vẫn luôn dẫn đầu, nhưng Reventon cũng bắt ngờ bám sát.

Reventon bị bỏ xa cách đây một năm gần như sắp chạm đầu xe vào đuôi NSX.

Là kỹ thuật lái xe nâng cao quá nhanh hay vốn vẫn luôn mạnh mẽ như vậy.

Trận đấu ban đầu không hề hồi hộp giờ đây lại kịch liệt khác thường dưới sự thể hiện thần kỳ của Reventon. Về mặt Dạ Sâm đông cứng lại, dòn sức che dấu nỗi căm hận thấu xương đối với Tiêu Trạch, nhớ lại hẳn đã từng đắc chí vì bỏ xa Reventon, đoạn thời gian mà mỗi lần gặp nhau hẳn đều phải chế giễu hai câu đó giờ cảm thấy thật nhục cười.

Hóa ra, mẹ nó, tên đó chưa dùng hết thực lực.

Chết tiệt!

Dạ Sâm đánh tay lái quẹo vào góc nhọn như một con gió lốc, động tác hoàn hảo. Tiêu Trạch nhìn chăm chăm đuôi xe NSX, vào lúc anh cho rằng là thời điểm thích hợp nhất để đạp phanh, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Nhan Hoan, “Cách trạm theo dõi hai mét là điểm phù hợp nhất.”

Đối với Reventon rất nhạy cảm mà nói, điểm nhập kia quả thực là vị trí tốt nhất, vào và ra khỏi khúc cua đều trong thời gian rất nhanh chóng, đường chạy hoàn hảo sẽ không khiến Reventon có một chút dao động hay tổn hại nào. Thế nhưng, Tiêu Trạch không nghe lời Nhan Hoan, dứt khoát kiên trì với điểm phanh lúc đầu, giảm tốc độ, vào từ từ nhưng ra nhanh, hai chiếc xe một trước một sau lao ra khỏi khúc cua rồi tăng tốc trên đường thẳng, phi như bão táp về phía hai khúc ngoặt góc vuông, xe chạy quá nhanh, Reventon suýt nữa chệch đường, hai tay Tiêu Trạch nắm chặt bánh lái dốc toàn sức lực.

Nhan Hoan chạy phía sau Reventon sợ tới mức túa mồ hôi lạnh, hô hấp khó khăn nói: “Điểm đó tốt hơn so với điểm em chọn, nhưng mà quá mạo hiểm”

Về mặt Tiêu Trạch nghiêm trọng, ra lệnh cho cô: “Ngoan ngoan đi theo phía sau, đừng thêm phiền phức cho anh!”

Dạ Sâm mang tâm trạng thấp thỏm không ổn định điều khiển NSX, chỉ chú ý đầu mà không để ý phần đuôi, lúc lao ra khỏi khúc ngoặt góc vuông đuôi xe suýt nữa chạm vào vách núi, chạy trên đường nghiêng đã đánh mất ưu thế về gia tốc khi vào đoạn cua, bị Reventon lao tới đuổi theo chỉ cách nửa thân xe. Trên khán đài ven đường, những kẻ mê xe có thâm niên đều hô lên kinh ngạc. Nhan Hoan cũng không thể tin được Tiêu Trạch có thể bám sát Dạ Sâm chỉ cách nửa thân xe, ngấm lại lần trước cô vượt Dạ Sâm là do lợi dụng trang bị gia tốc khí ni-tơ khi vào khúc ngoặt. Kỹ thuật lái xe của Tiêu Trạch có lẽ tốt hơn nhiều so với nhận thức của cô. Nếu như anh lái GTR, không dám tưởng tượng.

Reventon uy hiếp NSX, Dạ Sâm vì để ngăn chặn Tiêu Trạch mà không ngại phá hỏng đường chạy của chính mình, xiên nghiêng rẽ vẹo đi qua khúc ngoặt hình tia chớp sinh tử, khiến Tiêu Trạch cũng đồng trái lắc phải điên cuồng, sau khi ra ngoài đường thẳng mới từ từ điều chỉnh lại đường chạy.

Hai chiếc xe lúc này đã ngang hàng với nhau. Tại điểm không phải tốt nhất để tăng tốc, NSX lợi dụng mã lực tăng tốc độ tối đa phóng vọt lên bỏ lại Reventon, Tiêu Trạch cho rằng anh mang đến cảm giác uy hiếp khiến Dạ Sâm không thể không tăng tốc sớm, Nhan Hoan đi theo sau Reventon, sắc mặt đông cứng lại, cô nói: “Đột nhiên tăng tốc tại vị trí này, Dạ Sâm có tính toán gì vậy?”

“Đuổi theo không phải là sẽ biết sao.” Ngọn lửa màu xanh thẫm phun ra từ ống bô, Reventon như tên ròi cung truy đuổi mục tiêu, cảnh vật xung quanh thoáng qua vun vút, lần đầu tiên nếm thử cảm giác tăng tốc chiếc xe yêu quý lên tối đa, lực đẩy thúc vào lưng cực mạnh làm Tiêu Trạch không thích ứng được, văng đầu hoa mắt, lồng ngực bắt đầu nhộn nhạo không yên, cũng may đoạn đường thẳng này rất dài, nếu khúc ngoặt thì sẽ bị bay ra khỏi vách núi chưa biết chừng. Lúc sắp đến đoạn cua hình chữ U, Reventon mới áp sát vào mông NSX.

Vì để có thể vượt qua NSX trong chuỗi vòng cung liên tiếp cuối cùng này, Tiêu Trạch lại tăng tốc vọt vào bên trong, xe thể thao quý tộc kiêu sa chạy trên đường thẳng cũng có thể bị trượt bởi những cái hố nhỏ, đừng nói đến vòng cua với tốc độ cực lớn.

Bánh lái hơi rung khiến người bất an, Tiêu Trạch nhấn mảy nắm chặt tay lái cố hết sức thu nhỏ phạm vi bị trượt, nhiều lần suýt nữa đã va vào vách núi.

Đi theo sau lưng anh, Nhan Hoan sợ tới mức tim nhảy lên tận cổ họng, qua máy bộ đàm, cô nhắc nhở anh phải chú ý an toàn.

“Tiêu Trạch, chậm lại, nguy hiểm lắm”

Chậm một chút thì lại càng nguy hiểm.

Tiêu Trạch lơ đi lời nhắc nhở của Nhan Hoan, sít sao dính sát vào Dạ Sâm.

Liên tục ngoặt hai lần, tốc độ NSX không nhanh như trước nữa, gần đến điểm kết thúc, Tiêu Trạch không giảm tốc độ theo hán mà vẫn hăng hái xông lên. Tiếp tục một đoạn cua sau đó, đột nhiên xe bắt đầu chòng chành, đường núi vốn trơn nhẵn không biết từ bao giờ đã bị rải lên những hòn đá nhỏ, con đường đầy ổ đinh cuồng này lên như ngựa hoang đứt dây cương, không thể nào khống chế, đuôi xe ma sát với vách núi làm lộ ra bao nhiêu đá vụn, đèn đuôi xe hình xương cá mờ ảo vờ vụn ra.

So với sự dao động mất ổn định của Reventon, NSX chạm đất vững vàng với lốp xe chuyên biệt cắn chặt mặt đất, hai chiếc xe xẹt qua nhau, Dạ Sâm đặc ý nhìn Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch lập tức phát hỏa, ánh mắt dữ dần, anh tiếp tục tăng tốc, xe bật lên lắc lư dữ dội trên mặt đường nhưng vẫn lao thẳng phía trước, răng nanh ở đầu xe sắp chạm tới đuôi xe Dạ Sâm.

Nhan Hoan vừa lái xe trên đoạn đường không bằng phẳng, vừa lớn tiếng quát: “Mau dừng lại, Tiêu Trạch.”

Xe x này không ngừng, Tiêu Trạch gắng gượng khống chế tay lái, về mặt sa sầm cứng nhắc: “Không dừng lại được.”

“Anh điên rồi? Như thế rất nguy hiểm” Nhan Hoan kích động hung dữ nện mạnh xuống tay lái.

“...” Tiêu Trạch đã bất chấp rất nhiều, trận đấu này dù thế nào cũng phải thắng.

“Tiêu Trạch... Xin anh... Mau dừng xe lại.”

“Dừng lại, anh sẽ thua. Anh không thể thua mất em cho bất kỳ kẻ nào.

Nhan Hoan...

Anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Nhan Hoan, anh yêu em.”

Tiêu Trạch gạt máy bộ đàm xuống vứt sang một bên, trong ánh mắt đáng sợ lóe lên ý chí coi thường cái chết, anh dứt khoát nhấn ga vọt về phía NSX.

Nhan Hoan trở mắt nhìn Tiêu Trạch lao vào Dạ Sâm, cô kích động hét lớn: “Em không muốn...” Tình yêu nặng nề như vậy cô không dám muốn.

Những kẻ mê xe có thâm niên trên khán đài đều tỏ ra kinh ngạc, tất cả đều cho rằng Tiêu Trạch điên rồi.

“Rầm!”

Dưới lực va chạm cực lớn của Reventon, NSX của Dạ Sâm phải hạ bớt tốc độ, lớp xe ma sát với mặt đường rít lên chói tai, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta hãi hùng khiếp vía. Cửa xe NSX biến dạng, kính thủy tinh nứt ra, hai mắt Dạ Sâm đỏ quạch lập tức đánh tay lái mạnh mẽ phản kích, kẹp Reventon vào giữa NSX và vách núi dồn ép nó tiếp tục đi về phía trước. Thân xe bằng kim loại màu xám ma sát với đá đánh ra tia lửa, âm thanh the thé rợn người, xe chòng chành không thể kiểm soát, kính chiếu hậu, cửa thủy tinh va đập rồi vỡ vụn, mảnh thủy tinh sắc nhọn bay tung tóe về phía mặt Tiêu Trạch...

“Tiêu Trạch!” Vành mắt Nhan Hoan đỏ hoe, tim như bật ra khỏi lồng ngực, cô rất muốn đánh bay NSX, nhưng cô không thể làm thế được.

Tiêu Trạch kịp thời giơ cánh tay lên bảo vệ mặt, mảnh thủy tinh đâm vào cánh tay anh, máu đỏ thẩm bắt đầu tuôn ra.

Dạ Sâm hung ác nhìn Tiêu Trạch, buông lỏng sự kiềm kẹp với Reventon rồi vọt lên phía trước.

Nhìn tên khốn cầm hận sắp bỏ trốn mất dạng, Tiêu Trạch cố chịu đựng nỗi đau đốn trên cánh tay, vòng sang bên kia cực lực đâm vào NSX, trong lúc chuyển động tay lái với biên độ lớn, mảnh thủy tinh cắm trong da thịt cũng càng đâm sâu hơn, cơn đau tê dại kích thích thần kinh, Tiêu Trạch cắn răng quẩy đuôi xe hất NSX qua một bên.

“Rầm!”

Đầu xe NSX đập vào vách núi, nắp bảo vệ động cơ bị biến dạng nghiêm trọng, khói bốc lên dày đặc, xe ngừng hẳn lại. Còn Reventon cũng chẳng tốt hơn là bao, cùng với sức mạnh cực kỳ dữ dội, thân xe va chạm vào vách núi, nhưng lại bị lực đánh bật trở lại, văng ra giữa lòng đường, khói mù mịt bốc lên từ ống pô, thân xe biến dạng trầm trọng, đầu xe giống như răng nanh đã bị tàn phá khủng khiếp, xuyên qua các bộ phận bị vỡ nát có thể nhìn thấy động cơ bên trong đang chan chát tóe lửa. Tiêu Trạch trên ghế lái bị va đập ở đầu, dòng máu đỏ chói mắt từ từ tràn ra.

Nhìn người đang gục xuống tay lái không hề nhúc nhích, tim Nhan Hoan như ngừng đập, cảm giác này giống như bị ngã xuống vực sâu thăm thẳm, không thể nghe được tiếng tim đập, cô vô cùng hoảng sợ, giọng cũng lạc đi, khàn khàn run rẩy, “Tiêu Trạch, anh nhất định không thể có chuyện gì, Tiêu Trạch...” Nhan Hoan hôn lên chiếc đồng hồ màu đen có ba hàng dây xích trên cổ tay, khấn cầu cho anh bình an vô sự.

Tiêu Trạch ý thức mê man dường như đã nghe được tiếng nói của cô, anh gắng gượng ngồi thẳng dậy, lắc lắc đầu, buộc chính mình phải tỉnh táo. Trong tâm mắt mờ hồ, chiếc NSX kia chậm chạp bò sang phía bên này, Tiêu Trạch cắn chặt răng, dùng cảm rút mảnh thủy tinh đang đâm trên cánh tay, cạnh thủy tinh sắc nhọn cứa vào da thịt đau đốn khiến anh tỉnh táo hơn nhiều, anh xoay bánh lái, chạy về điểm kết thúc.

Bánh xe chèn qua vạch đích rồi dừng lại, đám Tiểu Thứ ba chân bốn cẳng lao tới đưa Tiêu Trạch cả đầu và cánh tay đang chảy máu ra khỏi buồng lái, Nhan Hoan lao đảo chạy tới.

Tiêu Trạch chịu đựng cơn đau, mỉm cười với cô, hơi thở mong manh yếu ớt, anh nói: “Nói em yêu anh!”

“Anh vô lại!” Nhan Hoan vùng nắm đầm nện vào lồng ngực anh, hai mắt cô đỏ hoe, vừa đánh vừa mắng: “Vô lại, vô lại.”

Tiêu Trạch cắn răng chịu từng nắm đầm, đôi mắt cô ngập nước khiến anh đau lòng.

“Ôi! Chị thân yêu à!” Tiểu Thứ không thể đứng nhìn, đi tới ngăn chặn: “Anh Tiêu sắp bị chị đánh chết rồi!”

Nhan Hoan dừng tay, trừng cặp mắt dữ dần nhìn phần trán và cánh tay đều đang chảy máu của Tiêu Trạch, dáng vẻ như sắp khóc òa lên, Tiêu Trạch dùng một tay ôm cô, giữ chặt trước ngực, giọng anh hơi nghẹn ngào: “Anh xin lỗi, khiến em phải lo lắng...”

Thực ra, anh cũng sợ, sợ mình không thể tiếp tục yêu cô nữa.

Nhan Hoan cắn môi, áp vào lồng ngực anh. Tiếng tim đập mạnh mẽ, chứng minh anh còn sống.

NSX lê thân xác bị tàn phá chạy qua hai người, Tiêu Trạch nhìn chằm chằm vào bóng lưng chậm chạp xa dần của Dạ Sâm, ánh mắt thâm trầm. Nếu như nói lần trước Nhan Hoan đấu với Dạ Sâm do may mắn mà thắng được, vậy thì lần này, chiến thắng của Tiêu Trạch khỏi cần bàn cãi, thần thoại về Chiến thần Bình Sơn DK bất bại đã hoàn toàn bị đập tan, Dạ Sâm thua tâm phục khẩu phục.

Đám người mê xe đồ dân cả ra, có kẻ thương cảm, cũng có kẻ reo hò. Người nào đã quen Tiêu Trạch từ trước đều biết anh quan tâm nhất đến chiếc Reventon hạn chế số lượng kia, nhưng giờ thì họ mới hiểu, anh quan tâm nhất, trân trọng nhất chính là bạn gái của anh – Nhan Hoan.

Báu vật giá trên trời biến dạng nghiêm trọng bị xe kéo đưa đi, Tiêu Trạch được xe cứu thương đưa đến bệnh viện, sau xử lý vết thương, băng bó, chụp X-quang, truyền nước, kết quả rất khả quan, não chỉ bị chấn động nhẹ, vết thương bên ngoài cũng không nặng. Biết Nhan Hoan không thích mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, kiểm tra xong Tiêu Trạch khăng khăng đòi về nhà.

Sau khi tiễn tất cả bạn bè, Nhan Hoan ngồi bên giường nhìn người đàn ông đầu quấn băng gạc, cô quay mặt đi, giả bộ lơ đãng đưa tay lên vuốt vuốt tóc, đầu ngón tay lướt qua khóe mắt.

“Khóc à?” Tiêu Trạch hỏi.

Nhan Hoan quay mặt lại, “Ai khóc?”

“Cún con khóc.”

“Anh mới là cún.”

Tiêu Trạch vươn tay kéo cô vào lòng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve viền mắt hơi ươn ướt: “Lúc cần mạnh mẽ thì phải mạnh mẽ, lúc không cần mạnh mẽ thì đừng tỏ ra mạnh mẽ, phụ nữ khóc trong lòng người đàn ông của mình không coi là mất mặt.”

Nhan Hoan quay mặt sang chỗ khác, nói: “Người mạnh mẽ thật ra lại là người nhát gan nhất, sợ mặt yếu ớt nhất của mình bị người khác nhìn thấy. Tiêu Trạch, suốt nữa em đã bị anh hù chết.”

Một tay Tiêu Trạch xoay người cô lại, anh hỏi: “Sợ lắm sao?”

Nhan Hoan nói: “Rất sợ. Bây giờ tim vẫn còn đập thình thịch.”

Bàn tay to đặt lên nơi mềm mại, Tiêu Trạch hỏi: “Vậy em có nghĩ đến cảm nhận của người khác lúc nhìn em đua xe không? Như lần trước, em cũng đã khiến tim anh như ngừng đập, hành động gần như điên cuồng đó cũng dọa anh gần chết, khi đó anh vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mình, tại sao lại có cảm giác đó, về sau anh mới ý thức được, anh đã yêu em rồi. Bây giờ, anh cũng khiến em phải trải qua cơn xúc động đó, tuy em không chịu nói với anh ba từ kia, nhưng anh biết, em đã yêu anh rồi.”

Lời anh nói khiến Nhan Hoan không thể nào phản bác được.

“Bởi vì quan tâm, cho nên sợ em bị thương, bởi vì quan tâm, cho nên phải bảo vệ cẩn thận từng li từng tí, người yêu em sao có thể để mặc em đi làm những chuyện nguy hiểm nhất. Nhan Hoan, có thể hiểu được tâm lòng của những người không muốn em đi đua xe để rồi tự làm tổn thương chính mình không?”

Lời Tiêu Trạch khiến Nhan Hoan nhớ tới một người, nhớ tới Pierce vì cô đua xe mà đã đuổi cô ra khỏi nhà. Cô hỏi: “Em đã sai rồi sao? Ngủ gật lắm phải không?”

Tiêu Trạch nói: “Anh không biết em nghĩ như thế nào, còn anh cảm thấy mình rất ngu ngốc, cho nên anh sẽ không liều mạng đi đua xe nữa.” Trầm mặc hồi lâu, Tiêu Trạch lại nói: “Anh cảm thấy em nên nói lời xin lỗi với người đó.”

“Xin lỗi ai?” Nhan Hoan hỏi.

“Pierce.”

“Hả...” Hai mắt Nhan Hoan trừng lớn, nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm hay không.

Nhìn vẻ giật mình của cô, Tiêu Trạch nhếch môi bật cười, “Pierce che chở, giấu diếm em rất kỹ, nhưng trên đời này nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên [1], muốn điều tra tất cả về em cũng không quá khó, chỉ cần tìm đúng người thích hợp là làm được ngay.”

[1] nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên: ý chỉ người này giỏi còn có người khác giỏi hơn, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác.

“Xung quanh anh còn có cao thủ như vậy sao?” Nhan Hoan thắc mắc, đồng thời tiêu hóa sự thật rằng thân phận mình đã bị vạch trần. “Vậy, anh sẽ không giận em chứ, vì đã giấu diếm quan hệ giữa em và Pierce.” Cô cười tự giễu: “Thực ra không phải em cố tình che giấu sự thật, mà là... Em không biết nên nói với anh như thế nào, trộm khoắng sản là ba dượng của em, lời này nói ra kiểu gì cũng thấy khóãi.”

Tiêu Trạch vén chăn mời cô lên giường, Nhan Hoan cời giày bỏ lên, chần chập kín hai người, Tiêu Trạch nói: “Câu chuyện hôm đó em chỉ kể một nửa, một nửa còn lại bây giờ anh kể cho em nghe, hay là em kể tiếp cho anh nghe.”

Nhan Hoan cắn môi quyết định, “Em sẽ kể, dù sao đó cũng là những chuyện chính em đã trải qua.”

Nhan Hoan nhìn trần nhà, thờ dãi một hồi, cô nghiêng đầu nhìn anh, nói như đang đùa: “Một câu chuyện vừa đơn giản vừa máu chó, người phụ nữ một mình nuôi con vất vả sống qua ngày, duyên phận đã cho bà kết giao với một người đàn ông giống như một vị Chúa.”

“Quả nhiên là đơn giản và máu chó.” Vừa nói xong, Tiêu Trạch liền mỉm cười.

Nhan Hoan cũng cười rúc vào lồng ngực anh, kể nốt nửa câu chuyện còn lại. “Sau khi ông ngoại bà ngoại qua đời, mẹ em mới ra ngoài làm việc, khi đó bà chưa khôn khéo như bây giờ, không có bằng cấp, không có kinh nghiệm công tác, không có gia thế, một người phụ nữ ‘ba không’ như vậy chỉ có thể làm những công việc tay chân nặng nhọc một mõi để kiếm sống. Ngày đó cuộc sống của em và mẹ trôi qua trong nghèo túng, mà bà lại rất đẹp, thường xuyên bị những kẻ khác giới quấy nhiễu, một người phụ nữ độc thân lại nuôi thêm một đứa bé, cuộc sống rất khổ cực.

Nhờ duyên số, bà đã quen biết Pierce, một người đàn ông có thể giúp hai mẹ con em thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Lúc ấy em tưởng bà không thích Pierce, ở bên ông ấy hoàn toàn là vì để cho em có một cuộc sống tốt, nên em cảm thấy như mình đã làm liên lụy đến bà.

Hai người kết hôn chưa được bao lâu, mẹ em đi học đại học sau đó bị ông ấy kéo vào vòng xoáy thương trường, một lòng muốn trả thù Lãnh Thế Hùng, bà dốc hết tinh thần và sức lực vào sự nghiệp, do đó cũng ít quan tâm chăm lo đến em. Người quan tâm chăm sóc em vẫn luôn là Pierce. Nhưng em không hề thích ông ấy, cảm giác ông ấy đã cướp đi mẹ của em, cảm giác như ông lấy mẹ em không phải để có một người vợ, mà là đang tự tay ông bồi dưỡng một nữ doanh nhân.

Quãng thời gian nổi loạn ấy, em thường xuyên đánh nhau với người ta, còn lên lút học đua xe. Có một lần, em đã đâm nát xe của ông ấy, bản thân còn phải nằm viện một tháng, Pierce rất tức giận, em đã cho rằng ông giận dữ không phải vì thương em, mà là vì em đã phá hỏng chiếc xe kia của ông. Sau khi ra viện, em lại ngày càng tệ hại, đi đua xe, đánh nhau suốt đêm không về, mâu thuẫn giữa em và ông ấy càng lúc càng lớn, trước khi về nước, em lại đua xe đến mức suýt nữa mất đi tính mạng, ông ấy hung dữ tát em một cái rồi đuổi ra khỏi nhà, theo lời khuyên của mẹ em mới quay về đây, và sau đó gặp anh...” Giọng Nhan Hoan trở nên nhẹ đi: “Chuyện sau này thì anh đều biết cả rồi.”

Mười ba năm đằng đẳng được khái quát bằng vài lời ít ỏi, những đắng cay khổ đau trong thời gian đó, không cần kể tỉ mỉ Tiêu Trạch cũng hiểu. Chiếc cằm rắn rỏi khê khằng đặt lên đầu cô, anh nói: “Pierce trong lúc nóng nảy mới ra tay đánh em, tất cả chỉ vì yêu thương em, nếu không thì ai thèm quan tâm đến sự sống chết của một người chẳng liên quan.”

“Em hiểu.” Nhan Hoan nói: “Em hiểu ông ấy thật lòng rất tốt với em, coi em như con gái ruột. Anh biết không, từ sau khi Lãnh Thế Hùng không quan tâm đến em, em không chịu thừa nhận mình có một người cha nào nữa, nhưng hình tượng người cha ấy trong đầu vẫn luôn rõ rệt. Bị viêm dạ dày cấp tính là ông ấy đưa em đi bệnh viện, lần đầu tiên em đánh nhau với người ta là ông ấy đến đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh, lễ tốt nghiệp đại học của em cũng chỉ có mình ông tới tham dự...”

Rất nhiều chuyện sau khi lớn lên mới hiểu được, mẹ em và ông ấy yêu nhau rất sâu đậm, ông ấy cũng thực sự quan tâm, che chở cho em, đôi khi em rất muốn gọi ông ấy một tiếng ba, làm nũng với ông ấy, tự do thoải mái trước mặt ông, nhưng giữa em và ông ấy từ lâu đã bị ngăn cách bởi một bức tường cao.”

Nước mắt ngân ngấn trong khóe mắt đỏ hoe, Nhan Hoan cố gắng không khóc, “Em muốn nhận lỗi với ông ấy, nhưng lại sợ ông ấy không tha thứ cho em.”

“Nhan Hoan mà anh quen là một cô gái dũng cảm.” Tiêu Trạch rút cánh tay đang đặt dưới đầu cô, với điện thoại đặt trên đầu giường, anh bấm một dãy số, đưa cho Nhan Hoan.

Nhìn số điện thoại không ngừng chớp nháy trên màn hình, Nhan Hoan chần chừ do dự, cuối cùng trước khi Pierce lên tiếng, cô khụt khịt mũi, “Hi!”

“...” Phía bên kia bờ đại dương xa xôi, Pierce hiển nhiên sững sốt hồi lâu, mãi mới hỏi: “Hoan Hoan?”

“Là con.” Nhan Hoan nắm chặt điện thoại, trong lòng thấp thỏm bất an.

“Có chuyện gì sao?”

Loại ngữ khí không mặn không nhạt này khiến Nhan Hoan rất áp lực, cô siết chặt điện thoại đến nỗi phát ra những tiếng kêu nhỏ, dưới ánh mắt cổ vũ của Tiêu Trạch, cô hít sâu một hơi, nói: “Muốn nói với người một câu xin lỗi.”

“...”

Pierce trầm mặc, khiến khí thế của Nhan Hoan chùng xuống, về mặt quanh hiu.

“Đêm nay con đã nhìn Tiêu Trạch đua xe với người khác, anh ấy suýt nữa... suýt nữa đã...” Nhan Hoan nói: “Trước kia, con không hiểu được loại tâm trạng đó, luôn hiểu lầm người, bây giờ con đã hiểu, cũng biết bản thân đã sai, người có thể tha thứ cho con không? Còn có thể tiếp tục làm... ba của con không?”

Ở đầu bên kia, Pierce chuyển điện thoại sang tai khác, khóe môi hiện lên nụ cười, trong con ngươi màu xanh da trời ngập tràn sự cung chiều. Ông nói: “Chỉ cần con vẫn muốn.”

“Con đương nhiên muốn.” Nước mắt đọng đầy, Nhan Hoan cắn chặt môi không để phát ra tiếng nức nở, sợ sẽ khóc òa lên. Điện thoại bị Tiêu Trạch cầm lấy, “Thật xin lỗi Hill tiên sinh, hiện giờ cảm xúc của cô ấy hơi kích động.”

“Tiêu?” Pierce hỏi.

“Vâng, tiên sinh.”

“Từ giờ trở đi cậu phải chịu trách nhiệm chăm sóc cho con bé, tính mạng đối với cậu rất quan trọng, nhất thiết đừng để tôi nghe được tin gì đề cập đến chuyện cậu đi đua xe.”

“Tiên sinh yên tâm, chuyện đã đồng ý với ngài cháu nhất định sẽ làm được.” Trong mắt Tiêu Trạch lóe lên vẻ đắc ý, chuyển điện thoại qua cánh tay đang truyền nước, anh đưa tay lành lặn dụi dăng lau đi vệt nước mắt bên má Nhan Hoan.

Nhan Hoan gạt lệ nghi ngờ nhìn anh, nụ hôn của Tiêu Trạch đáp xuống đỉnh đầu cô, anh vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại với Pierce. Sau khi cúp máy,

Nhan Hoan chất vấn Tiêu Trạch đã giấu cô đồng ý với Pierce chuyện gì, Tiêu Trạch ngậm miệng không nói, Nhan Hoan giả vờ tức giận quay mặt đi chỗ khác. “Em đã bao giờ nói cho anh, em quay trở lại thành phố C, một nửa nguyên nhân là vì nơi này có Dạ Sâm?”

“Vì người đàn ông khác sao?” Tiêu Trạch bình tĩnh hỏi.

“Đúng!”

“Rất tốt!”

Nhan Hoan chưa kịp suy nghĩ rất tốt của anh có ý gì, ngực trái đột nhiên bị một sức lực phủ lên bóp mạnh khiến cô đau nhói.

“Đau!” Cô quát.

“Em nói như thế, anh sẽ ghen, anh ghen thì sẽ tức giận, tức giận thì sẽ phải trừng phạt em.” Tiêu Trạch cắn lên vành tai cô.

Nhan Hoan vội vàng giải thích: “Em chỉ ngưỡng mộ kỹ thuật đua xe của anh, không có yếu tố tình cảm nam nữ.”

Động tác cắn biến thành ngậm, hơi thở nóng rực phả vào gáy cô, bàn tay to trên ngực lại bắt đầu xoa nắn. Tiêu Trạch hỏi: “Có đúng thế không?”

“Đương nhiên.” Nhan Hoan không đẩy bàn tay đang làm loạn ra, mà lại áp tay của mình lên ấn xuống, “Tiêu Trạch, em muốn xin lỗi anh.”

“Tại sao phải xin lỗi anh?”

“Bởi vì em đã nói anh ngay cả em cũng không thắng được, em đã xem thường anh. Nếu như đổi thành một chiếc xe khác chạy trên Bình Sơn chạm đất bên mà không bị trượt, thì em và cả Dạ Sâm đều không phải đối thủ của anh. Nhưng mà, em không hiểu, tại sao anh không thể hiện thực lực chân chính của mình ra cho mọi người thấy?”

Tiêu Trạch đưa tay vén lọn tóc bên thái dương cô, vẻ mặt chăm chú: “Bởi vì chưa gặp được mục tiêu khiến anh phải truy đuổi.”

Đôi đồng tử trong veo của Nhan Hoan toát lên sự mềm mỏng: “Vậy bây giờ thì sao, gặp được mục tiêu khiến anh phải truy đuổi rồi à?”

“Còn phải hỏi ư!”

Nhan Hoan ôm cổ Tiêu Trạch, rúc vào lồng ngực anh, “Tiêu Trạch, anh mới là Chiến thần Bình Sơn chân chính, Chiến thần của em. Nếu như em biết anh mới là Chiến thần đường núi của thành phố này, và biết được em sẽ yêu anh, em nhất định sẽ sớm quay về, lái GTR xuất hiện trước mặt anh.”

“Sau đó thì sao?” Tiêu Trạch hỏi.

“Giơ thẳng ngón giữa vào anh.” Nhan Hoan nói xong không nhịn được bật cười.

“Còn muốn giơ ngón giữa với anh nữa à?” Khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, Tiêu Trạch rút một cánh tay dịch xuống phía dưới, nói: “Nhưng mà, anh lại càng thích giơ ngón giữa với em hơn.”

Đụng chạm cách một lớp quần jeans, Nhan Hoan vừa ngứa ngáy vừa khó chịu, cô lắc lư thân mình cười khanh khách không ngừng, trong lúc náo loạn đột nhiên phát hiện chai truyền dịch đã hết từ bao giờ, một dòng máu rất dài đang chảy ngược ra ống.

Nhan Hoan ngồi bật dậy, luống cuống rút kim ra. Vẫn là Tiêu Trạch tỉnh táo quyết đoán, anh vạch băng dính ra, rút cây kim rồi đè vào vết máu chảy, nghe răng trũng cô.

Nhan Hoan ngồi chồm hổm trên giường, giúp anh ấn vào lỗ kim: “Xin lỗi.”

“Có ích gì?”

“Vậy bây giờ làm sao? Cũng đâu thể ăn thịt em chứ.”

Hai mắt Tiêu Trạch tỏa sáng, “Chủ ý này không tệ.”

“Anh lúc nào cũng thế...”

“Nghĩ ngờ năng lực chiến đấu của anh sao?”

“Sợ anh mệt thôi.”

“Cứ lo cho em trước đi...”

Anh nhanh chóng áp đảo cô xuống dưới, bắt đầu hung hăng yêu cô, nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt, anh đột nhiên dừng lại, lật người rời khỏi người cô: “Xin lỗi, em yêu, anh chóng mặt quá.”

“Chóng mặt?” Bị trêu đùa khó mà nhịn nổi, hai mắt đã phủ sương, Nhan Hoan nhú mày nhìn anh, gò má bị lửa nhiệt huyết nhuộm hồng đẹp vô cùng.

Tiêu Trạch chỉ lên cái đầu và cánh tay bị thương, “Lòng có dư nhưng lực không đủ, muốn thì em tự ngồi lên đi.”

“... Anh xác định muốn làm như vậy sao?”

“Em không muốn thì thôi.”

Nhan Hoan cắn môi dưới, nói: “Bác sĩ nói anh bị chấn động não nhẹ, em thấy vẫn là đừng làm...”

“Không làm càng chóng mặt!” Tiêu Trạch bỗng ngồi bật dậy, đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của cô kéo lên người anh, nhắm ngay vào “em trai” đang nóng lòng chờ đợi. Đột nhiên bị kéo dậy khiến Nhan Hoan giật mình kêu lên, bàn tay nhỏ bé chống lên cơ bụng rắn chắc của anh, thở mạnh: “Anh giả vờ, hư hỏng!”

“Hư mà!” Tiêu Trạch cố ý rướn người lên.

Sự va chạm làm nơi chật chội căng đầy khiến Nhan Hoan bắt đầu rên rỉ, “Nhẹ thôi!”

“Không thích kích thích như vậy sao? Vì những người thật sự quan tâm đến chúng ta, sau này em và anh không được đua xe, coi nhẹ tính mạng nữa, nhưng vẫn có thể như thế này, điên cuồng mà... làm tình.”

...

Tầng sáng trời vẫn còn mờ tối, Nhan Hoan xuống lầu mưa điểm tâm, vừa rẽ vào bên cạnh một tòa nhà, đột nhiên cô bị người từ phía sau che kín mắt bịt miệng, ấn người lên vách tường.

Hơi thở đàn ông lạnh lẽo cùng với mùi thuốc lá bất ngờ xộc vào khoang mũi, chưa kịp phản ứng, má bên phải đột nhiên có cảm giác mềm mại khác thường khiến lòng cô khẽ run lên.

Chậm rãi mở mắt ra, người đã biến mất, cảm giác như cánh bướm nhẹ nhàng vẫn còn rõ ràng y nguyên.

Trong một góc khuất giữa những tòa cao ốc san sát như rừng, không dám tiến ra nửa bước, cho đến khi tiếng động cơ dần dần đi xa, thẳng về hướng Bắc...

Dạ Sâm sống ba mươi hai năm, lần đầu tiên có cảm giác hứng thú như vậy với một người phụ nữ, có điều hán còn chưa kịp hiểu rõ sự hứng thú này là thích hay là tình cảm nặng sâu, thì đã bị người ta trục xuất khỏi thế giới của cô...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Linh kiện từ Italy được vận chuyển bằng đường hàng không tới đây để phục chế báu vật giá trên trời, cả xưởng sửa chữa bận rộn khí thế sục sôi, Nhan Hoan từ chối tất cả đơn đặt hàng, chỉ tập trung khôi phục Reventon.

Chiếc Phaeton lần trước năm ngày ba bữa lại xuất hiện ở gần xưởng sửa chữa. Trong nhận thức của Lãnh Thế Hùng, một cô gái hạnh phúc thì phải là một người đẹp được nhiều người yêu mến, vẻ ngoài gọn gàng, xinh xắn, mười ngón tay không dính bùn, vai không gánh nặng, luôn được mọi người chiều chuộng giống như Lãnh Tiểu Mạn, còn Nhan Hoan thì hoàn toàn ngược lại, quần áo là loại trang phục may bằng thứ vải vóc bình thường, tay dính đầy dầu mỡ, đầu nhễ nhại mồ hôi.

Lãnh Thế Hùng cảm thấy tình cảnh của Nhan Hoan vô cùng khốn khó, hơn nữa cũng ý thức được tất cả đều là do ông ta gây ra, nếu như năm đó ông ta không ly hôn, thì bây giờ cô sẽ là một nghệ sĩ violin cao quý xinh đẹp và xuất sắc, tuyệt đối không phải làm một thợ sửa xe dơ bẩn để kiếm sống. Cảm giác áy náy dâng lên từ đáy lòng ngày càng nặng nề, Lãnh Thế Hùng yêu cầu lái xe, “Đến chỗ luật sư Ngô.”

Một chút thương tích do đua xe này đối với cơ thể cường tráng khỏe mạnh của Tiêu Trạch thì chả thấm vào đâu, sau khi nghỉ ngơi hai ngày, anh lại hùng hục lao đầu vào công việc. Việc Giang Hân cần có sự tham dự của anh, những tổn thất của Tần Vũ do bị liên lụy bởi Lãnh Thị cũng cần anh bù đắp kịp thời, còn có mối quan hệ làm ăn mật thiết kia cứ từ từ chậm chạp bị cắt đứt mà thần không biết quỷ không hay, một khoản vốn đầu tư lớn đổ vào Giang Hân, cách làm này của anh bị Tiêu Kiến Đông phản đối.

Trong văn phòng Chủ tịch, Tiêu Trạch nói thẳng với cha mình, kẻ chủ mưu đứng đằng sau con phong ba này chính là vợ trước của Lãnh Thế Hùng – Diêu Bội Bội.

Tiêu Trạch nhìn về giật mình hoảng hốt của ông, anh nói: “Phụ nữ một khi đã vùng dậy trả thù sẽ vô cùng đáng sợ, cứ theo tiến độ này, chẳng bao lâu nữa Lãnh Thị sẽ bị nuốt chửng đến một mảnh vụn cũng không còn, nếu như ba muốn nhìn Tần Vũ bị phá sản cùng với Lãnh Thị thì không cần đoạn tuyệt cũng được.”

“Bao nhiêu kẻ muốn đào bới gốc gác của Hoa Thần mà không được, làm sao anh biết người đứng đằng sau là ai?” Đối với chuyện này, Tiêu Kiến Đông không thể không đặt ra nghi vấn.

“Người đó chính là mẹ vợ tương lai của con.” Tiêu Trạch nói rất thần nhiên, vừa nghe thấy vậy, Tiêu Kiến Đông bỗng cảm thấy hai bên thái dương đau âm ỉ, ông nghĩ kỹ rồi mới nói: “Tôi cũng không muốn cùng xuống bùn lầy với Lãnh Thị, nhưng nếu chân tướng sự việc đúng như lời anh nói, vậy thì tôi càng phản đối cắt đứt quan hệ với Lãnh Thị. Tiêu Trạch anh đã bao giờ nghĩ đến chưa, cô gái kia rốt cuộc có thật lòng yêu anh không, hay cũng chỉ xem anh như quân cờ giúp cô ta trả thù, đây có thể là một cái bẫy được sắp đặt từ trước, theo tôi biết, mâu thuẫn giữa anh và Lãnh Ngự Thần có một nửa nguyên nhân là vì cô ta.”

Tiêu Trạch đứng bật dậy khỏi ghế sofa, nhìn chăm chú vào mắt cha mình, trịnh trọng tuyên bố: “Không phải ai cũng nghĩ đến những chuyện dè hèn như thế, cô ấy là người con đã vừa lòng, con tin tưởng mắt nhìn của mình. Con đã quyết định chính thức rút vốn khỏi Lãnh Thị, muốn con dừng tay, trừ phi, loại bỏ con trước.”

...

Người thừa kế bốn mươi phần trăm cổ phần Lãnh Thị là Nhan Hoan.

Di chúc mới nhất của Lãnh Thế Hùng bị lộ, Từ Giai Oánh phần nộ dùng móng tay chọc nát, ném hết đồ đạc trong phòng khách cho hả giận. Lãnh Tiểu Mạn đi chụp hình về, vừa vào cửa đã oang oang khóc rống lên, vừa thút thít vừa hỏi Từ Giai Oánh: “Mẹ, không phải mẹ nói con tiện nhân kia sẽ chia tay với Tiêu Trạch à, sao bọn họ vẫn còn dính lấy nhau, Tiêu Trạch còn vì cô ta mà đâm hỏng cả chiếc xe thể thao số lượng giới hạn kia, con còn chưa được ngồi lên chiếc xe ấy, cô ta là cái thứ gì chứ!”

Từ Giai Oánh đang vì chuyện di chúc mà tâm trạng cực kỳ tồi tệ, cả gương mặt tối sầm, Lãnh Tiểu Mạn vẫn chưa phát hiện, ra sức giậm chân lắc lắc cánh tay bà ta, khóc lóc, “Con mặc kệ, lần này mẹ phải giúp con cho cô ta một trận nhớ đời, tốt nhất hãy khiến cô ta biến mất khỏi thành phố C.”

Biến mất!

Từ Giai Oánh cứng ngắc quay đầu lại nhìn con gái: “Biến mất, làm sao khiến một người biến mất được?”

“Uy hiếp, lừa bán, đánh cho u mê, giết chết, phanh thây...” Lãnh Tiểu Mạn giật mình che miệng lại, hai mắt tròn trũng, lắp bắp: “Sao con lại độc ác thế này?”

Từ Giai Oánh hất tay cô ta ra, quay người sang chỗ khác, Lãnh Tiểu Mạn vẫn không chịu buông tha, năn nỉ: “Mẹ, mẹ phải giúp con.”

“Đừng quấy rầy mẹ.” Từ Giai Oánh mất kiên nhẫn, bỏ mặc cô ta rồi đi lên lầu.

Trong phòng, Từ Giai Oánh cầm điện thoại chán chừ hồi lâu mới quyết định bấm một dãy số, đợi đến khi đối phương nhận điện, bà ta nói: “A K phải không? Chị Từ đây, có chuyện cần nhờ vả cậu, tôi muốn cậu giúp tôi...”

Đúng lúc Lãnh Ngự Thần đi qua cửa phòng vô tình nghe được đoạn trò chuyện của mẹ, lòng chợt lạnh đến thấu xương.

...

Buổi tối xường sửa chữa vô cùng yên tĩnh, tiếng còi lê thả xuống mặt đất nghe rất rõ ràng, Nhan Hoan đang nín thở ra sức vắn một con ốc.

Trong đêm tối, có người áp sát đi men theo bức tường, trèo lên vách bê camera theo dõi ở cửa ra vào quay sang hướng khác.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng “lạch cạch” rất nhỏ, Nhan Hoan cảnh giác dừng tay, nhẹ nhàng đặt còi lê xuống, cầm theo một cây ống sắt đặt ở sau lưng, từ từ tiến ra ngoài.

Lại một tiếng “lạch cạch”, Nhan Hoan nắm chặt ống sắt, thần kinh căng như dây đàn, “Ai ở đó?”

Yên lặng, cánh cửa sắt cực lớn bất chợt bị mở ra từ bên ngoài, Nhan Hoan giờ cao ống sắt định vung mạnh xuống.

Tiêu Trạch sững sốt, “Làm gì vậy?” Đè cao cánh gác, anh quay lại nhìn kỹ hai bên đường lớn, xác định không có kẻ nào khả nghi mới đóng cửa đi vào.

“Không phải bảo tăng ca à, sao lại đến?” Nhan Hoan hạ tay xuống, nhẹ nhõm thở hắt ra, quay vào bên trong.

“Một mình em làm sao anh yên tâm được!” Tiêu Trạch đuổi theo, ra chỉ thị: “Ngày mai về sớm một chút.”

Nhan Hoan dừng bước, quay đầu trừng mắt nói: “Còn không phải vì để nhanh chóng khôi phục người đẹp của anh sao!”

“Vậy cũng không thể để bà xã mệt mỏi được.” Tiêu Trạch vòng tay ôm eo Nhan Hoan, tựa cằm lên vai cô, nói một câu rất buồn nôn.

Nhan Hoan khịt khịt mũi, “Mùi giò heo quay.”

“Mùi cún đúng là thính thật.”

Nhan Hoan giờ cây ống sắt chạm nhẹ vào đầu anh, hù dọa: “Còn nói em là cún nữa, cẩn thận em đánh anh đấy!”

Đưa một ngón tay đẩy ống sắt ra, Tiêu Trạch nói: “Có bản lĩnh thì chúng ta gặp nhau trên sàn kiếm đạo.”

Nhắc đến vận động thật sự, vẻ kiêu ngạo của Nhan Hoan tức thì ỉu xiu đi, cô bĩu môi, xoa xoa bụng nói: “Em sắp chết đói rồi.” Bàn tay nhỏ bé thò ra định túm lấy túi đồ ăn ngon, lại bị Tiêu Trạch cản lại, “Rửa tay chưa?”

Nhan Hoan nhìn đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ, nhanh nhẹn chạy về phía phòng giặt rửa, “Em đi rửa tay, đợi em ra ăn cùng.”

Thả túi đồ ăn to đùng lên chiếc bàn trong phòng nghỉ, Tiêu Trạch đi tới chỗ xưởng làm việc vẫn còn sáng đèn, hai tay anh đút trong túi quần, lẳng lặng nhìn Reventon đang nằm ở đó. Đối với anh, chiếc xe này có ý nghĩa rất đặc biệt. Không có nó, làm sao có chuyện gặp được Nhan Hoan lái GTR.

Nhan Hoan rửa tay xong, nhón tay vào hộp com bóc một cái giò heo thơm lừng, vội vã cắn một miếng, vừa nhai vừa hét gọi Tiêu Trạch, “Này!”

Tiêu Trạch đi tới nhìn tướng ăn xấu xí của cô, giả vờ chê bai nói: “Có thể chú ý tướng ăn của em một chút được không?”

“Người ta sắp chết đói rồi, làm gì còn tâm trí lo lắng xem tướng ăn có đẹp hay không.” Nhan Hoan cố tình há to miệng hung hăng ngoạm một miếng thịt ở phần dày nhất, vẻ mặt như đang thưởng thức rất ngon lành, sau đó còn mang cái miệng bóng nhẫy đi hôn Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch không né tránh, cũng không lau đi vết mỡ hình dấu môi ở bên má, anh mở một lon bia đưa cho cô: “Ăn từ từ thôi, xong rồi đừng có kêu đau dạ dày.”

Nhan Hoan nhận lấy lon bia uống ừng ực, sau đó nghe lời anh bắt đầu nhai chậm lại.

Giò heo quay, thịt xiên nướng, vài món dưa góp, mỗi người hai lon bia. Ăn xong, Nhan Hoan chẳng muốn nhúc nhích, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, Tiêu Trạch cũng không kiêu ngạo, ngồi ngả nghiêng trên sofa hút thuốc lá.

“Chẳng muốn động dậy tí nào.” Nhan Hoan nói.

“Về nhà chứ?” Tiêu Trạch hỏi.

Nhan Hoan lắc đầu, “Vẫn còn việc chưa làm xong!”

“Anh giúp em” Tiêu Trạch bóp tắt thuốc lá, xắn áo sơ mi để lộ ra cánh tay rắn rỏi, anh nói: “Ngồi văn phòng suốt cả ngày, cũng nên vận động một tí cho giãn gân cốt.”

Trong xưởng, Tiêu Trạch sử dụng các công cụ hạng nặng lắp ráp cửa xe, Nhan Hoan phụ trách những việc nhỏ, thỉnh thoảng lại ngấm nhìn anh đang cời trần lao động, dáng vẻ chăm chú nghiêm túc, mồ hôi nhễ nhại vô cùng đẹp trai. Anh nhìn cô nháy mắt mấy cái, cô bĩu môi quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục bận rộn mà không hề mất đi hứng thú.

Mồ hôi vã ra ướt nhẹp hai bên thái dương, chớp mũi cũng lấm lấm, chẳng mấy chốc đã hai tiếng trôi qua, Tiêu Trạch dừng lại, quăng cờ lê xuống đất, nói: “Thôi, để lại chút sức lực còn làm việc khác!”

Nhan Hoan cũng dừng tay liếc nhìn anh, ánh mắt sắc bén như phóng ra điện.

Tiêu Trạch thò tay vào trong áo sơ mi của cô sờ soạng, Nhan Hoan trừng mắt giật mình hô lên: “Tự... Sờ!”

“Cả người đổ mồ hôi thế này khó chịu lắm.” Tiêu Trạch quay đầu ngó nghiêng bên trong, “Ở đây có thể tắm rửa được không?”

“Vết thương chưa lành hẳn đâu, cố chịu đi!”

“Em không chê anh hôi, anh cũng tự chê mình hôi.”

“Vây, em kỳ lung giúp anh.”

“Phải kỳ giúp anh cả những chỗ khác.”

“Được voi đòi tiên.” Nhan Hoan cầm khăn mặt của mình, dẫn anh vào phòng tắm chung của xưởng sửa chữa, Tiêu Trạch chạm đầu ngón tay vào cánh cửa lung lay kéo kẹt như có thể rơi ra bất cứ lúc nào, anh nhú mày hỏi: “Em đã tắm ở đây bao giờ chưa?”

“Chưa.” Có cô gái nào dám tậ ở một chỗ dưới con mắt của bao nhiêu đàn ông, trong một gian phòng đến khóa cũng không có, cửa thì lỏng lẻo yếu ớt chẳng khác nào tờ giấy.

Ngó vào trong phòng tắm, Tiểu Trạch nhường nhịn, “Hay là em tắm trước đi, đợi em tắm xong rồi thì lại giúp anh tắm.”

“Về nhà em sẽ tắm.”

“Hỏi lắm.”

“Hồi cho chết anh luôn đi.” Nhan Hoan trừng mắt đóng cửa lại, cánh cửa mong manh lại lung lay một trận.

Phòng tắm cũng coi như sạch sẽ, Nhan Hoan đứng dưới vòi hoa sen, nước ấm từ trên đỉnh đầu chảy xuống, cuốn đi mồ hôi dính dính trên người, đang tắm thoải mái thì cửa đột nhiên bị kéo ra, cô theo phản xạ có điều kiện lấy tay che ngực, nhìn người vừa bước vào, “Anh vào đây làm gì!”

Tiểu Trạch nhìn phía dưới không bị che chắn, ánh mắt tối tăm, “Điện thoại của em kêu.”

“Nghe hộ em đi!”

“Chắc bây giờ đã dập máy rồi.”

Nhìn ánh mắt sáng quắc của anh, Nhan Hoan bắt đầu dĩ chấp miệng, châm chọc nói: “Thật đúng là cơ hội tốt để đâm dè bằng mắt.”

Cặp mắt lóe lên tia sáng như lang sói nhìn chăm chăm phía dưới cô, Nhan Hoan mắt tự nhiên khép chặt hai chân, nghĩ lại toàn bộ cơ thể đã bị anh nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, cô bèn thả lỏng, quay lưng về phía anh, cầm vòi hoa sen xả nước vào người, giọng nói bình tĩnh: “Ra ngoài trước đi, lát nữa em giúp anh kỳ lưng.”

Người đứng phía sau không hề có ý định rời đi, ánh mắt như ngọn lửa còn nóng hơn nhiều lần so với nước ấm xối vào người cô. Nhan Hoan hét cách, đành phải nói: “Thích nhìn thì nhìn đi, nhưng không được lại gần, vết thương trên tay anh vẫn chưa thể chạm vào nước.”

Tiểu Trạch lơ đãng nhưong mày, ánh mắt nóng rực xuyên qua làn hơi nước, chu du theo bàn tay nhỏ bé của cô, cổ, vai, ngực, eo, bụng dưới, chân, còn có nơi đó...

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Anh không chạm vào cô, nhưng cô lại dao động dưới ánh mắt nóng bỏng đó, cảm giác khô nóng dữ dội khác thường luân chuyển trong cơ thể, không phân biệt được là nóng do bị nước xối hay là bị dục vọng đốt cháy.

Gương mặt ửng hồng dưới làn nước ấm, hai đỉnh đồi dần dần nhú dậy, tốc độ và lực chà sát cũng bắt đầu trở nên nhẹ nhàng hơn, dòng nước dính dính tuôn ra từ cánh hoa. Không một người đàn ông nào có thể cưỡng lại sức quyến rũ của một thân thể ướt át, Tiểu Trạch cũng không ngoại lệ, phía dưới đã nhanh chóng căng cứng khó chịu nhưng anh vẫn chỉ tựa vào cửa, lẳng lặng quan sát, có điều đáy mắt đã sớm bị dục vọng nhuộm màu tối đen như mực. Yết hầu chuyển động lên xuống, anh nói: “Có thể thông dong tự nhiên tắm rửa dưới ánh mắt đầy ham muốn của một người đàn ông, có phải anh nên khen em rất bình tĩnh?”

“Đó là lời em đang muốn khen anh mới phải.” Nhan Hoan quay đầu lại, liếc nhanh qua nơi nào đó đã căng lên, thắm nuột nước bọt, cô nói: “Siêu đại mỹ nữ trần như nhộng tắm rửa trước mặt anh, đã cứng rồi mà vẫn không nhào tới, anh còn rất bình tĩnh, rất có khả năng kiềm chế hơn em, không, phải nói là khả năng kiềm chế cực cao, có đàn bà ngồi trong lòng mà tâm không loạn[1]!”

[1] Tọa hoài bất loạn: bắt nguồn từ điển tích về Liễu Hạ Huệ.

Liễu Hạ Huệ, họ Triền, tên Hoạch, chữ là Tử Cầm, vùng thực ấp của ông tên là Liễu Hạ, thụy hiệu là Huệ, vì thế mà đời sau gọi là Liễu Hạ Huệ. Liễu Hạ Huệ là danh sĩ thời xưa, nổi tiếng liêm khiết, nhưng bị đồ kị nên từ quan. Điển tích “tọa hoài bất loạn” khá quen thuộc, nội dung đại khái như sau:

Hồi đó ông Liễu Hạ Huệ còn làm quan nhỏ, một đêm đi về gặp mưa lớn bèn trú tạm ở quách môn (chòi ngoài cổng thành). Bỗng có tiếng gọi cửa, thì ra một người đàn bà gặp mưa cũng xin trú nhờ. Người đàn bà đó lạnh quá, Liễu Hạ Huệ bèn ôm vào trong lòng, còn dùng áo của mình khoác cho người ta, ngồi hết đêm xây ra chuyện nam nữ cầu hợp gì cả. Người đời sau xưng tụng đức hạnh Liễu Hạ Huệ, gọi là “tọa hoài bất loạn” (có đàn bà ngồi trong lòng mà tâm không loạn).

“Anh lại không nghĩ như vậy.” Thứ gọi là sợi dây cung ý chí cuối cùng cũng đứt, Tiểu Trạch đi tới đứng dưới vòi hoa sen, Nhan Hoan lập tức khóa van nước, “Vết thương còn chưa lành mà!”

“Đợi nó lành thì phía dưới sẽ nghẹn tới hòng mắt.” Tiểu Trạch nhắc tay lên sờ nước nóng.

“Sẽ để lại sẹo.” Tay Nhan Hoan định đưa tới khóa van nước bỗng bị đè lại, bàn tay lớn ôm lấy bàn tay nhỏ, dịch chuyển tới đỉnh đồi mềm mại, nhẹ nhàng miết, anh nói: “Tự mình sờ mình có thú vị không?”

Nhan Hoan phản bác: “Em đang tắm được không?”

“Nhưng động tác dịu dàng kia của em đúng là như đang sờ, bỗng nhiên anh thật ghen tị với cái tay này.” Tiêu Trạch cắn nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của cô, Nhan Hoan hơi đau, một giây sau người đã bị ấn lên vách tường, nơi mềm mại bên trái bị ngâm lấy trong làn môi ẩm, mặc cho đầu lưỡi linh hoạt trêu đùa.

Nước ấm tuôn xối xả khiến áo sơ mi trắng dính sát vào cơ thể cường tráng, cơ bắp căng đầy như ẩn như hiện, Nhan Hoan nhìn mãi đến khi miệng đắng lưỡi khô, trong đầu hiện lên dáng vẻ của mình lúc được cơ thể trắng kiện này yêu thương, nơi giữa hai chân càng thêm ướt át.

Tiếng rên khẽ dưới âm thanh nước chảy lao xao vô cùng mê hoặc, bàn tay nhỏ bé không ngoan ngoãn xé rách áo sơ mi vương vãi, quần áo bị ướt dính sát vào da rất khó cởi, Nhan Hoan sốt ruột cầu nhàu, đáng vẻ gấp gáp kia làm Tiêu Trạch phì cười lớn tiếng.

“Hôm nay hình như rất nóng.” Anh bắt đầu chậm rãi cởi quần áo, động tác khoan thai khiến người nào đó ngạt thở.

“Chớ chê mèo lắm lông, anh thì không gấp à, chuyện vốn nên giải quyết trên giường lại cứ khẳng khái làm trong phòng tắm.” Không đợi anh ôm cô, Nhan Hoan đã ôm lấy cổ anh, hai chân quấn quanh eo anh, dòng nước ấm ướt nháy mắt chạm vào nơi đó của anh.

“Cứ nói nữa đi, cẩn thận anh bật hết cả hai cái miệng của em.” Đờ vòng eo mềm mại của cô nhún xuống, những tiếng rên rĩ, tiếng hai thân thể va chạm như tan vào trong âm thanh nước chảy ào ào...

Bóng dáng mập mạp lác lác đi ra từ trong ngõ nhỏ, Tiểu Thứ vừa ra khỏi ngõ đã đụng phải một người đàn ông to béo cường tráng, cả hai đồng thời sững sờ, tên đó đi lướt qua Tiểu Thứ, rẽ vào con hẻm nhỏ, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, bộ dạng lén lút rất khả nghi. Tiểu Thứ không suy nghĩ nhiều, lật đật đi tới đẩy cánh cửa sắt hơi nghiêng nghiêng của xưởng sửa chữa, sợ dọa đến Nhan Hoan ở bên trong, vội lớn tiếng nói: “Chị, vẫn chưa về à?”

Hai người đang chiến đấu say sưa trong phòng tắm cũng nghe thấy tiếng nói, Nhan Hoan giật mình bỗng nhiên siết chặt, đặt tới cao trào, “Ừm...” Tiếng rên nghẹn ngào nức nở lập tức bị cánh môi nóng bỏng chặn lại. Lúc này thật sự là cả hai cái miệng trên dưới đều bị bịt kín. Nơi trơn ướt co rút siết sao khiến thất lung Tiêu Trạch run lên, tăng cường sức mạnh tấn công mãnh liệt hơn trước.

Tiểu Thứ tìm được điện thoại trong phòng nghỉ, nhìn phòng tắm sáng đèn nên không dám đi vào trong, bèn đứng ngoài gọi: “Chị, chị có ở bên trong không?”

Nhan Hoan chịu đựng vô cùng vất vả, cô hít sâu một hơi, làm cho giọng mình nghe thật bình tĩnh: “Tôi ở trong này.”

“Vâng.” Tiểu Thứ nói: “Em để quên điện thoại, chị mau về sớm đi nhé!”

“... Được rồi, cậu cứ đi trước đi.” Nói xong câu này cả người Nhan Hoan gần như mất lực, yêu đương vụng trộm kích thích khiến cho cao trào tới càng nhanh, càng thiêu đốt dữ dội, móng tay đã thay thế miệng thể hiện sự phấn khích, trên cánh tay rắn chắc và bắp vai Tiêu Trạch hằn những vết cào róm máu...

Hôm sau lúc đi làm, mọi người mới phát hiện camera theo dõi ở trên cổng lớn bị kẻ nào đó phá hỏng, Tiểu Thứ vừa dứt bánh quẩy vào miệng, vừa nói: “Tôi qua lúc em quay lại tìm điện thoại bắt gặp một tên rất lén lút.”

Về mặt Aken nghiêm trọng, “Trong khoảng thời gian này tất cả mọi người phải chú ý chút, nhất là em, Nhan Hoan.”

Đêm qua bị Tiêu Trạch giày vò trong phòng tắm xong về nhà lại bị giày vò y như vậy cho đến gần sáng, Nhan Hoan nghe thấy Aken nhắc tên mình mới giật nảy ngồi thẳng người, hỏi: “Em làm sao cơ?”

“Người của DK đi rồi, nhưng ở đây vẫn còn rất nhiều người hâm mộ trung thành của hắn, những kẻ đó sẽ ôm hận trong lòng đối với Tiêu Trạch, em là người phụ nữ của cậu ta, có những kẻ đương nhiên sẽ để mắt đến em. Hai ngày tới đừng tăng ca nữa, về nhà sớm một chút.”

“Haiz!” Nhan Hoan ậm ừ, cô cho rằng Ken lại chuyện bé xé ra to nên hoàn toàn không chú tâm đến việc này.

*

Đầu đông, trời rất nhanh tối.

Sau hai cuộc điện thoại thúc giục của Tiêu Trạch, Nhan Hoan mới chịu tan làm. GTR hòa vào dòng xe cộ như mắc cửi trên đường phố, một chiếc Honda màu đen xuất hiện trong kính chiếu hậu, chiếc xe đó đi theo cô một đoạn đường rất dài. Trong lòng dâng lên một nỗi lo, để chứng thực nghi ngờ của mình, Nhan Hoan tăng tốc, Honda màu đen cũng lập tức tăng tốc theo, cô giảm tốc cũng giảm tốc theo.

Thật kém lắm!

Nhan Hoan dồn sức đánh tay lái đưa xe quẹo thẳng vào phố Hòa Ninh, quay đầu lại quan sát xem cái đuôi đã bị cắt hay chưa, lúc này mới an tâm trở lại. Bánh xe đang lăn nhanh, ngang qua học viện Thánh Nam thì bất giác giảm bớt tốc độ, ánh mắt cô cũng vô thức ngóng theo. Những cành khô của cây hòe đỏ đông đưa trong gió lạnh, đám học sinh tan trường vào lúc chạng vạng tối, trên bầu trời đã lấp ló vài ngôi sao, ai nấy đều đeo cặp sách nặng

trịch, tùm nãm tùm ba đi cùng bạn bè. Nhan Hoan nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên Pierce đón cô tan trường, khi đó cô rất ghét bị người ta bàn tán về quan hệ với ông, cho nên bao giờ cô cũng cứng đầu trốn trong lớp học cho đến khi trời tối đen mới đi ra ngoài, mà lần nào ông cũng ngồi trên chiếc ghế dài đối diện cổng trường, kiên nhẫn chờ đợi cô.

Đôi mắt đang chăm chú vào con đường phía trước dường như cũng mỉm cười, trong lúc cô lơ đãng quay đầu, bóng người phản chiếu trong mắt khiến nét cười bỗng vụt tắt.

Lãnh Ngự Thần cầm một chiếc hộp bánh kem xinh xắn đẩy cửa đi ra từ tiệm bánh đối diện, một cô gái dịu dàng mặc váy dài xinh đẹp đuổi theo anh, hình như là anh đánh rơi vật gì đó, hai người bắt đầu nói chuyện. Ánh mắt Nhan Hoan chuyển từ gương mặt hiền hòa của người con gái sang hộp bánh kem trên tay Lãnh Ngự Thần.

À! Hôm nay là thứ Sáu...

“Đồ ngốc.”

Đạp mạnh chân ga, GTR phóng đi.

Ánh mắt Lãnh Ngự Thần nhanh chóng lướt qua, cứ trông theo GTR mãi cho đến khi cô chạy khỏi tầm mắt.

“Lãnh tiên sinh!” Ninh San thấy anh thất thần bèn nhẹ giọng khẽ gọi.

Lãnh Ngự Thần khôi phục sắc mặt nghiêm nghị, cầm chắc hộp bánh kem, “Tôi đi trước.”

Nhìn theo bóng lưng đi sang phía bên kia đường, đáy mắt Ninh San thoáng hiện lên sắc màu u ám.

Thâm yêu một người, vừa đáng mừng nhưng cũng đáng buồn, đáng mừng là vì sẽ mãi mãi không bị từ chối, đáng buồn là vì mãi mãi cũng sẽ không được chấp nhận.

...

Nhan Hoan dừng xe trong gara của khu cư xá, vừa quăng quăng chìa khóa vừa đi vào tòa nhà.

“Bịch”, chìa khóa rơi xuống đất, Nhan Hoan cúi người nhặt lên, một đôi chân đàn ông bất ngờ dừng bước trong tầm mắt. Cảm giác bất ổn dấy lên trong lòng cô, chẳng lẽ Aken thực sự đã nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Nhan Hoan nhặt chìa khóa rồi bật dậy bước nhanh về phía tòa nhà, thần kinh bị kéo căng, vánh tai nghe tiếng bước chân người đàn ông đang đuổi theo, trong lòng cô không khỏi trở nên căng thẳng. Vào tới bên trong tòa nhà, quẹo, chạy vội đến thang máy, cô vừa sốt ruột ấn nút vừa quay đầu nhìn xem đối phương có đuổi kịp hay không.

“Ding”, cửa thang máy mở ra, Nhan Hoan xông vào gấp gáp bấm nút đóng. Người đàn ông lạ mặt đã đuổi kịp nhưng vừa quẹo sang thì đột nhiên bị người nào đó ghì chặt cổ từ phía sau, cưỡng ép kéo đi.

Một bàn tay thành lĩnh vươn tới ngăn cửa thang máy đang dần khép lại, Nhan Hoan vô cùng sợ hãi, phản ứng đầu tiên là nhấc chân định đạp kẻ theo đuổi kia ra ngoài. Cửa thang máy bị mở ra, chân Nhan Hoan ngượng ngùng giơ giữa không trung, cặp mắt tức thì tròn tròn, cô giả vờ cúi người phui phui bụi trên ống quần, mỉm cười nói: “Dì Lý đi mua rau ạ!”

“Thằng cháu nhà dì kén ăn quá, cơm nấu ngon lành rồi không ăn, lại hò hét đòi ăn sủi cảo tam tiên [1], rau hẹ giờ này chẳng có chỗ nào bán nữa.” Trên bàn tay run run của dì Lý là hai cọng rau hẹ vừa tình cờ hái được.

[1] : sủi cảo tam tiên – sủi cảo được gọi là tam tiên vì nhân được làm từ các nguyên liệu khác nhau, nhưng có thể chia làm ba loại: tịnh tam tiên, nhục tam tiên và bán tam tiên.

Nhân tịnh tam tiên: thông thường hay dùng ba loại hải sản khá đắt tiền (như sò tươi, hải sâm, tôm nõn).

Nhân nhục tam tiên: thường sử dụng hai loại hải sản khá đắt tiền và một loại thịt (như thịt gà, thịt heo).

Nhân bán tam tiên: nguyên liệu gồm có thịt heo, rau hẹ, trứng gà và tôm nõn.

Nhan Hoan quay người đối diện với vách thang máy sáng choang, tự vả nhẹ vào miệng mình, có lẽ cô nghĩ nhiều rồi, căng thẳng thái quá.

“Sao không ấy bạn trai con đâu?” Di Lý hỏi.

“À, anh ấy phải tặng ca.” Nhan Hoan cười nói.

“Nhìn là biết cậu ấy đối xử với con rất tốt, định bao giờ cưới?”

“Dạ! Vẫn chưa có ý định ạ.” Nhan Hoan lại chỉ biết mỉm cười.

“Bồi dưỡng tình cảm trước cũng là phải đấy.” Di Lý cúi đầu hí hoáy mấy cọng rau, đột nhiên lại ngẩng lên hỏi: “Tiểu Nhan này! Con đã nghe gì chưa, tầng mười hai có một cô gái đi làm về bị kẻ xấu theo đuôi vào tận trong thang máy cướp đồ đó.”

Nhan Hoan lắc đầu.

Đến tầng bốn, di Lý vừa đi ra vừa nói: “Cô gái kia bị một phen hoảng quá, sau này một mình con ra vào cũng phải cẩn thận đấy.”

“Con biết rồi, di Lý!”

“Nhất thiết phải nhớ kỹ đấy.” Cửa thang máy khép lại ngăn cách lời dặn dò cuối cùng của di Lý. Nhan Hoan ai oán trong lòng: Di Lý, di đừng làm con sợ được không!

Ánh đèn trong khu cư xá hòa với những ánh sao trên bầu trời, êm dịu vương trên mặt đất, Lãnh Ngự Thần vẫn luôn đứng ở một góc nhìn lên khung cửa sổ nào đó trên tầng năm, nhìn đèn sáng rồi lại tắt, cho đến khi chiếc Aston Martin đột nhiên phóng vào trong cổng lớn, dáng hình anh mới biến mất trong bóng đêm.

...

Hội đấu giá từ thiện lớn nhất năm nay của thành phố C được tổ chức tại đại sảnh của Phú Cẩm, các nhân vật có tiếng tăm trong giới kinh doanh và các chính khách đều tụ hội tại đây.

Lãnh Tiểu Mạn mặc một bộ lễ phục cổ trễ màu đỏ rực như lửa, thoát nhìn rất nóng bỏng nhưng thật ra lại không phải vậy. Có lẽ do ăn kiêng trong thời gian dài khiến cho bộ ngực rõ ràng kém phát triển, vóc dáng mảnh mai như thể không giữ được bộ lễ phục hoành tráng kia. Cô ta bùng ly rượu cốc tại, ngó nghiêng xung quanh tìm bóng dáng Tiểu Trạch. Thấy Tiểu Trạch đi theo Tiểu Kiến Đông vào cửa, lại không dẫn theo bạn gái, hai mắt cô ta lóe sáng, thầm nghĩ chắc Nhan Hoan đã bị người mẹ không gì không làm được của cô ta xử lý.

Tiểu Kiến Đông vừa chào hỏi khách khứa vài câu thì đã bị Lãnh Thế Hùng tìm tới, hai người vào một góc yên tĩnh, thái độ của Lãnh Thế Hùng khá nhún nhường, ông ta nhắc lại chuyện cũ, muốn kết thông gia với Tiểu Kiến Đông. Lãnh Thế Hùng nói: “Con nhóc Tiểu Mạn tuy hơi ương bướng tùy tiện nhưng vẫn có tố chất trở thành một người vợ tốt, nếu như anh Tiểu không thích công việc chương mạt ra công chúng hiện tại của nó thì có thể không cho nó làm nữa. Anh cũng biết đấy, con bé đó vô cùng thích Tiểu Trạch.”

Tiểu Kiến Đông nhìn con gái của Lãnh gia đang chạy đuổi theo con trai mình, nói: “Thằng con này gần đây hay thích đối đầu với tôi, tôi muốn nó đi hướng Đông, nó lại đi hướng Tây, tôi muốn nó lấy Tiểu Mạn, không chừng nó sẽ lập tức cưới về một đứa giúp việc, haiz! Tôi cũng già rồi, không thể chọc vào cái tính khí của nó, chỉ cần nó muốn thì lấy ai tôi cũng không phản đối.”

Tiểu Kiến Đông ném vấn đề sang cho Tiểu Trạch, Lãnh Thế Hùng bắt mắt, khẽ hạ giọng tỏ vẻ bức bối: “Anh Tiểu mới đó mà đã tự nhận mình già rồi sao, đến bề dưới mà cũng không bảo được, vậy còn có lòng dạ nào mà lo chuyện công ty nữa? Đừng nói anh định lui về tuyền sau để cho con trai lên điều hành chứ.”

Tiểu Kiến Đông nói: “Trước mắt vẫn chưa có ý định đó.”

Lãnh Thế Hùng gật đầu, nhắc nhở: “Không cần biết cha con hai người ai nắm quyền, đừng quên chúng ta trước sau đều là những con châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây.”

Tiểu Kiến Đông lạnh lùng nhìn ông ta, “Yên tâm, những chuyện không có lợi cho mình, Tiểu Kiến Đông tôi tuyệt đối sẽ không làm.”

Nhiều Hường Niên đang hàn huyên với đám quan chức, bỗng nhận được điện thoại thông báo chủ nhân đứng đằng sau Hoa Thần sẽ đích thân xuất hiện, biết được tin này, sắc mặt Lãnh Thế Hùng nặng nề hơi vài phần, chờ đợi sự xuất hiện long trọng của đối thủ.

Trên hàng ghế sau trong chiếc xe hơi cao cấp, Nhan Hoan và Diêu Bội Bội ngồi cạnh nhau, hai mẹ con một người cao quý sang trọng, một người gọi cảm yêu kiều, Nhan Hoan cụp mắt, bắt an xoắn xoắn các ngón tay vào nhau, càng đến gần hội trường, cô lại càng căng thẳng.

Diêu Bội Bội hỏi: “Sợ gặp người nhà đó sao?”

“Dạ?”

Nhan Hoan dường như đã quên mất chuyện gặp người của Lãnh gia. Lãnh Tiểu Mạn, Lãnh Ngự Thần, Từ Giai Oánh, chỉ còn Lãnh Thế Hùng là chưa chính thức gặp mặt. Sau khi xóa bỏ khúc mắc với Pierce, tình cha con với người có huyết thống đó càng thêm phai nhạt, mà ngay cả những oán hận cũng vậy. Không thể kéo dài thì vẫn còn có thể lái xe, không có cha thì còn có... Pierce, cô cảm thấy như bây giờ đã là rất tốt, có người mình yêu, có bạn bè quý mến, có công việc ưa thích, thế là đủ.

“Con đã từng nghe Pierce nói một câu, cách tốt nhất để trả thù kẻ địch chính là phải sống tốt hơn kẻ đó. Mẹ, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, trở về đi.”

Trợ lý Toni ngồi ở ghế trước hơi nhướng mày. Điều Bội Bội chỉ cười dịu dàng, ánh mắt nhẹ nhàng hướng ra ngoài cửa sổ. Phía cuối chân trời, vì sao sáng nhất lấp lánh như ánh mắt của người yêu.

Trả thù ư! Chỉ là cái cớ.

Ngốc quá, con lại tin là thật.

Cửa ra vào hội trường bỗng nhiên náo loạn, phóng viên truyền thông hai bên lối đi đồng loạt giơ máy ảnh, ánh đèn flash chớp nháy cùng những tiếng tanh tách liên tục vang lên, Điều Bội Bội trong bộ lễ phục màu đen đắt giá xuất hiện đầu tiên trước mắt mọi người. Lãnh Thế Hùng vẫn luôn muốn biết đối thủ của mình là ai, trong tích tắc đầu tiên trông thấy bà, đầu ông ta như nổ ầm một tiếng. Điều Bội Bội tựa như phượng hoàng vừa về cõi tiên, vô cùng rực rỡ chói lọi đứng giữa đám người. Lãnh Thế Hùng không thể nào liên hệ người trước mắt với vợ trước hiền lành nhu nhược mà ông ta đã bỏ rơi, kinh nghiệm bao năm quay cuồng trong sóng gió thương trường đã giúp ông ta ngay lập tức có thể điều chỉnh cảm xúc kích động của mình.

Từ Giai Oánh ôm lấy cánh tay ông ta, kinh ngạc hỏi: “Em không nhìn lầm chứ! Là cô ta phải không? Người đàn bà đó đã trở nên mạnh mẽ như vậy từ bao giờ?”

Điều Bội Bội đang chuyện trò vui vẻ, trong lúc lơ đãng quay đầu, ánh mắt bà lạnh như băng nhưng lại ẩn chứa ý cười lướt qua, Từ Giai Oánh chấn động, cả người cứng đờ, cảm giác sợ hãi trào dâng từ đáy lòng.

Đã bao nhiêu năm rồi bà ta không biết đến cảm giác khiếp sợ từ tận tim gan như thế, không hiểu sao bà ta bỗng nhớ lại cảnh tượng khi bị người ta ném xuống bể bơi cho cá mập cắn xé...

Bà ta nhớ rất rõ kẻ chủ mưu có một cặp mắt rét lạnh không hề có độ ấm, ánh mắt đó giống hệt ánh mắt của Điều Bội Bội trước mặt bà ta lúc này...

Nhờ phúc của Điều Bội Bội, Nhan Hoan cũng trở thành nhân vật trung tâm, thu hút hàng loạt ánh mắt, chiếc váy hở vai cổ chữ V màu xanh lam với lớp lụa mỏng màu trắng làm tôn lên dáng người của cô, xinh đẹp gợi cảm khiến người người ngừng thở, đôi hoa tai màu xanh có tác dụng điểm xuyết lại khiến cô thoát nhìn rất dịu dàng, hiền thực, quả là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thanh khiết và gợi cảm.

Các ngôi sao hay thiên kim tiểu thư danh giá nào cũng không có sức hấp dẫn đàn ông bằng người đẹp vua tốc độ của Bình Sơn. Lâm Chí Kiên – một kẻ cũng ưa thích chơi xe, đồng thời là ông chủ nhỏ của xí nghiệp Đại Đường – tắc lưỡi cảm thán: “Quả bom gợi cảm đột kích địa cầu nha!” Sau đó dưới ánh mắt hung ác như muốn giết người của Tiêu Trạch, hần rụt cổ lấp bấp đôi giọng: “Chỉ đâu hôm nay thật xinh đẹp, ha ha, thật xinh đẹp!”

Tiêu Trạch nghiêng răng tiếp nhận lời tán thưởng. Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mà vẫn hơi thái quá. Nhìn khe sâu giữa bộ ngực đầy đặn thoát ần thoát hiện, một ánh mắt lạnh thấu xương của bắn tới.

Cái nhìn nóng bỏng như muốn đốt cháy làn da, Nhan Hoan đáp lại ánh mắt Tiêu Trạch, khoe miệng bất giác nhếch lên, trong vẻ lạnh lùng như thấy được bộ dạng đáng yêu của cô. Cô đi theo Điều Bội Bội, dùng nụ cười giả dối ứng phó với đám quan chức quyền lực, thỉnh thoảng lại quay sang nhử mồi mà trừng mắt với Tiêu Trạch.

Nhìn cô cố tình làm vẻ mặt quái dị, Tiêu Trạch cười rất thoải mái, bụng ly rượu nhấp một ngụm. Lãnh Tiểu Mạn quán lấy anh như một miếng kẹo da trâu, cô ta nhìn nơi đây của người khác, lại cúi đầu nhìn tình trạng teo tóp của chính mình, tính khí tiểu thư bộc phát, cô ta đánh vào người Tiêu Trạch, “Có phải anh thích phụ nữ ngực lớn không?”

Sâm panh suýt nữa sánh ra ngoài ly rượu đế cao, Tiêu Trạch lườm cô ta rồi quay người bỏ đi.

Lãnh Tiểu Mạn không cam lòng nói lớn: “Em chỉ cần nâng lên là sẽ lớn hơn cả của cô ta.”

Tiêu Trạch quay đầu lạnh lùng liếc cô ta, bỏ lại một câu: “Tốt nhất là nâng cho lớn hơn cả mông đi.”

Xung quanh vang lên những tiếng cười đang cố gắng kìm nén, Lãnh Tiểu Mạn vừa thẹn vừa tức, hung hăng véo vào bên sườn núng nính của Lâm Chí Kiên, hần đầu đến mức nhắm mắt, nhưng lại không dám nổi cáu, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Không ai dám xúc phạm Lãnh gia tuyệt đối không phải vì quan hệ của Lãnh Thế Hùng.

Lãnh Ngự Thần cầm ly rượu đứng quay mặt ra cửa sổ, thủy tinh trong suốt phản chiếu dung mạo thâm trầm hơn cả đêm tối. Tầm kính sáng bóng dễ dàng bắt được một bóng hình màu lam. Mối quan hệ tội lỗi của đời trước đã trở thành bức tường cách trở giữa anh và cô, cô không cho anh một chút cơ hội nào, người đàn ông của cô lại càng không cho phép anh vượt qua Lôi Trì [2] nữa bước.

[2] Bắt nguồn từ một điển tích lịch sử, dùng để ám chỉ một giới hạn nhất định không thể vượt qua.

Lý An Thần hớp một ngụm rượu, ánh mắt lạng lẽ đảo quanh bốn phía rực rỡ đèn hoa, bước tới bên cạnh Lãnh Ngự Thần, anh ta đứng yên hồi lâu mới nói: “Hình như anh không hề ngạc nhiên khi thấy người đứng sau Hoa Thần là mẹ của Nhan Hoan, biết trước rồi sao?”

“Ừm.” Trong tay Lãnh Ngự Thần có ảnh chụp Diêu Bội Bội liên lạc với Nhiều Hương Niên, nhưng anh giữ lại trong lòng, không nói cho Lãnh Thế Hùng biết.

“Ông già nhà anh bị một cú sốc không nhỏ đâu, nhưng mà ông ta nên biết ở thành phố T anh có...” Lời chưa nói hết đã bị ánh mắt rét lạnh của Lãnh Ngự Thần đẩy ngược trở lại, Lý An Thần im bặt.

Tai vách mạch rừng, không phải điều gì cũng có thể tùy tiện nói ra, nhất là những bí mật không muốn cho ai biết...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Cuối cùng, Nhiều Hương Niên giới thiệu Diêu Bội Bội với Chủ tịch tập đoàn Tàn Vũ – Tiêu Kiến Đông. Tiêu Kiến Đông vốn có ấn tượng không tốt với Diêu Bội Bội, bỏ ra khoản tiền lớn mua một quả đồi trọc vô dụng chỉ để thể hiện thực lực của mình, trả thù hành vi bỏ nhà bỏ con của chồng trước, ông cho rằng đó là lòng dạ hẹp hòi của đàn bà. Mang tâm thế đó đi làm kinh doanh thì sẽ không thể nhìn xa trông rộng, suy tính lâu dài được. Nhưng đến khi gặp trực tiếp, ông đã bị thuyết phục bởi phong thái khoan thai cao quý mà đúng mực cùng với cử chỉ và cách nói năng của bà. Đó chính là nét duyên dáng trong nhân cách.

Hai người bắt đầu trò chuyện đôi ba câu, Diêu Bội Bội giới thiệu con gái Nhan Hoan với Tiêu Kiến Đông, đây là lần đầu tiên Nhan Hoan chính thức gặp mặt Tiêu Kiến Đông trong hoàn cảnh trang trọng, cô không khỏi lo lắng bồn chồn, cố gắng thể hiện được một mặt dịu dàng nhất của mình: “Chào bác Tiêu.”

“Ừ, chào cháu.” Tiêu Kiến Đông đánh giá cô, trong lòng thầm suy đoán xem cô gái chiếm trọn trái tim con trai mình về phương diện tính cách sẽ di truyền của Lãnh Thế Hùng nhiều hơn, hay của Diêu Bội Bội nhiều hơn, có khi nào cũng ngạo mạn kiêu kỳ thái quá như con bé Lãnh Tiểu Mạn kia không.

Thái độ ôn hòa của Tiêu Kiến Đông khiến Nhan Hoan bất giác nắm chặt làn váy, Tiêu Trạch chuyển chủ đề: “Bác gái, ba, hai người cứ trò chuyện, con đưa Nhan Hoan qua bên kia gặp vài người bạn.”

Tiêu Kiến Đông và Diêu Bội Bội cùng ngồi xuống ghế sofa trong khu nghỉ ở đại sảnh, đứng phía sau là hai người trợ lý.

Tiêu Trạch dẫn Nhan Hoan tới một góc yên tĩnh, chất vấn: “Em muốn ăn đòn đấy phải không?”

“Em làm sao?” Nhan Hoan chớp chớp mắt, dáng vẻ rất vô tội.

Tiêu Trạch nhún mày nói: “Ăn mặc như thế này còn không biết xấu hổ mà hỏi làm sao.”

Nhan Hoan cười khúc khích, “À, hóa ra là vì cái này!” Cô kiêu hãnh ưỡn người ôm vòng quanh eo anh: “Em đẹp không?”

“Như em đã nói hồi trước, thiếu vài chính là biểu thị cho cái đẹp, không mặc gì em càng đẹp hơn.” Ánh mắt chạm đến khe sâu quyến rũ chết người, cô lại còn cố ý đụng chạm nơi mềm mại trước ngực, khiêu khích anh.

“Em đã cho rất nhiều tên đàn ông ăn kem ly miễn phí.”

“Vậy anh có nghĩ trong khi bọn họ rét run sẽ phải ghen tị với anh vì được ôm em nóng hầm hập như thế này không?”

Tiêu Trạch giương mắt đảo qua những ánh nhìn hoặc vụng trộm hoặc quang minh chính đại của đám đàn ông, nói: “Bởi vì anh sẽ được ăn toàn bộ.” Anh cúi đầu, hôn lên môi cô.

Trên sân khấu, Lãnh Tiểu Mạn đang biểu diễn, giọng hát hậm hực khiến người ta khó mà nghe ra được nội dung của ca khúc, hai con mắt đỏ bừng đỏ kị. Biết được bí mật động trời, Giản Ninh chuẩn khỏi bà mẹ chồng tương lai chạy đi tìm Nhan Hoan, đầu ngón tay màu nhũ bạc không hề khách khí xoa xoa bờ vai cô bạn, Giản Ninh nói: “Này, cô kia đúng là quá hẹp hòi, tôi kể hết chuyện của tôi cho cô nghe, vậy mà chuyện của cô thì không hề với tôi một chút nào, có còn coi tôi là bạn nữa không?”

“Cậu muốn biết cái gì?” Nhan Hoan hỏi.

“Quan hệ giữa cậu và Lãnh Thế Hùng đó!” Giản Ninh trừng mắt.

Nhan Hoan liếc xéo cô bạn, hừ lạnh: “Còn không biết xấu hổ mà nói tở, cậu với Lý An Thần tốt đẹp như thế cũng có cho tở biết một tiếng đâu.”

“Bọn tở, bọn tở cũng chỉ vừa mới tốt hơn một chút, có phải qua lại lâu rồi đâu.” Giản Ninh chu môi giải thích.

“Chỉ vừa mới qua lại mà đã thân tới mức quần quít với mẹ chồng tương lai vậy à!”

“Đó gọi là khoa học giao tiếp, khoa học giao tiếp hiểu không, hôm nào dạy cho cậu.” Giản Ninh đắc ý, lắc lắc đầu hạ thấp giọng: “Này, cho cậu biết, đám đàn bà con gái bên kia đều đang bàn tán chuyện Lãnh Thế Hùng là cha của cậu đấy!”

Tiêu Trạch nhướn mày, nói: “Có phải phụ nữ đều như vậy không, thích buôn chuyện, thích nghe ngóng.”

Giản Ninh nói: “Anh nói đúng, thích buôn chuyện, thích nghe ngóng, có tin là ngay cả chuyện anh thích tư thế nào tôi cũng biết không?”

Tiêu Trạch không thể tin được nhìn Nhan Hoan, Nhan Hoan trừng mắt chất vấn Giản Ninh: “Tở nói với cậu những loại chuyện đó khi nào.”

“Cậu quên rồi!” Giản Ninh híp mắt đi vào trọng tâm: “Chính là lần trước cậu kể với tở...” Giản Ninh càng nói giọng lại càng nhỏ, đến khi Lãnh Thế Hùng đứng ở sau lưng Nhan Hoan thì tiếng của cô đã hoàn toàn im bật.

Nhan Hoan quay đầu lại nhìn, con ngươi sáng trong tức thì trở nên u ám. Theo phép lễ độ, Tiêu Trạch cúi đầu chào hỏi Lãnh Thế Hùng, sau đó quay sang Giản Ninh: “Cô lại đây, chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề vừa rồi một chút.”

Giản Ninh nuốt nửa hộc máu, nín tay áo Âu phục của Tiêu Trạch, lạch bạch chạy theo: “Anh giai à, ban ngày ban mặt thảo luận chuyện này giữa nơi đông người không thích hợp lắm...”

“Có phải cô rất hiểu về tôi không...”

Nhan Hoan nhìn theo bóng lưng hai người vừa rời đi, khóe miệng cong lên, nhưng ngay lập tức trầm xuống khi nghe được tiếng của Lãnh Thế Hùng.

“Tiểu Hoan.” Lãnh Thế Hùng gọi tên thân mật của cô.

Nhan Hoan không nói lời nào, cặp mắt nhìn thẳng vào ông, nhìn đến khi Lãnh Thế Hùng chột dạ, “Con không nhớ ta sao?”

“Tôi đâu có mất trí, làm sao lại không nhớ ông, Chủ tịch Lãnh của tập đoàn Lãnh Thị, chồng của phu nhân Từ Giai Oánh, cha của công tử Lãnh Ngự Thần và tiểu thư Lãnh Tiểu Mạn, tôi nói không sai chứ, Lãnh tiên sinh.”

Một tiếng Lãnh tiên sinh này thật xa lạ. Trái tim Lãnh Thế Hùng băng giá, “Ta cũng là cha của con mà!”

“Từ cái ngày ông vứt bỏ tôi, ông đã không còn là cha của tôi.”

“Tiểu Hoan...” Lãnh Thế Hùng tiến tới, Nhan Hoan cảnh giác lùi lại phía sau: “Vợ và con gái ông đều đang trông chừng ông, Lãnh tiên sinh hãy chú ý lời nói và hành động, đừng khiến người khác hiểu lầm.”

“Tiểu Hoan, con hận ta phải không, con theo mẹ con quay về để trả thù ta đúng không!”

“Lãnh tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi, tôi và phu nhân Diêu Bội Bội mặc dù là mẹ con, nhưng chuyện của bà từ trước tới nay tôi chưa từng hỏi cũng chưa từng nhúng tay vào, tôi trở về đây không phải để trả thù ai, cũng không phải để nhận ai.” Nhìn thoáng qua người đang đi tới, Nhan Hoan nói: “Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Cô vừa quay người định đi thì bỗng bị Từ Giai Oánh gọi lại, “Ồ, đúng là Tiểu Hoan rồi! Quả là con gái trưởng thành, xinh đẹp đến nỗi đi không nhận ra con nữa.”

“Hừ! Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy tôi ở thành phố C sao?” Một câu hỏi của Nhan Hoan khiến Từ Giai Oánh á khẩu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Lãnh Thế Hùng, bà ta không dám hé môi nửa lời.

Lãnh Tiểu Mạn mang theo bao nhiêu nghi vấn đi xuống sân khấu, người dẫn chương trình tác phong nhanh nhẹn bước lên mời người đẹp Ninh San, nghệ sĩ vĩ cầm mới giành được giải thưởng quốc tế, lên biểu diễn. Tiết mục được thể hiện với cây vĩ cầm trước khi nó được mang ra đấu giá là phần được nhiều người mong đợi nhất, bởi vì người biểu diễn là một nghệ sĩ vĩ cầm nổi tiếng, người đẹp Ninh San. Tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên. Ninh San mặc váy dài cầm cây đàn xuất hiện, mái tóc bồng bềnh lay động. Một tia đổ kị thoáng qua trong đáy mắt Nhan Hoan, chỉ trong một cái chớp mắt nhưng vẫn bị Từ Giai Oánh bắt được.

Khi mọi người đang lắng tai chuẩn bị nghe một khúc nhạc tươi đẹp thì tiếng nói của Từ Giai Oánh thỉnh thoảng vang lên: “Các vị, tôi biết trong số những người ở dưới khán đài có một vị tiểu thư khi mới mười hai tuổi đã giành được giải thưởng trong cuộc thi đàn violin mở rộng.”

Tia sáng lạnh thấu xương bắn ra từ khóe mắt Diêu Bội Bội, Từ Giai Oánh tỏ rõ sự khiêu khích, đắc ý nhướn mày.

Một câu nói đã khiến mọi người náo động, Ninh San ở trên sân khấu trong lòng càng kích động hơn, đàn violin cầm không chắc suýt nữa tuột tay rơi xuống sàn. Ai nấy xôn xao bàn tán, đoán xem vị nào chính là thiếu nữ thiên tài.

Giản Ninh lay lay Tiêu Trạch, nói: “Anh có biết cô ấy biết kéo đàn không?”

Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan, ánh mắt phức tạp, nhàn nhạt lên tiếng đáp: “Biết.”

“Chết tiệt!” Lại có chuyện chỉ cô không biết, Giản Ninh cảm thấy vô cùng bất công.

Từ Giai Oánh vừa nói xong, lòng Nhan Hoan hẫng mất một nhịp, tim cô như bật ra khỏi lồng ngực, không biết phải làm sao, cảm giác đang bị vô số ánh mắt nhìn chòng chọc đánh giá, một thân một mình đối mặt với hai vợ chồng Lãnh Thế Hùng, cô vô cùng hoảng hốt, luống cuống kiếm tìm sự giúp đỡ từ một dáng hình thân quen.

Tiếng nói của Từ Giai Oánh lại một lần nữa vang lên, lần này bà ta nhắm thẳng vào Nhan Hoan: “Thiếu nữ thiên tài, không thể cho mọi người có cơ hội thưởng thức tài kéo đàn cao siêu của cô sao?”

Lời châm chọc của Từ Giai Oánh khiến Nhan Hoan lạnh người, giữa những cái nhìn soi mói dị nghị, cánh tay cô đột nhiên bị ai đó nắm lấy, cô ngược mắt trông thấy Lãnh Ngự Thần.

Lãnh Ngự Thần dùng một loại ngữ khí gần như ra lệnh nói với cô: “Đi theo anh.”

Nhan Hoan giật mình, đúng lúc đó, cánh tay còn lại bị một người khác giữ chặt, là Tiêu Trạch.

“Tuy biết rằng đã hơn mười năm em không chạm vào đàn, nhưng anh cũng như các vị khách ở đây đều muốn nghe em biểu diễn, rất muốn, Nhan Hoan, đàn cho anh nghe một khúc nhé, chỉ cho một mình anh, dù có êm ái hay khó nghe, trong lòng anh, em vẫn luôn là nghệ sĩ vĩ cầm đẹp nhất, xuất sắc nhất.” Tiêu Trạch nói với Nhan Hoan, nhưng mắt anh lại chăm chú nhìn Lãnh Ngự Thần, cuối cùng anh cúi xuống, dùng ánh mắt để nói với cô, trốn chạy là cách xử sự hèn nhất nhất.

Nhan Hoan nhận được sự cổ vũ từ cái nhìn của anh, trong lòng cô đấu tranh không ngừng. Trước mắt chỉ có hai con đường, hoặc là hèn nhát bỏ chạy, hoặc là mạnh dạn mất mặt. Do dự một hồi, cô mở miệng nói với Lãnh Ngự Thần: “Xin anh, bỏ tôi ra.”

Lãnh Ngự Thần không động đậy, Nhan Hoan không rời mắt khỏi anh.

Ánh mắt cô kiên định khiến Lãnh Ngự Thần đành chịu thua, bàn tay nắm chặt chậm rãi buông lỏng, anh nhìn theo cô được Tiêu Trạch dẫn lên sân khấu.

Nghĩ tới cảnh lại một lần nữa kéo đàn trước bao người, Nhan Hoan vô cùng căng thẳng, đôi tay không ngừng run rẩy. Tiêu Trạch nâng mặt cô, đặt xuống một nụ hôn khích lệ, anh trấn an cô: “Đêm nay hãy biểu diễn chỉ cho riêng mình anh.”

Dưới ánh mắt ngập tràn sự tin tưởng của anh, Nhan Hoan đỡ tà váy bước lên, run run cầm lấy cây đàn tinh xảo từ tay Ninh San. Lúc đi ra giữa sân khấu, nhìn bên dưới đông nghịt người, cảnh vật bắt đầu méo mó biến thành từng gương mặt trẻ thơ non nớt nhưng lại đang cười nhạo cùng với âm thanh của những tiếng chửi rủa vô cùng khó nghe.

Hơi thở tắc nghẽn, tim đập điên cuồng loạn nhịp, cả khuôn mặt nóng bừng như lửa đốt, cô nhắm mắt, ra sức nói với bản thân tất cả chỉ là ảo giác, ảo giác, ảo giác, cô muốn kéo đàn cho một mình Tiêu Trạch nghe, chỉ một mình anh nghe...

Lần thứ hai mở mắt, thế giới quả nhiên tĩnh lặng, trong hội trường rộng lớn chỉ còn lại một mình Tiêu Trạch, tất cả những người khác đã biến thành phong nền màu đen.

Anh phong độ, ngạo nghễ như vậy, nhưng lại đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng nhất, chuyên chú nhất, tin tưởng nhất.

Gác đàn lên vai, tay nâng cây vĩ, tư thế tuyệt đẹp như thể đó chính là bản lĩnh trời sinh.

“Kết kết...”

Đã quá lâu không chạm vào đàn, cô kéo ra một âm điệu chói tai kỳ quái, trong đám người lập tức vang lên tiếng cười nhạo, tiếng cười đó đến từ Lãnh Tiểu Mạn và những kẻ cùng phe cánh Từ Thị. Tiếng cười nhạo đó như bật lên công tắc nguồn điện, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, những con người sau bức phong nền lập tức hiện ra, bao loại sắc mặt, chỉ trừ đầy giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Đã quá lâu không chạm vào đàn, cô kéo ra một âm điệu chói tai kỳ quái, trong đám người lập tức vang lên tiếng cười nhạo, tiếng cười đó đến từ Lãnh

Tiêu Mạn và những kẻ cùng phe cánh Từ Thị. Tiếng cười nhạo đó như bật lên công tắc nguồn điện, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, những con người sau bức phòng nền lập tức hiện ra, bao loại sắc mặt, chỉ trừ đầy giễu cợt.

“Ai có gan thì thử cười một lần nữa cho tôi xem!”

Ngữ khí Tiêu Trạch nhẹ vô cùng, nhưng lại khiến kẻ khác phải thâm run sợ. Đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, công tắc nguồn điện lại một lần nữa bị người ta kéo xuống.

Tiếp tục là một âm thanh the thé chói tai, lúc này không ai dám thốt lên một tiếng. Về mặt Tiêu Trạch mừng rỡ, chăm chú lắng tai thưởng thức, Nhan Hoan hít sâu, nhắm mắt lại, tự nói với mình phải tĩnh tâm, tĩnh tâm lại. Nhiều lần âm điệu kỳ quái qua đi, bản nhạc nhẹ nhàng êm dịu theo động tác kéo đàn trầm bổng du dương mà tuôn ra, là bản “Canon” kinh điển khiến người ta nghe hoài không chán, Nhan Hoan kéo đàn, cặp mắt to xinh đẹp từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chú về một hướng, một người, về căng thẳng chậm chậm lui dần, trả lại không gian cho nét cười nơi đáy mắt.

Những bản nhạc hay đều dễ diễn tấu cho những người hiểu và biết thưởng thức, tiếng đàn chậm rãi thông dong, người nghệ sĩ xinh đẹp khiến lòng người phiêu lãng, tất cả nhanh chóng hòa vào trong âm nhạc. Điều Bội Bội cảm ly rượu nhìn chiếc đèn trâm pha lê ở đại sảnh đang rủ xuống những chiếc lá bằng pha lê kiểu Baroque [1] màu xanh lam giá lạnh, thầm nói với lòng: “Anh yêu, anh có nghe thấy không, con gái chúng ta đang kéo đàn, nghe hay chứ?”

[1] Nghệ thuật baroque phổ biến tại Châu Âu vào cuối thế kỷ 17 và đầu thế kỷ 18. Nó được đặc trưng bởi những hoa văn mang sắc thái chuyển động đầy màu sắc, tinh xảo và mang tính trừu tượng cao. Vào thời kỳ đó, nghệ thuật baroque được sử dụng trong rất nhiều lĩnh vực như hội họa, kiến trúc, văn học, âm nhạc và thiết kế.

Tiếng nhạc lên bổng xuống trầm theo tiết tấu du dương, Nhan Hoan hoàn toàn giải phóng sự thận trọng lúc trước, thế giới rộng mở tươi sáng, cặp mắt cô đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên gương mặt tức giận đến méo mó của Từ Giai Oánh và vẻ mặt sợ vợ của Lãnh Thế Hùng.

Tuy năm đó là hai người họ hại cô không thể kéo đàn, nhưng người thật sự từ bỏ ước mơ lại chính là bản thân cô, người chỉ vì một lần thất bại mà không dám tiếp tục thử, một mực trốn tránh là chính cô, chính bản thân cô. Càng nghĩ càng giận, càng kéo tiết tấu càng nhanh, bản nhạc vốn có nhịp điệu nhẹ nhàng giờ bắt đầu trở nên sôi sục, cây vĩ đạo chơi trên dây đàn với tiết tấu cực nhanh, kể cả những nghệ sĩ trong dàn nhạc giao hưởng quốc gia ở sau lưng cũng phải đuổi theo tiết tấu của cô mà không kịp, tất cả họ đều mang vẻ mặt nghiêm nghị chăm chú, cố gắng bắt kịp nhịp.

Khúc nhạc mạnh mẽ như gió táp mưa sa khiến lòng người nghe cũng dâng trào, kích động không thôi, như thể đắm mình vào đại dương của âm nhạc, liên tiếp bị những con sóng sau cao hơn sóng trước xô vào, bọt nước xoáy tung, bị ném lên cao, lại trượt xuống, va đập.

Nhan Hoan hơi nhíu mày, chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, tay vẫn không ngừng kéo vĩ. Cao trào của khúc nhạc qua đi, tiết tấu chậm lại, những người nghe có mặt tại đây không khỏi nín thở, cho đến khi bản nhạc kết thúc, dây đàn cũng đứt.

Sự kích động sôi trào trong lòng tất cả mọi người vẫn quần quanh mãi chưa thể hồi phục, là Tiêu Kiến Đông vỗ tay đầu tiên, sau đó lập tức cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Nhan Hoan trả cây đàn đã bị hỏng cho Ninh San đang đứng ngay ra như phỗng, vô cùng có lỗi nói: “Thật xin lỗi, dây đàn bị đứt rồi, tôi sẽ bồi thường cho cô một chiếc đàn mới.”

Ninh San xúc động không nói nên lời, tro mắt nhìn người trong lòng Lãnh Ngự Thần, đồng thời cũng là người cô hâm mộ và đồ kị nhất lướt qua mà đi.

Nhan Hoan nâng tà váy bước xuống sân khấu, vượt qua đám người, đi tới trước mặt Tiêu Trạch, cô thở dài một hơi, hỏi: “Có phải rất khó nghe không?”

Tiêu Trạch lắc đầu, nhận hai ly rượu cốc tai trong tay người phục vụ, đưa một ly cho cô. Nhan Hoan hai tay nhận lấy chiếc ly cầm thật chặt, bây giờ cô vẫn vô cùng căng thẳng.

“Khó mà tin được em đã hơn mười năm không chạm vào đàn, nếu mà vẫn luôn tập luyện thì sẽ như thế nào?” Tiêu Trạch nâng ly, mỉm cười, vô cùng tự hào nói: “Mời em, nữ hoàng đàn vĩ cầm của anh!”

Trong lòng Nhan Hoan như nở hoa, ánh mắt cô chăm chú vào người đàn ông anh tuấn nhất trước mặt, uống cạn rượu trong ly.

Chất lỏng trong suốt óng ánh chảy vào trong miệng, Tiêu Trạch đưa ly rượu cho nhân viên phục vụ, thân mật ôm eo cô, dán sát vào chóp mũi cô ngửi ngửi, “Có mùi vị Tequila.”

Anh cứ như thế chẳng màng đến những người xung quanh, hôn lên môi cô.

Người dẫn chương trình trên sân khấu giới thiệu tiết mục đấu giá đồ trang sức, một đám người mẫu cao gầy phấn son diêm lệ lần lượt bước lên, trưng ra các món đồ quý giá, ánh mắt mọi người bị châu báu hấp dẫn.

Cánh môi đỏ mọng hết bị buột ra rồi lại ngậm lấy, Tiêu Trạch nhìn lướt qua những châu báu rực rỡ chói mắt, nói: “Có thích không? Anh tặng em.”

“Em không hứng thú với những thứ đó.”

“Vậy em hứng thú với cái gì?”

Con người long lanh ngập ngừng e thẹn, bàn tay nhỏ bé của Nhan Hoan chọc chọc vào ngực Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch nghiêng răng nói: “Em đúng là háo sắc.”

Nhan Hoan gắt giọng: “Suy nghĩ phức tạp quá rồi đấy.”

Tiêu Trạch kéo cô đi ra cửa, lúc đi qua chạm phải ánh mắt ác độc của Từ Giai Oánh, Nhan Hoan dừng lại nói với bà ta: “Tôi phải nói một tiếng cảm ơn với bà, nếu như không phải bà kiên quyết đẩy tôi lên sân khấu, tôi sẽ không thể kéo đàn trở lại sớm thế này. Tuy rằng bà căn bản không xứng để thưởng thức.”

Nhan Hoan theo Tiêu Trạch rời đi, làm ngơ tiếng gọi của Lãnh Thế Hùng. Từ Giai Oánh cảm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt khinh thường cùng đáng vẻ ngạo mạn, nhìn bộ dạng mắt mắt của chồng mình, bà ta càng cảm phần đến cùng cực, không có chỗ nào phát tiết, bà ta vung cả đồng tiền để mua số châu báu trên người của các người mẫu trên sân khấu, đáng tiếc mỗi món đồ bà ta vừa ý đều bị Diêu Bội Bội giành được...

Trong màn đêm trên đỉnh Bình Sơn, chiếc xe thể thao rung động theo tiết tấu, lửa lòng ầm ứot cuồng nhiệt cùng với mùi hương đặc biệt tràn ngập khoang xe, người đàn ông mạnh mẽ đụng chạm khiến cô gái nằm bên dưới không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ vô cùng mê hoặc, cả hai nhắm mắt làm ngơ tiếng chuông điện thoại đang đổ dồn dập. Sau một hồi điên cuồng chạy nước rút, nằm trên cơ thể chảy mồ hôi rùng rùng của cô gái, hơi thở gấp gấp hòa vào nhau, người đàn ông mới duỗi cánh tay dài tìm chiếc điện thoại. Bên kia ống nghe truyền tới lời cảnh cáo của Lý An Thần: “Tiêu Trạch, nhất thiết không được liên minh với Hoa Thần, các cậu không thể đối phó được với Lãnh Ngự Thần đâu, thực lực của anh ta không đơn giản như cậu vẫn thấy...”

*

Ảnh chụp của Diêu Bội Bội tràn ngập hơn nửa số trang của thời báo kinh tế tài chính, ngoài tin tức về xuất thân của bà và chuyện tình yêu của con gái bảo bối với con trai của tập đoàn Tân Vũ, khúc mắc tình cảm giữa bà và Lãnh Thế Hùng không được nhắc tới một chữ. Truyền thông trước nay vẫn luôn sắc bén thì lần này đã khiến những quần chúng có tinh thần giải trí thất vọng, thực sự làm một số người âm thầm ngao ngán, cả nhà Lãnh Thị là một trong số đó.

Trong thời đại thịnh hành một làm kẻ thứ ba đồng thời cũng khinh bỉ kẻ thứ ba này, người đàn ông phụ bạc Lãnh Thế Hùng và kẻ thứ ba Từ Giai Oánh đều gặp phải sự phi nhổ của quần chúng. Dư luận sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của xí nghiệp Lãnh Thị trong lòng người dân, và cũng sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của con gái Lãnh Tiểu Mạn.

Đóng chặt cửa phòng, Từ Giai Oánh quả mắng nặng nề người ở đầu bên kia điện thoại, “Tiền tôi đưa cậu không thiếu một xu, đến bây giờ vẫn chưa thấy cậu hành động, chê ít sao?”

Đối phương giải thích: “Chị Từ, em thực sự không có cách nào, mấy người của em đều bị đánh trọng thương, bây giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện kia kia!”

“Là do người của cậu quá vô dụng, hay là con tiện nhân kia có ba đầu sáu tay, đừng nói với tôi A K cậu chỉ có bấy nhiêu năng lực, tôi đưa gấp đôi số tiền, xử lý nó cho tôi.”

A K nói: “Không phải cô ta lợi hại, mà là tên đàn ông bên cạnh cô ta, chị Từ, việc này chị nên nhờ cao thủ khác đi, A K em chỉ là một tay xã hội đen, không phải là sát thủ liều mạng gì đó.”

Tút tut tut tut... Một tràng âm thanh báo bận, A K đã cúp máy. Từ Giai Oánh bắt lực quảng điện thoại, đi qua đi lại trong phòng...

Mí mắt giật giật liên tục, có dự cảm chẳng lành.

Trong gara của khu cư xá, Nhan Hoan vừa đỗ xe xong, đột nhiên gáy bị ai đó tàn nhẫn đập một gậy, trước mắt cô tối sầm, thân thể mềm nhũn ngã xuống...

Nhan Hoan đau đầu như nứt ra, đến khi tỉnh lại thì đã bị nhét vào ghế sau của một chiếc xe tải nhỏ, một người đàn ông trông đáng vẻ khá khôi ngô đang ngồi bên cạnh nhìn cô.

Phát hiện cô có dấu hiệu tỉnh lại, hắn ta xách cô như xách một con gà, hung ác cảnh cáo: “Ngoan ngoan một chút, nếu không sẽ giết cô.”

Xe bay nhanh trên một con đường ở vùng ngoại ô, cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan rộng, Nhan Hoan cảnh giác dịch người ra phía cửa sổ xe, một tay lần tìm điện thoại, cô hỏi: “Muốn đưa tôi đi đâu?”

Tên đàn ông lực lưỡng nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, cười rộ lên rất thô tục, “Đưa cô em đi vui vẻ một chút.” Trên ghế lái đằng trước phát ra tiếng cười còn đậm đáng hơn.

Nhan Hoan nghe thấy vậy, da đầu run lên, phát hiện ra điện thoại của mình đã bị bọn chúng lấy đi, trong lòng cô vừa sợ hãi vừa gấp gáp muốn chạy trốn, cô đẩy cửa xe định nhảy ra, tên đàn ông kia túm chặt tóc cô kéo giật trở lại. Xe chạy đến một trạm xe buýt, Nhan Hoan dùng móng tay nhọn cào xước gương mặt đen thui của hắn, cô đập đập cửa sổ thủy tinh cầu cứu người qua đường. Tên kia xoa mặt chửi thề một câu, một tay hắn ấn đầu cô ép chặt lên cửa sổ.

Một cỗ Bentley Continental [2] vọt qua như tên bắn, cản trở tầm mắt phát hiện tội ác của người đi đường.

[2] Bentley Continental: dòng xe hạng sang của hãng Bentley, Anh.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Trong Bentley Continental màu đen, Lạc Tiểu Anh vurun cở ra nhìn chiếc xe tải đằng sau, hốt hoảng nói: “Này, mau dừng xe. Trong chiếc xe đằng sau kia có một cô gái đang bị người ta đánh!” Cảm nhận tốc độ xe trong giây lát tăng lên, Lạc Tiểu Anh ngồi trở lại, nói với người đàn ông đang ngồi trên ghế lái: “Có người đang cần sự giúp đỡ, mau giúp cô ấy đi.”

“...”

“Anh đừng có máu lạnh như vậy được không?”

“...” Người đàn ông lạnh lùng trên ghế lái làm ngơ lời cô, ánh mắt thâm trầm chăm chú vào con đường phía trước.

“Hạ Thiệu Nhiên!” Lạc Tiểu Anh nóng nảy.

...

Nhan Hoan bị đưa đến một ngôi biệt thự bỏ hoang ở ngoại ô, một tên đàn ông cao lớn thô kệch đã mạn xé rách quần áo cô, cô ra sức kháng cự, hậu quả là nhận lại những cú đấm đá hung ác của hắn, một tên khác mở máy quay kỹ thuật số, ghi lại hành động tàn bạo khiến người xem căm phẫn.

Nhan Hoan bị lột hết quần áo chỉ còn lại nội y run rẩy bám trên người, cảm giác bị bàn tay thô ráp, cái miệng bẩn thỉu xâm phạm khiến trái tim cô như chết lặng.

Tên đàn ông rời khỏi người cô, đứng dậy, thở hắt hắt còi thất lung, hắn tụt quần giải phóng vật xấu xí ghê tởm. Tên đồng bọn đang cầm máy quay thúc giục hắn: “Mẹ nó, mày nhanh lên đi, ông sắp nghẹn chết rồi.” Nói xong bàn tay to của hắn sờ xuống đũng quần xoa xoa vài cái. Nhan Hoan trừng mắt kinh hãi, nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cô sinh ra cảm giác tuyệt vọng trước nay chưa từng có, dường như sẽ không còn được gặp lại Tiểu Trạch, cũng sẽ không thể yêu anh được nữa. Cô cắn răng gằn từng chữ với tên đàn ông: “Tao sẽ giết chúng mày, tao nhất định sẽ giết chúng mày.”

Ánh mắt chết chóc của cô khiến tên kia giật mình cả kinh, hơi e sợ, nhưng đầu óc hèn hạ của hắn đã sớm bị ăn mòn, hắn gấp gấp còi quần vứt sang một bên, bộ dạng bất chấp tất cả bỏ nhào vào Nhan Hoan, đột nhiên hắn đau đớn thét lên một tiếng.

Cùng lúc với tiếng thét thống khổ của tên đó, một giọt máu nhỏ xuống gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Nhan Hoan, máu ảm áp khiến cô sững sờ, nhưng chỉ một giây sau, con tim như sắp chết lại lóe lên một tia hi vọng.

Có người đến cứu cô sao?

Nhan Hoan ra sức đẩy cái đầu bị thương của hắn ra, cảm quần áo đã bị xé rách che chắn cơ thể mình.

Tên cầm máy quay trông thấy đồng bọn bị tấn công, ban đầu là sững sờ, đến khi nhìn thấy một người đàn ông đáng người cao gầy xuất hiện, hắn mới ló vẻ xem thường, lắc lư thân mình lực lưỡng tiến đến, quát: “Khốn kiếp, mẹ mày muốn chết à!”

Hạ Thiệu Nhiên liếc mắt qua cô gái vừa bị cưỡng bạo, nhận ra Nhan Hoan, vẻ tàn ác trong đáy mắt anh phút chốc càng đậm, nắm đấm kêu lên răng rắc, chỉ một quyền đã đánh ngã lên đàn ông vừa xông tới, hắn ngã sấp xuống vô cùng thảm hại, máy quay rơi trên đất. Lúc này, tên đàn ông bị thương ở đầu ban nãy đã bò lên khỏi mặt đất, Nhan Hoan đứng bật dậy, quần áo rách rưới rơi ra, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn, cô quơ lấy chiếc ghế tròn ba chân bên cạnh, điên cuồng nện vào người hắn, hét phát này đến phát khác, tên kia đau đớn gào thét không ngừng.

Hạ Thiệu Nhiên giữ lấy cô như đang phát điên, từ từ cạy mở ngón tay cô đang nắm chặt chiếc ghế, nói: “Đừng làm bẩn tay cô.”

Tức thì vành mắt Nhan Hoan đỏ hoe. Con mắt lạnh lẽo của Hạ Thiệu Nhiên đảo qua những vết thương trông mà giật mình đau xót, đáy mắt nổi lên bão táp đáng sợ, anh còi áo khoác bọc vào người cô, ôm chặt lấy thân thể cô bởi vì nhục nhã, bởi vì sợ hãi, bởi vì căm hận mà run rẩy không thôi, trấn an nói: “Đừng sợ, không sao cả rồi!”

Hai mắt Nhan Hoan rom rớm, cô gạt đầu, thầm biết ơn vận may của mình, trong lúc tuyệt vọng đến cực độ đã được người đến cứu.

Hai tên kia lúc này đã bò dậy, con dao găm lóe sáng trên tay, hắn vừa chửi rủa vừa xông về phía Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chòng chọc hai kẻ đang lao vào mình, trong ánh mắt hiện lên sắc màu chết chóc, một con dao từ ống tay áo rơi xuống lòng bàn tay, lưỡi dao sáng bóng khiến Nhan Hoan lạnh người, người đàn ông bình thường trầm mặc ít nói lập tức hóa thân thành ác quỷ khát máu.

“A!”

Âm thanh bén nhọn vang lên, một tên bị lấy cái miệng đang không ngừng chảy máu, vẻ mặt đau đớn cùng cực, lưỡi dao trong tay Hạ Thiệu Nhiên dính một vệt máu đỏ sẫm. Nhưng chỉ một giây sau, lưỡi dao dính máu lại một lần nữa đâm vào hai con mắt của tên đàn ông vừa bị chém đứt miệng đang tru tréo. Hai mắt trở thành hai lỗ máu, môi bị rách làm máu nhiễm lên hàm răng đỏ lôm, nhìn thật khủng khiếp đáng sợ. Không phải ai cũng có năng lực tâm lý siêu phàm để có thể chứng kiến cảnh tượng đâm máu khủng bố như vậy.

Nhan Hoan co rúm vào một góc, toàn thân choáng váng, ánh mắt đăm đăm nhìn bàn tay Hạ Thiệu Nhiên đang cầm lưỡi dao nhuộm máu.

Những tiếng khóc rống nức nở không ngừng vang lên, tên đàn ông khắp người đầy máu co quắp trên mặt đất. Tên còn lại nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng cùng với ánh mắt hung ác khát máu của Hạ Thiệu Nhiên, hần run run chân lùi lại, dao găm trong tay rơi xuống đất, quá sợ hãi lập tức xin tha. “Đại ca, tôi sai rồi, xin anh hãy tha cho tôi.”

Hạ Thiệu Nhiên không nói gì, như thần chết cầm lưỡi dao nhuộm máu bước từng bước tới gần. Tên đàn ông vô cùng khiếp sợ, gương mặt nhợt nhạt, hần siết chặt nắm đấm, chuẩn bị vùng tay đánh cược một lần, liều mạng lao thân mình vạm vỡ về phía Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên dễ dàng chế ngự hần, tên kia thét lên một tiếng rợn người.

Lạc Tiểu Anh cảm giác bất an, không nghe lời chạy vào trong, nhìn thấy Hạ Thiệu Nhiên đang đâm lưỡi dao sắc bén vào mắt tên kia, sau đó lại kéo lê lưỡi dao trượt xuống dưới miệng...

“Đừng!”

Lạc Tiểu Anh sợ hãi hét lên ngăn cản.

Hạ Thiệu Nhiên dừng tay, con dao sắc nhọn đâm vào màn hình máy quay, chân phải hất lên, chiếc máy với con dao đang cắm trên đó tức thì rơi vào tay anh.

...

Cho dù vết thương trên người đang rỉ máu, cho dù đầu tóc rối bời, bộ dạng vô cùng thảm hại, Nhan Hoan cũng không muốn bị bất kỳ người xa lạ nào chạm vào, cho dù là nữ giới cũng không được.

Bàn tay Lạc Tiểu Anh ngừng giữa không trung rồi lại rút trở về, cô đứng dậy khỏi ghế sofa, một lát sau quay lại với một cốc nước ấm, đưa về phía Nhan Hoan, “Uống chút nước nhé.”

Nhan Hoan không nhận, chỉ nhìn chằm chằm vào cốc nước đến khi hốc mắt dần dần đỏ hoe, Lạc Tiểu Anh buông cốc nước, ngồi xuống, cùng cô chờ đợi người sắp đến đón cô.

Cửa dưới nhà bị ai đó đập tung, phát ra tiếng vang rất lớn, vừa trông thấy người tới, Nhan Hoan đứng bật dậy khỏi ghế, nước mắt như những hạt ngọc tuôn xuống không ngừng.

Lạc Tiểu Anh cũng đứng dậy theo, nhìn người đàn ông anh tuấn cao lớn, ánh mắt hoảng loạn, hô hấp dồn dập ở cửa ra vào.

“Nhan Hoan!” Tiêu Trạch vội vã bước tới, ánh mắt như tia X quang xem xét kỹ càng, góc trán có vết máu đã khô, gương mặt sưng tấy khiến anh phát hỏa, muốn giết người ngay lập tức.

“Em muốn về nhà...” Nhan Hoan gạt nước mắt nói: “Đưa em về nhà.”

“Đừng khóc, chúng ta về nhà.”

Hạ Thiệu Nhiên tắm rửa thay quần áo xong, khoan khoái xuống lầu, bộ dạng này của anh khiến người ta không thể liên tưởng nổi tới kẻ lạnh lùng tàn bạo khát máu vô tình trước đó.

Tiêu Trạch trịnh trọng nói lời cảm ơn, Hạ Thiệu Nhiên không có ý nhận, hất hất cằm về phía Lạc Tiểu Anh: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn cô ấy.”

Hạ Thiệu Nhiên không nói thì Tiêu Trạch cũng không để ý bên cạnh sofa còn có một cô gái xinh xắn đáng yêu đang đứng. Tiêu Trạch cảm ơn, Lạc Tiểu Anh ngại ngần không nhận.

Tiêu Trạch không lãng phí thời gian suy đoán quan hệ giữa cô và Hạ Thiệu Nhiên, cảm ơn xong liền dẫn Nhan Hoan rời đi.

Trong phòng tắm, Tiêu Trạch dịu dàng lau rửa thân thể Nhan Hoan, khi bôi thuốc, vô số vết xanh tím như bức ảnh đến phát điên, cô gái mà chính anh còn không nở bắt nạt, sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ nào đã tùy tiện ức hiếp. Vết và lấm mới đỡ được cô đi ngủ, lúc này Tiêu Trạch mới gọi điện cho Hạ Thiệu Nhiên.

“Biết là ai làm không?” Giọng Tiêu Trạch lạnh tới mức như có thể khiến ta nghe thấy tiếng những cục băng đá rơi lộp bộp.

“Lãnh Tiểu Mạn.”

“Mấy người?”

“Hai tên, tôi đã trừ khử giúp cậu, còn Lãnh Tiểu Mạn, chỉ có thể tự cậu giải quyết.” Hạ Thiệu Nhiên trầm mặc một lát mới nói: “Cô ấy bị hoảng sợ không ít đâu, hãy chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Tôi biết rồi.” Tiêu Trạch cúp điện thoại, sau khi quay vào phòng ngủ đặt lên trán Nhan Hoan một nụ hôn dịu nhẹ, anh cầm chìa khóa xe đi ra ngoài...

Trong một câu lạc bộ đêm tối tăm truy lạc, âm nhạc bùng nổ, khắp nơi cả trai lẫn gái đang điên cuồng uốn éo. Tiêu Trạch cao lớn khô khan đẩy cửa bước vào, dáng vẻ thâm trầm lạnh giá cũng không ngăn được những cô gái mượn rượu giả say để kiếm một cuộc gặp gỡ bất ngờ lãng mạn.

Dọc theo hành lang, Tiêu Trạch đẩy ra một cô gái muốn ngã vào lòng anh, sắc mặt nặng nề, chân giò lên đạp tung cánh cửa căn phòng bao. Đám trai gái đang chơi đùa rất high đột nhiên dừng lại, ngây ngốc nhìn người đàn ông dữ dằn toàn thân tỏa ra mùi nguy hiểm đang đứng ở cửa.

Con người sắc bén đảo qua từng kẻ có mặt, Tiêu Trạch đi tới, vờn tay túm phắt Lãnh Tiểu Mạn đang trốn sau lưng một tên mặc áo quần sắc sỡ.

Lãnh Tiểu Mạn biết rõ mình đã phạm sai lầm gì nên rất sợ chết. Thực ra sau khi giao hẹn cô ta đã lập tức hối hận, giống như tất cả những kẻ làm chuyện xấu, trong lòng cô ta rất lo sợ, bất an, cho nên mới trốn trong quán bar để tạm thời làm tê liệt thần kinh của mình. Cô ta run run giọng hỏi: “Anh muốn làm gì? Mau thả em ra!”

Tiêu Trạch túm chặt cô ta kéo ra ngoài cửa, mấy tên con trai định tiến lên ngăn cản nhưng đều bị ánh mắt lạnh lẽo của anh làm cho rùng mình phải lui về. Lãnh Tiểu Mạn một thân một mình sợ đến mức hét lên với đám người đang đứng im như phỗng: “Mau gọi điện cho anh tôi, nói Tiêu Trạch bắt tôi...”

Cô bị một bàn tay to hung hăng bóp mạnh, cô ta không thoát ra nổi một âm thanh nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Tiêu Trạch tóm cổ Lãnh Tiểu Mạn đi xuyên qua đám người, ra khỏi cửa lớn, nhét thẳng cô ta vào trong xe.

Loại ánh mắt đã làm sai mà còn sợ sệt này khiến Tiêu Trạch cực kỳ căm ghét. “Lãnh Tiểu Mạn, trước đây tôi cho rằng cô chỉ là một cô nhóc tùy tiện, ngạo mạn, không biết phải trái, hôm nay tôi mới biết, thì ra cô là một kẻ lòng dạ rắn độc. Cô thích tôi, tôi không can dự, bởi vì đó là việc của cô. Nhưng Nhan Hoan là người của tôi, cô động vào cô ấy thì đó chính là việc của tôi. Cô làm cô ấy thiếu một sợi tóc, tôi sẽ thay cô ấy đòi lại hai sợi, cô thuê hai tên ức hiếp cô ấy, tôi sẽ cho nhiều người hơn nữa tới ức hiếp cô. Để cô phải trả giá gấp đôi.”

Đáy lòng Lãnh Tiểu Mạn dâng lên cảm giác sợ hãi vô bờ, cô ta đập cửa xe la hét đòi xuống. “Không, anh không thể làm như vậy.”

“Cô có thể, tại sao tôi lại không?” Tiêu Trạch điều khiển tay lái, hung dữ lườm cô ta.

“Nếu anh giận như vậy thì đưa em đến cảnh sát đi.” Lãnh Tiểu Mạn không ngốc, cô ta hiểu rõ, lúc này ở trong tay cảnh sát còn an toàn hơn là nằm trong tay Tiêu Trạch.

“Cảnh sát?” Tiêu Trạch chế nhạo: “Cảnh sát có thể quản được cô sao?”

Xe chạy sâu vào lòng thành phố, đèn đường càng ngày càng ít, ánh sáng càng lúc càng mờ, cảm giác khiếp sợ trong lòng Lãnh Tiểu Mạn ngày càng lớn.

Nhìn ra anh đang thực sự tức giận, Lãnh Tiểu Mạn ghé lại gần cầu xin: “Anh Trạch, em sai rồi, em sai rồi, xin anh bỏ qua cho em. Em thề sẽ không bao giờ sai người hại chị ấy nữa, cũng sẽ không tiếp tục cản trở hai người, hai người muốn tốt đẹp như thế nào cũng được, từ nay về sau em không liên quan một chút nào nữa. Em có thể đền bù những tổn hại mà chị ấy đã phải chịu, tiền không thành vấn đề, muốn bao nhiêu em cũng có thể cho.”

“Tiền có thể giải quyết được tất cả vấn đề hay sao?” Tiêu Trạch cười lạnh, “Lãnh Tiểu Mạn, loại người như cô cần phải được giáo huấn nghiêm khắc thì mới nhớ lâu được.”

“Kí”, xe dừng lại tại con phố ăn mày tiếng xấu lừng danh.

Tiêu Trạch xách cổ áo cô ta xuống xe, Lãnh Tiểu Mạn đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô ta sợ tới mức hét toáng lên thảm thiết. “Hu hu, em không muốn, thả em ra, buông ra...”

Tiêu Trạch mặc kệ tiếng la hét của cô ta, cưỡng ép kéo cô ta tới trước một căn nhà lụp xụp rách nát, giò chân đá văng cửa. Trong nhà, mấy người đàn ông đang vây quanh một cái nồi giết mình hoảng sợ, có một tên sợ quá còn làm rơi cả bát đĩa. Lãnh Tiểu Mạn cùng một bọn nhân dân tệ bị ném ra đất. Ánh mắt vừa cợt nhả vừa bẩn thỉu của đám ăn mày đầy ngực vực và cảnh giác đánh giá hai người, trong đó một tên to gan nhất đã nhặt bọc tiền lên, trốn

vào một góc phòng nhắm nước bọt bắt đầu đếm, càng đếm ánh mắt hần ta càng sáng rực, đồng thời bật ra tiếng cười kỳ quái.

Tiêu Trạch nói: “Cô gái này rất trống trải, cần đàn ông giúp đỡ.”

Tất cả đám ăn mày đều lộ ra nụ cười khiến người ta khiếp đảm, hết nhìn tiền, lại nhìn cô gái xinh đẹp như lê hoa đài vũ [1].

[1] Lê hoa đài vũ: Như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Tiêu Trạch không thèm để ý đến lời van xin của Lãnh Tiểu Mạn, ném thẳng cô ta vào hang sói. Tiếng gào khóc, tiếng cười dâm đãng, tiếng áo quần bị xé rách, tiếng đồ vật đổ vỡ vọng ra từ phía sau cánh cửa lung lay, anh châm một điếu thuốc, nhìn lên bầu trời nặng trĩu mây đen, hít một hơi thật sâu.

Dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết, sắp rơi rồi sao?

Điện thoại trong túi áo đồ chuông dồn dập. Tiêu Trạch ném đầu lọc thuốc, giẫm tắt lửa, anh ấn phím nghe, mở miệng nói: “Em gái anh đang bị người ta ức hiếp ở phố ăn mày.”

Không đợi tiếng gầm rống của Lãnh Ngự Thần vọng tới, Tiêu Trạch đã cúp máy, một lần nữa đá cửa đi vào trong. Tên ăn mày còi chuồng đang chuẩn bị nhắm cái vật ghê tởm của hần vào nơi đã được mở rộng, đột nhiên có thứ gì đập vào người hần, quay đầu lại, là hai xấp tiền mặt.

Tiêu Trạch lạnh lùng nói: “Cầm lấy tiền, cút mau.”

Đám ăn mày kéo quần, chỉnh lại vạt áo rồi nhặt tiền chạy đi, Lãnh Tiểu Mạn không một mảnh vải che thân khóc nức nở chỉ trích Tiêu Trạch: “Anh không phải người, anh không phải người!”

Tiêu Trạch dùng mũ giày hất áo quần trên mặt đất che đi nơi nhạy cảm của cô ta, nói: “Lúc sai khiến người khác làm hại Nhan Hoan, cô là người ư?”

Nghĩ đến việc ác mà mình đã làm, Lãnh Tiểu Mạn không phản bác được, chỉ còn biết lau nước mắt.

Tiêu Trạch khêu cái cảm nhẹn của cô ta, nhìn gương mặt vương đầy nước mắt, hỏi: “Sợ sao? Có cảm nhận được sự tuyệt vọng mà bất lực phản kháng, sợ hãi đánh mất chính mình nhưng chỉ còn biết để mặc kẻ khác ức hiếp không? Tôi đã nói sẽ khiến cô phải trả một cái giá gấp đôi để bù lại những tổn thương cả về thể xác và tinh thần mà cô đã gây ra cho Nhan Hoan, nhưng chỉ một lần này.”

Từ nay về sau, cô mà còn dám động vào cô ấy, tôi nhất định sẽ hoàn trả lại cho cô gấp mười lần. Tiêu Trạch tôi nói được làm được, không sợ thì cứ thử xem.”

Buông cảm cô ta, Tiêu Trạch nhìn cô ta một lần cuối cùng bằng ánh mắt khinh miệt, không thèm quay đầu lại, rời khỏi căn nhà ám bầu không khí nheo nhúc.

Cho đến khi tiếng động cơ xe xa dần, Lãnh Tiểu Mạn mới hoàn toàn sụp đổ, gào khóc mãi đến tận lúc Lãnh Ngự Thần chạy đến. Lãnh Ngự Thần có tục chủ tốt đến đâu cũng không thể tha thứ được cho kẻ đã ức hiếp em gái mình, đôi môi mỏng phun ra từng từ lạnh buốt.

“Tiêu Trạch làm?”

Lãnh Tiểu Mạn chỉ khóc.

“Rốt cuộc có phải hần hay không?”

Lãnh Tiểu Mạn lắc đầu.

“Vậy là ả?”

“Hu hu...”

“Rốt cuộc là kẻ nào làm?” Lãnh Ngự Thần gầm lên một tiếng, Lãnh Tiểu Mạn sợ tới mức im bật, sau đó khóc không ra tiếng, thút thít kể lại toàn bộ sự việc, ngay cả chuyện cô ta sai người cưỡng bức Nhan Hoan như thế nào cũng kể lại hai năm rõ mười.

“Loại chuyện bán thiu như vậy mà em cũng làm được, Lãnh Tiểu Mạn, sao em có thể như vậy?” Lãnh Ngự Thần một tay chống nạnh, một tay ấn mạnh nơi thái dương đau buốt, bắt đầu quở mắng.

Lãnh Tiểu Mạn tui thân vừa khóc vừa kể: “Em cũng hối hận sợ muốn chết, suýt nữa đã bị mấy tên ăn mày... Hu hu... Em chỉ vì nghe lời mẹ nên mới dám làm, hu hu...”

Cái gì?

“Là mẹ bảo em làm như vậy?” Mẹ sai con gái thuê kẻ xấu hãm hại người khác? Lãnh Ngự Thần hoàn toàn phẫn nộ, cực kỳ thất vọng với người mẹ Từ Giai Oánh, anh kéo em gái rời khỏi căn nhà dơ bẩn hôi hám đến ngay thờ.

Trong biệt thự của Lãnh gia, Từ Giai Oánh đang hí hoáy một chiếc áo khoác lông mầu mĩ mới nhất mùa đông này. Lãnh Ngự Thần sắc mặt u ám kéo Lãnh Tiểu Mạn bước nhanh qua đại sảnh, đi thẳng tới trước mặt Từ Giai Oánh, bà ta đang mải ngắm nghía chiếc áo khoác lông nên không chú ý tới hai người. Lãnh Ngự Thần giật phắt chiếc áo trong tay bà ta, ném sang một bên.

“Làm gì vậy?” Từ Giai Oánh hét lên, đến khi nhìn thấy Lãnh Tiểu Mạn toàn thân bần thủ, áo quần xộc xệch, vành mắt đỏ hoe, bà ta bỗng biến sắc, tiến đến hỏi: “Tiểu Mạn, con ranh này! Làm sao đây, đánh nhau với người ta à?”

“Đánh nhau? Hừ!” Lãnh Ngự Thần hừ lạnh, “Con gái bảo bối của mẹ suýt nữa đã bị người ta cưỡng bức.” Nghe thấy hai chữ kia, Lãnh Tiểu Mạn lại bật khóc òa lên.

“Đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì?” Từ Giai Oánh kích động kêu lên.

“Còn không phải do mẹ xúi giục sao?” Lãnh Ngự Thần không hề nể mặt mẹ mình, nghiêm nghị chỉ trích: “Mẹ không sợ dính líu đến pháp luật, ngấm ngấm trả thù Điều Bội Bội thì thôi, nhưng Tiểu Mạn mới bao nhiêu tuổi, mẹ lại giật dây nó đi làm chuyện phạm pháp, đây chính là cách mẹ giáo dục nó có phải không? Mẹ là mẹ của nó, sao có thể bảo nó đi làm những chuyện như vậy, cứ tiếp tục thì sớm muộn gì nó cũng sẽ bị mẹ tự tay đưa vào nhà giam!”

Từ Giai Oánh đang xót con gái, lại phải nghe con trai lớn tiếng chỉ trích, bà ta nổi cáu: “Mẹ xúi giục nó cái gì? Sao anh có thể nói mẹ như vậy, mẹ là mẹ của anh, hỗn xược!” Bà ta kéo Lãnh Tiểu Mạn đang khóc dẫy, bức bối hỏi: “Mẹ xúi giục mày cái gì? Hả? Mày nói đi, khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, đồ vô dụng!”

Lãnh Tiểu Mạn nức nở nói: “Không phải mẹ bảo con thuê người quay lại cảnh Nhan Hoan bị cưỡng bức, để ép mẹ con chị ta rút khỏi thành phố C sao?”

“Mẹ bảo mày làm như thế bao giờ, con ranh này...” Tiếng phản bác của Từ Giai Oánh càng lúc càng nhỏ, chợt nhớ tới buổi tối hôm đó, từ buổi đấu giá trở về, bà ta đã cãi nhau với Lãnh Thế Hùng một trận, tâm tình xấu hình như đã buột miệng nói ra câu gì đó.

Là những lời này sao? Khi ấy giận dữ cực độ nên mới nói mà không suy nghĩ, lại bị con gái tưởng là thật. Bà ta chợt dạ liếc nhìn con trai, hất cằm, khoanh tay trước ngực nói: “Cứ coi như là mẹ bảo nó làm vậy thì sao, tất cả là vì tốt cho ai chứ?”

Móng tay dài nhọn thò lỗ chọc vào trán Lãnh Tiểu Mạn và ngực Lãnh Ngự Thần, Từ Giai Oánh tỏ ra rất thần nhiên. “Anh cho rằng mẹ muốn làm cái chuyện thất đức này làm sao? Cho rằng mẹ trời sinh ra đã hèn hạ muốn làm kẻ thứ ba làm sao? Nếu không phải để bảo vệ cho hai đứa có thể thuận lợi thừa hưởng tài sản của Lãnh gia, thì việc gì mẹ phải hao tổn tâm trí, giờ thủ đoạn để tổng cổ mẹ con cô ta đi chứ?”

Bà ta lão đạo đi tới bên cạnh Lãnh Ngự Thần, hai mắt đỏ hoe, từng câu từng chữ như kể nỗi khổ tâm của mình, “Ông bố ác quỷ kia của anh chết sớm, mẹ một thân một mình nuôi anh chẳng dễ dàng gì, để tạo điều kiện cho anh được học trường tốt nhất, để anh không phải lo ăn lo mặc như những đứa trẻ khác, mẹ nhẫn nhịn chịu đựng bị người ta chửi rủa là quyền rũ đàn ông đã có vợ, anh không hiểu nỗi khổ tâm của mẹ thì thôi, lại còn lớn tiếng quát mắng, tỏ thái độ với mẹ, dù mẹ có xấu xa thế nào thì cũng là mẹ của anh!”

Sắc mặt Lãnh Ngự Thần tái nhợt, anh nói: “Chính bởi vì mẹ là mẹ của con, cho nên con mới nhìn đến bây giờ. Cũng may chuyện mẹ thuê kẻ xấu lần trước đã bị con ngăn lại, nếu như Nhan Hoan thực sự xảy ra chuyện không hay, cho dù con có che chắn cỡ nào thì Tiểu Trạch và Điều Bội Bội cũng sẽ không bỏ qua cho mẹ.”

Từ Giai Oánh giờ cả hai tay lên, trợn trừng hai con mắt ngạo mạn: “Bọn chúng có thể làm gì mẹ, cùng lắm thì liều một phen cá chết lưới rách.”

“Cá chết lưới rách?” Lãnh Ngự Thần nhếch môi gật đầu châm chọc, bắt chợt quay lại gầm lên: “Có phải mẹ đã quên vết sẹo trên đùi kia vì đâu mà có, cho dù có liều cả Lãnh gia, cộng thêm tính mạng của con, mẹ không không đấu lại người ta đâu.”

Từ Giai Oánh hoảng hồn, vết thương trên đùi lại đau nhức, chẳng lẽ vết thương đó có liên quan đến Điều Bội Bội, ông trời ơi! Tên đàn ông khủng bố, con cá mập khủng bố!

Thông tin bất ngờ khiến bà ta chân động không nói nên lời, toàn thân lạnh như băng, như thể cả người vừa ngã xuống một bể bơi đầy đá lạnh.

Lãnh Ngự Thần kìm nén cơn giận: “Vốn từ hôm qua Hoa Thần đã ngừng đá kích Lãnh Thị, nhưng bây giờ xem ra... Lãnh Thị sắp đi đến hồi kết rồi.”

Lãnh Ngự Thần ngẩng đầu, nhìn chiếc đèn pha lê xa xỉ lộng lẫy giữa căn nhà lạnh lẽo, giọng nói bui ngủi: “Mẹ, con thề rằng theo mẹ bốn ba tứ phương, trải qua quãng thời gian vất vả, cũng không muốn miễn cưỡng sống trong chiếc lồng giam tráng lệ này, không muốn mang thêm cái họ Lãnh chẳng hề có huyết thống.”

Không có tiền nhưng chí ít còn có tôn nghiêm, anh vẫn có thể ngẩng cao đầu mà sống, vẫn có thể lớn tiếng phản bác khi Nhan Hoan chỉ trích anh dựa dẫm vào Lãnh Thị, đây tất cả là do chính bản thân anh nỗ lực mà có được.

“Con sẽ lấy Nhan Hoan, năm bốn mươi phần trăm cổ phần công ty, xin mẹ từ nay về sau đừng gây phiền toái cho cô ấy nữa.”

“Không được, mẹ không đồng ý.” Từ Giai Oánh khôi phục sắc mặt nghiêm nghị, “Lấy ai thì lấy, nhưng không thể lấy con tiện nhân đó.”

“Đối với mẹ, chỉ cần giành được cổ phần thì con lấy ai mà chẳng được, tại sao không thể lấy Nhan Hoan?” Lãnh Ngự Thần hỏi ngược lại: “Vậy mẹ nói xem làm thế nào mới nắm được cổ phần, thuê người giết người, tìm người quay cảnh cưỡng bức cô ấy? Đây là xã hội có pháp luật, làm việc xấu sẽ phải trả giá đắt, con lấy cô ấy, tất cả của cô ấy đương nhiên sẽ là của con, đây là cách giải quyết hợp lý và hợp pháp nhất.”

Bên ngoài tuyết trắng phiêu diêu, Lãnh Thế Hùng đứng ngoài cửa nghe thấy tất cả, đáy lòng lạnh giá...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Lúc Nhan Hoan tỉnh lại thì thấy mẹ đang ngồi bên cạnh giường nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, cô chống người ngồi dậy, vành mắt thoáng chốc đỏ hoe.

Điều Bội Bội ghé lại, xót xa vuốt ve gương mặt sưng tấy của con gái, nói: “Hôm đó nhìn con kéo đàn, mẹ cảm thấy thật mừng vì quyết định trở lại thành phố C của mình, nhưng bây giờ, mẹ không nghĩ như vậy nữa.

Vì chuyện giữa người lớn mà liên lụy tới con thế này, thật sự mẹ đau lòng lắm, cũng may không sao cả, nếu không thì mẹ sẽ giết người. Hoan Hoan, thực ra con không biết, trước đây mẹ cũng không hề muốn nhắm vào Lãnh Thị, đã dự định quay về nước Anh, nhưng bọn họ đã có lòng muốn giữ mẹ lại như vậy, mẹ cũng sẽ theo hầu đến cùng.”

“Mẹ!” Nước mắt lăn chã tuôn rơi, Nhan Hoan nhào vào lòng mẹ, không ngừng nhỏ lệ, “Con rất hận họ, hận không thể giết chết bọn họ.”

“Giết người rất dễ dàng, nhưng chúng ta không thể làm như vậy, làm vậy thì hời cho bọn chúng quá.”

Bây giờ Điều Bội Bội đã không còn là người phụ nữ yếu đuối dễ dàng bị người ức hiếp năm xưa.

Tiêu Trạch về rồi, Điều Bội Bội mới đi.

Lúc Tiêu Trạch tiễn bà xuống xe, Điều Bội Bội hỏi: “Quyết định chưa?”

Tiêu Trạch hạ quyết tâm trịnh trọng gật đầu: “Đã quyết định.”

*

Tiêu Trạch đẩy cửa phòng ngủ, trông thấy Nhan Hoan đang quay lưng về phía anh, thân mình co ro trên giường như con tôm nhỏ. Anh cởi áo khoác, đi tới ôm cô vào lòng.

“Anh đi đâu vậy?” Nhan Hoan hỏi.

Tiêu Trạch gạt lọn tóc dài dính bên má cô, khẽ thổi vào vết sưng đỏ tấy, “Đi trả thù giúp em.”

Nhan Hoan quay đầu nhìn anh, “Anh đã làm gì cô ta?”

“Em nghĩ anh sẽ làm gì cô ta?”

“...” Nhan Hoan xoay người, giữ im lặng, cắn hận những kẻ hãm hại cô đến tận xương tủy.

Tiêu Trạch ôm chặt cô, chăm chú nhìn vết thương trên mặt, nói: “Ăn miếng trả miếng, kẻ nào làm tổn thương em anh cũng sẽ không bỏ qua.”

“Tiêu Trạch, lúc đó em vô cùng sợ, sợ mình thật sự sẽ bị...” Nhan Hoan rung rung nước mắt, sụt sịt mũi, “May là Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện kịp thời, không thì em đã xong rồi.”

Tiêu Trạch vuốt nhẹ lưng cô, nói: “Anh phải cảm ơn cậu ta từ tở, đợi khi nào cậu ta lấy vợ sinh con, chúng ta sẽ tặng họ một bao lì xì thật lớn, bà xã!”

Nhan Hoan nín khóc mỉm cười, Tiêu Trạch thận trọng nâng khuôn mặt cô trong lòng bàn tay, “Xin lỗi, đã để em phải sợ hãi.”

“Nói xin lỗi làm gì, đâu phải lỗi của anh.”

“Nhưng anh đã không bảo vệ em cho tốt, bà xã, rất xin lỗi.”

Nhan Hoan rúc vào lòng anh, áp sát lên lồng ngực, rầu rĩ hỏi: “Nếu như em thật sự bị hai tên súc sinh kia làm gì đó, anh có ghét bỏ em không?”

“Tại sao lại ghét bỏ em?”

“Bản!”

Tựa cảm lên đỉnh đầu cô, Tiêu Trạch nói: “Đó chỉ là suy nghĩ của em, nhưng anh có một cách rất hay để giảm bớt tâm lý chán ghét sự dơ bẩn của mình và sợ người khác chê mình bẩn.”

“Cách gì?”

“Tìm hai người phụ nữ cường bức anh, hai chúng ta đều bẩn, sẽ không ai ghét bỏ ai.”

“Anh, đừng nói đùa nữa được không?” Nhan Hoan vung tay đánh nhẹ vào ngực anh, Tiêu Trạch buông cô ra, hôn lên môi cô, nghiêm mặt nói: “Ma lem, có cần anh làm sạch cho em một chút không?”

Anh cởi cúc áo ngủ của cô, cho đến khi cô không một mảnh vải che thân, từng nụ hôn nhỏ nhẹ rơi từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân, từng tắc da thịt, từng lỗ chân lông đều vương vấn hương vị của riêng anh. Hai chân bị nhấc lên cao, Nhan Hoan căng thẳng toàn thân cứng đờ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ga trải giường.

“Bà xã, đừng sợ!”

Chiếc lưỡi đa tình như lông vũ vừa gãi ngứa vừa khiêu khích nơi ngọt ngào, hết sức dịu dàng, cảm giác vui thích khó cưỡng lại, nỗi sợ hãi tích tụ dưới đáy lòng dần dần bị xua tan...

Tiêu Trạch ngẩng đầu, đôi môi mọng dính vì một chút nước mật của cô mà càng trở nên quyến rũ mê hoặc lòng người, cặp mắt anh mơ màng nhìn đôi má cô ửng hồng, giọng nói khàn đục, “Muốn không?”

Nhan Hoan đỏ mặt vừa xấu hổ vừa e sợ, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngoài cửa sổ, hoa tuyết múa lượn, phiêu diêu, trận tuyết đầu tiên của mùa đông đã tới đúng hạn...

*

Sự kiện Nhan Hoan bị hãm hại đã thúc đẩy Tiêu Trạch và Diêu Bội Bội liên kết với nhau. Cùng một thời gian, Lãnh Thị quốc tế và tập đoàn Tàn Vũ tổ chức họp ban giám đốc khẩn cấp tại trụ sở chính của mỗi bên, Lãnh Thế Hùng bất ngờ ra quyết định cách chức Tổng giám đốc của Lãnh Ngự Thần, tuy rằng trong lòng hiểu rõ đá Lãnh Ngự Thần đi trong thời điểm này là việc làm không sáng suốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến mục đích cuối cùng của Lãnh Ngự Thần là độc chiếm Lãnh Thị, Lãnh Thế Hùng lại sinh lòng căm hận, dứt khoát ra quyết định trục xuất anh khỏi Lãnh Thị.

Tại một nơi khác, Tiêu Trạch đã liên hệ với nhiều cổ đông lớn của tập đoàn, dự định lật đổ Tiêu Kiến Đông. Không ngờ, trước hội đồng quản trị, Tiêu Kiến Đông lại tuyên bố muốn từ chức, mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty giao cả cho con trai là Tiêu Trạch tiếp quản. Khi đó Tiêu Trạch vô cùng kinh ngạc, tan họp anh đuổi theo Tiêu Kiến Đông tới văn phòng, hỏi rõ ông tại sao lại làm như vậy.

Tiêu Kiến Đông nói: “Nếu như anh vẫn còn là thằng phá gia chi tử chỉ biết chơi xe, không hề nỗ lực như trước kia, ta nhất định sẽ bắt anh phải cưới Lãnh Tiểu Mạn bằng mọi giá, bởi vì hai đứa thuộc cùng một loại người. Thiên kim tiểu thư ngang ngược kiêu căng cùng với thiếu gia ăn chơi không học vấn không nghề nghiệp, cực kỳ thích hợp để thông qua quan hệ thông gia mà củng cố sự nghiệp của gia tộc.”

Nhưng bây giờ ta không nghĩ như vậy nữa, bởi vì anh đã tìm được mục tiêu của mình. Những cố gắng và thành tích của anh trong thời gian qua ta đều theo dõi, tuy muộn một chút, nhưng tâm lý kẻ làm cha như ta đã rất nhẹ nhõm. Bây giờ anh có xin ta đồng ý cho kết hôn với Lãnh Tiểu Mạn ta cũng không chấp nhận, bởi vì nó đã không còn xứng với anh nữa rồi.

Về phần Nhan Hoan, ta rất thích cô bé này, không kiêu ngạo, không háp tấp, bình tĩnh và biết tự kiềm chế, còn kéo đàn rất hay, hai đứa đứng cạnh nhau vô cùng xứng đôi, có điều quan hệ giữa con bé và Lãnh Thị khiến ta phải kiêng dè, nhưng lần này ta quyết định tôn trọng sự lựa chọn của anh, sẽ không ép buộc anh, công ty đã giao vào tay anh rồi, anh muốn làm thế nào thì làm, cắt đứt với Lãnh Thị cũng được, liên kết với Hoa Thần cũng được, ta sẽ không hỏi tới nữa câu. Nhưng ta phải nhắc nhở anh một điều, Tàn Vũ và Lãnh Thị đây đưa rất sâu sắc, tốt nhất anh nên chuẩn bị tư tưởng về phương diện này.”

Tiêu Trạch đột nhiên ý thức được điều gì đó, lông mày chau lại, chưa bắt kịp tư duy thì Tiêu Kiến Đông đã lại hỏi: “Tiêu Trạch, anh đã bao giờ nghĩ tới chưa, nếu công ty sụp đổ trong tay anh thì thế nào?”

Tiêu Trạch không có thứ tự tin một trăm hai mươi phần trăm rằng công ty sẽ mãi mãi không phá sản trong tay mình. Cái gì gọi là trước khi mạo hiểm đầu tư phải tính đến khả năng tổn thất lớn nhất, nếu không có khí phách và can đảm chấp nhận thất bại thì căn bản không có tư cách chơi trò mạo hiểm.

“Nếu như Tàn Vũ thực sự sụp đổ trong tay con, con sẽ xây dựng lại một Tàn Vũ còn lớn mạnh hơn.”

Nghe anh nói vậy, rốt cuộc Tiêu Kiến Đông cũng yên lòng...

*

Ngôi sao màn ảnh Lãnh Tiểu Mạn mới nổi chưa được bao lâu đã bị tụt dốc, quảng cáo, phim điện ảnh, lễ trao giải, tất cả đều bị hủy bỏ tư cách, mà trên báo chí cũng không thấy bất kỳ một tin tức nào có liên quan tới cô ta. Trước đây vẫn luôn là Lãnh Ngự Thần giúp nâng đỡ cô ta phía sau giới giải trí đen tối và đầy nước sôi lửa bỏng, bây giờ Lãnh Ngự Thần đã rời khỏi Lãnh Thị, Lãnh Thế Hùng phải đối phó với Tiêu Trạch và Diêu Bội Bội, không rảnh rồi

để bạn tâm đến cô ta. Tình yêu không có, sự nghiệp cũng không, Lãnh Tiểu Mạn chỉ biết ở nhà than khóc với Từ Giai Oánh, vì chuyện con trai bị đuổi khỏi Lãnh Thị mà tâm tình Từ Giai Oánh vô cùng bức bối, đang chiến tranh lạnh với Lãnh Thế Hùng.

Hiềm nghi, tranh cãi, thù hận bao phủ biệt thự của Lãnh gia.

Đối với Từ Giai Oánh, mẹ con Diêu Bội Bội là ôn dịch giáng xuống, không chỉ đập đổ gia đình êm ấm của bà ta, mà ngay cả tương lai của con gái bà ta cũng bị phá hoại. Lãnh Thị đang ở vào hoàn cảnh rối ren, bị kẻ địch đả kích, khó có thể hoạt động bình thường. Lãnh Thế Hùng nhu nhược không chỉ không phản kích mà còn muốn bồi thường cho Diêu Bội Bội, một kẻ tham vọng như Từ Giai Oánh sao có thể dễ yên cho ông ta làm như vậy, bà ta phải ra tay trước mới đúng. Nhân lúc Lãnh Thế Hùng đi làm, Từ Giai Oánh vào thư phòng, xé dịch bức tranh treo tường, để lộ một hốc tối đằng sau, bà ta mở tủ sắt, lấy ra một thứ có thể tống Lãnh Thế Hùng vào ngục giam...

*

Lúc Tiêu Trạch nhận được điện thoại báo tin Lãnh Tiểu Mạn tự sát, anh đang ở xưởng sửa chữa khôi phục Reventon cùng với Nhan Hoan, nghe được chuyện cô ta cắt cổ tay tự sát, mắt anh không chớp lấy một cái, nói như thể việc chẳng hề liên quan tới mình, “Không có việc gì khác thì tôi cúp máy đây.” Chưa đợi đối phương trả lời, anh đã khép điện thoại ném sang một bên, tiếp tục làm việc.

“Sao vậy?” Nhan Hoan hỏi.

“Lãnh Tiểu Mạn cắt cổ tay tự sát.” Một chuyện chấn động mà anh nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay.

Nhan Hoan kinh ngạc thốt lên một tiếng sau đó vòng qua hỏi: “Cô ta tự sát, là vì anh đó! Một người ngạo mạn như cô ta gặp phải chuyện này tâm lý sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, nói gì thì nói cô ta vẫn chỉ là một cô nhóc.”

“Vậy em thì sao, đến bao giờ mới có thể loại bỏ hết ảnh hưởng của chuyện đó đối với em, bao giờ mới thôi run rẩy sợ hãi khi anh chạm vào?” Tiêu Trạch dừng tay, nhướn mày nhìn cô cười trêu chọc: “Theo lý thuyết thì khả năng chịu đựng tâm lý của cô vợ nhỏ phải mạnh mẽ hơn một con nhóc mới đúng!”

“Nếu thật sự nói như vậy thì cô ta đã bị kích động không hề nhẹ. Tiêu Trạch, anh có thể giúp em giáo huấn cô ta, em rất vui, nhưng đúng là hơi tàn nhẫn quá, dù gì anh vẫn là người mà cô ta thích. Bị người mình thích đối xử như vậy, đổi lại là bất kỳ ai cũng không thể chịu nổi.”

“Ý em là muốn anh đến thăm cô ta sao?” Tiêu Trạch liếc cô, “Nói cho em biết, khả năng chịu đựng tâm lý của một con nhóc có thể còn mạnh hơn cả cô vợ nhỏ. Cô ta tự sát không phải vì bị người ta ức hiếp, mà là vì anh không yêu cô ta, nếu anh đi chính là cho cô ta hi vọng, cho nên anh không thể đi, không thể cho cô ta bất cứ tia hi vọng nào.”

Và lại bây giờ Tần Vũ và Lãnh Thị từ đồng minh đã trở thành hai bên đối địch như nước với lửa, ai biết được cô ta có tự sát thật hay không, anh thấy không chừng chỉ là thủ đoạn nào đó mà Từ Giai Oánh bày ra.”

“Tiêu Trạch, em cảm thấy thật sự mình đã làm liên lụy đến anh, nếu không thì Tần Vũ cũng sẽ không cứng rắn trở mặt với Lãnh Thị như vậy.”

“Trong lòng cảm thấy áy náy sao?”

Nhan Hoan gật đầu.

“Muốn đền bù không?”

Nhan Hoan giương mắt nhìn anh, con ngươi sáng long lanh.

Tiêu Trạch nhếch khóe miệng, “Vậy thì hôn anh một cái.”

Nhan Hoan mím môi cười, nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng đưa môi tới, hai tay dính đầy dầu của Tiêu Trạch ôm lấy khuôn mặt cô, anh cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô, hôn mãi cho đến khi mặt cô đỏ bừng, thờ không ra hơi mới buông ra.

Thè đầu lưỡi liếm lên viền môi đang tê dại, Nhan Hoan chớp chớp mắt nói: “Lòng tham không đáy.”

“Làm sao bây giờ, càng ngày càng nghiện em” Tiêu Trạch lại hôn chụt một cái nữa lên môi cô.

“Anh Tiêu, chị, ăn cơm thôi.” Tiểu Thứ lác lư thân hình đồ sộ xách mấy hộp cơm đi tới.

“Đến ngay đây.” Nhan Hoan kéo Tiêu Trạch, “Đi, đi rửa tay.”

Ăn xong cơm trưa, Tiêu Trạch rời khỏi xưởng sửa chữa, về công ty. Ở xưởng, Nhan Hoan được đón tiếp một người mà cô không muốn gặp nhất.

Lãnh Thế Hùng đến đây là vì chuyện của Lãnh Tiểu Mạn, gặp về mặt lạnh lùng của Nhan Hoan, ông ta cũng ngại nói ra kịch bản đã được sắp sẵn trong bụng. Nhan Hoan nói: “Lãnh tiên sinh hạ cố tới xưởng sửa chữa, muốn sửa xe sao?”

“Không, Tiểu Hoan...” Lãnh Thế Hùng khẽ cắn răng, nói: “Tiểu Mạn tự sát, ta muốn con nói Tiêu Trạch đi thăm nó một chút, nếu được thì, xin con hãy nhường Tiêu Trạch lại cho nó.”

Một ngọn lửa bùng cháy từ nơi ngực trái, dần dần lan tỏa, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu đốt tâm can, Nhan Hoan nhăn mày rống lên: “Ông nói cái gì? Dựa vào đâu mà tôi phải nhường Tiêu Trạch lại cho cô ta, vì cô ta là con gái quý báu của ông, còn tôi chỉ là kẻ qua đường không ai hỏi đến!”

“Con cũng là con gái của ta.” Lãnh Thế Hùng hoàn toàn không muốn đến tìm Nhan Hoan vì chuyện như thế này, cũng biết yêu cầu như vậy rất vô lý, nhưng ông ta không chịu nổi tiếng khóc lóc của Từ Giai Oánh và lời đe dọa tự sát của Lãnh Tiểu Mạn. Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, ông ta không muốn thấy ai phải hi sinh hạnh phúc. Nhưng ông ta cho rằng tính cách Nhan Hoan rất kiên cường, dù cho không có Tiêu Trạch thì cô vẫn có thể sống tốt, Lãnh Tiểu Mạn thì không như vậy, một cô bé được nuông chiều từ nhỏ, tâm hồn yếu đuối không thể chịu nổi đả kích lớn.

Đáy mắt Nhan Hoan lộ ra sự căm ghét, cô tuyệt tình bác bỏ lời ông ta, “Nếu tôi là con gái của ông, tại sao ông lại vứt bỏ tôi, ông dồn toàn bộ tình thương của người cha cho đứa con gái bảo bối của ông và Từ Giai Oánh, cho cô ta một cuộc sống vô ưu vô lo, lớn lên như một nàng công chúa. Còn tôi thì sao, ông đã cho tôi cái gì, ngoại trừ sinh mạng, chính là hận thù vô tận. Lãnh Thế Hùng, ông biết không, từ tận đáy lòng, tôi khinh thường loại đàn ông bội tình bạc nghĩa, không có trách nhiệm với gia đình, không có lập trường, không kiên định, suốt đời bị người ta sắp đặt như ông!”

Bị con gái xem thường, khó phải nói tâm trạng Lãnh Thế Hùng khó chịu đến mức nào, ông ta vội vàng giải thích: “Ta đã ân hận, đã đi Anh Quốc tìm con, muốn cho hai người cuộc sống sung túc, nhưng chính con và mẹ con đã không theo ta trở về.”

“Đúng là ông đã tới tìm tôi, nhưng giây trước ông vừa đi thì giây sau Từ Giai Oánh đã đuổi đến, với tính cách như bà ta mà có thể chấp nhận được chúng tôi sao? Ông muốn có được chuyện tốt như Nga Hoàng Nữ Anh [1] à? Ông nghĩ ông là ai, một người đàn ông vô trách nhiệm, lại càng không xứng làm ba của tôi. Nói cho ông biết tôi sẽ không nhường Tiêu Trạch cho bất cứ kẻ nào, con gái quý báu của ông nếu không muốn sống nữa thì đi chết đi, có chết một trăm lần tôi cũng sẽ không bảo Tiêu Trạch liếc nhìn cô ta một cái. Phiên ông từ nay về sau đừng tới tìm tôi nữa, tôi với ông chẳng có bất cứ quan hệ nào hết, không gặp lại, không tiền.”

Nhan Hoan thở hồng hộc bỏ đi, Lãnh Thế Hùng đứng nguyên tại chỗ. Bị hạ thấp, chế nhạo thậm tệ, tất cả cũng đều do ông ta tự mình chuốc lấy.

Nhan Hoan đi vào phòng nghỉ, ngồi phịch xuống ghế, tay cầm cốc cũng run lên, cô vội vã uống một ngụm nước lớn, yết hầu bị nghẹn, “Khụ khụ khụ...”

Phun nửa chỗ nước ra khỏi miệng, Nhan Hoan không ngừng ho khan. Cô cầm khăn mặt lau vết nước trên khóe miệng, lau đi vảnh mắt không biết là bởi ho khan dữ dội hay vì cái gì mà đã ướt nhòe...

[1] Nga Hoàng là một nhân vật nữ sống vào thời Ngũ Đế trong lịch sử Trung Quốc, theo nhiều thư tịch cổ ghi chép thì bà và Nữ Anh đều là con gái của đế Nghiêu Y Kỳ Phòng Huân và cùng là vợ của đế Thuần Diệu Trọng Hoa. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã ăn ở đoàn kết đoàn trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ. Đọc thêm: http://vi.wikipedia.org/wiki/N%E1%BB%AF_Anh

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Trong hành lang yên tĩnh bên ngoài phòng bệnh, vừa vội vã trở về từ thành phố T, lúc này Lãnh Ngự Thần đang đứng đó, xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh, anh nhìn thấy Lãnh Tiểu Mạn đang liên tục ăn khoai tây chiên, trong mắt tỏa ra sự lạnh lẽo đến rùng mình, anh nói với Từ Giai Oánh cũng đang đứng ở cửa: “Tại sao lại bảo nó làm như vậy? Ngoài một vết sẹo ra thì nó có thể đạt được cái gì? Không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng mắc phải khổ nhục kế.”

Nó không phải là mẹ năm xưa, Tiêu Trạch cũng không phải Lãnh Thế Hùng ngày đó. Cho dù Tiểu Mạn có cắt cổ tay một trăm lần, Tiêu Trạch cũng không hề đau lòng chút nào.”

“...” Từ Giai Oánh bị nhìn hơi chột dạ, quay đầu ngó nghiêng xung quanh. Điều Bội Bội cướp đi Lãnh Thị đã là một kết cục chắc chắn, tiền thì không, nhưng người không thể không có, bà ta phải sử dụng một chiêu cuối cùng, bảo con gái dùng cái chết để buộc Tiêu Trạch đi vào khuôn phép. Cũng như năm đó bà ta buộc Lãnh Thế Hùng phải ly hôn với Điều Bội Bội vậy.

“Con phải đưa Tiểu Mạn đi, nếu cứ tiếp tục ở lại bên mẹ thì sớm muộn cũng sẽ mất mạng.” Lãnh Ngự Thần nói xong câu đó liền bỏ đi không quay đầu lại.

Từ Giai Oánh bị đả kích nặng nề, không ngờ trong lòng con trai, bà ta lại là một kẻ ác độc như vậy, thậm chí đến mạng con gái mình mà cũng muốn. Ông trời ơi, bà ta đã làm gì chứ!

Trong phòng bệnh, ăn xong gói khoai tây chiên cuối cùng, một tia hi vọng cuối cùng của Lãnh Tiểu Mạn cũng hoàn toàn tiêu tan, kéo chiếc chăn trắng toát lên che đầu, nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Người đàn ông đó không thương mảy, có làm gì cũng vô ích.

Cứ tiếp tục dây dưa sẽ chỉ có mình mày đau khổ.

Lau khô nước mắt, vén chần lên, rút kim truyền dịch.

“Về nhà.”

...

Lãnh Thị không có Lãnh Ngự Thần thì không thể chống đỡ được, gần như toàn bộ tiền đồ vào các hạng mục đều bị chặn đứng, các lực lượng cả bên trong lẫn bên ngoài làm cho cổ phiếu sụt giá nghiêm trọng, từ đó bị Tiêu Trạch và Diêu Bội Bội mua vào không ít. Trong văn phòng của Hoa Thần, Diêu Bội Bội đang cùng Tiêu Trạch uống rượu vang chúc mừng, Diêu Bội Bội hỏi: “Giải quyết xong Lãnh Thị, tôi sẽ trở về Anh Quốc.”

Tiêu Trạch sờ sờ cằm, nói: “Nếu như máy bay còn chỗ thì tốt nhất dẫn theo cháu và Nhan Hoan, cháu muốn chính thức nói chuyện cầu hôn với bác gái và Hill tiên sinh, xin được gả Nhan Hoan cho cháu.”

Cả hai đều đang đắm chìm trong những chuyện tốt đẹp, không chú ý đường cong trên màn hình máy tính bắt đầu biến đổi. Cửa văn phòng đột nhiên bị người đẩy ra, trợ lý Toni của Diêu Bội Bội đi vào, nói: “Phu nhân, có người thu mua cổ phiếu của chúng ta với số lượng lớn.”

Tiêu Trạch và Diêu Bội Bội đều kinh ngạc.

Tiêu Trạch nói: “Có biết là công ty nào không?”

Toni: “Là tập đoàn Thịnh Thế ở thành phố T.”

“Cái gì? Nhắc lại lần nữa?” Tiêu Trạch không thể tin vào tai mình, anh biết rõ công ty kia là của... Lý An Thần.

“Là tập đoàn Thịnh Thế ở thành phố T, Tiêu tiên sinh.”

Tiêu Trạch kinh hoàng câm lặng, nặng nề ngã ra ghế sô-pha...

Bộ ngựa bất ve, chim sẻ chực sẵn, nước chảy dài lâu cũng có ngày mòn đá. Tập đoàn Thịnh Thế ở thành phố T thu mua cổ phiếu của Hoa Thần cũng không phải ngày một ngày hai, từ những khoản giao dịch nhỏ không thu hút sự chú ý của người khác, nay trước hành động thu mua Lãnh Thị của Hoa Thần, họ vung một khoản tiền lớn trắng trợn mua lại, khiến Hoa Thần lâm vào hoàn cảnh khó khăn, có điều không hề động đến Tần Vũ.

Diêu Bội Bội nghi ngờ hỏi Tiêu Trạch: “Cậu và Lý An Thần của Thịnh Thế hẳn là phải có quan hệ rất tốt.”

“Quan hệ vô cùng tốt.” Lúc Tiêu Trạch nói lời này, hai hàm răng nghiền chặt vào nhau phát ra những tiếng ken két. Anh gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho Lý An Thần nhưng không ai nhắc máy, anh không hiểu rốt cuộc người anh em của mình ra tay với Hoa Thần vào thời điểm này là có mưu đồ gì.

Thị trường chứng khoán rối loạn, một thế lực mới xuất hiện trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Sự việc nhanh chóng có kết quả, lúc Toni đem tài liệu nội bộ của tập đoàn Thịnh Thế đến, Diêu Bội Bội chỉ cười, “Không ngờ vẫn thua trên tay cậu ta...”

Nhìn tư liệu có liên quan tới ban giám đốc của tập đoàn Thịnh Thế mà Diêu Bội Bội vừa đặt lên bàn, Tiêu Trạch mỉm cười tự giễu. Có nằm mơ cũng không thể ngờ người bạn tốt nhất của anh lại liên kết với Lãnh Ngự Thần, mở công ty để đối phó với anh, Tiêu Trạch cười, nhưng lại càng muốn khóc hơn.

...

T98.

Cánh cửa gỗ chạm trổ ngăn cách âm thanh ồn ào bên ngoài, trong phòng, sắc mặt của từng người đều nghiêm nghị, Nhan Hoan ngồi bên quầy bar, cách xa Tiêu Trạch đang trong cơn thịnh nộ.

Lý An Thần bị Hạ Thiệu Nhiên đẩy vào cửa, chân bước lảo đảo suýt nữa ngã sấp xuống, đã lần trốn như một con chuột trong hang mà vẫn bị Hạ Thiệu Nhiên tóm được, anh ta chột dạ nhìn Tiêu Trạch, chần chừ lại quần áo định ngồi xuống. Nhưng mông còn chưa chạm đến ghế sô-pha đã bị Bạch Diệc Phong đập mạnh một cú, “Thăng khốn mày, còn dám ngồi à!” Bạch Diệc Phong nổi điên đầu tiên, nín cổ áo Lý An Thần quát: “Nói mau, Thịnh Thế rốt cuộc là thế nào?”

“Cậu muốn hỏi chuyện gì?” Lý An Thần vận lại, “Như các cậu đều biết, Thịnh Thế là công ty tôi và Lãnh Ngự Thần hùn vốn, mấy năm nay công ty không ngừng phát triển vươn lên đứng đầu thành phố T, gần như tất cả các quyết định đều do anh ta chỉ phối, bốn mươi phần trăm cổ phần của tôi so với năm mươi lăm phần trăm của anh ta, chỉ có quyền lên tiếng, quyền lựa chọn, quyền phản đối, chứ không có quyền thi hành.”

“Mẹ nó, nói thần nhiên quá nhỉ.” Bạch Diệc Phong không khách khí buông lời độc địa, “Mày chính là điển hình rõ nhất cho việc bán bạn cầu vinh. Tại sao trước kia tao lại không phát hiện ra Lý An Thần mày có khả năng này chứ, nếu sớm biết mày sẽ giở trò với anh em thì tao đã không khoanh tay đứng nhìn, làm gì có chuyện ung dung ngồi đợi!”

“Cậu tưởng tôi muốn làm như vậy lắm sao? Bán bạn cầu vinh thì trong lòng tôi dễ chịu lắm à? Tôi còn có cách gì, mẹ nó, tôi mới là người ngọt ngào nhất.” Lý An Thần kéo cà vạt, ngồi xuống sô-pha, thở hồng hộc, nói: “Tên Lãnh Ngự Thần đó rất thủ đoạn, không cần tôi nói các cậu cũng biết, trong chuyện này, nếu tôi làm trái lời anh ta, sợ rằng Thịnh Thế chẳng còn chỗ cho Lý An Thần tôi sống yên ổn.”

Giữa tình bạn và lợi ích, tôi chọn lợi ích, nếu như các cậu cũng phải đối mặt với tình huống như tôi thì các cậu sẽ chọn cái gì? Nếu chọn tình bạn thì cứ khinh bỉ tôi cũng được.”

Nói xong những lời này, Lý An Thần nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trạch, “Trước đó tôi đã nhắc nhở cậu, nhưng cậu không để ý, sự việc đi đến nước này, tôi chỉ có thể nói, xin lỗi người anh em. Nếu ngay từ đầu tôi mà biết Lãnh Ngự Thần đối phó với cậu thì nói gì đi nữa tôi cũng sẽ không chọn anh ta làm đối tác, thiệt hại gây ra cho cậu tôi sẽ cố hết sức đền bù.”

Lợi ích và tình bạn, quả thật là một sự lựa chọn khó khăn.

Tiêu Trạch hai tay vuốt mặt, đứng dậy cài cúc áo Âu phục, gọi Nhan Hoan, “Đi thôi.”

Người bạn tốt nhất bỗng nhiên đứng ở phe kẻ địch, trong lòng vừa căm phẫn nhưng cũng vừa khổ sở, bàn tay siết vô lăng đến trắng bệch, Tiêu Trạch lái xe với tốc độ cực nhanh. Aston Martin màu bạc lao đi giữa những con phố tràn ngập sắc màu lung linh, cảnh vật hai bên đường biến thành những đường cong rực rỡ lập lờ hư ảo, Nhan Hoan giữ chặt tay nắm cửa, điên cuồng cùng anh, bị ép buộc phải hưởng thụ sự kích thích của tốc độ và tình cảm mãnh liệt.

“Muốn uống một chén không?” Nhan Hoan đề nghị.

“Đang có ý đó.” Tiêu Trạch dòn sức đánh tay lái cho xe quẹo vào một con đường khác.

Trong quán rượu nhỏ, hai người gọi vài món ăn, uống hết chén này sang chén khác, Nhan Hoan nói: “Mỗi người có một tín ngưỡng, lý tưởng, sự nghiệp, tình yêu, tình bạn, tình thân...”

Người coi trọng gia đình sẽ xếp tình thân lên hàng đầu, phụ nữ thích xếp tình yêu lên trước, còn đàn ông thì lại quá đặt nặng sự nghiệp. Có lẽ, trong mắt Lý An Thần, Thịnh Thế do một tay anh ta gây dựng nên mới là quan trọng nhất, bạn bè bị xếp ở đằng sau.”

“Xếp ở cuối cùng sao?” Tiêu Trạch ngửa đầu rót rượu vào miệng.

Từ quán cơm nhỏ đi ra, bước chân hai người đã loạn choạng, mò mẫm lên xe trong con hẻm tối đen, Tiêu Trạch hung hăng hôn Nhan Hoan, nổi bực dọc trong lòng khiến động tác của anh vừa ngang tàng vừa vội vã, Nhan Hoan bị đau khẽ kêu lên “Nhẹ thôi”. Không thể không chuyển bị động thành chủ động, cô dịu dàng hôn anh, ghé sát bên tai anh khe khẽ thì thầm: “Nhẹ thôi, Tiêu Trạch, em là Nhan Hoan...”

Lần đầu tiên Tiêu Trạch mạnh bạo như vậy, anh dùng tốc độ nhanh nhất lột sạch quần áo của cô, tách hai chân cô nhấc lên vai, động tác chiếm hữu mạnh mẽ như chạy nước rút khiến chiếc xe thể thao màu bạc cũng rung động theo. Nhan Hoan bám vào vai anh, gọi tên anh...

...

Lãnh Ngự Thần ra tay với Hoa Thần chỉ là bước thăm dò, không ai không e ngại tập đoàn Mạch Kha sau lưng Diêu Bội Bội, một khi đã chọc giận Pierce thì thực lực hùng hậu của Thịnh Thế ở thành phố T cũng chẳng đủ nhét kẽ răng. Thực tế chứng minh Lãnh Ngự Thần đã dự đoán đúng, Mạch Kha không vờn tay trợ giúp Diêu Bội Bội. Vì quan hệ của Nhan Hoan, Lãnh Ngự Thần đối với Hoa Thần cũng có điểm dừng.

Trong thư phòng rộng rãi sáng sủa, Diêu Bội Bội phiền não đưa tay đỡ trán, tài chính của Á Mỹ điều động để đối phó với Lãnh Thị cũng có hạn, phần lớn vốn đều đã bí mật dùng để mua nấy quả đồi trọc ở thành Bắc. Với thân phận Chủ tịch tập đoàn Á Mỹ của bà thì vẫn có thể huy động tài chính để giải quyết, nhưng bà không muốn làm như vậy. Từ khi bắt đầu, bà chỉ dùng việc trả thù Lãnh Thị để chứng minh năng lực của mình, để chiếm được ánh mắt tán dương của Pierce. Chỉ từ sau khi Nhan Hoan bị hại, bà mới chính thức muốn hủy hoại Lãnh gia. Bây giờ Lãnh Thị bị Lãnh Ngự Thần tiếp quản, một bác gái trung niên như bà nếu cứ khẳng khái độ sức với người vai dưới thì sẽ bị kẻ khác chê cười. Chơi đùa, độ sức gì đó, vẫn nên để cho những người trẻ tuổi đi.

Toni giầy Tây Âu phục nghiêm chỉnh xách hành lý vào, cung kính đứng một bên, “Phu nhân, đã đến giờ.”

“Được trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra chút mệt mỏi, Diêu Bội Bội nhíu mày, nụ cười hăng hái trong lòng giúp lên tinh thần không ít.

Không thể để lại cho con gái một gương mặt than khóc tang thương mà bỏ đi!

Toni mở cửa lớn, Nhan Hoan đang chờ ở ngoài tiến vào, “Mẹ.”

Diêu Bội Bội nhìn thoáng qua người đứng phía sau cô, cười trừ: “Đến tiền mẹ hay là muốn đi cùng mẹ hả?”

“Mẹ!”

“Được rồi, được rồi, biết con không rời bỏ cậu ta.”

Đối với lời trêu đùa của mẹ vợ tương lai, Tiêu Trạch chỉ mỉm cười.

Bốn người cùng xuống lầu, Diêu Bội Bội dặn dò Tiêu Trạch trông chừng Nhan Hoan, đặc biệt không được để cô đi đưa xe, Nhan Hoan cũng khuyên mẹ vài câu, đừng cứ bận bịu công tác mà hãy dành nhiều thời gian hơn cho Pierce.

Mặt đất phủ một lớp tuyết trắng, máy bay trực thăng chuẩn bị cất cánh, Diêu Bội Bội nắm tay con gái đặt vào lòng bàn tay Tiêu Trạch, nói: “Hợp tác rất vui vẻ, có điều thời gian quá ngắn, tôi vốn định sau khi thu mua thành công Lãnh Thị sẽ giao nó và Hoa Thần cho cậu quản lý, haiz, bây giờ đành nhường lại chiến trường cho những người trẻ tuổi. Còn đứa con gái bướng bỉnh này của tôi cũng giao cho cậu chăm sóc.”

“So với Lãnh Thị và Hoa Thần, cô ấy mới là món quà quý nhất mà con nhận được, con sẽ hết sức trân trọng, cảm ơn mẹ vợ.” Tiêu Trạch nắm chặt tay Nhan Hoan, mỉm cười vui vẻ.

“Gọi mẹ vợ sớm quá!” Diêu Bội Bội bật cười vài tiếng xong lại nghiêm túc: “Tôi đi rồi, một mình cậu phải đối mặt với Lãnh Ngự Thần, có thể khẳng định cậu ta tuyệt đối sẽ không khoan dung với Tần Vũ như với Hoa Thần, có thể thua, cũng có thể thắng.” Diêu Bội Bội nhìn lướt qua Nhan Hoan rồi nói tiếp: “Cho dù là vì con bé, hay là vì chính cậu, cũng đều phải cứng rắn kiên trì.” Diêu Bội Bội đặt một món đồ vào tay Tiêu Trạch, nắm chặt. “Cố gắng lên!”

Tiêu Trạch mở lòng bàn tay cúi đầu nhìn, là một miếng kim loại màu bạc, chưa kịp suy nghĩ nhiều thì sự chú ý đã bị hấp dẫn bởi tiếng cánh quạt cực lớn trên đỉnh đầu.

Một máy bay trực thăng từ từ giảm tốc độ trong tầm mắt mọi người, nhìn thấy người trong buồng lái, hai mắt Diêu Bội Bội bỗng nhòe đi.

“Là tiên sinh!” Toni kinh ngạc hô lên.

Cánh quạt xoáy lên gió lớn, Diêu Bội Bội không đợi máy bay dừng lại đã lao vào, quần áo bị gió thổi phất phật, bà giữ chặt cổ áo đứng trong gió lớn cuộn cuộn, chờ đợi người trong lòng.

Tốc độ quay của cánh quạt chậm lại, gió hạ dần, Pierce mặc áo khoác da đi giày Martens [1] từ cabin bước xuống, từng bước chân vững chãi hướng về phía Diêu Bội Bội, đôi mắt xanh ngập tràn vẻ dịu dàng vô hạn chỉ nhìn một mình bà, Diêu Bội Bội lại như đang sắp khóc.

[1] DR Martens: Nhãn hiệu giày dép lâu đời nổi tiếng của Anh:

Họ nhìn nhau, rất lâu, rất lâu.

Pierce nói: “Em yêu, anh đến đón em về nhà.”

Diêu Bội Bội cúi đầu, giữa hàng lông mày chau lại dần hiện lên niềm vui, đầu ngón tay lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. Trước mặt bọn trẻ mà khóc thì thật quá mất mặt, cho dù có cảm động muốn khóc bao nhiêu cũng đành cố gắng kìm nén.

Diêu Bội Bội nhìn lớp tuyết trắng đang dần dần tan ra dưới ánh mặt trời, nói: “Nhưng mà, em vẫn chưa muốn về nhà, còn rất nhiều việc chưa làm xong.”

“...” Đôi đồng tử xanh thẫm hơi kinh ngạc, chút ánh sáng vừa lóe lên lại mờ hồ trầm xuống.

Diêu Bội Bội lại nói: “Em muốn đi Hokkaido ngắm tuyết.” Bà ngừng đầu dè dặt hỏi: “Có thể đi cùng em không?”

“Đương nhiên có thể.” Pierce mỉm cười ôm chặt bà vào lòng, ánh mắt sáng quắc, “Đi đâu cũng được, chỉ cần em muốn.”

“...”

Hai người chăm chú nhìn chính mình trong mắt người kia, Pierce cao lớn cúi đầu, Diêu Bội Bội xấu hổ, “Các con đang nhìn đấy!”

Pierce ngừng đầu mỉm cười nhìn sang, Tiêu Trạch lập tức ôm Nhan Hoan xoay người sang chỗ khác, Toni cũng ngơ ngác quay mặt vào tường.

Nhan Hoan nhin cười khẽ hỏi: “Anh đoán bọn họ đang làm gì?”

“Muốn biết à?”

“...” Cô mỉm môi cười.

Một ngón tay Tiêu Trạch nâng cằm cô lên, phủ môi xuống.

Ôi! Toni đứng cạnh tường âm thầm kêu rên: Có để cho người cô đơn tôi đây được sống nữa không!

Lúc Pierce buông Diêu Bội Bội ra, Tiêu Trạch và Nhan Hoan vẫn đang hôn nhau khó dứt ra được, cánh tay Tiêu Trạch vòng quanh eo cô, tay Nhan Hoan ôm lấy cổ anh.

“Khụ!” Một tiếng ho nhẹ cắt ngang hai người.

Mặt Nhan Hoan đỏ bừng, trong mắt Tiêu Trạch là nét rạng rỡ, đáng vẻ như chưa được thỏa mãn.

Nhan Hoan cứ há miệng nhưng lại nghẹn ngào, cho đến khi bóng hình cao lớn càng đi càng xa, một chân bước lên phi cơ...

“Ba!”

Âm điệu khàn khàn thoát ra khỏi cổ họng Nhan Hoan, Diêu Bội Bội không thể tin được lấy tay che miệng, hai mắt rung rung, Pierce cũng sờ ngây ngẩn, khuôn mặt cương nghị lộ ra vẻ xúc động, một chân đạp lên phi cơ giữ nguyên tại chỗ.

Pierce nói: “Thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta là ngày mẹ con gả cho ta, và bây giờ, Hoan Hoan, tiếng ba này đã để ta phải đợi quá lâu, có thể gọi một lần nữa được không?”

“Ba, ba!” Nhan Hoan lướt qua Diêu Bội Bội ôm chầm lấy Pierce, mặt dán vào lồng ngực ông, nói: “Tuy ngoài miệng con một mực không thừa nhận, nhưng trong lòng, từ lâu người đã chính là ba của con.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Lúc nhận được tin Tiêu Kiến Đông nằm viện, Nhan Hoan đang cho vận hành thử động cơ Reventon, cô vội vàng bỏ lại hết công việc dang dở, lập tức chạy đến bệnh viện.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Tiêu Trạch, thư ký Trương của Tiêu Kiến Đông và quản gia Dương Bá đang sốt ruột chờ đợi. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiêu Trạch không kịp trở tay, anh hỏi thăm thư ký Trương, “Sức khỏe của cha tôi vẫn luôn rất tốt, sao có thể đột nhiên ngã bệnh được?”

“Ba năm trước Chủ tịch đã đi kiểm tra và phát hiện bị bệnh tim mạch vành, ông ấy sợ cậu lo lắng nên đã không nói, những lúc phát bệnh vẫn chỉ một mình vụng trộm uống thuốc, mấy ngày nay lo lắng chuyện công ty, có lẽ áp lực quá lớn, cộng thêm cảm mạo, cho nên, cho nên...” Thư ký Trương thở dài.

Nghe vậy, Tiêu Trạch mới phát hiện ra anh đã không hề làm tròn trách nhiệm của một người con trai, sức khỏe cha không tốt, vậy mà anh còn thường xuyên khiến ông nổi giận, nhớ lại mấy năm phí hoài buông thả, nắm đầm của anh nện vào bức tường trắng toát, cắn răng hối hận.

Nhan Hoan ra khỏi thang máy chạy thẳng tới phòng cấp cứu, thờ hồn hèn hỏi: “Tiêu Trạch, bác trai sao rồi?”

“Vẫn đang cấp cứu.” Tiêu Trạch nhìn thoáng cánh cửa phòng đang khép chặt, tâm trạng thấp thỏm không cách nào buông lui.

Nhan Hoan nắm bàn tay anh trấn an, “Đừng lo lắng, bác sẽ không sao cả.”

“Ông ấy bị bệnh tim mạch vành, nhiều năm rồi, mà anh không hề biết.”

Đèn đỏ tắt, cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người vội vã bước tới, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, một môi nói: “Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, cần phải tỉnh dưỡng, các vị có thể vào thăm.”

Nhan Hoan cùng Tiêu Trạch đi vào, trên bàn cấp cứu, hai mắt Tiêu Kiến Đông nhắm nghiền, máy móc kiểm tra đo lường nhịp tim kêu tích tắc, các bác sĩ và y tá hợp sức nhắc ông xuống giường, đưa về phòng bệnh.

Bác sĩ thông báo bệnh tình của Tiêu Kiến Đông cho Tiêu Trạch, động mạch vành hẹp bảy mươi lăm phần trăm, dễ gây tắc nghẽn mạch máu dẫn về tim, trong đầu Tiêu Trạch nổ ầm một tiếng.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí [1]. Tiêu Trạch vừa nói chuyện với bác sĩ xong thì nhận được điện thoại của Lãnh Ngự Thần. Lãnh Ngự Thần hẹn gặp anh ở quán trà, tuyên bố có chuyện quan trọng cần gặp nhau để nói.

[1] Phúc không tới cả đôi, họa không đi đơn lẻ.

Tiêu Kiến Đông tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là Nhan Hoan, ông khẽ động muốn ngồi dậy nhưng không đủ sức. “Bác từ từ thôi ạ.” Nhan Hoan điều chỉnh đầu giường để ông có thể ngồi thoải mái, bưng một chén nước đưa lên, “Bác muốn uống nước không ạ?”

Tiêu Kiến Đông khoát tay, hỏi: “Tiêu Trạch đi đâu rồi?”

“Công ty có chút việc gấp gọi anh ấy đi xử lý, sẽ chóng về thôi ạ.”

“Lãnh Ngự Thần bắt đầu ra tay rồi?”

“Vẫn chưa.”

“Nhan Hoan.”

“Vâng?”

Tiêu Kiến Đông thở dài, nói: “Nếu lần này Tần Vũ sụp đổ, cháu có còn ở bên Tiêu Trạch nữa không?”

Xoa nhẹ nhẹ hai tay, Nhan Hoan nói: “Tần Vũ sụp đổ, cháu vẫn là cháu, Tiêu Trạch vẫn là Tiêu Trạch.”

“Thế nhưng Tiêu Trạch sẽ trở thành kẻ không xu dính túi, không quyền không thế, nó hai bàn tay trắng vậy cháu có còn thích nữa không?”

“Cháu hiểu bác đang lo lắng điều gì, từ đầu cho đến bây giờ, điều khiến cháu và Tiêu Trạch hấp dẫn lẫn nhau hoàn toàn không bao gồm của cải hay hoàn cảnh gia đình. Nếu Tần Vũ sụp đổ, cháu vẫn là cháu, và Tiêu Trạch vẫn là Tiêu Trạch, anh ấy muốn xây dựng lại Tần Vũ, cháu sẽ ủng hộ, anh ấy muốn trở thành họa sĩ hay làm bất cứ điều gì cháu cũng đều ủng hộ. Nhưng bây giờ xem ra khả năng đầu tiên có vẻ lớn hơn một chút, bởi vì anh ấy đã tìm được mục tiêu của chính mình, cháu tin anh ấy có thể thành công.”

“Cháu nghĩ được như vậy ta cũng an tâm. Từ khi quen cháu, Tiêu Trạch đã thay đổi rất nhiều, có chí tiến thủ, có mục tiêu, thực ra nó rất có thiên phú ở phương diện kinh doanh. Có điều nó vẫn luôn giận ta, giận ta đã tự tiện sửa lại chuyên ngành, bắt nó học tài chính. Còn giận ta, giận ta đã không thể ở bên hai mẹ con nó khi bà ấy qua đời, haiz!” Tiêu Kiến Đông thở dài một tiếng, khóe mắt thoáng chớp đỏ hoe. “Không ngờ bà ấy lại rời bỏ ta sớm như vậy, người ơi! Đến bao giờ mới không còn bị cảm giác này chiếm giữ tâm tư.”

Tiêu Kiến Đông nói: “Nhan Hoan! Ta muốn cảm ơn cháu, cảm ơn cháu đã làm nó thay đổi.”

Nhan Hoan nói: “Bác đừng nói vậy cháu ngại lắm.”

“Nguyên nhân thúc đẩy mỗi người đàn ông nhanh chóng trưởng thành không giống nhau, tình yêu, tình bạn, gia đình, lòng đố kỵ, sự thù hận, Tiêu Trạch trưởng thành chính là nhờ tình yêu.” Tiêu Kiến Đông ngả người dựa vào thành giường, hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tiêu Trạch đã kể với cháu chuyện về mẹ nó chưa?”

Nhan Hoan chọc chọc ngón tay, cụp mắt xuống, “Có kể một chút ạ.”

“Mẹ nó sống chẳng dễ dàng gì, đi theo ta không được hưởng phúc, trái lại còn phải tội. Làm một người phụ nữ đứng sau lưng đàn ông đã khó, làm một người phụ nữ đứng sau người đàn ông thành đạt lại càng khó hơn. Ta vẫn cho rằng mình rất thành công, thực ra không phải vậy, đàn ông bề bộn tới tận mặt mũi với sự nghiệp, sẽ phụ lòng người phụ nữ tốt luôn ở nhà chờ đợi mình. Nhan Hoan, không biết cháu đã có chuẩn bị cho hoàn cảnh đó chưa?”

...

Quán trà mang mùi hương và màu sắc cổ xưa, sau một bức vách chạm khắc hoa văn, nước trà nóng chảy từ ấm vào trong chén trà tinh xảo, Lãnh Ngự Thần thông dong đặt chén trà trước mặt Tiêu Trạch, nâng tay tạo tư thế mời.

Tiêu Trạch nâng chén trà bốc hơi nghi ngút đưa đến bên miệng khẽ nhấp, “Nói đi, gọi tôi tới đây có chuyện gì?”

Lãnh Ngự Thần cài lại cúc ở tay áo sơ mi, từ tốn mở miệng: “Điều Bội Bội đi rồi, Lãnh Thị cũng đã bị các người giày vò không ít, bây giờ chỉ còn lại tôi và cậu, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ là vì ai mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay, đối với Tần Vũ, tôi chẳng muốn lãng phí quá nhiều thời gian như với Hoa Thần. Tôi muốn cậu rời khỏi Nhan Hoan, với tư cách đền bù tổn thất, tôi sẽ mua lại nốt số cổ phiếu Lãnh Thị còn lại và cổ phần của cậu ở Tần Vũ với giá cao gấp đôi trên thị trường, hãy cân nhắc một chút.”

Tiêu Trạch ngấm ngấm chén trà tinh xảo, ánh mắt dừng tại hoa văn trên men sứ, nói: “Anh muốn tôi rời khỏi Nhan Hoan thì tôi rời khỏi, anh muốn cổ phần thì tôi phải bán cho anh...” Ánh mắt thay đổi mục tiêu, hướng thẳng vào Lãnh Ngự Thần, “Lãnh Ngự Thần, có phải anh đã quá đề cao bản thân rồi không, thật sự coi cả cái thành phố này cùng họ Lãnh với anh sao?”

“Chẳng lẽ là họ Tiêu?” Lãnh Ngự Thần nói: “Tiêu Trạch, cứng chọi với cứng, cậu sẽ chẳng được gì đâu.”

“Được hay không phải thử mới biết.”

“Nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian nữa.” Lãnh Ngự Thần cầm tập tài liệu ở ghế bên cạnh ném tới trước mặt anh, “Xem đi, cậu sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Tiêu Trạch chậm rãi mở tập tài liệu, rút giấy tờ bên trong ra, vừa nhìn hai mắt bỗng trừng lớn, vội vã đọc thật nhanh, càng đọc lòng càng nhói chát lại, tờ giấy bị siết mạnh. Giấy trắng mực đen rành rành ghi lại các giao dịch chuyển tiền, đầu tư vãng lai và một số chứng cứ ăn đứt lốt nhận hối lộ của Tiêu Kiến Đông và Lãnh Thế Hùng.

Tiếng nói Lãnh Ngự Thần vang lên không hề có một chút hơi ấm: “Với thân thể khỏe mạnh của bác trai mà ngôi nhà đá dăm ba năm cũng chẳng hề gì, nhưng tôi nghe nói bác vừa mới nhập viện. Tim mạch vành phải không, loại bệnh này không thể để xảy ra sơ suất, không cho phép cảm xúc kích động, nếu không cẩn thận thì sẽ...” Anh ta ngấm ngấm chén trà, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Tiêu Trạch thật sự muốn đập bẹp khuôn mặt anh ta.

Lãnh Ngự Thần nói tiếp: “Điều kiện tôi đưa ra đã quá ưu đãi, cộng thêm cái này mà vẫn không được, vậy thì tôi đành phải chơi cứng, đến lúc đó cả người cả của đều không còn, làm hại cha cậu ngồi tù thì cũng đừng trách tôi vô tình.”

“Xoạt!”

Chứng cứ phạm tội đập xuống mặt bàn, chén trà hơi nghiêng ngả, Tiêu Trạch dữ dằn trừng anh ta, nói: “Lãnh Ngự Thần, đừng quên Lãnh Thế Hùng cũng tham gia vào đây, ông ấy cũng là cha anh, nếu thứ này bị lộ ra ngoài thì cả hai người họ đều không chạy thoát được.”

Lãnh Ngự Thần liếc nhìn anh, lạnh lùng mở miệng: “Tôi nghĩ hình như cậu đã lầm rồi, Lãnh Thế Hùng là cha của Nhan Hoan, không phải cha tôi, nhưng nếu Nhan Hoan giả cho tôi thì sẽ khác, muốn cho họ ăn cơm tù hay không, tất cả tùy thuộc ở cậu, suy nghĩ cho kỹ!”

Lãnh Ngự Thần sửa sang lại Âu phục rồi bỏ đi, Tiêu Trạch cầm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xé tan nát tài liệu trong tay thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Lửa giận khuấy đảo lòng anh, không thể từ bỏ Nhan Hoan, không thể từ bỏ Tần Vũ, không thể để cha ngồi tù, anh rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tiêu Trạch tưởng Nhan Hoan đã về rồi, lúc quay lại bệnh viện mới biết hóa ra cô vẫn chưa đi, cô đang ngồi cạnh giường bệnh của Tiêu Kiến Đông, vừa gọt táo vừa cùng ông trò chuyện. Trong hành lang thật dài, Tiêu Trạch nhìn qua cửa sổ thấy hai người đang cười nói vui vẻ bên trong, lòng thanh thản nhưng đồng thời cũng đấu tranh dữ dội, rốt cuộc là phải từ bỏ ai.

Sự lựa chọn khó khăn nhất trong ba mươi năm anh sống trên đời, vô cùng căm ghét phải chọn lựa giữa hai người thân yêu nhất, cảm giác bất lực, vô vọng bủa vây quanh anh, Tiêu Trạch nặng nề tựa người vào vách tường lạnh băng.

Nhan Hoan vừa đẩy cửa trông thấy Tiêu Trạch không biết đã đứng đợi từ bao giờ. “Về rồi sao không vào trong?”

“Đang định vào đây.” Tiêu Trạch gượng cười, nhưng vẻ mệt mỏi trên gương mặt không thể nào che giấu được, Nhan Hoan hỏi: “Lãnh Ngự Thần tìm anh rốt cuộc có chuyện gì?”

“Chuyện công ty, tự anh giải quyết được, em không cần lo lắng.” Tiêu Trạch giong hai tay ôm mặt cô, khuôn mặt bé nhỏ trong lòng bàn tay anh bỗng biến dạng, đôi môi đầy đặn chu thành hình chữ O, đáng yêu chết đi được. Nặng nề mở một cái vào miệng cô, anh nói: “Bà xã, để em phải vất vả rồi.”

Anh vừa gọi cô là bà xã, Nhan Hoan đã cảm thấy ngượng ngùng, “Em đâu có giúp được gì nhiều, anh mau vào thăm bác đi, từ lúc tỉnh đến giờ bác cứ nhắc anh mãi, em đi nhà vệ sinh một lát sẽ quay lại.” Tiếng nói nhỏ nhẹ thốt ra như thể đang ngậm kẹo đường trong miệng, Nhan Hoan đẩy hai bàn tay to đang ôm mặt cô, nhần nhần mũi xoay người bước đi.

Tiêu Trạch đẩy cửa phòng, đi tới ngồi bên giường bệnh. Tiêu Kiến Đông khen Nhan Hoan không ngớt, Tiêu Trạch chỉ mỉm cười nhàn nhạt. Tiêu Kiến Đông nhận ra con trai có tâm sự, bèn hỏi đến chuyện mà ông quan tâm nhất, “Lần này đối chọi với Lãnh Ngự Thần, con nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Nói thật, không hề nắm chắc, anh ta đánh lén Hoa Thần khiến họ không kịp trở tay, đành đi bước nào hay bước nấy.” Tiêu Trạch nói: “Ba, Tần Vũ là do một tay ba văt và gây dựng nên, nếu sụp đổ trong tay con, ba có thất vọng, có oán giận con không?”

Tiêu Kiến Đông trầm mặc hồi lâu mới nói: “Thất vọng.”

Cảm giác khó chịu trong lòng Tiêu Trạch lại tăng thêm vài phần.

Tiêu Kiến Đông vỗ vỗ tay con trai, “Nhưng ta còn mẫn nguyện hơn nếu được nhìn thấy con dựng nên một công ty của riêng mình. Lập nghiệp dễ, giữ nghiệp mới khó, tuy con học tài chính và cũng đã lăn lộn trong xã hội vài năm, nhưng chính thức tiếp xúc với nghiệp vụ cũng mới vài tháng, về kinh nghiệm con kém Lãnh Ngự Thần không chỉ một hai phần, thua cậu ta cũng là rất bình thường.”

Nhan Hoan đã đi nhà vệ sinh về nhưng không vào phòng, cô nghĩ hai cha con anh cần không gian riêng. Bỏ chiếc khăn ướt hương trà xanh mát đang dán trên chóp mũi, nhìn qua ô cửa sổ thủy tinh, cô thấy hai cha con đang nói chuyện với nhau, từ nụ cười miễn cưỡng của Tiêu Trạch, cô chắc chắn anh đang có chuyện gì đó khó tâm.

Lúc ra khỏi bệnh viện thì trời đã chạng vạng tối, giờ tan tầm cao điểm xe cộ chen nhau như mắc cửi, trong xe, Tiêu Trạch gác khuỷu tay lên cửa sổ, bàn tay hơi miết nhẹ vàng trán.

Nhan Hoan hỏi: “Có phải gặp chuyện gì khó giải quyết không?”

Tiêu Trạch ngược mắt nhìn cô, bàn tay to giong lên luôn vào mái tóc mềm mại, “Có thể có chuyện gì được?”

Nhan Hoan không tin nhưng cũng không tiếp tục hỏi, xe chậm chạp tiến lên theo dòng phương tiện trên đường, hai người không về nhà mà đi tới quán mì thịt bò, trong lúc ăn mì, cô hỏi, anh đáp, câu được câu không, sau cùng cô không nói gì nữa, anh cũng im lặng làm thinh.

Lúc xe chạy tới kiểm đạo quán, anh ấn vai cô lại, nói: “Tối nay anh muốn ở một mình.”

Bước lên, vung kiếm, lùi lại... Bước lên, vung kiếm...

Động tác đơn điệu buồn tẻ lặp đi lặp lại, trời càng ngày càng tối, ánh đèn sáng rực xuyên qua cửa sổ như trải dài màn đêm tới vô tận. Trong Aston

Martin, Nhan Hoan khoanh tay nhìn chăm chú vào dáng hình đang chuyển động in bóng trên cửa sổ phía trước, hoa tuyết rơi xuống từ không trung, một bông, hai bông... lác đác hạ xuống kính chắn gió.

Lúc Tiêu Trạch ngồi vào xe mang theo thân thể nhẹ nhàng khoan khoái thoảng mùi sữa tắm, “Đội sốt ruột không?”

“Không sao.” Nhan Hoan nói.

Xe xuất phát rời khỏi khoảng sân rộng của kiếm đạo quán, đón gió tuyết chạy về hướng nhà, nhanh đến điên cuồng. Đỗ xe gọn gàng trong gara, Tiêu Trạch tháo dây an toàn, trầm ngâm một lát mới nói: “Nhan Hoan, anh có chuyện muốn nói với em.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

“Chuyện gì vậy?” Nhan Hoan vẫn đang đợi những lời này của anh.

Tiêu Trạch nói: “Chiều nay Lãnh Ngự Thần đã hẹn gặp anh.”

“Để bàn chuyện gì?”

“Trong tay anh ta có chứng cứ phạm tội của cha anh và Lãnh Thế Hùng.”

“Cái gì?” Nhan Hoan nhíu mày ngờ vực: “Lãnh Thế Hùng và cha anh phạm tội gì, tại sao anh ta lại nắm đằng chuôi, anh ta uy hiếp anh sao?”

“Đều là thương nhân còn có thể phạm tội gì, hùn vốn phi pháp, đút lót, nhận hối lộ, đều liên quan đến kinh tế, những tội này đủ để phán vài năm. Lãnh Ngự Thần bảo anh rời khỏi em, anh ta sẽ mua lại cổ phần Lãnh Thị và Tần Vũ của anh với giá gấp đôi, bằng không sẽ tố giác cha anh. Anh ta thật sự tuyệt tình.”

“Tố giác cha anh thì Lãnh Thế Hùng cũng không thoát khỏi liên quan, Lãnh Ngự Thần sẽ làm thế sao? Cho dù không phải cha đẻ nhưng không có Lãnh Thế Hùng thì anh ta có thể phát lên không, thật đáng khinh bỉ.” Nhan Hoan lo lắng hỏi: “Anh định làm thế nào, rời khỏi em sao?”

“Không, sẽ không rời khỏi em, nhưng cũng không thể để cha anh ngồi tù.” Tiêu Trạch mồi một ngà vào bánh lái, nói ra quyết định cuối cùng: “Nhan Hoan, anh đã quyết định, thay cha anh gánh nạn này.”

“Gánh tội thay, anh điên rồi sao? Những chuyện đó không phải anh làm, tại sao anh lại gánh tội thay, chứng cứ trong tay Lãnh Ngự Thần giấy trắng mực đen đều chỉ điểm cha anh, anh muốn gánh thay là có thể gánh ư? Anh coi tất cả cảnh sát là đồ ngốc hết sao? Họ sẽ không điều tra à?” Đôi mắt đẹp hung dữ trừng anh, trừng đến nỗi sắp chảy nước mắt, Nhan Hoan nói: “Anh đi tù thì em phải làm sao, bảo em chờ anh ư? Một năm, hai năm hay ba năm, năm năm, mười năm, tám năm, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không?”

“Anh không hề muốn như vậy, nhưng không còn cách nào khác, bệnh của cha anh em cũng biết, lời bác sĩ em cũng nghe thấy rồi, tim ông không chịu được kích động mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể... Anh không thể để nửa đời còn lại của ông phải trải qua trong lao tù. Tuy những năm qua tình cảm giữa anh và ông không tốt lắm, nhưng nói thế nào thì ông vẫn là người cha đã sinh ra và nuông nấng anh, là một người con, anh chỉ có thể làm như vậy, Nhan Hoan, mong em hãy hiểu cho anh.”

“Em không hiểu được.” Nhan Hoan giận dữ đẩy cửa xuống xe, hứng những bông tuyết chạy vào trong tòa nhà, nhìn bóng hình kia dần dần đi xa, Tiêu Trạch cắn răng, hung hăng nện mạnh vào bánh lái, đuổi theo cô lên lầu.

Cô khóa trái mình trong phòng, anh điên cuồng phá cửa, “Nhan Hoan, mở cửa cho anh, mở cửa ra đi em, chúng ta bình tĩnh nói chuyện, biết đâu sự việc không tồi tệ như em nghĩ, anh nhận tội thay, Hạ Thiệu Nhiên sẽ nghĩ cách giúp anh ra ngoài.”

Nhan Hoan ở trong phòng hét: “Còn chuyện gì tồi tệ hơn việc anh ngồi tù đây, anh cho rằng Lãnh Ngự Thần sẽ dễ dàng để anh thoát ra được sao? Không biết chừng mục đích thực sự của anh ta chính là bắt anh phải đi tù.”

Tiêu Trạch rống: “Anh có thể chấp nhận thất bại, nhưng không thể không đánh mà lui, không thể chấp tay dâng em cho người ta. Nếu làm vậy anh quá chẳng phải đàn ông.”

“Em không phải là đồ vật, dựa vào đâu mà phải dâng em cho anh ta.” Nhan Hoan không chịu yếu thế cũng rống to.

“Nhan Hoan, đợi anh.”

“Em không muốn.” Một câu này của cô nghe ra âm mũi nặng nề, Tiêu Trạch chắc chắn cô đang khóc, trái tim vốn đã hỗn loạn giờ hoàn toàn bị cô khuấy cho càng loạn, càng đau, anh phá cửa, “Em mở cửa ra, có nghe thấy không?”

Một vật nặng nện mạnh lên ván cửa, liền sau đó là tiếng quát, “Cút!”

Nhan Hoan đã khóc không thành tiếng, vành mắt Tiêu Trạch cũng đỏ theo, nghẹn ngào nói: “Nhan Hoan, anh yêu em. . . Em phải đợi anh.”

Anh yêu em. Câu mà tất cả các cô gái đang yêu thích nghe nhất. Nhan Hoan lại vô cùng sợ phải nghe được. Lúc lao vào xe của Dạ Sâm, anh đã từng nói anh yêu cô, bây giờ anh muốn gánh tội thay cha, anh nói anh yêu cô, tình yêu như vậy quá nặng nề, cô không muốn nổi.

Không muốn nổi.

Tiếng khóc nghẹn ngào nức nở vọng qua cánh cửa, Tiêu Trạch cảm thấy mình cực kỳ bất lực, trái tim bị tiếng nức nở kia làm cho vỡ vụn, cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, anh dựa vào ván cửa ngồi xuống.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi phơ phất, gió bắc vô tình rít gào thổi qua, nhưng còn khắc nghiệt hơn thời tiết bên ngoài chính là tâm tình hai người.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, một giờ, hai giờ, hoặc lâu hơn nữa.

Sau một tiếng “cạch” của chìa khóa, cửa phòng ngủ mở ra, Tiêu Trạch đang ngồi trên ghế sofa đứng bật dậy, nhìn chằm chằm không chớp mắt người đang chậm rãi đi về phía mình.

Vài voan mỏng manh miễn cưỡng che đi những nơi quan trọng, Nhan Hoan đứng trước mặt anh, hai mắt vừa đỏ vừa sưng như hai hạt đào nhìn anh chăm chú, cô nói: “Nếu anh đã quyết định, em sẽ cho anh thứ mà anh muốn.”

“Cái gì?” Tiêu Trạch cất giọng khàn khàn hỏi.

“Một đứa con.”

Tiêu Trạch ngẩn người, ánh mắt vô định nhìn cô. Nhan Hoan mạnh dạn dạn chân ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh hôn môi trêu đùa, dần dần chìm đắm, Tiêu Trạch kéo về một chút lý trí còn sót lại, đề bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của cô, ngăn cản nói: “Một mình nuôi con rất vất vả, Nhan Hoan, anh không thể...”

Nhan Hoan đã hạ quyết tâm, ánh mắt lóe lên sự bất chấp nhìn anh: “Nếu không có thứ ràng buộc tình cảm này, em sẽ rất nhanh ngồi trên người đàn ông khác.”

Lời cô như đâm vào thần kinh Tiêu Trạch, rõ ràng anh có tự tin một trăm phần trăm rằng loại chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng nghe vậy con ghen vẫn bùng phát, Tiêu Trạch nghiêng răng trợn mắt, “Em dám?”

Nhan Hoan nhướn mày khiêu khích, “Anh có thể thử xem.”

Tiêu Trạch bị dồn ép, nổi giận, anh xoay người đè cô xuống dưới, gấp gấp điên cuồng hôn cô, vuốt ve cô, vài vóc mỏng manh rách toạc trong tay anh, thân thể mềm mại thơm ngát dưới thân anh trào dâng mật ngọt, anh liêu lĩnh xông vào thế giới của cô, bàn tay to đờ hai bên hông mãnh liệt đụng chạm. . .

Đầu lưỡi cuốn đi những giọt mồ hôi trên cổ, lúc sắp đạt tới cao trào, anh gọi tên cô: “Nhan Hoan, anh yêu em.”

Cô che miệng anh, nghẹn ngào nuốt nước mắt: “Xin anh, đừng nói...”

Vốn là cảnh sắc tình yêu vô cùng đẹp đẽ, nhưng giữa đêm đông giá lạnh lại khiến lòng người chua xót tiếc thương, qua đêm nay không biết phải bao lâu nữa mới có thể yêu cô một cách trọn vẹn như thế này, trong lòng đau đốn khôn nguôi, Tiêu Trạch một lần lại một lần hưng hăng yêu thương cô, một lần lại một lần gieo những hạt giống quý báu vào tận sâu nơi ấm áp, cho đến khi chân trời hừng sáng, hoa tuyết ngừng rơi. . .

Sáng sớm, bệnh viện không có nhiều người.

Tiêu Kiến Đông đang ngủ, Tiêu Trạch không đánh thức ông, chỉ lẳng lặng ngồi xuống bên giường, nhìn cha nhắm mắt ngủ thật yên bình, anh khẽ chạm vào mạch máu nổi trên mu bàn tay nhọt nhọt. Lần đầu tiên cảm thấy cha đã già rồi.

Nhan Hoan ngồi trên ghế ngoài hành lang, hai tay nắm chặt, ánh mắt trống rỗng. Một lát sau, Tiêu Trạch đi ra, cô tiến đến đón.

“Anh phải đi rồi.” Tiêu Trạch nói.

“Đừng đi.”

“Chúng ta đã nói chuyện ổn thỏa.”

“Em đòi ý.” Nhan Hoan nhìn anh như hồn丢了, trong mắt sương giăng mịt mù, “Em đi xin Pierce, ông nhất định sẽ có cách, chuyện công ty và cả chuyện cha anh ông đều giải quyết được.”

“Haiz!” Tiêu Trạch sợ cô khóc, tiến lên nâng mặt cô, ngón tay gạt một lọn tóc lòa xòa trên trán, giọng nói đầy nuông chiều: “Đây là Trung Quốc chứ không phải nước Anh, Pierce có thần thông quảng đại cũng không quản được chuyện này.”

“Em mặc kệ, em không thể để anh đi vào chỗ như vậy, một ngày một giờ, một phút một giây cũng không được.” Nước mắt trong suốt tràn ra khóe mắt, Tiêu Trạch cúi đầu hôn lên mắt cô, “Đừng khóc... Đừng làm như sinh ly tử biệt, anh cam đoan chỉ qua vài ngày anh sẽ ra được.”

Trong phòng bệnh, Tiêu Kiến Đông đã sớm thức dậy, vài lời nói không rõ ràng lọt vào tai ông, nhớ lại thái độ của con trai ngày hôm qua, cùng với những chuyện vẫn luôn giữ kín trong lòng, ông đột nhiên ý thức được điều gì. Việc xảy ra bất ngờ cũng không khiến ông kinh ngạc là mấy, bởi vì từ lâu đã tính toán đường lui cho mình.

Tiêu Kiến Đông gắng gượng đứng lên, bàn tay nổi gân xanh vươn về phía điện thoại đầu giường.

Làm việc sai trái thì sớm muộn cũng phải gánh chịu hậu quả. Tiêu Kiến Đông vì lòng tham nhất thời nên đã ăn hối lộ, ông muốn tự thú với cảnh sát, trước khi tự thú, ông gọi điện cho Lãnh Thế Hùng.

Khi ấy Lãnh Thế Hùng đang ăn cơm với người nhà, sau khi nghe tin đã giận dữ lật tung bàn, hung hăng tát Từ Giai Oánh một cái rất mạnh. Biết được chân tướng sự việc, Lãnh Tiểu Mạn cảm giận Từ Giai Oánh đến tận xương tủy, Từ Giai Oánh mang hết tội lỗi đổ lên đầu hai mẹ con Diêu Bội Bội, Lãnh Tiểu Mạn vừa khóc vừa nói: “Nhưng người tống ba vào tù là mẹ, không phải Diêu Bội Bội, cũng không phải Nhan Hoan.”

Trong lúc đang cãi nhau, Lãnh Thế Hùng đã bị người đến bắt đi, Lãnh Tiểu Mạn dùng một loại ánh mắt gần như căm thù sâu sắc nhìn Từ Giai Oánh, liền đó chạy lên lầu, lấy túi xách, nhét quần áo lộn xộn vào trong, vừa khóc vừa thu xếp. Sau khi nhanh chóng gói ghém tất cả, cô ta vội vã chạy xuống lầu, kéo va li xông ra cửa. Từ Giai Oánh cản lại, “Tiểu Mạn, con đây là muốn làm gì hả?”

Lãnh Tiểu Mạn cắn chặt môi dưới, khóe mắt rung rung, hất cằm nói: “Con quyết định nghe theo lời anh, rời khỏi cái nhà này.”

“Không được, con mà thì chỉ còn lại một mình mẹ. Con không thể đi.” Từ Giai Oánh cướp lấy va li.

“Mẹ, mẹ thật đáng sợ, con không dám ở cùng một chỗ với mẹ nữa.” Lãnh Tiểu Mạn đã quyết tâm, vứt lại va li, nước mắt rùng rùng chạy ra khỏi biệt thự Lãnh gia.

Cái gì? Hai môi Từ Giai Oánh run rẩy, mãi không phát ra được tiếng nào, phản ứng kịch liệt của con gái đã đánh gục bà ta, bà ta ngã ngồi xuống nền nhà lạnh buốt, nhìn ngôi biệt thự bốn vách tường trơn trơn không có hơi người, âm thầm rơi lệ.

Sau khi khai báo rõ ràng hành vi phạm tội, Lãnh Thế Hùng cầu xin cảnh sát cho gọi một cuộc điện thoại cuối cùng, cảnh sát đồng ý lời thỉnh cầu của ông ta. Lãnh Thế Hùng gọi cho Nhan Hoan, nói: “Tiểu Hoan, con không tha thứ cho ba, ba không trách con, ba thực sự xin lỗi con, ba đã sai rồi, ba không nên vứt bỏ con và mẹ để cưới người đàn bà ác độc Từ Giai Oánh.”

“Việc đã đến nước này, bây giờ nói còn có ích gì.” Thanh âm bình tĩnh của Nhan Hoan khiến người ta không nghe ra được chút nào thương cảm.

“Tiểu Hoan, ba để lại cho con bốn mươi phần trăm cổ phần của Lãnh Thị, con phải coi chừng Lãnh Ngự Thần, nó đối với con có dã tâm bất lương, vì để chiếm được toàn bộ Lãnh Thị nên mới tiếp cận con.”

“Yên tâm, tôi sẽ không để anh ta có cơ hội đó, ông bảo trọng!” Nhan Hoan cúp điện thoại.

Con đường đó là ông tự đi, kết cục bị người thân xa lánh chỉ có thể trách chính ông, Lãnh Thế Hùng!

Bằng chứng vô cùng xác thực, Lãnh Thế Hùng bị giam giữ, Tiêu Kiến Đông do thân thể không khỏe nên ở lại bệnh viện và bị giám sát hai mươi tư giờ một ngày. Tiêu Trạch nhờ các mối quan hệ đã vào được phòng bệnh, nắm bàn tay già nua của Tiêu Kiến Đông, anh nói: “Ba, ba không nên tự thú.”

Tiêu Kiến Đông mỉm cười, không coi sự việc quá nặng nề, ông nói: “Trước kia luôn răn dạy con, là đàn ông phải có trách nhiệm, nếu như ngay đến chút dũng khí thừa nhận sai lầm mà ta cũng không có thì sao dám xưng là đàn ông, sao có thể làm cha của con.

Tiêu Trạch, nhớ cho kỹ, đừng để lợi ích làm mờ mắt, phải phân biệt rõ tiền nào có thể kiếm được tiền nào không, ta chính là ví dụ rõ ràng nhất.”

Truyền thông với khứu giác nhạy bén nhanh chóng phát hiện ra sự việc, tin tức về hai công ty nổi tiếng dính líu đến vụ án pháp luật kinh tế bị truyền đi rất nhanh, dư luận xôn xao, ai ai cũng biết. Xem ra những nhân vật trong giới kinh doanh cũng chẳng ra gì, người làm ăn có mấy ai trong sạch, chẳng qua Lãnh Thế Hùng và Tiêu Kiến Đông quá đen tối mới bị người ta nắm được đằng chuôi.

Nhưng đối với thị trường chứng khoán chỉ cần một dao động nhỏ là dẫn tới bất ổn định, tình thế vô cùng nghiêm trọng, cổ phiếu của Lãnh Thị và Tàn Vũ sụt giá thảm hại, trong khi đó Thịnh Thế đến từ thành phố T, Lãnh Ngự Thần đã tâm hừng hực trắng trợn thu mua hết.

Trong phòng bao của Phú Cẩm, Lãnh Ngự Thần và cổ đông lớn của Tàn Vũ – Mã tổng – nâng chén chúc mừng...

Tàn Vũ lâm vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, cần phải bỏ gấp ra một khoản vốn lớn để nâng giá cổ phiếu, Tiêu Trạch bận tới mất tới mũi, cũng may chuyện của Tiêu Kiến Đông có Hạ Thiệu Nhiên giúp đỡ dựa vào các mối quan hệ, chờ sau khi mở phiên tòa tuyên án sẽ tìm lý do để đưa ông ra ngoài.

Người giúp đỡ ta trong thời khắc nguy nan mới là bạn bè thực sự.

Bạn bè, Tiêu Trạch nghĩ đến Lý An Thần, đau lòng cắn răng.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Xưởng sửa chữa.

Nhan Hoan đang thử xe ở bãi sân sau rộng rãi, mù tịt về công việc kinh doanh, cô không thể giúp gì cho Tiêu Trạch, chỉ có thể yên lặng ở bên anh, ủng hộ anh, cố gắng không quấy rầy anh, giúp anh khôi phục chiếc xe yêu quý.

Giản Ninh mặc đồng phục cảnh sát oai phong đứng bên ngoài quan sát cô, Nhan Hoan chuyển động bánh lái, quay đầu chạy đến chỗ cô bạn rồi dừng lại, xuống xe.

Nhan Hoan nói: “Sao cậu lại tới đây?” Từ khi Lý An Thần đối đầu với Tiêu Trạch, hai người họ chưa từng gặp nhau cũng như nói chuyện điện thoại.

“Không có gì, qua thăm cậu một chút.” Giản Ninh tháo găng tay, chạy quanh Reventon một vòng, cười nói: “F-22 [1] trên mặt đất chắc chắn rất trâu bò!”

[1] F-22 Raptor: Máy bay chiến đấu tàng hình.

Có vẻ tâm tình cô bạn không tệ. Nhan Hoan cười nhạt một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

“Nhan Hoan...” Thanh âm vui vẻ ảm đạm đi vài phần, Giản Ninh nhìn bên mặt nghiêng của cô, nói: “Tớ và Lý An Thần chia tay rồi.”

Nhan Hoan quay đầu lại nhìn cô, nghi hoặc hỏi: “Chia tay? Không phải đã đến bước bàn chuyện hôn nhân rồi à, sao nói chia tay là chia tay ngay được?”

Giản Ninh không khách khí đặt mông ngồi xuống mui trước giống như răng nanh của Reventon, rầu rĩ nói: “Mấy ngày qua không liên lạc, bởi vì chẳng còn mặt mũi nào mà gặp cậu, tuy thời gian chúng ta quen nhau không phải quá dài, nhưng Giản Ninh tớ thực sự coi cậu như chị em gái. Vào lúc tớ khó khăn nhất, cần tiền nhất, là cậu đã không màng hiểm nguy giúp tớ xoay xở, Giản Ninh tớ không phải người vô lương tâm, cậu đối với tớ tốt như thế nào, tớ đều nhớ rõ!”

Chuyện tên khốn bội bạc Lý An Thần đi theo Lãnh Ngự Thần đối phó với Tiêu Trạch cũng là sau này tớ mới biết, nói không được, khuyên nhủ cũng không nghe, thế nên đành phải vạch rõ giới hạn, chia tay thôi.”

“Nói chia tay là chia tay, cậu vẫn dứt khoát như vậy.” Nhan Hoan không đồng ý với cách làm của bạn, “Cậu có yêu anh ta không?”

Có yêu không?

Yêu không?

Giản Ninh cũng đã từng nhiều lần tự hỏi mình vấn đề này. Cô thờ dãi, nói: “Khi tình yêu mâu thuẫn với tình bạn, tớ cũng giống đa số những người con gái khác muốn lựa chọn tình yêu, thế nhưng, làm như vậy tớ sẽ rất có lỗi với lương tâm mình, cả đời không thể ngẩng đầu trước mặt cậu, tớ không muốn làm một kẻ hèn hạ có lỗi với bạn bè giống như anh ta.”

“Giản Ninh, cậu hành động quá nghĩa khí rồi.”

“Dù sao bọn tớ cũng đã chia tay, giờ có nói gì cũng vô dụng.” Giản Ninh đi tới khoác vai Nhan Hoan, hào sảng nói: “Haiz! Đừng nói những chuyện này nữa, chúng ta đi uống rượu.”

Hai người đi ăn cơm, uống rượu, sau đó tiếp tục chiến đấu ở chiến trường T98. Bạch Diệc Phong biết chuyện Giản Ninh đã chia tay Lý An Thần, anh ta ôm vai cô an ủi: “Cảnh sát Giản, Giản đại mỹ nữ, thực ra tôi thầm mến em từ rất lâu rồi.”

“Thôi đi, cái tên trắng hoa nhà anh!” Giản Ninh đưa tay đẩy anh ta ra, chạm cốc với Nhan Hoan.

Bạch Diệc Phong bữu môi, cặp mắt sắc sảo bắt gặp Lãnh Ngự Thần cùng một cô gái xinh đẹp đi từ trên tầng hai xuống.

Trông thấy Nhan Hoan bên quầy bar, con người Lãnh Ngự Thần híp lại, nói nhỏ hai câu với Ninh San ở bên cạnh, Ninh San liếc nhìn Nhan Hoan với vẻ hơi thất vọng rồi ra về trước.

Lãnh Ngự Thần nhìn gương mặt ửng đỏ của Nhan Hoan, lại nhìn sinh vật giống đực ở xung quanh, hỏi: “Uống bao nhiêu rượu rồi? Cậu ta vẫn còn thánh thoi được nhỉ.”

“Tôi uống bao nhiêu rượu liên quan gì tới anh?” Nhan Hoan lờm anh ta một cái không hề thiện ý.

“Chỉ cần là chuyện của em thì đều có liên quan tới anh.”

“Lãnh Ngự Thần, anh đừng tự cho rằng mình tốt đẹp lắm, anh tưởng anh là ai? Dựa vào đâu mà quản tôi?” Nhan Hoan nâng cốc nện một cái phát ra tiếng vang rất lớn, bức bối cảm áo khoác muốn rời khỏi đây, lại bị Lãnh Ngự Thần bắt lấy cánh tay.

“Này! Lãnh Ngự Thần anh đừng có quá đáng.” Bạch Diệc Phong tiến lên, kéo Nhan Hoan ra phía sau.

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, phiền cậu tránh ra.” Lãnh Ngự Thần nói.

“...” Bạch Diệc Phong trừng mắt, làm càn không hề nhúc nhích.

“Nhan Hoan, anh muốn nói chuyện với em về Tiêu Trạch.” Lãnh Ngự Thần chăm chú nhìn Bạch Diệc Phong, nhưng lời là nói cho Nhan Hoan nghe. “Nếu như em không muốn ngày mai thấy Tần Vũ đôi chỗ.”

Lãnh Ngự Thần xoay người bỏ đi, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo. Trong tiếng khuyên can của Bạch Diệc Phong và Giản Ninh, Nhan Hoan vẫn quyết định đi theo Lãnh Ngự Thần ra ngoài.

Trên phố lớn gió bắc phàn phật, Lãnh Ngự Thần bất ngờ lên tiếng xin lỗi cô: “Xin lỗi Nhan Hoan, khiến ba phải ngồi tù không phải chủ ý của anh.”

“Vậy anh muốn cho ai ngồi tù, Tiêu Trạch sao? Lãnh Ngự Thần, anh thật hiểm độc, đi dùng phương thức này để dồn ép Tiêu Trạch.”

Lãnh Ngự Thần nhìn ánh đèn neon lập lờ trên đường phố, dứt tay vào túi áo khoác, nói: “Dùng phương thức gì đối với anh không quan trọng, quan trọng là có thể đạt được mục đích. Đáng tiếc, hai người đều ương ngạnh, em đã cứng đầu, Tiêu Trạch còn cứng hơn.”

Việc Tiêu Kiến Đông tự thú nằm ngoài dự liệu của anh, nói thật anh cũng không muốn khiến ba phải vào tù, nhưng sự việc đã đến nước này, có giải thích thế nào vẫn sẽ đuối lý. Nhan Hoan, anh không có hứng thú với Tần Vũ, cũng không có hứng thú với bốn mươi phần trăm cổ phần Lãnh Thị mang tên em, anh chỉ muốn có em, vẫn luôn là như vậy.

Em nói anh chỉ yêu một người mà anh tự huyền hoặc ra, một cô công chúa xinh đẹp cao quý biết kéo đàn violin, thích ăn bánh ngọt.

Em biết không, anh đã bị những lời nói của em đã kích, người con gái anh đem lòng yêu mến suốt mười năm lại chỉ là một người trong tưởng tượng.

Anh đã suy nghĩ lại rồi cuộc có phải đúng như lời em nói, anh trở nên do dự phân vân, bởi vì em trong hiện thực, em xuất hiện trước mặt anh khác so với trước kia rất nhiều.

Đua xe, uống rượu, đánh nhau, khí chất công chúa gì đó, đàn violin gì đó, những điều cao quý kia đều chẳng dính dáng tới em chút nào. Anh suýt nữa đã phải tin em nói đúng, có lẽ người anh thích thật sự không phải là em. Thế nhưng đó là mục tiêu của anh suốt mười năm, chưa từng có được em, anh chưa thể từ bỏ ý định, nhất là lại thua dưới tay Tiêu Trạch, một kẻ chẳng có điểm nào bằng anh.

Anh thì anh phải giành được em về bên mình, bằng bất cứ giá nào.

Ngày hôm đó, em mặc váy xinh đẹp như một nàng công chúa, không, là tiên nữ, một tiên nữ đẹp tuyệt trần không vương khói lửa nhân gian, lúc em đứng giữa sân khấu cầm đàn violin kéo lên khúc nhạc lay động lòng người, anh mới biết được thế nào là động lòng, thế nào là tình yêu.

Anh có thể vô cùng khẳng định, người anh yêu đúng là em. Em nói em bây giờ chỉ biết đi đua xe, nhưng em cũng không thể phủ nhận em không biết kéo đàn, không biết ăn mặc như một công chúa cao sang xuất hiện trước mắt người đời.

Nhan Hoan, hãy cho anh một cơ hội, để anh yêu em, em sẽ phát hiện ra anh thích hợp làm người đàn ông của em hơn Tiêu Trạch. Anh sẽ cho em một tấm giấy đăng ký kết hôn, còn có toàn bộ tài sản đứng tên anh, cùng với lời cam đoan của anh, cả đời này chỉ yêu một người con gái là em.”

“Cho tôi toàn bộ tài sản đứng tên anh sao?” Nhan Hoan lờm anh ta, “Lãnh Ngự Thần, anh đúng là chẳng tiếc thứ gì. Mắt cũng không chớp lấy một cái. Có phải anh cảm thấy đề nghị của mình rất hấp dẫn không?”

Lãnh Ngự Thần hỏi lại: “Hôn nhân, tiền bạc và quyền lực, tình yêu vĩnh cửu của người đàn ông, chẳng lẽ em thấy còn chưa đủ hấp dẫn? Nhan Hoan, ở bên anh em sẽ không hề thiệt thòi.”

“Hay là anh viết một cái hợp đồng đi, ký tên, đóng dấu vào.” Nhan Hoan cười nhạo, “Hình như anh đã quen bất kể sự việc gì cũng suy nghĩ rồi giải quyết theo lối kinh doanh. Lãnh Ngự Thần, tình yêu không phải hàng hóa, hôn nhân không phải giao dịch.”

Anh biết không, con người theo bản năng sẽ thích ở bên những đồng loại cùng chung chí hướng, nhân sinh quan giá trị quan của tôi và anh dường như không hề giống nhau, thứ anh coi trọng nhất lại là thứ mà tôi không quan tâm nhất, cho nên chúng ta không thể.”

“Nhan Hoan, đừng nói những lời tuyệt tình như vậy, anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, hai ngày sau hãy cho anh một đáp án.”

“Đáp án của tôi vẫn luôn rất rõ ràng.”

Lãnh Ngự Thần thâm trầm nhìn cô, quay đầu nhìn thẳng ngọn đèn neon trên phố. “Nếu như em không muốn thấy Tần Vũ sụp đổ trong tay Tiêu Trạch, nếu như em không muốn nhìn cậu ta từ con nhà giàu trở thành kẻ lang thang đầu đường xó chợ, nếu như em không thể thanh thản ở bên cậu ta sau khi đã kéo cậu ta xuống nước, vậy thì tốt nhất hãy cân nhắc cho kỹ những lời anh vừa nói.”

“Không dồn ép được Tiêu Trạch, lại quay sang uy hiếp tôi sao?” Ngón tay luồn vào mái tóc, Nhan Hoan chống nạnh nói: “Lãnh Ngự Thần anh thật quá hèn hạ.”

Lãnh Ngự Thần nhìn cô, mắt sáng như ngọn đuốc. “Anh thừa nhận mình hèn hạ, nhưng anh không thừa nhận đây là uy hiếp. Sớm muộn gì em cũng là của anh, sớm muộn gì Tiêu Trạch cũng phải cúi đầu phục tùng anh, anh chỉ tăng tốc quá trình này mà thôi. Mười năm, thật sự anh đã đợi quá lâu rồi.”

“Lãnh Ngự Thần, anh quá ngạo mạn, quá cuồng vọng, cho anh biết, dù có chờ hai mươi ba mươi hay một trăm năm nữa, anh cũng đừng mơ có được tôi.” Nhan Hoan cắn hận, xô vai anh ta bỏ đi.

Dáng hình cô độc lạnh lẽo đứng sừng sững bên đường trong gió rét rít gào, mãi không muốn rời đi.

Không làm đến cùng, không cố gắng hết sức, không ép mình kiên trì đến giây phút cuối, Lãnh Ngự Thần sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân, hận chính mình chưa đủ nỗ lực.

Dù Nhan Hoan sẽ vì thế mà căm thù anh, dù anh đã đứng bên bờ vực thẳm, cũng chỉ có thể cắn răng, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Cổ phiếu Tần Vũ rớt giá kịch liệt, nội bộ công ty xảy ra mâu thuẫn, nhiều cổ đông yêu cầu Tiêu Trạch từ chức, phía trước có sói, đằng sau có hổ, tình hình nguy cấp, Tiêu Trạch không bao giờ thỏa hiệp, một mực cắn răng chống chọi, ban ngày đối phó với một lũ yêu ma quỷ quái, buổi tối về nhà vẫn phải tươi cười trước mặt Nhan Hoan.

Những lời của Lãnh Ngự Thần kích động Nhan Hoan không ít, cô cảm thấy mình rất có lỗi với Tiêu Trạch, là chính cô đã kéo anh xuống vũng bùn, đẩy anh vào nước sôi lửa bỏng.

Lãnh Ngự Thần gọi điện tới hạ tới hậu thư, thời điểm tổng kết thị trường chứng khoán ngày mai sẽ chính là lúc Tiêu Trạch cuốn gói khỏi Tần Vũ, bảo cô hãy tự suy xét sự nghiệp có ý nghĩa thế nào với một người đàn ông.

Nhan Hoan lạnh lùng quát tháo anh ta, nhưng đồng thời lòng cô cũng bắt đầu dao động.

Thực sự không muốn thấy Tần Vũ mà Tiêu Kiến Đông vất vả gây dựng nên bị sụp đổ trong tay Tiêu Trạch, không muốn thấy đáng về bị dẫm đạp mất đi lòng tin của anh, thậm chí cô còn nghĩ liệu Tiêu Trạch có vì thế mà oán giận cô hay không.

Nhan Hoan gọi điện cho Amy, bởi vì cô biết sẽ chẳng hỏi được chuyện gì từ Tiêu Trạch. Anh là kiểu người tốt khoe xấu che, có chuyện gì cũng tự mình gánh vác.

Câu trả lời của Amy khiến lòng cô nặng trĩu, cúp điện thoại, Nhan Hoan lại gọi cho Diêu Bội Bội, cầu xin bà hãy giúp đỡ tài chính cho Tần Vũ, nhưng không ngờ lại bị bà cự tuyệt.

Từ chối xong, Diêu Bội Bội cũng không đành lòng, đặt điện thoại xuống quay sang nói với chồng: “Chúng ta có nên giúp đỡ chúng một chút không?”

Pierce gấp tờ báo lại, nói: “Nhất thiết không được, anh muốn thấy bản lĩnh của thằng nhóc đó, xem nó có thể gắng gượng bao lâu.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả. Chưa té ngã làm sao trưởng thành, người trẻ tuổi càng cần phải tôi luyện nhiều.”

“Haiz!” Diêu Bội Bội thở dài: “Đồ ngốc đó không biết đến bao giờ mới phát hiện ra thứ mà em để lại cho cậu ta...”

...

Trong văn phòng Tổng giám đốc Tần Vũ, Tiêu Trạch đứng quay mặt ra cửa sổ, vẻ mặt hiện rõ trên gương mặt, các cách có thể nghĩ đến thì đều nghĩ cả rồi, nhưng vẫn không thể ngăn cản Tần Vũ đi tới bờ vực phá sản, cứ nghĩ tới chuyện công ty mà cha vất vả dựng nên bị hủy hoại trong tay mình, anh lại đau khổ hận không thể chặt đứt hai bàn tay.

Điện thoại vang lên, là Tống Thế Phong gọi tới, anh ta có ý muốn giúp Tần Vũ nhưng lòng có dư mà lực không đủ, công trình của Giang Hân còn phải dựa vào vốn đầu tư của Tần Vũ nữa là, gọi điện thoại tới chỉ xuất phát từ lòng quan tâm, muốn nghĩ cách giúp đỡ. Nhưng trong giới này có quá ít người như Tống Thế Phong, đa số bọn họ đều chỉ khoanh tay đứng chờ để cười nhạo Tần Vũ.

Buổi chiều Nhan Hoan đến Tần Vũ, lần này cô ăn mặc rất đẹp, áo khoác da, giày ống, còn đeo đồ trang sức trang nhã, thu hút ánh mắt mọi người.

Nhân viên lễ tân thông báo cho phòng thư ký có bạn gái Tổng giám đốc đến, Amy mang hộp cơm ra ngoài, đứng chờ thang máy. Cửa mở, hai người đối mặt, Amy nói: “Nhan tiểu thư, tâm tình ông chủ đang rất kém, cơm trưa cũng không chịu ăn.”

“Đưa cho tôi đi!” Nhan Hoan nhận lấy chiếc túi, đi tới văn phòng Tiêu Trạch, cô dừng bước trước bức tường thủy tinh, trông thấy bóng lưng người đàn ông cao lớn.

Nghe nói từ bóng lưng có thể nhìn ra tâm trạng một người, lúc này bóng lưng Tiêu Trạch có màu xanh thẫm, lạnh lạnh, đau thương, bất đắc dĩ...

Nhan Hoan không gõ cửa mà khe khẽ đẩy vào, nhẹ nhàng đặt chiếc túi xuống mặt bàn. Tiêu Trạch đang chìm trong suy tư nên không hề phát hiện ra, cho đến khi một vòng tay nhỏ nhắn quấn quanh eo anh.

Bàn tay to ôm lấy bàn tay nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve, vào đông, ánh mặt trời đầu giờ chiều mặc dù ấm, nhưng cũng không thể sánh được với sự ấm áp trong vòng tay người yêu giờ phút này, hai người chẳng ai nói một lời, chỉ yên lặng tận hưởng, đắm mình trong khoảnh khắc.

Một lát sau, Nhan Hoan mới cất tiếng hỏi: “Đối với một người đàn ông, sự nghiệp quan trọng hơn hay phụ nữ quan trọng hơn?”

Sau khi trầm mặc rất lâu, Tiêu Trạch nói: “Sự nghiệp quan trọng hơn.”

“...”

Vòng tay đang siết chặt từ từ buông lỏng rồi thông xuống, vào lúc Nhan Hoan quay người muốn đi, tay đột nhiên bị kéo lại. Tiêu Trạch nắm chặt tay cô, nói: “Sự nghiệp của anh là vì em mà thành.”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Trong màn đêm, tại Bình Sơn cách xa nội thành, con đường núi phủ đầy tuyết trắng bị vàng trắng lạnh treo cao chiếu xuống thứ ánh sáng quanh quẩn, du thuyền màu xám Reventon lao nhanh như gió, bánh xe quay với vận tốc lớn ma sát mặt đường vạch ra những vết dài lóe sáng, vô số bông tuyết lác lác rơi chậm rãi rơi trong ánh đèn xe mờ nhạt.

Lúc này cách thời điểm Nhan Hoan mất tích đã bảy tiếng đồng hồ.

Giữa quảng trường thành phố, Tiêu Trạch lái xe tìm kiếm lòng vòng vô định. Giản Ninh, Bạch Diệc Phong, A Hạ, Tiểu Thứ cũng đều lái xe đi tìm trái khắp bốn hướng.

Từ Giản Ninh biết được chuyện Lãnh Ngự Thần đi tìm Nhan Hoan, Tiêu Trạch vừa lo lắng vừa tức giận, cuối cùng quay xe chạy về hướng biệt thự Lãnh gia. Chiếc xe thể thao lao nhanh rồi đâm sầm vào cổng chính vững chãi, còi báo động của biệt thự kêu inh ỏi, Tiêu Trạch vừa thu lại chân ga, điện thoại chọt vang lên, anh vội vàng bắt máy, hỏi: “Alô, Nhan Hoan?”

“Em ở kiếm đạo quán.” Giọng nói bình tĩnh của Nhan Hoan vọng tới từ đầu bên kia.

Tiêu Trạch cúp máy, trừng mắt nhìn Lãnh Ngự Thần đang đứng sừng sững trên cửa sổ tầng hai trước mặt, dưới ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ Lãnh gia, anh điều khiển Aston Martin đã bị hư hại đầu xe rời đi.

“Tên điên!” Một người ở Lãnh gia phi nhỏ kẻ vừa mới táo bạo xông vào.

Kiểm đạo quán dưới chân Bình Sơn, trong khoảng sân rộng rãi, Reventon lẳng lặng đỗ tại một góc, kiếm đạo quán bị bóng đêm nuốt trọn chỉ còn lại một gian luyện kiếm vẫn sáng đèn, qua cửa sổ thủy tinh vương đầy hơi nước, bóng dáng cao gầy của Nhan Hoan đang trong tư thế vung kiếm chém giết.

“Hãy!”

“Ha!”

Giữa không gian yên tĩnh vang dội tiếng hô hùng hồn, kết hợp với đó là tiếng gậy da lột cộp cộp xuống mặt sàn. Tiêu Trạch bước đi vội vã, xuyên qua hành lang, đẩy mạnh cánh cửa lớn của gian luyện kiếm.

Nhan Hoan khua thanh kiếm trúc, hai mắt sáng như hai ngọn đuốc, chớp mũi phủ một lớp mồ hôi mỏng, trang phục kiếm đạo màu xanh đậm mặc trên người cô vô cùng đẹp mắt. Sốt ruột tìm kiếm cô đến nỗi lòng nóng như lửa đốt, Tiêu Trạch cởi giày bằng tốc độ nhanh nhất, gấp gáp bước vào sân, cầm một thanh kiếm trúc vung về phía cô.

Hai thanh kiếm trúc va vào nhau phát ra tiếng vang lớn. Tiêu Trạch dùng ưu thế sức mạnh của mình áp chế Nhan Hoan, ánh mắt dữ dằn: “Chơi trò mất

tích, thật sự có tiến bộ.”

Nhan Hoan không vì con giận của anh mà nhượng bộ chút nào, hất cằm nói: “Em đang suy nghĩ một chuyện, dùng cách thức ưa thích của riêng anh và em để suy nghĩ.”

Dùng sức đẩy kiềng trúc, vung về phía mông của cô, đến khi chỉ còn cách vài milimet thì bất chợt dừng lại. Tiêu Trạch buông thõng hai tay, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Nói vậy là vấn đề gì quấy nhiễu em, em đã suy nghĩ như thế nào?”

Nhan Hoan nhìn anh, nói như hơi hờn dỗi: “Ồ lại bên anh hay là đồng ý lấy Lãnh Ngự Thần.”

Siết chặt cây kiềng trúc đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch, Tiêu Trạch nhú mày rống lên: “Người phụ nữ này, em muốn ăn đòn phải không? Em...”
Môi bỗng bị một bàn tay nhỏ bé che lại.

Nhan Hoan chặn môi anh, nói: “Đừng kích động, Tiêu Trạch, nghe em nói hết đã. Nếu như không phải vì em, anh và cha anh đã không bị Lãnh Ngự Thần đẩy vào tình cảnh này, em không biết trong lòng anh có oán hận em chút nào hay không. Lãnh Ngự Thần nói nếu em đồng ý lấy anh ta, anh ta sẽ dừng việc thu mua Tần Vũ, Tần Vũ sẽ vẫn là của Tiêu gia, anh vẫn là con nhà giàu có, ngược lại... Vào lúc kết thúc phiên giao dịch ngày hôm sau, Tần Vũ sẽ không còn tồn tại.

Trong lòng em không muốn thấy nhất chính là anh vì em mà rơi vào hoàn cảnh đó, nhưng em lại không muốn lấy Lãnh Ngự Thần, không muốn suốt đời ở bên một người đàn ông mà em không yêu, rồi sau đó trở mặt nhìn anh tiếp tục sống trong giàu sang thoải mái, trở mặt nhìn anh kết hôn sinh con với người phụ nữ khác, nếu như vậy, em sẽ đau khổ mà chết. Hay đúng ra là so với chết còn khó chịu hơn.

Con người em rất ích kỷ, hoàn toàn không giống như anh gặp chuyện gì trước hết cũng muốn hi sinh bản thân, em chỉ là một người phụ nữ bình thường, suy nghĩ đơn giản, giác ngộ không cao, chỉ muốn được sống cùng người mà em yêu.

Giàu cũng tốt mà nghèo cũng được, chỉ cần ở bên anh, cho dù có túng thiếu đến mức ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, phải uống gió Tây Bắc mà sống thì trong lòng em vẫn rất ngọt ngào.

Cho nên em ích kỷ, em không muốn vì công ty của anh, danh vọng quyền thế của anh mà phải miễn cưỡng lấy Lãnh Ngự Thần. Tiêu Trạch, em đã muốn ở bên anh, cho dù anh trở thành kẻ ăn mày lưu lạc đầu đường, em cũng muốn làm kẻ ăn mày bên cạnh anh.

Cả đời này, em sẽ dựa vào anh, anh có không muốn cũng không được. Tiêu Trạch, em yêu anh!”

Tiêu Trạch nghe một hồi vành mắt cũng đã đỏ hoe, cảm động vì câu em yêu anh của cô, nhưng càng cảm động hơn là lời nói hùng hồn muốn làm kẻ ăn mày ở bên anh.

Sự thật tàn khốc thế đó, lòng người cũng lờn lẹo khó lường, có mấy người phụ nữ dám nói muốn làm kẻ ăn mày cùng một người đàn ông lưu lạc đầu đường xó chợ, Tiêu Trạch anh có đức hạnh tài cán gì mới xứng được với cô.

Tiền tài, quyền lực, danh dự, địa vị, chẳng có điều gì được coi là quan trọng đối với cô gái tên Nhan Hoan.

Sau khi lẳng lặng nhìn cô thật lâu, Tiêu Trạch nói: “Không phải em đã dùng phương thức của anh để suy nghĩ sao, vậy thì ý kiến của anh trong chuyện này hẳn là em phải rất rõ.”

“Tiêu Trạch!” Kiềng trúc rơi xuống đất, Nhan Hoan nhào vào lòng anh.

Tựa cằm lên đỉnh đầu cô, Tiêu Trạch nói: “Sự nghiệp không có gì có thể gây dựng lại, thế nhưng em là duy nhất, nếu cả thế giới này không có em, bảo anh phải đi tìm ở đâu.”

“...” Nhan Hoan cắn môi, hai mắt đã ướt nhoe.

Tiêu Trạch hôn lên tóc cô, nói: “Nhan Hoan, ngày mai chúng ta đi thành phố bên cạnh nhé!”

“Đi thành phố bên cạnh làm gì?” Nhan Hoan ngược đôi mắt mờ mịt không hiểu nhìn anh.

Tiêu Trạch cười: “Ngốc ạ, đương nhiên là đi chơi rồi!”

Một chiếc xe con màu đen quẹo vào cổng lớn của kiềng đạo quán rồi dừng lại, Bạch Diệc Phong nhìn hai chiếc xe trong bãi đậu cùng với hai bóng người mơ hồ đang ôm nhau dưới ánh đèn của gian phòng, vô cùng cảm khái nói: “Đôi lúc cảm thấy yêu đương là chuyện rất có ý nghĩa, em vì anh mà si mê, anh vì em mà đâm đầu, em lo lắng cho anh, anh điên cuồng vì em, trong tim chứa một người nào đó vẫn tốt hơn là trống trải.”

“Oe!” Giản Ninh ngồi bên ghế lái phụ cảm thấy buồn nôn, mĩa mai nói: “Nghe được những lời này từ miệng một kẻ coi thường tình yêu như anh sao lại buồn nôn thế chứ!”

“Buồn nôn cái gì? Chẳng lẽ cô đã có.” Bạch Diệc Phong nhăn mày, nhìn cô với vẻ chán ghét, “Nói, có phải của Lý An Thần hay không?”

“Là của ai liên quan quái gì đến anh.” Giản Ninh trừng mắt.

“Nếu là của Lý An Thần tôi đưa cô tới bệnh viện.”

“Làm gì?”

“Phá. Để phòng sinh ra một kẻ gây hại cho loài người giống như cha của nó.”

Nếu như Bạch Diệc Phong chán ghét Lãnh Ngự Thần thì đối với Lý An Thần chính là sự căm hận.

Giản Ninh quay mặt sang chỗ khác không nói gì nữa, cửa sổ phản chiếu gương mặt trắng như tờ giấy. Bạch Diệc Phong ý thức được lời nói của mình hơi quá đáng, vừa cho xe lùi lại vừa nói: “Nhưng mà mẹ của đứa trẻ là một người tốt, bỏ gian tà đi theo chính nghĩa. Phụ nữ có nghĩa khí như cô thật sự hiếm thấy, hai ta hãy kết nghĩa anh em đi!”

“Ai muốn kết nghĩa với anh!” Giản Ninh lườm anh ta một cái, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đen kịt, vẻ mặt cô đơn: “Thực ra, anh ấy cũng rất khổ sở...”

Người khác không hiểu được, cô thì hiểu, nhưng cô lại không thể đứng về phía anh.

Thầm thở dài trong lòng, không còn nhìn rõ con đường phía trước, Giản Ninh nhắm mắt lại.

Bạch Diệc Phong nhìn chăm chăm vào con đường trước mặt, không nói lời nào, dăm chiêu nắm chặt tay lái.

Mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình, lựa chọn của mỗi người cũng không thể khiến tất cả đều vừa lòng đẹp ý.

Tần Vũ sắp đổi chủ đã là kết cục không thể tránh khỏi, Tiêu Trạch lựa chọn dùng tâm trạng vui vẻ để đón nhận sự thật tàn khốc này.

Vào thời điểm công ty đứng trước sự sinh tử, anh đưa Nhan Hoan tới thành phố lân cận, thành phố cách thành phố C ba giờ đi đường có khu trượt tuyết lớn nhất cả nước.

Ánh mặt trời đầu đông dịu nhẹ.

Reventon vừa được khôi phục chạy trên con đường hướng về thành phố kế bên, một gốc bạch dương không ngại giá rét đứng sừng sững bên đường, xe không chạy nhanh, có thể vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh ven đường.

Trong xe phát ra tiếng nhạc heavy metal rock [1] với tiết tấu mạnh mẽ, âm thanh cực lớn tràn ngập khoang xe, Nhan Hoan cảm điện thoại cao cấp của Tiêu Trạch, chụp ảnh anh ở mọi góc độ.

[1] Heavy metal rock: là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, chủ yếu ở Anh và Mỹ. Bắt nguồn từ blues-rock và psychedelic rock, các ban nhạc tạo nên cho heavy metal những âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rền khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, và nói chung là ồn ào. Lời hát và phong cách biểu diễn của heavy metal thường mang đậm chất nam tính và cơ bắp.

Làn môi mềm mại hôn lên gương mặt với đường nét hoàn hảo, “tách” một tiếng, bức ảnh tình nhân được ghi lại, Nhan Hoan ngoan ngoãn ngã vào vai anh mở xem từng tác phẩm của mình. Tiêu Trạch vươn một tay ra ôm vai cô, thân mật cọ cọ cằm vào mặt cô.

“Reng reng...” Amy gọi điện thoại tới, Tiêu Trạch nhìn lướt qua, nói: “Tắt máy đi.”

Sau khi cất hành lý vào nhà trọ, hai người không thể chờ đợi được nữa, vui đầu vào trong biển tuyết.

Trượt tuyết giữa tiết trời rét đậm thu hút rất nhiều du khách, trên đỉnh khu trượt đầu đầu cũng thấy các người đẹp ăn mặc kỳ quái. Nhan Hoan chỉ mới bắt đầu học, mặc bộ trang phục trượt tuyết, giẫm lên ván trượt, cô đi dò dẫm lóng ngóng trông rất ngốc khiến Tiêu Trạch buồn cười, sau khi ngã không biết bao nhiêu lần mới có dáng dấp một chút.

Giữa những dãy núi cao thấp trập trùng, Tiêu Trạch đạp trên một ván trượt đơn, tư thế ngồi ngời lao xuống từ trên cao, uốn lượn lướt qua các chướng ngại với tốc độ cực nhanh, đầu gối hơi khụy xuống rồi nhảy lên bay khỏi một quả đồi nhỏ, ván trượt kéo theo vô số bông tuyết li ti lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tiêu Trạch liên tục thực hiện những động tác đẹp mắt, còn Nhan Hoan chỉ có thể chậm chạp trượt sau mông anh, lúc gần tới cạnh anh còn không chịu thua kém ăn vài miếng tuyết, cô tức giận dứt khoát tháo ván trượt, không thêm đứng dậy.

“Ngốc quá.” Mũi chân Tiêu Trạch xoáy lên một nhúm tuyết hất vào mặt cô, Nhan Hoan giận dữ đứng lên đuổi anh, vung gậy trượt tuyết về phía mông anh, “Anh mới là đồ ngốc!”

Tiêu Trạch bị trúng đòn nghiêng răng quay đầu lại, “Nhóc con hư đốn, em dám đánh anh!” Nhan Hoan ném gậy hét toáng lên chạy ngược trở về, lúc này lại đổi thành anh đuổi theo cô.

Tiêu Trạch cao lớn bỏ nhào vào cô, cả mặt cô bị vùi vào trong tuyết lạnh cóng, anh lật người cô lại, đè lên, thở hỗn hển phả hơi nóng vào mặt cô, những bông tuyết trên gương mặt xinh đẹp bắt đầu tan dần.

Cô bấu môi kháng nghị: “Mặt đóng băng rồi!”

Anh vươn lưỡi liếm đi những bông tuyết, để lại cảm giác ẩm ướt nóng ẩm trên mặt cô, thờ phỉ phò hỏi: “Tay chân có đóng băng không?”

Không đợi Nhan Hoan trả lời, bàn tay dính tuyết đã thò vào trong áo, cảm giác lạnh như băng khiến cô kêu lên sợ hãi, bắt đầu vận vẹo lung tung, “Tiêu Trạch, anh sinh tháng mười hai phải không! Cứ thích động chân động tay như vậy.”

“Sai, anh sinh tháng bảy, nhiệt tình như lửa.”

Anh đè cô vào trong tuyết vừa ôm vừa hôn, náo loạn âm ỉ, chẳng mấy chốc đã hết một ngày.

Lúc mặt trời lặn, anh lái xe tuyết chở cô lên ngọn núi cao nhất, vô số dãy núi nhấp nhô thu hết vào tầm mắt, bầu trời đỏ rực tương phản với màu tuyết trắng xóa. Đã từng ngắm mặt trời lặn rất nhiều lần, nhưng trước kia Nhan Hoan không hề phát hiện cảnh sắc bình thường có thể đẹp đến vậy, cảm giác tuyệt vời chưa từng có như ngày hôm nay dâng lên từ tận đáy lòng, cô vô cùng ao ước phong cảnh đẹp để này có thể vĩnh viễn ngưng lại trước mắt.

Có lẽ, cảnh có đẹp hay không phụ thuộc vào người cùng ngắm với bạn, có phải đó là người mà bạn mong muốn.

Ánh tà dương đẹp vô hạn, chỉ tiếc đã sắp hoàng hôn, cảnh đẹp hút hồn trong chớp mắt, rất nhanh cũng sẽ bị bóng đêm nuốt trọn.

Nhan Hoan rúc vào lòng Tiêu Trạch, hỏi: “Anh có biết Kim Ha In [2] không?”

[2] Nhà văn của Hàn Quốc.

“Đó là cầu thủ bóng chày à?”

“Cái gì mà cầu thủ bóng chày!” Nhan Hoan cười đầm đìa vào ngực anh, “Là nhà văn được chưa?” Ném cho anh một ánh mắt không có văn hóa thật đáng sợ, cô nói: “Kiểu đàn ông mà nhân vật nữ chính trong ‘Hương hoa cúc’ [3] ngưỡng mộ chính là người không khuất phục thực tại, luôn đứng cảm tiến lên, là kiểu đàn ông cho dù đối mặt với thất bại vẫn có thể sừng sững đứng thẳng như núi Kilimanjaro [4].”

[3] Một trong các tác phẩm của Kim Ha In, đã được chuyển thể thành phim điện ảnh với tên “Scent of love”.

[4] Một núi lửa dạng tầng không hoạt động ở đông bắc Tanzania. Mặc dù không phải là núi cao nhất nhưng Kilimanjaro lại là ngọn núi đứng một mình cao nhất thế giới.

“Cũng là kiểu mà em thích sao?” Tiêu Trạch hỏi.

“...”

Tiêu Trạch nhìn chăm chú những dãy núi xa xa trùng điệp hồi lâu mới cất lời hứa hẹn. “Ngày Tiêu Trạch đợi thời trở lại [5] cũng sẽ chính là ngày cưới Nhan Hoan về nhà.”

[5] Câu gốc là “Đông Sơn tái khởi” – một thành ngữ của Trung Quốc: chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Lúc Tiêu Trạch quay lại Tần Vũ thu dọn đồ đạc Nhan Hoan cũng đi cùng, từ công tử quyền quý biến thành kẻ nghèo túng sa cơ, trên mặt anh không hề hiện vẻ chán nản, vẫn vừa cười vừa nói với Nhan Hoan vừa thu thập đồ đạc trong văn phòng.

Nhan Hoan ngồi xổm xuống, mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ có những sợi tua vàng trang trí, mở ra xem, hóa ra là một chiếc vòng cổ kim cương, hai mắt cô sáng rực, vội gọi Tiêu Trạch, “Ha! Xem em tìm được cái gì này.”

“Cái đó là hồi trước đầu giá mua được, không có ai để tặng nên đành cất vào tủ.” Tiêu Trạch liếc một cái, sau khi xếp các vật dụng thường ngày vào thùng, anh cầm lấy chiếc vòng nam đầy kim cương, mở chốt, vén mái tóc dài của Nhan Hoan, cúi đầu đeo lên cho cô.

“Thay đổi cách thức để nói lên mình vẫn còn rất trong sáng à?” Nhan Hoan lầm bầm: “Nghe nói trước kia anh thường xuyên làm loại chuyện này.”

Tiêu Trạch véo nhẹ mặt cô, “Trước kia bức bối muốn công ty sụp đổ để thỏa mối hận trong lòng, bây giờ đã thật sự đổ vỡ nhưng lại chẳng hề thấy vui vẻ chút nào.” Nhìn quanh căn phòng anh đã quanh quẩn mấy năm qua, trong lòng cực kỳ không ổn.

Nhan Hoan sờ sờ chiếc vòng cổ, nói: “Pierce đã từng nói, chỉ có người đàn ông chân chính đứng trên đỉnh thế giới mới xứng đáng có được con gái ông. Tiêu Trạch, văn phòng này quá nhỏ đối với anh.”

“Em nói đúng, đối với anh mà nói, văn phòng này quá nhỏ.” Lần cuối cùng nhìn lại nơi mình đã gắn bó vài năm, Tiêu Trạch lưu luyến ôm thùng giấy, nắm tay Nhan Hoan đi ra cửa, Amy đã thu xếp xong đồ của mình từ lâu, trề môi phàn nàn: “Ông chủ, tác phong chậm chạp quá!”

“Amy!” Nhan Hoan thấy cô ôm một chiếc hộp, hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

“Ông chủ đi rồi, tôi còn ở đây làm gì!” Amy nói.

“Hò đồ!” Tiêu Trạch mắng khê, “Tôi là bắt đắc dĩ mới phải rời khỏi đây, cô thì khác. Không có công việc này, bạn trai cô phải làm thế nào, cô lấy gì đóng tiền viện phí, đi, quay về mau.”

Amy mếu máo, “Vậy ông chủ đi rồi thì phải làm sao? Để Nhan tiểu thư nuôi anh à? Không phải anh sẽ bắt đầu cố gắng một lần nữa sao, tôi cảm thấy mình sẽ không bao giờ gặp được ông chủ tốt như anh, cho nên ông chủ, tôi muốn cùng anh gây dựng lại sự nghiệp, có được không?”

Amy ngược đôi mắt tha thiết nhìn Nhan Hoan, Nhan Hoan chọc chọc Tiêu Trạch. Tiêu Trạch không vui nói: “Tùy cô.”

Những người thường ngày chịu ân huệ của Tiêu Trạch đều tới tiễn anh, ở cửa thang máy bất ngờ gặp phải Tổng giám đốc điều hành mới nhậm chức tới thị sát công ty – Lãnh Ngự Thần.

Hai người đàn ông vô cùng không vừa mắt đối phương, đứng song song với nhau, Lãnh Ngự Thần rất ghen tị vì Tiêu Trạch có thể tùy ý ôm Nhan Hoan bất cứ lúc nào, con mắt lạnh lùng của anh ta đảo qua thùng giấy trong tay Amy, bắt đầu chế giễu Tiêu Trạch: “Sa sút thành như vậy m vẫn có người sẵn lòng đi theo, sức hấp dẫn của Tiêu Trạch cậu quả thực không nhỏ!”

“Chẳng còn cách nào, dù như vậy vẫn cứ được hoan nghênh.” Tiêu Trạch không hề nản lòng vì thất bại, trái lại rất đắc ý nói: “Lãnh Ngự Thần, anh thắng, nhưng tôi không quan tâm, bởi vì tài sản lớn nhất của tôi là đây.” Nắm bàn tay Nhan Hoan thật chặt, Tiêu Trạch cúi đầu hôn cô.

Nhan Hoan cũng rất phối hợp ngược nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào.

Đáng vẻ tươi cười đó Lãnh Ngự Thần chưa bao giờ được thấy.

“Tôi nhớ có người từng nói, cho dù đứng trên đỉnh thế giới mà bên cạnh không có ai thì con tim vẫn trống rỗng. Lãnh Ngự Thần, thực ra anh mới chính là kẻ thua cuộc.” Tiêu Trạch đung vai anh ta, nghiêng ngang rồi đi, Amy cũng hất cằm kiêu ngạo bỏ đi.

Lãnh Ngự Thần tức giận đến nổi nắm đấm kêu răng rắc.

Anh ta là người giàu có nhất nhưng cũng là kẻ bần cùng nhất.

Lòng trống trải còn đáng sợ hơn nhiều so với túi tiền trống rỗng.

“Triển Dương.”

“Vâng thưa Lãnh tổng.”

“Tôi không muốn thấy có kẻ nào chia tay giúp đỡ Tiêu Trạch.”

“Vâng.”

...

Người ta có lẽ không ngờ vụ án của Lãnh Thế Hùng và Tiêu Kiến Đông lại được điều tra rõ ràng như thế, bản án nhanh chóng được mở phiên tòa thẩm tra, thủ phạm chính Lãnh Thế Hùng bị phán năm năm tù giam, tổng phạm Tiêu Kiến Đông do chủ động đầu thú cộng với các mối quan hệ của Hạ Thiệu Nhiên nên chỉ bị xử hai năm và được hoãn thi hành.

Ngày thứ hai sau khi Tiêu Kiến Đông xuất viện, trang viên Tiêu thị xa hoa cùng với mấy ngôi biệt thự đứng tên Tiêu Trạch và mấy chiếc xe sang trọng đất tiền đã bị bán đấu giá, Tiêu Trạch đưa cha tới Bình Hồ Động.

Lúc xe chạy tới cửa, Tiêu Kiến Đông ngồi trên hàng ghế sau bỗng cảm thấy chấn động, ông được quản gia Dương Bá đã đi theo nhiều năm diu xuống xe, nhìn căn nhà quen thuộc mà lạ lẫm khiến Tiêu Kiến Đông tức cảnh sinh tình.

Đây là nơi một nhà ba người họ đã sống trước khi Tần Vũ được sáng lập, tuy khoảng sân nhỏ bây giờ đã được cải tạo, nhưng về tổng thể vẫn không thay đổi, vẫn vô cùng tươi mát trong lành như ngày xưa.

Hòn non bộ, ghế đá, đình nghỉ ngơi, cây anh đào, mặc dù đã bị tuyết trắng bao phủ nhưng nhìn thấy những sự vật này, Tiêu Kiến Đông vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh xuân về hoa nở, đào rơi phơ phất, cùng với dáng dấp nết nết của một người phụ nữ có đôi mắt rất đẹp, đứng dưới cây anh đào cầm lược chải mái tóc dài.

Dương Bá diu ông đi thăm từng gian phòng, lúc nhìn thấy ảnh chụp của vợ trong phòng ngủ, khỏe mắt Tiêu Kiến Đông bỗng rung rung.

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Dương Bá hỏi.

“Không sao, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Dương Bá lui ra ngoài, Tiêu Kiến Đông vuốt ve người trong khung ảnh, nước mắt lặng lẽ chảy dài...

Ngoài sân vang lên tiếng vui đùa huyền ảo của cả nam lẫn nữ, những người trẻ tuổi vừa khuôn đồ vừa tham quan sân nhỏ vừa náo loạn âm ỉ. Nghịch nhất chính là Bạch Diệc Phong, ném cả đồng tuyết vào người Giản Ninh, Giản Ninh buông chiếc thùng trong tay đuổi theo anh ta đánh nhau một trận, suýt nữa va vào Nhan Hoan.

Nhan Hoan ôm một cái thùng giấy, chu môi nói với Tiêu Trạch: “Nghe lời em gọi công ty chuyển nhà có phải tốt không, làm việc nhanh nhẹn, chứ như bọn họ cứ đùa nghịch thế kia thì đến tối cũng chưa chuyển xong.”

“Dọn nhà sẽ khiến người ta có cảm giác thê lương, gọi họ tới náo nhiệt cho không khí sôi nổi, rất thú vị.” Tiêu Trạch vừa dứt lời, một quả cầu tuyết ném vào mặt Nhan Hoan, bị tấn công bất ngờ khiến cô kêu lên, khễ tay, chiếc thùng rơi xuống nện vào chân Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch đau quá “ái” một tiếng co chân lên.

“Tách!”

Về mặt nhe răng trợn mắt đau khổ của cả hai người bị ghi lại, Lạc Tiểu Anh giờ máy ảnh chụp thêm vài phát, một kẻ nhăn mũi trừng mắt xoa mặt, một kẻ nhe răng trợn mắt ôm chân nhảy tung tung, trông thật buồn cười.

Tiêu Trạch tập tễnh bước tới, lau đi tuyết trên mặt Nhan Hoan, nói: “Em nói rất đúng, thực sự không nên gọi bọn họ tới.”

Một đám người vừa đánh vừa cãi nhau, lúc chuyển xong hết đồ thì đã là giữa trưa, Tiêu Trạch đề nghị đi ăn cơm, Bạch Diệc Phong lại ồn ào đòi ăn lẩu, Nhan Hoan nghiêng đầu nói với Tiêu Trạch: “Em cũng rất muốn ăn lẩu.”

“Muốn đi chỗ nào ăn?” Amy lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị tìm địa điểm, Bạch Diệc Phong ngồi ngả gối trên ghế sô-pha, đăm đăm cái lưng nhúc nhúi, nói: “Bây giờ tôi chẳng muốn đi đâu hết, ăn ở đây đi!”

Amy vẫn cầm điện thoại chờ ông chủ cho ý kiến, Tiêu Trạch đá cái chân dài của Bạch Diệc Phong: “Muốn ăn còn không mau bắt tay vào làm đi.”

Bữa trưa của Tiêu Kiến Đông rất đơn giản, chủ yếu là những món thanh đạm, ông đã ăn trưa nên giờ đang ngồi trên ghế sô-pha trong phòng xem ảnh chụp hồi xưa.

Tiêu Trạch đi tới nói: “Ba, lát nữa bọn con ăn lẩu, ba có muốn ăn một chút không?”

“Thôi.” Tiêu Kiến Đông khép tập ảnh lại, “Thanh niên các anh tụ tập, ông già này không nên tham gia thì hơn.”

Tiêu Trạch cười nói: “Ba đâu có già, còn trẻ lắm!”

Tiêu Kiến Đông cười cười, đôi mắt tinh anh nhìn Tiêu Trạch chăm chú, “So với trong tưởng tượng của ba, anh kiên cường hơn, đại trượng phu là phải như vậy, biết co biết duỗi.”

“Có phải như vậy hay không con không biết, con chỉ biết bây giờ có người cần con nuôi dưỡng, quan tâm, bảo vệ, con không có thừa thời gian để ủ rũ, đau buồn chán nản, con phải gây dựng lại Tân Vũ trong thời gian ngắn nhất.”

Tiêu Kiến Đông vỗ vỗ vai con trai.

“Ông chủ, các thứ đều đưa tới hết rồi.” Amy cắt ngang cuộc trò chuyện của hai cha con.

Tiêu Kiến Đông nói: “Đi đi, chúng nó đang chờ đấy!”

“Vâng. Một môi cả sáng rồi, ba cũng nghỉ ngơi một lát đi.”

Hạ Thiệu Nhiên gọi điện thoại, chưa đầy nửa tiếng sau, nguyên liệu nấu lẩu đã được mang tới không thiếu thứ gì. Giữa bàn tròn lớn, nồi lẩu vệt bốc hơi nghi ngút, mọi người ngồi vây quanh nhúng thịt uống rượu, không khí thuận hòa.

Bạch Diệc Phong chưa từng nghe Nhan Hoan kéo đàn, bất chợt đề nghị cô chơi một bản. Nhan Hoan bị sặc ớt ho khan từ chối, lúc này Tiêu Trạch bỗng đưa một cây đàn tới trước mặt cô.

“Anh, sao anh lại có đàn violin?” Nhan Hoan kinh ngạc.

“Hôm đó trên đỉnh núi nghe em nói sẽ kéo đàn, hôm sau anh liền mua một chiếc, chưa tìm được dịp thích hợp để tặng em nên vẫn cất đến bây giờ.” Tiêu

Trạch kéo tay cô, giao cho cô cây đàn. “Lại đây, kéo một bản.”

Nhan Hoan nhìn cây đàn trong tay, lại nhìn Tiêu Trạch, không từ chối nữa, gác đàn lên vai, cô nâng cây vĩ kéo một đoạn nhạc, chính là bài “Trời cao biển rộng”. Cô nói: “Tặng người đàn ông tôi yêu và những người bạn tốt.”

Tất cả mọi người ngừng đùa, hoặc chống cằm hoặc nghiêng đầu nghe cô kéo đàn. Âm sắc êm ái làm nổi bật cảm xúc thê lương, khiến người nghe sầu lo, khiến người nghe hồi tưởng.

Khúc nhạc kết thúc, Bạch Diệc Phong đứng lên nói: “Bản nhạc này êm ái dễ nghe đấy nhưng mà quá thê lương, hôm nay lại là ngày chuyển nhà phần khỏi của hai người, phải vui lên chứ, chơi bản nào như kiểu vũ khúc nước Đức [1] đi.”

[1] German Dance – Mozart: <https://www.youtube.com/watch?v=qmRO0756-7k>

“Sao, anh còn muốn nhảy nữa cơ à?” Giản Ninh cười anh ta.

Nhan Hoan cũng mỉm cười, cây vĩ lại lướt trên cung đàn, vũ khúc nước Đức vui vẻ tuôn ra, không khí thoáng chốc trở nên sôi nổi hào hứng. Bạch Diệc Phong cầm chén rượu thật sự nhảy điệu nhảy dân tộc của Đức, tay chống hông chân uốn éo, miệng còn hô “Dô dô!” rất to, anh ta kéo Amy dậy, sau đó là Giản Ninh, Tiêu Trạch và Lạc Tiểu Anh, cuối cùng ngay cả Hạ Thiệu Nhiên cũng đờ như khúc gỗ cũng tham gia, tay nắm tay vây quanh Nhan Hoan nhảy múa. Những gương mặt đỏ hồng hơi rượu, những nụ cười vui vẻ chân thật từ tận đáy lòng, âm nhạc đan xen lẫn tiếng cười, vang đi thật xa, thật xa.

Bên kia bờ tường, trong GTR màu xanh da trời, Lý An Thần ngửa đầu rót xuống giọt bia cuối cùng, chiếc lon trong tay anh ta đã biến dạng. Mắt bạn bè, mắt người yêu, vì chính mình mà giờ đây phải mang cảm giác cô độc đến hồ thẹn...

Hết ngày, Nhan Hoan mệt mỏi rũ rùi, ngã xuống giường không muốn nhúc nhích, chưa đến hai phút lẫn ra ngủ. Tiêu Trạch tắm rửa xong, lau tóc rồi ra khỏi phòng tắm, anh cảm một lọn tóc dài của cô khẽ chọc chọc vào lỗ tai xinh xắn, Nhan Hoan ngửa ngáy lồm bồm vùng tay đánh anh.

“Con heo lười, không được ngủ trước, cho em xem thứ này.”

“Cái gì chứ! Để mai xem, em mệt lắm!”

“Xem ngay bây giờ.” Anh kéo cô dậy, cô ưỡ ỏi mềm nhũn nằm bò trên người anh, hai chân vòng quanh eo anh trêu đùa, “Anh bế em đi.”

Tiêu Trạch không phản đối, nâng cặp mông nhỏ của cô đứng dậy đi tới gian phòng đang khóa cửa, anh lấy một chiếc chìa khóa từ trên đỉnh khung cửa, tra vào ổ mở ra. Nhan Hoan mơ màng đưa mắt nhìn vào trong, vừa nhìn đã hoàn toàn tỉnh táo, con buồn ngủ tan biến, cô mở to hai mắt, lần lượt lướt qua bức tường dán đầy tranh vẽ chính mình, không thể tin được, bàn tay nhỏ bé đưa lên che miệng vì ngạc nhiên: “Những cái này đều là anh vẽ sao?”

“Giống không?”

“Anh vẽ còn đẹp hơn em ở ngoài nữa.”

“Đó chính là em trong mắt anh.”

“Tiêu Trạch...”

Nhan Hoan ôm cổ anh, hôn lên mặt anh, hỏi: “Em đẹp đến thế ư?”

“Đẹp như tiên nữ.”

“Sao mà nghe buồn nôn quá.”

“Khen em đẹp mà lại buồn nôn, vậy em thích nghe bị nói là xấu như ma lém à?”

“Ha ha, đại họa sĩ, có thể... Ha ha, có thể vẽ cho em một bức tranh khỏa thân không?”

“Em đừng quyến rũ anh.”

Nhan Hoan kéo vạt áo, ánh mắt mê hồn khiêu khích: “Đúng, chính là quyến rũ anh, làm gì được em?”

“Làm gì được?” Tiêu Trạch trừng mắt, “Ăn luôn chứ còn gì!”

Hai đôi môi dính chặt vào nhau, Tiêu Trạch ôm cô xoay người ấn cô lên ván cửa...

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Số sơ yếu lí lịch mà Amy giúp Tiêu Trạch gửi đi đều như đá chìm đáy biển chẳng thấy tăm hơi, không một công ty nào muốn tuyển anh, so với tương trọng, sự thật vẫn tàn khốc hơn nhiều.

Tiêu Trạch chống cằm nhìn qua cánh cửa sổ ngưng đọng hơi nước, Amy lên mạng tìm kiếm công việc, “Ông chủ, tính mạng của tôi và của cả bạn trai tôi đều giao cả cho anh rồi, nhưng mà anh phải phản chấn nhanh lên một chút đi!”

Tiêu Trạch hừ lạnh: “Muốn dùng áp lực đè chết tôi sao?”

Trên thế giới này luôn có một số người không sợ sự đe dọa uy hiếp của quyền thế, thương nhân chính trực Tổng Thế Phong đã đích thân đến tận nhà mời Tiêu Trạch tới Giang Hân làm việc.

Sau khi cân nhắc Giang Hân có thể sẽ trở thành mục tiêu đả kích của Lãnh Ngự Thần, Tiêu Trạch thẳng thừng từ chối thành ý của Tổng Thế Phong. Tổng Thế Phong là người ngay thẳng, lập tức đập bàn, “Có phải cậu em chê Giang Hân của tôi nhỏ bé, không chứa nổi cậu, hay là căn bản không hề xem trọng tôi?”

Tiêu Trạch lên tiếng giải thích: “Anh Tổng, tôi không có ý đó, tôi chỉ sợ Giang Hân có thể sẽ... Chắc anh cũng nghe nói rồi, tôi và Lãnh Ngự Thần có chút hiềm khích cá nhân.”

“Cậu em à, nếu không có sự giúp đỡ của cậu thì Giang Hân đã xong từ lâu rồi, vào thời điểm Giang Hân khó khăn nhất, cậu đã giúp tôi một tay, tôi không thể không có tình nghĩa, trong tình huống có khả năng mà lại không vươn tay giúp đỡ cậu, như vậy tôi sẽ hổ thẹn với lương tâm mình.

Gọi cậu tới, tôi cũng đã cân nhắc, cũng nghĩ đến chuyện sẽ lọt vào tầm ngắm của Lãnh Ngự Thần, ngầm lại tôi năm nay đã hơn bốn mươi, tiền dành dụm cho vợ con cũng đủ rồi, sự nghiệp thì vẫn lên lên xuống xuống như vậy.

Gần đây tôi cảm giác, cảm giác thời gian trôi qua quá bình lặng, có lẽ do thể chất hăng hái của quân nhân, tôi thích một cuộc sống phải khiến người ta nhiệt huyết sôi sục, tràn trề xúc cảm mãnh liệt.

Tiêu Trạch, tôi có một dự cảm, đi theo cậu, trong thời gian ngắn Giang Hân nhất định sẽ phát triển ra thị trường nước ngoài, hơn nữa còn đứng thật vững.”

Sau khi chuyện trò chân thành với Tổng Thế Phong, Tiêu Trạch quyết định lấy Giang Hân làm bước đi đầu tiên vì sự nghiệp. Lương bổng và chức vụ mà Tổng Thế Phong cho anh không hề thấp, Giám đốc hành chính, Amy tiếp tục làm trợ lý cho anh. Bộ phận hành chính phải kết hợp được các hoạt động độc lập của phòng nghiên cứu, tiếp thị, sản xuất, tiêu thụ, gánh nặng đặt trên người Tiêu Trạch không hề nhỏ.

Do trước khi đầu tư đã điều tra về tình hình quản lý nội bộ và triển khai sản phẩm mới của Giang Hân nên Tiêu Trạch rất nhanh chóng bắt nhịp với công việc. Sau khi vấp ngã đứng dậy, nỗ lực cần phải trả giá lớn hơn nhiều so với người khác, bây giờ anh gần như tập trung tất cả tinh thần và sức lực vào sự nghiệp, sự quan tâm dành cho Nhan Hoan cũng càng ngày càng ít.

May mắn Nhan Hoan vẫn luôn là cô gái độc lập tự chủ, không suốt ngày ồ ồ ào ào bám lấy người đàn ông của mình, cũng không phải kiểu người chỉ hỏi không vừa ý một chút đã cho rằng đối phương không yêu mình.

Cô luôn lặng lẽ ở bên anh, khi anh khát rót cho anh chén nước, lúc anh mệt thì xoa bóp vai cho anh, trời lạnh khoác cho anh thêm chiếc áo, sau đó chỉ đòi hỏi một nụ hôn rồi nhẹ nhàng rời đi.

...

Sau khi thành công chiếm đoạt Lãnh Thị và Tàn Vũ, Lãnh Ngự Thần nghiêm nhiên ngồi vững ngôi vị bá chủ trong giới kinh doanh thành phố C. Tuy rằng cuối cùng giết tận đối thủ xưa nay không phải là tác phong của anh ta, nhưng đối với Tiêu Trạch, anh ta không muốn nương tay một chút nào. Phải cướp đi người bên cạnh Tiêu Trạch, khiến anh trở thành kẻ tứ cố vô thân, không ai ngó ngang.

Amy là người đầu tiên bị liên lụy, bệnh viện từ chối tiếp nhận người bạn trai đã nằm trên giường bệnh suốt ba năm của cô. Lần đầu tiên Nhan Hoan nhìn thấy người bạn trai mà Amy vẫn tán dương không ngớt. Amy không hề nói dối, hôn mê bất tỉnh đã ba năm, nhưng người đàn ông đó quả thật rất tuần tú. Mây rậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng, gương mặt có nét gì đó rất quý tộc. Chiều cao ước chừng một mét chín khiến cho chiếc giường bệnh trở nên chật chội đối với anh ta. Nhan Hoan có cảm giác dường như đã từng gặp người đàn ông này ở đâu đó.

Amy kích động túm chặt bác sĩ chất vấn tại sao bệnh viện lại không tiếp tục nhận bạn trai của cô. Bác sĩ nói: “Quý tiểu thư, không phải bệnh viện không muốn cứu chữa cho bạn trai cô, mà là cậu ta đã không cần thiết phải trị liệu nữa rồi.”

“Nói vậy, cách đây không lâu ông còn bảo bạn trai tôi cứ ở lại bệnh viện, nói chỉ là cơ thể anh ấy không thể hoạt động, còn não bộ vẫn linh hoạt hơn cả người bình thường, còn nói bệnh viện sẵn sàng chữa trị giúp chúng tôi. Tại sao vừa mới đó đã muốn đuổi chúng tôi đi, có phải có người đã uy hiếp các ông làm như vậy không?”

Tiêu Trạch giữ chặt Amy, “Thôi, đừng làm khó ông ta.” Anh liếc nhìn bác sĩ, ông ta ủ rũ đi ra ngoài. Amy gạt nước mắt, “Bọn họ đây là đang làm khó tôi!” Càng nghĩ càng uất ức, nước mắt chảy càng nhiều. Nhan Hoan tới khuyên nhủ cô, Tiêu Trạch cắn răng dậm mạnh vào tường, một cú dậm này là muốn đánh vào người Lãnh Ngự Thần.

Bạch Diệc Phong nghe tin vội vàng chạy đến, thấy Amy nghẹn ngào khóc, anh ta dang hai tay ôm lấy cô, dỗ dành, “Tiểu mỹ nhân, em đừng khóc nữa, cứ khóc thế này anh trai đau lòng lắm.”

Amy vẫn nức nở không ngừng.

Bạch Diệc Phong đưa tay chỉ người đang hôn mê trên giường, nói: “Cậu ta không có chỗ nào để đi chứ gì? Anh thu nhận cậu ta được chưa?”

“Thật không?” Amy nói nặng giọng mũi.

“Thật.” Bạch Diệc Phong cười hi hi nói: “Muốn cảm ơn anh không cần phải lấy thân báo đáp, một đêm tình là được rồi.”

Đường cong trên máy theo dõi sóng điện não rõ ràng chấn động hai cái, người đàn ông trên giường vẫn ngủ say như trước.

Bệnh viện nhà Bạch Diệc Phong vừa tiếp nhận bạn trai Amy chưa tới hai ngày thì thiết bị nhập khẩu của bệnh viện bị hải quan tạm giữ, ngay sau đó khoản vay của Giang Hân bị mắc kẹt, công xưởng bị thanh tra môi trưყ kết gây tiếng ồn quá lớn nên ra lệnh cưỡng chế ngừng sản xuất.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều nhắm vào Tiêu Trạch, áp lực của Tiêu Trạch lúc này vô cùng lớn.

Trong văn phòng Giang Hân, mấy người đàn ông đều mang vẻ mặt nặng nề bàn bạc đối sách.

“Khoản vay ngân hàng kia không đùa được đâu.” Giám đốc tài chính Vương Uy cầm chén nước trên bàn uống ừng ực mấy ngụm, “Đám mồm mép lươn lẹo, cứ không có ý kiến gì, trước đó đều bảo được rồi, bây giờ lại đổi ý, khôn kiếp!” Vương Uy tức giận văng tục một câu.

Trong lòng Tiêu Trạch biết rõ nguyên nhân, căm tức đến nỗi bóp nát cả chiếc nắp bút máy.

“Phải nghĩ biện pháp khác.” Tổng Thế Phong nói.

“Không có vốn thì chúng ta chẳng nhúc nhích gì được, sản phẩm mới cần lập tức tuyên truyền đưa ra thị trường, còn có hàng loạt linh kiện mới nhập, cuối tháng phải nộp bao nhiêu loại chi phí vận vật, tóm lại quá nhiều chỗ cần dùng đến tiền.”

“Vấn đề tiền tôi sẽ giải quyết.” Tiêu Trạch nhận trách nhiệm xoay xở. Thế nhưng khoản tiền lớn như vậy, trong thời gian ngắn anh biết lấy đâu ra!

Tất cả mọi người đều vì chuyện tài chính mà này chau mặt ừ.

Bên xưởng sửa chữa.

Nhan Hoan giật tờ tạp chí trong tay Tiểu Thứ, hỏi: “Nếu bây giờ tôi đua xe với người ta thì một ván có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Giá trị của DK là hai trăm vạn, chỉ ít nhất cũng phải một trăm! Chị à, chị không định đi đua xe thật đấy chứ?”

“Có ý định.” Nhan Hoan nhét tạp chí vào tay cậu ta, “Hai ngày này giúp tôi sắp xếp vài trận!”

“Điên rồi?—” Tiểu Thứ ngồi thẳng thân hình phì nhiêu, tròng to mắt, “Tuyệt vừa mới roi, đường vô cùng trơn, quá nguy hiểm, không được không được.”

“Không được cũng phải được, tôi rất cần tiền.”

“Anh Tiêu mà biết thì có đồng ý không?”

“Không cho anh ấy biết là được mà, ngốc!” Nhan Hoan cốc vào trán Tiểu Thứ rồi bỏ đi, Tiểu Thứ xoa xoa trán lải nhải: “Đều là người trong hội, giấu được ai chứ!”

“Tổ chức lặng lẽ thôi!”

Thế nào là lặng lẽ. Đua xe tuyệt đối không phải là chuyện có thể lặng lẽ!

Sự việc đến tai Tiêu Trạch, anh nổi giận nghiến răng nghiến lợi, bỏ lại một phòng họp đầy người, vội vã lái Reventon chạy tới Bình Sơn. Đua xe trên đường tuyết, đó là chuyện có kẻ điên mới làm.

Một trận đấu thầm lặng, trên đỉnh Bình Sơn cũng không có quá nhiều kẻ mê xe. Tiểu Thứ mặc chiếc áo lông to xụ trông như một quả bí đỏ ục ịch, đứng trong gió rét run rẩy khuyên can Nhan Hoan đừng thi đấu, nhưng lòng Nhan Hoan đã quyết, tính tình ngang bướng trời đất, có mười trâu cũng không kéo nổi. Tiểu Thứ thấy khuyên ngăn vô vọng, đành thờ dài, bắt đắყ đi ra hiệu dọn đường.

GTR màu đen, Ferrari màu đỏ, hai chiếc xe cùng khởi động, tiếng động cơ gào rú đỉnh tai, đúng vào lúc Tiểu Thứ đi ra giữa con đường chuẩn bị phát cò

đỏ, giọng nói căng thẳng vội vã của A Hạ truyền tới từ mấy bộ đàm, “Không ổn rồi, Reventon đang lên núi!”

Nhan Hoan giật mình suýt nữa phóng vọt xe đi, vì chột dạ nên tim đập thình thịch. Reventon lao nhanh tới rồi dứt khoát dừng lại ngay trước đầu xe GTR, Nhan Hoan bị ánh đèn sáng ngời chiếu vào không mở được mắt. Tiêu Trạch nổi giận đùng đùng xuống xe, mở cửa GTR, tháo dây an toàn, túm cổ áo Nhan Hoan lôi ra ngoài như xách một con gà.

Hai chân chạm đất, Nhan Hoan vội vàng giải thích: “Tiêu Trạch, em...”

“Em gì mà em!—ieu Trạch lạnh mặt quát lớn, cúi người ôm cả hai chân cô vác lên vai bước đi, bị nhấc lên cao, Nhan Hoan giãy dụa: “Em còn phải thi đấu mà, Tiêu Trạch, thả em xuống!”

“Tét!”

Một bàn tay hung hăng đánh vào mông cô, Nhan Hoan tui thân không dám nói gì nữa.

Khí thế bức người, bóng lưng cao lớn, không khỏi làm Tiểu Thứ lắc đầu cảm thán: “Thật nam tính!”

“Này! Này! Tình huống gì đây, có đấu nữa hay không?” Chủ xe Ferrari thò đầu ra hết lớn, Tiểu Thứ trừng mắt dữ tợn: “Đấu cái con khi, biển!”

Nhan Hoan bị thô bạo nhét vào trong Reventon, đầu va vào cửa kính xe, cô nhe răng trợn mắt kêu đau. Tiêu Trạch nổ máy, ngửi khí không hài lòng: “Nhan Hoan, em quên mất chúng ta đã đồng ý với nhau điều gì rồi sao, không đi đua xe, không để đối phương phải thấp thỏm lo lắng!”

“Em không quên. Nhưng tình hình bây giờ đã khác, nhìn anh cả ngày mặt mày buồn bã vì việc quay vòng vốn của Giang Hân mà em lại chẳng làm được gì, trong lòng em rất khó chịu, muốn giúp anh.”

“Em làm như thế chỉ khiến mọi việc càng rối.” Tiêu Trạch điều khiển tay lái, than nhẹ một tiếng: “Em chăm sóc tốt cho bản thân, ăn no mặc ấm, đừng đồ bệnh, đừng khiến anh lo lắng, đó đã là sự giúp đỡ lớn nhất. Những chuyện còn lại tất cả giao cho anh, vấn đề tiền bạc anh đã nghĩ ra cách giải quyết.”

“Cách gì?”

“...” Con người đen nhánh nhìn chằm chằm vào màn đêm cũng tối đen như mực, Reventon giảm tốc độ, Tiêu Trạch khề cần môi, nói: “Bán xe.”

“Bán xe!” Nhan Hoan kinh ngạc suýt thì nhảy dựng lên. “Anh muốn bán xe sao? Không được.”

Tiêu Trạch bất đắc dĩ, “Chẳng còn cách nào, những cách có thể nghĩ đến anh đều nghĩ cả rồi.”

Nếu cái giá lớn của thành công chính là nhất định phải mất đi thứ gì đó, hi sinh chút gì đó, vậy thì chiếc xe này, đành phải nhẫn nhịn mà từ bỏ.

Nhan Hoan không ngờ, từ khi quen nhau cho đến giờ, chiếc xe này đã đóng một vai trò rất quan trọng trong tình yêu của họ, sau khi bị đâm hỏng trong trận đấu với Dạ Sâm, chính hai người họ đã chung tay khôi phục lại từng chút một, tại đây có quá nhiều kỷ niệm giữa hai người.

Lúc xe chạy vào bãi đỗ, Nhan Hoan vẫn ngồi trên ghế không muốn xuống, Tiêu Trạch bèn đi tới bế cô ra.

Người luyến tiếc chiếc xe này nhất phải là anh mới đúng.

Nếu không có chiếc xe này, ngày đó anh sẽ không gặp được cô.

...

Thông tin Reventon được đấu giá nhanh chóng truyền tới nước Anh, Pierce ngồi bên bể cá mập ra lệnh nhất định phải mua bằng được Reventon.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Thế lực mới trỗi dậy của Lãnh Ngự Thần cũng không ngăn được sự điên cuồng của những kẻ mê xe. Sau khi biết được Reventon phiên bản hạn chế sẽ được mang ra đấu giá, những người yêu thích chơi xe cả trong và ngoài nước ùn ùn đổ về thành phố C, hội trường đấu giá chật kín người ngồi. Người mua có thực lực nhất là một mỹ nữ tóc vàng đáng người mảnh khảnh, vừa mở miệng đã nâng giá lên tới tám trăm ngàn, thế nhưng đồng thời với tiếng trầm trồ kinh ngạc của đám đông, thỉnh thoảng có người hét giá một trăm triệu.

Một trăm triệu! Trời đất ơi!

Ánh mắt tất cả mọi người đổ dồn về phía phát ra tiếng nói.

Vị trí trung tâm của hàng ghế đầu tiên, có thể nói là một người đàn ông vô cùng nổi bật, tướng mạo anh tuấn, đôi mày lười mác khí khái kết hợp với tócai cắt xéo, hai con ngươi sáng như sao đầy ý nhị, mũi cao môi mỏng, ngũ quan hài hòa, là một người đàn ông cực kỳ thu hút sự chú ý. Còn bộ Âu phục màu xanh thẫm vừa vặn được may thủ công khéo léo cùng với đôi giày da mũi nhọn màu bạc càng khiến anh ta thêm tỏa sáng, ngay cả người chủ trì buổi đấu giá cũng không kìm lòng được say mê ngắm nhìn đôi giày da màu bạc thời thượng.

Người đẹp tóc vàng không chịu yếu thế tiếp tục ra giá, Dạ Cảnh Triệt giơ ngón trỏ ra hiệu cho trợ lý tiếp tục nâng giá. Hai người đấu đá hăng say, hội trường không ngừng vang lên những tiếng hô lạnh lùng.

Nhan Hoan ngồi bên cạnh Tiêu Trạch, vẻ mặt buồn rầu, cô ngăn vạn lần không nỡ bán đi Reventon. Ác ý khiêu khích khi lần đầu gặp mặt, đi đua xe, truy đuổi... Hình ảnh những ngày qua từng chút từng chút một như đèn kéo quân hiện về trước mắt, vành mắt Nhan Hoan đã đỏ hoe.

“Cộp!” Cây búa nhỏ gõ xuống mặt bàn.

“Hai trăm triệu! Thành giao!”

Một giọt nước mắt tràn xuống khóe mi, một tay Tiêu Trạch ôm đầu cô ấn vào ngực mình, mắt anh cũng hơi hồng hồng, nói: “Anh thề, một ngày nào đó anh sẽ mua lại nó. Cho dù là hai trăm triệu hay hai tỷ, anh cũng sẽ chuộc nó về đưa đến trước mặt em.”

Nhan Hoan rúc vào lồng ngực anh, cắn chặt môi để bản thân không khóc nhìn rất mất mặt.

Báu vật giá trên trời đã bị Dạ Cảnh Triệt mua được, người đẹp tóc vàng thất vọng ra về. Giày cao gót nện cồm cộp xuống mặt sàn, người đẹp tóc vàng quay trở lại khách sạn, sau khi vào phòng, cô gỡ bộ tóc giả màu vàng xuống, nói với người đàn ông đang ngồi trên sofa đọc báo: “Boss, hàng không giành được.”

“Ồ!” Người đàn ông phía sau tờ báo nhàn nhạt lên tiếng: “Có biết là ai mua được không?”

“Đã điều tra ra, là người của Dạ gia ở thành phố T, em trai Dạ Sâm, Dạ Cảnh Triệt.”

...

Tiêu Trạch đặt nhà hàng và một phòng bao ở T98, mời mấy nhân vật quan trọng cùng ăn uống thư giãn. Đám người có chức quyền ngày xưa xưng anh em thân thiết bây giờ bắt đầu giờ giọng kẻ cả, dùng đủ loại lý do từ chối giúp đỡ Giang Hân. Lời nói của Lãnh Ngự Thần đối với bọn họ chính là thánh chỉ.

Uống không ít rượu, nói cũng không ít lời mà không xong được việc, Tiêu Trạch sàu nào giật giật cả vạt đi ra khỏi phòng bao, oan gia ngõ hẹp tình cờ chạm phải Lãnh Ngự Thần tới đây bàn chuyện làm ăn.

“Mặt đỏ thế kia, chắc là vừa mới thư giãn thoải mái lắm nhỉ!” Lãnh Ngự Thần chế nhạo.

“Nhờ phúc của anh, cũng không tệ, rất thoải mái, nếu như anh không tiếp tục giờ trò!” Tiêu Trạch dựa vào vách tường, nửa cười nửa không: “Lãnh Ngự Thần, anh muốn làm một người đàn ông chân chính thì cứ quang minh chính đại nhắm vào một mình tôi là được rồi, đừng ngấm ngấm giờ trò sau lưng, làm những chuyện khiến người ta khinh thường.”

Lãnh Ngự Thần nổi giận, cười lạnh nói: “Cậu đang khiêu chiến với tôi sao? Biến thành kẻ khó rách áo ôm như vậy, cậu thấy mình còn có cái vốn liếng đồ ả?”

Tiêu Trạch nghiêng đầu nhếch môi cười, quay đầu lại, nét mặt đầy vui vẻ: “Không phải tôi cảm thấy mình có, mà là anh cho rằng tôi có, anh sợ chẳng mấy chốc tôi sẽ vùng dậy đoạt lại Tần Vũ, hung hăng giẫm đạp anh dưới chân, cho nên mới phải hao tổn tâm trí nghĩ cách đối phó những người bên cạnh tôi, khiến họ nghĩ rằng tôi là ‘sao chổi’, muốn tránh tôi càng xa càng tốt, không phải sao?”

Về mặt Lãnh Ngự Thần cứng ngắt, gằn từng câu từng chữ: “Cậu làm rồi, tôi ngửa mắt cậu không phải vì sợ cậu vùng dậy, mà là vì Nhan Hoan, tên đàn ông như cậu không xứng đáng có được cô ấy, không xứng, biết không?”

Tiêu Trạch đắc ý cười rộ lên: “Thua một người đàn ông chẳng có điểm nào bằng mình, chắc anh đó kị muốn chết nhỉ?”

Lãnh Ngự Thần bị chọc tức, mày nhíu chặt lại: “Nói không sai, cho nên tôi muốn đánh cho kẻ nhu nhược như cậu hiện nguyên hình, để cô ấy thấy được cậu vô dụng đến mức nào.”

“Nhu nhược?” Tiêu Trạch trợn mắt, anh cực kỳ khó chịu với từ ngữ này, nắm đấm kêu lên răng rắc, “Lãnh Ngự Thần, có biết lúc này tôi vô cùng vô cùng muốn đánh anh không?”

“Có gan thì tới đi, tôi sẽ không tránh, càng không đánh trả, nhưng luật sư của tôi sẽ kiện cho cậu khuynh gia bại sản.”

“Ha ha!” Tiêu Trạch bật cười giễu cợt, “Tôi sợ quá! Nếu là đàn ông thì chín giờ sáng Chủ nhật, gặp tại tiệm đạo quán.”

“Được.” Lãnh Ngự Thần liếc ánh mắt tàn độc, chấp nhận lời thách đấu.

Những ngày qua đã phải chịu bao đè nén, lần này Tiêu Trạch chuẩn bị rửa sạch mối hận tại kiếm đạo quán!

Chủ nhật, Nhan Hoan lái GTR chở anh tới kiếm đạo quán, khoác chiếc áo ngắn gọn nhẹ, Tiêu Trạch trở nên rất có sức sống. Nghe được hôm nay có trận quyết đấu, mấy người đám Bạch Diệc Phong và Giản Ninh cũng theo đến từ sớm, ngay cả Lý An Thần đã lâu không lộ diện cũng có mặt. Chỉ là không biết anh ta đứng về bên nào.

Tiêu Trạch thần nhiên lướt qua Lý An Thần, nắm tay Nhan Hoan đi vào phòng thay đồ.

Đây là lần đầu tiên Nhan Hoan giúp Tiêu Trạch mặc trang phục kiếm đạo, quần chiếc dây lưng thật dài quanh eo anh rồi thắt phần thừa lại, nhét gọn vào hai bên. Nhìn dáng vẻ rất nghiêm túc của cô, Tiêu Trạch nói: “Nhìn em giống như vợ tiễn đưa chồng ra chiến trường vậy.”

“Cái gì mà giống, em chính là như vậy.” Nhan Hoan nói.

Tiêu Trạch cầm dụng cụ bảo hộ, Nhan Hoan giúp anh cầm kiếm trúc, hai người nắm tay nhau thật chặt. Lãnh Ngự Thần đã chờ giữa sân đấu từ lâu, nhìn thấy hình ảnh thân mật của hai người, đáy mắt anh ta bùng lên một ngọn lửa.

Tiêu Trạch đeo dụng cụ bảo hộ rồi nhận kiếm trúc trong tay Nhan Hoan, đi ra giữa sân đấu.

“Ông xã!”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi, khuôn mặt dưới chiếc mũ bảo hộ hơi chấn động, Tiêu Trạch mờ mịt quay đầu, trong tầm mắt anh là cô gái vừa thốt lên câu nói đó, giờ đây đang không khỏi thẹn thùng, đôi mắt to sáng long lanh, đáng yêu nhỏ bé đáng yêu này của cô rất ít khi để lộ trước mặt người ngoài khiến anh xao xuyến.

“Ông xã, cố gắng lên!”

Như được tắm trong gió xuân, Tiêu Trạch ném cho cô một nụ hôn gió cách chiếc mũ bảo hộ: Em yêu, đừng quá lo lắng.

Hình ảnh ân ái yêu thương khiến Lãnh Ngự Thần sắp tức điên.

Hai bên vào sân thi đấu, sau khi cúi chào nhau, Lãnh Ngự Thần ra đòn tấn công đầu tiên, tiếng hò hét hùng dũng khiến người xem phấn khởi, ánh mắt tất cả mọi người đều đồng loạt tập trung vào hai người.

Giản Ninh run lấy bẫy, khắp người nổi da gà, cô huých vai Nhan Hoan, vô cùng khoa trương bắt chước bộ dạng của cô bạn lúc này, khê khàng hô: “Ông xã, cố lên! Xi! Đừng là phát ngáy, Tiêu Trạch cho cậu ăn xuân được đấy à, nhiệt tình thế!”

Nhan Hoan chăm chú dõi theo người vừa bắt đầu trận đấu đã ở vào thế yếu, nhưng mảy mẩy ý nói: “Cậu biết cái gì! Đây gọi là chiến thuật.”

Trong thi đấu song phương kiên kỵ nhất là tâm trạng bất ổn định, bước đi rối loạn, không bình tĩnh sẽ mất lý trí khiến đối thủ có thời cơ lợi dụng. Mục đích của Nhan Hoan chỉ là muốn chọc giận Lãnh Ngự Thần.

Mà Lãnh Ngự Thần cũng thật sự bị chọc tức, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh đáng sợ, anh ta vẫn luôn chiếm thế thượng phong, đôi chân trần liên tiếp tấn công, kiếm trúc va chạm phát ra những tiếng vang dứt khoát. Tiêu Trạch chặn đường kiếm trước mặt, quay đầu lại thấy một bàn chân suýt nữa đã chệch ra khỏi vạch trắng.

Hai cặp mắt lạnh thấu xương găm ghè nhau cách hai lớp mũ bảo hộ, bầu không khí căng thẳng âm ỷ vờn quanh. “Ha!” Tiêu Trạch đưa chân nhảy lên một bước đánh về phía Lãnh Ngự Thần, Lãnh Ngự Thần vùng kiếm chặn lại, kiếm trúc trong tay khua lên lia ngang phần bụng Tiêu Trạch, tạo thành tư thế mạnh mẽ uy quyền. Anh ta nói: “Cậu rất thích giấu nghề, làm như vậy là vi phạm nghiêm trọng tinh thần của kiếm đạo, hôm nay không phải tỉ thí, mà là quyết đấu, ai đánh được người kia trước thì đó là người chiến thắng.”

“Ý anh là tôi thiếu sự rõ ràng và chân thật sao?” Tiêu Trạch thủ thế, kiếm trúc giơ cao quá đỉnh đầu, “Sẽ để anh được mở mang tầm mắt về sự bại hoại của tôi.”

Nhảy lên bắt đầu tấn công, dốc toàn lực nặng nề dồn xuống thân kiếm trúc đang ở thế chống đỡ của Lãnh Ngự Thần, quyết đấu về kỹ thuật nháy mắt chuyển thành quyết đấu về sức mạnh, ánh mắt Tiêu Trạch dữ dội, kiếm trúc cực lực áp chế Lãnh Ngự Thần, không muốn mất mặt trước Nhan Hoan, Lãnh Ngự Thần cắn răng phản kích, hai người cùng bật lên rồi tách nhau ra.

Lãnh Ngự Thần lại nắm quyền chủ động, hùng hổ tấn công, lúc này Tiêu Trạch có thừa khoảng trống để phòng thủ, tương phản rất lớn so với trước đó. Tình huống ngoài dự liệu này khiến lòng Lãnh Ngự Thần càng nóng như lửa đốt, đáy mắt cũng sáng rực lửa đỏ, mỗi chiêu tung ra đều đánh thép dữ dội hơn rất nhiều, gắng sức xông lên đẩy ngã Tiêu Trạch xuống sân, chứng kiến cảnh này, tim Nhan Hoan như bị bóp nghẹt. Lãnh Ngự Thần liếc nhìn cô, ra tay với Tiêu Trạch càng nặng hơn, lại là một hồi tiếng kiếm trúc va chạm.

Cho đến lúc này, Lãnh Ngự Thần có chút đắc ý, thờ hờn hờn nói: “Chỉ có từng ấy bản lĩnh thôi sao? Hà?”

Lần thứ hai ngã xuống mặt sân, Tiêu Trạch một tay chống người đứng dậy, quyết tâm muốn giành chiến thắng khiến cho toàn thân anh như trở nên cao

lớn hơn rất nhiều, khí thế đáng sợ không ngừng tăng lên, từng bước một dồn ép về phía Lãnh Ngự Thần, “Tiêu Trạch trước năm ba mươi tuổi không hề nghiêm túc, sự nghiệp, đua xe hay kiếm đạo cũng vậy, đều là do muốn phung phí quãng đời thanh xuân. Bây giờ thì khác, có hàng vạn lý do bắt tôi không thể không trở nên nghiêm túc, Lãnh Ngự Thần, tôi muốn đánh bại anh bằng chính khả năng của mình, bảo vệ người phụ nữ tôi yêu, tôi sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về tôi. Lãnh Ngự Thần, quyết đấu bây giờ mới chính thức bắt đầu... Yaa!~

Lãnh Ngự Thần bị khí thế mãnh liệt làm cho khiếp sợ, không kịp giờ kiểm phòng thủ, đầu liền bị trúng một chiêu rất nặng, “Bốp” một tiếng, cho dù có mũ bảo hộ đầu đi chăng nữa vẫn vô cùng đau đớn. Lực mạnh dồn xuống khiến bước chân lão đảo, bụng lại bất ngờ bị giáng một đòn tàn nhẫn.

“Bây giờ đã cảm nhận được toàn lực của tôi chưa?” Tiêu Trạch thủ thế chờ đợi anh ta.

Lãnh Ngự Thần lắc lắc đầu cắn răng đứng thẳng người, lưng thẳng tắp như cây tùng cây bách. “Đây mới chính là trận quyết đấu mà tôi mong đợi.”

“Hây!”

“Ha!”

Hai người đàn ông la hét xông vào chém giết nhau, tiếng kiếm trúc lại vang lên đồm độp, nếu nói lúc đầu là Lãnh Ngự Thần độc diễn, mới vừa rồi là màn phản kích đặc sắc của Tiêu Trạch, vậy thì bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, chính là trận quyết đấu đỉnh cao giữa hai người.

Tiếng kiếm trúc đụng chạm, tiếng chân ma sát với mặt sàn cùng với tiếng hò hét hùng hồn vang khắp kiếm đạo quán, ai nấy đều bị trận đấu kinh hoàng này làm cho căng như dây đàn. Nhất là Nhan Hoan, hai bàn tay cô đã siết chặt, mắt nhìn chăm chăm vào người ở giữa sàn đấu.

Hai người đàn ông dốc toàn lực, không hề giữ lại mà tấn công đối phương. Tiêu Trạch dùng thân thể đỡ một đường kiếm vung tới, sau đó trở tay đâm vào ngực Lãnh Ngự Thần, đôi bên đồng thời có lợi song lại lập tức bất lợi, hai kẻ mất đồ ngẫu hết lên một tiếng rồi lao vào chém giết đến cùng. Đúng như Lãnh Ngự Thần đã nói trước đó, đây không phải tỉ thí, mà là quyết đấu, ai đánh được người kia trước thì đó là người chiến thắng. Thể lực dần dần suy yếu, mồ hôi ẩm ướt thấm ra dụng cụ bảo hộ, nhưng niềm tin và ý muốn đánh bại đối phương thì không hề suy giảm, chịu bao nhát chém của Lãnh Ngự Thần, Tiêu Trạch gắng gượng dựa vào ý chí và lòng tin hét lên một tiếng, toàn bộ sức lực dồn vào thanh kiếm trúc, mãnh liệt vung về phía Lãnh Ngự Thần.

Đối mặt với đường kiếm không cách nào tránh né, Lãnh Ngự Thần chỉ có thể chịu trận, trơ mắt nhìn thanh kiếm trúc giáng xuống người mình. “Aa...”, một tiếng kêu đau đớn bật ra, kiếm trúc trong tay rơi xuống, Lãnh Ngự Thần ngã vật ra sàn. Ngực đau xót như bị lửa thiêu đốt, lực phủ ngũ tạng dường như vỡ vụn, nghe được, cảm giác được chỉ còn tiếng hô hấp và tiếng tim đập thình thịch, mí mắt nặng trĩu, ý thức rời rạc, nhát kiếm này không hề nhẹ, anh ta lắc lắc đầu muốn đứng lên nhưng lồng ngực đau đớn không chịu nổi, chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Anh ta, thua rồi.

Bên kia sàn đấu, Tiêu Trạch đã tiêu hao một lượng lớn thể lực, buông kiếm trúc chống đỡ thân thể, há miệng thở hồng hộc. Anh cời mũ bảo hộ, lau mồ hôi trên mặt, thở dốc nói: “Lãnh Ngự Thần, thừa nhận đi, anh cũng có chỗ không bằng tôi.”

Rũ sạch lo lắng, Tiêu Trạch mang niềm vui của người chiến thắng đi từng bước về phía Nhan Hoan, Nhan Hoan mặt mày rạng rỡ vươn hai tay ôm cổ anh, hai chân quặp vào eo anh, cả người nhảy vào trong lòng, cô ngược mặt, tỉ mỉ nhìn lên chóp mũi cao thẳng đang chảy mồ hôi ròng ròng của anh, nói: “Anh thật oai phong!”

Tiêu Trạch bị cô bất ngờ nhảy lên, đứng không vững, bước chân lão đảo, vội đưa tay giữ người cô, mặt mày không muốn nói chuyện, chỉ cứ thế cười.

Lãnh Ngự Thần ngã trên sàn mãi không dậy nổi, ngực phập phồng dữ dội, tiếng tim đập thình thịch cùng với âm thanh vui sướng của kẻ chiến thắng khiến đầu như muốn nổ tung. Triển Dương nâng anh ta dậy: “Lãnh tổng, không sao chứ!”

Cặp mắt tối tăm nhìn cô đang ở trong lòng người đàn ông của mình, cười vui vẻ rồi đi, đáng buồn là cô không hề liếc nhìn anh ta lấy một lần.

Kẻ bại trận, vừa hổ thẹn lại vừa thảm thương!

*

Lúc Tiêu Trạch ngồi vào GTR, tóc vẫn còn ướt đầm, hương thơm của dầu gội đầu nhẹ nhàng khoan khoái tràn đầy khoang xe. “Chưa sấy khô đã chạy ra ngoài, anh không sợ bị cảm à!” Nhan Hoan vừa cầu nhàu vừa khởi động xe.

“Sợ em chờ lâu sốt ruột.” Tiêu Trạch nịnh nọt hôn lên mặt cô. “Đi đâu đây?”

“Đến nơi anh sẽ biết.” Nhan Hoan thần thần bí bí nắm tay lái, xe đi theo hướng ngược đường về nhà.

Cuối cùng, xe dừng lại trước cửa khách sạn Đế Hào, Nhan Hoan xuống xe đi vòng sang bên kia mở cửa, “Xin mời, Tiêu tiên sinh!”

Tiêu Trạch xuống xe, Nhan Hoan dắt tay anh đi vào trong, ném chìa khóa cho cậu em trông xe.

“Này, không phải em định đưa anh đi thuê phòng đấy chứ?” Bị dắt đi, Tiêu Trạch nhìn chăm chăm vào gáy cô, hỏi.

Nhan Hoan dừng lại, quay đầu, hất cằm kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, em muốn đưa anh đi thuê phòng.”

Tiêu Trạch cười cười, kích động hôn hờ bẽ bồng cô lên ôm vào trong ngực, sải bước về phía thang máy, hưng phấn hỏi: “Tầng mấy?”

“Tầng cao nhất.”

Thanh âm trầm thấp để lộ sự cấp bách và hưng phấn khiến Nhan Hoan vô cùng hài lòng với sự sắp xếp của mình. Cửa thang máy mở, một cô gái trẻ xinh đẹp từ trong đi ra, ánh mắt sau cặp kính râm màu trà khiến Nhan Hoan hơi giật mình, nhưng lập tức thu hồi sự sững sờ.

Nhan Hoan giãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng anh, Tiêu Trạch không chịu, cánh tay càng ghi chặt. Anh bế cô tiến vào thang máy, cửa đang khép lại, khuôn mặt tuấn tú đã vùi vào ngực cô, hít hà hương táo đầy cám dỗ.

Nhan Hoan chọc chọc ngón tay nhỏ bé vào đầu anh, “Này, có camera giám sát đây.”

Tiêu Trạch không thèm để ý, “Ai nhìn kẻ đó là lưu manh.”

Nhan Hoan đẩy đầu anh ra, ngăn cảnh hành vi không biết xấu hổ, cô giống như một nữ hoàng cao ngạo, tuyên bố, “Hôm nay, tất cả phải nghe theo lời em.”

“Tuân mệnh, nữ hoàng bề hạ của anh.”

Phòng khách sạn đã được bố trí tỉ mỉ, cánh hoa hồng rải từ cửa ra vào tới tận giường, Nhan Hoan đẩy Tiêu Trạch ngã lên giường, cô dang hai chân ngồi lên đùi anh, một ngón tay nhỏ nhắn ấn trán anh xuống, cởi chiếc áo khoác da bó sát ném lên đầu anh, nói: “Ồ đây đợi em.” Dứt lời cô xoay người xuống giường đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy róc rách vọng ra, sau khi đánh thắng Lãnh Ngự Thần, tâm tình vẫn chưa hồi phục lại càng thêm kích động, Tiêu Trạch bị chiếc áo da trùm vào đầu, ngửi thấy mùi da thuộc xen lẫn hương táo nhân nhạt, tâm tư chẳng để nơi đây mà vẫn còn trôi theo trận quyết đấu vừa chấm dứt ban nãy, anh âm thầm thì, không chỉ trong kiếm đạo, cả trong sự nghiệp anh cũng phải đánh bại Lãnh Ngự Thần.

Tiếng nước chảy dừng lại.

“Hey!”

Một giọng nữ mềm mọng đầy quyến rũ vang lên, Tiêu Trạch kéo chiếc áo da đang che trên mặt, nghiêng đầu nhìn người đang tựa ở cửa nhà tắm, con ngươi lập tức có sự biến đổi.

Nhan Hoan từ phòng tắm đi ra, trên người vẫn còn đọng nước, thân thể uyển chuyển chỉ mặc một chiếc áo bằng voan mỏng màu đen vừa vặn che đi bắp đùi, cùng với một chiếc quần lót cực kỳ thiếu vải, voan mỏng gấp nước dính sát vào làn da không che được cảnh xuân.

Đỉnh nhọn nhô lên rõ ràng trên quả đồi tròn trịa khiến cổ họng người ta khô rát, một giọt nước từ mái tóc ướt sũng chảy xuống dưới cằm, xuống cổ, lướt qua khe sâu rồi hội tụ với một người bạn óng ánh khác tạo thành một giọt lớn chảy qua vùng bụng bằng phẳng thấm ướt một ít vải đen mỏng manh, cảnh tượng này quá khêu gợi, Tiêu Trạch khát khô cổ họng chỉ muốn vờn lười liếm sạch giọt nước long lanh kia.

“Tiên sinh, có cần phục vụ đặc biệt không?” Đôi chân trần của Nhan Hoan đi về phía anh, để lại những dấu vết rõ ràng trên sàn nhà.

Tiêu Trạch chống nửa người dậy, nhướn mày hỏi: “Cô có dịch vụ gì đặc biệt?”

Nhan Hoan cười vô cùng dịu dàng đáng yêu, tiếng cười đó như len vào tận xương cốt khiến anh ngửa ngáy.

Haiz! Hóa ra người phụ nữ của anh không chỉ khi nằm dưới thân anh mới yêu kiều đến thế.

Nhan Hoan chậm chậm bò lên giường, bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương lưu luyến dừng tại bộ phận quan trọng nào đó phía dưới bụng, như cố ý vô tình vuốt nhẹ nhàng, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra lại khép vào, “Đặc biệt, chính là sự sung sướng mà anh chưa bao giờ hưởng thụ!”

Bàn tay kia bỗng nhiên dùng lực, Tiêu Trạch hít một hơi khí lạnh đồng thời bắt lấy tay cô. “Chuyện này chỉ có tôi mới được làm.”

Nhan Hoan ôm cổ anh kéo về phía mình, đôi mắt sáng lướt từ gương mặt cho đến chiếc cằm cương nghị. Anh không nói, cũng quan sát cô, sau khi tắm rửa khuôn mặt cô càng ửng hồng, cặp mắt ướt át, môi cũng đặc biệt đỏ.

“Em không phải là vợ anh sao?”

“Có chút không giống?”

“Chỗ nào?”

“Thái độ. Rất chủ động, rất nhiệt tình.”

“Không phải đàn ông đều thích kiểu phụ nữ bên ngoài hiền thực, trên giường phóng đảng sao!”

“Từ đó không thích hợp với em.”

“Vậy từ nào mới thích hợp với em?”

“Cao thủ đua xe.”

“Ha ha, thực ra em cũng có thể trở thành cao thủ làm tình, vì anh!”

Cặp mắt long lanh mê hoặc nhìn anh không chớp, bàn tay nhỏ nhắn lại không ngoan ngoãn cởi bỏ dây lưng, tiếp đó vô cùng kiên nhẫn kéo áo sơ mi, thò vào trong, nắm lấy của anh đã sớm trở nên nóng rực. Rõ ràng cảm giác được sự biến đổi trong tay mình, cô hôn anh, ngăn chặn tiếng thở dài chưa kịp thoát ra khỏi miệng, bàn tay nhỏ rời khỏi vật nóng rẫy, chậm rãi cởi từng khuy áo anh, khi bàn tay to của anh phủ lên nơi mềm mại trước ngực, cô lại rời khỏi môi anh, nói: “Hôm nay, hãy để em làm chủ tất cả!”

Anh nhếch môi, khẽ nheo mắt lại, khàn giọng nói: “Được!”

“Muốn uống một ly không?” Nhan Hoan bò xuống giường, quay lưng về phía anh, lúc này Tiêu Trạch mới nhìn rõ thứ cô đang mặc chính là một chiếc T-back, ngọn lửa đen tối xộc thẳng lên não, làm gì còn muốn uống rượu nữa, cặp mắt đỏ ngầu rõ ràng muốn ăn thịt người.

Nhan Hoan đặt vào tay anh một chiếc ly, mở chai rượu, chất lỏng trong suốt đổ vào trong ly, hương rượu nguyên chất lan tỏa, là mùi Tequila, kết hợp với hương táo trong veo nhàn nhạt lập tức biến thành hương vị khiến máu trong người sôi sục. Tiêu Trạch liếm liếm môi, một lát chanh lập tức được nhét vào miệng anh, vị chua xốt tràn ngập khoang miệng, những tinh thể muối nhỏ vun như bột phấn rắc lên thân thể trắng kiêu của anh, tâm lý chờ mong động tác tiếp theo của cô đã được đẩy đến cực điểm.

Cách uống này anh đã từng thử, cũng chỉ mới một lần, không cảm thấy hứng thú lắm với làn da của chính mình. [1]

[1] Cách uống Tequila: thường được gọi là Tequila “shot”: người ta thường uống hết một lần từ một cốc nhỏ (shot) kèm thêm ít muối và một lát chanh. Cách uống này được gọi là Tequila cruda, đôi khi lại có cái tên khác như “training wheels”, “lick-sip-suck” hoặc “lick-shoot-suck” đặt tên theo thứ tự cách uống. Người uống làm ướt mu bàn tay chỗ gần ngón tay cái và rắc một ít muối và theo thứ tự liếm hết muối, uống một ngụm Tequila rồi nhanh chóng cắn một lát chanh.

Ngón tay mềm mại dính bột phấn miết nhẹ lên cổ anh, cặp mắt to long lanh vô cùng quyến rũ, đầu lưỡi vừa mềm vừa trơn ướt liếm láp nơi yết hầu rồi chậm chậm dịch xuống, hơi thở nóng rực khiến da anh như bông rớt, sau đó cướp đi lát chanh trong miệng anh, mút lấy, nhả ra, cô đỡ ly rượu trong tay anh rót một nửa vào miệng mình, tiếp đó dùng miệng chuyển sang cho anh, lúc uống một ngụm cuối cùng, cô cúi người xuống, cái miệng nhỏ nhắn ngậm đầy rượu nhắm ngay chỗ đó, siết chặt nắm tay chuẩn bị ngậm lấy thì bỗng bị túm tóc kéo lên.

Tiêu Trạch đề lên người cô, con người như tóa lửa đang cố gắng kìm nén dục vọng, nhìn nhìn con đầu, anh nói: “Hôm nay tại sao lại chủ động như vậy?”

“Muốn phục vụ anh thật tốt.” Một miệng đầy rượu bị Nhan Hoan nuốt xuống, nói tiếp, “Hôm nay anh thể hiện vô cùng dũng mãnh, cho nên em quyết định phục vụ anh một lần thật chu đáo.”

“Nếu hôm nay anh thua thì sao?”

“Thời gian qua anh đã rất vất vả, cho dù anh không nói nhưng em biết, em vẫn luôn muốn làm gì đó giúp anh, nhưng ngoại trừ sửa xe thì em cũng chỉ biết lẳng lặng ở bên anh, không làm được gì cả, đôi lúc em cảm thấy mình thật ngu ngốc, chẳng bằng một nửa Amy.

Khách sạn đã đặt từ tối hôm qua, anh thắng em sẽ phục vụ anh, để anh càng vui vẻ, anh thua em càng muốn phục vụ anh, giúp anh xua đi những phiền muộn đau buồn và mặc cảm trong lòng, bởi vì em biết anh rất vui mỗi khi yêu em, những gì em có thể cho anh chỉ có vậy, thân thể em, linh hồn em, trái tim em. Em muốn anh hạnh phúc, cả tinh thần và thân thể đều như vậy, chỉ cần sung sướng là tốt rồi.

Nhưng Tiêu Trạch, từ lúc biết được anh thách đấu với Lãnh Ngự Thần, em không hề nghĩ tới chuyện anh sẽ thất bại. Hãy để em chăm sóc anh thật tốt!”

“Em sẽ không thích loại cảm giác này.”

“Anh thích là được.”

“Đừng vì anh mà miễn cưỡng bản thân.”

“Bởi vì là anh nên em mới không cảm thấy miễn cưỡng.” Bàn tay nhỏ bé lại một lần nữa nắm lấy vật nóng hổi, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua phần đỉnh, cô ngược mắt nhìn anh, vừa khe khẽ liếm láp, vừa nói: “Em thích tất cả của anh. Đối với anh và em, không thể biết được ngày mai sẽ có phong ba bão táp gì xảy đến, khi còn có thể vui vẻ thì cứ vui vẻ đi. Tiêu Trạch, vì anh em sẵn lòng mặc váy áo kêu gọi, trang điểm xinh đẹp, biến thành một diện mạo khác thật phong tình, dịu dàng như nước hay ngang tàng phóng túng.

Chỉ cần, anh thích...”

“Nhan Hoan, anh cũng thích, thích tất cả của em...”

Chương 64

Trong xưởng sửa chữa, Nhan Hoan cầm một quyển sách dạy nấu ăn đang nghiên cứu, Mã Khải thò đầu ngó nghiêng nội dung bên trên rồi trêu ghẹo: “Em gái, đổi tính muốn làm vợ hiền sao! Bao giờ mới được uống rượu mừng của em đây?”

Nhan Hoan lật trang, đáp qua loa: “Cứ chờ đấy!”

Mã Khải cười hi hi: “Anh đã nhớ nhung rượu mừng của em với Tiêu Trạch từ lâu lắm rồi, chờ mãi đến hoa cũng úa tàn, giải quyết nhanh lên nào, đêm dài lắm mộng, coi chừng anh Tiêu của em bị cô gái khác cướp mất đấy.”

Bị cô gái khác cướp mất, ai dám cướp người đàn ông của cô.

Mã Khải không nói thì suýt nữa Nhan Hoan cũng quên còn có nhân vật như thế tên là Lãnh Tiểu Mạn tồn tại, cô ta đi đâu rồi? Sao chẳng thấy động tĩnh gì cả?

Nhớ tới Lãnh Tiểu Mạn thì sẽ nhớ tới Từ Giai Oánh, tiếp đó là nhớ tới Lãnh Thế Hùng...

Bị vợ bé bán đứng, đó chính là báo ứng vì đã vứt bỏ vợ con. Nhan Hoan có chút hả hê nhưng đồng thời lại cảm thấy Lãnh Thế Hùng cũng thật đáng thương, dù sao ông ta cũng đã nhiều tuổi rồi mà còn phải vào chỗ như thế, dù sao ông ta cũng là cha ruột của cô...

Cả buổi chiều, Nhan Hoan chẳng thể tập trung được vào việc gì, đến tối lúc làm đồ ăn thì cho quá nhiều muối, nấu cơm lại đồ quá ít nước. Cơm chưa chín kỹ, đồ ăn lại mặn, Tiêu Trạch ăn vừa không ngon miệng lại vừa khát nước, uống hết hai cốc nước đầy mới lao đảo đi vào thư phòng.

Sáng nay tài khoản của Giang Hân đột nhiên dư ra một số vốn khổng lồ, trong hoàn cảnh thiếu thốn tài chính hiện nay thì đúng là như vớ được than sưởi ấm giữa trời tuyết rơi, thế nhưng số tiền đó lai lịch không rõ, Tiêu Trạch không dám sử dụng tùy tiện.

Anh đang suy đoán xem là ai đã vươn tay trợ giúp trong lúc khó khăn này, Pierce, Điều Bội Bội, hay là Lý An Thần muốn ăn năn hối cải...

Nhan Hoan bưng đĩa hoa quả đã cắt sẵn cùng một cốc nước đi vào, “Còn khát nước không?”

“Đờ nhiều rồi.” Tiêu Trạch tạm ngưng dòng suy nghĩ, ngồi thẳng người ôm cô.

Nhan Hoan đặt đĩa hoa quả lên bàn, chỉ vào mũi anh nói: “Anh cũng thật là, khó ăn thì cứ nói ra là được.”

Tiêu Trạch bế cô đặt lên đùi mình, nói: “Em làm sao anh có thể không ăn chứ!”

“Thuốc độc anh có ăn không?”

“Ăn.”

“Ngốc ạ!”

“Em mới là ngốc!” Anh cọ cọ cằm vào bầu ngực mềm mại của cô, “Kể cho anh một chút tâm sự của em đi.”

Nhan Hoan nhếch cằm: “Em đâu có tâm sự gì.”

Lúc ăn cơm anh đã nhìn ra, còn dám giả vờ.

Cặp mắt đen sáng của Tiêu Trạch khiến người ta không dám nói dối, Nhan Hoan cụp mắt nói: “Hôm nay em, hôm nay em đã nhớ tới ông ta.”

“Ông ta? Ai?”

“...”

Tiêu Trạch nhướn mày: “Lãnh Thế Hùng?”

“Không phải, mà là... Haiz!” Nhan Hoan ngả đầu vào vai anh, đáng vẻ ủ rũ. “Em cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa.”

Tiêu Trạch khẽ vuốt lưng cô, nói: “Anh nghĩ chúng ta nên đưa ông ấy ra ngoài, tuy ông ấy đã từng làm chuyện rất có lỗi với mẹ con em, nhưng dù sao vẫn là cha ruột em, lại đã nhiều tuổi rồi, không thể ở trong đó lâu được.”

Nhan Hoan không nói gì, hàng lông mày hơi giãn ra.

Anh thật sự rất hiểu cô!

Tiêu Trạch tự quyết định: “Được rồi, cứ làm như vậy đi.” Đờ thân thể mềm oặt như không xương của cô, anh đưa tay nâng cái cằm nhỏ, ra lệnh: “Cười một cái xem nào.”

Nhan Hoan nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ.

Tiêu Trạch véo nhẹ mặt cô: “Cười một cái tử tế, em không biết anh thích nhất là nhìn đáng vẻ tươi cười rạng rỡ của em sao?”

“Thế à?” Nhan Hoan giả làm mặt khóc.

“Có cười hay không!” Tiêu Trạch xấu xa đưa tay cù cô, cô giãy giụa lung tung trong lòng anh né tránh như con sâu, cười, né, giãy giụa, bỗng nhiên người mất đà ngã ra đằng sau đụng vào bàn làm đổ cốc nước.

Nước tràn ra lênh láng khắp bàn, chảy tới rìa rồi chui qua khe hở nhỏ xuống ngăn kéo, hai người luống cuống cứu chỗ văn bản tài liệu, lau sạch vết nước rồi bỏ hết các đồ trong ngăn kéo ra.

“Xoạch.”

Một miếng kim loại màu trắng bạc rơi xuống đất, hai người đang mãi lo thu dọn bàn nên không chú ý.

Sau khi dọn xong, Nhan Hoan giả vờ giận dỗi oán trách Tiêu Trạch: “Đều tại anh hết!”

“Có phải anh đụng đổ cốc nước đâu.” Tiêu Trạch kéo tay cô lại, sau đó bắt đầu không ngoan ngoãn sờ loạn trên người cô, Nhan Hoan lui về sau né tránh, chân giẫm lên một vật lạ. Cô cúi người nhặt lên xem, là một miếng kim loại màu bạc, “Cái gì đây?”

Tiêu Trạch cầm lên xem: “Hình như là của mẹ chúng mình trước khi đi đưa cho anh...” Một nỗi nghi hoặc nổi lên trong lòng, Tiêu Trạch càng nhìn miếng kim loại màu bạc này càng cảm thấy là lạ, đặt nó vào tay Nhan Hoan, anh cúi người lục lọi trong ngăn tủ.

“Anh tìm gì vậy?” Nhan Hoan cũng ngồi xổm xuống.

Tiêu Trạch lấy ra một chiếc túi giấy dày, mở ra, từng tờ giấy tờ đất bày ra trước mắt. Tất cả đều là những miếng đất mà Diêu Bội Bội mua được trong khoảng thời gian đầu đá với Lãnh Thị, còn có vài quả đồi trọc mà bà bí mật mua.

Một người phụ nữ của trùm khoáng sản, một cụm đồi trọc, miếng kim loại...

Những từ này nhanh chóng được xâu chuỗi trong đầu Tiêu Trạch, anh lập tức hiểu ra. Trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, Tiêu Trạch chỉ vào đồ vật trong tay Nhan Hoan, hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhan Hoan lật đi lật lại mãi, “Chắc là inox!”

Tiêu Trạch hỏi tiếp với giọng phấn khích: “Em biết yếu tố chủ yếu tạo thành inox là gì không?”

“Hợp kim, thép, ni-ken, còn gì nữa em cũng không biết.” Nhan Hoan nhún nhún vai, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, cầm mấy tờ giấy tờ đất kia lên xem kỹ một chút, rút ra kết luận. “Trời ơi! Mấy quả đồi kia không phải là...”

Tiêu Trạch vội vàng che miệng cô, khẽ cắn vành tai cô hạ thấp giọng nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng, hiện giờ anh đang bị họ Lãnh theo dõi sát sao, chỉ cần một động tĩnh nhỏ cũng sẽ đến tai anh ta.”

Nhan Hoan hiểu ra, gật gật đầu.

Tiêu Trạch cất các thứ cẩn thận xong mới cầm miếng kim loại kia bấm điện thoại. “Nhiên, tôi cần cậu xác định giúp một chuyện...”

...

Đêm đông giá rét, Đường Kiệt mặc áo bông vừa đi ra từ quán mặt chược bỗng bị Tiêu Trạch chặn lại. Ngâm điếu xì gà, hắn ta nhìn người vừa đột nhiên xuất hiện, hung dữ nói: “Ồ, trùng hợp quá, tám trăm năm mới về thành phố C một chuyến mà lại gặp được người quen.”

Chuyện DK bị thua phải rời khỏi thành phố C, Đường Kiệt mãi vẫn không thể nào nuốt trôi được.

Tiêu Trạch phớt lờ lời châm chọc của hắn ta, hỏi thẳng: “Dạ Sâm đâu?”

Đường Kiệt trừng mắt, giận dữ nói: “Tìm anh ấy làm gì! Không phải bị anh trục xuất ra khỏi thành phố C rồi sao!”

“Anh ta không quay về cùng cậu?”

“Không, thì sao?”

Tiêu Trạch lạnh lùng nói: “Đừng để tôi phải nhắc đến lần thứ hai!”

“Chẳng hiểu đang nói cái gì nữa.” Đường Kiệt làm ra vẻ muốn đi lại bị Tiêu Trạch tóm lại. “Tôi đã đến tìm cậu có nghĩa là tôi biết anh ta đã quay lại, đưa tôi đi gặp anh ta.”

“Anh Dạ thật sự không quay lại.” Cánh tay bị ép ngoặt ra sau lưng, Đường Kiệt lớn tiếng kêu gào: “Á, á, đau, nhẹ thôi, nhẹ thôi, tôi đưa anh đi là được chứ gì.”

Đường Kiệt dẫn Tiêu Trạch tới con đường đối diện cách quán mặt chợ không xa, chỉ vào một cỗ xe màu đen đậu dưới gốc cây khô bên bờ sông: “Bây giờ đại ca đang ở trên chiếc xe đó.”

Chiếc xe con màu đen trong màn đêm rung động có tiết tấu, bất cứ ai cũng có thể đoán được bên trong đang trình diễn trò hay gì.

Hết thời gian một liều thuốc, rung lắc kịch liệt mới dừng lại, Đường Kiệt chạy tới, gõ gõ cửa sổ, nói hai câu gì đó với người ở bên trong.

Một lát sau, cửa xe mở ra, Dạ Sâm xách quần bước xuống, áo sơ mi không cài cúc bị gió thổi vạt áo tung bay.

Dạ Sâm mặt mày hồng hào nhếch môi nhìn về phía Tiêu Trạch, Tiêu Trạch cũng nhìn hẩn, một con gió lớn thổi qua, lạnh buốt.

Tiêu Trạch móc bao thuốc lá trong túi áo khoác, đưa cho Dạ Sâm, Dạ Sâm liếc mắt, rút một điếu, Tiêu Trạch cũng đang ngậm một điếu trong miệng, sau khi châm lửa cho nhau, hai người đàn ông đứng trong gió lạnh lẳng lặng rít thuốc, hai đốm sáng màu đỏ cứ lóe lên rồi lại lịm xuống.

“Tại sao lại đổ tiền vào Giang Hân?” Tiêu Trạch hỏi.

Dạ Sâm vầy vầy tàn thuốc, nói: “Nếu tôi nói là muốn đạt được lợi ích lớn hơn thì cậu có tin không?”

Tiêu Trạch nghiêng đầu liếc ánh mắt không tốt đẹp gì nhìn hẩn ta, hỏi: “Chiếc xe kia của tôi có phải đang nằm trong tay anh?”

“Đừng xem tôi vĩ đại như vậy, bấu vịn nhỏ bé kia của cậu trong có trong tay tôi.” Dạ Sâm nhả ra một vòng khói, ý vị thâm sâu nhìn Tiêu Trạch, “Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, cho đến giờ chiếc xe đó vẫn chưa bị ai chạm tới, yên tâm đi!”

Dạ Sâm là kẻ không bao giờ ra bài theo lẽ thường, không ai có thể nhìn thấu tâm tư của hẩn, người đàn ông thẳng thắn, miệng lưỡi dễ tiện này khâm phục nhất là những người như kẻ điên, một khi đã nhắm trúng mục tiêu thì liều mạng dùng cảm tiến tới.

Trong mắt hẩn, Nhan Hoan là kẻ điên, Tiêu Trạch lại càng là kẻ điên.

Mà hẩn, lại thích kẻ điên của kẻ điên.

...

Tội trạng của Lãnh Thế Hùng không phải tội ác xấu xa tày trời, muốn giúp ông ta ra khỏi ngục giam cũng không phải việc khó. Một ngày cho phép thăm tù nhân, Tiêu Trạch đã bớt chút thời gian tới thăm ông ta.

Tình trạng xấu của Lãnh Thế Hùng hiện nay không phải do vấn đề sinh lý, mà là tâm lý, nghĩ lại những việc đã làm trong cuộc đời, vậy mà cuối cùng lại bại trong tay một người đàn bà.

Có một câu nói rất hay, càng bỏ nhiều tâm tư và sức lực vào một người phụ nữ thì sẽ bị người phụ nữ đó lừa dối càng nhiều.

Bây giờ thì hay rồi, ngoài bốn bức tường và song sắt lạnh băng thì chẳng còn gì nữa.

Vợ con bỏ mặc, bạn bè lánh xa, làm người thật thất bại!

Vào tù lâu như vậy mà Từ Giai Oánh và Lãnh Tiểu Mạn chẳng thấy mặt đâu, Lãnh Ngự Thần có đến hai lần nhưng đều bị ông ta từ chối. Lần này Tiêu Trạch đến, ông ta đồng ý gặp, bởi vì ông ta nghĩ sẽ biết được tình hình gần đây của Nhan Hoan từ anh, dù chỉ một chút thôi cũng được.

Cách một tấm kính thủy tinh, Tiêu Trạch nhìn Lãnh Thế Hùng đã trở nên già nua hơn trước rất nhiều, ông ta được giám ngục đưa tới, sau khi giám ngục đi sang một bên, Lãnh Thế Hùng mới cảm điện thoại lên hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi thay Nhan Hoan đến thăm bác.” Tiêu Trạch nhìn ra được sự dao động trong ánh mắt Lãnh Thế Hùng, anh nói tiếp: “Cô ấy rất nhớ bác, nhìn bác thành ra thế này trong lòng cô ấy cũng không hề dễ chịu. Bác cũng biết, tính tình cô ấy bướng bỉnh, không thể nào người ngoài trong một sớm một chiều, hãy cho cô ấy chút thời gian, dần dần rồi sẽ ổn thôi.”

“Không thể trách con bé, tất cả là lỗi của tôi, nếu như ban đầu tôi ý thức được trách nhiệm của một người cha, người chồng thì cũng không gặp phải kết cục như ngày hôm nay...” Lãnh Thế Hùng mím môi quay mặt sang một phía, sau khi ổn định tâm tình mới quay đầu lại nói: “Tiêu Trạch, nhờ cậu hãy chăm sóc tốt cho con bé.”

Tiêu Trạch gạt đầu, “Chuyện đó bác yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Còn bác cũng phải tự quan tâm đến mình, người có tuổi không thể so với ngày trước, cố nhẫn nại thêm một thời gian nữa.”

Tiêu Trạch ám chỉ điều gì Lãnh Thế Hùng đều hiểu, nghĩ đến tình cảnh sau khi rời khỏi đây có thể sẽ không có nhà để về, không có ai để dựa vào, ông ta do dự vài giây mới nói: “Không cần đâu.”

“Bác hãy suy nghĩ thật kỹ, cần gì thì cứ nói với tôi.”

...

Vài ngày sau, có người truyền tin cho Tiêu Trạch, Lãnh Ngự Thần đã bắt đầu vận động các mối quan hệ để đưa Lãnh Thế Hùng ra ngoài.

Về sau, Tiêu Trạch nghe nói, lúc Lãnh Thế Hùng ra tù, chính Từ Giai Oánh đã đến đón ông ta trở về Lãnh gia.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Thời gian bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vào cuối hạ đầu thu.

Giang Hân từng bước thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hấp hối, thiết bị sản xuất ra không chỉ đứng vững tại thị trường trong nước mà còn thâm nhập vào thị trường Âu Mỹ. Tiêu Trạch đạt được những thành tựu không nhỏ trong sự nghiệp, nhưng cùng với đó là công việc ngày càng nhiều, tiệc rượu xã giao nhiều không đếm xuê. Qua vô số lần đối đầu nửa thắng nửa thua, Lãnh Ngự Thần kinh nghiệm đầy mình như vậy mà cũng dần dần phải nếm mùi áp lực.

Vào thu, Tiêu Trạch nhận được điện thoại của Pierce. Trong điện thoại, Pierce nói hợp đồng làm đại lý sản phẩm ô tô điện tử của Mạch Kha với Lãnh Ngự Thần đã sắp hết hạn, ông hỏi thăm Tiêu Trạch liệu có hứng thú thử một lần nữa không.

Tiêu Trạch nhớ đến bản kế hoạch mà năm ngoái anh vất vả viết ra đã bị vứt sang một bên, lập tức dứt khoát nói với Pierce anh sẽ tham gia cạnh tranh giành quyền làm đại lý.

Ban ngày bận rộn công chuyện của Giang Hân, đến tối lại lo việc của cụm đòi nợ và quyền đại lý, áp lực công việc quá lớn cuối cùng đã khiến anh đổ bệnh sau đợt hạ nhiệt độ đầu tiên của mùa thu.

Trong thư phòng không ngừng vang lên những tiếng gõ khan, Tiêu Trạch gắng gượng chịu đựng cơn văng vất căm cui viết bản kế hoạch, những con chữ trước mắt bỗng nhòe đi, anh dừng lại khẽ ấn mi tâm.

Nhan Hoan bê cốc nước và thuốc vào, trên mặt hiện rõ vẻ thương xót. Cô nói: “Đừng làm nữa, không phải còn cách thời gian đầu thẩu những một tuần nữa sao?”

“Cho nên mới phải làm xong nhanh một chút, phát hiện sai sót gì thì còn sửa được.” Cổ họng ngứa rất, Tiêu Trạch nắm tay che miệng ho khan một trận, Nhan Hoan cau mày vỗ lưng cho anh, “Nghỉ một chút đi, nếu không anh sẽ mệt mỏi mà suy sụp mất. Hay là để em viết giúp anh, còn nếu không tin tưởng em thì gọi Amy tới.”

Bỏ thuốc vào miệng, uống một ngụm nước, Tiêu Trạch xoa xoa mũi nói: “Amy giống như người máy, cả ngày không ngừng tìm việc để làm, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ gục ngã.”

Tiêu Trạch nhớ rất rõ, hôm mà ban trai Amy tỉnh lại là ngày lễ tình nhân mười bốn tháng hai, vì đưa cô ấy đến bệnh viện mà anh đã bỏ lỡ cuộc hẹn lễ tình nhân đầu tiên với Nhan Hoan.

Đáng tiếc, ban trai Amy sau khi tỉnh lại đã rời bỏ cô ấy, kể từ đó, Amy như một kẻ mất trí, tự biến mình thành một cỗ máy liều mạng làm việc bất kể ngày đêm, chỉ để làm tê liệt tình cảm của chính mình.

Nửa đêm, Nhan Hoan bị nhiệt độ nóng rực bên người làm thức giấc, sờ tay lên trán Tiêu Trạch nóng hằm hập, mà anh cũng thở ra toàn là hơi nóng.

“Tiêu Trạch, anh bị sốt rồi, đi bệnh viện thôi.”

Tiêu Trạch nắm tay cô đặt bên môi mình: “Không sao, đã uống thuốc rồi, anh chịu được.”

“Được cái gì mà được! Anh tưởng mình là siêu nhân à!”

Nhan Hoan kiên quyết kéo anh dậy, đưa anh đến bệnh viện.

Dịch cúm do bộ toàn thành phố, bệnh viện chật kín phòng, không có giường, hai người đành ngồi trên ghế ngoài hành lang để truyền dịch. Tiêu Trạch sốt cao ba mươi chín độ tám, anh đặt một tựa đầu vào vai Nhan Hoan, cánh tay đang truyền dịch đặt trên đùi cô.

Nhan Hoan nhẹ nhàng xoa bàn tay lạnh buốt của anh, đau lòng nhìn anh tiều tụy hốc hác, chỉ muốn mình có thể thay anh gánh bệnh, cô chịu đựng mùi thuốc khử trùng, ngẩng đầu nhìn từng giọt nước chậm rãi nhỏ xuống trong ống truyền.

Sau khi tiếp nước, nhiệt độ cơ thể Tiêu Trạch đã giảm xuống, lúc mỗi một về đến nhà đã là ba giờ sáng, nhiệt độ lại bất ngờ tăng cao, Tiêu Trạch sốt đến mức mê man, Nhan Hoan lo lắng chỉ muốn khóc.

Sợ anh sốt cao thành viêm phổi, Nhan Hoan tìm một chai rượu để trong phòng bếp, liên tục dùng rượu lau khắp người anh, vừa lau vừa nói: “Tiêu Trạch, mau khỏe lại đi, em xin anh, mau khỏe lại đi mà!”

Một đêm vất vả dài đằng đẵng, Nhan Hoan không hề chớp mắt, cho tới khi chân trời hừng sáng, nhiệt độ cơ thể Tiêu Trạch hạ xuống mức bình thường, cô mới yên tâm nắm chặt tay anh, ghé vào bên giường.

Khi trời đã sáng rõ, Tiêu Trạch mới mở mắt.

Cổ họng nóng rát, đầu óc cũng mơ màng, phát hiện Nhan Hoan đang ghé vào bên giường ngủ, anh nhón nhẹ nâng cánh tay nặng như chì, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô.

Nhan Hoan khẽ động hàng mi, cô ngồi dậy dụi dụi hai con mắt đỏ hồng: “Anh tỉnh rồi à, đã đỡ chút nào chưa?” Đặt mu bàn tay lên trán anh thử nhiệt độ, cô thở dài một hơi, “Hạ sốt rồi.”

“Vất vả cho em quá, bà xã.” Tiêu Trạch mở miệng, tiếng nói khàn khàn rất khó nghe.

“Uống nước đi.” Nhan Hoan đỡ anh dậy, đưa cốc nước tới bên miệng, hỏi: “Muốn ăn gì, em làm cho anh.”

Tiêu Trạch ho khan hai tiếng, lắc đầu. Hiện giờ anh chẳng muốn ăn gì hết.

“Không ăn không được, anh gục ngã, như thế cả thế giới này đều sụp đổ theo vậy. Tiêu Trạch, anh phải mau khỏe lại, mình em không thể chèo chống được cái nhà này.” Khóe Nhan Hoan đã đỏ hoe: “Anh nằm một lúc nữa đi, em đi nấu cho anh bát cháo.”

Tiêu Trạch háng giọng, nhìn theo bóng lưng cô rời đi, đáy lòng dâng lên nỗi áy náy khôn xiết.

Anh vẫn nợ cô một gia đình, một gia đình thực sự thuộc về cô và anh.

Nhan Hoan nhớ lúc cô bị cảm Tiêu Trạch đã nấu cháo hạt dẻ, cô cũng muốn làm cho anh ăn.

Hạt dẻ luộc chín rồi bóc vỏ, gạo đun ba mươi phút rồi thả hạt dẻ vào, sau khi cháo chín thì cho thêm chút đường.

Nhan Hoan đứng bên thềm bếp bóc hạt dẻ, trên bếp, bác Dương đang sắc thuốc cho Tiêu Kiến Đông, mùi rất khó chịu, mùi hương đó chui qua mũi rồi xuống thẳng dạ dày, vị chua cuộn lên, cô vớt hạt dẻ cúi đầu nếm một trận xuống bồn rửa rau.

...

Nước Anh.

London, thị trấn nhỏ vùng ngoại ô.

Pierce mặc áo sơ mi hoa cùng Diêu Bội Bội mặc một chiếc váy dài đoan trang đang ngồi dưới tán cây to trong sân chờ con gái.

Tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng ngày càng gần, máy bay hạ cánh ngay trước mắt hai người. Cửa khoang mở ra, Tiêu Trạch nhảy xuống đầu tiên, sau đó cẩn thận ôm Nhan Hoan, đặt cô xuống mặt đất, khẽ gạt lọn tóc lòa xòa bên má cô.

Bộ dạng như đang trân trọng chờ cho một thứ bảo bối đó khiến Diêu Bội Bội vô cùng hài lòng người con rể tiêu chuẩn này, nụ cười tươi rói hiện rõ trên nét mặt.

“Ba, mẹ.” Nhan Hoan chạy về phía hai người, Pierce mỉm cười chào đón.

Nhìn sắc mặt xanh xao và vóc dáng gầy gò của con gái yêu, Pierce nhìn sang Tiêu Trạch nói: “Tiêu, cậu không chăm sóc tốt cho con bé.”

“Cháu không làm tròn bổn phận, xin lỗi tiên sinh.” Nếu không phải vì anh đổ bệnh thì cô đã không cực khổ như vậy, ăn không ngon ngủ không yên, người gầy đi trông thấy. Tiêu Trạch xấu hổ nhìn Nhan Hoan.

Nhan Hoan kéo cánh tay Tiêu Trạch, giải thích giúp anh, “Anh ấy chăm sóc con vô cùng tốt, mỗi ngày qua con đều rất vui vẻ, đúng không?”

Nhan Hoan nhìn Tiêu Trạch, Tiêu Trạch mỉm cười.

Điêu Bội Bội kéo tay con gái: “Đi đường chắc mệt rồi, trước tiên theo mẹ về phòng nghỉ ngơi đã!”

Sau khi Nhan Hoan và mẹ vào trong biệt thự, Tiêu Trạch mới ngồi xuống ghế. Lần này tới London bề ngoài thì là vì cạnh tranh quyền đại lý của Mạch Kha, nhưng thực tế là anh đến tìm nguồn đầu tư cho mỏ quặng.

Người giúp việc bưng trà lên, Pierce hỏi: “Đã thăm dò trữ lượng chưa?”

“Nếu khai thác trên diện rộng thì nói khiêm tốn cũng phải được ít nhất mười năm.” Tiêu Trạch nâng chén hồng trà ngửi ngửi hương thơm thanh nhã: “Gần đây giá niken có xu hướng ổn định, nếu có tăng lên một chút thì cũng chỉ là theo thị trường kim loại chung, với lượng thu mua lớn như của các công ty khai thác mỏ hiện nay, tin rằng chẳng mấy chốc toàn bộ thị trường niken sẽ hình thành độc quyền, giá cả sẽ tăng lên rất nhanh. Chính là thời điểm để khai thác khu mỏ kia.”

Pierce gật gù đầu: “Cậu nói rất đúng, liên tiếp mua với khối lượng lớn sẽ khiến giá niken tăng vọt, dễ lên khó xuống, bây giờ chính là thời điểm khai thác. Mấy ngày trước tập đoàn bên Nga đã xuất một khoản vốn rất lớn, Tiêu, chuyện này e rằng tôi không thể giúp được cậu.”

Hùng hực ý chí mang tấm lòng nhiệt huyết tới tìm nhà đầu tư, Tiêu Trạch rũ mắt xuống, Pierce lại một lần nữa đã kích anh.

Tiêu Trạch hơi chán nản đẩy cửa phòng Nhan Hoan, trong căn phòng bày trí xa hoa, lúc nhìn thấy người đẹp mặc váy ren dài nằm nghiêng trên chiếc giường công chúa, tâm tình anh bỗng dưng tốt lên rất nhiều.

Tiêu Trạch chưa từng phát hiện ra Nhan Hoan rất có phong thái của công chúa, nhưng trong gian phòng rực rỡ này, giường lớn lộng lẫy, màn buông trắng lè, cô gái mặc váy ren dài yêu kiều xinh đẹp kia rõ ràng chính là nàng công chúa cao quý nhất.

Tiêu Trạch sững sờ đứng ở cửa, nhìn cô không hề chớp mắt.

Có lẽ do chiếc giường này quá êm ái, Nhan Hoan chẳng thấy buồn ngủ chút nào, nhìn người đang đứng ngây ra ở cửa: “Lại đây!”

Tiêu Trạch cởi áo khoác đặt lên ghế sofa, bước từng bước về phía cô.

“Hôm nay mới phát hiện ra em có phong thái của công chúa.”

“Ha ha!” Nhan Hoan cười rộ lên, đôi mắt cong cong, đẹp vô cùng.

“Bàn chuyện với Pierce thế nào?” Cô hỏi.

Tiêu Trạch cố tình nhăn mày, trêu chọc cô: “Chẳng thế nào cả.”

“Ông không đồng ý?”

Tiêu Trạch bắt đầu đi gật đầu.

“Không sao, em đi tìm mẹ, Pierce đều nghe lời mẹ em, ha ha! Yên tâm, việc này cứ giao cho em.” Nhan Hoan ôm cổ anh: “Đừng nghĩ nhiều nữa, vui vẻ lên, trước tiên em đưa anh đi xem một thứ rất thú vị!”

“Cái gì thú vị?” Tiêu Trạch hỏi.

“Đi rồi sẽ biết.” Nhan Hoan nhảy chân sà xuống giường, bàn chân nhỏ sơn móng màu trắng nhạt xỏ vào đôi dép lê bằng nhựa trong, dắt tay Tiêu Trạch đi ra ngoài. Hai người xuống lầu, xuyên qua phòng khách, đi ra cửa sau của biệt thự.

Ngang qua một bãi cỏ được cắt xén gọn ghẽ, những cây cỏ thụ cao vút cành lá xum xuê, vườn hoa muôn hồng nghìn tía, dừng lại bên một bể nước vừa lớn vừa sâu. Nhan Hoan buông tay Tiêu Trạch, hô lên về phía mặt nước tĩnh lặng: “Cá mập con, chị đã về rồi, mau ra đây.”

Từ một góc tối sâu trong làn nước, bóng đen khổng lồ nhanh chóng bơi lên. Tiêu Trạch kinh ngạc, kéo tay Nhan Hoan, “Ồ đây nuôi gì vậy? Cá mập sao?”

Nhan Hoan chưa kịp trả lời, quái vật khổng lồ được gọi là cá mập con đã vờn nửa cái đầu lên khỏi mặt nước, bọt nước bắn lên tung tóe.

Một cái đầu cá mập trắng lớn tưởng thành [1], trời ơi! Lại còn cá mập con!

[1] Cá mập trắng lớn: được biết đến với các tên gọi khác như mũi kim trắng, cái chết trắng, cá mập trắng, là một loài cá mập to khác thường được tìm thấy ở miềnduyên hải trên khắp các đại dương. Với chiều dài 6 mét, nặng hơn 2 tấn, cá mập trắng lớn chính là loài cá ăn thịt lớn nhất thế giới. Chúng cũng được coi là những sinh vật săn mồi hàng đầu khi chỉ bị đe dọa bởi con người và cá voi sát thủ (đã có những trường hợp cá mập trắng lớn tưởng thành bị cá voi sát thủ ăn thịt).

Nhìn thấy cá mập Tiêu Trạch hơi hoảng sợ, nhanh tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Nhan Hoan đang chuẩn bị sờ vào đầu cá mập. “Không cần tay nữa à?

Nó cần em thì làm thế nào?”

Cá mập con xoay người quẫy đuôi một cái, bọt nước văng tứ tung vào người Tiêu Trạch, bắn lên cả mặt. Nhan Hoan phì cười, nói với cá mập con: “Anh ấy là người đàn ông của chị, em đừng bắt nạt anh ấy nghe chưa!”

Tiêu Trạch trừng mắt lườm quái vật trong bể, nghĩ thầm, sao Pierce lại có sở thích nuôi cá mập này chứ.

Rời khỏi bể nước, hai người đi tới gara xe xa hoa của Pierce. Lamborghini Aventador LP700-4 [2] màu trắng nằm giữa rất nhiều chiếc xe thể thao.

[2] Lamborghini Aventador LP700-4: hãng xe hơi cao cấp của Ý.

Chiếc xe có dáng vẻ mạnh mẽ, ác liệt giống như Reventon khiến Nhan Hoan cực kỳ vui mừng, vội vã mở cửa xe, nâng lên vẩy ngồi vào khoang điều khiển, tìm kiếm cảm giác.

Tiêu Trạch nhìn chiếc xe này lại nhớ đến tình cảnh mình bị Pierce đùa giỡn ngày trước. Anh mở cửa bên ghế lái phụ, ngồi vào nói: “Xe này Pierce muốn tặng cho em, nhưng là anh chọn.” Chạm lên đồng hồ hiển thị, Tiêu Trạch nói: “Còn nhớ chuyện lần trước em nói với anh không? Em nói từ xe có thể nhìn ra tính cách của chủ nhân, Reventon cho em cảm giác cùng cực, lợi hại, đàng đàng sát khí, có một loại tinh thần không khuất phục, không chịu thua. Cho nên lúc chọn xe anh đã nghĩ đến em, cuối cùng đã chọn nó. Anh cảm thấy nó rất xứng đôi với Reventon, giống như em và anh.”

Bàn tay đặt trên vô lăng chậm rãi buông xuống, nét vui vẻ tan biến dần, Nhan Hoan chui vào lòng Tiêu Trạch, khẽ nói: “Em nhớ nó.”

Tiêu Trạch cup mắt, ôm cô thật chặt.

Anh cũng nhớ nó, Nhan Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Ngày thứ hai sau khi Tiêu Trạch và Nhan Hoan đến nước Anh, Pierce đưa cả nhà đi chơi gôn, Tiêu Trạch lại có dịp hội ngộ với mấy nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trong giới tài chính lần trước, Gay ngành ngân hàng, trùm bảo hiểm Durant, Davis kinh doanh bất động sản. Lần này lúc giới thiệu Tiêu Trạch, Pierce cố ý nhấn mạnh anh là con rể của ông.

Người trong ngành đều biết, sau khi kết hôn, Pierce và Diêu Bội Bội không muốn có con, vì thế người con duy nhất chính là Nhan Hoan. Với tư cách người thừa kế duy nhất của tập đoàn nhưng cô lại không theo ngành kinh doanh, như vậy gánh nặng Mạch Kha có thể thấy được sẽ đặt lên vai một người khác.

Con rể của Pierce Hill, danh hiệu chói sáng cao quý biết nhường nào.

Mấy vị cầm đầu giới tài chính bắt đầu trò chuyện với Tiêu Trạch, lần này Tiêu Trạch đối đáp rất ung dung thành thạo, đàm đạo rất sôi nổi, hoàn toàn không phải trầy trật như lần trước, họ cùng nhau tán gẫu từ tình hình tài chính cho đến thể sự thời cuộc, nói tới cả chuyện đầu tư mở quỹ. Phong thái đứng đắn tự nhiên, cử chỉ tao nhã, đứng giữa đám người ngoại quốc cao lớn, Tiêu Trạch tựa như một vật thể phát sáng, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Nhan Hoan kéo cánh tay Diêu Bội Bội: “Mẹ, có phải anh ấy rất đẹp trai không?”

“Ha ha! Đẹp, đẹp!” Diêu Bội Bội nhìn chàng trai trẻ đỉnh đặc đàm đạo cùng mấy người đàn ông lão luyện, vỗ vỗ tay con gái nói: “Bé ngốc!”

“Mẹ, tại sao Pierce không đầu tư cho anh ấy?”

“Có người xếp hàng đầu tư cho cậu ấy, đâu cần chúng ta phải tự bỏ tiền túi.”

“Làm gì có ai.” Nhan Hoan trề môi.

Diêu Bội Bội hất cằm, “Kia kia...”

Diêu Bội Bội nói đúng, có lẽ đây cũng là kế hoạch của Pierce. Tiêu Trạch dựa vào sức hấp dẫn của chính mình và thân phận con rể Pierce mà tìm được mấy nhà đầu tư, vấn đề luôn canh cánh trong lòng đã được giải quyết suôn sẻ, anh mang tâm tình thoải mái tiến về thành phố London quyết chiến với Lãnh Ngự Thần.

Lãnh Thị bị Thịnh Thế thu mua buôn bán kiếm được không ít lợi nhuận từ sản phẩm ô tô điện tử, vì thế so với năm ngoái, năm nay có càng nhiều công ty cạnh tranh giành hợp đồng phân phối cho tập đoàn Mạch Kha.

Lần gặp chính diện đầu tiên của Tiêu Trạch và Lãnh Ngự Thần là một ngày trước hôm đấu thầu, hai người đàn ông được sắp xếp ở cùng một phòng khách sạn đã tình cờ gặp nhau tại sảnh lớn.

Cũng giây Tây Âu phục, gương mặt mang nét phương Đông khí khái tinh anh bức người, hai ánh mắt giao nhau lóe lên tia nhìn rét lạnh, không ai phục ai, không ai nhường ai, khí thế lấn át từ từ lan rộng, ngay cả cấp dưới sau lưng cũng nhìn nhau căm thù, Amy gương cảm không hề khiếp sợ đoàn cổ vắn hùng hậu phía sau Lãnh Ngự Thần.

Sau một khắc, khóe miệng Lãnh Ngự Thần nhếch lên, mở miệng dùng một loại ngữ điệu không hề để Tiêu Trạch vào mắt: “Sao, Giang Hân chỉ phái hai người đến, rốt cuộc Tổng Thế Phong nghĩ thế nào vậy?”

Tiêu Trạch nhướn mày, “Đối phó với anh, chỉ hai người chúng tôi là đủ.”

“Có vẻ rất tự tin!” Lãnh Ngự Thần đánh giá anh, “Khoác lác nói suông không bằng bản lĩnh thực sự, chuyện kinh doanh không thể chỉ dựa vào vận may, có thực lực mới là kẻ thống trị, Tiêu Trạch, muốn vùng dậy ư, không dễ dàng thế đâu.”

Tiêu Trạch cười hỏi: “Vậy sao?”

Lãnh Ngự Thần ung dung: “Chắc chắn.”

“Lãnh tổng vẫn tự phụ như vậy.”

“Đây không phải tự phụ, mà là sự thật.”

“Vậy được, đến buổi đấu thầu ngày mai sẽ rõ, tôi muốn cho Lãnh tổng mở mang một chút, thế nào là như cá gặp nước.” Tiêu Trạch dẫn theo Amy rời đi.

Nhìn theo bóng lưng ngạo nghễ của hai người, Quincy nói: “Lãnh tổng, tôi nghe nói quan hệ của anh ta với Pierce hình như không bình thường, có khi nào chúng ta bị gạt ra không?”

Đâu phải chỉ không bình thường, chính là người một nhà.

Người đàn ông cao lớn tráng kiện biến mất trong tầm mắt, Lãnh Ngự Thần nói: “Với tư cách một doanh nhân thành đạt, Pierce Hill sẽ không làm như vậy.”

Ông ta sẽ chỉ giao hạng mục cho người nào có khả năng tạo ra tiền cho ông ta nhiều nhất.

Cuộc đấu thầu tiến hành đúng thời hạn, trải qua nhiều đợt tuyển chọn, cuối cùng còn lại hai đại biểu là Lãnh Ngự Thần và Tiêu Trạch. Hội đồng phụ trách hạng mục lần này của Mạch Kha ngồi thảo luận trong phòng họp đóng kín cửa, ngoài đại sảnh rộng lớn chỉ còn đại diện của hai công ty đang chờ kết quả.

Lãnh Ngự Thần không ngờ Tiêu Trạch có thể vào đến tận vòng này, nhớ lại biểu hiện của Tiêu Trạch trong vòng một năm qua, anh bắt đầu cảm thấy Tiêu Trạch là một nhân vật khó đối phó. Trong kinh doanh cậu ta tuy khởi đầu muộn nhưng lại vượt lên rất nhanh, có lẽ nếu cho thêm vài năm để tôi luyện, cậu ta sẽ trở nên càng mạnh hơn nữa.

E rằng đến lúc đó, anh sẽ không phải là đối thủ của cậu ta.

Lãnh Ngự Thần không thể không thừa nhận Tiêu Trạch xuất sắc hơn người, mặt khác anh ta cũng lo lắng lần đấu thầu này có thể bị gạt ra như lời Quincy nói hay không.

Trái với sự thâm trầm của anh ta, Tiêu Trạch lại rất ung dung nhẹ nhõm, trong thời khắc gian nan chờ đợi, anh lại gọi điện cho Nhan Hoan, hai người chuyện trò riu rít cho tới tận lúc cửa phòng họp mở ra.

Người đại diện Jonathan của Mạch Kha bước ra từ phòng họp, tới tuyên bố kết quả đấu thầu, ông ta đẩy gọng kính viền vàng trên sống mũi, nói: “Thưa các quý vị, sau khi bàn bạc, Mạch Kha quyết định trao quyền đại lý lần này cho...”

Người đại diện nhìn về phía Tiêu Trạch, mỉm cười.

Amy ngồi bên cạnh anh lộ vẻ mừng rỡ ra mặt. Nụ cười đó khiến lòng Lãnh Ngự Thần trầm xuống, sắc mặt những người trong đoàn cổ vắn phía sau anh ta đều rất khó coi.

Jonathan nói một nửa, gỡ nhẹ gọng kính rồi lại gửi đến Tiêu Trạch một nụ cười áy náy, sau đó nhìn sang Lãnh Ngự Thần: “Quyền đại lý trao cho tập đoàn Thịnh Thế.”

“Yes!” Quincy nắm chặt nắm đấm. Tâm tư căng như dây đàn của Lãnh Ngự Thần cuối cùng cũng thả lỏng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, có phần đắc ý nhìn về phía Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch không hề dao động, rút một liều thuốc trong bao thuốc lá, châm lửa, hút. “Chúc mừng anh, Lãnh tống.” Một câu nói nhàn nhạt phả ra theo làn khói.

“Cảm ơn!” Vốn muốn nhìn thấy vẻ chán nản ủ rũ trên khuôn mặt anh, Lãnh Ngự Thần cảm thấy hơi thất vọng.

Jonathan nói: “Lãnh tiên sinh, Tiêu tiên sinh, Hill tiên sinh mời hai vị qua bên kia.”

Lãnh Ngự Thần sửa sang lại trang phục, đi theo Jonathan ra ngoài, Tiêu Trạch bóp tắt thuốc lá, cũng đứng dậy đi theo.

Trong văn phòng xa hoa của Pierce Hill, hai người ngồi xuống, cô thư ký tóc vàng đáng người mảnh khảnh đưa hai tập tài liệu tới trước mặt Lãnh Ngự Thần.

Lãnh Ngự Thần nhận lấy tài liệu giờ ra xem, đó là bản kế hoạch năm ngoái và năm nay của Tiêu Trạch. Anh ta khó hiểu nhìn Pierce, nói: “Hill tiên sinh, đây là...”

Pierce nói: “Cứ xem tiếp đi rồi cậu sẽ biết.”

Lãnh Ngự Thần tiện tay lật vài tờ, ánh mắt chợt lạnh đi, giờ lại trang thứ nhất bắt đầu xem kỹ, càng xem sắc mặt càng nặng nề. Trong thời gian anh ta xem tài liệu, Tiêu Trạch đứng dậy đi tới cửa sổ thủy tinh sát đất sáng ngời, quan sát phong cảnh giới tài chính qua lớp cửa thủy tinh, đứng tại trung tâm của sức mạnh toàn cầu, lĩnh hội cảm giác vạn người đều ở dưới chân, thể nghiệm cảm giác đứng trên đỉnh cao không tránh khỏi cô đơn lạnh lẽo.

Lúc rời khỏi văn phòng ở Tần Vũ, Nhan Hoan đã nói: “Tiêu Trạch, văn phòng này quá nhỏ đối với anh.”

Nhan Hoan, em nói rất đúng, văn phòng đó đối với anh thực sự quá nhỏ.

“Xoạt!”

Tập tài liệu bị nặng nề khép lại.

Khỏe miệng Lãnh Ngự Thần nhếch lên nụ cười tự giễu, nhìn người đàn ông đứng bên cửa sổ như đang có điều gì suy tư, anh ta nói: “Tôi thua, thua tâm phục khẩu phục. Thế nhưng Hill tiên sinh, tôi không hiểu, rõ ràng người thắng là cậu ta, tại sao ngài vẫn muốn trao quyền đại lý cho Thịnh Thế?”

Pierce nhướn mày, nói: “Quyền đại lý lần này vốn nên thuộc về Tiêu. Thế nhưng lần này Tiêu đã lấy danh nghĩa cá nhân để đấu thầu, cho nên tôi muốn giao quyền đại lý cho Thịnh Thế.”

Thư ký tóc vàng trình lên hai bản hợp đồng, Lãnh Ngự Thần nhìn hợp đồng bày trước mắt, trong lòng chẳng hề dễ chịu, đây là của người ta bố thí, không phải thắng được bằng thực lực của chính mình.

Ánh mắt Lãnh Ngự Thần chuyển hướng về phía người đàn ông bên cửa sổ.

Cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt, Tiêu Trạch quay đầu, đưa tay ý bảo anh ta hãy ký hợp đồng.

...

Trên sân thượng tòa nhà cao tầng, gió lớn gào thét, hai người đàn ông cao lớn như nhau đứng ngay sát rìa nóc nhà, dưới chân là nhà cửa san sát, đường xá chật hẹp, cùng với những con người đang bôn ba trong giới tài chính.

“Vì sao phải làm như vậy?” Lãnh Ngự Thần hỏi: “Vì sao lại nhường quyền đại lý cho Thịnh Thế?” Trong tiềm thức, Lãnh Ngự Thần không muốn thừa nhận mình đã thua Tiêu Trạch, cho nên anh ta nói là Thịnh Thế chứ không phải bản thân anh ta.

Tiêu Trạch nhìn một công trình kiến trúc hình hộp diêm dưng đứng, khẽ mấp máy môi: “Chỉ không ở đây.” [1]

[1] Chỉ bắt tại thủ.

Chính là, quyền đại lý đã không còn thỏa mãn được ý chí và tham vọng của anh.

“Tôi tham gia lần đấu thầu này là vì muốn nói với anh, trong kinh doanh, về mưu kế tôi không mạnh bằng anh, nhưng tuyệt đối tuyệt đối cũng không kém anh. Anh tự nhận đã nắm rõ tôi như lòng bàn tay, cái gì cũng nhìn thấu, thực ra không hẳn là vậy, tôi chẳng muốn ở đây giải thích dài dòng với anh, đọc báo ngày mai anh sẽ biết tất cả. Lãnh Ngự Thần, thua một người như tôi, anh không mất mặt, giao Nhan Hoan cho tôi, anh nên yên tâm”

Con người sắc bén của Lãnh Ngự Thần chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt, tựa như mấy năm vừa rồi chỉ là cười ngạo xem hoa, từ đầu đến cuối không hề thấu hiểu.

Tiêu Trạch cười cười, vỗ vỗ vai anh ta: “Đi xuống thôi, buổi họp báo công bố tin tức mới đang đợi anh.”

Sau khi kết thúc mọi việc thuận lợi, Tiêu Trạch và Amy đi thang máy xuống dưới lầu, bốn vách tường nhẵn bóng phản chiếu gương mặt người đàn ông vô cùng anh tuấn.

Amy chỉ vào hoa văn phong thủy chạm nổi bằng inox màu sắc rực rỡ trên vách thang máy, cảm thán: “Mạch Kha đúng là giàu có, ngay cả thang máy cũng xa xỉ như vậy. Chắc chắn!”

“Amy.”

“Dạ?”

“Có muốn sau này cũng được làm việc trong văn phòng nguy nga lộng lẫy như ở đây không?”

“Đương nhiên là có...” Amy nghiêng đầu, ngón tay sờ lên khoe miệng, tưởng tượng ra dáng vẻ mình xỏ giày cao gót đi xuyên qua dãy văn phòng, mỉm cười toe toét.

Nhìn bộ dạng rất nghiêm túc của cô, Tiêu Trạch nói: “Amy, tôi cam đoan, rất nhanh thôi, cô sẽ được cảm nhận loại cảm giác này.”

“Dạ?”

“Ding” một tiếng, thang máy mở ra.

Từ xa Tiêu Trạch đã trông thấy Nhan Hoan và Sunsan An, hai người ngồi trên ghế sofa ở khu vực nghỉ ngơi trong đại sảnh cười cười nói nói, thần sắc của cô đã khá hơn nhiều so với ngày mới sang Anh.

Nhìn thấy Tiêu Trạch, Nhan Hoan vươn hai tay hai chân tới bắt lấy anh, chu môi nói: “Chậm thế, chờ anh lâu lắm rồi.”

“Vậy à?” Tiêu Trạch kéo cô đứng dậy, bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới. Trên đầu cô đội một chiếc mũ gió dày kiểu Anh, mái tóc đen dài tết thành từng bím lỏng xõa nhẹ xuống vai. Quần ngắn kẻ ca rô màu xanh ngọc, áo len có mũ cũng màu xanh ngọc, cổ áo khoét sâu khéo léo để lộ bờ vai nhắn mịn, kết hợp với tất chân màu cà phê cao đến đầu gối và giày đế bằng cùng màu.

Trung Quốc có câu nhập gia tùy tục, phong cách ăn mặc rất kiểu Anh.

“Nhìn được không?” Nhan Hoan nháy mắt nói: “Sunsan giúp em thay đổi phong cách.”

Tiêu Trạch liếc nhìn An Nhược Tĩnh đang ngả người trên ghế sofa cũng quần ngắn áo khoác tóc tết lệch, ánh mắt lại chuyển sang Nhan Hoan, ngạo mạn nói: “Vợ của anh mặc gì cũng đẹp!”

Nhan Hoan ôm cổ anh cười khanh khách.

Cửa thang máy lại mở, bên trong toàn là những nhân vật tinh anh giày Tây Âu phục, Lãnh Ngự Thần ra khỏi thang máy đầu tiên, bị đám người kia vây quanh như thể sao vây quanh trăng, anh ta đi về phía bên này, cặp mắt đen như mực nhìn thẳng vào vòng tay Nhan Hoan đang ôm cổ Tiêu Trạch.

Nhan Hoan buông Tiêu Trạch ra, nhìn Lãnh Ngự Thần đang đi tới, nhẹ giọng chào hỏi: “Hi!”

Lãnh Ngự Thần mỉm cười, “Hôm nay em đẹp lắm.”

“Cảm ơn!”

Nhan Hoan cảm ơn lời khen, nháy mắt, cánh tay bỗng truyền tới cảm giác đau đớn. Sunsan véo cánh tay mảnh mai của cô, mắt dán vào Lãnh Ngự Thần, nhỏ giọng thì thầm: “Có trai đẹp còn không giới thiệu cho chị!”

Nhan Hoan không tiện nổi càu, đành chịu đau gượng cười, bắt đầu giới thiệu, “Bạn của tôi An Nhược Tĩnh, Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế Lãnh Ngự Thần.”

Sunsan cười tùm tùm bổ sung: “Là bạn tốt nhất!” Cô vươn tay ra chào hỏi: “Xin chào, Lãnh tiên sinh, rất vui được biết anh.”

Lãnh Ngự Thần nhìn cách ăn mặc cực giống chị em của hai người, lễ phép nắm tay cô: “Xin chào, An tiểu thư.”

Chiếc xe hơi dài sang trọng chạy theo hướng quay trở về trang viên, Sunsan giờ cao tằm danh thiếp mạ vàng, miệng cười toe toét đến nỗi không khép lại được. Nhan Hoan khinh bỉ quay mặt sang chỗ khác, bỏ lại một câu: “Đồ mê trai!”

Sunsan càng quá trớn hôn “chụt” một cái lên tằm danh thiếp, cười hi hi ôm cổ Nhan Hoan, nói: “Bạn yêu, mình đã tìm được cảm giác của tình yêu rồi, bỗng nhiên cảm thấy thôi thúc muốn thiết kế trang phục nam giới, cậu nói xem anh ấy có đồng ý làm người mẫu cho mình không, hi hi!”

“Thật không chịu nổi cậu!” Nhan Hoan ngồi sang bên cạnh Tiêu Trạch, Tiêu Trạch ôm cả người cô vào lòng, cô tìm một tư thế thoải mái ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mí mắt dần dần nặng trĩu.

“Buồn ngủ quá!” Cô lẩm bẩm.

“Dạo này em mệt mỏi nhiều rồi.” Tiêu Trạch nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lại khinh bỉ liếc nhìn Sunsan đang đắm chìm trong tưởng tượng. Chỉ một lát sau, Nhan Hoan đã thiếp đi, Tiêu Trạch đá Sunsan một phát, giờ tay trái lắc lắc ngón áp út.

...

Vừa ra khỏi sân bay, Tiêu Trạch liền nhận được điện thoại của Bạch Diệc Phong, trong điện thoại Bạch Diệc Phong rất hưng phấn: “Bạn thân à, hiện giờ cậu đúng là như cá gặp nước, nắm giữ một mỏ quặng lớn như vậy mà bây giờ mới lộ ra, cậu cũng kín miệng thật đấy, 123456789...” Đầu bên kia, Tiêu Bạch đang hào hứng cầm báo đếm con số tài sản của Tiêu Trạch khiến người ta phải lú lẫm, “Bạn thân à, cậu phát tài rồi.”

“Giờ đã có gì đâu!” Tiêu Trạch giúp Nhan Hoan xách hành lý, nhìn sắc mặt cô có vẻ không tốt, nói vào điện thoại: “Còn có việc gì không?”

“Không có gì, chỉ là muốn nhắc ngày kia là sinh nhật cậu, tôi muốn gửi thiệp mời.”

“Được, tôi cũng có chuyện muốn tuyên bố với mọi người.”

Tiêu Trạch cúp máy, kéo vai Nhan Hoan quan tâm hỏi thăm: “Sao vậy, vẫn khó chịu à?”

Nhan Hoan cố nhịn cảm giác buồn nôn, nhếch môi cười, “Đỡ nhiều rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Để chúc mừng sinh nhật Tiêu Trạch, Nhan Hoan mặc một chiếc váy hở vai mới đặt hàng thiết kế theo yêu cầu. Từ ngực trở xuống, váy được ghép thành từ rất nhiều chiếc lông vũ nhỏ trắng tinh, tạo cho phần chân váy có kiểu dáng như bậc thang tầng tầng lớp lớp, vừa thuần khiết thoát tục mà lại không mất tính thời trang.

Là chủ nhân của bữa tiệc, Tiêu Trạch cũng ăn vận rất trang trọng, anh mặc một bộ Âu phục màu trắng bước ra khỏi phòng thay đồ, đi tới ôm vòng quanh eo nhỏ của nàng tiên nữ đang đứng trước gương, nói: “Mặc đồ trang điểm xinh đẹp thế này để quyến rũ con nhà ai đây?”

Nhan Hoan giật nhẹ cánh tay áo màu trắng đang vòng qua eo mình, nói: “Em còn chưa nói gì anh đâu đấy, ăn diện bánh bao thế này là để dụ dỗ con gái nhà ai hả?”

“Hôm nay là sinh nhật anh, anh phải ăn mặc trịnh trọng là đương nhiên, hơn nữa, có em rồi, còn con gái nhà ai có thể lọt vào mắt anh được.”

“Hôm nay là sinh nhật anh, em trang điểm xinh đẹp là đương nhiên, hơn nữa, có anh rồi, con trai nhà nào có thể lọt vào mắt em được chứ.”

Nhan Hoan bắt chước cách nói của anh, lại bị Tiêu Trạch ôm ghì vào lòng hôn ngẫu nhiên một trận, rồi khỏi môi cô, anh thở nặng nề nói: “Quả sinh nhật của anh đâu?”

Nhan Hoan đỏ mặt kéo chiếc váy hơi xộc xệch lên che đi phần ngực, ra về bí mật, “Đến lúc đó anh sẽ biết!”

“Anh muốn xem xem rốt cuộc em tặng anh thứ gì hay ho.” Bàn tay to véo nhẹ hai cái lên nơi tròn trịa mềm mại, Nhan Hoan nháu mày cắn môi, cơ thể bây giờ vô cùng nhạy cảm, sự đụng chạm của anh làm cô như muốn nhũn ra.

Rất nhiều người nhận được thiệp mời của Tiêu Trạch, đồng nghiệp, bạn bè thân thiết, ngay cả kẻ đối địch Lãnh Ngự Thần cũng nhận được.

Từng chiếc limousine [1] xa hoa lần lượt đỗ lại trước cổng T98, hôm nay bảo vệ cũng ăn mặc chỉnh chu vô cùng trang trọng. Lúc Tiêu Trạch tự nhiên ôm Nhan Hoan đi vào đại sảnh, không khí cả hội trường lập tức sôi sục.

[1] Limousine: một loại xe khách sang trọng, có thân xe dài và nội thất tiện nghi bên trong.

Tiêu Trạch chào hỏi một nhóm bạn bè, Nhan Hoan bị đám khách mời nữ kéo sang một bên bắt đầu tán gẫu.

Nhân viên phục vụ quán bar mang một hộp quà được gói đẹp để đưa cho Tiêu Trạch đang nói chuyện phiếm với khách khứa, “Tiêu tiên sinh, một vị tiên sinh nhờ tôi chuyển món quà này cho ngài, người đó nói món quà này ngài nhất định phải tự tay mở ra.”

Tiêu Trạch nghi hoặc nhận lấy hộp quà, mở ra. Ngay khi giấy gói được xé ra, trong lòng Tiêu Trạch lập tức đan xen bao cảm giác đắng cay ngọt bùi. Anh giữ lấy tay nhân viên phục vụ, vội vàng hỏi: “Vị tiên sinh đó đang ở đâu? Anh ta trông như thế nào?”

Nhân viên phục vụ hơi giật mình, lắp bắp nói: “Vị tiên sinh đó đã đi rồi, anh ta rất cao, rất tuấn tú, khi cười còn lộ ra hàm răng trắng sáng.”

Đúng lúc này, với tư cách người chủ trì, Bạch Diệc Phong mời Tiêu Trạch lên sân khấu phát biểu, Tiêu Trạch chấn chỉnh lại cảm xúc rồi đi lên.

Khách khứa nhao nhao ngồi xuống. Nhan Hoan ngồi cùng bàn với Tiêu Kiến Đông, bên cạnh là Hạ Thiệu Nhiên và Lạc Tiểu Anh, tiếp đó là Tổng Thế Phong và Amy, Bạch Diệc Phong, Lãnh Ngự Thần đã ngồi yên vị ở hàng ghế trước.

Tiêu Trạch Ân phục chỉnh tề đi tới cầm lấy micro, nhìn một lượt khách khứa đa phần là bạn bè thân thiết, nói: “Hôm nay là sinh nhật của Tiêu Trạch tôi, cảm ơn mọi người đã tới tham dự buổi tiệc, cảm ơn Bạch Diệc Phong đã cung cấp địa điểm tốt như thế này.”

Dưới sân khấu tiếng vỗ lên vang lên rộn rã, sau khi lắng lại, Tiêu Trạch tiếp tục nói: “Nhân dịp này, tôi có vài lời muốn tâm sự với mọi người. Từ chuyện Tần Vũ đoạn tuyệt với Lãnh Thị, cho tới việc Thịnh Thế thu mua Tần Vũ, một năm qua đã xảy ra không ít sự kiện. Trong một năm này, tôi từ một kẻ con nhà giàu chơi bời lêu lổng, không có chí tiến thủ chỉ biết chơi xe, đã trở thành tôi của hôm nay, tôi không dám nói mình đã thành công, nhưng tôi hoàn toàn dám nói, Tiêu Trạch đang đứng trước mặt mọi người là một người đàn ông đã thật sự trải qua những bão táp gian khổ để trưởng thành!”

“Hú!” Bạch Diệc Phong bỗng kêu lên như sói tru.

“Nhưng trong chuyện này nếu như không có sự giúp đỡ và ủng hộ của mọi người, Tiêu Trạch tôi sẽ không thể đi tới ngày hôm nay nhanh chóng như vậy. Cho nên, tại đây, tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người.” Tiêu Trạch nhìn về phía Tổng Thế Phong, ánh mắt chân thành. “Anh Tổng, cảm ơn anh vào lúc tôi cần sự giúp đỡ nhất đã dành cho tôi một vị trí để tôi có thể phát huy hết khả năng của mình. Dù cho bây giờ đã có sự nghiệp riêng, nhưng tôi sẽ không vứt bỏ Giang Hân, nơi đã cho tôi công việc đầu tiên, cảm ơn anh, anh Tổng.”

Tiêu Trạch dời ánh mắt sang Amy. “Amy, cảm ơn cô đã không từ bỏ, cùng tôi đi suốt chặng đường cho tới bây giờ, tôi phải tăng lương cho cô, còn phải thăng chức, Phó tổng giám đốc Đình Thịnh quốc tế, ông chủ của cô còn có thể hào phóng đến mức nào nữa.”

Tiền đã không còn quan trọng đối với Amy, nhưng nếu được thăng chức sẽ càng có không gian để phát triển, cô vẫn rất vui, nâng ly rượu đứng bật dậy hô: “Ông chủ vạn tuế!”

Tiêu Trạch nói tiếp: “Còn có những đồng nghiệp ở Giang Hân, cảm ơn sự ủng hộ và ưu ái của tất cả mọi người, món quà tôi đền đáp cho những nỗ lực cố gắng của mọi người, cũng như việc thăng chức, tăng lương và vấn đề đãi ngộ mà mọi người mong đợi nhất, lượng tiêu thụ quý này của chúng ta tăng mười tám phần trăm so với quý trước.”

Những đồng nghiệp đã cùng anh dốc sức tại Giang Hân hưng phấn vỗ tay giòn giã.

“Hú hú!” Bạch Diệc Phong lại một lần nữa phối hợp bằng tiếng kêu như sói tru.

Tiêu Trạch cười, chỉ vào Bạch Diệc Phong, nói: “Bạch Diệc Phong, cho dù cậu có gào đến rách họng, đêm nay cũng không lôi kéo được cô sói cái nào đâu.”

“Ha ha ha ha!!!!!!” Dưới sân khấu vang lên tiếng cười không ngừng.

Bạch Diệc Phong ngắt đóa hoa tươi trong bình hoa trên bàn, ném lên sân khấu: “Biến, thành khốn!”

Tiêu Trạch liếc nhìn anh ta, nói: “Tiểu Bạch, Bạch gia, tôi cũng phải cảm ơn cậu đã tổ chức cho tôi một bữa tiệc lớn thế này, cùng với sự giúp đỡ của cậu trong suốt một năm qua.” Tiêu Trạch gãi gãi đầu, đổi giọng: “Mặc dù không thực chất lắm.”

“Ha ha!” Dưới sân khấu lại là một tràng cười vang dội.

Bạch Diệc Phong đứng dậy, nhắc chân trèo lên bàn, anh ta đứng đó hô: “Thằng khốn, cậu biết chọc cười người khác như vậy, sao không đi làm diễn viên hài đi.”

Tiêu Trạch vỗ về anh ta: “Ha ha! Haiz! Đừng kích động, hôm nay là ngày vui, tôi không muốn làm cho bầu không khí quá ngọt ngào.”

Bạch Diệc Phong chỉ tay vào anh, nhảy từ trên bàn xuống.

“Hạ Thiệu Nhiên.” Tiêu Trạch nhắc một cái tên.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở hàng ghế trước mỉm cười gượng tay lên, Tiêu Trạch bật ngón cái: “Người anh em tài giỏi, đã giúp đỡ tôi quá nhiều, ngoài lời cảm ơn tôi còn muốn nói, sau này nếu có chuyện gì cần đến Tiêu Trạch, chỉ cần cậu mở miệng, cho dù là lao vào nước sôi lửa bỏng, chết cũng... không chối từ, còn có vợ con đang chờ chúng ta chăm sóc!”

Hạ Thiệu Nhiên nở nụ cười.

“Còn có Lý An Thần.” Tiêu Trạch hô to một tiếng, tìm kiếm bóng dáng anh ta giữa đám người, “Tên khốn nhất gan nhà cậu, tôi biết cậu đang ở đây, cậu có bản lĩnh sai người đưa chìa khóa Reventon cho tôi, tại sao lại không có can đảm đứng trước mặt tôi?”

Vừa nghe đến Reventon, Nhan Hoan kích động đứng bật dậy ngoảnh đầu tìm kiếm Lý An Thần, còn Giản Ninh thì sững sờ cả người.

Đám đông bỗng xôn xao, hóa ra chiếc Reventon đó bị Lý An Thần mua được, càng ngạc nhiên hơn là anh ta đem chiếc xe tặng lại cho Tiêu Trạch.

Reventon! Hai trăm triệu đó! Không đùa được đâu!

Tất cả đều mở lớn mắt ngó quanh bốn phía.

“Nếu cậu không ra, tôi sẽ thật sự không nhận cậu là bạn.” Lời nói tuyệt tình của Tiêu Trạch vừa thốt ra, Lý An Thần trốn đằng sau cột trụ bỗng xuất hiện, “Tôi đến rồi.”

“Tên khốn!” Tiêu Trạch cắn răng mắng một câu, “Nhưng tôi phải cảm ơn tên khốn nhà cậu đã tặng lại chiếc xe mà tôi và bà xã yêu quý nhất.”

Tiêu Trạch nhìn Lãnh Ngự Thần. Lãnh Ngự Thần cũng nhìn anh.

“Người ta nói, muốn biết giá trị một con người thì phải nhìn vào đối thủ của anh ta, Lãnh Ngự Thần, rất vui khi được anh chọn làm đối thủ, cảm ơn anh một năm qua đã quan tâm đến tôi, khiến tôi không thể không nhanh chóng trưởng thành.”

Phía dưới có người cười rộ lên, ngay cả Lãnh Ngự Thần cũng bất giác cong cong khóe miệng, đây thật sự giống như một tiết mục hài hấp dẫn.

Tiêu Trạch nói: “Thế nhưng, tôi nghĩ, người muốn cảm ơn anh nhất là cha tôi mới đúng!”

Tiêu Kiến Đông mỉm cười.

Tiêu Trạch nhìn sang cha mình, bắt đầu trêu chọc: “Ba, ngày trước con trai của ba thật hư hỏng! Chuyên môn làm những chuyện khiến ba mất mặt! Hồi đó ba vẫn luôn mong muốn Lãnh Ngự Thần là con trai mình. Nhưng mà ba à, con trai của ba đã trưởng thành, trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất, từ hôm nay trở đi ba hoàn toàn có thể kiêu hãnh nói với bất kỳ ai, Tiêu Trạch, là con trai của Tiêu Kiến Đông tôi.”

Toàn hội trường vỗ tay hoan hô như sấm dậy.

Sau khi lắng lại, Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan ngồi giữa đám đông, nói: “Nhan Hoan, bà xã, vợ của anh, em yêu.”

Tiêu Trạch liên tiếp dùng ba cách xưng hô khiến Nhan Hoan ngại ngùng, cô nhếch môi nhìn anh.

Anh nói tiếp: “Thực ra, người anh cần phải cảm ơn nhất chính là em. Em có nhớ lúc Tần Vũ sụp đổ, em đã nói gì với anh không? Em nói em yêu anh, đó là lần đầu tiên em nói yêu anh, vào lúc mà anh sắp trở thành một kẻ nghèo rớt không xu dính túi.

Khi đó em nói, giàu cũng tốt mà nghèo cũng được, chỉ cần ở bên anh, cho dù có túng thiếu đến mức ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, phải uống gió Tây Bắc mà sống thì trong lòng em vẫn rất ngọt ngào.

Em nói em đã muốn ở bên anh, cho dù anh trở thành kẻ ăn mày lưu lạc đầu đường, em cũng muốn làm kẻ ăn mày bên cạnh anh.

Cả đời này em sẽ dựa vào anh, anh có không muốn cũng không được.”

Nhan Hoan mỉm môi gật đầu.

“Nhan Hoan, em có dám trước mặt tất cả mọi người ở đây, nói lại câu em yêu anh một lần nữa, nói lại những gì em đã từng nói với anh không?” Tiêu Trạch nói xong, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt vào Nhan Hoan. Bạch Diệc Phong đưa micro tới trước mặt cô, Nhan Hoan nhìn Tiêu Trạch không hề chớp mắt, trầm ngâm một lát mới cầm lấy micro đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Toàn bộ T98 vào thời khắc này vô cùng yên tĩnh, tất cả đều nín thở căng tai chờ cô dũng cảm tỏ tình.

Trong đại sảnh vang lên một giọng nữ trong trẻo êm tai, Nhan Hoan nói: “Tiêu Trạch, em yêu anh, cho dù có túng thiếu đến mức ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, phải uống gió Tây Bắc mà sống thì trong lòng em vẫn rất ngọt ngào. Em đã muốn ở bên anh, cho dù anh trở thành kẻ ăn mày lưu lạc đầu đường, em cũng muốn làm kẻ ăn mày bên cạnh anh. Cả đời này em sẽ dựa vào anh, anh có không muốn cũng không được.”

Cô vừa dứt lời, tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt vang lên, Tiêu Trạch hướng về phía cô khom người thật thấp, nói: “Cảm ơn em, đây là món quà tuyệt vời nhất mà anh nhận được ngày hôm nay. Nhan Hoan, đáp lại tình cảm chân tình mà em dành cho anh, Tiêu Trạch anh xin thề trước tất cả mọi người, đời này kiếp này, Tiêu Trạch đối với Nhan Hoan mãi mãi không rời xa, mãi mãi chỉ yêu một người là em”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy vang dội khắp hội trường, đặc biệt là tiếng vỗ tay của những người đang yêu nhau hoặc đang yêu thầm người nào đó.

Ai cũng muốn được dũng cảm như Nhan Hoan, ai cũng muốn được thâm tình như Tiêu Trạch.

Lạc Tiểu Anh cảm động đến rơi lệ, Hạ Thiệu Nhiên rút khăn đưa cho cô.

Dưới sân khấu, Nhan Hoan đỏ mặt nhìn Tiêu Trạch, ánh mắt sáng trong. Trên sân khấu, Tiêu Trạch nhìn về phía cô, trên gương mặt ngập tràn ý cười, ánh mắt sáng rực.

“Nào nào!” Bạch Diệc Phong nhảy lên sân khấu, cắt ngang ánh nhìn chăm chú nồng nàn của hai người. “Cảm ơn sự cổ vũ của quý vị, bài phát biểu của chủ nhân bữa tiệc xin được kết thúc, bây giờ xin mời vào tiết mục tiếp theo.”

Nhân viên phục vụ đẩy xe bánh kem lên sân khấu, ca sĩ Bạch Diệc Phong bắt nhịp cho mọi người hát bài chúc mừng sinh nhật, sau đó bảo Tiêu Trạch ước rồi thổi nến.

Một hơi thổi tắt ba ngọn nến tượng trưng cho ba mươi tuổi, Tiêu Trạch nhắm mắt ước một điều ước.

Dưới sân khấu, Nhan Hoan thích thú nhìn anh, trong lòng thầm đoán: Tiêu Trạch, có phải anh đang ước rằng chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau?

Tiêu Trạch mở mắt.

Bạch Diệc Phong cười hi hi hỏi: “Vừa ước điều gì vậy, nói nghe chút nào, có phải liên quan tới bà xã, vợ, em yêu Nhan Hoan của cậu không?”

Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan, Nhan Hoan cũng muốn biết điều ước của anh phải chăng có cô trong đó, ánh mắt chờ mong nhìn anh.

Nhìn chăm chú vào mắt cô, Tiêu Trạch nói: “Điều ước của tôi là, thân thể khỏe mạnh.”

Không giống như cô nghĩ! Nhan Hoan bĩu môi, trong lòng cảm thấy hơi mất mát.

Bạch Diệc Phong giơ ngón cái với Tiêu Trạch, trêu chọc nói: “Ngài Tiêu, cụ Tiêu à, tôi chúc cụ thân thể khỏe mạnh, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn! Ha ha ha ha!” Anh ta nói xong cũng tự mình cảm thấy buồn cười, cầm micro cười ngặt nghẽo.

Tiêu Trạch nhận micro, nói: “Nhan Hoan, điều ước vừa rồi của anh là thân thể khỏe mạnh, có lẽ em không biết tại sao anh lại ước như vậy, nghe xong bài hát sau đây em sẽ hiểu được lòng anh. Bài hát này anh tặng cho em, tên là ‘Thân thể khỏe mạnh’.”

Ánh đèn trên sân khấu dịu đi, ban nhạc bắt đầu đệm đàn, khúc nhạc dạo êm ái trôi qua, Tiêu Trạch đưa micro tới bên môi, cất giọng hát.

Anh không sợ vì em mà chịu nhiều tổn thất, dù bao gian khổ vẫn sẵn lòng đón nhận

Anh chỉ sợ vì một mối trao trối cả đêm mà bỏ lỡ cuộc hẹn ngày mai của chúng ta

Anh không sợ mồ hôi đầm đìa, xây nên một lâu đài thuộc về riêng hai ta

Anh chỉ sợ rằng mình bị cảm, không nếm được đồ ăn em nấu cho anh thì thật lãng phí

Không cần em cho anh uống thuốc, không muốn trở thành gánh nặng của em

Nếu yêu em sao có thể để em phải hôn một người bệnh, trơ mắt nhìn anh chịu bao giày vò

Anh mong sao thân thể khỏe mạnh, vì anh đã đồng ý sẽ cho em một cuộc sống vẹn toàn

Thề non hẹn biển chẳng bằng khỏe mạnh để em không phải nhọc công

Anh mong sao thân thể khỏe mạnh, không muốn nhìn em rơi lệ vì lo lắng cho anh

Ngộ nhờ em còn tiều tụy hơn anh thì sao có thể hưởng thụ hương vị của tình yêu

Anh đã từng phung phí thời gian, thậm chí còn ngang tàng coi thường cái chết

Bởi vì đã yêu em, mới bắt đầu khao khát sống lâu trăm tuổi

Cầu trời ban phúc cho thân thể anh khỏe mạnh, cho dù ngày đó đất trời tối tăm

Em vẫn sẽ nhìn anh ngủ yên

Đắp cho anh chiếc chăn bông, khiến anh cảm động đến rơi lệ... [2]

[2] Thân thể khỏe mạnh – Trương Vệ Kien: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Than-the-khoe-manh-Truong-Ve-Kien-Dicky-Cheung/IW67UAIF.html>

Từng hình ảnh khi anh bị bệnh tái hiện trước mắt Nhan Hoan, cho anh uống thuốc, nhìn anh tiều tụy, mơ mơ hồ hồ ngồi bên giường trông chừng anh...

Khỏe mắt cô đã ướt tự lúc nào.

Chơi xe, hồ đồ sống qua ngày, coi thường cái chết đi đua xe với Dạ Sâm... Tất cả đều hiện hiện trước mắt Tiêu Trạch, anh nhớ rất rõ lúc anh tỉnh lại sau cơn mê man, Nhan Hoan đã nói – anh gục ngã, như thể cả thế giới này đều sụp đổ theo vậy. Tiêu Trạch, anh phải mau khỏe lại, mình em không thể chờ chống được cái nhà này.

Thề non hẹn biển thật sự chẳng quan trọng bằng thân thể khỏe mạnh.

Đối với cô, anh là trụ cột cho cả thế giới, anh gục ngã, thế giới của cô cũng sụp xuống theo.

Nhan Hoan cảm động không nói nên lời, lệ rung rung trong đôi mắt long lanh, qua làn nước mắt đỏ, cô trông thấy một người đàn ông cầm bó hoa hồng to. Gương mặt rạng rỡ, sống mũi cao thẳng, Âu phục trắng tinh, anh giống như một vị hoàng tử chân tình khăn khăn bước về phía cô.

Nhan Hoan sực sật nhận lấy bó hoa, Tiêu Trạch móc trong áo ra chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ trước, quỳ một chân xuống. Anh nói: “Anh đã nói, ngày anh gây dựng lại sự nghiệp sẽ chính là lúc cưới em về nhà, bây giờ anh muốn thực hiện lời nói của mình, em yêu, lấy anh nhé?”

Nước mắt lăn chã rơi, Nhan Hoan không hề do dự, ngón tay run run chui vào chiếc nhẫn nam kim cương đẹp đẽ sáng chói.

Chung quanh tiếng vỗ tay vang dội, anh ôm cô hôn lên hàng nước mắt.

Âm nhạc thay đổi, trở thành khúc nhạc êm ái nhịp nhàng, mọi người lập tức kết đôi tìm bạn nhảy. Tiêu Trạch thối nhẹ lên mí mắt cô, chọc cho cô cười, “Lập tức muốn làm cô dâu của anh, cảm thấy mình hạnh phúc chứ?”

Nhan Hoan nín khóc mỉm cười, gật đầu liên tục.

Tiêu Trạch cười làm xao động ánh mắt Nhan Hoan.

Cô nói: “Anh yêu, sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ!” Anh tựa trán mình vào trán cô, nhẹ nhàng khiêu vũ, cô kéo tay anh đặt lên bụng dưới phẳng lì, khê khàng nói: “Món quà em tặng cho anh nằm ở đây.”

...

Chiều cuối thu, ánh nắng chan hòa.

Ven đường, cao ốc mọc lên san sát như rừng rậm, từng cỗ xe lớn nhỏ rong ruổi khắp các con phố, người đi đường qua lại vội vã, nữ cảnh sát giao thông xinh đẹp chỉ huy đoàn xe. Một đám thanh niên vây quanh trạm xe buýt dán đầy áp phích phim ảnh, tất cả đều đang bàn tán về cô diễn viên xinh đẹp chiếm cứ toàn bộ các bức ảnh đó.

Thành phố này vẫn thay đổi rất nhanh, khiến người ta không kịp đón nhận.

Tại vùng ngoại thành cách xa đô thị, yên tĩnh, thư thái.

Reventon men theo con đường núi uốn lượn lao về phía trước, trên ghế lái, Tiêu Trạch một tay giữ vô lăng, một tay đặt trên phần bụng đã hơi nhô lên của người vợ đang ngồi trong lòng mình.

Nhan Hoan đang trong thời kỳ mang thai nhưng vẫn đẹp dịu dàng, mái tóc hơi rối tết phồng theo kiểu xương cá, áo len mỏng màu da người, toàn thân cô như tỏa ra một thứ ánh sáng của người làm mẹ.

Cô ngồi trên đùi Tiêu Trạch, cúi đầu hôn môi anh, chiếc nhẫn kim cương trên ngón vô danh lóe sáng rực rỡ.

Tiêu Trạch đã quá quen thuộc với con đường này nên vốn không cần nhìn, vẫn hết sức chuyên chú hôn cô, yêu thương cô.

“Vào!”

Một chiếc Porsche 911 [3] phóng vút qua như tên bắn, lá cây khô héo bị sức gió cuốn lên cuộn tròn sau đuôi xe.

[3] Porsche 911: mọi người còn nhớ chiếc xe này chứ, là Dạ Sâm

Nhan Hoan rời khỏi cánh môi nóng rực, quay đầu nhìn, kinh ngạc hô lên: “Là anh ta...”

Tiêu Trạch giữ cầm cô kéo lại tiếp tục hôn môi.

Mặc kệ hấn là ai.

Người cả đời này anh muốn đuổi theo đã hoàn toàn bắt được rồi, anh chẳng còn chút hào hứng với bất kỳ kẻ nào khác.

“Anh không thể nào vĩnh viễn chạy phía sau em”

“Anh sẽ đuổi theo em”

Nhan Hoan, cuối cùng anh cũng bắt được em rồi.

——CHÍNH VĂN HOÀN——

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Ngoại truyện 1: Giản Ninh

Phần 1

Nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình di động, Giản Ninh sợ hãi phải nhận điện, tin tức nhận được từ số điện thoại này chưa từng là chuyện gì tốt đẹp.

“Vâng! Mẹ.”

“Giản Ninh à, con mau về đi, ba con xảy ra chuyện rồi.”

Có một người cha mê cờ bạc, có thể tưởng tượng được cuộc sống tồi tệ đến mức nào. Bạo lực gia đình, đời sống khó khăn, không có bạn bè, thường xuyên bị người ta chỉ trích bàn tán sau lưng.

Tự ti, áp lực, sống trong ngột ngạt.

Đau lòng nhất chính là tình yêu cũng vứt bỏ cô, chỉ vì xuất thân đó.

Nói chính xác, hoàn cảnh xuất thân như vậy không thể không buộc cô phải từ bỏ tình yêu.

Thành phố T là nơi khiến cô nản chí, đau lòng tưởng như có thể chết đi được, cho nên cô mới phải rời xa nơi đó, lẻ loi một mình tới thành phố C.

Lúc lên xe ở thành phố C vẫn còn tối, đến thành phố T thì trời đã sáng trưng, ra khỏi nhà ga, Giản Ninh bắt xe đi thẳng về nhà.

Khắp hiên nhà là những chữ viết nguệch ngoạc bằng sơn màu máu của bọn đi đòi nợ cho vay nặng lãi. Giản Ninh đẩy cửa, trông thấy mẹ đang ngồi xõm giữa đống hỗn độn, vừa khóc đến đỏ mắt vừa thu dọn, lòng cô chùng xuống.

“Mẹ! Con về rồi.”

Mẹ Giản vội vàng gạt nước mắt, đứng dậy chào đón con gái. Nhìn thấy bên má phải đỏ ửng của mẹ, Giản Ninh như phát hỏa, cau mày chất vấn: “Ông ấy lại đánh mẹ?”

“Không, không phải.” Mẹ Giản lảng tránh ánh mắt cô, cào cào tóc che đi.

Nhìn người mẹ yếu đuối tội nghiệp, vốn đã bức bối Giản Ninh lại càng giận dữ, giày cũng chưa thay, cô bước nhanh về phía phòng ngủ, mẹ Giản ngăn cô lại: “Giản Ninh, đừng...”

“Râm!”

Cửa phòng bị đẩy mạnh sập vào tường phát ra tiếng vang nhức óc, người trên giường giật mình ngồi dậy. Giản Ninh nổi giận dùng dùng nhìn chằm chằm ngón út đang quần băng gạc của người cha.

Cô cất giọng lạnh lùng hỏi: “Ông lại đánh mẹ tôi?”

Ba Giản nhảy xuống khỏi giường, chỉ vào Giản Ninh quát lớn: “Ranh con, đã không về thì thôi, vừa mới về đã hô to gọi nhỏ với bố mày, hỗn xược, tao đánh bà ta đấy thì đã sao, con đàn bà đề tiện ấy sẵn sàng để cho tao đánh, mày hỏi bà ta xem có đúng không, có đúng là chính bà ta hèn hạ đồng ý để cho tao đánh không?” Ông ta chỉ một ngón tay vào mẹ Giản sắc mặt trắng bệch đang đứng ở cửa.

Giản Ninh nhìn người mẹ chẳng hề mảy may tức giận, chợt nghĩ tới một câu, người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Sự nhu nhược của mẹ cùng với sự tàn bạo của người cha kia đều khiến người ta căm hận.

Giản Ninh gào thét: “Đừng có diều võ dương oai trước mặt chúng tôi, có bản lĩnh ông đi mà quát tháo với bọn cho vay nặng lãi, có bản lĩnh thì ông tự đi mà trả tiền, đừng có làm liên lụy đến người khác, đừng bắt người khác phải gánh chịu thay ông.” Cô hiểu rất rõ người cha chỉ biết ở trong nhà đánh vợ ra oai này.

Mẹ kéo cô lại, không cho cô nói tiếp, Giản Ninh gạt tay mẹ ra, trừng mắt nhìn cha.

Bị nói trúng chỗ đau, ba Giản nổi điên vùng chân vùng tay, “Ranh con, nuôi mày để được cái tích sự gì cơ chứ!”

Giản Ninh bóp chặt cổ tay ông ta, lực rất mạnh, ông ta trở mặt, gào lên: “Được lắm, mày giỏi lắm! Đến bố mày mà cũng muốn đánh!”

Mẹ Giản can ngăn hai cha con đang hăm hè nhau: “Thôi, thôi, Giản Ninh mau buông tay ra.”

“Xoảng!”

Tiếng vang lớn đột nhiên xuất hiện khiến cả ba người giật mình hoảng sợ, mẹ Giản ngó đầu ra cửa, vừa nhìn đã sợ tới mức rút ngay về, giọng nói run rẩy: “Đám người kia lại tới nữa.”

Ba Giản nghe xong cũng vô thức rùng mình.

Mới sáng sớm mà bọn đòi nợ đã la hét xộc vào nhà, còn mang theo mùi rượu nồng nặc. Nhìn dáng vẻ người cha nhu nhược sợ tới mức run lẩy bẩy, Giản Ninh hất tay ông ta, ra phòng khách đối phó với bọn lưu manh. Bọn đòi nợ vừa nhìn thấy một cô gái xinh đẹp thì miệng lưỡi tay chân bắt đầu phun ra những thứ bẩn thỉu.

“Ồ, nhìn kia, nhìn kia, nhà lão Giản có một đại mỹ nữ.”

“Là con gái lão Giản sao, chắc chắn, xinh đẹp quá!”

Mấy tên lưu manh vừa nói xong, bàn tay dơ bẩn liền vươn tới mặt Giản Ninh, bàn tay khác định nhắm vào ngực cô.

Nợ tiền thì trả, muốn đùa giỡn con gái nhà lành, không có cửa đâu.

Ông đây mà lại không dạy dỗ được đám chóp hôi này ư?

Với tính cách của Giản Ninh, làm gì có chỗ cho đám người đó càn rỡ, cô vung nắm đấm lên đánh lại bọn chúng.

Bị gia đình này liên lụy, cuộc sống của hàng xóm cũng bị quấy rầy, có người báo cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường, bắt tất cả đến sở cảnh sát.

Giản Ninh với tư cách một cảnh sát giao thông, cô sợ nhất phải đến sở cảnh sát thành phố T, bởi vì nơi này có một người mà cô không muốn gặp lại nhất.

Thẩm Cận.

Trong đại sảnh tầng một, mấy tên lưu manh mặt mũi bặm dập ngồi xồm một góc tường, một viên cảnh sát đang ghi lại lời khai của Giản Ninh, cô trả lời từng câu một. Khi biết nghề nghiệp của cô là cảnh sát giao thông, viên cảnh sát đó kinh ngạc: “Là cảnh sát giao thông mà cô còn đánh nhau sao!”

“Cảnh sát giao thông thì sao, cảnh sát giao thông không phải người, không thể đánh nhau à?” Giản Ninh không vui lờ mắt nhìn anh ta, xoay người vung nắm đấm hù dọa đám lưu manh trong góc.

“Chẳng trách có thể đánh được như vậy, hóa ra cô cũng luyện võ!” Viên cảnh sát nhìn mấy người mặt mũi bặm tím trong góc nhà, cầm bút tán gẫu với Giản Ninh, “À! Tôi bảo, công phu của cô đã luyện mấy năm rồi, mạnh như vậy, một chọi năm cũng không thành vấn đề?”

“Tôi còn có thể một chọi bảy, chỉ là muỗi.” Giản Ninh liếc anh ta, giọng điệu bất mãn: “Viết xong chưa, xong rồi thì tôi đi đây.”

Viên cảnh sát quăng bút, “Áy, thái độ gì vậy, sao lại nói chuyện với cảnh sát nhân dân bằng cái giọng đó!”

“Thái độ của tôi làm sao, là anh không ghi chép cho cẩn thận, nói hết chuyện trên trời dưới biển, tôi làm gì có thì giờ nhàn rỗi để tán dóc với anh.”

Giản Ninh bắt đầu lên tiếng chỉ trích, bỗng một giọng nam trầm khí nhẹ nhàng chen vào. “Haiz, mới sáng sớm mà đã không yên, Tiểu Trần, gặp phải đối tượng khó giải quyết sao?”

Giọng nói này...

Tìm Giản Ninh như lạc đi một nhịp.

Cái miệng nhỏ nhắn mới vừa rồi còn liến thoắng, giờ đây im bất không thốt ra được tiếng nào, cô siết chặt nắm tay, như đang ngồi trên bàn chông.

“Chào buổi sáng! Đội trưởng Thẩm.” Viên cảnh sát tên là Tiểu Trần nói tiếp: “Hôm nay là một người biết võ thật sự.”

Ánh mắt Thẩm Cận vốn đang nhìn mấy kẻ mặt mũi bặm dập trong góc tường, đưa mắt sang bóng lưng người con gái, con người thoáng trầm xuống.

Con gái biết đánh nhau gọi cho anh nhớ tới cô bé sư muội khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Bóng lưng này thật giống, nhưng đáng tiếc, sư muội của anh tóc ngắn.

Khóe miệng bất giác trễ xuống, ánh mắt ảm đạm, Thẩm Cận không nói thêm gì nữa, bước về phía cầu thang.

Tiểu Trần nhìn đàn anh bỗng nhiên thay đổi thái độ, nhún nhún vai, cầm bút gõ gõ xuống bàn, chế nhạo Giản Ninh: “Mới vừa rồi còn rất lợi hại, sao không nói nữa, có phải bị quán quân tàn đả của thành phố T chúng tôi dọa sợ rồi không?”

Giản Ninh trừng mắt nhưng không dám lên tiếng, chỉ hi vọng Thẩm Cận đừng nhìn thấy mình.

“Giản Ninh!”

Một tiếng gọi không lớn không nhỏ của mẹ Giản, vừa vọt lọt vào tai của tất cả mọi người. . .

Bước chân trên cầu thang khựng lại, thân hình cao lớn của Thẩm Cận đứng giữa những bậc thang, cản trở người khác lên xuống.

“Ài, anh có đi hay không?”

Giản Ninh nhúu chặt đôi mày, hai mắt nhắm nghiền.

Rốt cuộc vẫn bị anh ấy phát hiện.

Ra khỏi sở cảnh sát, trong lòng hoang mang hỗn loạn, Giản Ninh bảo cha mẹ đi về trước, cô sẽ nghĩ cách xoay đủ năm mươi vạn.

Sự sống chết của cha quan trọng hơn chuyện tình cảm nam nữ, tuy rằng quan hệ cha con hai người họ không tốt, không, chính xác hơn là vô cùng căng thẳng.

Quan hệ xã hội hạn hẹp, bạn bè chỉ đếm trên đầu ngón tay, Giản Ninh ngồi taxi đến nhà Tần Vi Vi – một người bạn có điều kiện kinh tế không tệ mà tính tình cũng hào phóng, nhưng đến nơi thì nhà lại đóng cửa.

Gọi điện thoại hỏi ra mới biết, Tần Vi Vi đang nghỉ phép đi du lịch châu Âu. Trong điện thoại, Tần Vi Vi oán trách nói: “Giản Ninh, cậu thật không có lương tâm, cậu được lắm! Nói bốc hơi là bốc hơi, nói xuất hiện là xuất hiện, vô duyên vô cớ biến mất khỏi thành phố T mà không một lời nhắn nhủ, đổi số điện thoại cũng không nói với tớ một tiếng, tớ tớ không liên lạc được với cậu. Tớ tưởng cậu đã quên mất tớ rồi chứ! Hóa ra cậu vẫn còn nhớ à? Hôm nay gọi điện là nhớ tớ hay là có chuyện gì? Ngần vạn lần đừng nói là vì có chuyện nên mới nhớ tới tớ, nếu vậy tớ sẽ khinh bỉ cậu. Khinh bỉ cậu đã không đếm xỉa gì đến tớ!”

Bài “Người bạn” của Tạng Thiên Sóc [1] đã hát như thế nào nhỉ, bạn ơi bạn à, bạn có từng nhớ đến tôi chẳng, nếu như bạn không cảm thấy hạnh phúc thì xin hãy nói với tôi.

[1] Tạng Thiên Sóc (1964): ca sĩ nổi tiếng, được coi là một cây đại thụ trong làng âm nhạc Trung Quốc. Anh là một trong những nhạc sĩ rock đầu tiên ở đại lục, đã sáng tác nhiều ca khúc nổi tiếng như “Friends” (Người bạn) và nhiều ca khúc dùng làm nhạc phim và nhạc quảng cáo. Nghe bài “Người bạn”: <https://www.youtube.com/watch?v=F2QgJZcgc3E>

Bạn bè đã quá lâu không liên hệ, vừa liên lạc đã vay tiền, Giản Ninh không mở miệng được.

“Không có gì, tự nhiên nhớ cậu thôi.” Giản Ninh tự nhủ, không phải bắt đắc dĩ thì nhất định sẽ không tìm Tần Vi Vi vay tiền.

Bởi vì ở thành phố T, chỉ có Tần Vi Vi là tốt với cô nhất.

Không vay được tiền, căm ghét bản thân vô dụng, Giản Ninh ra khỏi khu nhà của Tần Vi Vi, đi dọc theo đường cái đến một cây cầu nghiêng nghiêng, phong cảnh thư thái dễ chịu. Lòng nặng trĩu tâm sự, cô không phát hiện một chiếc xe cảnh sát vẫn luôn theo sát sau lưng cô cách đó không xa.

Giản Ninh dừng bước, bị cảm giác bất lực nặng nề vây quanh, cô ngồi xổm xuống, ôm vai, ánh mắt trống rỗng nhìn ra mặt sông gợn sóng lăn tăn.

Những người tự sát vì tình, vì không chịu được áp lực cuộc sống đã lấy dũng khí ở đâu để nhảy xuống.

Thẩm Cận ngồi trong xe nhìn cô rất lâu mới đẩy cửa xuống xe.

Ánh mắt từ mặt sông chuyển sang một đôi giày da bóng lộn, Giản Ninh ngẩng đầu, lại giật mình nhìn trở về mặt sông.

Đó là về mặt gì, không cảm xúc, không bận tâm, không đếm xỉa đến sự hiện hữu của anh.

“Anh đã nói, khi em một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho em.” Giọng nói của Thẩm Cận lạnh như băng vang lên trên đỉnh đầu cô, Giản Ninh thậm chí còn nghe được cả tiếng nghiền răng.

Lúc này, cô rất muốn bỏ nhào vào lòng anh, muốn nói với anh về sự bất lực của mình, tìm kiếm sự che chở, giúp đỡ của anh, thế nhưng cô không thể, bởi vì bọn họ đã chia tay rồi.

Thẩm Cận gần như đã chạm tới ranh giới của sự phẫn nộ, anh kéo cô dậy, ngồi xổm quá lâu khiến cho hai chân tê dại, Giản Ninh khụy xuống quỳ một gối trên nền xi măng.

“Anh làm gì vậy!” Cô quát anh.

Thẩm Cận ôm cô, “Có bản lĩnh đi, vậy cũng phải có bản lĩnh đừng trở về!”

Giản Ninh đẩy anh ra, xoa xoa chân nói: “Tôi không có bản lĩnh đó thì sao? Anh sẽ không buông tha tôi à? Mẹ nó chứ, tôi đây cũng chẳng muốn buông tha chính mình! Bây giờ có ai đập tôi một phát xuống nước cho chết đuối, tôi còn phải cảm ơn tổ tông tám đời nhà hần!”

Sống không có niềm tin, chết không đủ quyết tâm, cuộc sống như thế này đã quá đủ rồi, hốc mắt Giản Ninh đỏ hoe.

“Chỉ có năm mươi vạn đã ép em thành như thế này?” Thẩm Cận tức giận quát tháo cô, “Em có còn biết đến danh dự hay không! Ngày trước rồi bỏ anh em đã nói thế nào, không phải tuyên bố sẽ tìm một người tốt hơn anh, có tiền hơn anh sao? Tại sao vẫn chưa tìm được?”

Thẩm Cận hung dữ trừng mắt lườm cô, móc ví tiền rút một tấm chi phiếu nhét vào tay cô không cho phép cự tuyệt, “Cầm lấy!”

“Tại sao tôi phải cầm tiền của anh, chúng ta đã chia tay rồi, chia tay, chia tay, anh có hiểu không?”

“Ừ thì chia tay, mẹ nó, ai bảo em lại xuất hiện trước mặt anh, Giản Ninh, anh cho em biết, từ giờ trở đi em vẫn là người phụ nữ của Thẩm Cận anh, bây giờ có nói gì anh cũng sẽ không buông tay.”

Thẩm Cận không muốn nhiều lời kéo cô lên xe, Giản Ninh làm sao có thể nghe theo, hai người bắt đầu giằng co lôi kéo bên cây cầu lớn.

Một chiếc xe con cao cấp lao lên cầu, trên ghế sau, Lý An Thần thoải mái dựa lưng ngắm phong cảnh bờ sông. Lướt qua hai người đang giằng co phía trước, Lý An Thần cúp mắt xuống, nhưng rồi bỗng giật mình trừng mắt quay đầu lại nhìn.

Nữ cảnh sát giao thông!

“Lùi lại, lùi lại mau.” Lý An Thần vỗ vỗ ghế của tài xế, ra lệnh.

Lái xe không hiểu chuyện gì, vừa nhìn kính chiếu hậu vừa cho xe lùi lại, dừng trước xe cảnh sát.

“Kít”, tiếng phanh xe khiến hai người kia dừng động tác.

Giản Ninh sững sờ ngậy ra nhìn Lý An Thần đẩy cửa xuống xe đi về phía mình.

Lý An Thần nhìn vào chỗ tay hai người đang nắm lấy nhau, chất vấn, “Chuyện gì xảy ra?”

So với sự nguy hiểm của Thẩm Cận, Lý An Thần rất dễ đối phó, Giản Ninh dứt khoát hất tay Thẩm Cận, đứng ra sau lưng Lý An Thần.

Hành động của cô khiến Thẩm Cận không vui, sắc mặt anh càng ngày càng sa sầm, còn Lý An Thần ngược lại rất đắc ý, có phụ nữ đứng sau lưng khiến anh cảm thấy hình tượng của mình được nâng lên rất nhiều.

Thẩm Cận không thèm đếm xỉa tới Lý An Thần, vươn tay kéo Giản Ninh, Lý An Thần giờ tay cản anh ta lại.

“Cảnh sát thi hành.” Thẩm Cận nói.

Xe cảnh sát to dừng đỗ ở đằng kia cộng với đồng phục cảnh sát, Lý An Thần có mùi mới không nhìn thấy, anh dữ dằn nói: “Thi hành cái gì?” Anh quay đầu hỏi Giản Ninh: “Em phạm lỗi gì?”

Giản Ninh nhìn chăm chăm Thẩm Cận, nói: “Nếu như ngắm cảnh cũng được coi là vi phạm pháp luật.”

Lý An Thần nhìn thẳng vào Thẩm Cận: “Tôi nói này anh cảnh sát, có phải anh nhầm rồi không?”

Thẩm Cận vẫn phớt lờ, một tay đẩy anh ra: “Nhầm hay không nhầm tôi cũng không cần phải giải thích với anh.”

Lý An Thần suýt nữa bị Thẩm Cận đẩy ngã, lúc ổn định lại bước chân lao đảo thì Giản Ninh đã bị còng tay.

Giản Ninh vùng vẫy không muốn cho tay vào còng, găm lên với Thẩm Cận: “Vô lại, anh dựa vào đâu mà còng tay tôi, tôi sẽ kiện anh.”

Chưa từng bị người khác đối xử vô lễ như vậy, Lý An Thần cũng phần nộ chỉ vào Thẩm Cận: “Lập tức thả người ra cho tôi.”

“Cản trở cảnh sát thi hành công vụ, anh cũng sẽ bị bắt.” Thẩm Cận huých Lý An Thần, kéo Giản Ninh lên xe.

Lý An Thần tốt xấu gì cũng là người có chỗ đứng, sao có thể để yên cho một viên cảnh sát nhỏ bé kiêu ngạo trước mặt anh như vậy, anh xắn tay áo định ngăn cản Thẩm Cận thì bỗng bị người lái xe giữ lại.

“Ông chủ, dân không chơi được với quan.”

Không phải anh không chơi được với quan, mà là anh không biết võ, ánh không lại được hần!

Hiểu rõ sức mình, Lý An Thần đành trơ mắt nhìn Giản Ninh bị người ta đưa đi, anh tức giận hung hăng giật tung cà vạt.

Tài xế nói: “Ông chủ, hay là tôi lái xe đuổi theo, giáo huấn tên cảnh sát đó một trận.”

“Không phải vừa nói dân không chơi được với quan sao!” Lý An Thần rút điện thoại di động, ngồi xuống mui xe, lẩm bẩm: “Không khiến anh ngoan ngoãn đưa người tới cho tôi thì tôi đây quá vô dụng rồi!”

Thẩm Cận sắc mặt thâm trầm, một tay điều khiển vô lăng, một tay kìm chặt Giản Ninh đang làm loạn hết đá chân lại đạp đầu bên ghế lái phụ.

Điện thoại trong túi vang lên tới lần thứ N anh ta mới rút ra xem, người gọi tới là cục trưởng Trịnh, anh ta không dám thất lễ, dừng xe lại ven đường cách cục dân chính vài mét, một tay giữ chặt Giản Ninh, một tay nhận điện.

“Thẩm Cận, có phải cậu bắt giữ một cô gái tên là Giản Ninh không?” Cục trưởng Trịnh lạnh giọng chất vấn.

Thẩm Cận nghi hoặc nhìn Giản Ninh, nói: “Vâng.”

“Thẩm Cận!” Cục trưởng Trịnh nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu quên thân phận của mình là gì rồi sao, thi hành án bắt người phải có bằng chứng và phải theo trình tự, bạn gái của Lý An Thần tập đoàn Thịnh Thế là người cậu muốn bắt là bắt được sao? Đừng tưởng có cha là thị trưởng mà cậu có thể làm bừa, cứ tiếp tục coi trời bằng vung như vậy, coi chừng tôi cách chức cậu. Tôi ra lệnh cho cậu, bây giờ, lập tức, lập tức đưa người trả về cho tôi.”

Bạn gái!

Thẩm Cận bị hai chữ kia kích động, ngắt điện thoại của cục trưởng, buông Giản Ninh, hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là gì của em?”

Giản Ninh thờ gáp một trận mới nói: “Là người đàn ông của tôi!” Những lời quát tháo trong điện thoại ban nãy cô nghe thấy hết, không lựa theo đó mà nói thì sẽ không thể thoát được khỏi sự khống chế của anh ta.

Thẩm Cận nện mạnh xuống tay lái, ánh mắt hung dữ nhìn cô chằm chằm hồi lâu, mãi mới cắn răng lùi xe quay về đường cũ.

Lý An Thần vẫn ngồi trên mui chiếc xe cao cấp màu đen chờ đợi Giản Ninh, vừa trông thấy chiếc xe cảnh sát hai màu xanh trắng đang chạy về phía mình, anh vẫn không hề có ý định đứng dậy.

Trên ghế lái, sắc mặt Thẩm Cận tối tăm cùng cực, cũng giống anh, khi xe chạy đến gần vẫn không hề có ý định giảm tốc độ.

Giản Ninh hốt hoảng, hai bàn tay đang bị còng đập vào cánh tay đang giữ vô lăng của anh ta. “Mau dừng xe, anh sẽ đâm vào anh ấy mất.”

Thẩm Cận coi lời nói của cô như không nghe thấy, đầu xe vẫn lao thẳng về phía Lý An Thần, Giản Ninh sợ tới mức hét toáng lên, bịt mắt hô: “Anh ấy không phải người đàn ông của tôi!”

“Kít!”

Sau tiếng phanh xe sắc nhọn, chiếc xe dừng lại vững vàng, khung bảo hiểm ở đầu xe đã chạm vào ống quần Lý An Thần.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Lý An Thần dần bốc lên ngọn lửa như muốn thôn tính kẻ khác, cách một lớp kính xe nhìn trừng trừng Thẩm Cận. Còn ánh mắt Giản Ninh tập trung hoàn toàn vào Lý An Thần.

Nói thật, trong thâm tâm Giản Ninh không hề để anh vào mắt, cô luôn xếp anh vào loại người dựa vào sự nghiệp của cha mẹ, bản thân chẳng có bản lĩnh gì, một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi lại còn thù dai như phụ nữ.

Vừa rồi trong khoảnh khắc mà Thẩm Cận lao xe về phía anh, anh vẫn ngồi trên mui xe giống như một pho tượng, mắt cũng không hề chớp lấy một cái, loại khí phách gấp nguy nan không hoảng loạn, núi Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc này khiến anh trở nên vô cùng nam tính.

Mà ánh mắt anh đối chọi với Thẩm Cận cũng vô cùng sáng, rất có thần.

Người đàn ông này sao đột nhiên lại trở nên đẹp trai như thế!

Giản Ninh thu hồi ánh mắt, giờ hai tay bị còng tới trước mặt Thẩm Cận: “Thả tôi ra.”

Thẩm Cận tháo còng tay để cô xuống xe, tro mắt nhìn cô đi tới bên người đàn ông kia. Trong cuộc đời sau này, mỗi lần nghĩ lại sự việc khi đó, anh ta đều vô cùng hối hận đã tự tay dâng cô cho người đàn ông khác.

Giản Ninh và Lý An Thần lần lượt ngồi vào xe.

“Đi đâu?” Lý An Thần hỏi.

“Tôi đói rồi.” Giản Ninh nói.

Lý An Thần nhìn hai mắt đỏ ngầu của cô, tâm tình bỗng chùng xuống không ít, tám chiếc răng nhỏ muốn lộ cũng không lộ được, sắc mặt thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng lại trước nhà hàng đắt tiền nhất thành phố T, Lý An Thần dẫn Giản Ninh vào thuê phòng, chỉ một lát sau nhân viên phục vụ đã mang thức ăn lên, từ tối qua đến giờ chưa được hạt com nào vào bụng, Giản Ninh cầm đũa, bẻ bát com trắng ăn lấy ăn để, nhai xong rồi nuốt, tưởng ăn trông rất khó coi.

Cả một bàn đầy đồ ăn, cô không hề động đũa, chỉ ăn com trắng, vừa ăn nước mắt vừa chảy xuống.

Những giọt nước mắt óng ánh theo từng động tác nhai nuốt chảy xuống cổ, đáng vẻ bất lực đáng thương khiến người ta nhìn mà trong lòng đau nhói.

Lý An Thần không hề muốn tin cô gái trước mặt chính là nữ cảnh sát giao thông kiêu ngạo, miệng mắng người độc địa như dao, dám đập vế xử phạt vào trán anh, không thèm quan tâm đến những hành động gây khó dễ ác ý của anh, dám dốc cả bình rượu mạnh vào trong miệng.

“Được rồi, đừng khóc nữa, có phải không cho em uống canh đầu! Tội gì mà phải dùng nước mắt làm đồ ăn thế!” Lý An Thần chưa nói dứt câu, Giản Ninh đã thoáng cái bật khóc lớn tiếng. Lý An Thần không biết phải làm sao, luống cuống cầm khăn tay lau nước mắt cho cô, miệng cũng không nhân rồi mà quở trách: “Nhóc con đúng là nhóc con, khóc giống y như đứa trẻ.”

Giản Ninh càng khóc càng dữ dội, nước mắt rơi lã chã như vòng ngọc đứt chỉ.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa, nhóc con chiết tiết, vẫn chưa khóc xong à!” Lý An Thần lau nước mắt cho cô hơi mạnh tay, khiến mí mắt Giản Ninh hơi đau.

Cô kéo tay anh nức nở nói: “Tôi khóc kệ tôi, liên quan gì đến anh!”

“Aiz! Cái cô này!” Lý An Thần ném khăn tay, nói: “Tôi có lòng tốt giúp em, vậy mà em lại đối xử với tôi bằng thái độ đó.”

“Tôi không nhờ anh giúp!”

“Có ai mong ân bội nghĩa như em không? Sớm biết em là người như thế thì có nói gì đi nữa tôi cũng không giúp em!” Lý An Thần tức giận đi ra cửa, sau lưng truyền đến tiếng chất vấn.

“Tôi là người thế nào? Là cô gái bị chính phải viết đủ một trăm cái hóa đơn phạt đến nỗi tay bị chuột rút, hay là cô gái bị bắt uống hết cả một chai rượu mạnh. Lý An Thần, vừa rồi anh giúp đỡ tôi coi như là anh nhận tội, tôi sẽ không nói lời cảm ơn anh!”

Lý An Thần sững sờ đứng ở cửa hồi lâu mãi không nói được lời nào, Giản Ninh lau qua loa nước mắt, xách túi lướt qua anh bỏ đi.

Có người phụ nữ không biết phải trái như thế này sao!

Phần 2

Bọn cho vay nặng lãi lại tới nhà, nhưng lần này thái độ tốt một cách kỳ lạ, chúng cho Giản Ninh thời hạn một tuần lễ để trả hết năm mươi vạn.

Năm mươi vạn đối với một gia đình bình thường mà nói thì không phải con số nhỏ, chưa gom được đủ tiền, Giản Ninh quyết định trước tiên quay về thành phố C. Một đêm trước ngày đi, Tần Vi Vi gọi điện tới nói là đã trở về, hẹn cô ra ngoài chơi.

Giản Ninh đâu còn tâm tư mà đi chơi, cô ngồi trong quán rượu nghe Tần Vi Vi thao thao bất tuyệt, buồn bực uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Thực ra cô có một thói quen rất không tốt, cứ gặp chuyện gì không vui là lại muốn chúc say bản thân, sau khi nào bộ đã tê liệt thì chẳng cần phải suy nghĩ gì nữa.

Tần Vi Vi nói: “Giản Ninh, tháng trước có buổi họp lớp, tiếc là không có cậu.”

“Vui chứ?” Giản Ninh thuận miệng hỏi một câu.

“Vui, nhưng mà...” Tần Vi Vi cụp mắt, ngấm nghĩa chén rượu, nói: “Nhưng mà Thẩm Cận uống nhiều quá, miệng không ngừng gọi tên cậu. Hai người các cậu chia tay thật đáng tiếc! Nếu không phải cha mẹ anh ấy...”

Giản Ninh cắt ngang lời cô: “Đừng nói những chuyện đó nữa, uống đi!” Lại thêm một chai rượu bị rót cạn.

...

Hai ngày nay Lý An Thần không thể tập trung được vào việc gì, gương mặt đầy nước mắt kia cứ hiện lên trước mắt anh, làm hại anh đến ngay cả chơi bài cũng không thuận lợi.

Quảng xấp bài trong tay lên bàn, Lý An Thần ủ rũ ngã người ra ghế sofa. Dạ Cảnh Triệt hí hoáy bài trong tay, nói: “Dạ Thất đã dặn dò bọn người đó xong hết rồi, cậu còn lo lắng cái gì!”

“Lo lắng vì sao cô ấy còn chưa tới nhờ vả tôi.” Lý An Thần nói.

Dạ Cảnh Triệt cười nhạo: “Ấu trĩ!”

Lý An Thần liếc nhìn anh ta. “Ấu trĩ thì sao! Chẳng lẽ cậu chưa từng ấu trĩ à?”

Anh rất muốn thấy bộ dạng cô cùng đường phải chịu thua trước mặt anh.

Ngoài cửa không biết có ai lớn tiếng gọi, “Cảnh Triệt, bà xã tìm anh kìa.”

Dạ Cảnh Triệt hốt hoảng ném xấp bài trong tay, chỉnh trang lại quần áo rồi đi ra ngoài, cửa phòng bao vừa mở ra, má bên phải bỗng bị ăn một cái tát thật mạnh, con đầu ập đến khiến anh ta nhe răng trợn mắt xuyết xoa. Lý An Thần trợn trừng mắt, sau khi nhìn rõ người vừa tới là ai, vội vàng bật dậy khỏi ghế sofa. Vợ của Dạ Cảnh Triệt là người phụ nữ ra tay tàn nhẫn nhất mà anh từng gặp.

Lý Khuynh Tâm vừa níu cả vạt của Dạ Cảnh Triệt kéo vào ghế sofa vừa dạy dỗ, thấy tình thế không ổn, Lý An Thần khẩn trương nhường chỗ, cười giả lả nói: “Tôi còn có việc, đi trước, hai người cứ từ từ trao đổi, từ từ trao đổi.”

Lúc cửa khép lại, Lý An Thần nghe thấy rất rõ tiếng kêu đau đớn của Dạ Cảnh Triệt. Chẳng ai ngờ được, Dạ Cảnh Triệt nóng tính trước mặt người ngoài, chỉ một cái nhủu mày cũng khiến kẻ khác sợ suốt ba ngày lại là một tên bị vợ quản thúc.

Lý An Thần lắc lắc đầu đi xuống.

Lúc đi ra khỏi toilet suýt nữa bị một con ma men đụng vào, Lý An Thần cố kìm chế cơn giận, lớn tiếng, “Đi ra ngoài không... mang theo mắt à?” Mấy chữ đằng sau gần như bị nghẹn lại trong miệng.

Bởi vì cô gái có khuôn mặt say rượu đỏ hồng, ánh mắt mờ màng kia không phải Giản Ninh thì là ai. Lý An Thần dìu cô qua một bên, ôm vai cô hỏi: “Con gái con đũa mà tự chuốc say mình thành ra thế này, đi cùng ai, bạn em đâu?”

“Không, không biết!” Giản Ninh uống đến hồ đồ, đầu lắc lư loạn xạ.

Cả nam lẫn nữ ra vào toilet đều dùng ánh mắt mờ ám đánh giá hai người, Lý An Thần nhăn mày nói: “Uống chẳng còn biết trời đất là gì, không sợ gặp phải kẻ xấu sao!”

Lý An Thần cúi người bế cô lên.

Ra khỏi toilet, Tần Vi Vi ngó nghiêng bốn phía tìm người...

Trong chiếc xe con đất tiền, Giản Ninh say không còn biết gì nữa, thân thể mềm nhũn như cộng bún ngã vào người Lý An Thần. Ở bên cạnh là người con gái vẫn ngày đêm mong nhớ, Lý An Thần cảm thấy lâng lâng, ôm chặt thân thể có hương thơm của rượu, nghiêng đầu ngắm nghía, bình thường ngang ngược mạnh mẽ là vậy mà sau khi say rượu lại mềm mại như một con mèo con khiến người ta yêu mến.

Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ, đôi môi hồng đầy đặn, bộ ngực bị chèn ép trong chiếc áo sơ mi, trong đầu tưởng tượng ra cảnh cô mặc đồng phục cảnh sát thật quyến rũ.

Giản Ninh đầu óc choáng váng, tay túm vạt áo miệng lẩm bẩm kêu nóng, mấy chiếc cúc áo sơ mi bị bung ra, hai gò mềm mịn và khe sâu thẳm linh phơi bày trước mắt Lý An Thần.

Hơi nóng bùng bùng bốc lên, Lý An Thần tinh lực sôi trào sao có thể chịu được loại cảm dỗ này, anh vừa căng thẳng nhìn đường, vừa vội vàng dè dặt bàn tay nhỏ bé không ngoan ngoãn.

Thực ra, anh chỉ là một tên lưu manh trong tư tưởng, đến khi thật sự hành động thì lại không có gan, đâu dám cưỡng ép ai, làm hại ai chứ.

Giản Ninh khó chịu vặn vẹo lưng tung trong lòng anh, Lý An Thần sầm mặt quát lớn: “Ng ngoan một chút, nếu không sẽ ném em xuống xe.”

Vào khách sạn, thuê phòng, lên giường.

Thu xếp xong, Lý An Thần vừa định đi thì tay bỗng bị giữ chặt, Giản Ninh ánh mắt mờ màng níu tay áo anh, nói lớn: “Đừng đi, đừng, ném tôi xuống!”

“Bảo tôi ở lại làm gì?” Lý An Thần nhìn đôi mắt rung rung kia, mềm lòng, lại ngồi xuống bên giường, nói thầm: “Chẳng trách người ta vẫn nói phụ nữ khi say rất nguy hiểm, có biết giữ tôi lại sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Cánh tay mềm mại từ phía sau vòng lên, ôm lấy eo anh. Giản Ninh ôm anh, cái đầu nhỏ cọ cọ vào tấm lưng rộng lớn. Lý An Thần như bị điểm huyệt, không dám động đậy, tim bỗng nhiên đập thình thịch điên cuồng trong lồng ngực.

Tình huống gì thế này!

“Thắm Cận, em rất nhớ anh!”

Cô tưởng nhầm anh là tên cảnh sát kia!

Mẹ kiếp!

Lý An Thần đẩy cánh tay cô, xoay người sang, hai ngón tay giữ chặt cằm nhỏ của cô, giọng nói hung dữ: “Nhìn cho rõ khuôn mặt này, tôi là Lý An Thần, Lý An Thần, Lý An Thần.” Nhóc con chết tiệt, đừng tưởng rằng tôi đây sẽ không nổi giận với em.

Giản Ninh đau đến nhú máu, Lý An Thần thả lỏng tay, hỏi: “Giờ đã biết tôi là ai chưa?”

“Lý... An... Oe...” Tất cả những gì có trong dạ dày đều tuôn ra hết, Giản Ninh nôn dữ dội, làm quần áo của chính mình còn chưa nói, ngay cả Lý An Thần cũng không may mắn thoát khỏi, tay áo Âu phục bị dính bẩn.

“Ầy! Ghê chết đi được.” Lý An Thần cau mày coi áo ra, gọi phục vụ phòng. Chỉ lát sau hai nữ nhân viên phục vụ đã đến thu dọn, lúc giúp Giản Ninh coi áo, cô còn vừa vùng vẫy vừa khóc.

Lý An Thần đứng ở cửa nghe không chịu nổi, quay đầu lại gầm lên: “Thôi thôi, ra ngoài hết đi!”

Hai nữ nhân viên phục vụ như được ban ơn, nối đuôi nhau đi ra ngoài. Lý An Thần hậm hực đóng cửa, bất mãn nói: “Tay chân vụng về đến quần áo cũng không thay nổi thì còn làm được cái gì!”

Giản Ninh chỉ mặc mỗi nội y cuộn tròn trên giường, bị giày vò một lúc cô cũng đã hơi tỉnh táo, ánh mắt mờ hồ nhìn người đàn ông đang đi tới gần mình.

Lý An Thần đi vào mới nhìn rõ cô đang mặc một bộ nội y bằng ren màu trắng, hai gò mềm mại dưới lớp vải gợi lên ham muốn, phong cảnh giữa hai chân như ẩn như hiện. Dáng người cô rất đẹp, gầy ở những chỗ nên gầy, béo ở những chỗ nên béo, là kiểu mà đàn ông rất thích, nhưng anh lại càng thích đáng về cô khi mặc cảnh phục hơn.

Tư thế hiên ngang, oai phong khí phách.

Lý An Thần cau mày kéo một cái ga giường trên chiếc giường khác ném vào đầu cô. Giản Ninh luống cuống dắt chiếc ga giường che kín thân thể rồi xoay người sang chỗ khác.

Cô chỉ cần một chiều là đánh gục anh, chẳng cần phải sợ anh sẽ làm chuyện gì không đúng đắn!

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, một lát sau là tiếng bước chân đàn ông cùng tiếng xột xoạt trên giường.

Đèn tắt, căn phòng im ắng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối vang lên tiếng nói.

“Nếu như em nhờ tôi, tôi có thể cho em mượn năm mươi vạn.”

Giản Ninh cắn chặt môi không lên tiếng, không hiểu sao, cô không muốn liên lụy tiền bạc với anh. Cảm giác này không giống như đối với Tần Vi Vi, không muốn làm phiền người thân thiết nhất.

Nhưng anh thì không phải người thân thiết nhất của cô!

Lý An Thần nghiêng đầu nhìn thoáng qua bóng lưng quật cường, nhủ thầm: Để xem em có thể chống cự bao lâu.

Trong căn phòng tối đen như mực, hai người nằm trên hai chiếc giường đều có tâm sự dần chìm vào giấc ngủ, họ không hề hay biết, thế giới bên ngoài đang trời long đất lở, cảnh sát ráo riết tìm người khắp nơi.

Các đội cảnh sát liên kết cùng nhau truy quét tội phạm, Thẩm Cận gặp Tần Vi Vi trong quán bar, biết được Giản Ninh say rượu giờ không rõ tung tích.

Một cô gái say đến nỗi không biết mình là ai mất tích trong đêm, không chuyện gì có thể khiến người ta lo lắng hơn được nữa. Tần Vi Vi lo phát khóc, níu tay Thẩm Cận xin anh giúp đỡ. Thẩm Cận không nói hai lời, đi kiểm tra camera giám sát của quán bar và các giao lộ.

Trong lòng anh còn sót ruột lo lắng cho Giản Ninh hơn Tần Vi Vi nhiều.

Phần 3

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức hai người trên giường. Lý An Thần vò mái tóc rối bời, xuống giường, vừa mở cửa bỗng sững người.

Thẩm Cận nhìn anh coi trần, nắm đầm siết chặt, đẩy mạnh anh ra, anh ta sầm mặt bước nhanh vào bên trong, đến khi nhìn thấy Giản Ninh đang dùng tấm ga giường bọc lấy thân thể, trái tim anh ta hoàn toàn nguội lạnh.

Anh ta dùng ánh mắt chất vấn cô: Tại sao lại làm như vậy, chỉ vì năm mươi vạn mà bán mình sao?

Giản Ninh cũng dùng ánh mắt trả lời anh ta: Bán thì sao? Không bán thì sao? Chẳng liên quan gì tới anh hết!

Tần Vi Vi đi theo vào, hai bàn tay nhỏ che miệng, kinh ngạc kêu lên. Lý An Thần xoa xoa bụng và ngực bị đau, nói: “Anh cảnh sát, lại đến bắt người sao? Đã xin lệnh bắt chưa?”

Tần Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Lý An Thần: “Chính là anh, đồ lưu manh bí ối dám ngủ với cô ấy.” Nói xong cô vươn tay về phía mặt Lý An Thần.

Lý An Thần nghiêng đầu né tránh, nhủ mày, thần nhiên rống: “Tôi ngủ với vợ mình gây cản trở việc gì của các người sao!”

“Vợ?” Tần Vi Vi không thể tin được nhìn về phía Giản Ninh, Giản Ninh thong dong bình tĩnh nói: “Anh ấy là bạn trai tôi!”

Lý An Thần phối hợp đặt mông ngồi xuống giường, cánh tay ôm vòng qua bả vai nhắn mìn của cô, đón nhận ánh mắt đầy phẫn nộ của Thẩm Cận nói: “Làm phiền anh cảnh sát, đưa cô gái này rẽ phải rồi đi thẳng, nhân tiện đóng cửa lại giùm.”

Thẩm Cận kích động muốn vịn gậy cổ anh, ánh mắt như đao trừng trừng nhìn hai người. Tần Vi Vi thực sự sợ anh ta sẽ làm chuyện gì quá giới hạn, giật nhẹ tay áo anh ta, nói: “Đi thôi, Thẩm Cận.”

Thẩm Cận gạt tay cô ra, giận dữ đứng dậy đi ra ngoài. Không cam lòng, không cam lòng, không cam lòng, anh ta không cam lòng. Hùng hục đi thẳng ra ngoài, đi tới trước xe cảnh sát bên ngoài khách sạn mới dừng lại.

“Rầm!”

Một nắm đấm cực mạnh nện xuống nắp động cơ xe, “Aaaa!!!!” Thẩm Cận hét to như để phát tiết hết những bức bối tích tụ trong lòng.

Tiếng hét rất lớn, hận không thể xé toạc trời xanh.

Trong khách sạn, lòng Giản Ninh chua xót, nước mắt âm thầm chảy vào trong, cô rời khỏi vòng tay Lý An Thần, dịch người ra giữa giường, Lý An Thần nhìn cô hồi lâu, đứng dậy cầm áo sơ mi bỏ đi...

*

Lý An Thần nghìn tính vạn tính cũng không tính đến một con đường duy nhất của Nhan Hoan. Không ngờ Nhan Hoan sẽ vì Giản Ninh mà đưa xe với Dạ Sâm, càng không ngờ Nhan Hoan lại thắng.

Lúc hình ảnh chiếc xe phóng như bay tới vạch đích dưới chân núi hiện lên trên màn hình, giữa đám người bật lên một tiếng khóc cực lớn đến giật mình. Lý An Thần dùng đầu ngón chân cũng có thể biết được tiếng khóc khiến người ta bức bối đó phát ra từ ai. Bước chân không thể kiểm soát được đi về phía phát ra tiếng khóc, đứng trước mặt người đang ngồi chồm hổm dưới đất, anh gần giọng: “Khóc cái gì, người thắng rồi, em nên vui mới phải!”

“Không phải anh rất xem thường tôi, cảm thấy tôi chướng mắt sao, còn quan tâm đến tôi làm gì.” Trong lòng Giản Ninh vô cùng ngọt ngào, không phải vì điều gì khác, chính là vì anh nói xem thường cô!

“Ai bảo em vì một chút tự tôn mà không đến hò tôi!”

Giản Ninh nức nở, nước mắt lưng tròng nhìn Lý An Thần, nói: “Tôi bản cùng cũng chỉ còn lại một chút tự tôn ấy, đồ nhẫn tâm, anh còn không biết xấu hổ muốn lấy hết sao?”

Lý An Thần nhìn cô, mãi không nói được lời nào.

Anh đưa cô vẫn đang khóc sụt sướt về nhà Nhan Hoan, ba người quyết định uống chút rượu, anh xuống lầu mua đồ ăn, lúc quay về thì cô đã làm xong món trứng cuộn đơn giản kiểu Nhật, hương thơm nức mũi vờn quanh ngoài phòng khách.

Trứng chiên vàng rộm bên trong cuộn một miếng thịt chân giò hun khói, nhìn rất ngon mắt, Lý An Thần dúi lòng hỏi: “Cái này có thể ăn được không?”

“Trứng cuộn, chưa ăn bao giờ à?” Giản Ninh trợn mắt.

“Đúng là oan gia.” Mặc kệ hai người họ, Nhan Hoan lấy tấm chọc một miếng trứng bỏ vào miệng, khen lấy khen để, “Hương vị rất được.”

Trông có vẻ như ăn thật sự rất ngon!

Lý An Thần cũng bắt chước Nhan Hoan lấy tấm xiên, cắn một miếng, từ từ thưởng thức.

“Này, thế nào?” Giản Ninh hỏi.

“Được, thông qua.” Lý An Thần bỏ nốt phần còn lại vào trong miệng, lại xiên thêm một miếng nữa.

Ba người uống rượu, tán gẫu chuyện trên trời dưới biển, chẳng mấy chốc đã quá nửa đêm. Từ lượng của Giản Ninh không cao nhưng cứ luôn cạy mạnh, nghe một câu nói một câu là lại uống rượu, người say đầu tiên chính là cô. Lúc bé cô vào phòng ngủ, cô gái ngốc nghếch bỗng nhiên kêu nóng rồi muốn cởi áo, những hình ảnh nóng bỏng ngày hôm đó xộc thẳng lên não, Lý An Thần bỗng nhớ lại tình cảnh của cô khi gặp anh ở quán bar thành phố T. Anh sợ tới mức vội vàng đặt cô xuống rồi đi ra cửa.

Không phải anh sợ chăm sóc một con ma men uống say như chết, mà là, mà là, sợ sẽ nhìn thấy vẻ đẹp của cô, rồi sẽ suốt ngày không kim lòng được mà nhớ tới cô. Nhưng mới đặt một chân ra ngoài cửa, cô bỗng gọi một cái tên khiến anh phát cáu.

“Thẩm Cận...”

Giản Ninh, Giản Ninh, em thật không biết xấu hổ, người bế em về phòng, người bảo bọn cho vay nặng lãi thư thả vài ngày cho em là tôi Lý An Thần, là tôi Lý An Thần, không phải em Thẩm Cận.

Đêm đó ở nhà Nhan Hoan, thứ mà Lý An Thần khắc sâu trong trí nhớ nhất là món trứng cuộn của Giản Ninh, và cái tên mà cô gọi trong lúc say.

Trứng cuộn rất ngon, tên rất đáng giận.

Rượu chưa thấm vào đâu, anh nằm trên ghế sofa trần trọc, không hiểu sao sau khi nghe cái tên Thẩm Cận này, lòng anh rất hỗn loạn.

Anh ghét hấn vì hấn vô lễ khiêu khích anh, hay là vì nhóc con kia yêu hấn.

...

Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Trạch, Lý An Thần đang ở sân bay, Tiêu Trạch nói: “Giản Ninh phải về thành phố T trả lại tiền vay nặng lãi.”

“Ừ.” Lý An Thần cúi đầu nhìn tấm vé máy bay đi Hồng Kông, nói: “Liên quan gì tới tôi?”

“Không liên quan gì tới cậu, nhưng người mà cậu gọi rất thân mật – Hoan Hoan lo lắng cho cô ấy.”

Lý An Thần có ngốc cũng đoán được tên Tiêu Trạch này đang ghen, khóe miệng anh nhếch lên, hàm răng trắng sáng lộ ra, anh nói: “Này, tôi bảo, có phải cậu thích cái tên để gọi cún đó không, hay là đã thích cô gái gặm táo đó rồi. Bạn yêu à, nếu cậu dám thừa nhận thích cô ấy, bây giờ tôi lập tức bay tới thành phố T.”

Tiêu Trạch hơi ngượng ngùng, “Đừng nói nhảm nữa, bay tới thành phố T đi!”

“Cậu không nói, tôi sẽ không đi! Dù sao nhóc con đó cũng chẳng liên quan gì tới tôi.” Lý An Thần nói những lời trái với lòng mình, thật ra trong lòng anh đang rất nhớ Giản Ninh.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng gọi vô ích của Tiêu Trạch: “Lý, An, Thần.”

“Đây!” Tâm tình của Lý An Thần có thể nói là đang rất tốt.

“Đúng là tôi thích cái tên gọi cún đó và thích cả cô gái gặm táo kia đấy.” Tiêu Trạch mất kiên nhẫn nói: “Được chưa, đi thành phố T mau!”

“Được rồi! Bạn yêu, nhóc con đó cứ yên tâm giao cho tôi!”

...

Giản Ninh vừa ra khỏi nhà ga đã trông thấy Lý An Thần ngồi trên mui chiếc BMW [1] màu đen, vẫn cứ nhìn cô một cách bình tĩnh như thế. Một chút mừng thầm, không biết từ bao giờ, người đàn ông luôn bị cô xem thường đã chiếm cứ một góc nhỏ trong lòng cô, khiến cô không thể lơ là.

[1] BMW: hãng xe hơi của Đức.

Chợt nhớ lại tình cảnh lúc Thẩm Cận lái xe lao về phía anh, cũng là tư thế ngồi đó, cũng là thần thái rất đàn ông như vậy.

Giản Ninh quay đầu bước đi, cô sẽ không tưởng bỏ rằng anh đang chờ mình.

“Nhóc con chết tiết kia! Không thấy tôi đang đợi em sao?” Giọng nói có vẻ mất hứng của Lý An Thần vang lên sau lưng, trong lòng Giản Ninh bỗng cảm thấy ngọt ngào, cô giả vờ ngoái nhìn quay lại, “Đợi tôi làm gì?”

“Đưa em về nhà, giúp em trả tiền, sau đó lại đưa em trở về thành phố C an toàn.”

Giản Ninh nghi hoặc nhìn anh, ánh mắt hiện rõ sự phòng bị khiến Lý An Thần cực kỳ khó chịu, “Tôi nhận sự ủy thác của một người trung gian, yên tâm, tôi không hề có ý gì khác với em.”

“Là ai?” Giản Ninh hỏi.

“Tiêu Trạch.”

“Tiêu Trạch?” Giản Ninh lại càng không hiểu.

“Có một câu nói là yêu ai yêu cả đường đi, biết không?”

Bây giờ thì cô đã hiểu, ngưỡng mộ nói: “Nhan Hoan tốt số thật!”

Lý An Thần châm chọc: “Đội trưởng đội cảnh sát hình sự oai phong lẫm liệt con trai của thị trưởng đại nhân thích em, không phải em cũng tốt số lắm sao!”

Bị nói trúng chỗ đau, Giản Ninh trừng mắt lườm anh, cô bắt một chiếc taxi ngồi vào, nhưng giữa chừng lại bị Lý An Thần ngang ngược kéo xuống.

Trả tiền, thuê lại căn nhà cho cha mẹ, có sự giúp đỡ của Lý An Thần, mọi chuyện giải quyết vô cùng thuận lợi.

Giản Ninh muốn ở lại thành phố T ba ngày, Lý An Thần cũng đành phải nán lại ba ngày cùng cô, bởi vì đã đồng ý với Tiêu Trạch sẽ đưa nhóc con này trở về bình an.

Trong văn phòng làm việc sang trọng của tập đoàn Thịnh Thế, Lý An Thần ngồi trên ghế xoay nhìn dòng người và xe cộ qua lại như thủy triều dưới mặt đất qua cửa sổ thủy tinh.

“Cốc cốc.”

Thư ký đẩy cửa đi vào, “Lý tổng, tối nay có hội nghị thanh niên kiệt xuất của thành phố, đây là thư mời vừa gửi đến.”

Lý An Thần cảm lấy thiệp mời màu xanh mạ vàng xem qua, tùy tiện ném lên mặt bàn, “Lại là mấy buổi xã giao nhàm chán! Biết sẽ có những ai đến không?”

“Tất cả đều là những thanh niên xuất chúng và vài đại diện cc công ty, đúng rồi, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Thẩm Cận cũng sẽ tham gia.” Nhắc đến Thẩm Cận, đôi mắt của cô thư ký như thể cong thành hai vầng trăng. “Lần trước, anh ấy dùng cảm cảm súng bắt bọn cướp ở cửa hàng chúng ta trông thật là đẹp trai!”

Lý An Thần nhìn bộ dạng mê trai của cô thư ký, lạnh giọng hỏi: “Đẹp trai à?”

“Đẹp lắm!” Cô thư ký vẫn còn chìm đắm trong tưởng tượng của mình, gật đầu lia lịa.

“Anh ta đẹp trai hơn hay tôi đẹp trai hơn?”

“Đương nhiên là Thẩm Cận...” Nhìn thấy sếp nhướng mày, cô thư ký hiểu ý vội vàng đôi giọng nói: “Đương nhiên là Lý tổng đẹp trai hơn rồi!” Trong lòng âm thầm bổ sung: Thẩm Cận còn đẹp trai hơn anh gấp trăm lần, không, là nghìn lần.

Khóe miệng Lý An Thần nhếch lên, dặn dò: “Sắp xếp giúp tôi một chút, tối nay tôi sẽ đi dự hội nghị này.”

Thư ký hỏi: “Bạn gái chọn ai ạ, Lộ Lộ, Anna hay là Hiểu Uyển?”

Lý An Thần: “Tôi sẽ tự bố trí.”

“Vâng!” Cô thư ký vẫn còn ngờ vực đi ra khỏi phòng.

Lý An Thần cầm điện thoại bấm số của Giản Ninh.

Coi như là giúp đỡ anh để đáp lễ, Giản Ninh đồng ý lời mời đi dự tiệc cùng Lý An Thần. Giản Ninh mặc một chiếc váy lễ phục lộng lẫy, mái tóc đen vấn cao, đồ trang sức xinh xắn, chân mang một đôi giày thủy tinh, lúc cô đi ra từ phòng thay đồ, Lý An Thần sững sờ mất một lúc.

Váy hở vai màu trắng ngọc tôn lên dáng người tuyệt đẹp, cô vốn đã cao, giờ đi thêm giày cao gót lại càng trở nên duyên dáng, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ, con ngươi đen láy với viền mắt màu đen rất quyến rũ, đôi má phơn phớt hồng, cánh môi nhuộm màu mật ong ngọt ngào sáng bóng khiến người ta nhìn chỉ muốn cắn.

Nó đến khuyết điểm, khuyết điểm duy nhất của cô đó là hàng ngày phơi nắng phơi gió khiến cho làn da hơi tối màu, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô.

Nâu một chút trông càng khỏe mạnh.

Bàn tay cô nắm chặt làn váy để lộ sự bất an, Lý An Thần đi tới xoay người cô về phía tấm gương lớn, nói: “Em rất đẹp!”

Giản Ninh nhìn cô gái xinh đẹp quý phái trong gương, khóe môi cong lên.

Cuối cùng cô cũng được thỏa giấc mơ làm một nàng công chúa.

Cô là công chúa, vậy thì chàng hoàng tử của cô ở nơi đâu?

Giản Ninh chuyển tầm mắt nhìn vào người đàn ông mặc Âu phục, mái tóc được chải gọn gàng trong gương, cô nói: “Lý An Thần, sao trước kia tôi không nhận ra anh lại đẹp trai như vậy!”

“Trước kia tôi cũng không phát hiện em lại xinh đẹp như thế!” Tâm tình tốt, Lý An Thần nâng khuỷu tay, Giản Ninh mỉm môi khoác vào tay anh.

Lý An Thần nói: “Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta không đấu khẩu!”

“Nói mà không biết xấu hổ, làm gì có người đàn ông nào như anh, nhỏ mọn, suốt ngày thích tranh cãi với phụ nữ.”

“Tôi mà nhỏ mọn, tôi là người nổi tiếng rộng rãi đấy.”

“Rộng rãi mà còn cho người chỉnh tôi.”

“Ai bảo em dán hóa đơn phạt vào đầu tôi!”

“Ai bảo anh nói xấu tôi trước mặt đội trưởng của tôi!”

...

Tới khi ngồi vào trong xe, hai người vẫn còn tôi một câu anh một câu không ai nhường ai, lái xe ngồi đằng trước lắc đầu. Giữa đường có ổ gà, xe xóc nảy lên một cái, người Giản Ninh đổ ra phía trước suýt nữa ngã cả ra sàn, Lý An Thần nhanh tay giữ chặt cô, che chở trong ngực. “Cẩn thận một chút!”

Giản Ninh ngại ngùng đẩy anh ra, ngồi dịch sang phía cửa xe.

Lý An Thần nhìn cô, rồi lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Trong số phụ nữ, tôi chỉ đấu khẩu với một mình nhóc con chết tiết em thôi!”

“Đừng có gọi tôi là nhóc con chết tiết có được không!”

“Không được!”

“Anh...”

“Ồi!” Lái xe lại lắc đầu, khuyên can: “Cảnh sát và nhân dân một nhà, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài [2]!”

[2] Hòa khí sinh tài: giữ hòa thuận trong các mối quan hệ thì tài sẽ đến.

Phần 4

Lần đầu tiên tham dự tiệc kiểu này, Giản Ninh vô cùng căng thẳng, bám chặt lấy cánh tay Lý An Thần.

“Đừng căng thẳng, cứ thư giãn, đừng làm vẻ mặt đau khổ như thế, chỉ cần mỉm cười với người ta là được. Dùng thái độ mà em hay cư xử với những người vi phạm giao thông ấy, mỉm cười, khoe môi cong lên, hơi hé răng ra, đúng rồi, chính là như vậy.”

Lý An Thần vô cùng hài lòng với những gì anh vừa dạy cho Giản Ninh.

Giản Ninh cũng dần dần thích ứng với hoàn cảnh này, đi theo Lý An Thần và một đám quan chức cao sang, gật đầu mỉm cười hoặc là chào hỏi vài câu. Tần Vi Vi cũng xen lẫn trong đám người, tìm thấy Giản Ninh, cô kéo bạn vào một góc tâm sự chuyện phụ nữ.

Ba là thị trưởng, mẹ là doanh nhân, với chức danh con nhà quyền thế giàu sang, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Thẩm Cận được rất nhiều cô gái trẻ ái mộ.

Nhưng trong hội trường tổ chức tiệc to thế này, ánh mắt anh ta sáng rực, chỉ vì một người.

Mang vào đôi giày thủy tinh, cô bé lọ lem liền trở thành công chúa.

Lần đầu tiên Giản Ninh có cảm giác mình ngang hàng với Thẩm Cận, cô giương cằm, nhìn thẳng vào người đàn ông đang đi tới, sự tự ti vẫn theo cô nhiều năm nay đã bị cảm giác bản thân là công chúa hơn người thay thế. Cô cảm thán: Nếu như mình cũng có gia thế ngạo nghễ như anh thì thật tốt.

Tiếc là thượng đế không ưu ái cô, cho cô sinh ra trong một gia đình như vậy.

Chúng ta không thể lựa chọn cha mẹ, lựa chọn xuất thân, nhưng chúng ta có thể lựa chọn con đường đi cho chính mình, lựa chọn cuộc đời sau này.

Giản Ninh tỏ ra thoải mái.

Thẩm Cận nhìn vẻ đẹp rung động lòng người của cô, nhân nhật nói: “Giản Ninh, chúng ta làm hòa đi!”

“Làm hòa?” Giản Ninh nhìn Lý An Thần đang trò chuyện vui vẻ ở bên cạnh, nói: “Tôi đã ngủ với anh ấy, anh vẫn có thể tha thứ sao?”

“Giản Ninh, đừng coi anh như thằng ngốc, chuyện như thế nào, anh còn rõ hơn em.” Thẩm Cận tiến lại gần, hơi thở phả lên mặt cô, đề thấp giọng: “Kể cả lòng em, anh cũng rất rõ, em yêu anh.”

Đúng là cô yêu anh, chuyện đó Giản Ninh chẳng cần giấu giếm.

“Thắm Cận, tôi yêu anh, nhưng như thế thì sao? Tôi đã nói rồi, gia đình anh không thể chấp nhận loại người có xuất thân như tôi, anh yêu tôi nhưng cũng không thể ngăn được sự châm chọc khiêu khích của cha mẹ anh đối với tôi, tôi không muốn sống một cách hèn kém, lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người khác. Tôi nghĩ cha mẹ sinh tôi ra cũng không hề mong tôi sẽ gả vào nhà nào mà phải chịu sự khinh bỉ xem thường. Nửa đời người tôi đã phải sống trong dè dặt, sau này tôi muốn được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, được người ta che chở, anh ấy và cả người nhà đều đối xử với tôi rất tốt.”

Thắm Cận dời ánh mắt nhìn về phía mẹ mình vừa đi vào đại sảnh. Đúng lúc Đinh Nguyệt Nham cũng nhìn thấy Giản Ninh, sau khi sừng sốt, bà ta lặng lẽ đưa mắt lườm con trai. Thắm Cận thu hồi ánh mắt, cắn răng đưa ra quyết định: “Vậy thì hai chúng ta rời khỏi nơi này.”

“Không.” Giản Ninh nói vô cùng bình tĩnh: “Thắm Cận, tôi không thể phá hoại tương lai của anh. Không có tôi, anh có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn tôi rất nhiều, không có anh, tôi cũng có thể tìm được người đàn ông của mình.” Tình yêu không phải là tất cả cuộc sống, Giản Ninh vẫn luôn tự nói với mình như vậy.

...

Giữa một đám doanh nhân, Lý An Thần vẫn nổi bật nhất, tập đoàn Thịnh Thế dưới quyền của anh có lợi nhuận hàng năm lên tới con số gần một tỷ, ngay cả phu nhân thị trường như Đinh Nguyệt Nham cũng muốn trèo lên ngọn cây cao Thịnh Thế. Đang tán gẫu nhưng ánh mắt Lý An Thần vẫn luôn chăm chú hướng về phía Giản Ninh, anh nâng ly rượu, nói với Đinh phu nhân: “Đinh tổng, con trai bà thật là tuần tú lịch sự! Chắc hẳn có không ít thiếu nữ hiền thực con nhà quyền quý thầm ái mộ!”

“Đâu có, đâu có, Lý tổng mới thật là anh tuấn xuất sắc, là rồng trong biển người [1].” Đinh Nguyệt Nham khách sáo tán dương, ánh mắt nhìn Giản Ninh lộ rõ vẻ chán ghét, bà ta không hề ý tứ nói: “Đưa con trai này của tôi đứng là có không ít con gái theo đuổi, nhưng người mà nó thích lúc nào cũng là loại mà tôi không thích. Chẳng hiểu con gái thời nay thế nào, không cố gắng tự phấn đấu bằng chính sức mình mà chỉ toàn muốn dựa vào đàn ông, ham hư vinh, lòng dạ khó lường.”

[1] Nhân trung chỉ long, rồng trong biển người, ý chỉ người tài giỏi, xuất chúng.

“Cảnh sát hình sự đều có con mắt rất tinh đời, người mà cậu nhà vừa ý chắc hẳn không hề tầm thường!” Lý An Thần đáp.

Đinh Nguyệt Nham càng nhìn Giản Ninh càng cảm thấy bức bối, “Đàn ông nhìn đàn bà cũng chỉ chú ý đến cái mĩ bễ ngoài hời hợt thôi!”

“Nói vậy, cô gái kia chắc hẳn rất đẹp, nếu không thì lấy cái gì mà quyến rũ được cậu nhà!” Lý An Thần cười cười dẫn dắt Đinh Nguyệt Nham vào bẫy.

Đinh Nguyệt Nham cười, “Lý tổng, cậu thấy cô gái mặc váy trắng bên cạnh Thắm Cận có xinh đẹp không?”

“Đẹp, ai cũng thấy được vẻ đẹp của cô ấy, nhìn quanh thì trong đại sảnh này không có ai xinh đẹp hơn cô ấy cả.” Lý An Thần nói rất thật lòng, trong mắt anh, Giản Ninh thực sự là cô gái xinh đẹp nhất.

Đinh Nguyệt Nham ghét nhất là có ai khen ngợi người mà bà ta không thích, nét mặt bắt đầu chua ngoa: “Vậy thì Lý tổng nên cẩn thận, cô ta chính là đứa con gái ham hư vinh, lòng dạ khó lường, sống chết quán lấy con trai tôi mà tôi vừa nhắc đến đấy.”

“Đinh tổng, có phải bà đã hiểu lầm gì rồi không?”

“Làm sao mà nhầm được, cô ta chính là người liều mạng quán lấy con trai tôi không rời.”

“Tôi thấy người liều mạng quán lấy là con trai bà mới đúng!” Đinh Nguyệt Nham ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Lý An Thần.

“Trong thành phố này, không có ai dám vô lễ với người phụ nữ của Lý An Thần tôi, cho nên, nhất thiết đừng để tôi nghe thấy một lần nữa, bà hãy quán giáo con trai mình cho tốt, đừng có làm phiền người phụ nữ của tôi.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đinh Nguyệt Nham, Lý An Thần uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly, đặt chiếc ly rỗng lên khay của người phục vụ vừa đi ngang qua, hơi giận dữ đi về phía Giản Ninh.

“Em yêu!”

Giản Ninh quay đầu, một nụ hôn nhẹ như cánh bướm đậu vào má cô. Giản Ninh che dấu sự ngạc nhiên và hơi nhộn nhạo trong lòng, ánh mắt liếc thấy gương mặt phẫn nộ của Thắm Cận, cô kiễng chân, khẽ hôn lên môi Lý An Thần như chuồn chuồn lướt nước.

Nụ hôn môi bất ngờ khiến trái tim Lý An Thần như nhảy lên tận cổ họng, cảm giác tuyệt vời vừa căng thẳng vừa kích thích nhưng lại cắt đứt thật không đúng lúc.

Anh biết cô chỉ đang diễn trò, nhưng anh cũng phải tham gia chứ!

Bàn tay nhỏ bé của Giản Ninh túm chặt cạp của anh, cô gắt giọng: “Sao bây giờ anh mới đến tìm người ta!”

Lý An Thần nở nụ cười tươi phơi phới, ôm eo cô nói: “Không vui à, vậy anh xin lỗi!”

“Xin lỗi thì được cái gì!” Giản Ninh ngờ nghệch kéo kéo áo anh.

“VẬY anh đền bù được chưa!” Đây mới là kết quả mà Lý An Thần muốn.

Anh quả thực có khả năng đó, dẫn dắt người ta tới bất cứ nơi nào anh muốn.

Nụ hôn bất ngờ đột ngột áp xuống, lúc hai đôi môi tiếp xúc gần gũi, Giản Ninh không hề cảm thấy chán ghét như cô tưởng tượng, mà ngược lại là cảm giác ngọt ngào, không thể tin nổi, lẽ nào cô đã thật sự dao động?

Nhớ tới Thẩm Cận còn đang ở bên cạnh, cô cảm thấy lúng túng, không dám đắm chìm vào nụ hôn mà chỉ bị động đón nhận.

Lý An Thần không quan tâm, vừa hôn cô vừa oán thán: Đây là bộ dạng làm nũng của em với đàn ông sao? Thế này thích hơn nhiều so với dáng vẻ nghiêm túc mạnh mẽ. Nhưng mà, Giản Ninh, diễn kịch thì phải có thù lao, tôi lấy một nụ hôn cũng không phải là quá đáng!

Thẩm Cận không thể nào chấp nhận việc người con gái mình yêu hôn người đàn ông khác ngay trước mắt mình, nắm đấm vừa giơ lên đã bị ai đó kéo xuống.

Là Đinh Nguyệt Nham.

“Đừng làm mẹ mất mặt.” Lời nói phun ra từ kẽ răng Đinh Nguyệt Nham, bà ta giữ chặt tay con trai, cứng rắn kéo anh ta ra khỏi vòng thị phi rắc rối.

Ánh mắt đảo qua bóng lưng đang dần xa, khóe mắt Giản Ninh hoe đỏ, trong lòng cô rất khó chịu...

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Lý An Thần lái xe đưa Giản Ninh về nhà, để đáp lễ lại nụ hôn ban nãy, Giản Ninh hưng phấn đáp cho Lý An Thần một phát. Lý An Thần tựa vào cửa xe xoa xoa bắp chân, đau đến nổi nhe răng trợn mắt nhưng không hề cảm thấy thiệt thòi.

Hôn một cái, ăn một đập, đáng giá!

Phần 5

Vừa tra chìa khóa vào ổ, Giản Ninh bỗng bị ai đó bịt miệng từ phía sau. Từ mùi hương trên bàn tay, cô có thể biết được kẻ tấn công mình là ai.

Cũng là người luyện võ, trong tình huống nguy hiểm cô không hề hoảng loạn, dùng khuỷu tay thúc vào mạng sườn Thẩm Cận, Thẩm Cận tránh được cú huých của cô, một bàn tay chém xuống đánh cô bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Giản Ninh đang nằm bẹp trên giường. Cổ đau đến tê dại, đầu choáng váng.

Cảm nhận được điều gì đó bất thường, cô quay đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn về phía tỏa ra mùi nguy hiểm, bỗng bắt gặp Thẩm Cận sắc mặt u ám đang cầm lon bia, vừa uống vừa nhìn cô chăm chú.

Giản Ninh nhìn quanh căn phòng, kinh ngạc phát hiện ra đây chính là gian phòng mà cô và Lý An Thần đã ngủ lại đêm hôm đó. Thẩm Cận đưa cô tới đây là muốn làm gì? Một cảm giác bất an dần lan tỏa trong lòng.

Nhìn chiếc túi xách của cô vẫn đang ở trên một chiếc giường khác, Giản Ninh nói: “Tại sao lại đưa tôi tới đây? Chuyện đã như vậy, anh còn muốn thế nào?”

“Thế nào?” Thẩm Cận cười chua chát, tiếng lon bia rỗng bị bóp méo vang lên lách tách, anh ta nói: “Lần đầu tiên chia tay là vì sự do dự và đắn đo của anh, anh đã để em chạy mất khỏi cuộc đời mình, đó là lỗi của anh, nhưng em đã trở về, thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt anh, em bảo anh có thể yên lòng được không?”

Khi đó anh nói, chỉ cần em xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, anh sẽ không buông tha cho em, có biết vì sao anh lại nói điều đó không? Bởi vì cả đời này, anh không có ý định yêu một ai khác, anh đã suy nghĩ kỹ, cuối cùng sau tham gia hết bữa tiệc này đến bữa tiệc khác để nể mặt mẹ một lần, anh đã đến thành phố C tìm em, anh không cần gì cả. Mẹ nó, ngay cả đơn từ chức cũng đánh xong rồi, nhưng em đã cho anh thấy cái gì? Em và tên nhãi ranh kia tình chàng ý thiếp thân thân mật mật vừa ôm vừa kéo diễn trò cho ai xem?”

Lon bia bị ném mạnh xuống đất, Thẩm Cận tiến gần về phía Giản Ninh.

“Tôi không diễn trò, tôi và anh ấy rất tốt, chúng tôi là người yêu, hôn nhau thì đã làm sao?” Giản Ninh dịch người về phía sau, “Anh đừng tới đây.”

“Chính miệng em nói, em yêu anh.”

“Đừng, nhưng tôi cũng yêu anh ấy, một cô gái yêu cùng lúc hai người đàn ông là chuyện rất bình thường, giống như đàn ông năm thê bảy thiếp vậy.” Giản Ninh xuống giường, ngồi sang chiếc giường bên cạnh.

“VẬY sao? VẬY để xem em yêu anh nhiều hơn, hay là yêu hắn nhiều hơn.” Thẩm Cận có hơi men trong người, toàn thân toát lên mùi nguy hiểm, Giản Ninh giật lùi lại đằng sau, thò tay vào túi xách tìm điện thoại di động, cô cầm chiếc gối ở đầu giường ném về phía Thẩm Cận, lại nhảy sang giường bên kia, bấm một dãy số.

Thẩm Cận nóng nảy xô tới bắt lấy cô, Giản Ninh hét to: “Lý An Thần mau tới cứu em, ở trong căn phòng mà hai chúng ta đã từng ngủ.”

Đã từng ngủ.

Mấy từ này thật sự đã chọc tức Thẩm Cận.

Điện thoại bị hất văng, Giản Ninh đánh nhau với anh ta. Trong những lần thi đấu thể thao, Giản Ninh chưa bao giờ đánh thắng Thẩm Cận, lần này cũng vậy, cô bị anh ta đè xuống, giãy giụa thế nào cũng vô ích, chiếc váy dạ hội màu trắng bị xé rách, những mảnh vải rơi lá tả trên đất, từng giọt nước mắt như những hạt trân châu lăn dài...

Cô khóc cầu xin anh ta dừng tay...

Điện thoại rơi trên sàn nhà nhưng vẫn đang thực hiện cuộc gọi, Lý An Thần nghe thấy rất rõ tiếng khóc của Giản Ninh, hai hàm răng anh nghiến chặt vào nhau phát ra những tiếng ken két, lúc này anh chỉ muốn giết người.

Ngay cả một con chuột cũng sợ, Lý An Thần bị đám bạn bè công nhận là kẻ có lá gan bé nhất, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của Giản Ninh, đáy lòng anh chợt bùng lên một ngọn lửa như muốn thiêu đốt toàn bộ máu trong người, khiến anh liều mạng xông lên.

Lý An Thần thô bạo đá văng cửa phòng, nắm đấm bay thẳng về phía người đang kiềm chế Giản Ninh. Thành thạo tấn đánh, vật tự do và các môn võ, Thẩm Cận không cần tốn nhiều sức đã dùng một tay kẹp chặt nắm đấm của Lý An Thần, một chân nhẹ nhàng nhấc lên đạp anh ngã ra đất.

Không hề biết một chút võ công, trước mặt anh ta, Lý An Thần chỉ là một tên vô dụng, tên vô dụng tự tìm đến cái chết. Ngã lăn ra đất, anh nhìn Giản Ninh bị giày vò chỉ còn một chiếc quần lót, thân trên trần trụi, lửa giận xộc thẳng lên não, bất chấp sự đau đớn trên ngực, anh đứng lên bỏ nhào vào người Thẩm Cận.

Thẩm Cận lại đánh ngã anh chỉ bằng một cú đấm.

Lý An Thần cắn răng đứng dậy, Thẩm Cận lại bồi thêm một cú.

Tiếng xô xát làm kinh động đến nhân viên khách sạn, họ vừa chạy tới cửa đã bị Thẩm Cận đuổi đi, một đám người đứng chặn ở cửa hóng chuyện, cho đến khi Giám đốc khách sạn chạy tới.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, con trai của thị trưởng thành phố đánh nhau với Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế, tình huống vô cùng xấu, Giám đốc sai bảo vệ vào can ngăn, mấy người to con nhưng đều e sợ ánh mắt hung ác của Thẩm Cận, không ai dám tiến lên.

Lý An Thần bò dậy từ mặt đất, miệng phun ra máu: “Đóng cửa lại.”

Đây là cuộc chiến giữa anh và Thẩm Cận, anh biết mình đánh không lại, nhưng cũng không cần người khác giúp đỡ.

Tất cả lui hết ra ngoài, Giám đốc khách sạn chỉ để lại mấy người cao to lực lưỡng, những người khác đuổi đi hết, ông ta dán tai lên cánh cửa, nghe được âm thanh của nắm đấm và tiếng kêu đau đớn khiến cho lông mày ông ta nhíu chặt lại, cơ mặt cũng run rẩy.

Không biết lấy sức mạnh từ đâu, sau khi bị trúng hai cú đấm, Lý An Thần vẫn gượng dậy khỏi sàn nhà, sống lưng thẳng băng.

Giản Ninh ngồi trên giường dùng chăn che thân thể, chỉ biết ngây ngốc nhìn, hình tượng đàn ông của Lý An Thần chưa bao giờ được nâng cao như lúc này.

Nhìn con người cứng rắn đánh mãi không gục, Thẩm Cận cảm thù đến nghiến răng nghiến lợi, nắm đấm dồn lực nện xuống trán Lý An Thần, một dòng máu tươi chảy ra, miệng vết thương nứt toác, máu lại càng tuôn nhiều hơn, chảy xuôi xuống mặt Lý An Thần.

“Lý An Thần!”

Giản Ninh hoàn hồn, tay chân luống cuống túm áo Thẩm Cận, nhưng lại bị anh ta đang trong cơn phẫn nộ đẩy ra.

Nhìn thấy Giản Ninh ngã sấp xuống, Lý An Thần như nổi điên xông lên bỏ nhào vào Thẩm Cận, đấm túi bụi vào người anh ta, bộ dạng điên cuồng ra sức đấm đá đó khiến người khác nhìn vào mà rợn người!

Bị trúng mấy cú đấm nhưng Thẩm Cận vẫn đánh ngã được Lý An Thần, những quả đấm nện xuống người anh như mưa rào xối xả. Máu đã nhuộm đỏ nửa bên mặt của Lý An Thần, cứ tiếp tục thế này, anh không bị Thẩm Cận đánh chết thì cũng thành tàn phế. Giản Ninh dứt khoát quơ chiếc đèn bàn bên cạnh đầu giường, không chút do dự đập về phía Thẩm Cận...

Sau một tiếng vang trầm đục, cả thế giới dường như bất động.

Máu chảy xuống từ gáy Thẩm Cận, anh ta quay lại nhìn cô bằng ánh mắt dữ tợn, đáy mắt trào dâng nỗi vọng đến vô hạn, như thể lần này cô không phải đánh vỡ đầu anh, mà là đánh vỡ tình cảm của hai người.

Anh đang dùng ánh mắt lên án cô vì người đàn ông khác mà ra tay đánh anh.

Đèn bàn tuyệt khỏi tay, Giản Ninh bắt đầu run rẩy, cô vừa sợ hãi vừa đau lòng nhìn Thẩm Cận, nói lời xin lỗi trong yên lặng.

Em xin lỗi, Thẩm Cận!

Lý An Thần đứng dậy, thừa cơ đẩy người Thẩm Cận đang bị thương chắn phía trước Giản Ninh, gần từng câu từng chữ: “Họ Thẩm, mày sẽ phải trả giá đắt vì hành động ngày hôm nay!”

Giản Ninh trốn sau lưng Lý An Thần, không dám nhìn Thẩm Cận, trái tim Thẩm Cận đã nguội lạnh, anh sờ sau gáy dính đầy máu, hung hăng trừng mắt lườm Lý An Thần rồi đi ra khỏi phòng.

Gần như đã mất đi nửa cái mạng, sau khi giải trừ được mối nguy, Lý An Thần mệt mỏi ngồi xuống giường thờ phì phò, Giản Ninh ngồi xồm xuống, nước mắt lã chã rơi xuống sàn nhà. Giám đốc khách sạn này giờ vẫn chờ ở bên ngoài tiến vào, “Lý tổng, chúng tôi đã gọi xe cấp cứu cho anh rồi.”

“Gọi cấp cứu làm gì, tôi vẫn chưa chết! Xéo đi!” Lý An Thần nổi giận.

“Vâng, vâng...” Giám đốc khách sạn liếc trộm cô gái đang ngồi dưới nền nhà, vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Lý An Thần ngồi xồm trước mặt Giản Ninh, hai ngón tay giữ chặt cằm nhỏ của cô, giận dữ nói: “Khóc, khóc, khóc, ngoài khóc ra em còn biết làm cái gì! Cô gái ngu ngốc, gặp hoàn cảnh nguy hiểm cũng không biết tự bảo vệ mình sao?” Nhớ lại hình ảnh cô bị hấn ta lột trần, trong lòng anh vô cùng căm hận, hận không thể làm thịt Thẩm Cận.

Hai ngón tay anh giống như gọng kìm siết cằm cô phát đau, anh chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt dữ dần như thế, Giản Ninh vốn đã tui thân giờ lại càng tui thân hơn, cô vừa khóc vừa nói: “Tôi có thể kháng cự được sao? Tính mạng và thân thể cái nào cũng quan trọng, chẳng lẽ bắt tôi phải cắn lưỡi tự vẫn!”

Lý An Thần trừng mắt nói: “Còn dám cãi, em vẫn chấp nhận để cho hấn ra cưỡng ép à?”

Giản Ninh rống: “Nếu tôi chấp nhận để anh ta cưỡng ép thì còn gọi anh tới cứu làm gì!”

Cô ngược đời mắt ngập nước lên nhìn anh. Không biết mắt anh đỏ là vì quá giận dữ hay là vì máu chảy xuống từ phía trên lông mày.

“Trời ơi! Anh vẫn còn chảy máu.” Giản Ninh hốt hoảng đưa tay gạt vết máu trên mặt Lý An Thần, nhưng do vụng về nên máu loang ra cả nửa khuôn mặt, cô nhìn máu dính trên tay, vớ miếng vải màu trắng bị xé rách lên nhẹ nhàng chấm quanh vết thương, cẩn thận lau sạch vết máu.

“Đau không?” Cô hỏi.

Thấy cô dịu dàng với mình, cơn giận của Lý An Thần cũng nguội ngoai không ít, “Em đau lòng sao?”

Động tác của Giản Ninh bỗng khựng lại, không phải cô đau lòng vì anh, mà là một loại cảm giác rung động, trong lòng hỗn loạn, cô chột mạnh tay hơn. “Đánh không lại thì phải gọi người khác ra giúp chứ, sĩ diện!”

Vết thương đau đớn khiến Lý An Thần nhe răng trợn mắt, anh bỗng nhiên bắt lấy tay cô, “Em không thể nhẹ nhàng một chút sao? Nhóc con chết tiệt!”

“Còn bảo tôi phải nhẹ nhàng thế nào nữa!” Giản Ninh meo mào lườm anh.

Lý An Thần nhìn cô đăm đăm, ánh mắt lướt qua đôi môi bị Thẩm Cận chà đạp, khuôn ngực đầy đặn cùng với nơi nào đó giữa hai chân khiến người ta mơ màng, hơi thở trở nên dồn dập.

“Đồ háo sắc, anh nhìn đi đâu... Ừm...”

Lúc Lý An Thần hôn Giản Ninh, đầu óc cô lập tức trống rỗng, cô quên cả giày gựa, quên cả phản kháng, để mặc anh tùy ý xâm phạm.

Cho đến khi bàn tay anh luỹ vào trong nội y của cô, cô mới tìm lại được lý trí. “Lý An Thần, anh... vô lại, mau buông tay ra.” Thật ra, cô không hề cảm thấy ghét sự đụng chạm của anh, nhưng xuất phát từ tâm lý rụt rè e thẹn của phái nữ, cô vẫn phải ngăn anh lại.

Xúc cảm quyến luyến không dứt ra được, đôi môi mềm mại ngọt ngào, Lý An Thần căn bản không thể nào dừng lại. Có một thứ tình cảm như muốn lao ra khỏi lồng ngực, nó cứ va chạm vào lòng anh sóng sau cao hơn sóng trước, anh không rõ thứ tình cảm này là gì, nhưng anh biết mình muốn có cô.

Muốn có cô ngay vào thời khắc này.

“Giản Ninh, đừng tưởng tôi không biết nổi giận, người phụ nữ mà tôi đã ngắm trúng thì không thể để cho kẻ khác đụng vào, dù chỉ là một chút.”

Người phụ nữ mà anh ngắm trúng!

Cô là người phụ nữ mà anh ngắm trúng!

Trong nháy mắt, Giản Ninh như chìm vào cơn mơ, con đường tình cảm của cô đã quá mệt mỏi, từ tận đáy lòng, cô thực sự muốn tìm một người đàn ông

để có thể dựa vào.

Mọi chuyện phát sinh một cách hợp tình hợp lý, lúc Lý An Thần tiến vào, sự chặt chẽ của cô khiến anh điên cuồng, thầm nghĩ lần đầu tiên của cô chắc hẳn còn mất hơn thế nữa, anh vô cùng ghen ghét hỏi: “Lần đầu tiên của em là cho hắn ta?”

“Không hài lòng khi tôi không còn là chim non sao?” Ước vọng yêu đương nháy mắt vỡ tan, bị anh ghét bỏ vì không phải là trinh nữ, trong lòng Giản Ninh cảm thấy thật cay đắng, nước mắt rung rung, cô cắn răng kìm nén để bản thân không rơi lệ.

Thấy khóe mắt cô ngập nước, Lý An Thần cho rằng cô nhớ tới Thẩm Cận, lòng đố kỵ khiến cho động tác chiếm hữu càng thêm mãnh liệt, Giản Ninh cảm thấy đau đớn.

Đàn ông cho dù tính cách có thể nào thì trên giường cũng đều hung mãnh như thú.

Đó là bản tính!

Bản tính của đàn ông!

Phần 6

Giản Ninh một mình trở lại thành phố C, thờ ơ với Lý An Thần. Lý An Thần nổi tiếng nhất gan, cũng nổi tiếng khó chơi, cho dù cô dùng đủ mọi cách chống đối thì Lý An Thần vẫn cố chấp chịu đựng.

Một buổi chiều lác đác mưa thu, Lý An Thần rời khỏi xưởng sửa chữa, đi thẳng tới nhà trọ của Giản Ninh. Giản Ninh vừa đi làm về, đồng phục còn chưa kịp thay ra thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa như phá.

Giản Ninh mở cửa trông thấy Lý An Thần, con tức lại ùn ùn kéo đến. Lý An Thần chui vào, vừa mở miệng đã hỏi: “Tại sao không nhận điện thoại của anh, tại sao lại trốn tránh anh?”

“Không phải anh chê tôi sao!” Giản Ninh đứng quay lưng về phía anh, lên tiếng.

“Hả, nhóc con chết tiệt nhà em, anh chê em bao giờ?”

“Tự anh biết.”

“Anh biết cái gì chứ?”

“Anh chê tôi không phải là trinh nữ!”

“Anh chê em không phải là trinh nữ bao giờ?”

“Không chê thì sao lại hỏi tôi câu đó, còn làm người ta đau như thế!”

Lý An Thần dở khóc dở cười nói: “Chỉ vì chuyện này mà em cự tuyệt anh?”

Giản Ninh cắn môi dưới, ngồi xuống mép giường, mãi mới lên tiếng: “Khi yêu, cô gái nào cũng muốn có được một tình yêu thật đẹp, coi đối phương là người mà mình sẽ phó thác cả đời, nghĩ rằng mình và người đó sẽ luôn tốt đẹp như thế cho nên mới liều lĩnh yêu, liều lĩnh giao mình cho đối phương. Nếu như tôi biết tình yêu của mình và Thẩm Cận sẽ không có kết cục tốt thì có lẽ tôi sẽ không dễ dàng trao thân mình.”

“Em hối hận sao?” Lý An Thần không thể cười nổi.

“... Không biết, có lẽ là hối hận, có lẽ không, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, không phải do tôi tùy tiện phóng túng mà mất đi cái mạng đó.”

“Vậy là em hiến thân vì tình yêu rồi, thật vĩ đại!” Trong lòng Lý An Thần chua xót vô cùng.

“Anh...” Giản Ninh suýt nữa không kìm được nước mắt.

Lý An Thần không nhìn nổi nước mắt của cô, vội vàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô nói: “Anh hỏi như vậy hoàn toàn không có ý chê em, đó là anh ghen với Thẩm Cận, bởi vì anh phát hiện mình đã thích em rồi. Đúng, em nói không sai, cô gái nào khi yêu cũng muốn đó là một tình yêu tuyệt đẹp, coi người đó là đối tượng sẽ phó thác cả đời. Đàn ông cũng thế, ai cũng mong muốn cô gái mình yêu hoàn hảo, cả tâm hồn và thể xác hoàn toàn thuộc về mình, nhưng trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện tốt đẹp như vậy! Thực ra, đàn ông cũng có lúc rất vô lý, rõ ràng mình không phải là trai tân nhưng vẫn cương quyết đòi hỏi bạn gái phải còn trong trắng, toàn là mấy thằng theo chủ nghĩa trọng nam độc đoán vớ vẩn. Nếu như đàn ông cũng có mạng thì tuyệt đối sẽ không thể mạnh miệng như vậy.”

“Xi!” Giản Ninh bị hai câu nói cuối cùng chọc cho phì cười.

“Hai ngày nay anh cũng đã suy nghĩ kỹ, anh biết trong lòng em, Thẩm Cận sẽ không thể biến mất trong một sớm một chiều, cũng có thể sẽ không biến mất. Cho nên, Giản Ninh, từ hôm nay trở đi, những gì của trước đây hãy cho qua hết, anh chỉ quan tâm tới sau này, sau này trong lòng em có anh hay

không.”

Thực ra hạnh phúc rất đơn giản, chỉ cần bạn sẵn lòng thì ai cũng có thể mang đến cho bạn hạnh phúc.

Đã từng thất bại một lần trong chuyện tình cảm, lần thứ hai yêu đương, Giản Ninh vô cùng thận trọng, cô đối với Lý An Thần lúc gần lúc xa. Cô sợ mẹ của Lý An Thần cũng sẽ giống như mẹ của Thẩm Cận, coi thường cô, dùng mọi cách để bắt cô rời khỏi anh.

Nếu thật sự như thế cô nhất định sẽ phát điên.

May là mẹ của Lý An Thần không phải người như vậy, bà đối xử với cô không hề có một chút nào tự cao tự đại của mẹ chồng tương lai, ngược lại rất thường xuyên kéo cô đi dạo phố mua sắm, mua cho cô nhiều đồ mới. Mọi chuyện vẫn luôn phát triển theo hướng tốt đẹp, cho tới khi Lý An Thần phản bội Tiêu Trạch.

Công bằng mà nói, đó không gọi là phản bội, đó là lựa chọn.

Đứng trước tài sản công ty hàng trăm triệu và anh em bạn bè, đến thượng đế cũng chọn công ty.

Cho dù Lý An Thần chọn Tiêu Trạch, phản bội Lãnh Ngự Thần thì kết quả vẫn sẽ như bây giờ. Khi đó Tiêu Trạch căn bản không bị động với năng lực của Lãnh Ngự Thần, Tần Vũ bị tiêu tóm đã là sự thật hiển nhiên không thể thay đổi. Lý An Thần không thể nào không lý trí mà đặt tình nghĩa anh em lên hàng đầu, khiến bản thân thiệt hại mà người của Lý gia cũng sẽ suy sụp theo Tiêu Trạch. Anh đã nghĩ cả rồi, nghĩ đến chuyện phải bảo vệ thực lực, chờ đến khi Tiêu Trạch cần giúp đỡ thì anh sẽ dang tay trợ giúp.

Giản Ninh cảm giác mình có liên hệ với Lý An Thần nên không dám đến gặp Nhan Hoan, người chị em tốt đã giúp đỡ cô trong lúc cô khó khăn nhất.

Cho nên cô không hề do dự nói với Lý An Thần: “Chúng ta chia tay đi!”

Khi chúng ta đạt được thứ gì thì thường thường cũng sẽ phải mất đi thứ gì đó, Lý An Thần tính trước được mình sẽ mất đi tình bạn, nhưng không ngờ ngay cả tình yêu cũng mất theo.

Lý An Thần kinh ngạc nhìn cô hồi lâu mới nói: “Giản Ninh, em không yêu anh.”

Giản Ninh, em không yêu anh.

Câu này nghe thật quen, cũng đã từng có một người đàn ông nói như vậy với cô: “Giản Ninh, em không yêu anh, em chỉ yêu chính mình.”

Giản Ninh vẫn cho rằng cô yêu Lý An Thần chưa nhiều, cho rằng mình cảm lên được thì cũng bỏ xuống được.

Nhưng mọi chuyện lại không hề như cô tưởng tượng.

Tình yêu bất tri bất giác đã sớm ăn sâu vào trái tim, thâm căn cố đế.

Chỉ là hai bên đều cố chấp không chịu nhượng bộ.

Lý An Thần giận vì Giản Ninh có thể dễ dàng nói chia tay. Có một khoảng thời gian anh rất sầu não, bạn bè ở thành phố C không phải châm chọc khiêu khích anh thì cũng hờ hững, anh không còn mặt mũi nào mà quay về, chuyện công ty cũng không muốn quan tâm, suốt ngày làm ở thành phố T, mù quáng hồ đồ đi theo Dạ Cảnh Triệt.

Ở thành phố T có một nhà hàng cao cấp mới mở, Dạ Thất dẫn theo mấy người bạn thân tới đó, lúc gọi món, anh ta ngậm điều thuốc hỏi Lý An Thần muốn ăn gì.

Muốn ăn gì?

Lý An Thần buột miệng nói: “Trứng cuộn!”

“Trứng cuộn!” Dạ Thất nhìn nhân viên phục vụ, “Có món này không?”

Nhân viên phục vụ khó xử cười cười, “Rất xin lỗi, tiền sinh, chúng tôi không có món trứng cuộn.”

Lý An Thần cúp mặt, “Tôi chỉ muốn ăn trứng cuộn.”

Dạ Thất ném thực đơn, trừng mắt ra lệnh: “Hôm nay không mang được món trứng cuộn lên đây thì ném ông chủ của các người vào chảo rán.”

Nhân viên phục vụ sợ hãi lui ra ngoài, lúc mang thức ăn lên, trên bàn thực sự có món trứng cuộn kiểu Nhật, màu vàng rộm, hương thơm nức mũi, nhìn rất ngon mắt, Lý An Thần gấp một miếng bỏ vào miệng, vừa nhai đã nhả luôn ra.

Không phải mùi vị đó!

Lý An Thần không ăn thêm miếng nào nữa, chỉ uống rượu, hết ly này đến ly khác.

Dạ Thất nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của anh, nói: “Với khả năng của cậu thì thiếu gì phụ nữ, nói đi, cậu muốn loại nào, bạn đây giới thiệu cho.”

“Tôi chỉ thích cô gái làm món trứng cuộn cho tôi!”

Ngày hôm sau, nhà hàng vừa mới khai trương bị đóng cửa.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Tiêu Trạch và Nhan Hoan dần thoát khỏi hoàn cảnh khốn khó, sự bất mãn của mọi người đối với Lý An Thần cũng dần phai nhạt.

Ngày sinh nhật của mẹ Giản, Giản Ninh về thành phố T một chuyến, ăn bữa cơm đoàn viên. Buổi tối, cô ra khỏi nhà, đi đến quán bar mà Lý An Thần hay lui tới, ôm hi vọng có thể tình cờ gặp anh.

Nhưng không ngờ, cô không gặp được Lý An Thần ở đó, mà lại gặp Thẩm Cận. Thẩm Cận mặc đồ đen cùng với một người đàn ông mặc sơ mi hoa đi về phía Giản Ninh, Giản Ninh đứng dậy, gọi một tiếng: “Thẩm Cận.”

Thẩm Cận sững người, nhưng lập tức khôi phục lại thần sắc, nói: “Cô nhận lầm người rồi.”

Làm sao có thể, rõ ràng là giống như đúc.

Người đàn ông mặc áo sơ mi hoa nghi hoặc nhìn hai người, Giản Ninh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất thường, cô nói: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Giản Ninh ngồi trở lại ghế, trong lòng chất chứa tâm sự, bắt đầu uống rượu. Theo cô biết, sau chuyện lần đó, Thẩm Cận đã bị đuổi khỏi sở cảnh sát, cha anh là thị trưởng cũng bị liên lụy, đã bị điều đến địa phương khác.

Cô biết đó là do Lý An Thần làm, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với Thẩm Cận, bởi vì trở thành cảnh sát vẫn luôn là lý tưởng của anh, cô vẫn muốn tìm một cơ hội để nói lời xin lỗi.

Nửa đêm, Giản Ninh mới thất thểu rời khỏi quán bar, đi taxi về nhà, xe đang chạy yên ổn thì bỗng có hai chiếc xe màu đen vượt lên chặn đường.

Một người đàn ông mặc sơ mi hoa dáng người cao lớn bước xuống xe, hất kéo Giản Ninh ra khỏi xe taxi, hét lên ra lệnh cho tài xế cút sang một bên. Hắn cầm ảnh chụp của Thẩm Cận, chất vấn Giản Ninh: “Quen hắn không?”

Giản Ninh nhận ra hắn chính là người đi cùng Thẩm Cận lúc nãy, phản ứng đầu tiên là chối bay: “Không quen!”

“Cô gái, tốt nhất cô nên thành thật một chút.” Hắn túm cổ cô, “Vừa rồi ở quán bar, tôi nhớ rất rõ cô đã gọi hắn.”

Đào mắt qua một chiếc xe màu đen khác, Giản Ninh giả vờ tỏ ra rất sợ hãi, nói: “Tôi, tôi nhận nhầm người, anh ta rất giống người yêu trước kia của tôi!”

Tên mặc áo hoa siết chặt bàn tay, “Nói thật đi.” Mặt Giản Ninh đỏ lên, cô cảm thấy khó thở.

Trong chiếc xe màu đen, Thẩm Cận ngồi giữa hai tên đàn ông, cắn răng kiềm chế cơn giận, quay mặt sang phía khác.

Tên mặc áo hoa hiển nhiên không tin lời Giản Ninh, hất tung một cú đấm vào bụng cô, Giản Ninh đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn buông tay làm cô ngã ngồi xuống đất, ôm bụng thở hổn hển.

Đúng lúc này, tại góc phố, ba chiếc xe con lao ra phóng nhanh về phía này, đèn trước sáng ngời chiếu vào người Giản Ninh, ngọn đèn càng ngày càng sáng.

Tên mặc áo hoa không kịp phản ứng xem có chuyện gì thì những chiếc xe đã dừng lại, cửa xe bị đẩy ra, một đám đàn ông dữ dằn bao vây bọn chúng.

Hoàn cảnh đó khiến Giản Ninh quên cả đau đớn, tên áo sơ mi hoa lại càng hoảng sợ.

Ngay sau đó, một chiếc xe con cao cấp khác chậm rãi đi tới, lại gần mới nhận ra đó là một cỗ Maybach dài [1]. Xe dừng lại, cửa xe bên ghế lái phụ mở ra, Dạ Thất xuống xe, sải bước đi về phía tên mặc áo sơ mi hoa, tên áo sơ mi hoa thấy tình hình không ổn, vội rút khẩu súng lục bên hông, nhưng chưa kịp nhắm vào Dạ Thất thì đã bị Dạ Thất giữ chặt cổ tay, bẻ ngoặt ra sau lưng.

[1] Maybach: hãng xe hơi hạng sang của Đức.

Mấy tên đồng bọn của hắn xuống xe, còn người ngồi trên một chiếc xe khác thì vẫn không hề lộ diện.

Hai bên giằng co dữ dội.

“Chị dâu, không sao chứ!” Tiếng gọi của Dạ Thất khiến Giản Ninh sững sốt. Sau khi đỡ cô dậy giao cho thuộc hạ phía sau, Dạ Thất trừng mắt lạnh lùng đe dọa tên mặc áo sơ mi hoa: “Người phụ nữ của lão đại tao mà cũng dám động vào, mẹ nó mày chán sống rồi phải không!” Anh ta nhắc chân lên, đập vào ngực tên mặc áo sơ mi hoa.

Đồng bọn của hắn vội vàng nhao nhao rút súng.

“Cạch” một tiếng, cửa sau của chiếc Maybach mở ra, Dạ Cảnh Triệt xuống xe, một tay kẹp điều thuốc, một tay cầm súng tiểu liên.

Nhìn từ vị trí của Giản Ninh, trên xe còn một người đàn ông nữa, người đàn ông kia không phải là lão đại mà họ nói đấy chứ.

Cô đã trở thành người phụ nữ của đại ca xã hội đen từ bao giờ vậy!

Dạ Cảnh Triệt ngậm thuốc lá, lau khẩu súng đen bóng, nheo mắt nói: “Thành phố T không phải vùng biên, ở đây cấm cá nhân tàng trữ vũ khí.”

Súng tiểu liên còn mạnh hơn nhiều so với súng lục. [2]

[2] Súng lục:

Súng tiểu liên:

Đối phương kinh ngạc, một tên trông có vẻ là người cầm đầu cười nói: “Chúng tôi đang tìm một người, đã nhận nhầm cô gái này, hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi.”

“Tìm ai?” Dạ Thất trừng mắt, cúi người nhặt bức ảnh rơi trên đất, kinh ngạc nói: “Ồ, đây không phải Thẩm Cận sao?”

Thẩm Cận đang bị giữ trong xe nghe thấy vậy, trong lòng hơi giật mình, nhưng sau đó lại bị lời nói của Thẩm Cận khiến cho dờ khóc dờ cười.

Dạ Thất cảm ánh tới cho Dạ Cảnh Triệt xem, “Đây không phải tên Thẩm Cận làm chị dâu to bụng, lấy cấp đi viên kim cương lớn nhất của đại ca sao!”

Dạ Thất nói với tên cầm đầu của đối phương: “Các người biết bây giờ hắn đang ở đâu không? Đại ca của chúng tao đang tìm hắn!”

Tên cầm đầu liếc nhìn Giản Ninh, nói: “Không biết, chúng tôi cũng đang tìm, tiền sinh, coi như đây là hiểu lầm, tôi xin lỗi cô gái này, vậy nhé!”

“Như vậy làm sao được, chị dâu của chúng tao bị các người dọa cho sợ hãi, các người nói xong là xong được à!”

“Nếu không thì phải làm sao bây giờ?” Tên cầm đầu trầm ngâm một lát, chui vào xe, lấy một xấp tiền dày đưa tới trước mặt Dạ Thất. “Một chút gọi là, rất xin lỗi.”

Dạ Thất cảm lấy xấp nhân dân tệ ánh chùng, nói: “Thế này còn tạm được. Đi đi!”

Đối phương nhanh chóng quay vào xe, hai chiếc xe lần lượt chạy đi.

Ánh mắt Thẩm Cận vẫn luôn chăm chú vào Giản Ninh, cô gái ngồi ghế trước cùng xe mở miệng: “Alex, cảm giác làm người phụ nữ của lão đại có thoải mái không?”

Thẩm Cận không lên tiếng, thu hồi ánh mắt, thả lỏng người tựa vào lưng ghế, mãi sau mới nói: “Haiz, bây giờ ông chủ tin tôi rồi chứ!”

...

Dạ Thất đuổi hết đám thuốc hạ đi, giật lấy khẩu súng tiểu liên trong tay Dạ Cảnh Triệt, “Đừng có làm hỏng súng đồ chơi của con trai tôi!”

Dạ Thất hỏi: “Này! Cậu nói xem, vừa rồi tôi diễn đại ca xã hội đen có giống không? Kỹ xảo rất thành thực, giành giải Oscar cũng không thành vấn đề!”

Dạ Cảnh Triệt kiểm chế cơn phẫn nộ, kéo tay Giản Ninh nhét cô vào trong Maybach, đóng cửa xe, nói: “Diễn hay lắm, lại còn kỹ xảo!”

“Ồ này, cậu để hai người họ lái xe đi trước thế, hai chúng ta về bằng gì?” Dạ Thất kêu lên.

“Đi bộ.” Dạ Cảnh Triệt nói.

“Triệt, bà xã cậu dạo này đã man với cậu lắm phải không?”

Sau khi cửa xe đóng lại, Giản Ninh mới nhìn rõ người ngồi trên ghế sau, là Lý An Thần.

“Lão đại, có thể giải thích cho em đây là chuyện gì không?” Cô hỏi.

“...” Lý An Thần quay mặt sang chỗ khác không để ý đến cô.

Từ lúc Giản Ninh vào quán bar, ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo cô, nhìn cô nói chuyện với Thẩm Cận, nhìn cô một mình uống rượu giải sầu, nhìn cô thất thểu rời khỏi quán bar.

Dạ Thất là bá chủ ở thành phố T, bất kỳ kẻ nào có bối cảnh màu đen tiến vào thành phố này đều không thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Bọn buôn ma túy đến từ Tam giác vàng theo dõi Giản Ninh, chắc chắn có liên quan đến sự thay đổi diện mạo của Thẩm Cận.

Xe chạy qua chợ đêm, Giản Ninh thấy Lý An Thần vẫn không thèm để ý đến mình, cô ôm bụng bắt đầu rên rì.

“Đau ở đâu?” Lý An Thần ngồi sát lại, bàn tay to sờ lên bụng cô.

“Ở đây, ở đây, xanh tím cả rồi.” Giản Ninh chỉ vào bụng rồi đến ngực.

“Bọn chúng đánh vào ngực em?”

Giản Ninh tủi thân gật đầu: “Ừm, đau quá!”

“Để anh xem.” Lý An Thần đưa tay cởi áo cô.

Giản Ninh liếc nhìn lái xe, then thùng nói: “Anh làm gì vậy?”

Lý An Thần nhìn lái xe, lái xe hiểu ý điều chỉnh bức tường gỗ cách âm che lên.

“Em nói xem!” Lý An Thần giật mở vạt áo của cô...

Cả đời này Giản Ninh yêu hai người đàn ông, một người là Thẩm Cận, người kia là Lý An Thần.

Yêu Thẩm Cận quá mệt mỏi, yêu Lý An Thần lại nhẹ nhõm ung dung, vì vậy người đàn ông này từ đầu đến cuối khiến cô không cảm thấy một chút áp lực nào!

Phụ nữ tàn nhẫn với người khác, nhưng đừng tàn nhẫn với chính mình, sống thật thoải mái thanh thản vẫn tốt hơn!

Lại nói, Dạ Thất và Dạ Cảnh Triệt chậm chạp đi bộ trên đường cái, lúc đi ngang qua con phố nhỏ nào đó, Dạ Thất dừng lại, chỉ vào chiếc Maybach đang rung lắc dữ dội trong ngõ hẻm, nói: “Mẹ! Mạnh thế!”

Bạn đang đọc truyện *Truy Duổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ngoại truyện 2

Hiện nay trong giới tài chính thành phố C có hai chủ đề nóng nhất, cụm đôi trọc ở thành Bắc thăm dò phát hiện ra mỏ niken, tầng cao nhất của tòa cao ốc mới xây trong khu phố thương nghiệp trở thành văn phòng của tập đoàn Đình Thịnh quốc tế. Mà hai chủ đề này đều liên quan tới một người đàn ông – Tiêu Trạch.

Công trình kiến trúc hai mươi tám tầng hùng vĩ, Tiêu Trạch chỉ thuê tầng cao nhất để làm văn phòng cho Đình Thịnh quốc tế, văn phòng lắp đặt thiết bị điều hòa không khí, không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với văn phòng trước kia ở Tân Vũ. Thích cảm giác rét lạnh khi ở trên cao, thích cảm giác ở trên vạn người, hai mươi tám tầng không phải là mục tiêu cuối cùng của anh, vài năm nữa, anh sẽ đứng rất cao, ba mươi sáu tầng, năm mươi tám tầng, chín mươi chín tầng...

Sự nghiệp thành công, kiếm rất nhiều tiền, tướng mạo xuất sắc, người đàn ông như vậy cực kỳ hấp dẫn phụ nữ. Có vợ rồi thì sao, kết hôn rồi thì thế nào, trong thời đại con người ta sẵn sàng làm tất cả để thỏa mãn ham muốn vật chất, có biết bao cô gái muốn được yêu đương với Tiêu Trạch. Tuy anh không phải loại người như vậy nhưng vẫn có nhiều người phụ nữ da mặt dày tìm mọi cách quẩn quýt dây dưa với anh.

Tối hôm đó, Tiêu Trạch vừa đi thang máy xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, chưa kịp đi tới xe của mình thì đã bị trợ lý Đường Tuyết mai phục sẵn chặn đường.

Cô gái vừa mới vào công ty chưa được bao lâu ngọt ngào khẽ gọi: “Tiêu tổng.”

Nhìn cô gái bất ngờ xuất hiện, Tiêu Trạch như rồng mây: “Sao vẫn chưa về?”

“Tiêu tổng!” Cô gái trẻ đẹp đáng người gọi cảm tiến lại gần, hai mắt ẩn chứa sự ngại ngùng e thẹn: “Em đang đợi anh mà!”

“Việc công hay việc tư, việc công ngày mai hãy nói, việc tư thì tôi tan tầm rồi.” Giọng nói lạnh lùng tỏ rõ sự không vui. Đường Tuyết không sợ cách cư xử lạnh lùng của anh, cô ta khoác tay anh, nơi đây dãn áp sát, ôn ôn nói: “Tiêu tổng, người ta thích anh đã lâu rồi, từ ngày đầu tiên vào công ty đã thích anh, không phải vì anh có tiền, mà vì chính con người anh, em biết anh đã có gia đình, có vợ, nhưng em không quan tâm.” Nói xong, cái đầu nhỏ của cô ta còn cọ cọ vào ngực Tiêu Trạch.

Mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, Tiêu Trạch khó chịu vừa định đẩy cô ta ra thì bỗng nghe thấy tiếng động cơ xe vừa vào bãi đỗ.

Rất quen thuộc, đó là tiếng động cơ mạnh mẽ hùng hồn như dã thú gào thét mà chỉ GTR mới có. Trong đầu anh bỗng hiện lên một màn kịch.

Tiêu Trạch không đẩy Đường Tuyết ra mà chỉ đứng im không hề nhúc nhích, nhìn GTR chậm chạp tiến vào bãi đỗ, nhìn ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm của Nhan Hoan, nhìn GTR bỗng nhiên tăng tốc lao về phía mình.

Lốp xe ma sát với mặt đất, tiếng động cơ gào thét đình tai nhức óc, trông thấy chiếc xe đang lao tới vun vút, Đường Tuyết hoảng sợ, theo phản xạ buông tay Tiêu Trạch ra, muốn né tránh chiếc xe mất kiểm soát trước mắt, thế nhưng cổ áo bỗng bị ai đó túm chặt khiến cô ta không thể động đậy.

Ngon đèn sáng ngời chói mắt, Tiêu Trạch neho mắt nhìn về mặt Nhan Hoan đang trong cơn thịnh nộ, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Đường Tuyết từ chủ động nịnh nọt bây giờ không thể cười nổi, vội vàng hét toáng lên: “Đừng, đừng tới đây, aaa!!!!”

Tiếng phanh xe bén nhọn rít lên, Tiêu Trạch buông tay lui ra phía sau, gương mặt nhìn Đường Tuyết bị khung thép bảo hiểm lạnh như băng của GTR đẩy cho ngã ngối dưới đất. Nhan Hoan không chế chiếc xe vô cùng tốt, không để cô ta bị thương một chút nào, nhưng lại dọa cho sợ chết khiếp, cô ta ngồi dưới đất run rẩy, nước mắt tràn mi, bộ dạng thật đáng thương.

Tiêu Trạch nhìn Nhan Hoan mặt mũi tối sầm ngồi trong GTR, không nhìn được bật cười, anh nói với Đường Tuyết: “Quên không nói với cô, vợ tôi rất hung dữ, vô cùng ghen tuông, hề có cô gái nào không an phận, âm mưu quỷ rối tôi là cô ấy sẽ không bỏ qua. May là vừa rồi chúng ta không làm gì, nếu không thì đôi chân đẹp của cô chắc đã lìa khỏi thân rồi.”

Đường Tuyết nhìn người phụ nữ có ánh mắt sắc lạnh trong ô tô, sợ hãi không nói nên lời.

Nhan Hoan nhìn chằm chằm hai người, mặc áo khoác, đẩy cửa xuống xe. Dưới lớp áo khoác vải bông rộng thùng thình là cái bụng tròn vo, đã mang thai năm tháng nhưng thân thể cô không hề nặng nề mà vẫn linh hoạt như trước kia, vừa xuống xe, cô đi vòng ra phía cốp sau, lấy ra một chiếc ống sắt.

Đường Tuyết tưởng cô định đánh mình thì hoảng loạn đứng dậy, lao đảo chạy qua một bên, miệng không ngừng giải thích: “Tiêu phu nhân, tôi nghĩ chắc chắn chị đã hiểu lầm rồi, tôi và Tiêu tổng không có gì cả, vừa rồi tôi không cẩn thận bị ngã tẹo chân, Tiêu tổng đã kịp thời kéo tôi lại, chuyện không phải như chị nghĩ đâu, thật đấy, thật đấy.”

Cây côn sắt mài xuống mặt đất phát ra những tiếng ghê rợn, nhưng càng đáng sợ hơn chính là ánh mắt của Nhan Hoan, cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Trước khí thế mạnh mẽ đó, Đường Tuyết không dám nói dối, lao đảo chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Tôi biết tôi sai rồi, sau này tôi không dám quyến rũ Tiêu tổng nữa...”

Tiếng nói dần xa, cô gái đeo miệng đã chạy khỏi bãi đỗ xe, Tiêu Trạch không nhìn được lại bật cười lớn tiếng.

“Có gì đáng cười!” Nhan Hoan nhắc cây côn sắt chọc vào ngực Tiêu Trạch, cô nhếch môi cười lạnh: “Anh được lắm, còn học thói quan hệ bất chính với nhân viên nữ! Có tin em hủy diệt anh không? Xả anh thành tám phần giống như tháo dỡ một chiếc xe, xẻ thành trăm ngàn mảnh nhỏ, thịt nát xương tan, râu tóc cũng không thừa.”

Tiêu Trạch giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng: “Bà xã, nhưng mà anh chưa làm gì cả.”

“Nhưng anh cũng không đẩy cô ấy ra.”

“Không phải là để nhìn em tới sao, em không thấy anh kéo cô ấy tới trước mặt em à!” Tiêu Trạch nháy mắt, “Trong nhà có cạp cái, ai dám tìm người phụ nữ khác, không phải muốn chết sao!”

“Anh nói ai là cạp cái, em đánh anh.”

“Muốn đánh anh thì gặp nhau trên sàn đấu kiếm.”

Trước kia mỗi khi Tiêu Trạch nhắc tới đấu kiếm là Nhan Hoan lại ù xù, bây giờ đã có người làm chỗ dựa cho cô, cô trở nên vô cùng ngang ngược, ấn cây côn sắt vào lồng ngực anh, nói: “Được, vậy thì giải quyết theo kiểu kiếm đạo, anh dám đánh em một phát, em sẽ bảo con trai em đánh anh hai phát.”

Nhan Hoan nói xong liền đặt tay lên bụng, nhăn mày nói: “Con lại đá em”

Tiêu Trạch mỉm cười bỏ hai tay xuống, bàn tay to len vào trong vạt áo rộng thùng thình, vuốt nhẹ cái bụng tròn vo, khẽ nói: “Con trai không được đá mẹ, nhẹ nhàng một chút, giữ sức để chúng ta còn gặp nhau trên trận đấu.”

Nhan Hoan cười rộ lên dịu dàng, đẹp vô cùng.

Tiêu Trạch đứng thẳng dậy, Nhan Hoan lại giả vờ giận dỗi, trề môi. Tiêu Trạch cúi xuống hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng, ôm mặt cô nói: “Em phải có lòng tin vào bản thân, tin vào anh, anh chỉ yêu em mình em, Nhan Hoan.”

Hình ảnh cô gái xinh đẹp dính vào lòng anh vẫn quanh quẩn trong đầu Nhan Hoan, cô vung nắm đấm đánh vào cái bụng rắn chắc của anh, Tiêu Trạch

đau quá kêu lên một tiếng.

“Em cảnh cáo anh, đừng có để em nhìn thấy anh ôm cô gái khác một lần nữa, em sẽ giết anh.”

Tiêu Trạch ôm bụng, xuyt xoa vì đau, “Sắp làm mẹ rồi mà còn hung dữ như vậy!” Bị đánh đau, anh đỏ hết con tức lên đầu Amy, gào lên trong điện thoại: “Cô nghe cho kỹ đây, lúc tuyển nhân viên mới phải nói rõ ràng, nếu còn để tôi nhìn thấy mấy người không chuyên tâm làm việc, suốt ngày chỉ nghĩ đến đàn ông thì Amy, cô biết hậu quả rồi đấy!”

Nhan Hoan ngồi trong xe, vuốt ve bụng bên ngoài lớp áo, nhìn người đàn ông đang phồng mồm tròn mắt, cô mím môi cười. Tiêu Trạch cúp điện thoại, quay sang nhìn cô, gương mặt lạnh lùng biến thành tươi cười.

Anh nói thích nhất nhìn thấy đáng vẻ tươi cười của cô, cô cũng vậy, thích nhìn gương mặt rạng rỡ tuấn tú của anh.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc Nhan Hoan đã mang thai được chín tháng, lúc cô được đẩy vào phòng sinh, Đinh Thịnh quốc tế đang tiến hành niêm yết ra thị trường chứng khoán London. Truyền hình đưa tin trực tiếp về buổi họp báo, Tiêu Trạch đang đứng trước máy quay phát biểu về tình hình hoạt động và định hướng phát triển trong tương lai của tập đoàn. Phát âm chuẩn London, toàn thân toát lên vẻ tự tin, bảnh bao anh tuấn, thần thái phong nhã. Nhan Hoan nhìn anh trong màn hình máy tính, người đàn ông rực rỡ như ánh dương đang ngập tràn nụ cười hạnh phúc.

“A!” Lại một cơn đau quặn thắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô chau mày, siết chặt bàn tay, tự nhủ, “Nhan Hoan, cố gắng lên! A!”

Thế nhưng mà... đau quá!

“Đã mở được bốn đốt rồi! Cố gắng lên!” Cô y tá đỡ đẻ nói.

Mồ hôi thấm ướt mái tóc đen, Nhan Hoan nhìn chăm chăm màn hình, thở hổn hển từng hơi, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, nhất định phải bình an sinh con ra, Tiêu Trạch đã thành công như vậy, cô cũng nhất định phải cố gắng.

Con đau dội đến càng ngày càng dữ dội hơn trước, cô đau đến nổi suýt ngất đi, mười ngón tay bấu chặt ga giường, mồ hôi ướt đầm váy áo.

“Dồn sức, hít sâu, nhìn thấy đầu đứa bé rồi, cố gắng lên!” Một cô y tá trẻ vẫn luôn đứng bên cạnh cổ vũ cho cô, Nhan Hoan cắn chặt răng, làm theo lời cô y tá nói, hít sâu, dồn sức, hít sâu...

Bài diễn thuyết vừa kết thúc, Tiêu Trạch xuống sân khấu, vội vã đi ra ngoài, Amy ngăn cản các phóng viên đang cố chạy theo phỏng vấn anh.

“Rất xin lỗi các vị, phu nhân của tôi đang ở trong phòng sinh, bây giờ tôi phải đến bên cô ấy.” Tiêu Trạch nói xong liền lướt qua đám phóng viên, chạy như điên ra phía cửa lớn.

Nhan chia khóa từ tay trợ lý, Tiêu Trạch ngồi thẳng vào ghế lái, đây chính là chiếc Aventador màu trắng mạnh mẽ mà năm đó anh chọn cho Nhan Hoan, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ cuộn cuộn trên đường phố.

Nhan Hoan, chờ anh, anh nhất định sẽ tới kịp.

Tiếng còi xe inh ỏi, tốc độ như tia chớp, xe chạy vô cùng nguy hiểm, anh đã từng thề trước mặt cô, về sau sẽ không bao giờ điên cuồng đi đua xe coi thường tính mạng. Nhưng hôm nay anh đã thất hứa, vì một sinh mệnh nhỏ bé sắp chào đời.

Trong phòng sinh, Nhan Hoan mồ hôi đầm đìa rên rỉ đau đớn, đứa bé đã lộ ra nửa cái đầu, sự đau đớn như bị nứt vỡ này khiến cô không còn chút sức lực, ngực phập phồng dữ dội, ra sức hít thở khó khăn.

“Mạnh lên, nhanh, đứa trẻ bị kẹt quá lâu sẽ gặp nguy hiểm!” Y tá cũng lo lắng đến nỗi toát mồ hôi.

“A!” Nhan Hoan không nhịn được nữa hét lên một tiếng, bỗng cảm giác tay trái được bao bọc trong một bàn tay ấm áp, cô ngước mắt, trông thấy ánh mắt lo lắng đau lòng của một người đàn ông, môi khẽ nhếch lên, khó nhọc nói đứt quãng, “Anh... đến rồi!”

Tiêu Trạch nắm chặt tay cô, giọng nói khàn khàn run rẩy: “Bà xã cố gắng lên, con của chúng ta sắp ra rồi.”

Người đàn ông đã vì cô mà chống đỡ cả bầu trời, bàn tay ấm áp của anh như thể có ma lực, tiếp thêm cho cô đầy năng lượng. Nhan Hoan cắn răng dồn sức vào bụng dưới, rặn mạnh... Cơ thể bỗng trở nên nhẹ bẫng.

“Oe!!!!!”

Tiếng khóc non nớt vang lên lạnh lạnh khắp phòng sinh, y tá ôm đứa bé đỏ hỏn đang không ngừng khóc tới bên cạnh Nhan Hoan, “Là con trai.”

Nhìn đứa bé nhỏ xíu nhăn nhúm, Nhan Hoan lần đầu tiên làm mẹ kích động rơi nước mắt, còn Tiêu Trạch lần đầu làm cha thì trong lòng đắng cay ngọt bùi lẫn lộn, cảm xúc ngổn ngang.

“A!” Con đau quặn thắt nơi bụng dưới lại một lần nữa đánh úp, Nhan Hoan nắm tay Tiêu Trạch, nói: “Là em gái... muốn ra rồi!”

Mọi người trong phòng sinh lại luống cuống tay chân, không khí cực kỳ căng thẳng, cho đến khi tiếng khóc nỉ non lạnh lạnh lại vang lên lần nữa, ai nấy

mới an tâm trở lại. Nhìn hai đứa trẻ nhỏ xíu, hơi thở mong manh yếu ớt, Nhan Hoan một mõi nói không ra hơi: “Cuối cùng... cũng bình an... sinh chúng... ra rồi.”

Hình tượng của cô lúc này thật thảm hại, gương mặt đỏ bừng đầy mồ hôi, mái tóc đen rối bời, quần áo ướt đầm nhẵn nhúm nhúm. Nhưng trong mắt Tiêu Trạch, khuôn mặt đỏ giống như được phủ một vàng hào quang, hiền hòa, tươi sáng, một vẻ đẹp dịu dàng nhất, đó chính là diện mạo xinh đẹp nhất của cô mà anh từng thấy.

Đây là mẹ của hai đứa con anh, người phụ nữ cả đời này anh yêu nhất, Nhan Hoan.

“Bà xã, vất vả cho em quá, anh yêu em!”

“Ông xã, em cũng rất yêu rất yêu anh!”

Thay tã, cho ăn sữa, tắm rửa, ru ngủ, hai cục cưng làm cho không khí gia đình rộn rã hơn rất nhiều, nhưng cũng thường xuyên khiến mọi người bận rộn sấp sấp ngửa ngửa. Pierce cao lớn ghé vào bên chiếc giường nhỏ, ngắm nhìn hai nhóc con trắng nõn nà, trong đáy mắt xanh thẳm như đại dương ngập tràn sự yêu thương.

Tuy vẫn đang trong thời gian ở cữ nhưng Nhan Hoan vẫn xuống giường, tập thể dục theo chỉ dẫn của chuyên gia phụ sản, nhìn Pierce yêu thích hai đứa trẻ như vậy, trong lòng cô bỗng sinh ra cảm giác áy náy, cô biết Pierce không có con với Diêu Bội Bội một phần nguyên nhân trong đó chính là vì cô.

Cô nói: “Có phải người cảm thấy rất tiếc nuối vì không có con đẻ của mình không?”

Pierce chau mày, “Không hề.”

Không ư?

Ông vươn tay vuốt nhẹ gương mặt mịn màng của cô công chúa nhỏ, nói: “Con không phải là con đẻ của ta sao?”

Hả?

Nhan Hoan mỉm cười, đi tới bên giường, nhìn hai đứa con đáng yêu của mình, nói: “Người đặt tên cho chúng đi.”

Pierce nói: “Như vậy e là không hay lắm, theo lễ nghi thì nên để cho ông nội của chúng đặt.”

“Cũng đúng! Người vẫn luôn suy nghĩ rất chu đáo.” Nhan Hoan chớp chớp mắt, “Hay là, tên tiếng Anh giao cho người đặt, họ là Hill.”

Họ Hill, không đơn giản chỉ là một cái tên, nó đại diện cho sự nối liền huyết mạch của gia tộc Hill. Pierce chậm rãi đứng thẳng dậy, cặp mắt xanh như lóe lên tia sáng, “Hoan Hoan!”

“Ba!”

Tiêu Trác Chính

Tiêu Hiểu

Colin Hill

Alice Hill

Tên tiếng Trung của hai anh em sinh đôi long phượng là do Tiêu Kiến Đông đặt, tên tiếng Anh là do Pierce đặt. Thứ mà Pierce ban cho hai đứa trẻ không chỉ là cái tên, mà còn có sự vinh hạnh cao quý và giàu sang của dòng họ. Colin Hill, Alice Hill, người thừa kế chính thức của tập đoàn Mạch Kha.

Ngày đầy tháng của hai đứa nhóc, Tiêu Trạch tổ chức cho chúng tiệc mừng rất long trọng, khách khứa đến rất đông, cả đại sảnh vô cùng náo nhiệt. Hôm tổ chức tiệc, Nhan Hoan mặc một chiếc váy buộc cổ màu đỏ sậm, để lộ tấm lưng trần nhẵn mịn vô cùng gợi cảm, cô xen giữa đám khách khứa, nâng ly mời rượu, chuyện trò vui vẻ.

Tiêu Trạch mặc âu phục cũng màu đỏ sậm, áo sơ mi đen, ánh mắt nhìn theo người vợ quyến rũ, ngửa đầu rót cạn ly rượu.

“Tiêu tiên sinh, tôi lại mời anh một ly.”

“Tiêu, chúc mừng cậu sinh được quý tử!”

“Tiêu Trạch phải cố gắng nữa lên, giờ này sang năm lại bé một nhóc con mập mập nữa!”

Trong đầu Tiêu Trạch toàn là hình ảnh tấm lưng trần trơn bóng và bờ vai mịn màng của bà xã, căn bản không nghe thấy bọn họ đang nói gì, anh uống một hơi hết bốn chén rượu, đỏ mặt nói: “Xin lỗi các vị, không tiếp chuyện được.”

Tiêu Trạch xuyên qua đám người, đi về phía Nhan Hoan. Nhan Hoan đang trò chuyện với Giản Ninh và An Nhục Tinh về việc chăm sóc con cái, làm

thế nào để giữ dáng, đảo mắt trông thấy người đàn ông anh tuấn mặc âu phục, gương mặt đã đỏ bừng đang đi tới, cô mỉm cười: “Xin lỗi các chị em, không tiếp chuyện được.”

Khẽ đóng cửa vòng eo, cô nhẹ nhàng nâng ly rượu bỏ đi, làn váy màu đỏ sậm liên tục chuyển động theo cặp chân dài tạo nên những gợn sóng, đường xẻ tà như một đóa hoa diễm lệ hé nở. Hồn phách Tiêu Trạch đã bị cuốn theo cô, anh đuổi theo, từ đại sảnh ra đến hành lang.

Nhan Hoan xoay người lại, nhìn anh bằng ánh mắt như khiêu khích, nâng ly rượu tới bên môi khẽ nhấp một cái, sau đó đặt chiếc ly xuống bệ đá trên vách tường ngoài hành lang, nhẹ nhàng lùi về phía sau từng bước.

Bên trong chiếc ly để cao vẫn còn lại một chút rượu, Tiêu Trạch cầm lên, áp môi vào đầu son môi đỏ trên đó, cạy sạch. Vì công việc kinh doanh, ngày nào anh cũng bận bịu tới tận mất ngủ, đã hai ngày nay không về nhà, trang phục trên người đây cũng là thay ở trên xe, vừa vào cửa đã trông thấy người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc, lửa nóng hừng hực bốc lên, anh chẳng muốn làm gì nữa, chỉ muốn ôm cô lăn lộn trên giường ba ngày ba đêm.

Nhan Hoan nhìn đôi mắt anh nhuộm màu dục vọng, cô như rụng mảy, nhấc tay, gờ ngón tay giữa.

Tiêu Trạch nhú mảy tròng mắt, bước nhanh về phía cô.

Đó là sự ăn ý giữa hai người, cũng là một loại thú vui sinh hoạt.

Nhan Hoan nâng làn váy chạy lên bậc thang, thỉnh thoảng lại quay đầu cười với anh, ném ra một nụ hôn gió. Tiêu Trạch càng hứng thú đuổi theo phía sau.

Tháo cà vạt, ném xuống đất; cởi âu phục, vứt sang một bên; sơ mi đen, bị cởi bung khuy áo.

Lúc đuổi theo đến tầng ba, anh mất dấu cô. Tầng ba trống trải không một bóng người, anh nhìn trái ngó phải tìm kiếm dáng hình yếu điệu của cô.

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ hé ra một khe nhỏ, cánh tay mảnh khảnh duỗi ra, túm vạt áo anh kéo vào bên trong. Thân thể mềm mại chui vào lồng ngực nóng như lửa, Tiêu Trạch thừa cơ vòng tay ôm chặt cô, xoay người ấn cô lên cánh cửa, đôi môi nóng rực rơi xuống tấm lưng nhẵn mịn, anh khàn giọng nói, “Nhớ anh không?”

“Ừm!”

“Ừm là có ý gì?”

“Là có nhớ.”

“Nhớ nhiều không?”

“Vô cùng vô cùng nhớ.”

“Ngày mai ngày kia ngày nào anh sẽ không đi làm, ở nhà với em.”

“Để làm gì?”

“Đưa xe.”

“Ha ha!” Nhan Hoan khẽ cười, cởi bỏ chiếc áo sơ mi vướng víu, tháo dây buộc xoa tung mái tóc đen, “Vậy thì tới đây!”

——HẾT——

Bạn đang đọc truyện *Truy Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.